Robert Jordan

INIMA IERNII

Cartea a noua a seriei
ROATA TIMPULUI

Traducere de:
Cristina-Mihaela Tripon
PRIN LINGUA CONEXION

PROLOG
Zăpada

Trei felinare proiectau o lumină pâlpâitoare, mai mult decât suficientă ca să lumineze încăperea mică, având pereţii şi tavanul văruiţi în alb, însă Seaine îşi ţinea ochii aţintiţi asupra uşii grele din lemn. Ştia că era lipsit de logică şi caraghios pentru o Conducătoare a frăţiei Ajah Albă. Firul de *saidar* pe care îl împletise în jurul tocului uşii îi aducea frânturi de zgomote înfundate de paşi din labirintul de coridoare de afară, sunete înăbuşite care se estompau aproape imediat ce le auzea. Era un simplu truc pe care îl învăţase de la o prietenă din vremea îndepărtată când fusese novice, care o va avertiza cu mult timp înainte dacă cineva se apropia. Oricum, puţine persoane coborau atât de jos, la cel de-al doilea subsol.

Firul ei captase chiţăitul îndepărtat al şobolanilor. Lumină! Cât timp trecuse de când nu mai existaseră şobolani în Tar Valon, în Turn? Oare erau iscoadele Celui Întunecat? Ea îşi umezi buzele, neliniştită. Logica nu îşi avea niciun rost. Adevărat. Totul era ilogic. Ei îi venea să râdă. Cu mare efort, ea se retrase tiptil din pragul isteriei. „Gândeşte-te la altceva în afară de şobolani. La altceva în afară de…" Un chiţăit înăbuşit se auzi în încăperea din spatele ei, care se transformă într-un scâncet înăbuşit. Ea încercă să nu audă zgomotul. „Concentrează-te!"

Într-un fel, ea şi însoţitoarele ei fuseseră conduse în acea încăpere deoarece

conducătoarele frăţiilor Ajah păreau să se întâlnească în taină. Ea însăşi o zărise pe Ferane Neheran şuşotind într-un colţ izolat al bibliotecii cu Jesse Bilal, care ocupa o poziţie înaltă printre Surorile Brune, dacă nu cea mai înaltă. Ea credea că se afla în siguranţă în ceea ce o privea pe Suana Dragand, din Ajaha Galbenă. Aşa credea. Dar de ce se retrăseseră Ferane şi Suana într-un loc izolat din perimetrul Turnului, amândouă purtând mantii simple? Conducătoarele diferitelor frăţii ajah îşi vorbeau în continuare deschis, deşi pe un ton rece. Şi celelalte văzuseră lucruri asemănătoare; nu dădură nume din frăţiile ajah de care aparţineau, fireşte, însă două dintre ele pomeniseră de Ferane. O enigmă îngrijorătoare. Turnul semăna cu o mlaştină clocotitoare zilele astea pentru că frăţiile ajah se duşmăneau. Totuşi, conducătoarele se întâlneau pe la colţuri. Nimeni din afara unei frăţii ajah nu ştia sigur cine o conducea, dar ele se cunoşteau, pare-se. Ce puneau la cale? Ce? Păcat că nu o putea întreba direct pe Ferane, însă, chiar dacă aceasta ar fi acceptat întrebări de la altcineva, Seaine n-ar fi îndrăznit. Nu în acel moment.

Oricât de mult s-ar fi concentrat, Seaine nu reuşea să îşi fixeze întrebarea în minte. Ştia că se zgâia la uşă şi îşi făcea griji în privinţa enigmelor pe care nu reuşea să le rezolve, deoarece evita să privească peste umăr. Spre sursa acelor scâncete şi gemete înăbuşite.

Ca şi când ar fi crezut că sunetele o constrângeau, ea îşi întoarse încet capul spre însoţitoarele ei. Respiraţia ei deveni din ce în ce mai rapidă cu fiecare mişcare a capului. Zăpada deasă cădea peste Tar Valon, de undeva de sus de tot, însă în încăpere părea să fie inexplicabil de cald. Ea se forţa *să vadă!*

Cu şalul cu ciucuri bruni odihnindu-i-se pe coate, Saerin stătea ferm în picioare, depărtate, pipăind mânerul pumnalului altaran curbat, ascuns în spate, la cingătoare. Furia mocnită îi întuneca tenul măsliniu suficient cât să îi scoată în evidenţă cicatricea de pe falcă, ce semăna cu o linie palidă. La prima vedere, Pevara părea mai calmă, deşi cu o mână îşi prinsese strâns fustele cu broderii roşii, iar în cealaltă ţinea cilindrul alb şi neted al Sceptrului Legămintelor ca pe un baston lung de o jumătate de metru pe care era pregătită să îl folosească. Poate că era pregătită; Pevara era mult mai vânjoasă decât sugera trupul ei durduliu şi suficient de determinată încât să o facă pe Saerin să pară o laşă.

De partea cealaltă a Jilţului Remuşcării, micuţa Yukiri se cuprindea strâns cu braţele, iar ciucurii lungi şi gri-argintii tremurau de fiecare dată când ea se

înfiora. Lingându-şi buzele, Yukiri îi aruncă o privire îngrijorată femeii care stătea lângă ea. Doesine, semănând mai mult cu un băieţandru chipeş decât cu o Soră Galbenă care avea o reputaţie considerabilă, nu reacţiona în niciun fel la ce făceau ele. Ea era cea care manevra firele care se întindeau şi pătrundeau în jilţ se zgâia la *ter'angreal,* concentrându-se atât de tare la ceea ce făcea, încât broboane de sudoare îi apărură pe fruntea palidă. Toate erau Conducătoare, inclusiv femeia înaltă care zvârcolea în Jilţ.

Talene era leoarcă de sudoare, iar părul auriu i se încâlcise. Veşmintele din pânză i se udaseră până când se lipiră de ea. Restul veşmintelor ei formau un maldăr dezordonat strâns într-un colţ. Pleoapele închise îi tremurau, iar ea scotea într-una gemete şi scâncete sugrumate, rugăminţi pe jumătate rostite. Deşi simţea cum i se făcea greaţă, Seaine nu îşi putea lua ochii de la ea. Talene îi era prietenă, îi fusese prietenă.

În ciuda denumirii sale, *ter'angrealul* nu semăna deloc cu un jilţ; nu era decât un bloc dreptunghiular ce părea realizat din marmură cenuşie. De fapt, nimeni nu ştia din ce era făcut, însă materialul se dovedea dur ca oţelul peste tot, în afară de partea de sus, care era înclinată. Impunătoarea Soră Verde se cufundă puţin în el, iar obiectul a părut să se muleze cumva după trupul ei, indiferent cât de mult se zvarcolea ea. Firele Doesinei curgeau în singurul orificiu din Jilţ, o gaură dreptunghiulară de mărimea unei palme, aflată pe lateral, înconjurată de nişte crestături neregulate. Persoanele nelegiuite prinse în Tar Valon erau aduse aici jos, pentru a sta pe Jilţul Remuşcării şi a suferi consecinţele faptelor lor, alese cu grijă. Când erau eliberate, acestea fugeau de pe insulă. În Tar Valon se comiteau puţine ticăloşii. Curioasă, Seaine se întrebă dacă aceeaşi întrebuinţare o avusese Jilţul şi în Vârsta Legendelor.

— Ce... vede ea? rosti în şoaptă întrebarea, fără să vrea.

Talene nu doar că vedea, dar pentru ea totul avea să pară real. Slavă Luminii că nu avea niciun străjer, un lucru aproape de neconceput pentru o Soră Verde. Ea susţinuse că o conducătoare nu avea nevoie de unul. În minte îi răsăreau diferite motive în acel moment.

— Afurisita e biciuită de afurisiţii de troloci, rosti răguşit Doesine, iar în glasul ei se simţi accentul ei cairhienin, ceea ce se întâmpla rareori, doar atunci când era stresată. Când vor termina... continuă ea văzând cum ceaunul trolocilor fierbe

deasupra focului şi cum un Myrddraal o veghează. Trebuie să ştie că va fi unul sau altul. Arză-m-ar focu' dacă n-o să cedeze de data asta...

Doesine îşi şterse iritată sudoarea de pe frunte, trase neregulat aer în piept, apoi zise:

— Nu mă deranjaţi! A trecut mult timp de când n-am mai făcut asta.

— Ai încercat de trei ori, bombăni Yukiri. Probabil că braţul cel mai puternic se frânge din cauza propriei vinovăţii după două încercări! Şi dacă este nevinovată? Lumină, este precum ai fura oile de sub ochii păstorului!

Chiar dacă tremura, ea reuşea să-şi păstreze alura regală. Însă se exprima întotdeauna ca o femeie de la ţară, cum fusese întotdauna. Ea le privi cu duşmănie pe celelalte:

— Legea interzice întrebuinţarea Jilţului pe iniţiate. Vom fi toate destituite! Şi, dacă a fi alungate din Divan nu este suficient, probabil că vom fi exilate. Şi bătute cu nuiaua înainte să plecăm, doar ca să pună sare pe rană! Arză-m-ar focu', dacă ne înşelăm, putem fi toate ferecate!

Seaine se cutremură. Vor scăpa de ultima pedeapsă, dacă bănuielile lor se vor dovedi a fi fost corecte. Nu, nu bănuieli, certitudini. Trebuiau să fie corecte! Dar şi dacă erau, Yukiri avea dreptate în ceea ce privea restul. Legea Turnului permitea arareori un bun mai mare pentru propria întreţinere. Însă, dacă aveau dreptate, merita să plătească preţul. „Rogu-te, Lumină, fă să avem dreptate!", rostea în minte.

— Eşti oarbă şi surdă? izbucni Pevara, ameninţând-o pe Yukiri cu Sceptrul Legămintelor. A refuzat să jure din nou pe Sceptru că nu va rosti cuvinte neadevărate. Trebuie să fie din proasta mândrie a frăţiei Ajah Galbenă. Am făcut deja multe. Când i-am pus scut, ea a încercat să mă *înjunghie!* Asta înseamnă nevinovăţie? Oare? N-avea de unde să ştie că nu doream doar să vorbim cu ea până când ni se uscau gurile! Ce motiv ar fi avut să se aştepte la altceva?

— Vă mulţumesc amândurora pentru că aţi spus deja lucruri ştiute, spuse Saerin pe un ton sec. Acum e prea târziu să renunţăm, Yukiri, aşa că nu putem decât să continuăm. Dacă aş fi în locul tău, Pevara, eu n-aş ţipa la niciuna dintre cele patru femei din tot Turnul în care ştiu că pot avea încredere.

Yukiri se roşi la faţă şi îşi aranja şalul, iar Pevara păru puţin ruşinată. Doar puţin. Or fi fost toate conducătoare, dar cu siguranţă Saerin preluase controlul. Saerin nu ştia sigur ce simţea. În urmă cu câteva ore, ea şi Pevara fuseseră două vechi prietene care plecaseră singure într-o căutare periculoasă şi care luau hotărârile împreună, fiind pe picior de egalitate; acum, ele aveau aliate. Ea ar trebui să fie mulţumită pentru că avea mai multe tovarăşe. Totuşi, acestea nu făceau parte din Divan şi nu puteau invoca drepturile conducătoarelor în această situaţie. Ierarhiile Turnului preluaseră controlul, făcând deosebiri subtile şi mai puţin subtile referitoare la locul fiecăreia faţă de celelalte. Adevărul fie spus, deşi Saerin fusese novice şi aleasă o perioadă de două ori mai lungă decât cele mai multe dintre ele, patruzeci de ani în funcţia de conducătoare, un interval de timp mai mare decât al oricăruia din Divan, cântărea foarte mult. Seaine ar fi fost norocoasă dacă Saerin i-ar fi cerut părerea, chiar sfatul, înainte să ia vreo hotărâre. O nebunie, dar această cunoaştere era ca un ghimpe în coastă.

— Trolocii o târăsc spre ceaun, zise brusc Doesine, cu o voce răguşită.

Un mic scâncet ieşi printre dinţii încleştaţi ai Talenei; ea se zvârcoli atât de tare, încât părea că vibrează.

— Nu... Nu ştiu dacă voi putea... voi putea... flăcările... continua Doesine.

— Trezeşte-o! porunci Saerin, fără măcar să le privească pe celelalte ca să vadă reacţia lor. Nu te mai bosumfla, Yukiri şi pregăteşte-te!

Sora Cenuşie îi aruncă o privire mândră şi furioasă, însă, când Doesine lăsă firele să dispară, iar Talene îşi deschise încet ochii albaştri, strălucirea *saidarului* o înconjură pe Yukiri, iar ea îi puse scut femeii de pe Jilţ fără să rostească un cuvânt. Saerin deţinea controlul şi toate ştiau acest lucru, Dar asta era tot. Părea un ghimpe foarte ascuţit.

Abia dacă fu nevoie de scut. Cu o expresie îngrozită pe faţă, Talene tremura şi gâfâia ca şi când ar fi alergat zece kilometri în cea mai mare viteză. Ea stătea în continuare pe suprafaţa moale, dar, deoarece Doesine nu controla puterea, aceasta nu se mai mula pe trupul ei. Talene se holba spre tavan cu ochii bulbucaţi, apoi şi-i închise strâns, iar apoi îi deschise din nou. Indiferent ce amintiri avea în spatele pleoapelor, ea nu voia să le înfrunte.

Făcând doi paşi mari spre Jilţ, Pevara îndreptă Sceptrul spre femeia ameţită.

— Leapădă-te de toate jurămintele care te leagă şi ia cele Trei Legăminte, Talene! rosti ea cu o voce aspră.

Talene se feri de Sceptru ca de un şarpe veninos, apoi se smuci în partea cealaltă când Saerin se aplecă deasupra ei:

— Data viitoare, Talene, te aşteaptă ceaunul. Sau „gesturile tandre" ale unui Myrddraal.

Expresia de pe faţa lui Saerin era îndârjită, însă tonul ei o făcea să pară blajină:

— Nu te vei mai trezi înainte de final. Şi, dacă nici acum nu va funcţiona, va fi şi data următoare, apoi o alta şi tot aşa, chiar dacă va trebui să stăm aici până la vară.

Doseine deschise gura ca să protesteze, apoi se răzgândi şi făcu o grimasă. Dintre toate, doar ea ştia să folosească Jilţul, însă în acel grup, ea era la fel de inferioară ca Seaine.

Talene continua să se holbeze la Saerin. Lacrimile îi umpleau ochii mari şi începu să plângă în hohote, scuturându-se şi simţindu-se neajutorată. Ea îşi întinse mâna şi începu să pipăie pe nevăzute până când Pevara îi puse Sceptrul Legămintelor în mână. Îmbrăţişând Izvorul, Pevara conduse un fir al Spiritului în Sceptru. Talene strânse atât de tare sceptrul gros cât încheietura unei mâini, încât vârfurile degetelor i se albiră. Rămase aşa, plângând în hohote.

Saerin îşi îndreptă spatele:

— Mă tem că a venit vremea s-o adormim din nou, Doesine.

Talenei îi curgeau lacrimile şi mai abitir, însă ea reuşi să bolborosească printre suspine:

— Mă... lepăd... de toate jurămintele... care mă leagă.

După ce rosti ultimul cuvânt, ea începu să urle.

Seaine tresări, apoi înghiţi cu noduri. Ea, una, cunoştea durerea simţită atunci când era îndepărtat un singur jurământ. Făcuse presupuneri referitoare la agonia

simţită la îndepărtarea mai multor jurăminte odată, dar acum era în faţa realităţii. Talene ţipă până când rămase fără suflu, apoi trase aer în piept doar ca să urle din nou atât de tare, încât Seaine se aşteptă ca pe uşă să dea buzna alte surori din Turn. Sora Verde înaltă se zbătea, dând din mâini şi din picioare apoi se curbă brusc, până când atinse suprafaţa cenuşie doar cu călcâiele şi cu capul. Fiecare muşchi îi era încordat, tot trupul fiindu-i cuprins de un spasme violente.

La fel de brusc precum începuseră spasmele, Talene se moleşi şi se prăbuşi. Rămase aşa, plângând ca un copil rătăcit. Sceptrul Legămintelor îi căzu din mâna moale şi se rostogoli pe suprafaţa cenuşie şi înclinată. Yukiri îngână ceva ce aducea a rugăciune aprinsă. Doesine şoptea întruna „Lumină!" cu o voce tremurândă. „Lumină! Lumină!"

Pevara ridică de jos Sceptrul şi strânse degetele Talenei în jurul lui. Prietena Seainei era neîndurătoare, dar nu şi în această privinţă.

— Şi-acum, ia cele Trei Legăminte! îi porunci ea.

O clipă, Talene păru că refuză, apoi repetă încet legămintele pe care le făceau toate Aes Sedai şi care le ţineau unite. Să nu rostească niciun cuvânt care nu este adevărat. Să nu facă niciodată o armă pentru un om ca să-l omoare pe un altul. Să nu folosească niciodată ca armă Puterea Supremă, decât ca să-şi apere viaţa, sau pe cea a străjerului său, sau a unei alte surori. La sfârşit, ea începu să plângă în tăcere, tresărind, fără să scoată un sunet. Poate că legămintele începeau să prindă rădăcini înlăuntrul ei, pentru că ele erau inconfortabile la început. Poate.

Apoi Pevara rosti celălalt legământ pe care îl cereau de la ea. Talene tresări, după care îngână neajutorată cuvintele.

— Vă jur supunere absolută la toate cinci!

Apoi ea rămase cu privirea pierdută în depărtare, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Răspunde-mi sincer, îi spuse Saerin. Faci parte din frăţia Ajah Neagră?

— Da.

Cuvintele ieşiră fragmentat din gura Talenei, de parcă gâtul i-ar fi fost ruginit.

Acest simplu cuvânt o făcu pe Seaine să încremenească, deşi se aşteptase la asta. La urma urmei, ea hotărâse să vâneze frăţia Ajah Neagră şi credea în misiunea ei, deşi multe surori nu erau optimiste. Pusese mâna pe o altă soră, o conducătoare, ajutase ca Talene să fie purtată de-a lungul coridoarelor pustii ale subsolului, înfăşurată în fire de Aer, încălcase câteva zeci de legi ale Turnului, comisese nelegiuiri grave, toate doar ca să audă un răspuns de care fusese sigură înainte ca întrebarea să fie pusă. Acum, aflase. Ajah Neagră exista într-adevăr. Se uita la o Soră Neagră, o iscoadă a Celui Întunecat, care purta şalul. Această convingere căpătă o uşoară tentă de confruntare. Datorită fălcilor, din care strângea cu putere, dinţii nu îi clănţăneau. Se chinuia să se adune, să gândească logic. Însă coşmarurile erau vii şi bântuiau Turnul.

Cineva oftă zgomotos, iar Seaine îşi dădu seama că nu era singura care credea că lumea ei se întorsese cu susul în jos. Yukiri se îmbărbătă, apoi îşi fixă ochii asupra Talenei ca şi când ar fi fost hotărâtă să ţină scutul doar cu puterea voinţei, dacă era nevoie. Doesine îşi lingea buzele şi îşi netezea nesigură fustele de un auriu-închis. Doar Saerin şi Pevara păreau a fi stăpâne pe ele.

— Aşadar, zise Saerin pe un ton blajin (poate „slab" era un cuvânt mai potrivit). Aşadar, Ajah Neagră, pe un ton devenit vioi, după ce inspiră adânc. Nu mai este nevoie de scut, Yukiri. Talene, nu vei încerca să fugi sau să te opui în vreun fel. Nici măcar nu te vei atinge de Izvor fără permisiunea vreuneia dintre noi. Deşi presupun că altcineva se va ocupa mai departe de tine, după ce te vom preda. Yukiri?

Scutul din jurul Talenei se risipi, însă strălucirea o învăluia în continuare pe Yukiri, ca şi când nu ar fi avut încredere în efectul Sceptrului asupra unei surori Negre.

Pevara se încruntă.

— Saerin, înainte să o dăm pe mâna Elaidei, vreau să aflăm cât mai multe lucruri. Nume, locuri, orice. Tot ce ştie!

Iscoadele Celui Întunecat uciseseră familia Paverei, iar Seaine era convinsă că ar alege exilul doar ca să o poată vâna personal pe fiecare Soră Neagră, până la ultima.

Şezând în continuare ghemuită în Jilţ, Talene scoase un sunet care semăna pe

jumătate cu un râset amarnic, iar pe jumătate cu un scâncet.

— Când veţi face asta, vom fi ca şi moarte toate. Moarte! Elaida face parte din Ajah Neagră!

— Este imposibil! izbucni Seaine. Însăşi Elaida mi-a dat porunca.

— Trebuie să fie, zise în şoaptă Doesine. Talene a luat din nou legămintele; doar ce-a numit-o!

Yukiri încuviinţă vehement din cap.

— Folosiţi-vă minţile, mârâi Pevara, clătinând dezgustată din cap. Ştiţi la fel de bine ca mine că ajungi să crezi într-o minciună, o poţi lua drept adevăr.

— Şi acesta *este* adevărul, zise Saerin pe un ton ferm. Ce dovadă ai, Talene? Ai văzut-o pe Elaida la... Întrunirile voastre?

Ea apucă atât de strâns mânerul pumnalului, încât degetele i se albiră. Saerin fusese nevoită să lupte mai mult decât cele mai multe dintre ele pentru a obţine şalul, pentru dreptul de a rămâne în Turn. Pentru ea, Turnul însemna mai mult decât un cămin şi era mai important decât propria viaţă. Dacă Talene dădea răspunsul greşit, era posibil ca Elaida să nu mai rămână în viaţă ca să fie judecată.

— Ele n-au întruniri, bombăni posomorâtă Talene. În afară de Consiliul Suprem, bănuiesc. Dar ea trebuie să fie. Ele ştiu fiecare raport pe care îl primeşte, chiar şi dintre cele secrete, fiecare cuvânt care i se şopteşte. Ele ştiu fiecare decizie pe care o ia ea înainte ca aceasta să fie anunţată. Cu câteva zile înainte, uneori chiar cu câteva săptămâni. Cum s-ar putea una ca asta dacă nu le-ar spune ea?

Se ridică anevoie în şezut şi încercă să fixeze pe rând cu o privire insistentă pe fiecare dintre ele. Însă acest lucru nu făcu decât să lase impresia că ochii îi erau neliniştiţi. Continuă să vorbească:

— Trebuie să fugim, trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. Vă voi ajuta, vă voi spune tot ce ştiu! Dar dacă nu vom fugi, ele ne vor omorî.

„Era ciudat, gândi Seaine, cât de repede îşi numise Talene fostele acolite «ele» şi cum încerca să se identifice cu restul. Nu. Ea încerca să evite adevărata

problemă, iar această evi tare era necugetată. Oare Elaida o trimisese, într-adevăr, să sape în Ajah Neagră? De fapt, ea nu pomenise niciodată acest nume. Oare s-o fi referit la altceva? Elaida dojenea pe oricine doar pomenea de Ajah Neagră. Aproape oricare dintre surori ar fi făcut acelaşi lucru, şi totuşi...

— Elaida s-a dovedit a fi o nesăbuită, zise Saerin, şi nu o dată am regretat că i-am ţinut partea, dar nu-mi vine să cred că este Neagră, nu fără alte dovezi.

Strângând din buze, Pevara încuviinţă vehement din cap. Făcând parte din Ajah Roşie, şi ea cerea alte dovezi.

— Aşa o fi, Saerin, zise Yukiri, dar nu o mai putem ţine mult pe Talene, căci Verzile vor începe să întrebe despre ea. Ca să nu mai pomenim de... Negre. Ar fi bine să hotărâm repede ce vom face, altminteri, vom fi nevoite să înfruntăm furtuna.

Talene îi oferi lui Saerin un zâmbet slab, menit, probabil, să pară mieros. Acesta dispăru sub privirea încruntată a Conducătoarei Brune.

— Nu putem să îndrăznim să-i spunem ceva Elaidei până când nu le vom nimici pe Negre dintr-o lovitură, zise Saerin, în cele din urmă. Nu te împotrivi, Pevara, pentru că aşa este logic.

Pevara îşi aruncă mâinile în aer şi se bosumflă, dar închise gura.

— Dacă Talene are dreptate, continuă Saerin, Ajah Neagră ştie despre Seaine, sau va afla în curând; prin urmare, trebuie să ne asigurăm cât vom putea de bine că va fi în siguranţă. Nu va fi uşor, căci suntem doar cinci. Nu ne putem încrede în *nimeni* până când nu vom fi sigure pe acele persoane! Bine măcar că o avem pe Talene; cine ştie ce vom afla după ce o stoarcem de informaţii?

Talene încercă să lase impresia că dorea să fie stoarsă de informaţii, dar niciuna nu-i acorda nicio atenţie. Lui Seaine i se uscase gâtul.

— S-ar putea să nu fim singure, zise Pevara cu strângere de inimă. Seaine, povesteşte-le despre micul tău complot cu Zerah şi prietenele ei!

— Complot? zise Saerin. Cine-i Zerah? Seaine? Seaine!

Seaine tresări.

— Poftim? Oh! Pevara şi cu mine am descoperit un mic cuib de rebele aici, în Turn, începu ea în şoaptă. Zece surori trimise să răspândească zvonuri.

Saerin se va asigura că ea va fi în siguranţă, nu-i aşa? Fără nicio şovăire. Ea însăşi era conducătoare; era aes sedai de aproape o sută cincizeci de ani. Ce drept avea Saerin sau oricine altcineva să...?

— Pevara şi cu mine încercăm să-i punem capăt. Am obligat-o deja pe una dintre ele, Zerah Dacan, să ia legământul în plus pe care l-a luat şi Talene şi i-am spus să o aducă pe Bernaile Gelbarn în apartamentul meu în această după-amiază fără să dea de bănuit.

Lumină, oricare dintre surorile din afara acelei încăperi putea fi Neagră. Oricare dintre surori.

— Apoi le vom folosi pe cele două ca să aducem o alta, până când toate vor fi obligate să jure supunere. Fireşte, vom adresa aceeaşi întrebare pe care i-am adresat-o şi lui Zerah, identică cu cea pe care i-am adresat-o Talenei.

Poate că Ajah Neagră îi aflase deja numele şi ştia că fusese trimisă să le vâneze. Cum putea Saerin să-i ofere siguranţă?

— Cele care dau răspunsul greşit pot fi interogate, iar cele care dau răspunsul corect pot fi iertate cât de cât pentru trădarea lor vându-le pe surorile Negre sub îndrumarea noastră.

Lumină, cum?

După ce termină de vorbit, celelalte discutară chestiunea pe îndelete, ceea ce nu putea însemna decât că Saerin nu ştia ce hotărâre să ia. Yukiri insistă ca Zerah şi complicele ei să fie date de îndată pe mâna legii – dacă acest lucru putea fi făcut fără să dea în vileag situaţia lor cu Talene. Pevara sugeră, deşi cu jumătate de gură, să se folosească de rebele; zvonurile pe care le răspândiseră aveau ca subiect poveşti imorale despre Ajah Roşie şi Dragonii falşi. Doesine sugeră să le răpească pe toate surorile din Turn şi să le oblige să ia acel legământ suplimentar, însă celelalte trei nu o prea băgară în seamă.

Seaine nu luă parte la discuţie. Reacţia ei la situaţia neplăcută în care se aflau era singura posibilă, îşi zicea ea. Se îndreptă clătinându-se spre cel mai apropiat colţ

şi vomită zgomotos.

Elayne încercă să nu scrâşnească din dinţi. Afară, viscolul mătura oraşul Caemlyn, întunecând cerul amiezii suficient de mult încât lămpile de pe pereţii placaţi cu lemn ai salonului să fie aprinse. Rafalele puternice de vânt zdrăngăneau obloanele fixate la ferestrele înalte şi arcuite. Fulgerele luminau prin geamuri, iar tunetele bubuiau deasupra lor. În încăpere nu era tocmai rece, dar... Îndreptându-şi degetele în faţa buştenilor care trosneau în şemineul imens din marmură, ea simţea totuşi cum frigul pătrundea prin covoarele întinse pe pardoseala din piatră şi prin papucii din cea mai groasă catifea. Gulerul şi manşetele din blană de vulpe ale rochiei ei în nuanţe de roşu cu alb erau frumoase, însă nu era convinsă că îi ţineau mai mult cald decât perlele de pe mâneci. Faptul că refuza să se lase învinsă de frig nu însemna că nu îl simţea.

Unde *era* Nynaeve? Şi Vandene? Gândurile îi erau la fel de agitate ca vremea. „Ar trebui să fie aici deja! Lumină! Mi-aş dori să pot învăţa să rezist fără somn, ca ele să se poată bucura de acest moment dulce!" Nu, nu era corect. Revendicarea ei oficială pentru Tronul Leului era veche de doar câteva zile, iar pentru ea orice altceva trebuia să fie pe planul doi pentru moment. Nynaeve şi Vandene considerau că aveau alte priorităţi şi alte responsabilităţi. Nynaeve era extrem de ocupată să facă planuri cu Reanne şi cu restul membrelor ale „Cercului de Croşetat" cum să le scoată pe femeile Clanului de pe tărâmurile stăpânite de seanchani, înainte ca acestea să fie descoperite şi încătuşate. Femeile Clanului se pricepeau de minune să stea ascunse, însă seanchanii nu aveau să le considere simple sălbatice, aşa cum le văzuseră mereu aes sedai. Se părea că Vandene era încă zguduită de uciderea surorii ei pentru că abia se atingea de mâncare şi nu era în stare să dea vreun sfat. Partea referitoare la mâncat era adevărată, însă descoperirea ucigaşului o mistuia. Dar dacă, în timp ce hoinărea îndurerată pe coridoare la ore ciudate, ar fi vânat în taină iscoadele Celui Întunecat care se aflau printre ele. În urmă cu trei zile, acest gând ar fi făcut-o pe Elayne să se cutremure; acum, era una dintre multele primejdii. Mai cunoscută decât majoritatea.

Ele îndeplineau sarcini importante, aprobate şi încurajate de Egwene, însă ea tot îşi dorea ca ele să se grăbească, oricât de egoistă ar putea părea. Vandene dădea multe sfaturi bune, avea o experienţă îndelungată şi multă cunoaştere, iar întâlnirile pe care Nynaeve le avusese de-a lungul anilor cu Sfatul Satului şi cu

Cercul Femeilor din Emond's Field o făcuseră să-şi formeze viziunea pentru politica practică, oricât de mult ar fi negat ea. „Arză-m-ar focu', am o mulţime de probleme aici, în Palat, şi am nevoie de ele!" Dacă obţinea ce îşi dorea, Nynaeve al' Meara urma să fie sfetnica aes sedai a următoarei Regine a Andorului. Ea avea nevoie de tot ajutorul pe care îl găsea şi în care putea avea încredere.

Încercând să se calmeze, se întoarse de la văpaia din vatră. Treisprezece jilţuri cu spătar înalt, sculptate simplu de o mână pricepută, formau un semicerc în faţa şemineului. În mod paradoxal, locul de onoare, unde stătea Regina atunci când primea oaspeţi, era cel mai îndepărtat de căldura focului. Cum stătea aşa, simţi cum spatele i se încălzi imediat şi cum faţa i se răci. Afară, zăpada cădea, tunetele bubuiau şi fulgerele sclipeau. La fel era şi în capul ei. Calm. O domnitoare trebuie să fie calmă ca orice aes sedai.

— Trebuie să fie mercenari, zise ea, nereuşind să-şi ascundă regretul din voce.

Oştenii de pe moşiile ei vor începe să sosească într-o lună – odată ce vor afla că ea era în viaţă –, însă va veni primăvara până când aceştia se vor strânge într-un număr mare. Oamenii pe care îi recruta Birgitte urmau să aibă nevoie de o jumătate de an pentru a fi capabili să călărească şi să mânuiască sabia în acelaşi timp.

— Şi Vânători ai Cornului, dacă vreunul dintre ei va accepta şi va jura.

Erau suficienţi blocaţi în Caemlyn din cauza vremii. Majoritatea oamenilor ziceau că erau prea mulţi dintre aceştia care petreceau, se încăierau, necăjeau femeile doar pentru că le ignorau avansurile. Măcar ea avea să îi pună la treabă, oprind necazurile pe care le iscau. Îşi dorea să nu se mai creadă că încerca în continuare să se convingă de acest lucru.

— Scump, dar cuferele vor fi de-ajuns.

O vreme, acestea urmau să fie de-ajuns. Ar fi fost bine ca ea să înceapă să strângă în curând veniturile de pe moşiile ei.

Dyelin scoase un mormăit iritat. Singura bijuterie pe care o purta era o broşa mare şi rotundă din argint ce simboliza Bufniţa şi Stejarul lui Taravin, prinsă de gulerul înalt a rochiei ei de culoare verde-închis. O dovadă de mândrie a Casei ei, poate un pic prea multă. Prima înscăunată a Casei Taravin era o femeie mândră.

Deşi avea fire albe în părul auriu şi riduri fine îi împânzeau colţurile ochilor, trăsăturile feţei îi erau aspre, iar privirea, calmă şi ageră. Avea mintea ascuţită ca un brici, sau, poate, ca o sabie. Era o femeie slobodă la gură, sau cel puţin aşa părea, care nu îşi ascundea părerile:

— Mercenarii sunt pricepuţi, zise ea cu dispreţ, dar sunt greu de stăpânit, Elayne. Când ai nevoie de o atingere ca de pană, este posibil ca ei să folosească ciocanul, iar când ai nevoie de un ciocan, ei sunt în altă parte, la furat. Sunt loiali aurului şi doar acesta îi ţine. Te vor trăda pentru mai mult aur. Sunt convinsă că, de data aceasta, Domniţa Birgitte va fi de acord cu mine.

Cu braţele încrucişate la piept şi tocurile cizmelor înfipte în pământ, Birgitte făcu o grimasă, cum făcea mereu atunci când cineva i se adresa cu acest titlu nou. Elayne îi oferise o moşie îndată ce ajunseseră în Caemlyn, pentru a putea fi înregistrată. Când era singură, Birgitte mormăia întruna din această cauză, dar *şi* din cauza celeilalte schimbări din viaţa ei. Pantalonii ei albastru-deschis aveau croiul obişnuit, largi şi strânşi la glezne, dar haina scurtă şi roşie avea un guler înalt de culoare albă, iar manşetele din aceeaşi nuanţă erau prevăzute cu fire de aur. Ea era Domniţa Birgitte Trahelion şi căpitanul-general al Gărzii Reginei, şi n-avea decât să bombăne şi să se vaiete cât voia, atât timp păstra discreţia.

— Sunt, mârâi ea fără tragere de inimă şi îi aruncă lui Dyelin o privire deloc piezişă.

Legătura cu străjerul ei îi transmitea Elaynei ceea ce simţise toată dimineaţa: frustrare, iritare, determinare. Totuşi, o parte din acestea puteau fi o reflexie a ei. De când se crease legătura, ele se oglindeau reciproc în moduri surprinzătoare, atât emoţional, cât şi în alt mod. În mai mult de o săptămână, ea ajunsese să înjure la fel de mult ca şi cealaltă femeie!

Reticenţa Birgittei de a accepta al doilea cel mai bun argument era evident aproape la fel de pronunţată ca reticenţa ei de a conveni.

— Nici afurisiţii de Vânători nu sunt mai buni, Elayne, bombăni ea. Au făcut Legământul Vânătorului doar ca să caute aventura, şi un loc în istorie, dacă se poate. Nu ca să se liniştească şi să respecte legea. Jumătate din ei sunt aroganţi, uitându-se de sus la toţi ceilalţi; restul nu îşi asumă riscuri, ci aşteaptă să profite de ocazii. Doar să audă un zvon şoptit despre Cornul lui Valere. Vei avea noroc

dacă doar doi din trei nu vor dispărea peste noapte.

Dyelin schiţă un zâmbet, ca şi când ar fi câştigat o luptă. Cele două se deosebeau mai ceva ca uleiul şi apa; fiecare se descurca suficient de bine cu aproape oricine, dar, dintr-un motiv sau altul, cele două se puteau contrazice şi în ceea ce privea culoarea cărbunelui. Puteau şi o făceau.

— În afară de Vânători şi mercenari, aproape toţi sunt străini. Acest lucru nu va fi nici pe placul aristocraţiei, nici al plebei. Nu va fi deloc pe placul lor. Ultimul lucru pe care ţi l-ai dori este să stârneşti o rebeliune.

Fulgerul străluci, luminând cu putere ferestrele, şi un tunet asurzitor îi acoperi cuvintele.

În o mie de ani, şapte Regine ale Andorului fuseseră detronate de rebeliuni, iar cele două care supravieţuiseră probabil îşi doreau să nu fi fost în acea poziţie.

Elayne îşi înăbuşi un oftat. Pe una dintre măsuţele sculptate care mărgineau pereţii se afla o tavă din argint cu împletituri pe care se aflau nişte cupe şi o carafă înaltă cu vin aromat fierbinte. Acum era vin aromat călduţ. Ea conduse o clipă Focul şi un fir subţire de abur se ridică din carafă. Reîncălzirea dădu aromelor un gust uşor amărui, dar merita, căci mâinile îi erau încălzite de cupa din argint. Abia îşi înfrâna dorinţa de a încălzi aerul din încăpere cu Puterea şi eliberă Izvorul; oricum, căldura nu ar fi persistat decât dacă ar fi menţinut firele. Reuşise să-şi înfrâneze reticenţa de a renunţa de fiecare dată când îmbrăţişa *saidarul* – cel puţin, într-o oarecare măsură – totuşi, în ultima vreme, dorinţa de a-l folosi mai mult creştea de fiecare dată. Fiecare soră trebuia să înfrunte această dorinţă periculoasă. Un gest le făcu pe celelalte să-şi toarne vin.

— Cunoaşteţi situaţia, le spuse ea. Numai un nesăbuit nu ar vedea-o ca fiind periculoasă, iar voi nu sunteţi nesăbuite.

Gărzile erau ca un proiectil, o mână de oameni acceptabili şi o adunătură de braţe puternice; bătăuşi potriviţi să arunce beţivii afară din taverne sau să fie ei înşişi aruncaţi. Şi cum saldaeanii plecaseră, iar aielii erau pe picior de plecare, nelegiuirile erau în floare ca buruienile primăvara. Ea crezuse că neaua le va pune capăt, dar fiecare zi aducea furturi, incendii şi alte lucruri mai grave. Cu fiecare zi, situaţia devenea din ce în ce mai dificilă.

— În ritmul acesta, răzmeriţele vor izbucni în câteva săptămâni. Poate şi mai curând. Dacă nu voi reuşi să păstrez ordinea în Caemlyn, oamenii se *vor* întoarce împotriva mea – dacă nu reuşea să păstreze ordinea în capitală, atunci putea la fel de bine să dea veste în lume că nu era potrivită pentru a conduce. Nu-mi place această situaţie, dar trebuie să luam măsuri şi asta vom face, continuă ea, în timp ce amândouă îşi deschiseră gurile, gata să aducă alte argumente însă ea nu le oferi ocazia. Elayne reluă pe un ton ferm:

— Vum lua măsuri!

Coada împletită şi aurie a Birgittei, lungă până la talie, se legănă când ea clătină din cap, însă o acceptare tăcută se infiltră prin legătură. Hotărât lucru, ea avea o perspectivă ciudată în ce privea relaţia dintre aes sedai şi străjerul ei, dar învăţase să îşi dea seama atunci când Elayne nu voia să fie presată. Realiza într-o oarecare măsură că existau domeniul şi titlul, faptul că se afla la comanda Gărzilor, precum şi alte câteva chestiuni mărunte.

Dyelin îşi îndoi puţin gâtul, poate şi genunchii; se poate să fi făcut o plecăciune, însă faţa îi era împietrită. Era bine de ştiut că mulţi dintre aceia care nu o voiau pe Elayne Trakand pe Tronul Leului o voiau pe Dyelin Taravin. Femeia se dovedise a fi folositoare, deşi era încă prea devreme, iar, uneori, nu era decât o voce supărătoare care îi şoptea la ureche Elaynei. Oare Dyelin aştepta ca ea să facă o treabă de mântuială după care ea să intervină şi să „salveze” Andorul? Cineva suficient de prudent, suficient de şiret ar fi putut încerca această tactică, ba chiar ar fi reuşit.

Elayne îşi ridică o mână ca să-şi ferece tâmpla, dar ajunse să îşi netezească părul. Atât de multe bănuieli, atât de puţină încredere... Jocurile Caselor infectaseră Andorul de când plecase ea spre Tar Valon. Ea era mai recunoscătoare pentru lunile petrecute în mijlocul aes sedai decât pentru faptul că învăţase să folosească Puterea. *Daes Dae'mar* însemna totul pentru majoritatea surorilor. Fără cele două, poate că ea nu ar fi supravieţuit atât de mult după reîntoarcerea ei. Thom, cel trimis de Lumină, se afla în siguranţă. El, Mat şi ceilalţi scăpaseră din calea seanchanilor şi se aflau în drum spre Caemlyn. De când plecase din Ebou Dar, ea se rugase în fiecare zi pentru siguranţa lor, însă în acel moment nu mai avea timp decât pentru o scurtă rugăciune. Luând loc în jilţul din mijlocul semicercului, cel al Reginei, ea încercă să arate ca o regină. Stătea cu spatele

drept, iar mâna liberă i se odihnea pe braţul sculptat al scaunului. „Nu este de-ajuns să arăţi ca o regină, îi spusese adeseori mama ei. O minte sclipitoare, o înţelegere fină a lucrurilor şi o inimă curajoasă sunt în zadar dacă poporul nu te va vedea ca pe o regină". Birgitte o privea cu atenţie; era aproape bănuitoare. Uneori, legătura era cu siguranţă un lucru incomod! Dyelin îşi duse cupa cu vin la buze.

Elayne inspiră adânc. Învârtise această problemă pe toate părţile, dar nu vedea decât o singură soluţie:

— Birgitte, până în primăvară, vreau ca Gărzile să fie o oaste în stare să o egaleze pe oricare dintre cele trimise de cele zece Case pe câmpul de bătălie.

Cel mai probabil, era un lucru imposibil de realizat. Doar încercând acel lucru ar fi însemnat să îi păstreze pe mercenarii care se înrolaseră deja şi să găsească alţii; oameni care ar fi trădat la cea mai mică tentaţie. Lumină, ce treabă întortocheată!

Dyelin se înecă, iar ochii îi ieşiră din orbite; din gură îi ţâşni vin negru. Tuşind în continuare, ea îşi scoase batista cu margini de dantelă din mânecă şi îşi tampona bărbia.

Un val de panică străbătu legătura dinspre Birgitte.

— Oh, arză-m-ar focu', Elayne, doar nu vrei să spui...! Eu sunt arcaş, nu general! Asta am fost dintotdeauna, n-ai priceput încă? Făceam ceea ce trebuia să fac, în funcţie de circumstanţe! Oricum, nu mai sunt ea; sunt eu şi...!

Vocea i se înmuie când îşi dădu seama că poate spusese prea mult. Nu era pentru prima oară. Ea se înroşi la faţă când Dyelin o privi cu interes.

Ele inventaseră povestea cum că Birgitte ar fi fost din Kando, unde sătence purtau straiele pe care le purta ea, însă era evident că Dyelin bănuia că era o minciună. De fiecare dată când Birgitte îşi dădea drumul la gură, era cât pe ce să-şi dea în vileag secretul. Elayne îi aruncă o privire prin care îi promitea o discuţie între patru ochi mai târziu.

Ea nu şi-ar fi imaginat că obrajii Birgittei puteau să devină mai roşii de-atât. Chinul înăbuşea orice sentimente percepute prin legătură, continuând să se resimtă până

când Elayne realiză cum se îmbujorează şi ea. Afişă repede o expresie severă, nădăjduind ca roşeaţa din obrajii ei să fie percepută altfel decât o dorinţă arzătoare de a se agita în jilţ din cauza umilinţei pricinuite de *Birgitte.* Acel efect de oglindire putea fi ceva mai *mult decât o* simplă inconvenienţă!

Dyelin îşi irosi doar o clipă cu Birgitte. Vârându-şi batista la locul ei, puse cu grijă cupa cu vin pe tavă, apoi îşi puse mâinile în şolduri. Pe faţa ei se citea furia acum.

— Gărzile au fost întotdeauna *nucleul* armatei din Andor, Elayne, dar asta... Ferească Lumina, asta e nebunie curată! I-ai putea întoarce pe toţi împotriva ta, de la râul Erinin şi până la Munţii de Negură!

Elayne se concentra ca să rămână calmă. Dacă se înşela, Andorul urma să devină un alt Cairhien, un alt tărâm îmbibat cu sânge şi plin de haos. Iar ea murea – fireşte, un preţ ce nu avea să fie suficient de mare ca să acopere pagubele. Nici nu îi trecea prin minte să nu încerce; ar fi dus la aceleaşi consecinţe pentru Andor ca eşecul. Era liniştită, stăpână pe ea, calmă. O regină nu putea arăta că îi era frică, nici măcar atunci când acel lucru se întâmpla. Mama ei o îndrumase mereu să îşi explice deciziile cât de rar se putea; cu cât dădeai explicaţii mai des, cu atât erau necesare mai multe explicaţii, până când nu mai aveai timp pentru altceva. Gareth Bryne o sfătuise să dea explicaţii dacă putea; poporul înţelegea mai bine dacă afla ce şi cum. În acea zi, ea avea să urmeze sfatul lui Gareth Bryne. Fuseseră câştigate multe victorii sub îndrumarea lui.

— Am trei pretendente la tron declarate.

Şi poate una nedeclarată. Ea se forţă să o privească în ochi pe Dyelin. Nu cu furie – doar nişte ochi care privesc. Poate că Dyelin o considerase furie, căci strângea din dinţi şi se înroşise la faţă. Dacă era aşa, atunci aşa să fie.

— De una singură, Arymilla este neînsemnată, dar Nasin a unit Casa Caeren cu a ei şi, indiferent dacă ea este sau nu nebună, sprijinul lui înseamnă că trebuie luată în seamă. Naean şi Elenia sunt în temniţă, dar soldaţii lor, nu. Oamenii lui Naean pot ezita şi discuta până îşi vor găsi o conducătoare, însă Jarid este conducător al Casei Sarand şi îşi va asuma riscuri pentru a hrăni ambiţia soţiei lui. Casa Baryn şi Casa Anshar cochetează cu amândouă; ce *pot* face este să nădăjduiesc că unul va alege Casa Sarand, iar celălalt Casa Arawn. Cele nouăsprezece Case din Andor sunt suficient de puternice ca să fie urmate de

Casele mai mici. Şase sunt împotriva mea, iar eu am două.

Erau şase până în acel moment, facă Lumina ca ea să aibă două! Nu pomeni de cele trei Case mari care se declaraseră pentru Dyelin; bine măcar că Egwene le legase de Murandy pentru moment.

Ea făcu un semn spre un jilţ de lângă ea, iar Dyelin se aşeză, aranjându-şi cu grijă fustele. Norii întunecaţi de pe faţa femeii mai în vârstă se risipiră. Aceasta o privea cu atenţie pe Elayne, fără să lase să se citească pe faţa ei vreo nelămurire sau concluzie.

— Ştiu toate acestea la fel de bine ca tine, Elayne, dar Luan şi Ellorien se vor alia cu tine. La fel şi Abelle. Sunt sigură, spuse cu voce precaută, care însă se înflăcăra pe măsură ce continua să vorbească. Atunci, şi alte Case vor înţelege. Atâta vreme cât nu vei băga spaima în ele şi se vor *răzgândi.* Lumină, Elayne, aici nu este vorba despre o succesiune. Un Trakand succedă unui Trakand, nu unei alte Case. Arareori s-a întâmplat ca o succesiune să se transforme într-o luptă deschisă! Dacă vei transforma Gărzile într-o oaste, vei risca totul.

Elayne îşi lăsă capul pe spate, însă râsul său nu era deloc amuzat. Se potrivea perfect cu bubuitul tunetelor.

— Am riscat totul în ziua în care m-am întors acasă, Dyelin. Spui că Norwelyn şi Traemane vor veni la mine, la fel şi Pendar? Prea bine; atunci voi avea cinci Case contra şase. Nu cred că celelalte Case vor „înţelege", cum spui tu. Dacă vreuna dintre ele va face o mişcare înainte să se fie limpede precum cristalul că Coroana Trandafirului este a mea, atunci vor fi împotriva mea, şi nu alături de mine.

Cu puţin noroc, acei lorzi şi domniţe se vor ruşina să se asocieze cu acoliţii lui Gaebril, însă ei nu îi plăcea să depindă de noroc. Ea nu era Mat Cauthon. Lumină, majoritatea oamenilor erau convinşi că Rand o ucisese pe mama ei şi puţini credeau că „Seniorul Gaebril" fusese unul dintre Rătăciţi. Repararea stricăciunilor pe care Rahvin le făcuse în Andor putea să dureze toată viaţa ei chiar dacă reuşea să trăiască atât cât trăiau femeile Clanului! Unele Case aveau să se dea la o parte, ca să nu sprijine atrocităţile pe care Gaebril le săvârşise în numele Morgasei, iar altele, din cauză că Rand îşi exprimase intenţia de a-i „oferi" ei tronul. Ea îl iubea cu toată fiinţa pe bărbat, dar să-l *arză* focul pentru că dăduse glas acestei *intenţii!* Chiar dacă asta o ţinea în frâu pe Dyelin. Cel mai răutăcios

arendaş din Andor avea să îşi ia coasa doar ca să înlăture o marionetă de pe Tronul Leului!

— Vreau să evit pe cât se poate ca andoranii să se omoare între ei, Dyelin, dar, cu sau fără succesiune, Jarid este pregătit de luptă, chiar dacă Elenia este întemniţată. Naean este pregătit de luptă. Cel mai bine era să le aducă pe ambele femei la Caemlyn cât mai repede cu putinţă; existau şanse mari ca acestea să trimită mesaje sau porunci din Aringill. *Arymilla* este pregătită, fiind susţinută de oamenii lui Nasin. Pentru ei, treaba asta *este o* succesiune, iar singura cale să îi oprim din luptă este să fim într-atât de puternici, încât ei să nu îndrăznească. Dacă Birgitte va reuşi să facă o oaste din Gărzi până la primăvară, cu atât mai bine, căci dacă nu voi avea o oaste până atunci, *voi* avea nevoie de una. Şi dacă asta nu e de ajuns, atunci nu uitaţi de seanchani. Nu se vor mulţumi cu Tanchico şi Ebou Dar; vor să stăpânească peste tot. Nu-i voi lăsa să pună mâna pe Andor, Dyelin, aşa cum n-o voi lăsa nici pe Arymilla.

Tunetele bubuiau pe cer.

Întorcându-se puţin ca să se uite la Birgitte, Dyelin îşi umezi buzele. Degetele ei îndreptau necontenit fustele. Puţine lucruri o înspăimântau, printre care şi poveştile despre seanchani. Ea zise în şoaptă, ca pentru ea:

— Nădăjduisem să evit un război civil.

Acest lucru putea însemna aproape nimic sau foarte mult! Dacă tatona puţin terenul, poate afla varianta corectă.

— Gawyn, zise Birgitte dintr-odată.

Faţa i se lumină, la fel şi trăirile care le transmitea prin legătură. Uşurarea era cea mai puternică dintre toate. Continuă:

— Când va veni, va prelua el comanda. El va fi întâiul Prinţ Săbier.

— Fi-ţi-ar laptele mă-tii! izbucni Elayne, iar trăsnetul lumină ferestrele pentru a-i accentua furia.

De ce-şi găsise femeia să schimbe subiectul *acum?* Dyelin tresări, iar Elayne se înroşi din nou la faţă. După gura căscată a femeii mai în vârstă, ea îşi dădu seama

exact cât de vulgară fusese înjurătura ei. Foarte stânjenitoare pentru că avea legătură cu faptul că Dyelin fusese prietena mamei ei. Fără să gândească, ea luă o gură sănătoasă de vin şi fu cât pe ce să verse din cauza gustului amar. Înlătură repede imaginile cu Lini are o ameninţa să o pedepsească pentru vorbele urâte şi îşi reaminti că era o femeie în toată firea, care trebuia să câştige un tron. Se îndoia că mama ei se trezise de atâtea ori în situaţii atât de stânjenitoare.

— Da, va fi, Birgitte, continuă ea, pe un ton mai calm. Atunci când va veni.

Trei mesageri erau pe drum spre Tar Valon. Chiar dacă niciunul NU avea să reuşească să treacă de Elaida, Gawyn urma să afle, în cele din urmă, că ea revendicase tronul şi venea.

Avea nevoie disperată de el. Nu se imagina în postura de general, iar Birgitte se temea atât de mult că nu se va ridica la nivelul legendelor care circulau despre ea, încât, uneori, părea că îi era frică să încerce. Să înfrunte o oaste, da; să conducă o oaste, nici pomeneală!

Birgitte era perfect conştientă de învălmăşeala din mintea ei. În acel moment, deşi faţa îi era împietrită, trăirile interioare îi erau pline de furie faţă de ea însăşi şi de stânjeneală, prima devenind din ce în ce mai intensă cu fiecare clipă care trecea. Simţind un val de iritare, Elayne deschise gura ca să continue discuţia pe care o deschisese Dyelin despre războiul civil, înainte să cugete la furia Birgittei.

Însă, înainte să apuce să rostească un cuvânt, marile uşi roşii se deschiseră. Speranţa că le va vedea pe Nynaeve sau pe Vandene fu spulberată de intrarea a două femei din neamul oamenilor mării, care erau desculţe, în ciuda vremii de afară.

Un nor de parfum de mosc pluti în faţa lor, iar odată cu ele apăru o procesiune în care se evidenţiau pantaloni şi bluze din mătase şi brocart, cu nuanţe stridente, pumnale bătute în nestemate şi coliere din aur şi fildeş. Precum şi alte bijuterii. Părul lung şi negru, cu fire albe pe la tâmple, aproape că ascundea cei zece cercei mici şi groşi din urechile Renailei din Calon, însă aroganţa din ochii ei negri era la fel de evidentă ca lanţul din aur cu medalioane care lega unul dintre cerceii din ureche de cel din nas. Expresia de pe faţa ei era hotărâtă şi, în ciuda mersului ei legănat şi graţios, părea gata să treacă prin perete. Cu aproape o palmă mai scundă decât tovarăşa ei şi mai neagră la piele decât cărbunele, Zaida din Parede

purta mai multe medalioane din aur, care îi atârnau pe obrazul stâng. Afişa un aer mai degrabă poruncitor decât arogant, o certitudine că va fi ascultată. Deşi cârlionţii negri îi erau amestecaţi cu fire cărunte, era superbă, una dintre acele femei care deveneau din ce în ce mai frumoase pe măsură ce îmbătrâneau.

Dyelin tresări când le văzu şi îşi duse o mână spre nas, dar reuşi să se stăpânească. Era o reacţie caracteristică oamenilor care nu erau obişnuiţi cu Atha'an Miere. Elayne făcu o grimasă, dar nu din cauza cerceilor din nasurile lor. Ba chiar se gândi la o altă înjurătură, una mai... îngrozitoare. Exceptându-i pe rătăciţi, acestea erau ultimele două persoane pe care ar fi vrut să le vadă în acel moment. Reene trebuia să aibă grijă ca acest lucru să nu se întâmple!

— Iertaţi-mă, zise ea, ridicându-se încet, dar sunt foarte ocupată în acest moment. Chestiuni de stat, înţelegeţi, altminteri, v-aş fi întâmpinat cum meritaţi.

Oamenii Mării erau obsedaţi de formalităţi şi bune maniere, cel puţin aşa cum le înţelegeau ei. Cel mai probabil, trecuseră pe lângă prima slujnică fără să-i spună că voiau să o vadă pe Elayne. S-ar fi simţit imediat ofensate dacă ea le-ar fi întâmpinat stând jos înainte ca să fie încoronată. Ea nu îşi permitea să le jignească, arză-le-ar focu' pe amândouă! Birgitte îşi făcu apariţia lângă ea, făcând o plecăciune formală ca să-i ia cupa de vin. Cu străjerul, se simţea precaută, dar era întotdeauna însufleţită în preajma oamenilor mării; ba chiar îşi dădea drumul la gură.

— Vă voi primi mai târziu, termină Elayne, cu voia Luminii.

Şi ele se pricepeau la răspunsuri ceremonioase, iar acest lucru vădea curtoazie *şi* oferea o cale de scăpare.

Renaile nu se opri până când nu se propti în faţa Elaynei, mult prea aproape de ea. Făcând un gest scurt cu mâna plină de tatuaje, ea îi dădu permisiunea să ia loc. Permisiunea!

— Mă eviţi, spuse cu o voce prea groasă pentru o femeie şi la fel de rece ca neaua care cădea pe acoperiş. Nu uita că sunt Călăuza Vânturilor pentru Nesta din Reas Două Luni, stăpâna Corăbiilor a neamului Atha'an Miere. Încă nu ţi-ai îndeplinit partea ta de înţelegere privind Turnul Alb.

Oamenii mării ştiau despre scindarea din Turn – deja ştia toată lumea şi sora ei –,

însă Elayne nu considerase că trebuia să îşi îngreuneze şi mai mult situaţia anunţând public de care parte era. Încă nu. Renaile termină pe un ton poruncitor:

— Te *vei* ocupa de mine *acum!*

Gata cu politeţurile şi bunele maniere.

— Cred că pe mine mă evită, nu pe tine, călăuza vânturilor.

Spre deosebire de Renaile, Zaida părea că abia dacă făcea conversaţie. În loc să repeadă la ea, Zaida se plimba agale prin încăpere. Se opri să atingă o vază înaltă şi verde din porţelan gros, se ridică pe vârfuri ca să privească printr-un caleidoscop cu patru tuburi, care stătea cocoţat pe un piedestal înalt. Când se uită la Elayne şi la Renaile, o strălucire amuzată îi apăru în ochii negri.

— La urma urmei, înţelegerea a fost pecetluită cu Nesta din Reas, care a vorbit în numele Corăbiilor.

Pe lângă faptul că era stăpâna valurilor din Clanul Catelar, Zaida era o ambasadoare a stăpânei corăbiilor pentru Rand, nu Andor. Însă funcţia ei îi permitea să vorbească şi să pecetluiască înţelegeri în numele Nestei. Schimbând un tub auriu cu un altul, ea se duse în pe vârfuri ca să privească din nou prin ocular.

— Ai făgăduit neamului Atha'an Miere douăzeci de îndrumătoare, Elayne. Până acum, n-ai oferit decât una.

Intrarea lor fu atât de neaşteptată şi de dramatică, încât Elayne fu surprinsă când o văzu pe Merilille întorcându-se după ce închise uşa. Mai scundă decât Zaida, Sora Cenuşie era elegantă în rochia ei albastru-închis din lână, ornată cu blană argintie, pe al cărei corset erau cusute mici pietre ale Lunii, deşi cele două săptămâni de când le învăţa pe călăuzele vânturilor aduseseră schimbări. Majoritatea erau femei puternice, însetate de cunoaştere, pregătite să o stoarcă pe Merilille ca pe un strugure în presă, cerând şi ultima picătură de suc. Odinioară, Elayne o considerase atât de stăpână pe ea, încât nimic nu o mira, dar acum Merilille făcea mereu ochii mari, îşi ţinea tot timpul buzele uşor întredeschise, de parcă tocmai fusese speriată de moarte şi se aştepta să fie din nou în orice clipă. Împreunându-şi mâinile în faţă, aştepta lângă uşă şi părea mulţumită că nu se afla în centrul atenţiei.

Dregându-şi glasul zgomotos, Dyelin se ridică în picioare şi le privi încruntat pe Zaida şi pe Renaile.

— Aveţi grijă cum vorbiţi! mârâi ea. Acum sunteţi în Andor, nu pe una dintre corăbiile voastre, iar Elayne Trakand va fi Regina Andorului! *Înţelegerea* va fi îndeplinită la momentul potrivit. În acest moment, ne confruntăm cu probleme mai importante.

— Pe Lumină, nu există chestiuni mai importante! tună Renaile drept răspuns, privind-o încruntată. Spui că înţelegerea va fi îndeplinită? Aşadar, oferiţi garanţie. Aflaţi că vom găsi loc în velatură ca să vă atârnăm de glezne dacă...

Zaida pocni din degete. Asta fu tot, însă pe Renaile o străbătu un fior. Apucând cutiuţa aurie cu arome care atârna de unul dintre colierele ei, şi-o duse la nas şi inspiră adânc. O fi fost ea călăuza vânturilor pentru stăpâna corăbiilor şi o femeie care deţinea autoritate şi putere printre Atha'an Miere, însă pentru Zaida, ea era... o simplă călăuză a vânturilor. Lucru care o făcea extrem de mândră. Elayne era convinsă că trebuia să existe o cale prin care să le ţină departe de ea, însă nu o descoperise încă. Oh, da; de bine, de rău, *Daes Dae'mar* îi era în sânge acum.

Ea merse uşor în jurul Renailei, care era tăcută şi furioasă, ca în jurul unei coloane. Acoperi o parte din încăpere, însă nu se apropie de Zaida. Dacă cineva din acea încăpere avea dreptul să nu se comporte oficial, ea era aceea. Nu îşi putea permite să îi ofere vreun avantaj Zaidei, altminteri, călăuza vânturilor avea să-i ofere scalpul peruchierilor. Când ajunse în faţa şemineului, ea îşi îndreptă din nou degetele în faţa focului.

— Nesta din Reas a avut încredere că ne vom îndeplini partea de înţelegere, altminteri, nu ar fi căzut niciodată la învoială, zise ea pe un ton calm. Aţi pus din nou mâna pe Globul Vânturilor, dar este nevoie de timp pentru a strânge nouăsprezce surori care să vi se alăture. Ştiu că vă faceţi griji în privinţa corăbiilor care se aflau în Ebou Dar când au venit sanchanii. Pune-o pe Renaile să deschidă o poartă spre Tear. sunt sute de corăbii Atha'an Miere acolo. Toate rapoartele primite spuneau acest lucru. Veţi putea afla ce ştiu ei şi vă veţi alătura semenilor voştri. Vor avea nevoie de voi ca să lupte împotriva seanchanilor. Iar ea va scăpa de ele. Le vom trimite pe celelalte surori de îndată ce se va putea.

Merilille nu se clinti de lângă uşă, însă faţa ei căpătă o tentă verzuie din cauza

panicii, la gândul că ar putea rămâne singură printre oamenii mării.

Zaida renunţă să mai privească prin caleidoscop şi se uită pieziş la Elayne. Un zâmbet îi apăru pe buzele cărnoase.

— Eu trebuie să rămân aici, cel puţin până când voi vorbi cu Rand al' Thor. Dacă va mai veni aici.

Zâmbetul îi dispăru pentru o clipă de pe buze, înainte să îi apară din nou; îi va da bătăi de cap lui Rand.

— Le voi păstra şi pe Renaile, şi pe însoţitoarele ei, deocamdată. O mână de călăuze ale vânturilor în plus sau în minus nu va face nicio diferenţă împotriva acestor seanchani, dar aici, cu voia Luminii, ar putea învăţa tot ceea ce este folositor.

Renaile pufni suficient de tare încât să fie auzită. Zaida se încruntă o clipă şi începu să se joace cu acel caleidoscop care se afla la acelaşi nivel cu creştetul ei:

— În palatul vostru există cinci aes sedai, cu tine cu tot, îngână ea gânditoare. Poate că unele dintre voi ne-aţi putea învăţa.

Era ca şi când tocmai îi venise această idee. Dacă era adevărat, atunci Elayne le putea ridica pe ambele femei din neamul oamenilor mării cu o mână!

— Oh, da, ar fi minunat! izbucni Merilille, făcând un pas în faţă.

Apoi ea îi aruncă o privire Renailei şi tăcu. Roşeaţa îi înlocui paloarea cairhienină. Împreunându-şi încă o dată mâinile în faţă, ea adoptă o atitudine supusă, care îi venea ca o mănuşă. Birgitte clătină din cap, mirată. Dyelin se holba de parcă n-o mai văzuse până atunci pe aes sedai.

— Am putea face ceva în această privinţă, cu voia Luminii, zise Elayne cu precauţie.

Abia se abţinu să nu-şi frece tâmplele. Îşi dorea să poată da vina pe tunetele care nu se mai opreau pentru durerea de cap pe care o simţea. Nynaeve ar fi izbucnit auzind această sugestie, iar Vandene ar fi ignorat o astfel de poruncă, însă Careane şi Sareitha puteau fi de acord.

— Dar doar câteva ore pe zi, înţelegeţi? Atunci când vor avea timp.

Evită să se uite la Merilille. Până şi Careane, şi Sareitha se puteau răzvrăti dacă urmau să fie stoarse de informaţii.

Zaida îşi duse degetele de la mâna dreaptă la buze.

— Pe Lumină, suntem de acord.

Elayne clipi. Acest lucru era de rău augur; cel puţin din punctul de vedere al stăpânei valurilor, se părea că tocmai pecetluiseră o altă înţelegere. Din puţina experienţă pe care o avea cu Atha'an Miere, aveai noroc dacă puteai scăpa cu o schimbare. Ei bine, de astă dată, situaţia va fi diferită. De pildă, ce aveau de câştigat surorile din asta? Trebuiau să existe două părţi într-o înţelegere. Zaida zâmbi ca şi când ar fi ştiut ce gândea Elayne şi se amuza. Când se deschise din nou una din uşi, fu o uşurare, o scuză pentru ea ca să scape de femeile neamul oamenilor mării.

Reene Harfor se strecură în încăpere respectuoasă, dar delor slugarnică, şi făcu o plecăciune scurtă, potrivită pentru Prima Înscăunată a unei Case puternice, aliată a Reginei. Totuşi, orice Primă Înscăunată care avea cât de cât valoare ştia că trebuia să-i arate respect Primei Slujnice. Părul cărunt strâns într-un coc, ca o coroană în creştetul capului, peste rochia în nuanţe de roşu şi alb purta o tunică stastacojie, cu capul Leului Alb al Andorului odihnindu-i-se pe pieptul generos. Reene nu avea niciun cuvânt de spus referitor la cine urma să stea pe tron, însă îmbrăcase o ţinută formală în ziua în care sosise Elayne, ca şi când Regina fusese deja înscăunată. Faţa ei rotundă se înăspri o clipă când le zări pe femeile Atha'an Miere care o ocoliră, însă acela fu singurul semn de atenţie pe care li-l acordă. Pentru moment. Vor învăţa pe pielea lor ce însemna să te pui rău cu prima slujnică.

— În sfârşit, a sosit Mazrim Taim, doamna mea, spuse Reene reuşind să facă ultimele cuvinte să sune ca „regina mea". Să-i spun să aştepte?

„Era şi timpul!" bombăni Elayne în gând. Îl chemase pe bărbat în urmă cu două zile!

— Da, jupânească Harfor. Oferă-i vin. Cel de-al treilea dintre cele mai bune, cred. Anunţă-l că îl voi primi de îndată ce...

Taim intră cu paşi hotărâţi în încăpere de parcă palatul ar fi fost al lui. Ea nu fu

nevoită să îl prezinte. Dragoni albaştri cu auriu se încolăceau pe mânecile hainei lui negre, de la coate până la manşete, imitându-i pe cei de pe braţele lui Rand. Deşi ea bănuia că el nu ar fi apreciat acea observaţie. Era înalt, aproape ca Rand, avea nasul coroiat şi ochi negri şi ameninţători; un bărbat cu fizic puternic, care păşea cu graţia letală a unui străjer, dar care părea urmat de umbre, ca şi când jumătate din lămpile din încăpere se stinseseră – nu erau umbre adevărate, ci o senzaţie de violenţă iminentă care părea suficient de reală ca să absoarbă lumina.

Alţi doi bărbaţi în haine negre îl urmau îndeaproape: un individ chel, cu o barbă lungă şi căruntă şi ochi albaştri, pătrunzători, şi un tânăr, subţire ca un şarpe, cu părul negru, care avea aroganţa pe care mulţi tineri o adoptau adeseori, înainte să se înveţe minte. Amândoi purtau Sabia Argintie şi Dragonul Roşu pe gulerele înalte, însă niciunul dintre cei trei nu avea sabia la şold; nu aveau nevoie de ele. Salonul păru brusc mai mic şi mai aglomerat.

Elayne îmbrăţişă *saidarul* din instinct şi iniţie legarea. Merilille se strecură cu uşurinţă în cerc; în mod surprinzător, la fel făcu şi Renaile. O privire rapidă spre Călăuza Vânturilor îi diminua mirarea. Cu faţa întunecată, Renaile strângea cu atâta putere mânerul pumnalului de la cingătoare, încât Elayne simţi durerea în încheieturile degetelor. Ea stătuse în Caemlyn suficient de mult timp ca să ştie ce era un asha'man.

Fireşte că bărbaţii ştiau că cineva îmbrăţişase *saidarul,* deşi nu vedeau strălucirea care le învăluia pe cele trei femei. Bărbatul chel se încordă, iar tânărul subţirel îşi strânse pumnii. În ochii lor se citea furia. Cu siguranţă că şi ei îmbrăţişaseră *saidinul.* Elayne începu să regrete că acţionase din reflex, însă nu avea de gând să elibereze Izvorul. Nu în acel moment. Taim radia pericolul aşa cum dogoarea focul. Ea se folosea cu toată forţa de legare până când senzaţia copleşitoare a vieţii se transforma în nişte furnicături puternice de avertisment. Până şi acestea i se păreau... voioase. Fiind străbătută de atâta Putere, ar fi putut pârjoli întregul palat, însă se întreba dacă era suficientă pentru a-i înfrunta pe Taim şi pe ceilalţi doi bărbaţi. Ea îşi dorea foarte mult să fi avut unul dintre cele trei *angreale* pe care le găsiseră în Ebou Dar, care acum se aflau în siguranţă sub cheie, împreună cu celelalte lucruri din ascunzătoare până când va avea timp să le studieze din nou.

Taim clătină dispreţuitor din cap, în timp ce un zâmbet slab îi apăru pe buze.

— Folosiţi-vă ochii, spuse cu o voce joasă, dar aspră şi batjocoritoare. Sunt două aes sedai aici. Vă temeţi de două aes sedai? Şi-apoi, nu vreţi s-o speriaţi pe viitoarea Regină a Andorului.

Tovarăşii lui se relaxară vizibil, apoi începură să imite postura lui dominatoare.

Reene nu ştia nimic nici despre *saidar,* nici despre *saidin,* ea îi mustrase pe bărbaţi, încruntându-se, de îndată ce aceştia intraseră. Asha'man sau nu, ea se aştepta ca oamenii să se comporte cuviincios. Bombăni ceva aproape imperceptibil. Totuşi, nu indescifrabil în totalitate. Se auziră cuvintele „şobolani vicleni".

Prima slujnică se înroşi la faţă când îşi dădu seama că toţi cei din încăpere o auziseră, iar Elayne avu ocazia să o vadă pe Reene Harfor fâstâcindu-se. Adică femeia se îndreptă şi spuse, cu o graţie şi demnitate pe care le-ar fi invidiat orice domnitoare:

— Iartă-mă, doamna mea Elayne, dar mi s-a spus că şobolanii au invadat cămările. Un lucru foarte neobişnuit în această perioadă a anului. Şi sunt foarte mulţi. Mă scuzaţi, trebuie să mă asigur că porunca mea a fost îndeplinită şi s-au pus curse pentru şobolani şi momeli cu otravă.

— Rămâi! îi spuse Elayne pe un ton rece, dar calm. Ne vom ocupa în curând şi de paraziţi.

Două aes sedai. El nu îşi dăduse seama că şi Renaile putea conduce Puterea *şi pusese accentul* pe două. Trei femei constituiau, oare, un avantaj? Sau era nevoie de mai multe? Era limpede că asha'manii ştiau că aveau *unele* avantaje în faţa femeilor atunci când acestea erau mai puţine şi nu formau un cerc de treisprezece. Dăduseră buzna peste ea fără măcar să-i ceară permisiunea, nu?

— Îi vei conduce afară pe aceşti domni când voi termina cu ei.

Însoţitorii lui Taim se încruntară când fură numiţi „domni", însă bărbatul abia dacă schiţă un zâmbet. Avea o minte suficient de ageră, încât să ştie că ea se gândise la el atunci când pomenise de „paraziţi". Lumină! Poate că Rand avusese cândva nevoie de bărbat, dar de ce îl mai păstra, şi de ce într-o poziţie atât de

autoritară? Ei bine, autoritatea lui nu avea nicio valoare acolo.

Fără să se grăbească, ea se aşeză din nou în jilţul ei şi netezi o clipă fustele. Bărbaţii erau nevoiţi să vină în faţa ei ca nişte supuşi, sau să-i vorbească dintr-o parte, iar ea să refuze să se uite la ei. Pentru o clipă, ei îi trecu prin gând să dea mai departe controlul asupra micului cerc. Cu siguranţă că asha'manii urmau să îşi concentreze atenţia asupra ei. Totuşi, Renaile era în continuare tulburată, furia şi teama clocotind înlăuntrul ei; ar fi putut da greş de îndată ce legarea era a ei. Merilille simţea o oarecare teamă, pe care o ţinea sub control, amestecată cu un sentiment puternic de... stupiditate care se citea în ochii ei holbaţi şi pe buzele întredeschise; numai Lumina ştia ce ar fi putut face cu legarea.

Dyelin pluti spre partea laterală a jilţului Elaynei, ca şi când ar fi vrut să o protejeze de asha'mani. Indiferent ce simţea înlăuntrul ei, Prima Înscăunată a Casei Taravin afişa o expresie severă, neînfricată. Celelalte femei nu pierduseră vremea şi se pregătiră cum putură mai bine. Zaida stătea nemişcată lângă caleidoscop, străduindu-se să pară neînsemnată şi inofensivă, însă îşi ţinea mâinile la spate, iar pumnalul ei nu se mai afla la cingătoare. Birgitte trândăvea lângă şemineu, sprijinindu-se pe mâna stângă, părând relaxată, însă teaca pumnalului de la curea era goală, şi, din felul în care îşi ţinea cealaltă mână pe lângă corp, părea pregătită pentru a-l azvârli pe sub mână. Legătura transmitea... concentrare. Săgeata era în arc, întinsă pe lângă obraz, gata de lansare.

Elayne nu se osteni să privească dincolo de Dyelin, spre cei trei bărbaţi.

— Mai întâi, întârzii să dai ascultare chemării mele, jupâne Taim, apoi apari din senin.

Lumină, el îmbrăţişa în continuare *saidinul?* Atunci când un bărbat conducea Puterea, existau şi alte metode de a interveni, pe lângă cea de a-i pune scut, însă era o pricepere greu de stăpânit, riscantă, iar ea nu o cunoştea decât în teorie.

El veni în faţa ei, la câţiva paşi depărtare, însă nu părea a fi slugarnic. Mazrim Taim ştia cine era şi care îi era valoarea, deşi se credea mai presus de orice. Fulgerul care lumină ferestrele aruncă umbre ciudate pe faţa lui. Mulţi ar fi fost cuprinşi de frică la vederea lui, chiar şi fără haina lui elegantă sau numele său infam. Ei nu îi era teamă, însă. Nu *va* îngădui să-i fie teamă!

Taim îşi freca bărbia îngândurat.

— Am înţeles că ai dat jos flamurile Dragonului peste tot în Caemlyn, jupânească Elayne.

În vocea lui groasă se simţea *amuzamentul,* dar nu se citea şi în ochii lui! Dyelin îi şuieră furioasă ceva Elaynei auzind comentariul, însă el o ignoră.

— Am auzit că saldaeanii s-au retras în tabăra Legiunii Dragonului şi, în scurt timp, ultimii aieli îşi vor ridica taberele în afara oraşului. Ce va zice el când va afla? Nu încăpea nicio îndoială la cine se referea. Şi asta după ce ţi-a trimis un dar din sud. Ţi-l voi da mai târziu.

— Voi face ca Andorul să se alieze cu Dragonul Renăscut la timpul cuvenit, îi spuse ea pe un ton rece, însă Andorul nu este un ţinut cucerit, nici pentru *el,* nici pentru altcineva.

Ea se chinuia să-şi ţină mâinile relaxate pe braţele jilţului. Lumină, a-i convinge pe aieli şi pe saldaeani să plece fusese cea mai mare realizare a ei de până atunci, şi chiar dacă nelegiuirile erau în floare, fusese un lucru necesar!

— Oricum, jupâne Taim, nu eşti în măsură să mă iei la rost. Dacă Rand va obiecta, mă voi ocupa eu de *el!*

Taim îşi ridică o sprânceană, iar zâmbetul acela ciudat de pe buzele lui persistă.

„Arză-m-ar focu'! îşi zise ea indignată. Ar fi trebuit să mă folosesc de numele lui Rand!" Era limpede că bărbatul credea că ştia *exact* cum va face ea faţă mâniei afurisitului de Dragon Renăscut! Partea cea mai rea era că, dacă l-ar fi putut ademeni pe Rand în aşternuturi, ar face-o. Nu pentru asta, nu ca să se *ocupe* de el, ci pentru că asta îşi dorea. Ce de dar îi trimisese?

Furia îi înăspri vocea. Era enervată de tonul lui Taim, de Rand, pentru că era departe de atâta vreme. De ea, pentru că se îmbujora şi se gândea la daruri. Daruri!

— Ai înconjurat cu ziduri şase kilometri din Andor.

Lumină, era mai mult decât jumătate din Oraşul Interior! „Câţi dintre aceşti indivizi putea include?" Acest gând îi făcea pielea de găină.

— Cu a cui permisiune, jupâne Taim? Nu-mi spune că a Dragonului Renăscut. Nu are dreptul să permită *nimic* în Andor.

Dyelin se foi lângă ea. Nu avea niciun drept, dar poseda suficientă forţă ca s-o facă. Elayne era atentă la Taim.

— N-ai permis Gărzilor Reginei să intre în... *aşezământul* vostru. Nu că acestea n-ar fi încercat înainte ca ea să se întoarcă acasă. Legea din Andor stăpâneşte peste *tot* Andorul, jupâne Taim. Dreptatea este aceeaşi atât pentru lorzi, cât şi pentru fermieri... sau asha'mani. Nu pretind că aş putea intra cu forţa. El începu să zâmbească din nou, sau pe-aproape. Nu mă voi umili. Dar dacă Gărzile Reginei nu vor avea voie să pătrundă înăuntru, îţi făgăduiesc că nici măcar un cartof nu va trece prin porţile voastre. Ştiu că poţi călători. Lasă-ţi asha'manii să-şi petreacă zilele călătorind ca să facă rost de merinde.

Zâmbetul schiţat dispăru, lăsând locul unei grimase slabe; el îşi mişcă uşor picioarele.

Totuşi, enervarea dură doar o clipă.

— Merindelele constituie o problemă minoră, zise el cu blândeţe, întinzându-şi mâinile. După cum spuneai, oamenii mei pot călători oriunde le poruncesc. Mă îndoiesc de faptul că m-ai putea opri să cumpăr merinde de oriunde aş dori, chiar şi la cincisprezece kilometri depărtare de Caemlyn. Nu m-ar deranja dacă ai face-o. Totuşi, sunt dispus să permit vizite ori de câte ori vei cere. Vizite supravegheate, cu escorte tot timpul. Instruirea este dură în Turnul Negru. Aproape în fiecare zi mor bărbaţi. Nu-mi doresc să se întâmple accidente.

El se enervă când aprecie cât de departe de Caemlyn o purtase gândul. Dar lucrurile erau doar enervante.

Oare observaţiile lui referitoare la călătoria oriunde poruncea el şi „accidente" erau nişte ameninţări ascunse? Sigur că nu. O cuprinse un val de furie când îşi dădu seama că era sigură că el nu o va ameninţa din cauza lui Rand. Ea *nu* se va ascunde în spatele lui Rand al' Thor. Vizite *supravegheate?* Atunci când *cerea* ea? Ar trebui să-l ardă pe bărbat şi să-l transforme în cenuşă acolo unde stătea!

Brusc, ea conştientiză ce trecea prin legătura ei cu Birgitte: furie, o refelxie a ei, care se alătură celei a Birgittei, care se reflecta de la Birgitte la ea şi sărea de la ea la

Birgitte, hrănindu-se de una singură, devenind din ce în ce mai intensă. Cuţitul Birgittei tremura, dornic să străpungă aerul. Dar ea! Era plină de furie! încă puţin şi urma să elibereze *saidarul.* Sau avea să se dezlănţuie cu el.

Cu mare efort, ea îşi înăbuşi furia, mimând a fi calmă. Era o prefăcătorie primară, mocnită. Înghiţi, chinuindu-se să îşi păstreze tonul liniştit.

— Gărzile vor face vizite în fiecare zi, jupâne Taim.

Cum avea să facă acest lucru pe o asemenea vreme, habar nu avea.

— Poate voi veni eu însămi, însoţită de câteva surori, continuă ea.

Dacă gândul de a avea aes sedai în Turnul Negru îl deranja pe Taim, atunci el nu o arăta. *Lumină,* ea încerca să impună autoritatea Andorului, nu să-l aţâţe pe bărbat. Făcu repede un exerciţiu de novice – apele râului cuprinse între maluri – încercând să se calmeze. Funcţionă puţin. Acum, nu-i mai venea să azvârle toate cupele cu vin în el.

— Voi accepta cerinţa ta pentru escorte, dar nu veţi ascunde nimic. Nu voi îngădui să ascundeţi nelegiuiri prin secretele voastre. Ne-am înţeles?

Plecăciunea lui Taim fu batjocoritoare – batjocoritoare! –, însă în vocea lui se simţi o uşoară încordare.

— Te-am înţeles perfect. Dar înţelege-mă şi pe mine rogu-te! Oamenii mei nu sunt nişte fermieri care-şi pleacă frunţile atunci când treci pe lângă ei. Forţează-i mâna prea mult unui asha'man, şi vei vedea cât de puternică este legea ta.

Elayne îşi deschise gura ca să-i spună exact cât de puternică era legea în Andor.

— E timpul, Elayne Trakand, se auzi o voce de femeie din prag.

— Sânge şi cenuşă! bombăni Dyelin. Toată *lumea* intră cum vrea aici?

Elayne recunoscu vocea. Se aşteptase la această chemare, fără să şite când urma să vină. Însă ştia că trebuia să-i dea ascultare imediat. Se ridică în picioare, dorindu-şi să mai aibă puţin timp la dispoziţie ca să lămurească lucrurile cu Taim. El se încruntă la femeia care tocmai intrase, şi la Elayne, neştiind ce să înţeleagă din toate acelea. Prea bine. N-avea decât să fiarbă în suc propriu până când ea

găsea să îl lămurească în privinţa drepturilor speciale pe care asha'manii le aveau în Andor.

Nadere stătea lângă uşă. De aceeaşi înălţime ca şi cei doi bărbaţi, era o femeie voinică, la fel de robustă ca orice aiel pe care îl văzuse Elayne. Ochii ei verzi îi iscodi o clipă pe cei doi, înainte să îi considere neimportanţi. Asha'manii nu le impresionau pe înţelepte. Puţine lucruri le impresionau. Potrivindu-şi şalul negru pe umeri într-un zăngănit de brăţări, ea veni în faţa Elaynei, rămânând cu spatele la Taim. În ciuda frigului, ea purta doar şalul peste bluza albă şi subţire, deşi, ciudat, avea o mantie grea din lână pe un braţ.

— Trebuie să vii acum! îi spuse ea Elaynei. Fără întârziere!

Sprâncenele lui Taim păreau să i se urce pe frunte; fără îndoială că nu era obişnuit să fie ignorat complet.

— Lumină din ceruri! îngână Dyelin, masându-şi fruntea. Nu ştiu despre ce este vorba, Nadere, dar va trebui să aştepţi până când...

Elayne îşi puse o mână pe braţul ei.

— *Nu* ştii, Dyelin, şi *nu poate* aştepta. Le voi spune tuturor să plece şi te voi însoţi, Nadere.

Înţeleapta dădu dezaprobator din cap.

— Un prunc care aşteaptă să se nască nu are timp până vor pleca toţi, zise ea, scuturându-şi mantia groasă. Am adus asta ca să te protejeze de frig. Poate-ar trebui să plec şi să-i spun Aviendhei că modestia ţi-e mai mare decât dorinţa pentru o soră.

Dyelin suspină când înţelese. Legătura cu străjerul tremură din cauza indignării Birgittei.

Nu exista decât o singură alegere. De fapt, nu avea de ales. Lăsând să se risipească legătura cu celelalte două femei, ea eliberă şi *saidarul.* Totuşi, Renaile şi Merililie rămaseră învăluite de strălucire.

— Mă ajuţi să-mi deschei nasturii, Dyelin?

Elayne era mândră de cât de calmă îi era vocea. Se aşteptase la asta. *„Dar nu în faţa atâtor* martori!", gândi ea. Întorcându-se cu spatele la Taim – măcar nu va fi nevoită să îl vadă cum o priveşte! –, ea începu cu nasturii mici de pe mâneci.

— Dacă te rog, Dyelin? Dyelin?

După o clipă, Dyelin se mişcă de parcă ar fi fost somnambulă şi începu să desfacă nasturii de pe spatele Elaynei bombănind cu o voce şocată. Unul dintre asha'manii de lângă uşă chicoti.

— Întoarceţi-vă! tună Taim, şi se auziră zgomot de cizme lângă uşi.

Elayne nu ştia dacă şi el se întorsese cu spatele – era sigură că îi simţea privirea aţintită asupra ei –, apoi, brusc, Birgitte era acolo, şi Merilille, şi Reene, şi Zaida, ba chiar şi Renaile. Stăteau înghesuite umăr lângă umăr, încruntate, formând un zid între ea şi bărbaţi. Nu era un zid prea potrivit. Niciuna nu era la fel de înaltă ca ea, iar Zaida şi Merilille îi ajungeau până la umeri.

„Concentrează-te, îşi zise ea. Sunt calmă. Sunt liniştită Sunt... Mă dezbrac într-o încăpere plină de oameni, asta fac. Se dezbrăcă cât putu de repede, lăsând să-i cadă veşmintele grămadă pe jos, apoi îşi azvârli pantofii şi ciorapii peste ele. I se făcu pielea de găină din cauza aerului rece; dacă ignora frigul, însemna că nu tremura. Ea se gândi că fierbinţeala pe care o simţea în obraji ar putea avea legătură cu asta.

— E o nebunie! bombăni Dyelin, ridicând hainele de jos. Nebunie curată!

— Ce înseamnă asta? o întrebă în şoaptă Birgitte. Vrei să te însoţesc?

— Trebuie să merg singură, îi răspunse Elayne, tot în şoaptă. Nu te împotrivi!

Nu că Birgitte ar fi trădat vreun semn, deşi legătura transmitea multe. Scoţându-şi cerceii din aur din ureche, ea i-i dădu Birgittei, apoi şovăi înainte să îi dea şi inelul cu Marele Şarpe. Înţeleptele îi spuseseră că ea trebuia să vină aşa cum venea un copil pe lume. Îi dăduseră multe instrucţiuni, printre care să nu spună nimănui ce avea să urmeze. Şi *ea* şi-ar dorit să fi ştiut. Un copil venea pe lume fără să ştie ce urma să se întâmple. Bombănelile Birgittei începeau să semene cu cele ale lui Dyelin.

Nadere păşi în faţă cu mantia şi i-o întinse; Elayne o luă repede şi o înfăşură în jurul trupului. Încă era convinsă că simţea privirea lui Taim. Ţinând mantia din lână strâns pe lângă trup, instinctul îi spunea să iasă repede din încăpere, însă ea preferă să îşi îndrepte spatele şi să se întoarcă încet. Nu avea de gând să fugă de acolo, învăluită în ruşine.

Bărbaţii care veniseră cu Taim stăteau drepţi, cu faţa spre uşă, iar Taim privea în foc, cu braţele încrucişate la piept. Senzaţia că o privise fusese doar în imaginaţia ei. În afară de Nadere, celelalte femei o priveau ba din curiozitate, ba din consternare, ba din uluire. Nadere părea doar nerăbdătoare.

Elayne încercă să vorbească pe un ton cât se poate de respectuos.

— Jupânească Harfor, le vei oferi jupânului Taim şi oamenilor să vin, înainte să plece. Ei bine, măcar vocea nu îi tremura. Dyelin, rogu-te, ţine-le companie stăpânei valurilor şi călăuzei vânturilor şi caută să le alini temerile. Birgitte, mă aştept să aflu în seara aceasta planul tău de recrutare.

Femeile cărora li se adresă clipiră mirate şi încuviinţară din cap, fără să scoată un cuvânt.

Apoi ea ieşi din încăpere, urmată de Nadere, dorindu-şi să se fi descurcat mai bine. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca uşa să se închidă în urma ei fu vocea Zaidei.

— Ciudate obiceiuri mai aveţi voi, cei de pe uscat.

Ajunsă pe coridor, ea încercă să păşească mai repede, deşi nu îi era prea uşor, deoarece trebuia să ţină şi de mantie ca să nu se deschidă. Dalele roşii şi albe erau *mult* mai reci decât covoarele din salon. Câţiva servitori, îmbrăcaţi cu livrele groase din lână, se zgâiră la ea când trecu pe lângă ei, apoi plecară în grabă să-şi vadă de ale lor. Flăcările lămpilor pâlpâiau; era mereu curent pe coridoare. Din când în când, aerul sufla suficient cât să facă o tapiserie să se unduiască leneşă.

— A fost intenţionat, nu-i aşa? îi spuse ea Naderei, deşi nu era tocmai o întrebare. Ori de câte ori m-aţi chemat, v-aţi asigurat că vor fi suficienţi oameni de faţă. V-aţi asigurat că a o accepta pe Aviendha este suficient de important pentru mine. Trebuia să fie mai important decât *orice* altceva, li se spusese. Ce-aţi făcut cu ea?

Uneori, Aviendha nu părea să dea semne de ruşine, umblând adeseori dezbrăcată şi indiferentă prin apartamentul ei, fără să observe măcar atunci când intrau servitorii. Ar fi fost o nimica toată să o facă pe *ea* să se dezbrace sub pri virile mulţimii.

— Asta îţi va spune ea, dacă va dori, zise Nadere pe un ton satisfăcut. Ai o minte ascuţită ca să înţelegi; mulţi nu o fac. Din pieptul ei generos ieşi un mormăit, care putea fi un râset. Bărbaţii aceia care s-au întors cu spatele şi femeile acelea care te păzeau... Aş fi pus capăt la tot dacă bărbatul cu haina brodată nu ar fi aruncat priviri peste umăr ca să-ţi admire coapsele. Şi dacă roşeaţa din obrajii tăi nu ar fi trădat faptul că tu ştiai.

Elayne călcă în gol şi se împletici. Mantia i se desfăcu, lăsând să scape şi puţina căldură care se acumulase, înainte să reuşească şi-o strângă din nou pe lângă corp.

— Pervers împuţit! mârâi ea. Voi...! Voi...!

Arză-o-ar focu', *ce putea* face? Să-i spună lui Rand? Să-l roage pe *el* să se ocupe de Taim? Niciodată!

Nadere privea nedumerită.

— Multor bărbaţi le place să admire posteriorul femeilor. Încetează să te gândeşti la bărbaţi şi începe să te gândeşti la femeia pe care o vrei drept soră.

Îmbujorându-se din nou, Elayne se concentră asupra Aviendhei. Însă nu reuşi să se calmeze. I se spuseseră anumite lucruri la care să se gândească înainte de ceremonie, iar unele o nelinişteau.

Nadere păşea în acelaşi ritm cu Elayne, iar aceasta avea mare grijă să nu i se zărească picioarele prin crăpătura mantiei – erau mulţi servitori peste tot –, prin urmare, trecu ceva timp până când ajunseră în încăperea unde erau adunate înţeleptele. Erau mai mult de douăsprezece, îmbrăcate cu fuste bufante, bluze albe şi şaluri negre, împodobite cu coliere şi brăţări din aur şi argint, nestemate şi fildeş, cu părul lung dat pe spate şi prins cu eşarfe înnodate. Toate piesele de mobilier şi covoarele fuseseră scoase din încăpere, rămânând doar pardoseala albă. În şemineu nu ardea focul. Aici, în inima Palatului, unde nu existau ferestre, abia dacă se auzea bubuitul tunetelor.

Elayne îşi aţinti privirea asupra Aviendhei, care stătea în celălalt al încăperii. Goală. Aceasta îi zâmbi timid Elaynei. Aviendha timidă! Aviendha! Azvârlindu-şi mantia de pe ea, Elayne îi zâmbi la rândul ei. Timid, realiză ea. Aviendha râse încet şi, după o clipă, râse şi Elayne. Lumină, cât *de frig* era! Iar pardoseala era şi mai rece!

Pe majoritatea înţeleptelor din încăpere nu le cunoştea, însă un chip îi atrase atenţia: părul încărunţit înainte de vreme al lui Amys, combinat cu trăsături care trădau vârsta nu prea înaintată, care îi ofereau imaginea unei aes sedai. Trebuie să fi călătorit din Cairhien. Egwene le învăţase pe vestitoarele în vise, ca să le răsplătească pentru că acestea o învăţaseră despre *Telaran'rhiod.* Şi ca să plătească o datorie, susţinea ea, deşi nu pomenise niciodată care era datoria.

— Speram să fie şi Melaine aici, zise Elayne.

O plăcea pe soţia lui Bael, căci era o femeie caldă şi mărinimoasă. Nu precum celelalte două femei din încăpere pe care le recunoscu, osoasa Tamela, cu faţa ei pătrăţoasă, şi Viendre, un vultur frumos, cu ochi albaştri. Amândouă aveau mai multă Putere decât ea, mai multă decât oricare altă soră în afară de Nynaeve. Acest lucru n-ar fi trebuit să conteze pentru aieli, însă ea nu găsea un alt motiv pentru care ele rânjeau mereu şi o priveau de sus ori de câte ori o vedeau.

Ea se aşteptă ca Amys să preia controlul – pare-se că mereu făcea asta –, însă în faţă păşi o femeie scundă, numită Monaelle, care avea părul blond, presărat cu şuviţe roşii. Nu era cu adevărat scundă, dar era sigura femeie din încăpere mai mică decât Elayne. Era şi cea mai slabă în Putere – abia dacă avea suficientă pentru a merge în Tar Valon ca să-şi câştige şalul. Poate că acest aspect chiar nu conta pentru aieli.

— Dacă Melaine ar fi aici, zise Monaelle, pe un ton vioi dar neprietenos, pruncii pe care îi poartă în pântec ar face parte din legătura dintre tine şi Aviendha, dacă firele i-ar atinge. Dacă ar supravieţui, adică; nenăscuţii nu sunt suficient de puternici pentru asta. Întrebarea este: voi două sunteţi? Ea gesticulă cu ambele mâini, arătând locuri de pe pardoseală nu departe de ea. Veniţi aici amândouă, în mijlocul încăperii.

Pentru prima oară, Elayne îşi dădu seama că va fi folosit şi *saidarul.* Ea crezuse că urma să fie o simplă ceremonie unde aveau să fie schimbate făgăduinţe, sau

chiar făcute legăminte. Ce *urma* să se întâmple? Nu avea importanţă, doar că... Ea îşi târşâi picioarele când se apropie de Monaelle.

— Străjerul meu... Legătura noastră... Va fi... afectată... de asta?

Aviendha, care venea spre ea, se încruntase când o văzuse pe Elayne şovăind, dar când auzi întrebarea, îi aruncă o privire mirată Monaellei. Era limpede că nu se gândise la asta.

Înţeleapta scundă clătină din cap.

— Nimeni din exteriorul acestei încăperi nu poate fi atins de fire. Ea ar putea simţi ceva din ceea ce împărtăşiţi voi două, datorită legăturii cu tine, dar doar foarte puţin.

Aviendha răsuflă uşurată, la fel şi Elayne.

— Şi acum, continuă Monaelle, există nişte proceduri care trebuie urmate. Veniţi! Nu suntem nişte căpetenii de clanuri care-şi fac promisiuni la un pahar de *oosquai.*

Râzând şi făcând glume pe seama căpeteniilor de clanuri şi a băuturii puternice a Aielilor, celelalte femei formară un cerc în jurul Aviendhei şi al Elaynei. Monaelle se aşeză graţios pe jos, turceşte, la doi paşi de femeile dezbrăcate. Râsetele încetară când vocea ei deveni formală.

— Ne-am adunat aici pentru că două femei doresc să devină surori dintâi. Vom vedea dacă sunt suficient de puternice, iar dacă este aşa, le vom ajuta. Mamele lor sunt aici?

Elayne tresări, dar în clipa următoare, Viendre veni în spatele ei.

— O reprezint pe mama Elaynei Trakand, care nu poate fi prezentă.

Punându-şi mâinile pe umerii Elaynei, Viendre o împinse în faţă şi o apăsă până când aceasta îngenunche pe dalele reci în faţa Aviendhei, apoi îngenunche în spatele ei.

— Îmi ofer fiica pentru testare.

Tamela apăru în spatele Aviendhei şi o apăsă în jos până când genunchii acesteia

aproape că îi atinse pe cei ai Elaynei, apoi îngenunche în spatele ei.

— O reprezint pe mama Aviendhei, care nu poate fi prezentă. Îmi ofer fiica pentru testare.

Altă dată, Elayne ar fi chicotit. Niciuna dintre femei nu părea să fie cu mai mult de şase ani mai mare faţă de Aviendha sau ea. Altă dată. Nu acum. Feţele înţeleptelor care stăteau în picioare erau serioase. Ele le cercetau din priviri pe ea şi pe Aviendha de parcă le-ar fi cântărit, nesigure că acestea s-ar fi ridicat la nivelul aşteptărilor.

— Cine va îndura durerile facerii pentru ele? întrebă Monaelle, iar Amys făcu un pas în faţă.

Ea fu însoţită de alte două femei, o roşcată pe care o chema Shyanda, pe care Elayne o văzuse cu Melaine, şi o femeie căruntă pe care nu o cunoştea. Ele o ajutară pe Amys să se dezbrace până la piele. Mândră de goliciunea ei, Amys se întoarse cu faţa spre Monaelle şi îşi lovi cu palma abdomenul plat.

— Am purtat copii în pântec. I-am alăptat, zise ea, cuprinzându-şi cu palmele sânii care nu arătau că ar fi făcut acest lucru. Mă ofer eu.

Când Monaelle acceptă demnă din cap, Amys se puse în genunchi, la doi paşi în lateralul Elaynei şi al Aviendhei, şi se lăsă pe călcâie. Shyanda şi înţeleapta căruntă îngenunchează de o parte şi de cealaltă a ei şi, dintr-odată, strălucirea Puterii le învălui pe toate, în afară de Elayne, Aviendha şi Amys.

Elayne inspiră adânc şi o văzu pe Aviendha făcând la fel. Din când în când, se auzea zdrăngănitul brăţărilor înţeleptelor – singurul sunet care se distingea în încăpere, în afară de respiraţia şi bubuitul slab şi îndepărtat al tunetului. Fu un şoc când Monaelle începu să vorbească.

— Amândouă veţi face ceea ce vi se va spune. Dacă veţi şovăi sau vă veţi îndoi, înseamnă că dedicarea voastră nu este suficient de puternică. Vă voi alunga şi totul va lua sfârşit, pentru totdeauna. Vă voi pune întrebări, iar voi veţi răspunde sincer. Dacă veţi refuza să răspundeţi, veţi fi alungate. Dacă vreuna dintre noi va crede că minţiţi, veţi fi alungate. Puteţi pleca oricând veţi dori, fireşte. Dar totul va lua sfârşit, pentru totdeauna. Nu va exista o a doua şansă. Şi-acum, ce ştiţi cel mai bine despre femeia pe care vreţi s-o aveţi ca soră dintâi?

Elayne mai că se aştepta la această întrebare. Era unul dintre lucrurile la care i se spusese să se gândească. Deşi îi fusese greu să aleagă o singură virtute, ea avea răspunsul pregătit. Când începu să vorbească, firele de *saidar* începură să se împletească brusc între ea şi Aviendha, dar din gura ei nu ieşea niciun sunet. Nici din cea a Aviendhei. Fără să gândească, o parte a minţii ei îndepărtă firele; chiar şi atunci, încercarea de a învăţa făcea parte din ea, precum culoarea ochilor ei. Firele se risipiră atunci când îşi închise gura.

— Aviendha este atât de încrezătoare, atât de mândră! Nu-i pasă ce crede lumea că ar trebui să facă sau cum să fie; este cine vrea ea să fie, îşi auzi vocea Elayne, în vreme ce cuvintele Aviendhei răsunară în acelaşi timp.

— Chiar şi atunci când Elaynei îi este teamă de i se usucă gura, rămâne de neclintit. Este curajoasă aşa cum n-am întâlnit pe nimeni.

Elayne se uită la prietena ei. Aviendha credea că era *curajoasă?* Lumină, nu era chiar laşă, dar *curajoasă?* În mod ciudat, Aviendha se holba la *ea* cu neîncredere.

— Curajul este o fântână adâncă în cazul unora, îi şopti Viendre la urechea Elaynei, şi mai puţin adâncă în cazul altora. Adânci sau mai puţin adânci, fântânile seacă, în cele din urmă, şi toate se vor umple din nou mai târziu. Vei înfrunta ceea nu poţi înfrunta. Şira spinării o să ţi se înmoaie, iar mult lăudatul tău curaj te va părăsi. Va veni şi ziua aceea.

Ea vorbea de parcă îşi dorea să fie acolo ca să vadă. Elayne încuviinţă scurt din cap. Ştia cum era să i se înmoaie şira spinării; se lupta cu asta în fiecare zi, pare-se.

Tamela îi vorbea Aviendhei pe un ton aproape la fel de satisfăcut ca al Viendrei.

— *Ji'e'toh* vă leagă ca nişte benzi din oţel. Pentru *ji,* te vei face aşa cum se aşteaptă de la tine, până la ultimul fir de păr. Pentru *toh,* te vei smeri şi te vei târî pe burtă, dacă va fi nevoie. Pentru că îţi pasă până în *măduva oaselor* ce cred *ceilalţi* despre tine.

Elaynei mai că i se tăie răsuflarea. Erau cuvinte dure, nedrepte. Ea ştia câte ceva despre *ji'e'toh,* dar Aviendha, nu. Cu toate acestea, Aviendha dădea din cap, aşa cum făcuse şi ea. O acceptare nerăbdătoare a ceea ce ea ştia deja.

— Însuşiri frumoase pe care să le iubeşti la o soră-dintâi, zise Monaelle, lăsându-şi şalul să-i alunece până la coate. Dar ce găseşti cel mai rău la ea?

Elayne se foi pe genunchii reci şi îşi linse buzele înainte să vorbească. Se temuse de asta. Nu era doar avertismentul Monaellei. Aviendha îi spusese că trebuiau să grăiască adevărul. *Trebuiau,* altminteri, ce valoare avea legătura de soră? Din nou, firele le blocară cuvintele până când ele terminară.

— Aviendha... se auzi brusc vocea Elaynei, care şovăi crede că violenţa este întotdeauna răspunsul. Uneori, ea nu gândeşte mai departe de pumnalul de la cingătoare. Câteodată se comportă ca un băieţandru care nu vrea să se maturizeze.

— Elayne ştie că... începu Aviendha, apoi înghiţi în sec şi continuă grăbită... este frumoasă şi ce putere îi conferă aceasta asupra bărbaţilor! Uneori, îşi lasă la vedere jumătate din piept şi zâmbeşte ca să-i înduplece pe bărbaţi să facă ce vrea ea.

Elayne suspină. Aviendha gândea *asta* despre ea? O făcea să pară o *fluşturatică!* Aviendha se încruntă la ea şi îşi îşi deschise gura pe jumătate, însă Tamela îi apăsă din nou umerii şi începu să vorbească.

— Crezi că bărbaţi nu se zgâiesc aprobator când îţi privesc faţa? În vocea înţeleptei se simţea o oarecare tensiune; oricine i-ar fi descris chipul ca fiind aspru. Oare nu se uită la sânii tăi cortul cu aburi? Nu-ţi admiră şoldurile? Eşti frumoasă, iar tu ştii asta. Dacă negi, te negi pe tine! Te-ai bucurat de privirile bărbaţilor şi le-ai zâmbit. Nu îi vei zâmbi niciodată unui bărbat ca să dai vorbelor tale mai multă greutate sau nu îi vei atinge braţul ca să-i distragi atenţia de la slăbiciunea vorbelor tale? Ba o vei face şi nu vei fi mai netrebnică din cauza asta.

Sângele inundă obrajii Aviendhei, însă Elayne trebuia să plece urechea la Viendre. Şi să-şi alunge propria-i roşeaţă.

— Ai porniri violente. Dacă negi, te negi pe tine. Niciodată nu te-ai înfuriat şi ai lovit? N-ai vărsat niciodată sânge? Nu ţi-ai dorit niciodată s-o faci, fără să te gândeşti la altă posibilitate? Fără să stai pe gânduri? Cât timp vei respira, va fi o parte din tine.

Elayne se gândi la Taim şi la alte întâmplări şi îşi simţi faţa ca un cuptor încins.

De astă dată, nu veni doar un răspuns.

— Braţele îţi vor slăbi, îi zicea Tamela Aviendhei. Picioarele tale îşi vor pierde iuţeala. Un tânăr va putea să-ţi smulgă cuţitul din mână. Cum îţi vor fi de folos atunci priceperea şi ferocitatea? Inima şi mintea sunt adevăratele arme. Dar ai învăţat să foloseşti suliţa într-o singură zi, pe când erai fecioară? Dacă nu-ţi vei ascuţi mintea şi inima acum, vei îmbătrâni şi copiii te vor deruta. Căpeteniile clanurilor te vor pune într-un colţ ca să joci jocul cu sfoara, iar când vei vorbi, vor auzi doar vântul. Ia aminte cât mai poţi.

— Frumuseţea este trecătoare, îi spuse în continuare Viendre Elaynei. Odată cu trecerea anilor, sânii ţi se vor lăsa, pielea ţi de va fleşcăi, pielea ţi se va înăspri. Bărbaţii care zâmbeau atunci când îţi vedeau chipul îţi vor vorbi ca unui alt bărbat. Poate că soţul tău te va vedea cu aceiaşi ochi cu care te-a văzut prima oară, dar niciun alt bărbat nu va mai visa la tine. Tu nu vei mai fi aceeaşi persoană? Trupul nu e decât un veşmânt. Pielea ţi se va veşteji, dar inima şi mintea sunt parte din fiinţa ta şi nu ţi se vor schimba decât ca să devină mai puternice.

Elayne scutură din cap. Nu a negare. Nu chiar. Totuşi, nu se gândise la îmbătrânire. Mai ales nu de când mersese în Turn. Trecerea anilor era îndurătoare chiar şi cu cele mai în vârstă aes sedai. Dar dacă va trăi cât trăiau femeile Clanului? Asta ar însemna să renunţe a mai fi aes sedai, fireşte, dar dacă trăia atât de mult? Trecea mult timp până când femeile Clanului făceau riduri, dar tot ajungeau acolo. Ce gândea Aviendha? Aceasta stătea în genunchi, părând... îmbufnată.

— Care este cel mai copilăresc lucru pe care îl ştii despre femeia cu care vrei să fii soră-dintâi? întrebă Monaelle.

Întrebarea aceasta era mai uşoară, nu atât de complicată. Elayne zâmbea în timp ce vorbea. Aviendha rânji la rândul ei, iar îmbufnarea îi dispăru. Din nou, firele le opriră cuvintele şi le eliberară împreună, iar vocile lor erau pline de râsete.

— Aviendha nu mă lasă s-o învăţ să înoate. Am încercat. Nu se teme de nimic, decât să intre într-o apă mai adâncă decât aceea din cadă.

— Elayne înfulecă dulciurile cu ambele mâini, ca un copil care a scăpat de sub

supravegherea mamei. Dacă va continua aşa, o să se îngraşe ca un porc înainte să îmbătrânească.

Elayne tresări, „Înfulecă"? *„Înfulecă"?* Nu lua decât o îmbucătură, când şi când. Doar când şi când. Să *se îngraşe?* De ce se uita urât la *ea* Aviendha? A refuza să intre în apă doar până la genunchi *era* o copilărie.

Monaelle tuşi încet, acoperindu-şi gura cu o mână, însă Elayne credea că îşi ascundea un zâmbet. Unele dintre înţeleptele care stăteau în picioare râdeau de-a dreptul. Şi neghiobia Aviendhei? Sau... *înfulecatul* ei?

Monaelle îşi reluă aerul demn, îşi potrivi fustele care stăteau răsfirate pe pardoseală, însă în vocea ei se simţea în continuare un dram de voioşie.

— Care este cel mai puternic sentiment de gelozie faţă de femeia pe care o vrei ca soră-dintâi?

Poate că Elayne s-ar fi eschivat să răspundă, în ciuda cerinţei de a spune adevărul. Adevărul ieşise la iveală de îndată ce i se spusese să se gândească la acest lucru, însă ea găsise ceva mai neimportant, mai puţin stânjenitor pentru amândouă, care ar fi trecut de verificare. Poate. Dar mai era şi afirmaţia că ea le zâmbea bărbaţilor şi îşi expunea pieptul. Poate că le zâmbea, dar Aviendha defila *goală* prin faţa servitorilor roşii la faţă şi nici nu părea să îi *vadă!* Aadar, *înfuleca* dulciuri? Ea rostea adevărul crunt în timp ce firele luau cuvintele, iar Aviendha îşi mişca posomorâtă buzele în tăcere până când, în cele din urmă, cuvintele lor fură eliberate.

— Aviendha a stat în braţele bărbatului pe care îl iubesc. Eu n-am făcut-o niciodată; s-ar putea să n-o fac niciodată şi să vărs lacrimi din cauza aceasta!

— Elayne se bucură de dragostea lui Rand al Th... a lui *Rand.* Inima mi-e praf, aşteptând ca el să mă iubească, dar nu ştiu dacă o va face vreodată.

Elayne privi faţa indescifrabilă a Aviendhei. Era geloasă pe ea din cauza lui *Rand?* Când bărbatul o evita pe Elayne Trakand de parcă aceasta ar fi avut râie? Ea nu avu timp de alte gânduri.

— Trage-i o palmă cât poţi de tare! îi spuse Tamela Aviendhei, luându-şi mâinile de pe umerii Aviendhei.

Viendre strânse uşor pe ai Elaynei.

— Nu te apăra!

Nu li se spusese nimic despre asta! Cu siguranţă Aviendh s-ar...

Clipind, Elayne se ridică de pe dalele reci. Îşi pipăi cu grijă obrajii şi se strâmbă de durere. Avea să simtă toată ziua acea palmă. Femeia nu trebuia să o lovească *atât* de tare.

Toată lumea aşteptă până când ea se lăsă din nou în genunchi, apoi Viendre se aplecă mai în faţă.

— Trage-i o palmă cât poţi de tare.

Ei bine, *ea* n-avea de gând s-o lovească pe Aviendha peste urechi. N-avea de gând să... Lovitura ei puternică o făcu pe Aviendha să cadă şi să se târască pe burtă, pe dale, până aproape de Monaelle. Pe Elayne o ustura palma aproape la fel de tare ca obrazul.

Aviendha se culese de pe jos, clătinând din cap, apoi se ridică anevoie în genunchi. Apoi Tamela îi zise:

— Loveşte-o cu mâna cealaltă.

De astă dată, Elayne pluti până la genunchii lui Amys pe dalele îngheţate. Urechile îi ţiuiau, iar *ambii* obraji îi ardeau. Când reuşi să se ridice în genunchi în faţa Aviendhei şi când Viendre îi spuse să lovească, ea îşi puse toată forţa în acea palmă, atât de mult încât fu cât pe ce să se prăbuşească peste Aviendha când cealaltă femeie căzu.

— Puteţi pleca acum, îi zise Monaelle.

Elayne îi aruncă o privire înţeleptei. Aviendha, care dădea să revină în genunchi, încremeni ca o piatră.

— Dacă doriţi, continuă Monaelle, de obicei, bărbaţii o fac în acest moment. Sau mai devreme. La fel şi multe dintre femei. Dar dacă încă vă iubiţi suficient de mult ca să mergeţi mai departe, atunci îmbrăţişaţi-vă.

Elayne se aruncă în braţele Aviendhei, care făcu la fel cu atâta forţă, încât aceasta

fu cât pe ce să cadă pe spate. Stăteau agăţate una de cealaltă. Elayne simţi cum lacrimile îi curgeau din ochi şi îşi dădu seama că şi Aviendha plângea.

— Îmi pare rău, îi zise Elayne în şoaptă. Iartă-mă.

— Iartă-mă, îi şopti la rândul ei Aviendha. Iartă-mă.

Monaelle stătea deasupra lor, acum.

— Veţi mai fi supărate una pe cealaltă, vă veţi spune cuvinte aspre, dar vă veţi aminti mereu că v-aţi lovit deja. Şi nu din motive mai bune decât cele din care vi s-a spus s-o faceţi. Renunţaţi la aceste lovituri în favoarea a ceea ce doriţi să oferiţi. Aveţi *toh* una faţă de cealaltă, un *toh* pe care nu îl puteţi răsplăti şi nici nu încercaţi, căci fiecare femeie îi este datoare surorii ei dintâi. Vă veţi naşte din nou.

Senzaţia *saidarului* din încăpere era diferită, însă Elayne nu avu ocazia să îşi dea seama cum de se gândise la el. Lumina scădea de parcă lămpile s-ar stinge. Forţa îmbrăţişării Aviendhei scădea. Sunetele se pierdeau. Ultimul lucru pe care îl auzi fu vocea Monaellei.

— Vă veţi naşte nou.

Totul se estompa. Ea se estompa, înceta să mai existe.

Un soi de conştientizare. Nu se gândea la ea. Nu se gândea deloc, dar conştientiza sunetul, foşnetul lichid care se auzea din toate direcţiile, şoaptele şi vuietele înăbuşite şi o bufnitură ritmată. Aceasta le acoperea pe toate. *Buf-buf. Buf-buf.* Ea nu cunoştea mulţumirea, dar era mulţumită. *Buf-buf.*

Timpul. Ea nu cunoştea timpul, cu toate astea, Vârstele treceau. Înăuntrul ei auzea un sunet care *era* ea. *Buf-buf.* Acelaşi sunet, acelaşi ritm. *Buf-buf.* Şi dintr-un alt loc, mai apropiat. *Buf-buf.* Un altul. *Buf-buf.* Acelaşi sunet, acelaşi ritm ca al ei. Nu un altul. Erau la fel; erau unul. *Buf-buf.*

Veşnicia avea acel puls, tot timpul care existase vreodată. Ea o atinse pe cealaltă, care era a ei. O putea simţi. *Buf-buf.* Se mişcau, ea şi cealaltă, care era a ei, frecându-se una de cealalată, braţele lor încolăcindu-se, rostogolindu-se şi îndepărtându-se, dar revenind mereu una la cealaltă. *Buf-buf.* Uneori, exista

lumină în întuneric; abia vizibilă, dar strălucitoare pentru cineva care nu cunoscuse decât întunericul. *Buf-buf.* Ea îşi deschise ochii şi privi în ochii celeilalte care era ea, apoi şi-i închise pe ai ei, mulţumită. *Buf-buf.*

Modificare neaşteptată, şocantă, pentru cineva ccare nu cunoscuse niciodată schimbarea. Presiune. *Buf-buf-buf-buf.* Acel ritm liniştitor devenea mai rapid. Presiune convulsivă. Din nou. Din nou. Din ce în ce mai puternică. *Buf-buf-buf-buf. Buf-buf-buf-buf!*

Brusc, cealaltă care era ea... dispăru. Era singură. Nu cunoştea frica, dar îi era. Şi era singură. *Buf-buf-buf-buf.* Presiune! mai mare decât înainte! O strângea, o zdrobea. Dacă ar fi ştiut cum să ţipe, dacă ar fi ştiut ce era acela ţipăt, ar fi ţipat.

Apoi lumină orbitoare, plină de modele schimbătoare. Ea avea greutate; până atunci nu o simţise niciodată. Percepea o durere acută peste mijloc. Ceva îi gâdila talpa piciorului. Ceva îi gâdila spatele. La început, ea nu îşi dădu seama că acel sunet de jale ieşea din ea. Lovi fără putere din picior, îşi flutură braţele care nu ştiau cum să se mişte. Era ridicată şi întinsă pe ceva moale, dar mai tare decât orice simţise vreodată, în afară de amintirile celeilalte care era ea însăşi, cealaltă care dispăruse. *Buf-buf. Buf-buf.* Sunetul. Acelaşi sunet, acelaşi ritm. Singurătatea domnea, nerecunoscută, dar exista şi mulţumire.

Memoria începea să-i revină, încet. Ea îşi înălţă capul de pe un piept şi privi în ochii lui Amys. Da, Amys. Cu pielea lucind de sudoare şi ochii obosiţi, dar zâmbind. Iar ea era Elayne; da, Elayne Trakand. Dar acum, mai simţea şi altceva. Nu era legătura cu străjerul, însă ceva asemănător. Mai slabă, dar minunată. Ea îşi întoarse capul încet şi gâtul care i se legăna nesigur, şi se uită la cealaltă care era ea însăşi ce îşi odihnea capul pe celălalt sân al lui Amys. Să se uite la Aviendha, cu părul plin de laţe şi cu faţa şi trupul lucind de sudoare. Zâmbind fericită. Râzând şi plângând, ele se agăţară una de cealaltă de parcă n-ar fi vrut să-şi mai dea niciodată drumul.

— Aceasta este fiica mea Aviendha, zise Amys, iar aceasta este fiica mea Elayne, născute în aceeaşi zi, la aceeaşi oră. Fie ca ele să se protejeze mereu una pe cealaltă, să se sprijine una pe celalaltă, să se iubească una pe cealaltă! râse încet, epuizată, drăgăstoasă. Şi-acum, ne aduce cineva nişte veşminte, înainte ca fiicele mele noi şi cu mine să murim îngheţate?

În acel moment, Elaynei nu îi păsa dacă murea îngheţată. Se agăţa de Aviendha, râzând şi plângând. Îşi găsise sora. Lumină, îşi găsise sora!

Toveine Gazal fu trezită de zgomote înăbuşite de agitaţie; alte femei se mişcau de colo colo, unele vorbind în şoaptă. Stând întinsă pe patul îngust şi tare, oftă cu regret. Mâinile ei care o strângeau de gât pe Elaida nu fusese decât un vis plăcut. Mica încăpere cu pereţi din pânză era realitatea. Dormise prost şi se simţea slăbită, epuizată. Plus că se odihnise prea mult; nu putea să aibă timp de micul dejun. Ea dădu pătura deoparte fără tragere de inimă. Încăperea fusese un soi de mic depozit, cu pereţi groşi şi grinzi grele şi joase, fără un dram de căldură. Din gură îi ieşeau aburi, iar frigul îi pătrunse prin veşmânt înainte ca picioarele ei să atingă scândurile aspre ale podelei. Chiar dacă s-ar fi gândit să stea în pat în locul acela, primise porunci. Din cauza legăturii afurisite cu Logain, neascultarea era imposibilă, indiferent cât de des şi-ar fi dorit-o.

Mereu încercase să se gândească la el ca fiind Ablar, sau, în cel mai rău caz, Jupanul Ablar, însă în minte îi răsuna mereu doar Logain. Numele pe care el îl făcuse infam. Logain, dragonul fals care zdrobise oştirile ghealdanilor lui. Logain, care îşi croise drum printre cei câţiva altarani şi murandiani, care avuseseră suficient curaj ca să încerce să-l oprească până când el ameninţă Lugardul. Logain, care fusese îmblânzit şi care, cumva, putea conduce din nou, cel care îndrăznise să îşi fixeze blestematul de fir *saidin* pe Toveine Gazal. Păcat pentru el că nu îi poruncise să nu mai gândească! Ea îl *simţea* pe bărbat suflându-i în ceafa. Era mereu acolo.

Pentru o clipă, ea îşi închise ochii strâns. Lumină! Ferma jupânesei Doweel semăna cu Puţul Osândei, în care ani nesfârşiţi de exil şi pedeapsă nu aveau scăpare, în afară de inimaginabila posibilitate ca să devină o renegată vânată. La nici o jumătate de săptămână după ce fusese capturată, ea ştia mai bine. *Acesta* era Puţul Osândei. Şi nu exista scăpare. Scutură furioasă din cap şi îşi şterse cu degetele umezeala lucioasă de pe obraji. Nu! Va reuşi să se elibereze cumva, fie doar cât să o strângă de gât pe Elaida. Cumva.

În afară de pat, mai existau doar trei piese de mobilier. Totuşi, îi rămânea puţin spaţiu ca să se mişte. Ea sparse pojghiţa de gheaţă din urciorul cu dungi galbene aflat pe masă cu pumnalul de la brâu, umplu vasul alb şi ciobit şi conduse Puterea astfel încât să încălzească apa până când începea să iasă aburi din ea.

Pentru asta, avea *voie* să conducă. Pentru asta şi doar atât. Se spălă şi îşi frecă dinţii cu sare şi sodă, apoi scoase un rând curat de haine şi ciorapi din cufărul mic din lemn de lângă piciorul patului. Inelul şi-l lăsă în cufăr, ascuns sub celelalte lucruri, într-un săculeţ din catifea. O altă poruncă. Toate lucrurile ei erau acolo, cutia cu uneltele de scris. Din fericire, aceasta se pierduse când ea fusese capturată. Rochiile îi atârnau într-un cuier, ultima piesă de mobilier din încăpere. Alegând una fără să se uite, se îmbrăcă mecanic, apoi îşi trecu pieptănul şi peria prin păr.

Peria cu spatele din fildeş încetini când ea se privi atent în oglinda ciobită şi scorojită a ligheanului pentru spălat. Respirând cu greu, puse peria jos, lângă pieptăn. Rochia pe care o alesese era groasă, din lână fină, ţesută, de un roşu uni şi atât de închis, încât părea să fie negru. Negru, ca haina unui asha'man. Reflexia ei distorsionată se uita la ea, cu buzele crispate. Schimbarea ar fi fost un soi de renunţare. Ea îşi smulse cu hotărâre din cuier mantia cenuşie cu margini din blană de jder.

Când dădu la o parte trapa din pânză, mai bine de douăzeci de surori ocupau deja coridorul lung prevăzut cu încăperi din pânză. Pe ici, pe colo, câteva vorbeau în şoaptă, însă restul îşi evitau privirile, chiar dacă aparţineau aceleiaşi ajah. Frica îşi făcea simţită prezenţa, însă ruşinea era cea care se citea pe majoritatea chipurilor. Akoure, o Cenuşie voinică, se holba la mâna pe care purta de obicei inelul. Desandre, o Galbenă graţioasă, îşi ascundea mâna la subsuoară.

Conversaţiile şoptite încetară când Toveine îşi făcu apariţia. Câteva femei o priviră cu duşmănie fără să se ascundă. Inclusiv Jenare şi Lemai, din ajah ei! Desandre îşi reveni suficient cât să se întoarcă cu spatele. În decurs de două zile, cincizeci şi una de aes sedai căzuseră în mâinile monştrilor cu haine negre, iar cincizeci dintre ele o blamau pe Toveine Gazal, ca şi când Elaida a' Roihan nu ar fi avut nicio vină pentru acel dezastru. Dacă Logain n-ar fi intervenit, ele s-ar fi răzbunat încă din prima noapte petrecută acolo. Ea nu îl iubea pentru că pusese capăt acestei situaţii şi pentru că o obligase pe Carniele să tămăduiască rănile lăsate de curele şi vânătăile lăsate de pumni şi picioare. Ea ar fi preferat ca să o omoare în bătaie decât să-i fie datoare lui.

Punându-şi mantia pe umeri, străbătu mândră coridorul şi ieşi în lumina palidă a dimineţii care se potrivea cu dispoziţia ei proastă. În urma ei, cineva strigă câteva

cuvinte usturătoate înainte să fie estompate de uşa care se închise. Mâinile îi tremurau când îşi puse gluga pe cap şi îşi cuibări faţa în blana închisă la culoare. Nimeni nu scăpa dacă o jignea pe Toveine Gazal. Până şi jupâneasa Doweel, care o făcuse să se supună de-a lungul anilor, află acest lucru atunci când exilul a luat sfârşit. Le va veni ea de hac. Le va veni tuturor de hac!

Dormitorul pe care ea îl împărţea cu celelalte se afla la marginea un sat întins, deşi ciudat. Un sat de asha'mani. În alte părţi, aşa i se spusese, pământul fusese marcat pentru a fi ridicate structuri care aveau să depăşească în înălţime Turnul Alb, dar acum, locul său era unde trăiau cei mai mulţi dintre. ei. Cinci clădiri mari şi pătrăţoase din piatră, care mărgineau străzile la fel de late ca şi cele din Tar Valon, puteau găzdui fiecare o sută de oşteni asha'man. Nu erau toate pline, Slavă Luminii, însă schelele acoperite cu zăpadă aşteptau sosirea muncitorilor care să termine de zidit pereţii groşi ai altor două clădiri şi să pună acoperişurile din stuf. Aproape douăsprezece construcţii mai mici din piatră fuseseră ridicate pentru a găzdui fiecare câte zece consacraţi, iar una dintre acestea se afla încă în construcţie. Răspândite în jurul lor se aflau aproape două sute de case care puteau fi văzute în orice alt sat, unde locuiau câţiva dintre bărbaţii căsătoriţi şi familiile altora care mai aveau puţin până îşi terminau pregătirea.

Nu o înspăimântau bărbaţii care puteau conduce Puterea. E adevărat că odată se lăsase copleşită de panică o clipă, dar asta nu avea importanţă. Totuşi, cinci sute de bărbaţi care puteau conduce erau ca o bucată de os blocată între doi dinţi pe care nu reuşea s-o scoată de-acolo. Cinci *sute!* Iar unii dintre ei puteau Călători. O bucată ascuţită de os. Mai mult, ea parcursese mai mult de un kilometru pe jos prin pădure până la zid. Ce simboliza *acesta,* asta o înspăimânta!

Zidul nu era terminat şi niciunde acesta nu era mai înalt de trei sau cinci metri. Turnurile sau bastioanele erau abia începute. Pe alocuri, ea s-ar fi putut căţăra pe mormanele de pietre negre, doar că primise poruncă să nu încerce să evadeze. Zidul se întindea pe o distanţă de *treisprezece* kilometri, iar ea îl crezu pe Logain când acesta îi spusese că fusese început cu mai puţin de trei luni în urmă. Bărbatul o ţine prea strâns ca să se obosească cu minciuna. El zicea că zidul era o risipă de timp şi de efort, însă, chiar aşa era, o făcea să clănţăne de frică. Doar trei luni. Construit cu ajutorul Puterii. Jumătatea bărbătească a Puterii. Când se gândea la zidul negru, ea vedea o forţă imbatabilă care nu putea fi oprită, o avalanşă de bolovani negri care se prăvăleau ca să îngroape Turnul Alb.

Imposibil, firește. Imposibil, dar atunci când nu visa că o sugrumă pe Elaida, avea acel coșmar.

În timpul nopții căzuse zăpada și o pătură groasă și albă acoperea acoperișurile, însă ea nu era nevoită să străbată străzile largi. Noroiul întărit fusese îndepărtat înainte de răsăritul soarelui de un grup de bărbați aflați în pregătire. Aceștia conduceau Puterea în toate, de la a umple lăzile cu lemne și până la a-și curăța veșmintele! Bărbați îmbrăcați în negru se grăbeau de colo colo pe străzi, iar alții se strângeau în rânduri în fața cazărmilor lor, în vreme ce alții strigau prezența. Femei înfofolite împotriva frigului treceau pe lângă ei în drum spre cămările intendentului, cărând liniștite coșuri sau în drum spre cea mai apropiată fântână, cărând găleți de apă, deși Toveine nu reușea să priceapă cum de acestea rămăseseră acolo, știind ce erau soții lor. Încă și mai ciudat, copiii alergau pe străzi, în preajma grupurilor de bărbați care puteau conduce, jucându-se cu păpuși sau câini. Era un dram de normalitate care scotea în evidență tot ceea ce era malefic.

În fața ei, un grup de călăreți venea la trap din partea cealaltă a străzii. În scurtul timp de când se afla acolo – o veșnicie – nu văzuse pe nimeni călărind în sat, în afară de muncitorii cu căruțele lor. Nu văzuse nici vizitatori, cum păreau să fie aceia. Cinci bărbați în negru escortau doisprezece bărbați ale căror haine aveau mantiile roșii ale Gărzii Reginei. În fața lor se aflau două femei cu părul auriu; una purta o mantie în nuanțe de roșu și alb, prevăzută pe margini cu blană neagră și cealaltă... Toveine își arcui sprâncenele. Cealaltă purta pantaloni kandorieni verzi și o haină care părea a fi croită pentru căpitanul-general al Gărzilor. Haina ei avea până și trese aurii pe umeri, care indicau rangul! Poate se înșela în privința bărbaților. Acest lucru urma să îl afle la scurt timp, când avea să le întâlnească pe adevăratele gărzi. Oricum, era ciudat de devreme pentru vizite.

De fiecare dată când acel grup ciudat ajungea în dreptul unei formațiuni, bărbatul din față striga: „Asha'mani, drepți!" iar călcâiele cizmelor loveau cu putere în pământ, în timp ce ceilalți luau poziția unor coloane din piatră.

Trăgându-și gluga mai bine ca să-și ascundă fața, Toveine se furișă pe marginea străzii late până când ajunse aproape de colțul uneia dintre cazărmile mici din piatră. Un bărbat cu barba bifurcată și o sabie pe gulerul înalt ieși din clădire și îi aruncă o privire curioasă fără să încetinească pasul.

Ceea ce făcuse o lovise ca o găleată cu apă rece şi fu cât pe ce să plângă. Niciunul dintre acei străini n-ar fi reuşit să zărească atunci faţa unei aes sedai. Dacă vreuna dintre acele femei reuşea să conducă, deşi era puţin probabil, nu se apropia suficient de mult astfel încât acestea să-şi dea seama că şi Toveine putea. Ea se perpelea încercând să găsească metode să nu i se supună lui Logain, apoi făcea tot ceea ce era nevoie să-i îndeplinească poruncile fără să stea măcar pe gânduri.

În semn de sfidare, se opri locului şi se întoarse ca să se uite la vizitatori. Îşi duse fără să vrea mâinile la glugă înainte să şi le lase pe lângă corp. Era un gest jalnic şi ridicol. Îl ştia pe asha'manul care îndruma grupul, cel puţin din vedere, un bărbat mătăhălos, de vârstă mijlocie, cu păr negru şi unsuros, un zâmbet mieros şi ochi ameninţători. Nu şi pe ceilalţi însă. Ce spera ea să câştige din asta? Cum putea să încredinţeze un mesaj vreunuia dintre ei? Chiar dacă escorta ar fi dispărut, cum s-ar fi putut apropia suficient de mult încât să transmită un mesaj, când îi era interzis vreunui străin să descopere prezenţa femeilor aes sedai?

Bărbatul cu ochi ameninţători părea plictisit de sarcina pe care o avea de îndeplinit în acea dimineaţă, abia ostenindu-se să ascundă căscatul cu mâna înmănusată.

— ...când vom termina aici, zicea el când trecură pe lângă Toveine, vă voi arăta Oraşul Breslelor. E un pic mai mare decât acesta. Avem tot soiul de meşteşugari, de la zidari şi tâmplari, până la fierari şi croitori. Ne putem face tot ce avem nevoie, Domniţă Elayne.

— În afară de napi, zise cu voce tare una din femei, iar cealaltă râse.

Toveine îşi întoarse capul brusc, îi urmări cu privirea pe călăreţii care înaintau pe stradă, însoţiţi de porunci strigate şi de lovituri de cizme. Domniţa Elayne? Elayne Trakand? Cea mai tânără dintre cele două se putea potrivi descrierii pe care o primise. Elaida nu spusese de ce era atât de disperată să pună mâinile pe o aleasă fugară, chiar şi una care putea deveini regină, însă nu lăsa nicio soră să plece din Turn fără să nu-i dea poruncă ce să facă dacă ar fi întâlnit-o pe fată. „Fii cu mare băgare de seamă, Elayne Trakand, gândi Toveine. N-aş vrea ca Elaida să aibă satisfacţia să pună mâna pe tine".

Voia să cugete la asta, dacă exista vreo cale de a se folosi de prezenţa fetei aici,

însă deveni brusc conştientă de senzaţia din străfundul minţii. O oarecare mulţumire şi un scop. Logain terminase de mâncat micul dejun. Avea să iasă afară în curând. Îi spusese să fie acolo atunci când urma să iasă.

Picioarele ei o luară la fugă înainte ca ea să gândească. Iar rezutatul fu cacela că se împiedică de poale şi căzu, lovindu-se atât de tare, încât ramase fără suflare. O cuprinseră mânia şi furia. Însă se ridică anevoie în picioare şi, fără a mai zăbovi să se scuture de praf, îşi ridică poalele deasupra genunchilor şi o luă din nou la fugă. Mantia îi flutura în vânt. Strigătele răguşite ale bărbaţilor o însoţeau pe stradă, iar copiii râdeau şi o arătau cu degetul în timp ce fugea.

Dintr-odată, se trezi înconjurată de o haită de câini, care mârâiau şi încercau să o muşte de călcâie. Sărea, se rotea şi lovea cu piciorul, însă animalele continuau să o hărţuiască. Îi venea să ţipe din cauza frustrării şi a furiei. Câinii erau mereu o pacoste, iar ea nu putea conduce niciun pic de fire să-i alunge. Un câine cu blană sură o apucă de poalele care-i atârnau şi începu să o tragă într-o parte. O cuprinse din nou panica. Dacă avea să cadă din nou, câinii ar fi sfârtecat-o.

O femeie în veşminte maro din lână începu să ţipe şi să îşi legene coşul greu spre câinele care trăgea de poalele Toveinei, făcându-l pe acesta să se ferească. Găleata unei femei durdulii nimeri una dintre potăi în coaste, care o luă la fugă schelălăind. Toveine rămase cu gura căscată, iar din cauza unei clipe de neatenţie, fu nevoită să-şi tragă piciorul stâng din colţii unui alt câine, cu preţul unei bucăţi din ciorap şi din piele. Era înconjurată de femei care încercau să alunge animalele cu tot ce le venea la mână.

— Pleacă, aes sedai! îi spuse o femeie slabă şi căruntă încercând să lovească cu o nuia un câine pătat. N-or să te mai necăjească. Mie, una, mi-ar plăcea o pisică, dar pisicile nu-l suportă pe soţul meu. Pleacă!

Toveine nu mai aşteptă ca să le mulţumească salvatoarelor ei. O luă la fugă, cugetând mânioasă. Femeile ştiau. Dacă ştia una, ştiau toate. Însă nu transmiteau mesaje şi nu ajutau la evadare. Nu atunci când erau dispuse să rămână ele însele. Nu şi dacă înţelegeau pe cine ajutau. Aceasta era situaţia.

Când se apropie de casa lui Logain, una dintre cele câteva care mărgineau o stradă îngustă, ea încetini pasul şi dădu drumul în grabă poalelor. Opt sau nouă bărbaţi în haine negre aşteptau afară – băieţi, vârstnici şi de alte vârste –, însă

Logain nu îşi făcuse apariţia încă. Ea îi simţea prezenţa. Era concentrat. Poate citea. Ea parcurse restul drumului cu paşi demni. Era calmă ca o aes sedai, indiferent de situaţie. Mai că reuşi să uite că fugise disperată de câini.

Casa o surprindea de fiecare dată când o vedea. Celelalte de pe stradă erau la fel sau de două ori mai mari. Era o casă obişnuită din lemn, cu două etaje, deşi uşa, obloanele şi cadranele ferestrelor roşii îi confereau un aspect ciudat. Draperiile simple ascundeau interiorul, însă geamurile erau de o calitate atât de proastă, încât ea se îndoia că ar fi putut zări ceva limpede, chiar dacă draperiile ar fi fost trase. Nu era o casă potrivită nici pentru un negustor de succes, darămite pentru cel mai cunoscut dintre bărbaţii în viaţă.

Pentru o clipă, se gândi ce o reţinea pe Gabrelle. Cealaltă soră legată de Logain primise aceeaşi poruncă şi, până atunci, ajungea întotdeauna prima. Gabrelle era nerăbdătoare şi îl studia pe asha'man de parcă ar fi vrut să scrie o carte despre el. Poate chiar scria; Brunele scriau despre orice. Şi-o scoase din minte pe cealaltă soră. Deşi dacă Gabrelle avea să întârzie, ea trebuia să descopere cum reuşea să facă acel lucru. Pentru moment, avea şi ea un obiect de studiu.

Bărbaţii din faţa uşii roşii o priviră, dar nu spuseră nimic. nici măcar unul altuia. Cu toate acestea, ea nu simţi ostilitate. Aceştia aşteptau. Niciunul nu purta mantie, iar aburii care le ieşeau din gură aduceau a pene albe în faţa lor. Cu toţii erau consacraţi, purtând Sabia Argintie pe gulere.

În fiecare dimineaţă, ea dădea *raportul* astfel, deşi nu erau întotdeauna aceiaşi bărbaţi. Pe unii îi cunoştea, cel puţin după nume, iar, uneori, alţii spicuiau informaţii. Evin Vinchova, tinerelul chipeş care fusese acolo atunci când Logain o capturase, se rezema de colţul casei şi se juca cu o bucată de frânghie. Donalo Sandomere, dacă acesta era numele lui adevărat, cu faţa lui ridată de fermier şi cu barba aranjată şi unsă, încerca o atitudine apatică despre care credea că ar fi a unui nobil. Tarabonerul Androl Genhald, un individ de modă veche, stătea încruntat, cufundat în gânduri, cu mâinile la spate, purta un inel cu sigiliu din aur, însă ea îl considera mai mult un ucenic care îşi răsese mustaţa şi renunţase la văl. Mezar Kurin, un domani cu tâmplele încărunţite, se juca cu granatul din urechea stângă; ar fi putut fi nobil de rang inferior. Ea strângea în minte o colecţie frumoasă de nume şi chipuri. Mai devreme sau mai târziu, aceştia urmau să fie vânaţi şi fiecare informaţie care putea ajuta la identificarea lor avea să fie de

folos.

Uşa roşie se deschise, iar bărbaţii luară poziţia de drepţi, însă nu Logain fu acela care ieşi.

Toveine clipi mirată, apoi privi fix în ochii verzi şi întunecaţi ai Gabrellei, fără să depună vreun efort în a-şi ascunde dezgustul. Legătura aceea blestemată cu Logain îi arătase limpede ce făcuse el cu o seară în urmă – ea se temuse că nu va mai putea adormi *niciodată!* –, dar nici în cele mai negre coşmaruri ale ei nu ar fi bănuit-o pe Gabrelle! Unii bărbaţi păreau la fel de miraţi ca ea. Alţii încercau să-şi ascundă zâmbetele. Kurin rânjea făţiş şi îşi mângâia mustaţa subţire cu degetul mare.

Toveine o apucă de braţ pe femeia mai înaltă, trăgând-o deoparte.

— Om fi captive, Gabrelle, îi şopti ea cu asprime, dar asta nu înseamnă că trebuie să cedăm. Mai ales în faţa poftelor scârboase ale lui Ablar!

Cealaltă femeie nu părea deloc ruşinată! îi veni un gând. Fireşte.

— Ţi-a...? Ţi-a *poruncit?*

Gabrelle se eliberă, pe buze apărându-i ceva ce semăna cu un rânjet.

— Toveine, am avut nevoie de două zile ca să mă hotărăsc dacă trebuie „să cedez" în faţa poftelor lui, cum zici tu. Mă simt norocoasă că am avut nevoie doar de patru ca să-l conving să mă lase. Poate voi, Roşiile, nu ştiţi, dar bărbaţilor le place să stea la taclale şi să bârfească. Nu trebuie decât să asculţi sau să te prefaci, şi un bărbat îţi va povesti toată viaţa lui. O încruntare îngândurată îi încreţi fruntea, iar rânjetul îi dispăru de pe buze. Mă întreb dacă este la fel şi pentru femeile obişnuite.

— Dacă este la fel ce? vru să ştie Toveine.

Gabrielle îl *spiona?* Sau doar încerca să obţină mai multe informaţii pentru cartea ei? Dar *acest* lucru era incredibil, chiar şi pentru o Brună!

— Despre ce vorbeşti?

Expresia îngândurată nu dispăru nicio clipă de pe faţa celailalte femei.

— M-am simţit... neajutorată. Oh, a fost blând, iar eu nu m-am gândit niciodată cu adevărat cât de puternice sunt braţele unui bărbat şi cât de firavă sunt eu, acum că nu pot conduce. El a preluat... frâiele, bănuiesc, dar nu este chiar aşa. Este doar... mai puternic, iar eu ştiam asta. Mi s-a părut... deosebit de înviorător.

Toveine se cutremură. Gabrelle probabil că-şi pierduse minţile! Ea încrcă să-i spună asta când Logain îşi făcu apariţia, închizând uşa în urma lui. Era înalt, mai înalt decât ceilalţi bărbaţi de acolo. Avea părul negru, care îi ajungea până la umeri şi îi încadra faţa arogantă. Pe gulerul înalt avea atât Sabia Argintie, cât şi acel şarpe caraghios cu picioare. El îi zâmbi Gabriellei când ceilalţi se strânseră în jurul lui. Ea îi zâmbi la rândul ei. Toveine se cutremură din nou. Înviorător. Femeia *era* nebună!

Ca în dimineţile anterioare, bărbaţii începură să dea raportul. De cele mai multe ori, Toveine nu reuşea să înţeleagă ce vorbeau, dar asculta.

— Am găsit alţi doi care par interesaţi de noul fel de tămăduire pe care această Nynaeve l-a folosit pe tine, Logain, zise Genhald, încruntându-se, însă când cineva abia dacă poate desăvârşi tămăduirea pe care o ştim deja, celălalt vrea să ştie mai mult decât îi pot spune.

— Tot ce-i poţi spune este ceea ce ştiu eu, răspunse Logain. Jupâneasa al' Meara nu mi-a spus prea multe despre ceea ce făcea, iar eu n-am reuşit să aflu decât frânturi, ciulind urechea la ce povesteau celelalte surori. Continuaţi să plantaţi sământa, nădăjduind că va creşte ceva. Doar asta puteţi face.

Câţiva bărbaţi încuviinţară din cap odată cu Genhald.

Toveine înregistra aceste cuvinte. Nynaeve al' Meara. Auzise adeseori acest nume după ce se întorsese în Turn. O altă aleasă fugară pe care Elaida şi-o dorea. Era din acelaşi sat cu al' Thor. Şi avea, cumva, legătură cu Logain. Asta ar putea duce undeva, la un moment dat. Dar un *nou* fel tămăduire? Folosit de o *aleasă?* Era aproape imposibil, dar ea mai văzuse săvârşindu-se lucruri imposibile. Aşadar memoră şi acest lucru. Observă că şi Gabrelle asculta cu atenţie. Dar o şi urmărea, cu coada ochiului.

— Avem o problemă cu unii dintre bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, Logain, zise Vinchova. Roşeaţa îi apăru în obrajii netezi din cauza furiei. Bărbaţi, zic, dar

nu sunt decât nişte băieţandri, căci au cel mult paisprezece ani! Nu vor să vorbească. El părea să fie cu un an sau doi mai mare datorită obrajilor raşi. A fost o nelegiuire să-i aducem aici.

Logain clătină din cap; de mânie sau regret, era greu de spus.

— Am auzit că Turnul Alb acceptă fete de doisprezece ani. Ai grijă de bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri când poţi. Nu-i cocoloşi, căci, altminteri, ceilalţi se vor întoarce împotriva lor. Ai doar grijă să nu facă ceva necugetat. Seniorul Dragon s-ar putea să nu fie prea încântat dacă vom ucide prea mulţi din ţinutul lui.

— Nu pare să-i prea pese din câte văd eu, bombăni un individ spilcuit.

Accentul lui murandian era puternic, deşi mustaţa-i răsucită arăta suficient de limpede de unde era. Rotea o monedă de argint pe degete şi părea la fel de concentrat asupra ei ca asupra lui Logain.

— Am auzit că însuşi Seniorul Dragon i-a poruncit lui M'Hael să culeagă orice parte bărbătească din Ţinutul celor Două Râuri care poate conduce, fie şi cocoşi. Având în vedere numărul pe care l-a strâns, mă mir că n-a adus şi puii de găină, şi mieii.

Vorbele lui glumeţe fură întâmpinate de chicoteli, însă glasul aspru al lui Logain le tăie ca o sabie.

— Cred că poruncile mele sunt clare, indiferent de ce a poruncit Seinorul Dragon.

De astă dată, toţi încuviinţară din cap, iar câţiva bărbaţi spuseră în şoaptă: „Da, Logain" şi „Cum spui, Logain".

Toveine îşi şterse repede rânjetul de pe buze. Bădărani neştiutori. Turnul nu accepta fete sub cincisprezece ani doar dacă acestea începuseră deja să conducă. Însă celălalt subiect era interesant. Revenirea Ţinutului celor Două Râuri. Toată lumea spunea că al' Thor îşi întorsese spatele locului de baştină, însă ea nu era atât de convinsă. De ce o privea Gabrelle?

— Aseară, zise Sandomere după o clipă, am aflat că Mishraile ia lecţii în particular de la M'Hael.

El îşi mângâia satisfăcut barba ascuţită, de parcă ar fi descoperit o nestemată de

mare preţ.

Poate aşa era, dar Toveine nu îşi dădea seama ce fel de nestemată. Logain încuviinţă încet din cap. Ceilalţi se priveau toţi, cu feţele ca de piatră. Ea îi privea, înăbuşindu-şi frustrarea. Prea des se întâmpla asta; chestiuni pe care nu le comentau sau de care nu se temeau pentru că nu găseau motive s-o facă, iar ea nu înţelegea. Toveine avea mereu senzaţia că *existau* nestemate ascunse acolo, pe care ea nu le putea atinge.

Un cairhienin robust, care abia dacă îi ajungea până la piept lui Logain, deschise gura, însă ea nu mai află dacă el, indiferent cine o fi fost, voise să vorbească despre Mishraile.

— Logain!

Welyn Kajima venea în goană pe stradă, iar clopoţeii din vârful cozilor lui negre şi împletite dăngăneau. Era un alt consacrat, un bărbat de vârstă mijlocie, care zâmbea prea mult. Şi el fusese acolo când Logain o capturase. Kajima crease o legătură cu Jenare. Abia mai respira când îşi făcu loc printre ceilalţi bărbaţi. Nu mai zâmbea.

— Logain, zise el, gâfâind, M'Hael s-a întors din Cairhien şi a afişat noi dezertori pe panoul de la palat. N-ai să crezi când ai să le auzi numele!

El recită lista pe nerăsuflate printre exclamaţiile celorlalţi. Din acea cauză, la urechile Toveinei ajungeau doar frânturi.

— Consacraţii au dezertat şi înainte, bombăni cairhienul după ce termină Kajima, dar *niciodată* un asha'man desăvârşit. Şi-acum, şapte deodată?

— Dacă nu-mi daţi crezare... începu Kajima, îndreptându-şi spatele afectat.

Fusese copist în Arafel.

— Îţi dăm crezare, zise Genhald cu blândeţe. Dar Gedwin şi Torval sunt oamenii lui M'Hael. La fel şi Rochaid, şi Kisman De ce ar dezerta? Le-a oferit tot ce şi-ar dori un rege.

Kajima clătină din cap iritat, făcând să-i sune clopoţeii.

— Ştiţi că pe listă nu apar şi motivele, ci doar numele.

— Călătorie sprâncenată! mârâi Kurin. Măcar acum nu vom mai fi nevoiţi să-i vânăm.

— Pe ceilalţi nu-i înţeleg, interveni Sandomere. Am fost la Fântânile din Dumai. L-am văzut pe Seniorul Dragon alegând, după aceea. Dashiva era cu capul în nori, ca de obicei. Dar Flinn, Hopwil, Narishma? Nu găseai bărbaţi mai mulţumiţi. Erau ca nişte mieluşei lăsaţi liberi în hambarul cu orz.

Un bărbat voinic, cu fire albe în păr, se răsti:

— Ei bine, eu n-am fost la Fântâni, dar am luptat în sud împotriva seanchanilor. Avea accent andoran. Poate că mieluşeilor nu plăcut la fel de mult curtea măcelarului ca hambarul cu orz.

Logain asculta fără să ia parte la discuţie, cu braţele încrucişate pe piept. Faţa lui era impenetrabilă, ca o mască.

— Te îngrijorează curtea măcelarului, Canler? întrebă el.

Andoranul făcu o grimasă, apoi dădu din umeri.

— Cred că toţi vom ajunge acolo, mai devreme sau mai târziu, Logain. Nu cred că avem de ales. Nu văd de ce-aş zâmbi.

— Până când vei fi acolo, în acea zi, zise încet Logain.

Deşi el se adresă bărbatului pe care îl chema Canler, câţiva dintre ceilalţi încuviinţară din cap.

Privind peste capetele celorlalţi bărbaţi, Logain le examină pe Toeine şi pe Gabrelle. Toveine încerca să nu lase să se vadă că trăgea cu urechea ca să le memoreze numele.

— Mergeţi înăuntru! le spuse el. Beţi nişte ceai ca să vă încălziţi. Mă voi întoarce cât voi putea de repede. Nu vă atingeţi de hârtiile mele.

Făcu un gest ca să-şi strângă oamenii, îi conduse în direcţia din care venise Kajima.

Toveine scrâşni frustrată din dinţi. Măcar nu trebuia să îl urmeze până pe terenurile de antrenament, să treacă pe lângă aşa-numitul Copac al Trădătorilor, unde capetele atârnau ca fructele putrede de ramurile golaşe, şi să îi privească pe bărbaţi cum învăţau să distrugă cu ajutorul Puterii. Nădăjduise să aibă toată ziua pentru ea, să se plimbe liberă şi să vadă ce putea afla. Îi mai auzise pe bărbaţi vorbind de „palatul" lui Taim, iar în ziua aceea ea sperase să îl descopere şi, poate, să-l zărească pe bărbatul al cărui nume era la fel de misterios ca acela al lui Logan. În schimb, o urmă supusă pe cealaltă femeie, care intră pe uşa roşie. N-avea rost să se împotrivească.

După ce intră, îşi plimbă privirea prin salon, în vreme ce Gabrielle îşi atârna mantia într-un cui. În ciuda exteriorului, se aşteptase la ceva mai grandios pentru Logain. Un foc mic ardea într-un şemineu din piatră neşlefuită. O masă lungă şi îngustă şi câteva scaune cu spătar tip scară erau aşezate pe pardoseala neacoperită din lemn. O masă de scris puţin mai elaborată decât celelalte piese de mobilier, îi atrase atenţia. Pe suprafaţa ei erau aşezate stive de cutii de scrisori cu capac şi dosare din piele, pline cu coli lungi de hârtie. Simţea mâncărime în vârful degetelor, însă ştia că, chiar dacă se aşeza la masa de scris, nu putea să pună nici măcar un deget pe nimic în afară de peniţă şi sticluţa cu cerneală.

Oftând, o urmă pe Gabrelle în bucătărie, unde o sobă de fier emana prea multă căldură. Vesela murdară rămasă de la micul dejun era depozitată pe un dulăpior, sub fereastră. Gabrelle umplu un ibric şi îl puse pe sobă, apoi luă un ceainic verde, smălţuit, şi un recipient din lemn dintr-un alt dulap. Toveine îşi puse mantia pe spătarul unui scaun şi se aşeză la masa pătrată. Nu voia să bea ceai decât dacă era însoţit de micul dejun pe care îl ratase, însă ştia că tot avea să-l bea.

Bruna prostuţă trăncănea întruna în timp ce îşi îndeplinea sarcinile domestice ca o soţie de fermier mulţumită.

— Am aflat deja o mulţime de lucruri. Logain este singurul Asha'man desăvârşit care locuieşte în acest sat. Toţi ceilalţi locuiesc în „palatul" lui Taim. Aceştia au servitori, dar Logain a angajat-o pe soţia unui bărbat aflat în pregătire să-i gătească şi să facă curăţenie. Va sosi în curând şi crede că el a pus soarele pe cer, am face bine să terminăm de vorbit lucrurile importante până atunci. El ţi-a găsit

cutia cu uneltele de scris.

Toveine avu senzaţia că o mână rece ca gheaţa o apucase gât. Încercă să ascundă reacţia, însă Gabrelle se uita fix la ea.

— I-a dat foc, Toveine. După ce-a citit conţinuiul. Părea să creadă că ne-a făcut o favoare.

Mâna eliberă strânsoarea, iar Toveine putu să respire din nou.

— Porunca Elaidei se afla printre hârtiile mele.

Ea îşi drese glasul ca să scape de răguşeală. Porunca Elaidei era să-i domolească pe toţi bărbaţii de acolo, iar apoi să-i spânzure pe loc, fără a fi judecaţi în Tar Valon, aşa cum cerea legea Turnului.

— Ea a pus condiţii dure, iar bărbaţii aceştia ar fi reacţionat dur dacă ar fi ştiut. În ciuda căldurii de la sobă, ea tremura. Acea foaie de hârtie ar fi putut duce la ferecarea şi spânzurarea lor. De ce ne-ar face el favoruri?

— Nu ştiu de ce, Toveine. Nu este ticălos. Nu mai mult decât majoritatea bărbaţilor. Ar putea fi aşa. Gabrelle puse pe masă o farfurie cu chifle cu crustă şi una cu brânză albă. S-ar putea ca această legătură să fie mult mai asemănătoare cu cea cu străjerul decât ştim noi. Poate că n-a vrut ca noi două să fim executate.

Deşi îi chiorăiau maţele, Toveine luă o chiflă ca şi când n-ar fi vrut decât să ia o îmbucătură.

— Presupun că „dur" are sensul de „blând", continuă Gabrielle punând o linguriţă de ceai în ceainic. Te-am văzut tresărind. Fireşte, şi-a dat toată osteneala ca să ne aducă aici. Au cincizeci şi una de surori în mijlocul lor şi, în ciuda legăturii, ei trebuie să se teamă că vom găsi o cale prin care să le ocolim poruncile, că vom găsi o cale de scăpare pe care nu au anticipat-o. Răspunsul evident este că, dacă vom muri, Turnul Alb se va înfuria. Dar dacă suntem vii şi captive, până şi Elaida va acţiona cu băgare de seamă. Ea râse, amuzată. Faţa ta, Toveine... crezi că mi-am irosit tot timpul imaginându-mi cum îmi trec degetele prin părul lui Logain?

Toveine închise gura şi puse jos chifla de care nu se atinsese. Oricum, era rece şi

părea tare. Era întotdeauna o greşeală să presupui că Brunele erau vai de capul lor, într-atât de cufundate în cărţile şi studiile lor, încât să nu mai observe nimic.

— Ce-ai mai văzut?

Ţinând în continuare linguriţa în mână, Gabrielle se aşeză la masă în faţa ei şi se aplecă spre ea.

— Zidul lor o fi rezistent când va fi terminat, dar locul acesta e plin de fisuri. Există facţiunea lui Mazrim Taim şi facţiunea lui Logain, deşi mă îndoiesc că ei se consideră astfel. Cincizeci şi una de surori ar trebui să poată face ceva cu asta chiar în ciuda legăturii. A doua întrebare este: *ce facem* cu asta?

— A doua întrebare? repetă Toveine.

Cealaltă femeie aşteptă, apoi reluă:

— Dacă vom reuşi să pătrundem prin aceste fisuri, zise într-un final, vom răspândi în toată lumea zece, sau cincizeci sau o sută de bande, fiecare mai periculoasă decât orice oaste care a existat vreodată. Ar putea dura o viaţă întreagă să le prindem pe toate şi ar dezbina lumea într-o nouă Frângere. Toate cele legate de Tarmon Gai'don stau să izbucnească cu condiţia ca acest individ al' Thor să fie cu adevărat Dragonul Renăscut.

Gabrelle deschise gura, dar Toveine îi făcu semn cu mâna să tacă. Continuă:

— E foarte posibil ca el să fi fost Dragonul Renăscut, dar avea o importanţă minoră, aici şi acum. Dar dacă n-o vom face... Chiar dacă am înăbuşi rebeliunea, le-am strânge în Turn pe acele surori şi le-am chema înapoi pe toate care s-au retras. Nu ştiu dacă împreună, toate, vom reuşi să dustrugem acest loc. Cred că jumătate din surorile din Turn vor muri încercând, oricum. Care este prima întrebare?

Gabrelle se lăsă pe spătarul scaunului, osteneala văzându-i-se brusc pe faţă.

— Da, nu este o decizie uşoară. Şi aduc mai mulţi bărbaţi în fiecare zi. Cred că au adus cincisprezece sau douăzeci de când suntem noi aici.

— Eu n-aş glumi cu asta, Gabrelle! Care este prima întrebare?

Privirea brunei se înăspri. Se holbă la ea o clipă.

— În curând, şocul va trece, zise ea într-un final. Ce se va întâmpla atunci? Autoritatea cu care te-a înzestrat Elaida a luat sfârşit, expediţia a luat sfârşit. Prima întrebare este: suntem unite noi, cele cincizeci şi una de surori, sau ne rezumăm la a fi Brune, şi Roşii, şi Galbene, şi Verzi, şi Cenuşii? Şi biata Ayako, care cred că regretă că Albele au insistat să fie inclusă încă o soră. Lemai şi Desandre au cea mai mare autoritate dintre noi. Gabrelle se aprinse şi îndoi linguriţa. Singura şansă ca noi să rămânem unite este ca tu şi cu mine să ne supunem public Desandrei. Trebuie! Acest lucru va da tonul. Asta nădăjduiesc. Dacă vom reuşi să mai adunăm câteva, va fi un început.

Toveine inspiră adânc şi se prefăcu că priveşte în gol, ca şi când ar fi căzut pe gânduri. A se supune unei surori de rang mai mare decât ea nu era chiar un chin. Frăţiile ajah aveau întotdeauna secrete şi, uneori, complotau una împotriva alteia, însă neînţelegerile făţişe din Turn o îngrozeau. Şi-apoi, ea învăţase cum să fie umilă în faţa jupânesei Doweel. Ea se minuna cum de femeii îi plăcea sărăcia şi să muncească într-o fermă pentru o stăpână chiar mai severă decât ea.

— Mă voi obişnui, zise ea, în cele din urmă. Va trebui să avem un plan de bătaie pe care să-l prezentăm Desandrei şi lui Lemai, dacă avem să le convingem.

Ea avea deja unul în minte, pe jumătate conturat. Nu-l mai spusese nimănui.

— Oh, fierba apa, Gabrelle!

Zâmbind brusc, femeia neroadă se ridică în picioare şi se apropie în grabă de sobă. Dacă stăteai să te gândeşti mai bine, Brunele erau întotdeauna mai pricepute decât oamenii în a citi cărţi. Înainte ca Logain şi Taim şi restul să fie distruşi, aceştia aveau să o ajute pe Toveine Gazal ca să o detroneze pe Elaida!

Marele oraş Cairhien devenise o masă agitată cuprinsă între ziduri uriaşe, îngrămădit pe malurile râului Alguenya. Cerul era senin, lipsit de nori, însă sufla un vânt rece, iar soarele strălucea peste acoperişurile acoperite cu zăpadă. Ţurţuri de gheaţă străluceau şi nu dădeau semne că s-ar topi. Râul Alguenya nu era îngheţat, însă bucăţi mici şi neregulate de gheaţă purtate din amonte erau învârtite de curenţi, lovindu-se din când în când de carenele corăbiilor care îşi aşteptau rândul să ancoreze în docuri. Negoţul era mai lent pe timp de iarnă şi

de război şi în vremea Dragonului Renăscut, însă nu înceta niciodată cu adevărat. Nu, câtă vreme existau popoare. În ciuda frigului, căruţele simple şi cu coviltir, împreună cu oamenii, inundau străzile care se aflau la baza dealurilor terasate ale oraşului. „Oraşul", aşa i se spunea aici.

În faţa Palatului Soarelui cu turn pătrat, oamenii se înghesuiau în jurul rampei de intrare lungi şi priveau în sus. Negustori înveşmântaţi în lână fină şi nobili în straie de catifea stăteau cot la cot cu muncitori cu feţele posomorâte şi refugiaţi murdari. Nimănui nu-i păsa cine era vecinul său, până şi pungaşii uitând să-şi facă treaba. Bărbaţi şi femei plecau, adeseori clătinând din cap, însă alţii le luau locul ridicând, uneori, un copil ca să vadă mai bine aripa distrusă a Palatului, unde muncitorii înlăturau molozul de la etajul al treilea. În tot oraşul, sunetele ciocanelor şi ale topoarelor meşteşugarilor umpleau aerul, alături de strigătele vânzătorilor şi lamentările cumpărătorilor şi murmurele negustorilor. Mulţimea din faţa Palatului Soarelui tăcea.

La o milă de Palat, Rand stătea la fereastra măreţei Academii din Cairhien şi privea prin panourile din sticlă îngheţate spre curtea pavată a grajdurilor de jos. Existaseră şcoli numite „academii" atât pe vremea lui Artur Aripă-de-şoim, cât şi înaintea lui. Centre de învăţare unde predau eruditi din toate colţurile lumii cunoscute. Vanitatea nu făcea diferenţa; i-ar fi putut spune „Hambarul", atâta vreme cât făcea ceea ce voia el. Îngrijorări mai mari îi populau gândurile. Oare făcuse o greşeală că revenise în Cairhien atât de devreme? Fusese obligat să fugă prea repede; prin urmare, avea să se afle în cantoanele potrivite că el, într-adevăr, fugise. Prea repede ca să pregătească totul. Existau întrebări pe care el trebuia să le pună, sarcini care nu puteau fi amânate. Iar Min îşi dorea mai multe cărţi ale jupânului Fel. El o auzea bombănind în timp ce scotocea prin rafturile unde acestea fuseseră puse după moartea lui Fel. Datorită dorinţei de a deţine cât mai multe cărţi şi manuscrise, biblioteca Academiei se mărea, ocupând încăperile care ar fi putut rămâne libere în fostul palat al Seniorului Barthanes. Allana îi stăruia bosumflată în minte; ea va afla că el era în Oraş. Fiind atât de aproape, putea să vină direct la el, însă el avea să ştie dacă ea urma să încerce. Din fericire, Lewis Therin tăcea pentru moment. În ultima vreme, bărbatul părea a fi mai nebun ca niciodată.

Şterse cu mâneca hainei un loc de pe panoul din sticlă. Cineva nu s-ar fi aşteptat ca veşmântul făcut din lână aspră de un cenuşiu închis, suficient de bun pentru

un bărbat cu puţini bani şi fără aere, să îl poarte Dragonul Renăscut. Capul auriu de Dragon de pe dosul palmei avea o strălucire metalică; nu prezenta niciun pericol. Când se aplecă în faţă ca să privească afară, atinse cu cizma tolba din piele de sub fereastră.

În curtea grajdului, dalele fuseseră curăţate de zăpadă şi o căruţă mare cu coviltir era înconjurată de găleţi aşezate ca nişte ciuperci într-un luminiş. Şase bărbaţi în haine groase, cu fulare şi băşti, păreau să se ocupe de încărcătura ciudată a căruţei cu coviltir – nişte dispozitive mecanice înghesuite în jurul unui cilintru gros din metal care ocupa mai mult de jumătate din podeaua căruţei. Şi mai ciudat, axul căruţei lipsea. Unul dintre bărbaţi muta aşchiile din lemn de foc dintr-o roabă într-o cutie din metal prinsă sub un capăt al cilindrului gros. Prin uşa deschisă a cutiei se zărea strălucirea roşie a focului dinăuntru, iar fumul ieşea printr-un horn înalt şi îngust. Un alt individ bărbos, fără bască şi cu chelie, dansa în jurul căruţei, gesticulând şi dând porunci care nu păreau să îi facă pe ceilalţi să se mişte mai repede. Din guri le ieşeau aburi albi. Înăuntru era destul de cald; Academia avea cuptoare mari în pivniţă şi un sistem extins de guri de aerisire. Rănile pe jumătate vindecate din partea laterală, care, de fapt, nu se vindecau niciodată, erau fierbinţi.

El nu înţelegea blestemele lui Min – era sigur că erau blesteme –, însă tonul ei lăsa să se înţeleagă că nu vor pleca decât dacă el avea să o tragă cu forţa. Existau una sau două întrebări pe care le putea pune, totuşi.

— Ce spun oamenii? Despre Palat?

— Ceea ce te-ai putea aştepta, răspunse răbdător Seniorul Dobraine în spatele lui, aşa cum răspunsese la toate întrebările.

Deşi se vedea lipsa de cunoaştere, tonul lui rămânea acelaşi. Continuă:

— Unii spun că te-au atacat Rătăciţii. Sau că acele aes sedai au făcut-o. Cei care cred că i-ai jurat credinţă Supremei Înscăunate îi favorizează pe Rătăciţi. Oricum, există multe discuţii dacă ai murit sau ai fost răpit sau ai fugit. Mulţi cred că eşti în viaţă, oriunde ai fi, sau spun că asta cred. Unii, destul de muţi se tem, cred...

Vocea lui tărăgăna.

— Că am înnebunit, termină Rand fraza în locul lui, pe acelaşi ton, pentru că nu

exista motiv de îngrijorărare sau de supărare. Că am distrus chiar eu o parte din palat?

El n-avea de gând să vorbească despre morţi. Erau mai puţini decât în alte daţi, în alte locuri, dar suficienţi, iar o parte din numele lor îi reveneau în minte de fiecare dată când închidea ochii. Unul dintre bărbaţii de jos coborî din căruţă, însă individul chel îl apucă de braţ şi îl trase înapoi sus, obligându-l să-i arate ce făcuse. Un bărbat din partea cealaltă sări pe pavaj şi, nefiind atent, alunecă. Bărbatul fără bască îl abandonă pe primul şi ocoli în fugă căruţa ca să-l oblige pe celălalt să urce din nou în căruţă. Lumină, ce făceau acolo? Rand aruncă o privire peste umăr.

— Nu sunt departe de adevăr.

Dobraine Tborwin, un bărbat scund, cu partea din faţă a capului rasă şi pudrată şi cu restul părului încărunţit aproape complet, privi înapoi cu ochi negri şi indiferenţi. Nu era un bărbat chipeş, dar era statornic. Câteva dungi albastre şi albe pe partea din faţă a hainei lui din catifea de culoare închisă porneau de la gât şi ajungeau aproape până la genunchi. Inelul lui cu sigiliu avea un rubin sculp tat. Încă o piatră pe guler, care nu era mai mare, dar era extravagantă pentru un cairhienin. Era Primul Înscăunat al Casei lui, dusese mai multe lupte decât cei mai mulţi dintre ei şi nu-l mai înspăimânta nimic. Dovedise acest lucru la Fântânile din Dumai.

Pe de altă parte, femeia îndesată şi căruntă care aştepta răbdătoare lângă el părea la fel de neînfricată. Făcând un contrast putrenic cu eleganţa nobiliară a lui Dobraine, veşmintele maro de lână ale lui Idrien Tarsin erau suficient de simple pentru a fi potrivite pentru o vânzătoare. Cu toate acestea, ea avea un aer autoritar şi demn. Idrien era conducătoarea Academiei, un titlu pe care şi-l însuşise singură pentru că majoritatea erudiţilor şi a mecanicilor îşi spuneau „maestru” în diferite instanţe. Ea conducea şcoala cu o mână de fier şi credea în lucrurile practice, în metodele noi de pavare a drumurilor sau de creare a vopselelor, în îmbunătăţirile aduse turnătoriilor şi morilor. Ea credea, de asemenea, în Dragonul Renăscut. Fie că acest lucru era sau nu practic, se dovedea a fi pragmatic, iar el trebuia să se mulţumească cu asta.

El se întoarse din nou spre fereastră şi curăţă iar murdăria de pe sticlă. Poate era pentru încălzirea apei – unele dintre acele găleţi păreau să conţină apă; în

Shienar, se foloseau boilere mari pentru a încălzi apa pentru baie, dar de ce se aflau într-o căruţă?

— A plecat cineva pe neaşteptate de când am ieşit eu sau a venit pe neaşteptate?

El nu se aştepta s-o fi făcut cineva – nu cineva important pentru el. Dintre porumbeii negustorilor şi iscoadele Turnului Alb, nu trebuia să uite nici de Mazrim Taim – Lews Therin mârâia fără cuvinte la auzul acestui nume. Cu aceşti porumbei, împreună cu aceste iscoade şi şuşoteli, în câteva zile, întreaga lume avea să afle că el dispăruse din Cairhien. Toată lumea care conta; aici şi acum. Cairhien nu mai era câmpul unde se putea purta bătălia. Răspunsul lui Dobraine îl surprinse.

— Nimeni, în afară de... Ailil Riatin şi o reprezentantă de rang înalt a Oamenilor Mării au fost date dispărute după... atac.

Făcu o pauză scurtă, dar tot pauză era. Poate că nici el nu era sigur ce se întâmplase. Totuşi, se va ţine de cuvânt. Dovedise şi acest lucru la Fântânile din Dumai. Continuă:

— Deşi nu li s-au găsit trupurile, se prea poate să fi fost ucise. Stăpâna Valurilor din neamul Oamenilor Mării refuză să accepte această posibilitate. A declanşat o furtună cerând ca femeia ei să fie găsită. Adevărul fie spus, se prea poate ca Ailil să fi fugit undeva la ţară. Sau s-o fi dus la fratele ei, în ciuda jurămintelor pe care ţi le-a făcut. Cei trei asha'mani ai tăi se află tot în Palatul Soarelui. Prezenţele lui Flinn, Narishma şi lui Hopwil îi agită pe oameni. Acum mai mult ca înainte.

Conducătoarea scoase un sunet gutural, iar când se foi pantofii ei făcură un zgomot pe pardoseala din lemn; cu siguranţă cei trei o agitau şi pe ea.

Rand îi înlătură din gând pe asha'mani. Dacă nu se aflau într-un loc apropiat de Palat, niciunul dintre ei nu era suficient de puternic ca să fi simţit că el deschisese o poartă aici. Cei trei nu participaseră la atacul împotriva lui, însă un uneltitor înţelept ar fi putut lua în considerare posibilitatea unui eşec. Ar fi plănuit să ţină *pe* cineva aproape de el în caz că el va fi supravieţuit. „Nu vom supravieţui, îi şopti Lews Therin. Niciunul dintre noi nu va supravieţui".

„Du-te la somn", gândi Rand, iritat. Ştia că nu va supravieţui. Dar îşi dorea acest

lucru. Un râs batjocoritor îi răsună în cap, însă sunetul se estompă, apoi dispăru. Bărbatul chel îi lăsa acum pe ceilalţi să coboare din căruţă şi îşi freca satisfăcut palmele. Mai mult, bărbatul părea că ţinea o cuvântare!

— Ailil şi Shalon sunt în viaţă şi n-au fugit, zise cu voce tare Rand.

El le lăsase legate şi şi cu căluş în gură, îngrămădite sub un pat, unde urmau să fie descoperite de servitori după câteva ore, deşi scutul pe care îl împletise în jurul călăuzei vânturilor din neamul oamenilor mării avea să se risipească până atunci. Atunci, cele două femei se puteau elibera.

— Vorbeşte cu Cadsuane. Ea le vrea în palatul Domniţei Arylin.

— Cadsuane Sedai vine şi pleacă din Palatul Soarelui de parcă ar fi al ei, zise Dobraine pe un ton chibzuit. Cum ar fi putut să le scoată fără să fie văzute? Şi de ce? Ailil este sora lui Toram, dar s-a ales praful de pretenţia lui la Tronul Soarelui. Dacă a fost vreodată mare. Acum, ea este lipsită de importanţă chiar şi ca duşman. Cât despre a ţine captivă o reprezentată de rang înalt din Atha'an Miere... Pentru ce?

Vocea lui Rand era blândă şi nepăsătoare.

— De ce Domniţa Caraline şi Înaltul Senior Darlin sunt „oaspeţii" ei, Dobraine? De ce fac Aes Sedai ceva? Le vei găsi unde ţi-am spus. Dacă ea te va pofti înăuntru ca să arunci o privire.

„De ce" nu era o întrebare stupidă, doar că el nu cunoştea răspunsul. Fireşte, Caraline Damodred şi Ailil Riatin reprezentau ultimele două Case care deţineau Tronul Soarelui. Iar Darlin Sisnera îi conducea pe nobilii din Tear care voiau să-l alunge din preţioasa lor fortăreaţă Stânca din Tear.

Rand se încruntă. Fusese convins că Cadsuane se concentra pe el, deşi se prefăcea că nu era aşa. Dar dacă nu se prefăcea? Era o uşurare dacă era aşa. Fireşte că era. Aes sedai care credea că se putea amesteca în treburile lui reprezenta ultimul lucru pe care şi-l dorea. Ultimul lucru. Poate Cadsuane îşi vâra nasul în altă parte. Min îl văzuse pe Sisnera purtând o coroană ciudată; Rand se gândise mult la această viziune a ei. El nu voia să se reflecteze la alte lucruri pe care le vedea ea, legate de el şi de Sora Verde. Oare Cadsuane credea că putea hotărî cine va domni atât în Tear, cât şi în Cairhien?

Pur şi simplu? Lui îi venea să râdă. Dar aşa se comportau aes sedai. Şi Shalon, călăuza vânturilor? Dacă punea mâna pe ea, Cadsuane ar fi avut un avantaj în faţa Harinei, stăpâna valurilor, însă el bănuia că ea fusese prea ocupată cu Ailil ca să încerce să ascundă cine o răpise pe aristocrată. Cadsuane trebuia trezită la realitate. Fusese deja hotărât cine urma să domnească în Tear şi în Cairhien. El avea să îi aducă la cunoştinţă acest lucru. Mai târziu. Acest aspect nu ocupa primul loc pe lista lui de priorităţi.

— Dobraine, înainte să plec, trebuie să-ţi dau...

Cuvintele îi îngheţară pe buze.

În curtea grajdului, bărbatul fără bască trăsese de o pârghie a căruţei şi un capăt al unei grinzi lungi şi orizontale se ridică brusc, apoi coborî, împingând o grindă mai scurtă printr-o gaură făcută în podeaua căruţei. Vibrând de parcă ar fi vrut să se desfacă şi scoţând fum pe horn, căruţa porni în timp ce grinda se ridica şi cobora, încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Căruţa se mişca fără cai!

El nu îşi dădu seama că vorbise cu voce tare până când conducătoarea îi răspunse.

— Oh, aia! Este căruţa cu aburi a lui Mervin Poel, cum îi zice el, Seniore Dragon. În vocea ei piţigăiată şi uimitor de tânără se simţea dezaprobarea. Pretinde că poate trage o sută de căruţe cu drăcovenia asta. Doar dacă o poate face să înainteze mai mult de cincizeci de paşi fără să se dezmembreze şi să înţepenească. A reuşit să facă asta o dată, asta ştiu sigur.

Într-adevăr, căruţa cu aburi se opinti zgâlţâindu-se la nici douăzeci de paşi de locul unde se aflase la început. Se zgâlţâi, într-adevăr, şi părea să o facă din ce în ce mai tare cu fiecare mişcare. Majoritatea bărbaţilor începură să roiască din nou în jurul ei, iar unul dintre ei răsucea ceva frenetic cu mâna învelită într-o cârpă. Dintr-odată, aburul ţâşni în sus printr-o ţeavă, iar zdruncinatul încetini, apoi se opri.

Rand clătină din cap. Îşi amintea că îl văzuse pe acest individ, Mervin, cu un dispozitiv care tremura pe o masă şi nu făcea nimic. Iar minunăţia aceasta se născuse din acel lucru! El crezuse că era destinat să producă muzică. Mervin trebuia să fie acela care se agita de colo colo şi îi ameninţa cu pumnii pe ceilalţi.

Ce alte lucruri ciudate, ce alte minunăţii mai concepeau oamenii, aici, la Academie?

Când întrebă, în timp ce îi privea pe bărbaţii din curte lucrând la căruţă, Idrien pufni zgomotos. Când ea începu să vorbească, respectul faţă de Seniorul Dragon se simţea doar puţin în glasul ei. Lăsă repede locul dispreţului:

— Nu-i suficient de rău că trebuie să le fac loc filosofilor, istoricilor şi matematicienilor şi altor asemenea, dar ai spus să accept pe oricine doreşte să construiască ceva nou şi să le îngădui să rămână dacă fac progrese. Bănuiesc că sperai la arme, dar acum m-am pricopsit cu visători şi pierde-vară, cu oricine are o carte sau un manuscris vechi sau şase, care toate datează de la Unirea celor Zece Naţiuni, dacă nu din Vârsta Legendelor, sau aşa susţin ei. Toţi încearcă să descifireze desenele şi schiţele sau descrierile unor lucruri pe care nu le-au văzut niciodată şi pe care poate că nimeni nu le-a observat vreodată. *Eu* însămi am văzut manuscrise vechi care vorbeau despre oameni cu ochi în burtă şi animale mari de trei metri şi colţi lungi cât un om şi oraşe unde...

— Dar ce construiesc, conducătoare Tarsin? vru să ştie Rand.

Mişcările bărbaţilor care lucrau la drăcovenia din curte erau hotărâte, iar aceştia nu se comportau ca şi când au întrezărit eşecul. Iar maşinăria se mişcase.

De astă dată, ea pufni mai zgomotos.

— O tâmpenie, Seniore Dragon, asta construiesc. Kin Tovere şi-a construit ocheanul. Poţi vedea luna prin el fel de limpede cum îţi poţi vedea mâna. Poţi descoperi ceea ce susţine el a fi alte lumi. Dar la ce bun? Acum, el vrea să construiască unul şi mai mare. Maryl Harke construieşte zmeie uriaşe pe care le numeşte „planoare", iar când va veni primăvara, iar o să se arunce de pe stânci. Îţi ajunge până în gât când o vezi plutind de pe deal, în jos, cu chestiile alea; pun rămăşag că-şi va rupe nu doar un braţ data viitoare când una din drăcovenii se va împotmoli. Jander Parentakis crede că poate pune în mişcare vasele de pe râu cu nişte roţi moară, sau ceva asemănător, dar când şi-a dus oamenii la ambarcaţiune ca să întoarcă manivelele, n-a mai fost loc pentru marfă şi orice corabie cu vele îl poate întrece. Ryn Anhara prinde fulgerul în nişte borcane mari – cred că nici el nu ştie de ce –, iar Niko Tokama se prosteşte la fel mult cu...

Rand se întoarse atât de repede, încât ea făcu un pas spate. Chiar şi Dobraine îşi schimbă poziţia, o mişcare spadasin. Nu, nu mai puteau fi siguri pe el delc.

— Prinde fulgerul? întrebă el încet.

Când înţelese – lucru care i se citea pe faţa-i serioasă –, ea începu să îşi agite mâinile.

— Nu, nu! Nu... aşa! „Nu ca tine", fu cât pe ce să spună. E o chestie cu fire şi roţi şi vase mari din lut, şi Lumina mai ştie ce. El îi spune fulger, iar eu am văzut odată un şobolan sărind dintr-un astfel de vas, pe firele de metal care ies din el. Cu siguranţă părea a fi lovit de fulger. Un ton plin de siguranţă se simţi în vocea ei. Pot să-l fac să înceteze, dacă doreşti.

El încercă să-şi imagineze pe cineva călărind un zmeu, însă imaginea părea ridicolă. A prinde fulgerul era peste puterea lui de înţelegere. Şi totuşi...

— Lasă-i să-şi continue treaba ca înainte, dragă conducătoare. Cine ştie? Poate că una din invenţiile astea se va dovedi a fi importantă. Dacă vreuna va da roade, oferă-i inventatorului o răsplată.

Pe faţa aspră şi arsă de soare a lui Dobraine se citea îndoiala, deşi abia reuşea să şi-o ascundă. Idrien îşi plecă capul consimţind bosumflată, ba chiar făcu o reverenţă. Însă era limpede că ea se gândea că le cerea să facă porcii să zboare dacă puteau.

Rand nu era convins. Dar cine ştie? Poate unuia dintre porci putea să în cească aripi. Căruţa *se mişcase.* Îşi dorea atât de mult să lase ceva în urmă, care să ajute lumea să supravieţuiască noii Frângeri, ceva ce profeţiile ziceau că va aduce. Problema era că el habar nu avea ce-ar putea fi, în afară de şcoli. Cine ştie ce putea face o minunăţie? Lumină, îşi dorea să construiască *ceva* care să dureze.

„Am crezut că pot construi, îi şopti în cap Lews Therin. M-am înşelat. Nou nu suntem constructori. Nici tu, nici eu, nici celălalt. Noi suntem distrugători. Distrugători".

Rand se cutremură şi-şi trecu mâinile prin păr. Celălalt? Uneori, vocea părea mai lucidă atunci când era mai nebună. Cei doi îl priveau, Dobraine aproape reuşind să ascundă nesiguranţa, Idrien nefăcând niciun efort în acest sens. Îndreptându-

şi spatele ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, el scoase două scrisori subţiri din interiorul hainei. Ambele purtau pe exterior însemnul Dragonului, pe o bucată lungă de ceară roşie. Catarama curelei pe care nu o purta în acel moment servi pe post de sigiliu.

— Cea de deasupra te numeşte intendentul meu în Cairhien zise el, dându-i scrisorile lui Dobraine. O a treia scrisoare stătea cuibărită la pieptul lui; era pentru Gregorin den Lushenos şi îl numea intendent în Illian. Astfel, nimeni nu se va îndoi de autoritatea ta cât timp voi fi eu plecat.

Dobraine putea face faţă unei astfel de probleme cu soldaţii lui, dar era mai bine să se asigure că nimeni nu avea să îl ignore sau să se îndoiască de el. Poate că nu urma să întâmpine nicio problemă dacă toată lumea credea că Dragonul Renăscut îi pedepsea pe răzvrătiţi.

— Voi lăsa porunci referitor la ceea ce vreau să se facă, dar în afară de acestea, poţi să-ţi foloseşti propria judecată. Când Doamna Elayne va revendica Tronul Soarelui, acordă-i tot sprijinul tău.

Elayne. Oh, Lumină! Elayne şi Aviendha. Măcare se aflau în siguranţă. Vocea lui Min părea mai veselă; trebuie să fi găsit cărţile Jupânului Fel. El o va lăsa să îl urmeze până moarte, căci nu era suficient de puternic ca s-o oprească. „Ilyena, gemu Lews Therin. Iartă-mă, Ilyena!" Când vorbi, vocea lui Rand era la fel de rece ca inima iernii:

— Vei şti când să-l aduci pe celălalt. Dacă o să-l aduci. Descoase-l dacă e nevoie şi hotărăşte în funcţie de spusele lui. Dacă vei hotărî că nu vrei sau dacă va refuza, voi alege pe altcineva. Nu pe tine.

Or fi fost cuvintele lui tăioase, dar expresia lui Dobraine abia dacă se schimbă. El îşi arcui puţin sprâncenele când citi numele de pe al doilea plic. Atâta tot. Apoi făcu o plecăciune graţioasă. De obicei, cairhieninii erau graţioşi.

— Ţi se va împlini voia. Iertare, dar vorbeşti de parcă vei lipsi mai multă vreme.

Rand ridică din umeri. Avea tot atâta încredere în Înaltul Senior cât avea în oricine altcineva. Aproape tot atâta încredere.

— Cine poate şti? Trăim vremuri incerte. Conducătoarea trebuie să nu ducă lipsă

de bani, să te îngrijeşti de asta, şi de cei care încep şcoala în Caemlyn. Şi de şcoala din Tear, până când lucrurile se vor schimba acolo.

— Cum spui, repetă Dobraine, vârând plicurile în haină.

Acum, faţa lui nu trăda nicio emoţie. Dobraine era un jucător experimentat al Jocurilor Caselor.

În ceea ce o privea pe Conducătoare, aceasta reuşi să pară mulţumită şi nemulţumită în acelaşi timp şi îşi netezea inutil rochia aşa cum făceau femeile atunci când erau nevoite să tacă din gură. N-avea decât să se plângă de visători şi filosofi dacă era invidioasă pe prosperitatea Academiei. Nu avea să verse nici măcar o lacrimă dacă celelalte şcoli dispăreau, iar erudiţii lor erau nevoiţi să vină la Academie. Chiar şi filosofii. Ce părere ar fi avut despre o anume poruncă din scrisoarea pe care o primise Dobraine?

— Am găsit tot ce am nevoie, zise Min, ieşind de printre rafturi şi clătinându-se puţin sub greutatea a trei traiste din pânză pline.

Haina maro simplă şi pantalonii păreau să fie aceleaşi veşminte pe care le purtase şi în ziua în care el o văzuse prima oară în Baerlon. Dintr-un motiv sau altul, ea se încăpăţânase să le poarte până când toţi cei care o cunoşteau ar fi crezut că el îi cerea să poarte rochii. Însă acum avea un zâmbet încântat şi uşor machiavelic.

— Sper să găsim caii de povară acolo unde i-am lăsat, altfel, Seniorul meu Dragon o să fie înşeuat.

Idrien suspină, scandalizată de felul în care i se vorbea, însă Dobraine doar schiţă un zâmbet. O mai văzuse pe Min în preajma lui Rand.

Apoi Rand scăpă de ei cât putu de repede după ce auziseră şi văzuseră atât cât voise el – îi concedie cu un avertisment, acela că el nu fusese niciodată acolo. Dobraine încuviinţă din cap ca şi când nu s-ar fi aşteptat la altceva. Idrien părea îngândurată când plecă. Dacă i-ar fi scăpat ceva într-un loc unde se afla vreun servitor sau vreun erudit, vestea s-ar fi răspândit în tot Oraşul în două zile. Oricum, n-avea prea mult timp la dispoziţie. Poate că nimeni care şi-ar fi putu da seama nu se afla suficient de aproape ca să simtă că deschisese o poartă acolo, dar oricine căuta indicii trebie să-şi fi dat seama deja că în oraş se afla un *ta'veren.* Planul lui era să nu fie descoperit încă.

Când uşa se închise în urma lor, el o privi o clipă cu atenţie pe Min, apoi luă una dintre traiste şi şi-o puse pe umăr.

— Doar una? zise ea. Punându-le pe celelalte pe jos, îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă. Uneori, te comporţi ca un necioplit. Traistele astea cântăresc un chintal fiecare.

Ea părea mai mult amuzată decât supărată.

— Ar fi trebuit să alegi cărţi mai mici, îi spuse el trăgându-şi pe mâini mănuşile de călărie ca să ascundă Dragonul. Sau mai uşoare.

Când se întoarse spre fereastră ca să ia tolba din piele, îl cuprinse un val de ameţeală. Genunchii i se muiară şi se împletici. Prin minte îi trecu un chip strălucitor pe care nu reuşi să-l recunoască. Făcând un efort, se redresă şi îşi îndreptă picioarele. Senzaţia de ameţeală dispăru. Lews Therin gâfâia răguşit în umbră. Oare chipul fusese al lui?

— Dacă tu crezi că mă vei face să le car pe toate până acolo, mai gândeşte-te, bombăni Min. Până şi grăjdarii se prefac mai bine. Ai putea încerca să cazi.

— Nu şi de data asta.

El era pregătit pentru ceea ce se întâmpla atunci când conducea Puterea; o putea controla într-o oarecare măsură. De obicei. De cele mai multe ori. Această ameţeală fără *saidin* era nouă. Poate că se întorsese prea repede. Şi poate că porcii *chiar* zburau. Aşeză cureaua tolbei pe umărul celălalt, rămas liber. Bărbaţii din curtea grajdului îşi vedeau în continuare de treaba lor. Construiau.

— Min...

Ea se încruntă pe loc. Se opri o clipă din a-şi mai trage mănuşile roşii pe mâini şi începu să bată din picior. Era un semn periculos la orice femeie, în special la una care avea cuţite.

— Am hotărât deja, afurisit de Rand Dragon Renăscut al' Thor. Nu mă vei mai lăsa în urmă!

— Nu mi-a trecut prin minte acest gând, minţi el.

Era prea slab, nu reuşea să rostească acele cuvinte care să o facă să rămână. „Prea slab, gândi el cu amărăciune, iar ea ar putea muri din cauza asta, arză-m-ar Lumina pentru totdeauna!"

„Te va arde", îi făgădui cu blândeţe Lews Therin.

— Mă gândeam doar că ar trebui să ştii ce-am făcut până acum şi ce urmează să facem, continuă Rand. N-am fost prea sincer, presupun.

Venindu-şi în fire, el îmbrăţişa *saidinul.* Încăperea părea să se învârtească, iar el stăpânea avalanşa de foc, gheaţă şi mizerie cu o greaţă care îi clocotea în măruntaie. Totuşi, reuşi să stea drept, fără să se clatine. Abia reuşi. Reuşi să împletească firele doar cât să deschidă o poartă ce dădea într-un luminiş înzăpezit, unde doi cai înşeuaţi erau priponiţi de o ramură joasă a unui stejar.

El se bucură când văzu că animalele erau încă acolo. Luminişul era destul de departe de cel mai apropiat drum, dar mai existau rătăcitori care lăsaseră în urma lor familii şi ferme, negoţuri şi meşteşuguri, deoarece Dragonul Renăscut rupsese toate legăturile. Aşa spuneau Profeţiile. Pe de altă parte, mulţi dintre aceşti bărbaţi şi femei, cu dureri de picioare şi pe jumătate îngheţaţi, începeau să se sature să umble fără a căuta ceva. Chiar şi acei cai ar fi dispărut, cu siguranţă, fiind luaţi de primul om care i-ar fi găsit nesupravegheaţi. Deşi el avea suficient aur ca să cumpere alţii, nu credea că Min ar fi fost încântată să meargă pe jos ore întregi până în satul unde îşi lăsaseră caii de povară.

Pătrunzând în grabă în luminiş, prefăcându-se că trecerea de la pardoseală la zăpada care îi ajungea până la genunchi îl făcu să se împleticească, el aşteptă până când ea îşi înşfăcă traistele cu cărţi şi trecu clătinându-se prin poartă, în urma lui, înainte să elibereze Puterea. Se aflau la opt kilometri de Cairhien, mai aproape de Tar Valon decât de alt loc important. Alanna îi dispăru din minte când se închise poarta.

— Sincer? zise Min, părând bănuitoare – în privinţa motivelor lui, nădăjduia el, sau în privinţa a altceva în afară de adevăr. Senzaţia de ameţeală şi greaţă începu să dispară încet. Ai fost la fel de deschis ca o midie, Rand, dar nu sunt oarbă. Mai întâi, am călătorit în Rhuidean, unde ai pus atâtea întrebări despre locul acela, Shara, încât oricine ar fi crezut că vrei să mergi acolo.

Încruntându-se uşor, ea clătină din cap în în timp ce prindea una dintre traiste de şaua juganului ei cafeniu. Icni din cauza efortului, dar nu avea de gând să lase traista cealaltă cu cărţi în zăpadă. Continuă să vorbească:

— Nu mi-am închipuit niciodată că Pustiul Aiel arată astfel. Oraşul acela este mai mare decât Tar Valon, deşi pe jumătate distrus. Şi toate acele fântâni, şi lacul. Nici măcar n-am reuşit să zăresc celălalt mal. Credeam că nu există apă în Pustiu. Şi era la fel de frig ca aici; credeam că în Pustiu este cald!

— Vara, ziua te coci şi îngheţi de frig noaptea. El se simţea suficient de întremat încât să poată prinde traistele de şaua cenuşiului său. Aproape suficient de întremat. El reuşi şi aşa. Dacă ştii deja tot, de ce mai pui întrebări?

— Ce ai făcut şi în Tear aseară. Te-ai asigurat că toată lumea află că eşti acolo. În Tear, ai întrebat despre Chachin. Este evident. Încerci să derutezi pe oricine ar încerca să afle unde eşti şi unde vei merge mai departe. După ce prinse a doua traistă cu cărţi de şa, ca să o echilibreze pe prima, ea desfăcu frâiele şi sări în şa. Aşadar, sunt oarbă?

— Ai ochi de vultur. El nădăjduia ca urmăritorii lui să vadă la fel de limpede. Sau cine îi îndruma. Lumină! Era inacceptabil ca aceştia să rătăcească cine ştie pe unde. Cred că trebuia să-i pun pe mai multe piste false.

— De ce ţi-ai irosi timpul? Ştiu că ai un plan şi că are legătură cu ceva ce se află în tolba aceea din piele – să fie un *sa'angreal?* Şi ştiu că este important. Ce te miri aşa? Abia dacă ai scăpat din ochi tolba aia. De ce nu-ţi duci planul la bun sfârşit, iar *apoi* să-i pui pe mai multe piste false? Pe cel adevărat, fireşte. Ai spus că îi vei ataca atunci când se vor aştepta mai puţin. Nu prea poţi face asta decât dacă te vor urma unde vei dori.

— Îmi doresc să nu fi început niciodată să citeşti cărţile lui Herid Fel, bombăni el cu amărăciune, urcând în şaua cenuşiului. Ameţi doar puţin. Descâlceşti prea mult iţele. Aş putea ţine vreun secret faţă de tine acum?

— N-ai putut niciodată, tontule, zise ea râzând, apoi deveni serioasă. Ce *pui* la cale? În afară de a-i ucide pe Dashiva şi pe restul adică. Am dreptul să ştiu dacă voi călători împreună cu tine.

De parcă nu ea insistase să călătorească împreună cu el.

— Vreau să purific partea masculină a Izvorului, zise el pe un ton serios.

Un anunţ important. Un plan măreţ. Mai mult decât măreţ. Grandios, ar spune unii. După reacţia lui Min, era ca şi când el ar fi spus că intenţiona să facă o plimbare după-amiaza. Ea doar îl privi, ţinându-şi mâinile pe măciulia şeii. El continuă:

— Nu ştiu cât timp îmi va lua, dar odată ce voi începe, cred că oricine se va afla la o distanţă de o mie cinci sute de kilometri de mine şi poate conduce va şti că se întâmplă ceva. Mă îndoiesc că mă voi putea opri, dacă Dashiva şi ceilalţi sau Rătăciţii vor apărea brusc ca să vadă ce se întâmplă. În privinţa Rătăciţilor, nu pot face nimic, dar cu puţin noroc i-aş putea elimina pe ceilalţi.

Faptul că era *ta'veren* urma să îi ofere, poate, avantajul de care avea nevoie cu atâta disperare.

— Dacă te bazezi pe noroc, Corlan Dashiva sau Rătăciţii, oricare ar fi, te vor mânca la micul dejun, zise ea, întorcându-şi calul ca să iasă din luminiş. Poate voi găsi eu o cale mai bună. Vino! Ne aşteaptă căldura focului la han. Nădăjduiesc că vom mânca o mâncare caldă înainte să plecăm.

Rand o urmărea cu privirea, nevenindu-i a crede. Ai fi zis că cinci asha'mani renegaţi, ca să nu mai pomenim de rătăciţi, ar fi dat mai puţine bătăi de cap decât un dinte stricat. Dând pinteni armăsarului cenuşiu care înainta împroşcând zăpada, el o ajunse din urmă şi îşi continuară drumul în tăcere. Încă mai ţinea câteva secrete faţă de ea, această boală care începea să-l afecteze când conducea fiind una dintre ele. Acesta era adevăratul motiv pentru care trebuia să se ocupe mai întâi de Dashiva şi de ceilalţi. Îi dădea timp să treacă peste boală şi acest lucru era posibil. Dacă nu, atunci el nu era sigur că cele două *ter'angreale* din spatele şeii urmau să îi fie de vreun folos.

CAPITOLUL **1**
Lăsându-l pe Profet

Roata Timpului se învârte, vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri care se transformă în legende, apoi în mituri, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi vârste. Într-o vârstă, numită de unii Cea de-a Treia, o vârstă ce va să vie, o epocă uitată, o adiere se ridică peste Oceanul Arynth. Nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi şi nici sfârşituri. Dar era *un* început.

Vântul sufla de la răsărit peste valurile gri-verzui şi reci ale oceanului, înspre Tarabon, unde corăbiile deja descărcau sau care îşi aşteptau rândul să intre în portul Tanchico stăteau ancorate pe mai mulţi kilometri, de-a lungul coastei joase. Mai multe ambarcaţiuni, mari şi mici, umpleau portul iar bărcile duceau oamenii şi mărfurile la mal, căci nu era un loc gol de acostare în niciunul dintre docurile oraşului. Locuitorii din Tanchico fuseseră temători când oraşul căzuse în mâinile noilor stăpâni, care aveau obiceiuri bizare, creaturi ciudate şi femei ţinute în lesă, care puteau conduce Puterea. Fuseseră din nou temători când sosise acea flotă, având dimensiuni năucitoare, din care începuseră să se reverse nu doar soldaţi, ci şi negustori cu ochi ageri, meşteşugari cu uneltele breslelor din care făceau parte, ba chiar familii cu căruţe pline cu unelte agricole şi plante necunoscute. Exista însă un nou rege şi un nou Panarh care să dea legi, iar dacă cei doi juraseră credinţă vreunei împărătese de departe şi dacă nobilii seanchani ocupau multe dintre palate şi cereau mai multă supunere decât orice senior sau doamnă din Tarabon, viaţa se schimbase foarte puţin pentru majritatea oamenilor, şi în mai bine. Cei de Sânge seanchean nu se prea amestecau cu plebea, iar aceasta putea trece cu vederea obiceiurile ciudate. Anarhia care dezbinase ţara era doar o amintire acum, la fel şi foametea. Rebelii, bandiţii şi cei juraţi Dragonului care prădaseră ţinutul erau morţi sau captivi sau alungaţi spre nord, către Câmpiile Almoth – cei care nu se predaseră. Negoţul începu din nou să se pună pe roate. Gloatele de refugiaţi flămânzi care împânziseră străzile oraşului se întorseseră în satele lor, la ferme. Oraşul era destul de încăpător pentru nou-veniţii care rămâneau în Tanchico. În ciuda zăpezii, soldaţii şi negustorii, meşteşugarii şi fermierii se răspândiseră cu miile şi zecile de mii în interiorul ţinutului, însă vântul rece mătura un Tanchico unde domnea pacea şi care, după vremurile tulburi pe cre le trăise, părea mulţumit cu cei care rămăseseră acolo.

La răsărit, vântul sufla pe distanţe lungi, în rafale, apoi domolindu-se, scindându-se, dar fără a se opri niciodată. Sufla la răsărit, apoi spre miazăzi, măturând pădurile şi câmpiile acoperite cu zăpadă, peste ramurile golaşe şi iarba veştejită, trecând, în cele din urmă, peste ceea ce fusese odinioară graniţa dintre Tarabon şi Amadicia. Acea graniţă rămăsese, deşi doar cu numele, căci indicatoarele pentru vămi fuseseră demontate, iar vameşii dispăruseră. Vântul sufla la răsărit şi la miazăzi, spre întinderile dinspre miazăzi ale Munţilor de Negură, trecând în vârtejuri peste zidurile înalte ale oraşului cucerit Amador. Steagul din vârful masivei Fortăreţe a Luminii flutura în bătaia vântului, iar şoimul auriu de pe el părea să zboare cu adevărat, cu fulgerele prinse în ghearele lui. Puţini băştinaşi îşi părăsiseră casele, doar de nevoie, iar alţi câţiva înaintau cu paşi grăbiţi pe străzile îngheţate, cu mantiile strânse pe lângă trup şi cu privirea în pământ. Îşi ţineau privirea în pământ nu doar ca să calce cu grijă pe dalele alunecoase, ci şi ca să evite să se uite la seanchanii care treceau, uneori, pe lângă ei călare pe nişte fiare ce semănau cu nişte pisici cu solzi, de mărimea unui cal, sau la tarabonerii în zale care supravegheau grupurile care fuseseră odinioară Copiii Luminii şi care erau acum încătuşaţi şi trudeau ca nişte animale, trăgând la vagoane cu deşeuri ca să le scoată din oraş. Aflaţi de o lună şi jumătate sub stăpânirea seanchanilor, oamenii din capitala Amadiciei simţeau vântul rece ca un bici, iar cei care nu îşi blestemau soarta cugetau la păcatele care îi aduseseră în acea situaţie.

La răsărit, vântul vuia peste un ţinut pustiit, unde satele arse şi fermele distruse găzduiau puţini oameni. Pătura de zăpadă acoperea lemnele carbonizate şi hambarele abandonate, îmblânzind privelişte a, deşi îngheţul se alătura foametei ca mod de a muri. Sabia, securea şi suliţa fuseseră deja acolo şi rămaseră ca să ucidă din nou. La răsărit, vuietul vântului deveni bocet peste oraşul Abila, care nu era împrejmuit. În vârful turnurilor de veghe ale oraşului nu flutura niciun steag, căci Profetul Seniorului Dragon era acolo, iar el nu avea nevoie ca steagurile să-i salveze numele. În Abila, oamenii tremurau mai tare la auzul numelui Profetului decât din cauza frigului. Şi în alte părţi, oamenilor le era frică la auzul acestui nume.

Ieşind cu paşi hotărâţi din casa negustorului cu statură înaltă unde locuia Masema, Perrin lăsă vântul să-i fluture mantia îmblănită în timp ce el îşi punea mănuşile. Soarele amiezii nu oferea deloc căldură, iar aerul era muşcător. Nu făcu nicio grimasă, căci era prea furios ca să simtă frigul. Făcu un efort să nu

pună mâna pe securea de la şold. Masema – nu-i va spune omului Profet, cel puţin nu în sinea lui! – era cel mai probabil un neghiob şi, foarte sigur, nebun. Un neghiob puternic, mult mai puternic decât majoritatea regilor, dar şi înnebunit de putere.

Gărzile lui Masema umpleau strada de la un capăt la celălalt şi se întindeau după colţurile următoarelor străzi – indivizi osoşi în veşminte de mătase furate, ucenici fără barbă în haine rupte, negustori odinioară rotofei în zdrenţe din lână fină. Respiraţia lor se transforma în aburi albi, iar unii, fără mantii, tremurau, însă fiecare dintre ei ţinea strâns în mână o suliţă sau o arbaletă cu săgeata pregătită. Totuşi niciunul nu afişa un aer ostil. Ştiau că el pretinde că îl cunoştea pe Profet şi îl priveau cu gurile căscate de parcă ar fi aşteptat ca el să sară în aer şi să-şi ia zborul. Sau măcar să facă tumbe. El filtra mirosul de fum de lemn ars care ieşea din hornurile oraşului. Mulţi dintre ei puţeau a sudoare şi a trupuri nespălate, a nerăbdare şi a teamă. Şi a febră ciudată pe care el nu o recunoscuse înainte, o reflexie a nebuniei lui Masema. Ostili sau nu, aceştia îl vor ucide pe el şi pe oricine la porunca lui Masema. Vor măcelări naţiuni la porunca lui Masema. Mirosindu-i, el simţi un ger mai muşcător decât orice vânt de iarnă. Era mai bucuros decât oricând că refuzase ca Faile să îl însoţească.

Bărbaţii pe care îi lăsase lângă cai aruncau zărurile lângă animale sau priveau pe un petic de dale curăţat în mare parte de zloată. El nu avea niciun pic de încredere în Masema, şi nici în oamenii lui. Aceştia aruncau zarurile cu gândul mai mult la casă şi la gărzi decât la joc. Cei trei străjeri săriră în picioare când el îşi făcu apariţia, îndreptându-şi privirea spre însoţitoarele care apărură în urma lui. Aceştia ştiau ce simţiseră. Neald fu mai lent, aplecându-se să ridice de pe jos zarurile şi monedele. Asha'manul era un filfizon care îşi mângâia întruna mustaţa răsucită. Mergea ţanţoş şi le zâmbea femeilor, dar acum stătea în vârful picioarelor, vigilent ca o pisică.

— O clipă am crezut că va trebui să ne luptăm ca să ieşim de acolo, şopti Elyas lângă umărul lui Perrin.

Totuşi, ochii lui aurii erau liniştiţi. Era un bătrân deşirat care purta o pălărie cu boruri largi, cu părul lung şi cărunt, care îi ajungea până la talie, şi cu o barbă la fel de lungă, ce-i cădea răsfirată pe piept. La şold purta un cuţit cu lamă lungă, ca o sabie. Însă fusese străjer. Într-un fel, era în continuare.

— Este singurul lucru care a mers bine, îi spuse Perrin, luând frâiele Vrednicului din mâinile lui Neald.

Asha'manul îşi arcui o sprânceană întrebător, însă Perrin clătină din cap, nefiind curios de întrebare, iar Neald, strâmbând din buze, îi întinse lui Elyas frâiele juganului său cenuşiu înainte să sară în şaua armăsarului său bălţat.

Perrin nu avea timp pentru ţestele murandiane. Rand îl trimisese să-l aducă înapoi pe Masema, iar Masema venea. Cum se întâmpla mai mereu atunci când se gândea la Rand, culorile i se roteau în cap, şi cum se întâmpla mereu, el le ignora. Masema era o problemă mult prea serioasă pentru Perrin ca el să-şi irosească timpul bătându-şi capul cu culorile. Afurisitul ăla de bărbat considera că era o blasfemie dacă cineva, în afară de Rand, folosea Puterea Supremă. Se părea că Rand nu era cu adevărat muritor. Lumina, era în carne şi oase. Prin urmare, nu avea să existe nicio călătorie, niciun salt rapid în Cairhien printr-o poartă deschisă de unul dintre asha'mani, indiferent cât de mult încercase Perrin să îl convingă pe Masema. Erau nevoiţi să străbată călare cei două mii şi mai bine de kilometri, deşi doar Lumina ştia de ce. Şi să păstreze secretul despre identitatea lor şi cea a lui Masema. Acestea fuseseră poruncile lui Rand.

— Nu văd decât o singură cale, băiete, zise Elyas de parcă ar fi gândit cu voce tare. O şansă slabă. Oricum, am fi putut avea şanse mai bune dacă l-am fi lovit în cap pe individ şi am fi luptat pe faţă.

— Ştiu, mârâi Perrin.

El se gândise la asta nu o dată în timpul discuţiilor îndelungate. Ar fi fost posibil, căci atât asha'manii, cât şi aes sedai şi înţeleptele conduceau Puterea, însă el văzuse bătălii purtate cu ajutorul Puterii Supreme, oamenii făcuţi ferfeniţă cât ai clipi, pământul pârjolit de focuri. Abila s-ar fi transformat într-un abator înainte ca ei să termine. Nu avea să fie nevoie să privească vreodată o asemenea imagine, dacă urma să se procedeze cum voia el.

— Ce crezi că va înţelege din asta Profetul ăsta? întrebă Elyas.

Perrin trebui să lase uitării Fântânile din Dumai şi Abila să se transforme în câmpul de bătălie de acolo ca el să se poată gândi la ce se spunea Elyas. Oh, cum avea să înfăptuiască imposibilul!

— Nu-mi pasă ce va înţelege.

Bărbatul le aducea necazuri. Asta era sigur.

El îşi mângâie iritat barba. Trebuia să şi-o tundă. Să pună pe cineva să i-o tundă, mai degrabă. Dacă ar fi pus mâna pe foarfecă, Faile i-ar fi luat-o şi i-ar fi dat-o lui Lamgwin. În continuare i se părea de necrezut că trântorul ăla mătăhălos cu obrazul brăzdat de cicatrice şi nodurile degetelor înţepenite, ar putea fi înzestrat cu talentele unui valet. Lumină! Un valet. Îşi găsise echilibrul alături de Faile şi de obiceiurile ei ciudate saldaeane, însă cu cât se simţea mai echilibrat, cu atât mai mult reuşea ea să facă astfel încât lucrurile să fie pe placul ei. Fireşte că femeile mereu procedau astfel, însă, uneori i se părea că scăpase de dracu' şi dăduse de mă-sa. Poate trebuia să încerce acele strigăte poruncitoare pe care ea părea să le agreeze atât de mult. Un bărbat ar fi trebuit să poată să îşi taie barba cu foarfecă dacă asta voia. Însă el se îndoia că avea să procedeze astfel. Îi era suficient de greu să strige la ea atunci când ea începea să strige prima. Oricum, era o prostie să se gândească la asta în acel moment.

El îi privea cu atenţie pe ceilalţi care se duceau la caii lor aşa cum ar fi privit cu atenţie nişte unelte de care ar fi avut nevoie pentru o treabă grea. Se temea că Masema avea să transforme această călătorie într-una la fel de grea ca orice treabă pe care o acceptase, iar uneltele lui erau cam şubrede.

Seonid şi Masuri se opriră în dreptul lui, cu glugile trase bine pe cap şi cu feţele în umbră. Un tremurat tăios ca briciul se împletea cu mirosul lor. Teama era ţinută sub control. Masema le-ar fi ucis pe loc dacă ar fi fost după el. Gărzile o mai puteau face încă, dacă vreuna ar fi recunoscut faţa unei aes sedai. Printre atâţia, trebuia să fie cineva care putea s-o facă. Masuri era mai înaltă, aproape cu o palmă, dar Perrin tot putea privi peste creştetele lor. Ignorându-l pe Elyas, surorile îl priviră pe sub glugi, apoi Masuri vorbi încet:

— Înţelegi acum de ce trebuie ucis? Bărbatul este... turbat.

Ei bine, Bruna arareori vorbea pe ocolite. Din fericire, niciuna dintre gărzi nu se afla suficient de aproape ca să o audă.

— Puteai alege un loc mai bun ca să spui asta, zise el.

El nu voia să audă din nou argumentele, nici acum, nici mai târziu, în special nu

acum. Şi se părea că nici nu era nevoit.

Edarra şi Carelle stăteau impunătoare în spatele surorilor aes sedai, cu şalurile negre înfăşurate în jurul capetelor. Abia dacă le ofereau protecţie împotriva vântului. Pe de altă parte, zăpada le deranja mai mult pe înţelepte, doar prin simplul fapt că exista. Feţele lor arse de soare ar fi putut fi sculptate, căci nu se putea citi mai nimic pe ele, însă mirosul lor era înţepător. Ochii albaştri ai Edarrei, de obicei atât de calmi, încât păreau ciudaţi pe faţa ei tânără, erau la fel de aspri. Fireşte, calmul ei ascundea oţelul. Oţelul tăios.

— Nu este locul potrivit pentru a vorbi, le spuse cu blândeţe Carelle surorilor aes sedai, vârându-şi sub şal o şuviţă rebelă de păr roşu.

La fel de înaltă ca mulţi bărbaţi, ea era întotdeauna blajină pentru o înţeleaptă. Ceea ce însemna că nu te muşca de nas fără să te avertizeze mai întâi.

— Duceţi-vă la caii voştri.

Femeile mai scunde făcură o reverenţă scurtă în faţa ei şi se grăbiră spre caii lor, de parcă nici n-ar fi fost aes sedai. Pentru înţelepte, nici nu erau. Perrin credea că nu se va obişnui niciodată cu asta. Chiar dacă Masuri şi Seonid păreau s-o fi făcut.

Oftând, el îl încalecă pe Vrednic în vreme ce înţeleptele le urmau pe ucenicele lor aes sedai. Armăsarul zburdă câţiva paşi după atâta odihnă, însă Perrin reuşi să îl stăpânească punând presiune cu genunchii şi ţinând bine de hăţuri. Femeile aiel încălecară stângace în ciuda atâtor încercări din ultimele săptămâni, ridicându-şi poalele grele până la genunchi şi lăsându-şi la vedere ciorapii de lână ce le acopereau picioarele. Acestea erau de acord cu cele două surori în privinţa lui Masema. La fel şi celelalte înţelepte din tabără. Era o provocare pentru oricine să ducă acea tocană clocotitoare până în Cairhien fără să se opărească.

Grady şi Aram încălecaseră deja, iar el nu reişea să le simtă mirosul din cauza celorlalte. Nici nu era nevoie. Crezuse întotdeauna că Grady semăna cu un fermier în ciuda hainei lui negre şi a Sabiei Argintii de pe gulerul acestuia, dar nu şi acum. Stând nemişcat ca o statuie în şa, asha'manul îndesat privea gărzile cu ochii întunecaţi ai unui bărbat care încerca să se hotărască cine va fi prima lui victimă. Şi a doua, şi a treia, şi de câte victime era nevoie. Aram, cu mantia verde de pribeag fluturându-i în bătaia vântului, mânuia hăţurile şi ridica deasupra

umerilor lui mânerul sabiei. Pe faţa lui se citea o încântare care îl făcea pe Perrin să se întristeze. În Masema, Aram văzuse un bărbat care îşi dăduse viaţa, inima şi sufletul pentru Dragonul Renăscut. După părerea lui Aram, Dragonul Renăscut îi ajungea din urmă pe Perrin şi pe Faile.

— Nu i-ai făcut niciun bine băiatului, îi spusese Elyas lui Perrin. L-ai ajutat să renunţe la tot ceea ce credea, iar acum nu trebuie decât să se încreadă în tine şi în sabia aia. Nu este de-ajuns, nu pentru un bărbat.

Elyas îl cunoscuse pe Arama când acesta era încă pribeag, înainte să ia sabia în mână.

O tocană care avea otravă în ea, pentru unii.

Deşi gărzile îl priveau mirate pe Perrin, acestea nu se dădură la o parte ca să-i facă loc pentru a trece decât după ce strigă cineva de la fereastra casei. Apoi acestea se dădură la o parte doar atât cât călăreţii să poată trece în şir indian. Nu era uşor să ajungi la Profet fără permisiunea lui. Şi fără permisiunea lui era imposibil să îl părăseşti.

Îndepărtându-se de Masema şi de gărzile lui, Perrin înaintă cât putu de repede pe străzile aglomerate. Nu cu mult timp în urmă, Abila fusese un oraş mare şi înfloritor, cu pieţe pietruite şi clădiri înalte de patru etaje, cu acoperişuri din ardezie. Era în continuare un oraş mare, dar grămezile de moloz marcau locurile unde fuseseră casele şi hanurile înainte de a fi distruse. Niciun han nu mai rămăsese în picioare în Abila şi nicio casă unde cineva ar fi putut preamări gloria Seniorului Dragon Renăscut. Dezaprobarea lui Masema nu era niciodată subtilă.

În acel furnicar de oameni erau câţiva care păreau să locuiască în oraş – oameni posaci, în zdrenţe, care se furişau adeseori temători pe marginea străzii. Nu existau copii nici câini; foametea părea să fie o problemă. Peste tot, grupuri de bărbaţi înarmaţi îşi croiau drum prin zloata care le ajungea până la glezne şi care fusese zăpadă noaptea precedentă. Douăzeci ici, cincizeci colo, doborând oamenii prea lenţi care le stăteau în cale, făcând şi căruţele trase de boi să-i ocolească. Erau întotdeauna cu sutele la vedere. Trebuie să fi fost mii în oraş. Armata lui Masema o fi fost ea o adunătură, însă până în acel moment, numărul lor compensase celelalte lipsuri. Slavă Luminii că bărbatul fusese de acord să aducă cu el doar o sută. Fusese nevoie de o oră de lămuriri, însă el fusese de

acord. În cele din urmă, dorinţa lui Masema de a ajunge repede la Rand, chiar dacă nu avea să călătorească, prevalase. Puţini dintre adepţii lui aveau cai şi cu cât veneau mai mulţi pe jos, cu atât mai încet aveau să înainteze. Cel puţin va ajunge în tabăra lui Perrin până la căderea nopţii.

Perrin nu văzu pe nimeni călare în afară de companionii lui, iar aceasta atrăgea privirile împietrite şi agitate ale bărbaţilor înarmaţi. Oameni bine îmbrăcaţi veneau destul de des la Profet – nobili şi negustori care nădăjduiau supunerea în persoană le va aduce mai multe binecuvântări şi mai puţine sancţiuni, dar, de obicei, aceştia plecau pe jos, Totuşi nimeni nu le ţinea calea, doar că erau nevoiţi să ocolească grupurile de adepţi ai lui Masema. Dacă plecau călare era din voia lui Masema. Chiar şi aşa, Perrin nu era nevoit să spună nimănui să stea aproape. În Abila domnea un sentiment de aşteptare şi nimeni cu puţină minte nu îşi dorea să se afle prin apropiere atunci când aşteptarea lua sfârşit.

Fu o uşurare când Balwer îşi mână juganul cu botul ca un ciocan de pe o stradă lăturalnică, ce se afla la mică distanţă de podul din lemn care ducea afară din oraş. Aproape la fel de mare fu uşurarea pe care o simţise atunci când traversaseră podul şi trecuseră de ultimele gărzi. Bărbatul scund cu faţa ciupită de vărsat, noduros, cu haina lui simplă maro, îşi putea purta singur de grijă, în ciuda înfăţişării sale, însă Faile avea de gând să înfiinţeze o gospodărie demnă de o aristocrată şi ar fi fost mai mult decât nemulţumită dacă Perrin ar fi îngăduit ca secretarul ei să păţească ceva. Secretarul ei şi al lui Perrin. Perrin nu ştia ce simţea în legătură cu ideea de a avea un secretar, însă individul avea şi alte talente în afară de un scris frumos de mână. Lucru pe care el îl demonstră îndată ce ieşiră din oraş şi se treziră înconjuraţi de dealurile joase şi împădurite. Majoritatea ramurilor erau golaşe, iar cele pe care se mai aflau frunze şi ace aruncau un verde aprins pe fundalul alb. Erau singuri pe drum, însă zăpada îngheţată în făgaşe le încetinea ritmul.

— Iartă-mă, Seniore Perrin, şopti Balwer, aplecându-se în şa ca să privească dincolo de Elyas, dar am auzit ceva acolo ce te-ar putea interesa.

El tuşi discret în mănuşă, apoi îşi apucă repede mantia şi o strânse pe lângă trup.

Elyas şi Aram nu aveau nevoie ca Perrin să le facă semn să rămână în spate cu ceilalţi. Toată lumea era obişnuită cu dorinţa de intimitate a bărbatului îndesat. Perrin nu înţelegea de ce acesta se prefăcea că nimeni nu ştia că el obţinea

informaţii în fiecare oraş şi sat prin care treceau. El trebuia să ştie că Perrin discuta cu Faile şi cu Elyas ceea ce ajungea la urechile lui. Oricum, bărbatul era foarte priceput la a aduna informaţii.

Balwer înclină capul într-o parte ca să se uite la Perrin în timp ce călăreau alături.

— Am două veşti. Una cred că este importantă, iar cealaltă, urgentă.

Urgentă sau nu, până şi vocea individului era seacă, asemenea frunzelor veştejite care foşneau.

— Cât de urgentă?

Perrin puse rămăşag în sinea lui cu privire la persoana despre care era prima veste.

— Foarte urgentă, aş spune eu, Seniore. Regele Ailron s-a luptat cu seanchanii lângă oraşul Jeramel, cam la o sută cincizeci de kilometri depărtare de aici, spre apus. Asta s-a întâmplat cam cu zece zile în urmă. Balwer îşi ţuguie o clipă buzele iritat. Nu-i plăcea imprecizia. Deşi informaţiile sigure sunt rare, nu mă îndoiesc că soldaţii amadicieni sunt morţi, captivi sau s-au împrăştiat care încotro. M-aş mira dacă mai mult de o sută de soldaţi au rămas laolaltă pe undeva, iar aceştia se vor apuca de tâlhării cât de repede. Ailron a fost capturat împreună cu toţi curtenii lui. Amadicia nu mai are nobilime, nu cât să aibă vreo importanţă.

În gândul lui, Perrin consideră că pierduse rămăşagul. De obicei, Balwer începea cu veşti despre Mantiile Albe.

— Păcat pentru Amadicia. Pentru oamenii capturaţi.

După spusele lui Balwer, seanchanii se purtau aspru cu cei capturaţi, care întorceau armele împotriva lor. Aşadar Amadicia nu mai avea oaste şi nici nobilime care să strângă sau să conducă o alta. Nimic nu îi putea opri pe seanchani să se răspândească cât de departe doreau, deşi păreau să o facă foarte repede chiar şi atunci când cineva se punea în calea lor. Era mai bine s-o ia înspre răsărit de îndată ce Masema ajungea în tabăra lui, apoi să se mişte cât puteau de repede, atâta timp cât aveau să reziste oamenii şi caii.

El rosti acest gând cu voce tare, iar Balwer încuviinţă din cap, cu un zâmbet

aprobator. Bărbatul aprecia atunci când Perrin recunoştea valoarea informaţiilor pe care i le aducea.

— Încă ceva, Seniore, continuă el. Şi Mantiile Albe au luat parte la luptă, dar se pare că Valda a reuşit să le scoată pe majoritatea de pe câmpul de bătălie la sfârşit. El are norocul Celui Întunecat. Nimeni nu pare să ştie încotro au plecat. Sau, mai degrabă, fiecare spune o altă direcţie. Dacă-mi îngădui, eu înclin spre răsărit. Departe de seanchani.

Şi înspre Abila, fireşte.

Înseamnă că nu pierduse rămăşagul. Deşi bărbatul nu începuse cu asta. Era remiză, poate. În depărtare, un şoim zbura sus, pe cerul fără nori, luând-o înspre miazănoapte. Acesta va ajunge în tabără cu mult timp înaintea lui. Perrin îşi aminti vremurile în care şi el avusese la fel de puţine griji ca şoimul acela. În comparaţie cu prezentul, cel puţin. Trecuse mult timp de atunci.

— Cred că Mantiile Albe sunt mai preocupate să îi evite pe seanchani decât să ne dea nouă bătăi de cap, Balwer. Oricum, nu mă pot deplasa mai repede nici din calea lor, nici din calea seanchanilor. Aceasta este cea de-a doua veste?

— Nu, Seniore. Doar un aspect interesant. Balwer părea să îi urască pe Copiii Luminii, îndeosebi pe Valda – ceva legat tratament aspru primit cândva, în trecutul lui, bănuia Perrin –, dar, ca orice altceva legat de un bărbat, era o ură seacă, rece. Lipsită de pasiune. Cea de-a doua veste este că seanchanii au mai dus o bătălie, în sudul Altarei. Posibil împotriva lui aes sedai, deşi unii au pomenit de bărbaţi care conduc Puterea.

Întorcându-se pe jumătate în şa, Balwer se uită la Grady şi Neald, în hainele lor negre. Grady vorbea cu Elyas, iar Neald cu Aram, însă ambii asha'mani păreau să stea cu privirea pe pădure, aşa cum făceau şi străjerii care se aflau în spatele coloanei. Şi surorile aes sedai, şi înţeleptele vorbeau în şoaptă.

— Este limpede că seanchanii au pierdut în faţa celor cu care au luptat, Seniore, şi au fost trimişi înapoi în Ebou Dar ca să-şi lingă rănile.

— Asta-i o veste bună, zise Perrin pe un ton hotărât.

Imaginea Fântânilor din Dumai îi apăru din nou în minte, mai vie ca înainte.

Pentru o clipă, el stătea din nou spate în spate cu Loial, luptând cu disperare, convins că fiecare respiraţie a lui avea să fie ultima. Pentru prima oară în ziua aceea, îl străbătu un fior. Cel puţin Rand ştia despre seanchani şi nu trebuia să îşi facă griji în privinţa asta.

Îşi dădu seama că Balwer îl fixa cu privirea. Îl studia ca o pasăre care analiza o insectă ciudată. Îl văzuse înfiorându-se. Bărbatului îndesat îi plăcea să ştie tot, însă existau secrete pe care nu le afla nimeni niciodată.

Perrin îşi îndreptă din nou ochii spre şoim, care aproape că devenise invizibil chiar şi pentru el. Acesta îl făcu să se gândească la Faile, soţia lui feroce ca un şoim. Frumoasa lui soţie. El îi alungă din minte pe seanchani, Mantiile Albe, bătălia, chiar şi pe Masema. Cel puţin pentru moment.

— Hai să grăbim pasul puţin! le strigă el celorlalţi.

Poate că şoimul o va vedea pe Faile înaintea lui, dar, spre deosebire de pasăre, el o va vedea pe iubirea vieţii lui. Astăzi nu va striga la ea indiferent ce avea să facă aceasta.

CAPITOLUL 2
Prizonieră

În scurt timp, şoimul se făcu nevăzut, iar drumul rămase pustiu, însă oricât de grăbit ar fi fost Perrin, făgaşele îngheţate gata să frângă picioarele cailor şi să frângă grumazul călăreţilor nu le îngăduia să înainteze mai repede. Vântul aducea îngheţul şi promitea zăpadă pentru ziua următoare.

Era deja mijlocul după-amiezii când el ieşi de pe drum şi o luă printre copacii, prin zăpada care, pe alocuri, ajungea până la genunchii cailor, apoi străbătu ultimul kilometru până la tabăra din pădure, unde îi lăsase pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, pe aieli, pe mayeneri şi pe ghealdanini şi pe Faile. Acolo, nimic nu era cum se aşteptase.

Ca întotdeauna, existau, de fapt, patru grupuri aşezate la o oarecare distanţă una de cealaltă printre copaci, însă, în jurul corturilor dungate ale lui Berelain, printre ceaune răsturnate şi bucăţi de echipamente azvârlite în zăpadă, se distingeau focuri de tabără fumegânde ale Gărzilor Înaripate ce păreau abandonate. Aceleaşi semne de grabă se vedeau peste tot pe pământul bătătorit unde fuseseră instalaţi soldaţii lui Alliandre, înainte ca acesta să plece în dimineaţa aceea. Singurul semn de viaţă în acele locuri erau îngrijitorii de cai, potcovarii şi căruţaşii, înfofoliţi în haine groase din lână, şi îngrămădiţi în jurul pripoanelor şi a căruţelor cu roţi înalte pentru provizii. Se holbau cu toţii spre ceea ce îi atrăsese şi lui privirea.

La cinci sute de paşi de dealul stâncos, cu vârful plat, unde înţeleptele îşi instalaseră corturile joase, stăteau strânşi maienerii în hainele lor cenuşii. În total, era nouă sute şi mai bine. Caii băteau din picioare nerăbdători, iar mantiile roşii şi flamurile lungi, de aceeaşi culoare şi prinse de suliţele lor fluturau în vântul rece. Mai aproape de deal şi în lateralul acestuia, lângă cel mai apropiat mal al unui pârâu îngheţat, ghealdaninii formau un zid de suliţe la fel de mare. Acestea erau prevăzute cu flamuri verzi. Hainele verzi şi armurile soldaţilor călare păreau jerpelite pe lângă coifurile roşii şi platoşele mayenerilor, însă ofiţerii lor străluceau în armurile din argint şi în hainele şi mantiile lor stacojii. Frâiele şi pânzele lor de şa erau prevăzute cu ciucuri în aceeaşi nuanţă. Un spectacol impresionant pentru o paradă, însă bărbaţii nu făceau uz de aceasta. Gărzile Înaripate stăteau cu faţa spre ghealdanini, iar ghealdaninii, cu faţa spre deal. Coama dealului era mărginită de bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, cu arcurile lungi în mâini. Nimeni nu trăsese încă, însă toţi bărbaţii aveau o săgeată pregătită. Era o nebunie.

Dându-i pinteni Vrednicului, care o luă la galop atât cât putea, Perrin îşi croi drum prin zăpadă, urmat de ceilalţi până când ajunse în faţa formaţiunii ghaerdaniene. Berelain era acolo, purtând o mantie îmblănită de culoare roşie, împreună cu Gallenne, căpitanul cu un singur ochi al Gărzilor Înaripate, şi Annoura, sfătuitoarea aes sedai, toţi părând să se certe cu primul căpitan al

Alliandrei, un indivd scund şi necruţător numit Gerard Arganda, care scutura cu atâta înverşunare din cap, încât îi tremurau penele albe şi stufoase de pe coiful lucios. Prima dintre Mayene părea gata să atace, supărarea străpungea calmul aes sedai al Annourei, iar Gallenne îşi pipăia pene roşii, care atârna de şaua lui, de parcă ar fi fost nehotărât dacă să şi-l pună sau nu pe cap. La vederea lui Perrin, ei încetară gâlceava şi îşi întoarseră caii spre el. Berelain stătea dreaptă în şa, însă părul negru de pe spate îi flutura în vânt, iar iapa ei albă, cu glezne subţiri, tremura de frig şi clăbucii după un galop sănătos îi îngheţau pe flancuri.

Cu atâţia oameni în jurul lui, lui Perrin îi era aproape imposibil să discearnă mirosurile individuale, însă nu avea nevoie de nas ca să-şi dea seama că necazurile erau pe punctul de a izbucni. Înainte ca el să ceară să i se spună ce făceau, Berelain începu să vorbească, cu o expresie formală întipărită pe faţa ei de porţelan, facându-l să clipească la început:

— Seniore Perrin, soţia ta şi cu mine vânam împreună cu Regina Alliandre când am fost atacate de aieli. Eu am reuşit să scap. Nimeni din grupul nostru nu s-a întors încă, deşi se prea poate ca aielii să-i fi capturat. Am trimis un grup de lăncieri în recunoaştere. Ne aflam cam la 15 kilometri spre sud-est. Prin urmare, ar trebui să se întoarcă cu veşti până la căderea nopţii.

— Faile a fost capturată? întrebă Perrin tulburat.

Înainte să treacă graniţa din Ghealdan în Amadicia, ei aflaseră că aielii ardeau şi jefuiau, însă aceştia întotdeauna fuseseră altundeva, probabil în satul următor sau mai departe. Niciodată nu erau suficient de aproape încât să îşi facă griji sau să se asigure că nu erau altceva decât zvonuri. Chiar şi atunci când primise ordin de la afurisitul de Rand al' Thor să ducă planul la bun sfârşit! Iată preţul plătit.

— De ce mai sunteţi aici? zise el cu voce tare. De ce n-aţi plecat cu toţii în căutarea ei? El îşi dădu seama că ţipa. Îi venea să urle, să se năpustească cu sălbăticie asupra lor. Arză-v-ar focu' pe toţi! Ce mai aşteptaţi?

Răspunsul ei calm, de parcă ar fi dat raportul despre cât furaj mai rămăsese pentru cai, îl înfurie şi mai tare. Cu atât mai mult cu cât ea avea dreptate:

— Am fost prinşi într-o ambuscadă de două sau trei sute de aieli, Seniore Perrin, dar ştii la fel de bine ca mine din câte am auzit, că ar exista douăsprezece sau

mai multe de astfel de bande care cutreieră ţinutul. Dacă îi vom umări în număr mare, s-ar putea să ne trezim într-o bătălie împotriva aielilor care să ne coste foarte mult, fără ca măcar să ştim dacă ei sunt aceia care o ţin captivă pe soţia ta. Sau dacă mai este în viaţă. Asta trebuie să aflăm mai întâi, Seniore Perrin, altminteri, totul va fi în zadar.

Dacă ea mai era în viaţă. El se cutremură; brusc, simţi frigul înlăuntrul lui. În oase. În inimă. Trebuia să fie în viaţă. Trebuia. Oh, Lumină, ar fi trebuit să o lase să îl însoţească la Abila! Faţa Annourei, cu buze pline, era o mască a compătimirii, încadrată de cozi tarabonere subţiri. Dintr-odată, simţi durerea din palme, atât de tare strângea frâiele. El se forţă să slăbească strânsoarea şi îşi mişcă degetele în mănuşi.

— Are dreptate, zise încet Elyas, aducându-şi juganul mai aproape. Adună-te. Dacă le dai târcoale aielilor, este ca şi când ţi-ai căuta moartea. Poate vei conduce o mulţime de oameni spre un sfârşit tragic. Moartea nu va fi de folos dacă soţia ta va rămâne prizonieră. El încerca să vorbească pe un ton mai calm, însă Perrin simţea mirosul încordării din vocea lui. O vom găsi oricum, băiete. Poate că o femeie ca ea a reuşit să scape din ghearele lor. Poate încearcă să facă calentoarsă până aici, pe jos. În rochie, acest lucru ia ceva timp. Iscoadele Primei vor găsi urmele. Trecându-şi degetele prin barba lungă, Elyas scoase chicot ironic. Dacă n-oi găsi eu mai multe decât maienerii, să-mi zici cum vrei. Ţi-o vom aduce înapoi.

Perrin nu se lăsă păcălit.

— Da, zise el pe un ton aspru. Nimeni nu putea scăpa de aieli pe jos. Plecaţi! Repede!

Nu se lăsă păcălit. Bărbatul se aştepta să găsească trupul Failei. Trebuia să fie în viaţă, iar asta însenina că era captivă, dar mai bine prizonieră decât...

Nu puteau vorbi între ei aşa cum o făceau cu lupii, însă Elyas şovăi ca şi când i-ar fi înţeles gândurile lui Perrin. Acesta nu încerca însă să le nege. Juganul lui o luă la pas înspre sud-est, atât de repede cât îi îngăduia zăpada, şi, după ce-i aruncă o privire lui Perrin, Aram îl urmă, cu faţa întunecată. Pribeagul de odinioară nu îl plăcea pe Elyas, însă aproape că o venera pe Faile, fie doar pentru că era soţia lui Perrin.

„Nu servea la nimic să epuizeze animalele”, îşi zise Perrin, privindu-le încruntat spinările care se îndepărtau. El voia ca ele să fugă. Voia să fugă alături de ele. Crăpături fine păreau să se răspândească înlăuntrul lui, ca o pânză de păianjen. Dacă se vor întoarce cu veşti proaste, el va fi distrus. Spre surprinderea lui, cei trei străjeri îşi mânară caii la trap printre copaci, împroşcând zăpada, după Elyas şi Aram, cu mantiile simple din lână fluturând în vânt, şi îşi potriviră pasul când îi ajunseră pe aceştia din urmă.

Reuşi să le salute recunoscător din cap pe Masuri şi pe Seonid, incluzându-le şi pe Edarra, şi pe Carelle. Indiferent cine făcuse această sugestie, nu încăpea îndoială cine acordase permisiunea. Era o măsură de control hotărâtă de înţelepte ca niciuna dintre surori să nu încerce să preia conducerea. Cu siguranţă îşi doreau asta, însă îşi ţineau mâinile înmănuşate pe măciuliile şeilor şi niciuna nu trăda nici urmă de încordare.

Nu toată lumea îi urmărea cu privirea pe cei care plecau.

Annuora oscila între a-l privi cu compătimire pe Perrin şi a le supraveghea cu coada ochiului pe înţelepte. Spre deosebire de celelalte două surori, ea nu făcuse nicio promisiune, dar era aproape la fel de precaută cu femeile aiel ca ele. Gallene îşi ţinea singurul ochi aţintit asupra lui Berelain, aşteptând un semn ca să-şi scoată sabia al cărei mâner îl strângea. În acelaşi timp, ea era atentă la Perrin, care avea o expresie calmă şi indescifrabilă întipărită pe faţă. Grady şi Neald îşi ţineau capetele apropiate, aruncând priviri încruntate în direcţia lui. Balwer stătea nemişcat, ca o vrabie cocoţată pe o şa, încercând să treacă nevăzut, dar ciulind urechile.

Arganda îşi mână murgul înalt pe lângă cel negru cu pieptul lat al lui Gallenne, ignorând privirea scandalizată a mayenerului. Primul căpitan bombăni furios în spatele gratiilor lucioase ale coifului său, dar Perrin nu auzi nimic. Era cu gândul la Faile. Oh, Lumină, Faile! îşi simţea pieptul prins ca într-o menghină. Panica aproape că pusese stăpânire pe el şi se agăţa de marginea abisului cu unghiile.

Cuprins de disperare, încercă să-i caute înnebunit cu mintea pe lupi. Elyas trebuie să fi încercat deja asta, pentru că nu s-ar fi lăsat pradă panicii la aflarea veştii. Trebuia încerce şi el.

Tot căutând, îi găsi: haita lui „Trei Degete”, „Apă Rece” „Amurg”, „Cornul

Primăverii" şi alţii. În rugămintea lui de a-l ajuta se simţea durerea, care în loc să se estompeze înlăuntrul lui, se intensifica. Lupii auziseră de Tăuraş şi compătimeau pierderea lui, însă se ţineau departe de cei cu două picioare care speriau vânatul şi însemnau moartea pentru un lup prins singur. Erau atâtea haite cu două picioare prin împrejurimi, pe jos şi călărind animale cu patru picioare şi copite tari şi nu îşi puteau da seama dacă cea pe care o căuta el se afla printre ei. Pentru ei, „două picioare" erau „două picioare", o apă şi-un pământ, în afara celor care puteau conduce şi a celor câţiva care puteau vorbi cu ei. „Jeleşte, îi spuseră ei, şi mergi mai departe, căci o vei revedea din nou în visele lupilor".

Imaginile pe care mintea lui le transforma rând pe rând în cuvinte se estompară până când doar una mai zăbovi. „Jeleşte şi o vei vedea din nou în visele lupilor". Apoi dispăru şi această imagine.

— Mă asculţi? cu asprime în glas Arganda.

Arganda nu era un nobil delicat şi, în ciuda veşmintelor lui din mătase şi a ornamentelor aurii de pe platoşa lui argintie, arăta aşa cum era, un soldat cărunt care aruncase prima sa suliţă în copilărie şi care, probabil, avea zeci de cicatrice. Ochii lui negri erau aproape la fel de turbaţi ca ai oamenilor lui Masema. Mirosea a furie şi frică.

— Sălbaticii aceia au luat-o şi pe Regina Alliandre!

— O vom găsi pe regina voastră când o vom găsi şi pe Faile a mea, răspunse Perrin, cu o voce la fel de rece şi de tăioasă ca lama securii sale. Ea trebuie să fie în viaţă. Ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă, căci se pare că sunteţi pregătiţi de atac. Îi înfruntaţi pe-ai mei, că tot veni vorba?

El avea şi alte îndatoriri. Această constatare era amară ca pelinul. Nimic nu mai conta în afară de Faile. Nimic! Însă cei din Ţinutul celor Două Râuri *erau* oamenii lui.

Arganda îşi împinse calul mai aproape şi îl apucă de mânecă pe Perrin, strângându-i-o în pumnul înmănuşat.

— Ia aminte la mine! Prima Doamnă Berelain zice că aielii au luat-o Regina Alliandre şi că există aieli care se ascund printre arcaşii tăi. Oamenii mei ar fi mai

mult decât bucuroşi să le pună câteva întrebări.

Pentru o clipă, el îşi întoarse privirea duşmănoasă spre Edarra şi Carelle. Poate credea că acestea erau aieli, fără ca arcaşii să le ţină calea.

— Primul căpitan este... agitat, şopti Berelain, punându-şi mâna pe braţul lui Perrin. I-am explicat că niciunul dintre cei de aici n-a fost implicat. Sunt sigură că îl voi putea convinge...

Perrin îi scutură mâna de sub braţul lui şi se eliberă de strânsoarea ghealdaninului.

— Alliandre mi-a jurat credinţă mie, Arganda. Tu i-ai jurat credinţă ei, iar asta mă face seniorul tău. Am spus că o voi găsi pe Alliandre atunci când o voi găsi pe Faile. Tăişul unei securi. Ea *trăia.* Nu vei pune întrebări nimănui, nu te vei *atinge* de nimeni decât dacă îţi voi spune eu. Ceea ce vei face va fi să îţi duci oamenii înapoi în tabără *acum* şi să fii gata de drum atunci când îţi voi porunci eu. Dacă nu eşti pregătit atunci când voi da chemarea, vei fi lăsat în urmă.

Arganda se holbă la el, gâfâind. Privirea lui rătăci din nou, de astă dată spre Grady şi Neald, apoi şi-o aţinti asupra lui Perrin.

— Cum porunceşti, Seniore, zise el pe un ton oficial. Întorcându-şi murgul, el le porunci ofiţerilor lui şi o luă la galop, înainte ca aceştia să apuce să dea ordine la rândul lor. Ghealdaninii începură să se desprindă în şiruri, călărind în urma primului căpitan spre tabăra lor, deşi nimeni nu putea şti dacă Arganda avea de gând să rămână acolo. Şi dacă nu era mai rău dacă o făcea.

— Te-ai descurcat foarte bine, Perrin, zise Berelain. E o situaţie dificilă şi un moment dureros pentru tine.

Acum, nu mai vorbea pe un ton oficial. Era doar o femeie miloasă, cu un zâmbet compătimitor. Oh, Berelain are mie de feţe.

Ea îşi întinse o mână protejată de mănuşa roşie iar el îl făcu pe Vrednic să dea în spate înainte ca ea să apuce să îl atingă.

— Încetează, arză-te-ar focu'! mârâi el. Soţia mea este luată captivă! N-am timp pentru jocurile tale copilăreşti.

Ea se smuci de parcă el ar fi lovit-o. În obraji îi apăru roşeaţa, iar ea se schimbă din nou, devenind suplă şi mlădioasă în şa.

— Nu sunt copilăreşti, Perrin, murmură ea, cu o voce crispată şi amuzată. Două femei care rivalizează pentru tine, iar tu eşti trofeul? Credeam că vei fi măgulit. Aşteaptă-mă, Seniore căpitan Gallenne! Bănuiesc că şi noi trebuie să fim pregătiţi să pornim la drum la comandă.

Bărbatul cu un ochi călări înapoi spre Gărzile Înaripate, trecând pe lângă ea, la galop mic atât cât îi permitea zăpada. Stătea aplecat spre ea de parcă ar fi ascultat instrucţiuni. Annuora rămase pe loc, strângând hăţurile iepei ei cafenii. Gura ei era dreaptă sub nasul ca un cioc.

— Uneori, eşti un mare prost, Perrin Aybara. De fapt, destul de des.

El nu ştia la ce se referea şi nici nu îi păsa. Uneori, ea părea resemnată văzând-o pe Berelain alergând după un bărbat însurat, alteori, acest lucru o amuza, ba chiar intervenea, făcând în aşa fel încât Berelain să rămână singură cu el. În acel moment, atât Prima, cât şi aes sedai îl dezgustau. Dând pinteni Vredniculuí, el se îndepărtă la trap de ea fără să-i spună ceva.

Bărbaţii de pe coama dealului se dădură la o parte suficient cât să îl lase să treacă, vorbind în şoaptă unul cu celălalt şi privindu-i pe lăncierii de jos cum se îndreaptă călare spre taberele lor, apoi se dădură din nou la o parte ca să le permită să treacă pe înţelepte, pe aes sedai şi pe asha'mani. Nu rupseră rândurile pentru a se strânge la loc în jurul lui, aşa cum se aşteptase el, lucru pentru care le era recunoscător. Toţi cei de pe coama dealului miroseau a precauţie. Cei mai mulţi dintre ei.

Zăpada de pe coama dealului fusese bătătorită până când apărură petece de pământ. Excepţie făceau câteva grămezi de pământ îngheţate şi de altele acoperite cu o pojghiţă de gheaţă. Cele patru înţelepte care rămăseseră acolo, după ce el plecase spre Abila, stăteau în faţa unuia dintre corturile joase ale aielilor – nişte femei înalte şi calme, cu şalurile negre din lână înfăşurate în jurul umerilor, care le priveau pe cele două surori descălecând împreună cu Carelle şi Edarra şi care nu păreau să bage de seamă ce se petrece în jurul lor. Supuşii *gai'shain* care le slujeau pe post de servitori îşi vedeau de treburile lor obişnuite în tăcere, smeriţi şi cu feţele acoperite de glugile robelor lor. Un individ bătea un

covor atârnat pe o frânghie legată de doi copaci! Singurele semne care trădau faptul că Aielii se aflaseră pe punctul de a începe o luptă erau Gaul şi Fecioarele. Aceştia stăteau pe vine, cu *shoufele* înfăşurate în jurul capetelor şi cu vălurile negre care ascundeau totul în afară de ochi, cu suliţele scurte şi cu scuturile din piele de taur în mâini. Când Perrin coborî din şa, ei se ridicară în picioare.

Dannil Lewin se apropie în fugă, mestecându-şi îngândurat mustaţa groasă care făcea ca nasul lui să pară şi mai mare decât era. Într-o mână ţinea arcul şi tocmai vâra o săgeată la locul ei, în tolba de la şold.

— N-am mai ştiut ce să fac, Perrin, îi zise el cu o voce răguşită.

Dannil fusese la Fântânile din Dumai şi îi înfruntase pe troloci acasă, însă situaţia aceasta îl depăşea.

— Până când am aflat ce s-a întâmplat, ghealdanienii o luaseră deja încoace, aşa că i-am trimis pe Jondiyn Barran şi pe alţi câţiva, Hu Marwin şi Get Ayliah, şi le-am spus cairhieninilor şi servitorilor tăi să formeze un cerc de căruţe şi să rămână înăuntru – am fost nevoit să-i leg pe oamenii care o urmează mereu de colo colo pe Doamna Faile; voiau să meargă după ea, dar niciunul nu ştie să deosebească o urmă de frunza unui stejar. Apoi i-am adus pe restul aici. Am crezut că ghealdanienii ăia or să ne atace, până când Prima a ajuns aici cu oamenii ei. Cred că sunt nebuni de cred că ai noştri i-ar fi putut face vreun rău Doamnei Faile.

Chiar şi atunci când i se adresau cu „Perrin”, pe Faile aproape întotdeauna o preaslăveau oamenii din Ţinutul celor Două Râuri.

— Ai procedat bine, Dannil, zise Perrin, aruncându-i hăţurile Vredniculuí.

Hu şi Get erau pădureni pricepuţi, iar Jondyn Barran putea lua urma vânatului de ieri. Gaul şi fecioarele începeau să plece în şir indian. Încă aveau vălurile pe faţă.

— Unul din trei oameni să rămână aici, îi spuse el în grabă lui Dannil, doar pentru că îl înfruntase pe Arganda, nu avea motive să creadă că bărbatul se răzgândise. Şi trimite-i pe restul să strângă lucrurile. Vreau să pornim la drum de îndată ce voi primi veste.

Fără să aştepte un răspuns, el se postă în faţa lui Gaul şi îl opri pe bărbatul mai înalt punându-i mâna pe piept. Dintr-un anume motiv, ochii verzi ai lui Gaul

priviră cu asprime pe deasupra vălului. Sulin şi restul fecioarelor înşiruite în urma lui se ridicară pe vârfurile degetelor de la picioare.

— Găseşte-mi-o, Gaul! îi zise Perrin. Vă rog, găsiţi-i pe cei care mi-au luat-o. Dacă există fiinţe care pot lua urma unui aiel, voi sunteţi acelea.

Asprimea din ochii lui Gaul dispăru la fel de brusc cum apăruse, iar fecioarele se relaxară şi ele. Atât cât se putea relaxa un aiel. Era foarte ciudat, căci nu le trecea prin gând că el i-ar fi putut învinui în vreun fel.

— Cu toţii ne trezim din visare într-o bună zi, zise Gaul cu blândeţe, dar dacă ea mai visează încă, o vom găsi. Dacă au luat-o aielii, trebuie plecăm. Se vor mişca repede. Chiar şi prin... asta.

El pronunţă aceste cuvinte extrem de dezgustat, lovind cu piciorul o brazdă de zăpadă.

Perrin încuviinţă din cap şi se dădu repede la o parte, lăsându-i pe aieli să pornească la trap. Se îndoia că vor putea menţine ritmul, însă era sigur că vor reuşi să păstreze acelaşi ritm mai mult timp decât oricine altcineva. Când fecioarele trecură pe lângă el, fiecare dintre ele îşi apăsă repede buzele cu degetele prin văl, apoi îi atinse lui umărul. Sulin, care se afla chiar în urma lui Gaul, îl salută scurt din cap, niciunul nu rosti un cuvânt. Faile ar fi ştiut ce însemna sărutul cu degetul.

Mai era ceva ciudat legat de plecarea lor, realiză el, în timp ce fecioarele treceau pe lângă el. Îl lăsau pe Gaul în faţă. În mod normal, oricare dintre ele ar fi înfipt o suliţă în el înainte să îngăduie acest lucru. De ce...? Poate... Chad şi Bain trebuie să fi fost cu Faile. Lui Gaul puţin îi păsa de Bain, dar cu Chiad era cu totul altă poveste. Cu siguranţă că fecioarele îi dăduseră speranţe lui Gaul că Chiad avea să renunţe la suliţă ca să se mărite cu el – dimpotrivă! –, şi totuşi poate acesta era motivul.

Perrin bombăni dezgustat în sinea lui. Chiad şi Bain şi mai cine? Deşi teama pentru Faile îl orbise, ar fi trebuit să întrebe măcar asta. Dacă voia să o aducă înapoi, trebuia să îşi sugrume frica şi să *vadă.* Dar era ca şi când ar fi încercat să sugrume un copac.

Coama dealului era un furnicar. Cineva îl condusese deja de acolo pe Vrednic, iar

bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri părăseau cercul din jurul coamei dealului, grăbindu-se spre taberele lor în şiruri dezordonate şi strigându-şi unul altuia ce ar fi făcut dacă ar fi atacat lăncierii. Din când în când, cineva întreba cu voce tare despre Faile – dacă ştia cineva că Doamna se afla în siguranţă, mergeau căutarea ei –, însă alţii răspundeau repede şuşotind şi aruncând priviri îngrijorate spre Perrin. În mijlocul acelei agitaţii, *gai'shainii* îşi vedeau în continuare liniştiţi de treburile lor. Dacă nu li s-ar fi poruncit altfel, ei ar fi făcut la fel şi dacă s-ar fi dat lupte grele în jurul lor, fără să ridice un deget ca să ajute sau stânjenească. Înţeleptele intraseră toate într-unul dintre corturi, împreună cu Seonid şi Masuri, iar clapele cortului nu numai că erau coborâte, dar erau legate. Nu voiau să fie deranjate. Discutau despre Masema, fără îndoială. Poate că discutau cum să îl ucidă pe bărbat fără ca el sau Rand să afle că ele erau vinovatele.

Iritat, el lovi cu pumnul în palmă. Uitase de-a binelea de Masema până în acel moment. Bărbatul trebuia să vină în urma lui până la căderea nopţii, cu garda lui de onoare de o sută de oameni. Cu puţin noroc, iscoadele mayenere se vor fi întors până atunci, iar Elyas şi ceilalţi, la scurt timp după ele.

— Seniore Perrin? spuse Grady în spatele lui, iar el se întoarse.

Cei doi asha'mani stăteau în faţa cailor lor, jucându-se nesiguri cu frâiele lor. Gardy trase aer în piept şi continuă, Neald dând aprobator din cap.

— Noi doi am putea acoperi o suprafaţă mai mare, călătorind. Şi dacă vom da de urma celor care au răpit-o, ei bine, mă îndoiesc că câteva sute de aieli ar putea împiedica doi asha'mani să o recupereze.

Perrin deschise gura ca să le spună să pornească la drum deîndată, apoi o închise la loc. Grady fusese fermier, adevărat, dar niciodată vânător sau pădurean. Neald credea că orice loc ce nu era împrejmuit de un zid din piatră era un sat. Or fi făcând ei deosebirea dintre o urmă şi o frunză de stejar, dar dacă descopereau într-adevăr, o urmă, era foarte posibil ca niciunul din ei să nu poată spune în ce direcţia ducea aceasta. El îi putea însoţi. Nu era la fel de priceput ca Jondyn, dar... Putea pleca şi să îl lase pe Dannil să se ocupe de Arganda. Şi de Masema. Ca să nu mai pomenim de complotul înţeleptelor.

— Mergeţi şi pregătiţi-vă, le zise el repede.

Unde era Balwer? Nu îl vedea nicăieri. Era puţin probabil ca *el* să se fi dus în căutarea Failei.

— S-ar putea să fie nevoie de voi aici, se răzgândi el.

Grady clipi mirat, iar Neald rămase cu gura căscată.

Perrin nu le lăsă timp să îl contrazică. El se îndreptă cu paşi mari spre cortul jos cu clapetele legate. Legăturile puteau fi desfăcute din exterior. Atunci când înţeleptele nu voiau să fie deranjate, nu erau deranjate, nici de către căpeteniile clanurilor, nici de către altcineva. Nici măcar de bărbătul din ţinuturile umede care se pricopsise cu titlul de Senior al Ţinutului celor Două Râuri. El îşi luă cuţitul de la brâu şi se îndoi ca să taie legăturile, dar, înainte să apuce să vâre lama în crăpătura îngustă dintre clapete, acestea se mişcară brusc de parcă cineva le desfăcea din interior. Perrin se îndreptă şi aşteptă.

Clapetele cortului se deschiseră şi Nevarin se strecură afară. Şalul îi era legat în jurul taliei şi, în afară de aburii care îi ieşeau din gură, ea nu trăda niciun semn că afară era ger. Ea îşi îndreptă ochii verzi spre cuţitul din mâna lui şi îşi puse mâinile în şolduri, cu un zornăit de brăţări. Era aproape piele şi os, avea părul lung, de culoarea nisipului, prins la spate cu o eşarfa neagră şi era cu o palmă şi ceva mai înaltă decât Nynaeve, căci la aceasta îl purta gândul atunci o vedea. Ea bloca intrarea în cort.

— Eşti nechibzuit, Perrin Aybara.

Deşi vocea ei părea calmă, el avu impresia că ei îi trecea prin gând să îl tragă de urechi. Semăna foarte mult cu Nynaeve. Deşi era de înţeles, având în vedere situaţia.

— Ce vrei? a întrebat ea.

— Cum...? El tăcu ca să poată înghiţi. Cum se vor comporta cu ea?

— Nu ştiu, Perrin Aybara.

Pe faţa ei nu se citea compătimirea, nu se citea nicio expresie. Aielii le puteau da lecţii surorilor aes sedai în această privinţă. Ea continuă:

— Este împotriva obiceiurilor să ia captivi oameni din ţinuturile umede, în afară

de ucigaşii de copaci, cu toate că şi asta s-a schimbat. La fel şi să ucidă fără să fie nevoie, însă mulţi au refuzat să accepte adevărurile dezvăluite de *Car'a'carn.* Unii au fost stăpâniţi de Întunecime şi şi-au aruncat suliţele, deşi poate şi le-au luat din nou. Alţii au plecat ca să trăiască aşa cum cred că ar trebui să trăim. Nu pot spune ce obiceiuri au păstrat sau la care au renunţat cei care şi-au părăsit clanul şi ginta.

În sfârşit, singura emoţie pe care o afişă fu un uşor dezgust faţă de cei care îşi părăsiseră clanul sau ginta.

— Lumină, femeie, trebuie să ai cât de cât habar! Cu siguranţă ai o bănuială...

— Nu îţi pierde raţiunea, îl întrerupse ea pe un ton tăios. Bărbaţii şi-o pierd adeseori în astfel de situaţii, dar noi avem nevoie de tine. Nu cred că vei da bine în ochii celorlalţi din ţinuturile umede dacă vom fi nevoite să te legăm până te vei calma. Du-te în cortul tău. Dacă nu-ţi poţi controla gândurile, bea până îţi vei pierde mintea. Şi nu ne mai deranja când ne sfătuim.

Ea intră în cort, iar clapetele se închiseră brusc în urma ei, începând să se mişte în timp ce erau legate la loc.

Perrin privi insistent clapetele închise, trecându-şi degetele peste lama cuţitului, apoi şi-l vârî în toc. Ele puteau face întocmai cum îl ameninţase Nevarin dacă el ar fi dat buzna înăuntru. Puteau să nu îi spună nimic din ceea ce voia el să afle. Perrin nu credea că ea va ţine secrete într-un moment ca acela. Oricum, nu în legătură cu Faile.

Pe coama dealului începea să se aştearnă liniştea, după ce majoritatea bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri se retraseseră. Cei care mai rămăseseră, încă atenţi la tabăra ghealdanienilor de jos, băteau din picioare din cauza frigului, dar niciunul nu vorbea. Slujitorii *gai'shain* mişunau de colo colo fără a scoate un sunet. Copacii ascundeau o parte din taberele ghealdanină şi mayeneră, însă Perrin vedea cum căruţele erau încărcate în ambele tabere. El hotărî să lase câţiva oameni de strajă. Arganda ar fi putut să încerce să îl domolească. Un bărbat care mirosea astfel putea fi... *iraţional* îşi termină el gândul pe un ton sec.

Cum nu mai avea ce face pe deal, se îndreptă spre cortul lui, străbătând pe jos distanţa de jumătate de kilometru. Cortul pe care îl împărţea cu Faile. Ba se

împleticea ba mergea, înaintând cu greu în locurile unde zăpada îi ajungea până la genunchi. El îşi strânse mantia pe lângă trup, nu doar ca să nu mai fluture în vânt, ci şi ca să îi ţină de cald. Nu simţea deloc căldură.

Tabăra celor din Ţinutul celor Două Râuri era ca un furnicar când ajunse el acolo. Căruţele erau aranjate tot în cerc iar bărbaţii şi femeile de pe domeniile lui Dobraine din Cairhien le încărcau, în vreme ce alţii pregăteau caii pentru a fi înşeuaţi. În zăpada înaltă, roţile căruţelor s-ar fi rotit în gol ca în noroi, prin urmare, fuseseră scoase, prinse de flancurile căruţelor şi înlocuite cu tălpici late din lemn. Înfofoliţi ca să se apere de ger, majoritatea păreau să aibă de două ori circumferinţa pe care o aveau în realitate. Cairhieninii abia dacă se opreau ca să-i arunce o privire, însă orice om din Ţinutul celor Două Râuri care îl vedea se oprea în loc şi se holba până când altcineva îl înghiontea, făcându-l să se întoarcă la treaba lui. Perrin se bucura că nimeni nu dădea glas compătimirii care se citea în acele priviri. Îi era teamă că va ceda şi va începe să plângă dacă cineva ar fi făcut-o.

Se părea că nici aici nu avea nimic de îndeplinit. Cortul lui mare – al lui şi al Failei – fusese deja strâns şi pus în căruţă, împreună cu lucrurile din el. Basel Gill înainta de-a lungul căruţelor, ţinând în mână o listă lungă. Bărbatul voinic îşi luase rolul de *shambayan,* ocupându-se de căminul Failei şi al lui Perrin, ca o veveriţă într-un porumbar. Totuşi, fiind mai obişnuit cu oraşele decât să călătorească în afara zidurilor acestora, suferea din cauza frigului şi purta nu numai o mantie, ci şi un fular gros în jurul gâtului, o pălărie de fetru cu boruri largi şi mănuşi groase din lână. Dintr-un anume motiv Gill tresări când îl văzu şi bombăni ceva legat de căruţe înainte să se îndepărteze cât putu de repede. Ciudat.

Atunci, lui Perrin îi trecu un gând prin minte şi, găsindu-l pe Dannil, îi porunci ca bărbaţii de pe deal să stea în repaus după fiecare oră şi să se asigure că fiecare va primi o porţie de mâncare caldă.

— Ai grijă de oameni şi de cai, zise o voce subţire, dar puternică. Trebuie să ai grijă şi de tine. Găseşti supă caldă în ceaun şi nişte pâine. Am pus deoparte şi nişte şuncă afumată. Cu stomacul plin, vei aduce mai puţin cu moartea pe două picioare.

— Mulţumesc, Lini, zise el. Moarte pe două picioare? Lumină, se simţea mai mult

ca un mort decât ca un ucigaş. Voi mânca în curând.

Şefa servitoarelor Failei era o femeie cu o înfăţişare aparent fragilă, cu pielea ca pergamentul şi cu părul alb strâns în coc în creştetul capului, însă îşi ţinea spatele drept, iar ochii ei negri erau limpezi şi ageri. Însă acum, fruntea îi era încreţită de îngrijorare şi îşi strângea mantia în pumni prea tare, încordându-se. Cu siguranţă îşi făcea griji în privinţa Failei, dar...

— Maighdin era cu ea, zise el, fără să aibă nevoie de încuviinţarea ei.

Din câte se părea, Maighdin o însoţea mereu pe Faile. „Comoară" o numea Faile. Iar Lini părea să o vadă ca pe o fiică deşi, uneori, Mighdin nu părea să se bucure de această legătură la fel de mult ca Lini.

— Le voi aduce înapoi, făgădui el. Pe toate. Vocea îi era aproape răguşită când rosti aceste cuvinte. Continuă-ţi treaba, zise el pe un ton aspru, grăbit. Voi mânca imediat. Trebuie să mă îngrijesc de... de...

El se îndepărtă cu paşi mari, fără a-şi mai termina propoziţia.

Nu trebuia să se îngrijească de nimic. Nu îi venea nimic în minte în afară de Faile. Nici nu îşi dădu seama încotro se îndrepta până când paşii îl duseră în afara cercului format din căruţe.

La o sută de paşi dincolo de locul unde erau priponiţi caii, o creastă joasă şi pietroasă îşi iţea vârful negru din zăpadă. De acolo, el putea vedea urmele pe care le lăsaseră Elyas şi ceilalţi. De acolo, avea să îi observe când urmau să se întoarcă.

Nasul îi semnală cu mult înainte să ajungă pe stânca îngustă că nu era singur; îi spuse cine se afla acolo. Celălalt bărbat nu asculta, deoarece Perrin urcase până în vârf înainte ca acesta să sară în picioare în locul unde stătuse pe vine. Tallanvor apucă cu mâinile înmănuşate mânerul sabiei şi îl privi nesigur pe Perrin. Era un bărbat înalt care primise multe lovituri grele de la viaţă şi care, de obicei, era foarte sigur pe el. Poate se aştepta la o muştruluială pentru că nu fusese acolo atunci când fusese răpită Faile, cu toate că ea nu voise ca soldatul să fie străjerul ei – respinsese orice străjer, în afară de Bain şi Chiad, cel puţin, care pare-se că nu intrau la socoteală. Sau poate credea că Perrin îl va trimite de acolo înapoi la căruţe ca să poată fi singur. Perrin se străduia să semene mai puţin cu – cum îi spusese Lini? – moartea pe două picioare? Tallanvor era îndrăgostit de Maighdin

şi avea să se căsătorească cu ea în curând, dacă bănuiala Failei se va adeveri. Bărbatul avea tot dreptul să stea de strajă.

Ei statură acolo, pe stâncă, până când se lăsă amurgul dar nimic nu se mişca în pădurea înzăpezită pe care o vegheau. Întunericul se aşternu fără mişcare şi fără Masema, însă Perrin nici măcar nu se gândea la el. Luna în creştere arunca strălucirea albă pe zăpadă, oferind, pare-se, tot atâta lumină ca luna plină. Asta până când norii plutitori începură să o ascundă, iar umbrele aruncate de lună deveneau din ce mai dese. Fulgi de zapadă începură să cadă cu un freamăt uşor. Zăpada îngropa urmele. Cei doi bărbaţi stăteau tăcuţi în frig, privind cum ningea, aşteptând nădăjduiţi.

CAPITOLUL 3
Obiceiuri

Încă din prima oră după ce fusese capturată, în timp ce îşi croia drum anevoie prin pădurile înzăpezite, Faile îşi făcu griji că va îngheţa de frig. Vântul se înteţea şi se domolea, se înteţea şi se domolea. Mătura pădurea nestingherit şi, oricât de scurte erau rafalele de vânt, acestea aduceau gheaţa. Perrin abia dacă pătrundea în gândurile ei, decât atunci când nădăjduia că el aflase cumva despre înţelegerile secrete ale lui Masema. Şi ale clanului Shaido, fireşte. Uşuratica aceea de Berelain era singura care îi putea spune; ea spera că Berelain scăpase din ambuscadă şi îi povestise totul lui Perrin şi nu căzuse într-o groapă şi îşi frânsese gâtul. Însă, acum avea probleme mai urgente decât soţul ei.

Numise această vreme brumărel, chiar dacă oamenii mureau îngheţaţi într-o

toamnă saldaeană, iar ea, dintre toate veşmintele, îşi păstrase doar ciorapii negri din lână. Acum, unul îi ţinea coatele strâns la spate, iar celălalt îl fusese legat în jurul gâtului ca o lesă. Cuvintele curajoase nu prea ţineau de cald trupului golaş. Îi era prea frig ca să asude şi în curând simţi că o dor picioarele încercând să ţină pasul cu răpitorii ei. Bărbaţii care purtau văl şi fecioarele – procesiunea Shaido – încetineau atunci când zăpada le ajungea până la genunchi, apoi grăbeau pasul când se afundau în zăpadă doar până la glezne, fără a părea că obosesc. Nici caii nu ar fi putut înainta mai repede pe aşa o distanţă. Tremurând, ea se chinuia la celălalt capăt al lesei, străduindu-se să strângă din dinţi pentru a-i opri din clănţănit ca să inspire printre ei.

Erau mai puţini shaido decât apreciase ea în timpul atacului. Nu mai mult de o sută cincizeci, gândi ea, şi aproape toţi dintre ei ţineau pregătite suliţele sau arcurile. Existau şanse mici ca să-i poată lua prin surprindere cineva. Mereu cu ochii în patru, ei înaintau ca nişte fantome în tăcere, în afară de scrâşnetul slab al zăpezii sub cizmele lor moi, care le ajungeau până la genunchi. Însă nuanţele de verde, cenuşiu şi maroniu ale veşmintelor lor ieşeau în evidenţă pe fundalul alb al peisajului. Verdele fusese adăugat *cadin'sorului* în timp ce traversaseră Osia Lumii – cel puţin aşa îi spuseseră Bain şi Chad –, ca să se poată camufla în peisajul de aceeaşi culoare. De ce nu adăugaseră şi alb, pentru iarnă? Aşa cum stăteau lucrurile, ei puteau fi zăriţi de la distanţă. Ea încerca să observe totul, să ţină minte orice i-ar fi putut fi de folos mai târziu, atunci când va veni vremea să evadeze. Nădăjduia că şi ceilalţi prizonieri făceau la fel. Cu siguranţă că Perrin o va căuta, dar nu lua în considerare gândul că va fi salvată. Dacă aştepta să fie salvată, putea aştepta o veşnicie. Şi-apoi, trebuiau să evadeze cât puteau de repede, înainte ca răpitorii lor să se alăture celorlalţi shaido. Încă nu ştia cum, dar trebuia să existe o cale. Singurul dram de noroc era că cei mai mulţi shaido se aflau la câteva zile depărtare. În partea aceea a Amadiciei domnea haosul, însă nu ar fi putut exista mii de shaido prin apropiere fără ca ea să nu fi aflat.

Mai devreme, ea încercase o dată să arunce o privire în urmă spre femeile care fuseseră capturate împreună cu ea, însă nu reuşi decât să se împiedice şi să cadă într-un troian de zăpadă. Pe jumătate îngropată în pudra albă, suspinând din cauza şocului provocat de senzaţia de frig, apoi suspinând din nou când matahala de shaido care îi ţinea lesa o puse din nou în picioare. La fel de voinic ca Perrin şi mai înalt cu un cap, Rolan o ridică de păr, o făcu să se pună din nou în mişcare dându-i o palmă peste fund, apoi apucă legăturile lungi care o obligară să

grăbească pasul. Palma pe care i-o dăduse ar fi pus în mişcare un ponei. În ciuda goliciunii ei, ochii albaştri ai lui Roland nu trădau niciun semn că ar fi privit-o aşa cum un bărbat priveşte o femeie. O parte din ea era foarte recunoscătoare pentru asta. Cealaltă parte era uşor... mirată. Cu siguranţă că ea nu îşi dorea ca el să o privească cu dorinţă sau măcar cu interes, însă acele priviri terne erau aproape jignitoare. După acel episod, ea avu grijă să nu mai cadă, deşi, pe măsură ce se scurgeau orele fără a lua o pauză de odihnă, îi era din ce în ce mai greu să stea în picioare.

La început, îşi făcu griji care părţi ale corpului vor îngheţa prima dată, însă când dimineaţa lăsă locul aupă-amiezii, fără nicio pauză de odihnă, ea începu să se concentreze asupra picioarelor. Rolan şi cei din faţa lui lăsau un soi de cărare pentru ea, deşi rămâneau în spatele lor suficiente bucăţi de gheaţă cu marginile tăioase şi, prin urmare, ea lăsa în urmă pete de sânge care îngheţau. Cel mai rău era frigul. Ea văzuse degeraturi. Cât timp avea să mai treacă până când degetele de la picioare urmau să i se înnegrească? Împleticindu-se, ea îşi scutura fiecare picior înainte să păşească, îşi mişca întruna mâinile. Degetele de la mâini şi de la picioare erau cele mai afectate, dar şi pielea goală era expusă riscului. Nu putea decât să spere că faţa şi restul trupului nu îi vor fi afectate. Fiecare mişcare o durea, tăieturile de la picioare o ardeau, însă orice senzaţie era mai bună decât niciuna. Atunci când senzaţiile aveau să dispară, ea mai avea foarte puţin timp la dispoziţie. Îşi scutura picioarele şi păşea, îşi scutura picioarele şi păşea. Acest lucru îi umplea gândurile. Continua să calce pe picioarele-i tremurânde, încercând să facă în aşa fel încât să nu i îngheţe mâinile şi picioarele. Ea continua să păşească.

Dintr-odată, ea se lovi de Rolan şi ricoşă din pieptul lui lat, gâfâind. Pe jumătate ameţită, poate mai mult de jumătate, ea nu îşi dăduse seama că el se oprise. La fel făcuseră şi cei din faţă, câţiva aruncând o privire în spate, iar restul privind cu vigilenţă în faţă, cu armele pregătite de parcă s-ar fi aşteptat la un atac. Atât reuşi ea să vadă înainte ca Rolan să o apuce din nou de păr şi să se aplece ca să-i ridice un picior. Lumină, bărbatul chiar o trata ca pe un ponei!

Dându-i drumul la păpr şi la picior, el îşi încolăci un braţ în jurul picioarelor ei şi, în clipa următoare, o săltă pe umăr, cu capul în jos, lângă arcul din corn de pe spatele lui. Lui Faile, vederea i se înceţoşă. O cuprindea indignarea de fiecare dată când el o mişca din când în când pentru a găsi o poziţie mai bună în care să

o poată căra, însă ea şi-o înăbuşea la fel de brusc precum apărea. Nu era nici locul, nici momentul potrivit. Nu mai era cu picioarele în zăpadă; asta era tot ce conta. Şi astfel, ea se putea odihni. Totuşi el ar fi putut-o avertiza.

Făcând un efort, ea îşi arcui gâtul astfel încât să le poată vedea pe însoţitoarele ei şi se simţi uşurată când descoperi că acestea erau tot acolo. Erau goale, adevărat, însă ea era convinsă că doar un cadavru ar fi fost lăsat în urmă. Celelalte care mergeau pe jos aveau lese din ciorapi sau din fâşii de material rupte din veşmintele lepădate, iar multe dintre ele aveau în continuare mâinile legate la spate. Alliandre nu mai încerca să se aplece ca să se protejeze. Alte îngrijorări luară locul modestiei în ceea ce o privea pe Regina din Ghealdan. Gâfâind şi tremurând, ea ar fi căzut dacă un shaido îndesat care îi cerceta picioarele nu ar fi sprijinit-o de cotul îndoit. Pentru un aiel, îndesat însemna că bărbatul ar fi trecut neobservat în majoritatea locurilor, exceptând umerii care erau aproape la fel de laţi ca ai lui Rolan. Părul negru care se revărsa pe spatele Alliandrei era suflat de vânt. Era palidă la faţă. În spatele ei, Maighdin părea să se afle în aceeaşi stare proastă – abia respira, părul roşu-auriu îi era răvăşit, ochii albaştri priveau fix. Cu toate acestea, ea reuşi să se ţină dreaptă de una singură când o fecioară zveltă îi ridică piciorul. Cumva, servitoarea Failei reuşea să semene mai mult cu o regină decât ciufulita Alliandre.

În comparaţie cu ele, Bain şi Chiad nu păreau a fi în stare mai proastă decât un shaido, deşi lui Chiad începuse să i se îngălbenească obrazul şi să i se umfle în urma loviturii pe care o încasase când fuseseră răpite, iar sângele negru care mânjea părul scurt al lui Bain, de culoarea focului, se întindea pe obraz şi părea să fi îngheţat. Era semn rău; putea lăsa o cicatrice. Însă cele două fecioare nu gâfâiau şi îşi ridicară singure picioarele pentru a fi examinate. Erau singurele dintre prizoniere care nu erau legate – cu excepţa obiceiurilor mai puternice decât lanţurile. Îşi acceptaseră soarta cu calm, să slujească un an şi o zi ca *gai'shain.* Bain şi Chad puteau fi de ajutor când avea să evadeze. Chiar dacă Faile nu era sigură cât de mult le constrângeau obiceiurile, ele nu o vor împiedica.

Ultimele prizoniere, Lacile şi Arrela, încercau să ia exemplul fecioarelor, însă fără a reuşi. Un bărbat aiel înalt o vârâse pe micuţa Lacile sub braţ ca să se uite la picioarele ei iar umilinţa îi aduse roşaaţa în obrajii ei palizi. Arrela era înaltă, însă cele două fecioare care o supravegheau erau mai înalte şi decât Faile şi se ocupau de femeia tairenn cu o duritate impersonală. O încruntare apăru pe faţa

ei întunecată când le văzu privirile iscoditoare şi când le observă comunicând repede prin semne cu mâinile. Faile nădăjduia că femeia nu va crea necazuri; nu în acel moment. Toată lumea din *Cha Faile* încerca să fie precum un aiel, să trăiască aşa cum credeau că o făceau aielii, însă Arrela îşi dorea să *fie* o fecioară şi îi displăcea faptul că Sulin şi celelalte nu voiau să o înveţe limbajul semnelor. Ea s-ar fi simţit şi mai prost dacă ar fi ştiut că Bain şi Chiad o învăţaseră pe Faile puţin din acest limbaj. Doar puţin, căci acum ea nu reuşea să le înţeleagă decât după ce repetau. Arrela nu înţelegea nimic. Ele credeau că femeia din ţinuturile umede avea picioarele prea slabe, că era prea răsfăţată şi prea firavă.

Însă se dovedi că Faile nu trebuia să îşi facă griji pentru Arrela. Tairena se încordă când una dintre fecioare o săltă pe umăr – prefăcându-se că se împleticeşte, femeia îngreunată îşi folosi mâna ca să-i transmită un mesaj celeilalte femei care râse pe sub văl – apoi, după ce le aruncă o privire lui Bain şi lui Chaid, atârnând umilă pe umărul bărbatului aiel, Arrela se lăsă moale cu un aer îmbufnat. Lacile scoase un ţipăt când bărbatul masiv care o ţinea o săltă brusc pe umăr, în aceeaşi poziţie, însă tăcu apoi, deşi era roşie ca racul la faţă. Aveau avantaje clare datorită rivalităţii dintre aieli.

Alliandre şi Maighdin însă, ultimele femei la care Faile s-ar fi aşteptat să creeze necazuri, erau cu totul o altă poveste. Când acestea îşi dădură seama ce se petrecea, cele două se împotriviră cu înverşunare. Nu fu o luptă în toată regula, căci cele două femei erau dezbrăcate, istovite şi aveau coatele legate strâns la spate, însă acestea se zvârcoleau, ţipau şi loveau cu picioarele pe oricine se apropia de ele, iar Maighdin îşi înfipse dinţii în mâna unui bărbat aiel neatent, rămânând agăţată de el ca un câine de vânătoare.

— Încetaţi, idioatelor! strigă la ele Faile. Alliandre! maighdin! Lăsaţi-i să vă care! Daţi-mi ascultare!

Atât servitoarea, cât şi vasala ei o ignorau complet. Maighdin mârâia ca un leu, cu dinţii înfipţi în continuare în mâna aielului. Alliandre fu imobilizată, însă continua să ţipe şi să dea din picioare. Faile îşi deschise gura ca să le dea o nouă poruncă.

— *Gai'shain* o să tacă, mârâi Rolan, trăgându-i o palmă zdravănă.

Ea scrâşni din dinţi şi bombăni, lucru care îi aduse încă o palmă! Bărbatul îşi ţinea cuţitele vârâte în spate, la brâu. Dacă punea mâna pe unul...! Nu. Putea îndura

ceea trebuia să îndure. Ea intenţiona să scape, nu să facă gestui inutile.

Maighdin se împotrivi puţin mai mult decât Alliandre, până când doi bărbaţi voinici reuşiră să îi descleşteze fălcile din mâna bărbatului shaido. Fu nevoie de doi bărbaţi. Spre mirarea Failei, în loc să-i lege mâinile lui Maighdin, individul muşcat îşi scuturǎ sângele de pe mână şi râse! Însă aceasta nu însemna că era iertată. Într-o clipită, servitoarea Failei se trezi cu faţa în zăpadă, lângă regină. Ele avură răgaz doar câteva clipe ca să suspine şi să se zvârcolească în zăpadă. Două shaido, una fiind fecioară, îşi făcură apariţia de după copaci, răzuind cioturile de pe nişte nuiele lungi cu cuţitele de la brâu. Ele îşi poziţionară picioarele de o parte şi de alta a omoplaţilor fiecărei femei şi îşi proptiră pumnul pe coatele lor îndoite ca să le împiedice să dea din mâini. În scurt timp, pe şoldurile albe începură să îşi facă apariţia urme roşii.

La început, ambele femei continuară să se împotrivească, zvârcolindu-se, în ciuda felului în care erau imobilizate. Agitaţia lor era încă şi mai inutilă decât atunci când fuseseră în picioare. Nu reuşeau să îşi mişte trupurile mai sus de talie: îşi zgâlţâiau capetele şi îşi fluturau mâinile în aer. Alliandre ţipa întruna că nu îi puteau face una ca asta, lucru de înţeles venind de la o regină, deşi nesăbuit având în vedere împrejurările. Fireşte că puteau şi chiar o făceau. În mod surprinzător, şi Maighdin ţipa, invocând acelaşi lucru. Oricine ar fi crezut-o mai degrabă de viţă nobilă decât servitoarea unei doamne. Faile ştia sigur că Lini o lovise cu nuiaua pe Maighdin fără atâtea istericale. Oricum, femeilor nu le era de ajutor să nege. Chelfăneala continuă cât timp ambele au dat din picioare şi au urlat fără cuvinte. Când fură azvârlite pe umăr ca şi celelalte prizoniere, acestea atârnau plângând, incapabile să se mai împotrivească.

Faile nu simţea nici urmă de compătimire. Neghioabele meritau fiecare lovitură de nuia, după părerea ei. Lăsând deoparte degerăturile şi tăieturile de pe picioare, cu cât rămâneau mai mult timp afară fără haine, cu atât mai multe şanse existau ca unele dintre ele să nu supravieţuiască pentru a putea scăpa. Shaido părea să le ducă la un adăpost, iar din cauza Alliandrei şi a lui Maighdin întârziau să ajungă la el. Poate că era o întârziere de un sfert de ceas, însă minutele puteau face diferenţa dintre a fi viu sau mort. Pe lângă asta, poate că până şi aielii puteau să lase puţin garda jos odată ce vor ajunge la adăpost şi la căldura focului. Mai mult, ele se puteau odihni în timp ce erau cărate pe umeri. Se puteau pregăti să îşi încerce norocul la momentul potrivit.

Cu prizonierele în cârcă, shaido se puseră din nou în mişcare într-un ritm susţinut. În orice caz, aceştia păreau să se deplaseze prin pădure mai repede decât înainte. Învelişul din piele tare al arcului o lovea pe Faile în coaste atunci când se legăna, iar ea începea să ameţească. Paşii mari ai lui Rolan o făceau să simtă un junghi în stomac. Ea încercă să îşi găsească o altă poziţie, ca să nu mai fie împunsă sau lovită atât de tare.

— Stai nemişcată sau vei cădea, bombăni Rolan, mângâind-o pe şold cum ar mângâia un cal ca să îl liniştească.

Ridicându-şi capul, Faile îi aruncă o privire încruntată Alliandrei. Nu prea avea ce vedea din Regina din Ghealdan, decât urme roşii încrucişate care porneau de la şolduri şi îi ajungeau aproape de spatele genunchilor. Dacă se gândea mai bine, scăpase ieftin cu o mică întârziere şi câteva lovituri de nuia pentru că îl muşcase pe bădăranul acela care o purta ca pe un sac de grâne. Gâtul ar fi fost un loc mai potrivit decât mâna.

Gânduri îndrăzneţe şi deloc utile. Nesăbuite. Chiar dacă era cărată în spate, ea ştia că trebuia să înfrunte frigul. Într-un fel, ea îşi dădu seama că a fi cărată era mai rău. Atunci când umblase, ea se chinuise măcar să stea dreaptă şi să rămână în picioare ca să nu adoarmă, însă când începu să se întunece, acel legănat de pe umărul lui Rolan o adormea. Nu, frigul era cel care îi amorţea mintea. Făcea ca sângele să-i curgă mai încet prin vene. Trebuia să lupte, altminteri avea să moară.

Ea îşi mişca ritmat mâinile şi braţele legate, îşi îndoia picioarele, apoi şi le relaxa, şi le încorda, apoi şi le relaxa, forţându-şi muşchii să pompeze sângele. Se gândea la Perrin, ce va face el cu Masema şi la cum îl va putea ea convinge dacă el va şovăi. Ea derula în minte cearta pe care o vor avea atunci când el va afla că ea îi folosise pe *Cha Faile* ca iscoade şi se gândi cum va face faţă mâniei lui şi cum îl va domoli. A canaliza mânia unui soţ în direcţia în care o doreai era o artă, iar ea o învăţase de la o expertă, mama ei. Va fi o ceartă minunată. Şi o împăcare la fel de minunată.

Gândindu-se la împăcarea dintre ei, ea uită să îşi mai mişte muşchii. Încercă să se concentreze la ceartă, la uneltiri. Însă frigul îi amorţea gândurile. Începea să piadă şirul şi fu nevoită să scuture din cap şi s-o ia de la capăt. Mârâiturile lui Rolan care o avertizau să stea nemişcată îi erau de folos – o voce asupra căreia să se concentreze, care să o ţină trează. Până şi palmele pe care le primea peste fese o

ajutau, oricât de mult detesta să recunoască acest lucru, căci fiecare era un şoc ce o ţinea trează. După o vreme, începu să foiască mai mult, apoi să se zvârcolească până când fu pe puncctul de a cădea, acceptând palmele nemiloase. Orice, numai să rămână trează. Nu putea spune cât timp trecuse, însă încetă treptat să se mai răsucească şi să se zvârcolească, iar Rolan nici nu mai mârâi, nici nu o mai pălmui. Lumină, îşi dorea ca bărbatul să dea în ea ca într-un tambur!

„Lumină, de ce mi-aş dori una ca asta?" gândi ea posomorâtă şi realiză, într-un colţ al minţii, că pierduse bătălia.

Noaptea părea mai neagră decât ar fi trebuit să fie. Nici măcar nu mai putea desluşi strălucirea lunii pe zăpadă. Însă simţea cum alunecă din ce în ce mai repede spre un întuneric mai adânc. Gemând în tăcere, fu cuprinsă de amorţeală.

Începu să viseze. Şedea pe genunchii lui Perrin, care o ţinea atât de tare în braţe, încât abia se putea mişca, în faţa unui foc care ardea într-un şemineu uriaş din piatră. Barba lui cârlionţată îi zgârie obrajii când o muşcă de urechi dureros de tare. Dintr-odată, o rafală puternică de vânt mătură încăperea, stingând focul ca pe o lumânare. Iar Perrin se transformă în fum, care dispăru în bătaia vântului. Rămasă singură în întunericul înspăimântător, se împotrivi vântului care o roti de colo colo ca într-o vâltoare până când ameţi. Era singură şi se rotea la nesfârşit în întunericul îngheţat, ştiind că nu avea să îl mai vadă vreodată.

Fugea într-un ţinut îngheţat, poticnindu-se dintr-un nămete într-altul, căzând, ridicându-se anevoie în picioare şi continuând să alerge cuprinsă de panică, inhalând aerul atât de rece, încât acesta îi tăia grumazul ca nişte cioburi de sticlă. În jurul ei, sloiurile de gheaţă străluceau pe ramurile golaşe şi un vânt rece mătura pădurea desfrunzită. Perrin era foarte supărat iar ea trebuia să scape din calea lui. Ea nu îşi mai amintea din ce motiv se certaseră, dar reuşise cumva să îl înfurie cumplit pe lupul ei frumos, într-atât încât acestuia îi venea să arunce lucruri. Doar că Perrin nu arunca cu lucruri. El avea să o întoarcă pe genunchii lui, aşa cum făcuse cândva, cu mult timp în urmă. Totuşi, de ce fugea de asta? În cele din urmă, aveau să se împace, iar ea urma să îl facă să plătească pentru că o umilise. Oricum, ea îl făcuse să sângereze puţin o dată sau de două ori cu un bol sau o carafă bine ţintită, fără să vrea cu adevărat, şi ştia că el nu avea să îi facă niciun rău. Dar mai ştia că trebuia să fugă, că nu trebuia să se oprească,

altminteri va muri.

„Dacă el mă va prinde, îşi zise ea nepăsătoare, măcar o parte din mine va simţi căldură". Ea începu să râdă la acest gând până când ţinutul mort şi alb începu să se rotească în jurul ei şi ştiu că în curând va muri.

Focul uriaş se înălţa amenințător deasupra ei, o grămadă falnică de buturugi groase cuprinse de flăcări. Ea era dezbrăcată. Îi era frig, atât de frig. Oricât de mult se apropia de foc îşi simţea oasele îngheţate şi carnea gata să se desprindă pe neaşteptate. Ea se apropie mai mult, şi mai mult. Dogoarea flăcărilor se intensifică până când ea tresări, însă frigul muşcător îi rămase sub piele. Mai aproape. Oh, Lumină, îi era cald, prea cald! Iar în interior îi era frig. Mai aproape. Mai aproape. Ea începu să ţipe când simţi arsura, durerea sfâşietoare, însă în interior era tot de gheaţă. Mai aproape. Mai aproape. Avea să moară. Ea ţipă, dar îi răspunseră doar tăcerea şi frigul.

Era ziuă, însă norii de plumb umpleau cerul. Zăpada cădea ca o perdea, fulgi uşori ca penele rotindu-se în vânt printre copaci. Nu era un frig înţepător, dar te atingea cu limba-i de gheaţă. Mormane de zăpadă se strângeau pe ramuri până când ajungeau suficient de înalte încât să cedeze sub propria lor greutate şi din cauza vântului, căzând ca o ploaie grea pe pământul de dedesubt. Foamea îi rodea stomacul ca nişte dinţi tociţi. Un bărbat înalt şi osos, a cărui faţă era ascunsă de o glugă albă din lână, îi îndesa ceva în gură, buza unei căni mari din lut. Ochii lui erau de un verde uimitor, ca de smarald, şi înconjuraţi de încreţituri. Acesta stătea în genunchi pe o pătură mare din lână maro lângă ea, iar o altă pătură, cu dungi cenuşii, îi acoperea goliciunea. Gustul de ceai îndulcit din abundenţă cu miere îi explodă în gură, iar ea apucă fără vlagă cu ambele mâini încheieturile vânjoase ale bărbatului de teamă ca acesta să nu-i ia cana de la gură. Cu toate că dinţii se loveau de cană, ea bău cu poftă licoarea dulce şi fierbinte.

— Nu te grăbi, să nu verşi vreo picătură, îi zise cu blândeţe bărbatul cu ochi verzi. Acea voce blândă părea ciudată pentru o faţă atât de fioroasă, apoi vocea lui deveni serioasă. Ţi-au pătat onoarea. Dar eşti din ţinuturile umede, aşa că poate nu va conta în cazul tău.

Încetul cu încetul, ea îşi dădu seama că nu mai visa. Gândurile îi reveneau ca nişte umbre subţiri care s-ar fi topit dacă ea ar fi încercat să le reţină. Bruta în robă albă era *gai'shain*. Lesa şi legăturile ei dispăruseră. El îşi eliberă încheietura din

strânsoarea ei slabă, însă doar cât să toarne un lichid închis la culoare dintr-o ploscă din piele ce-i atârna de umăr. Aburii se ridicau din cană şi mirosea a ceai.

Tremurând atât de tare, încât fu cât pe ce să cadă pe spate, ea îşi strânse pătura groasă cu dungi în jurul trupului. Simţi o durere cumplită în tălpile picioarelor. Dacă ar fi încercat să stea în picioare, n-ar fi putut. Nu că şi-ar fi dorit acest lucru. Atâta vreme cât stătea ghemuită, pătura îi acoperea tot corpul, în afară de picioare. Dacă s-ar fi ridicat, picioarele i-ar fi rămas dezgolite, poate mai mult. Ea se gândea la căldură, nu la decenţă, deşi nu avea parte nici de una, nici de alta. Foama o păli şi mai zdravăn şi nu se mai putea opri din tremurat. Era îngheţată pe dinăuntru, iar fierbinţeala ceaiului era deja o amintire. Îşi simţea muşchii ca o budincă îngheţată de o săptămână. Îşi dorea să se zgâiască la cana care era umplută, râvnind la conţinutul ei, însă se forţă să le caute din priviri pe tovarăşele ei.

Acestea erau toate acolo, lângă ea, Maighdin şi Alliandre şi restul, stând în genunchi pe pături, tremurând sub păturile pătate de zăpadă, în faţa fiecăreia stătea îngenuncheat un *gai'shain,* cu o ploscă plină cu apă şi o cană sau cupă. Până şi Bain şi Chiad beau ca nişte femei pe jumătate moarte de sete. Cineva ştersese sângele de pe faţa lui Bain, dar, spre deosebire de ultima oară când le văzuse Faile, cele două fecioare erau la fel de istovite şi de nesigure pe ele ca restul. Începând cu Alliandre şi terminând cu Lacile, însoţitoarele ei arătau – ce expresie folosea Perrin? – de parcă ar fi fost târâte prin scorbură. Dar toate erau încă în viaţă; acesta era cel mai important lucru. Doar cei vii puteau evada.

Rolan şi ceilalţi *algai'd'siswai* care se ocupaseră de ele stăteau strânşi laolaltă la capătul celălalt al şirului îngenuncheat. Erau cinci bărbaţi şi trei femei, iar zăpada aşternută le ajungea aproape până la genunchi fecioarelor. Cu vălurile negre atârnându-le pe piept, ei le priveau nepăsători pe prizoniere şi pe *gai'shain.* Ea îi privi încruntată o clipă, încercând să prindă un gând care îi scăpa. Da, fireşte. Unde erau ceilalţi? Evadarea ar fi mai uşoară dacă ceilalţi plecaseră undeva dintr-un motiv anume. Mai era ceva, o întrebare neclară pe care nu reuşea să o formuleze.

Dintr-odată, ea zări ceea ce se afla dincolo de cei opt aieli iar întrebarea şi răspunsul veniră în acelaşi timp. De unde apăruse *gai'shainul?* Mai încolo, la vreo sută de paşi sau mai bine, trecea o procesiune de oameni şi animale de povară,

căruţe cu coviltir şi căruţe simple, ascunsă de copacii răzleţi şi de perdeaua de zăpadă. Nu era o procesiune, ci un potop de Aieli în mişcare. În loc de o sută cincizeci de shaido avea dinaintea ochilor un clan întreg. Părea imposibil că atât de mulţi oameni puteau trece la o zi sau ddouă distanţă de Abila fără să nu atragă atenţia, chiar dacă în ţară domnea haosul, însă dovada se afla chiar dinaintea ochilor ei. Simţea o apăsare înăuntrul ei. Poate că îi va fi greu să evadeze, deşi nu credea acest lucru.

— Cum mi-au pătat onoarea? întrebă ea sacadat, apoi îşi închise gura strâns, ca să nu îi clănţăne dinţii.

Şi-o deschise din nou când *gai'shain* îi duse din nou cana la buze. Ea luă dintr-o înghiţitură preţiosul lichid cald, înecându-se şi se forţă să înghită mai încet. Mierea, atât de groasă, încât i-ar fi provocat greaţă altă dată, îi mai potoli niţel foamea.

— Voi, cei din ţinuturile umede nu ştiţi nimic, zise cu dispreţ bărbatul plin de cicatrice. *Gai'shain* nu poartă niciun veşmânt până când nu primesc robele care li se cuvin. Însă le-a fost teamă că vei muri îngheţată şi n-au avut cu ce te înfăşura în afară de hainele lor. Ai fost umilită, văzută ca slabă, dacă cei din ţinuturile umede ştiu ce înseamnă umilirea. Rolan şi mulţi dintre ceilalţi sunt *Mera'din,* cu toate astea, Efalin şi restul ar trebui să ştie mai bine. Efalin nu ar fi trebuit să îngăduie asta.

Umilită? Mânioasă, mai degrabă. Nevrând să îşi întoarcă capul de la cana binecuvântată, ea îşi roti ochii spre uriaşul mătăhălos care o cărase ca pe un sac de grâne *şi* o pălmuise fără milă. Ea păru să îşi amintească vag că agrease acele palme, dar era imposibil. Fireşte că era imposibil! Rolan nu arăta ca un bărbat care mai că alergase toată ziua şi noaptea, cărând pe cineva. Respiraţia lui era uşoară, iar din gură îi ieşeau aburi albi. *Mera'din?* Ea se gândi că acest cuvânt ar însemna „Cei fără fraţi" în limba străveche, ceea ce nu îi spunea nimic, însă în vocea *gai'shainului* se simţea un uşor dispreţ. Va trebui să le întrebe pe Bain şi pe Chiad şi să spere că nu era unul dintre acele lucruri despre care aielii nu vorbesc cu cei din ţinuturile umede, nici măcar cu aceia care erau prieteni apropiaţi. Orice informaţie îi putea fi de folos ca să evadeze.

Aşadar, îşi înveliseră prizonierele ca să le apere de frig. Ei bine, nimeni nu risca să îngheţe, în afară de Roland şi ceilalţi. Totuşi, ea îi datora o mică favoare. Foarte

mică, având în vedere situaţia. Poate că ea avea să îi taie doar urechile. Dacă va avea ocazia, cu atâtea mii de shaido în jurul ei. Mii? Shaido erau cu sutele de mii, iar zece mii dintre aceştia erau *algai'd'siswai.* Furioasă pe ea însăşi, lupta cu disperarea. Va evada; vor evada toate şi va lua urechile bărbatului cu ea!

— *Voi* avea grijă ca Rolan să primească ceea ce merită, bombăni ea când *gai'shainul* luă cana ca s-o umple din nou.

El miji ochii şi o privi bănuitor, iar ea se grăbi să adauge.

— După cum spuneai, sunt din ţinuturile umede. Mulţi dintre noi suntem. Noi nu urmăm *ji'e'toh.* După obiceiurile voastre, noi n-ar trebui să fim făcute deloc *gai'shain,* nu-i aşa?

Expresia de pe faţa plină de cicatrice a bărbatului nu se schimbă. Abia dacă clipi. Instinctul îi spunea că era prea devreme, căci ea nu cunoştea încă perimetrul, însă gândurile îngheţate de frig nu o lăsau să tacă din gură.

— Dacă shaido vor hotărî să încalce şi alte obiceiuri s-ar putea hotărî să nu te elibereze atunci când va veni vremea.

— Shaido încalcă multe obiceiuri, îi spuse el pe un ton paşnic, eu, însă, nu. Mai am de purtat veşmântul alb o jumătate de an. Până atunci, voi sluji aşa cum cere obiceiul. Dacă poţi vorbi atât de mult, înseamnă că ai băut destul ceai?

Faile îi smulse cu stângăcie cana din mână. El îşi arcui sprâncenele, iar ea îşi trase pătura pe ea cu o mână cât putu de repede, roşindu-se în obraji. *El* cu siguranţă ştia că privea o femeie. Lumină, ea făcea gafe de parcă ar fi fost oarbă! Trebuia să gândească, să se concentreze. Mintea era singura armă pe care o avea. Şi, în acel moment, îi era ca o bucată de brânză îngheţată. Sorbind cu nesaţ din ceaiul fierbinte începu să se gândească cum ar putea profita de faptul că era înconjurată de mii de shaido. Însă nu găsi nicio soluţie. Nimic.

CAPITOLUL 4
Propuneri

— Ce avem noi aici? se auzi o voce aspră de femeie.

Faile îşi ridică privirea şi se zgâi. Căldura ceaiul dispăru din percepţia ei pentru moment.

Două femei aiel, cu o femeie *gai'shain* mai scundă între ele, îşi făcură apariţia prin zăpada troienită, afundându-se până la jumătatea gambelor în covorul alb care acoperea pământul, dar reuşind totuşi să înainteze cu paşi hotărâţi. Cel puţin femeile mai înalte reuşeau; femeia *gai'shain* se împleticea şi se poticnea încercând să ţină pasul cu ele, iar una din celelalte îşi ţinea o mână pe umărul ei ca să se asigure că o făcea. Toate trei meritau o privire fixă. Femeia în alb îşi ţinea smerită capul plecat atât cât putea şi mâinile împreunate în mâneci largi, aşa cum trebuia să facă un *gai'shain,* însă roba ei avea luciul mătăsii, ca să vezi! *Gai'shainii* nu aveau voie să poarte podoabe, cu toate acestea, o curea lată şi elaborată, cu smaralde bătute în aur îi încingea mijlocul şi un colier asortat abia se zărea din interiorul glugii, care îi acoperea aproape tot gâtul. Foarte puţini, în afară cei de sânge albastru, îşi permiteau aşa ceva. Oricând de ciudată era femeia *gai'shain,* Faile le privi cu atenţie pe celelalte. Ceva îi spunea că erau înţelepte. Aveau un aer prea autoritar ca să nu fie aşa; aceste femei erau obişnuite să dea porunci şi să fie ascultate. Însă, în afară de asta, simpla lor prezenţă atrăgea atenţia. Femeia care o împingea pe *gai'shain,* un vultur cu ochi albaştri pătrunzători şi cu un şal cenuşiu-închis înfăşurat în jurul capului, era înaltă, la fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor aiel, în vreme ce cealaltă era cu cel puţin jumătate de palmă mai înaltă decât Perrin! însă nu era voluminoasă, exceptând un singur aspect. Părul ei galben de nuanţa nisipului, i se revărsa până la talie, fiind prins la spate cu o eşarfă lată şi închisă la culoare, iar şalul maro îi acoperea umerii şi era deschis doar atât cât să se vadă un piept incredibil de generos, care îi ieşea pe jumătate din bluza albă. Cum de nu îngheţa umblând atât de despuiată pe o vreme ca aceea? Trebuie să fi simţit toate acele coliere grele de fildeş şi aur ca pe nişte fâşii de gheaţă!

Când se opriră dinaintea prizonierelor îngenuncheate, femeia cu faţă de vultur se încruntă dezaprobator spre cei din Shaido care le capturaseră şi făcu un gest scurt cu mâna liberă, concediindu-i. Dintr-un anume motiv, ea continua să o ţină

strâns de umăr pe femeia *gai'shain.* Cele trei Fecioare se întoarseră imediat, îndreptându-se în grabă spre coloana de shaido care trecea pe acolo. La fel făcu şi unul dintre bărbaţi, însă Rolan şi restul se priviră nepăsători, înainte să îi urmeze. Poate că acea privire însemna ceva, sau nu însemna nimic. Brusc, Faile ştiu cum se simţea cineva prins într-o vâltoare, agăţându-se cu disperare de orice fir.

— Ce avem noi aici sunt mai multe *gai'shain* pentru Sevanna, zise femeia incredibil de înaltă pe un ton amuzat. Avea o faţă aspră pe care unii ar numi-o frumoasă, dar, pe lângă cealaltă înţeleaptă, părea a fi blajină. Sevanna nu se va mulţumi până când întreaga lume nu va deveni *gai'shain,* Thevara. Nu că aş avea ceva împotrivă, termină ea, râzând.

Înţeleapta cu ochi de vultur nu râse. Faţa îi era împietrită. Vocea îi era împietrită.

— Sevanna are deja prea mulţi *gai'shain,* Someryn. Noi avem prea mulţi *gai'shain.* Ne ţin în loc atunci când ar trebui să ne grăbim.

Ea îşi plimbă privirea aspră peste şirul de prizoniere îngenuncheate.

Faile tresări când privirea aceea o atinse şi îşi ascunse repede faţa după cană. Nu o mai văzuse niciodată pe Therava până atunci, însă, după privirea aceea, ştia ce fel de femeie era: nerăbdătoare să nimicească orice provocare şi dispusă să vadă o provocare în orice privire nevinovată. Pentru un nobil de la Curte sau pentru cineva întâlnit pe stradă, ar fi fost suficient de rău, însă evadarea ar fi putut deveni mult mai dificilă dacă acest vultur ar fi avut un interes personal. Totuşi, ea o studie pe femeie cu coada ochiului. Era ca şi când ar fi privit un şarpe veninos, ai cărui solzi luceau în lumina soarelui şi care stătea la o jumătate de metru de faţa ei.

„Umilă, gândi ea. Stau îngenuncheată şi umilă aici, fără să mă gândesc la nimic altceva decât să-mi beau ceaiul. Nu e nevoie să te uiţi la mine de două ori, vrăjitoare cu ochi reci". Ea spera ca toate celelalte să vadă ce făcea.

Alliandre nu o văzu. Ea încercă să se ridice pe picioarele-i umflate, se clătină, apoi căzu din nou în genunchi, gemând. Chiar şi aşa, în genunchi, rămăsese dreaptă în zăpada care cădea, cu capul sus, înfăşurată în pătura cu dungi roşii de parcă aceasta ar fi fost un şal din mătase fină peste o rochie splendidă. Cumva,

picioarele goale şi părul suflat de vânt stricau acestă imagine, dar totuşi ea era aroganţa întruchipată pe un piedestal.

— Eu sunt Alliandre Maritha Kigarin, Regina din Ghealdan, anunţă ea cu voce tare, cu atitudinea unei regine care se adresa unor vagabonzi. Ar fi înţelept să te porţi frumos cu mine şi cu însoţitoarele mele şi să-i pedepseşti pe cei care s-au purtat cu atâta cruzime faţă de noi. Ai putea primi o răscumpărare frumoasă pentru noi, mai generoasă decât îţi poţi închipui, şi iertare pentru nelegiuirile voastre. Suzerana mea şi cu mine vom avea nevoie de un adăpost potrivit până când se vor face aranjamentele, la fel şi servitoarea ei. Celelalte n-au nevoie de prea mult, atâta vreme cât n-o să păţească nimic. Nu voi plăti nicio leţcaie dacă vreuna dintre servitoarele suzeranei va fi tratată prost.

Faile ar fi scos un geamăt – femeia aia idioată credea că aceşti oameni erau nişte simpli bandiţi? –, doar că nu avu timp.

— Este adevărat, Galina? Este o regină din ţinuturile umede?

O altă femeie îşi făcu apariţia călare în spatele prizonierelor, juganul ei înalt şi negru păşind încet prin zăpadă. Faile îşi zise că trebuie să fi fost aiel, dar nu era sigură. Îi era greu să-şi dea seama în ceea ce o privea pe femeia de pe cal, dar aceasta părea să fie la fel de înaltă ca Faile. Puţine femei erau, în afară de cele din neamul aiel, dar cu siguranţă nu cu acei ochi verzi de pe faţa-i arsă de soare. Şi totuşi... La o primă vedere, fusta largă şi neagră semăna cu cea a unei femei aiel dar era despicată ca să poată călări şi părea să fie din mătase, la fel şi bluza ei crem. Pe sub tiv i se iveau cizmele roşii din scăriţe. Eşarfa lată şi împăturită cu care îi era strâns la spate părul lung şi auriu era din mătase roşie cusută cu fir de aur iar pe el se afla un inel, gros cât degetul mare, din aur bătut în smaralde. Spre deosebire de podoabele din aur şi din fildeş sculptat ale înţeleptelor, şiragurile ei din perle mari şi colierele bătute în smaralde, safire şi rubine acopereau tot atât din pieptul ei cât al lui Someryn. Brăţările care îi urcau aproape până la coate erau diferite de cele purtate de cele două înţelepte şi, deşi femeile Aiel nu purtau cercei, pe fiecare deget străluceau nestemate. În locul şalului negru, o mantie de un roşu aprins, tivită cu broderie aurie şi căptuşită cu blană albă, flutura în vântul puternic. Cu toate acestea, ea şedea în şa la fel de stângace ca un aiel călare.

— Şi suzerana unei regine? rosti ea într-un mod straniu. Asta înseamnă că regina

i-a jurat credinţă? Este o femeie cu adevărat puternică, atunci. Răspunde-mi, Galina!

Femeia *gai'shain* înveşmântată în mătase îşi coborî umerii şi îi oferi femeii călare un zâmbet smerit.

— E o femeie cu adevărat puternică dacă o regină i-a jurat jurat credinţă, Sevanna, răspunse ea cu entuziasm. N-am mai pomenit una ca asta. Totuşi, cred că este cine pretinde a fi. Am văzut-o o dată pe Alliandre, cu mult timp în urmă, iar fata pe care mi-o amintesc s-ar fi putut transforma în această femeie. Şi a fost încoronată Regină a Ghealdanului. Habar n-am ce caută în Amadicia. Mantiile Albe sau Ailron ar înhăţa-o într-o clipită dacă...

— Ajunge, Lina! zise Therava pe un ton ferm. Ea o strânse vizibil de umăr pe Galina. Ştii că nu-mi place când trăncăneşti. Femeia *gai'shain* tresări de parcă ar fi fost lovită şi îşi închise gura. Crispându-se, ea îşi ridică privirea la Therava şi îi zâmbi, mai smerit decât îi zâmbise Sevannei. Aurul străluci pe unul din degetele ei când îşi frânse mâinile. În ochi i se citea teama. Erau ochi negri, categoric nu era Aiel. Thevara părea să ignore linguşelile femeii; o dresase ca pe un câine care îi asculta poruncile. Toată atenţia ei era la Sevanna. Someryn o privi pieziş pe femeia *gai'shain,* mişcându-şi buzele dispreţuitor, apoi îşi acoperi pieptul cu şalul şi se uită şi ea la Sevanna. Deşi Aielii nu lăsau să li se citească nimic pe feţe, era limpede că femeia n-o plăcea pe Sevanna şi era precaută în preajma ei.

Faile o privea şi ea pe femeia călare, peste buza căniі. Într-un fel, era ca şi când s-ar fi uitat la Logain sau la Mazrim Taim. Şi Sevanna îşi făcuse un renume din vărsarea de sânge şi foc. Vor trece ani până când Cairhien îşi va reveni în urma distrugerilor pe care ea le provocase acolo şi care se simţeau şi în Andor şi Tear, şi mai departe. Perrin dădea vina pe un bărbat numit Couladin, însă Faile auzise suficient de multe lucruri despre această femeie ca să bănuiască cine era în spatele acestor distrugeri. Nimeni nu tăgăduia că măcelul de la Fântânile din Dumai fusese cauzat de Sevanna. Perrin fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa acolo. Pentru asta, ea avea o răfuială personală cu Sevanna. Poate va fi dispusă să nu-i taie urechile lui Rolan dacă va putea pune punct acestei răfuieli.

Femeia îmbrăcată extravagant îşi mână încet calul de-a lungul şirului de prizoniere îngenuncheate, iar ochii ei verzi erau aproape la fel de reci ca ai Theravei. Zgomotul zăpezii care scrâşnea sub copitele juganului negru păru dintr-

odată mai puternic.

— Care dintre voi este servitoarea? Era o întrebare ciudată. Maighdin şovăi şi strânse din dinţi înainte să-şi ridice o mână de sub pătură. Sevanna încuviinţă din cap, îngândurată.

— Şi... suzerana?

Faile se gândi să se abţină, dar Sevanna va afla, într-un fel sau altul, ce voia să ştie. Ea îşi ridică o mână, fără tragere de inimă. Tremura, şi nu doar clin cauza frigului. Thevara o privea cu acei ochi nemiloşi şi cu mare băgare de seamă. Pe Sevanna şi pe cele pe care le observase.

Faile nu înţelegea de ce nimeni nu vedea acea privire sfredelitoare, totuşi Sevanna păru să o facă doar atunci când îşi mâna calul prin spatele şirului de prizoniere.

— Nu pot umbla pe picioarele alea, zise ea după o clipă. Nu văd de ce ar trebui să călărească alături de copii. Tămăduieşte-le, Galina!

Faile tresări şi fu cât pe ce să scape din mâini cana de lut. I-o întinse *gai'shainului* încercând să lase să se înţeleagă că asta făcuse de la început. Oricum, era goală. Calm, individul cu cicatrice începu să o umple din nou din plosca de apă.

Să le tămăduiască. Cu siguranţă nu se referea la...

— Prea bine, zise Therava, dându-i femeii *gai'shain* un brânci care o făcu să se împleticească. Fă-o repede, micuţă Lina. Ştiu că nu vrei să mă dezamăgeşti.

Galina reuşi să-şi ţină echilibrul cât să nu cadă, doar ca să înainteze împelticindu-se spre prizoniere. Pe alocuri, se afunda până la genunchi, târându-şi roba pe zăpadă, însă era hotărâtă să îşi atingă ţinta. Pe faţa ei rotundă se observa un amestec de tamă, repulsie şi... nerăbdare. Oare era posibil? Una peste alta, era o combinaţie dezgustătoare.

Sevanna îşi încheia circuitul, revenind în locul în care Faile o putea vedea limpede, şi trase de hăţuri în faţa înţeleptelor. Femeia îşi ţinea ferecate buzele-i pline. Mantia îi flutura în bătaia vântului tăios, dar ea nu părea să bage de seamă nici vântul, nici zăpada care i se aşternea pe creştetul capului.

— Tocmai am primit veşti, Therava. Vocea ei era calmă, deşi ochii ei scânteiau ca nişte fulgere. În noaptea asta vom împărţi tabăra cu Jonine.

— A cincea gintă, răspunse Therava pe un ton hotărât. Şi în cazul ei era ca şi când vântul şi zăpada nu ar fi existat. Cinci, în vreme ce şaptezeci şi opt sunt împrăştiate în toate colţurile lumii. E bine că n-ai uitat că ai făgăduit să reuneşti clanul Shaido, Sevanna. Noi nu vom aştepta o veşnicie.

Întorcându-şi calul, îl lovi în coaste cu călcâiele, încercând să înainteze în galop spre marea de oameni şi căruţe, deşi niciun cal n-ar fi putut face asta din cauza troienelor. Calul negru reuşi totuşi să înainteze mai iute decât ar fi mers la pas, dar nu mai mult. Cu feţele inexpresive ca nişte măşti, Therava şi Somery priveau cum calul şi călăreaţa sa dispăreau în perdeaua albă care cădea.

O discuţie importantă, cel puţin pentru Faile. Îşi dădea seama când atmosfera era încordată ca o strună şi resimţea ura reciprocă. Era o vulnerabilitate de care se putea folosi, dacă îşi va da seama cum anume. Se părea că shaido nu erau cu toţii acolo, deşi păreau să fie mai mult decât suficienţi, după şirul nesfârşit pe care îl vedea trecând. Galina ajunse la ea în acel moment şi totul îi dispăru din minte.

Cu o oarecare stăpânire de sine, Galina afişă o expresie liniştită şi îi cuprinse capul Failei cu ambele mâini, fără să rostească un cuvânt. Poate că Faile suspinase; nu era convinsă. Pământul păru să-i fugă de sub picioare când se ridică pe jumătate cu o smucitură. Ceasurile se scurgeau sau bătăile inimii încetineau. Femeia înveşmântată în alb se dădu în spate, iar Faile căzu pe burtă pe pătura maro, gâfâind pe lâna aspră. Picioarele nu o mai dureau, dar tămăduirea aducea cu ea foamea, iar Faile nu mai mâncase nimc de la micul dejun luat cu o zi înainte. Ar fi fost în stare să înfulece *farfurii* pline cu orice ar fi semănat a mâncare. Nu se mai simţea istovită, însă îşi simţea muşchii moi. Împingându-se în braţele care păreau să cedeze sub propria-i greutate, îşi strânse din nou cu mâini nesigure pătura cu dungi gri în jurul trupului. Era uluită de ce văzuse pe mâna Galinei cu câteva clipe înainte ca aceasta să o atingă ca de tămăduire. Recunoscătoare, îl lăsă pe bărbatul cu cicatrice să îi ducă la buze cana din care ieşeau aburi. Nu era sigură că o va putea ţine singură.

Galina nu irosea timpul. Ameţită, Alliandre tocmai încerca să se ridice de pe burtă, pătura ei cu dungi alunecând neobservată pe pământ. Urmele de dispăruseră. Maighdin zăcea în continuare întinsă între două pături, membrele

răsfirate îi ieşeau de sub ele şi se mişcau în timp ce ea încerca să se adune cu greu. Chiad, cu mâna Galinei pe cap, sări în picioare, cu braţele deschise, răsuflând zgomotos. Umflătura galbenă de pe obrazul ei dispăru chiar în timp ce Faile o privea. Fecioara căzu ca secerată când Galina trecu la Bain, deşi începu să se mişte aproape imediat.

Faile se ocupa de ceaiul ei şi de gândurile furioase. Aurul de pe degetul Galinei era un inel cu Marele Şarpe. L-ar fi considerat un dar ciudat din partea celui care îi oferise femeii celelalte podoabe dacă n-ar fi fost tămăduirea. Galina era aes sedai. Trebuie să fi fost. Dar ce făcea o aes sedai acolo, în veşminte de *gai'shain?* Ca să nu mai pomenim că părea să fie dispusă să lingă încheietura Sevannei şi să sărute picioarele Theravei! O aes sedai!

Stând deasupra unei Arrele vlăguite, ultima la rând, Galina gâfâia încet din cauza tămăduirii – fuseseră atât de multe, una după alta – şi o privea Therava de parcă ar fi nădăjduit la un cuvânt de laudă. Fără măcar să îi arunce o privire, cele două înţelepte o luară spre râul de shaido, ţinându-şi capetele apropiate şi vorbind. După o clipă, aes sedai se încruntă şi îşi ridică roba, fugind după ele cât putu de repede. Însă nu o dată privi în urma ei. Faile presimţea că femeia privise în urma ei chiar şi după ce zăpada care cădea puse o perdea între ele.

Mai mulţi *gai'shain* veneau din direcţia cealaltă. Vreo doisprezece bărbaţi şi femei, şi doar unul era aiel, un roşcovan şi deşirat, care avea o cicatrice palidă ce îi pornea de la linia părului şi până la falcă. Faile recunoscu cairhienini scunzi şi şi palizi şi alţii de care credea că erau amadiciani sau atlarani, mai înalţi şi mai tuciurii, şi chiar o domani cu pielea bronzată. Femeia domani şi una dintre celelalte femei purtau în jurul tailiei cingători din lanţuri aurii şi coliere din zale în jurul gâtului. La fel purta şi unul dintre bărbaţi! Oricum, podoabele de pe *gai'shain* nu păreau importante, ci mai degrabă ciudate, mai ales pe lângă mâncarea şi veşmintele pe care le aduceau.

Unii dintre nou-veniţi cărau coşuri cu pâini brânză galbenă, iar *gai'shainii* care se aflau deja acolo cu ploştile lor cu apă ofereau de băut, astfel încât mâncarea să alunece mai bine pe gât. Faile nu era singura care îşi umplea gura cu o grabă necuviincioasă în timp ce se îmbrăca cu stângăcie şi părând mai preocupată de viteză decât de modestie. Roba albă cu glugă şi veşmintele groase de dedesubt păreau grozav de călduroase, căci frigul nu pătrundea prin ele, la fel ciorapii grei

din lână şi cizmele moi aieli, care se încheaiau cu şireturi până la genunchi – până şi cizmele fuseseră albite! –, însă nu îi umpleau golul pe care îl simţea în stomac. Carnea era tare ca o piele de cizmă, brânza aproape tare ca piatra, nici pâinea nu era mai moale, însă aveau un gust dumnezeiesc! Saliva la fiecare muşcătură.

Mestecând brânza din gură, îşi înnodă ultimul şiret al cizmei şi se ridică în picioare, netezindu-şi roba. Când întinse mâna să mai ia nişte pâine, una dintre femeile care purtau aur, durdulie, simplă şi istovită, scoase un lanţ auriu din sacul din pânză care îi atârna pe umăr. Înghiţind repede, Faile făcu un pas în spate.

— Aş prefera să nu îl port, mulţumesc.

Avea presentimentul că se înşelase atunci când considerase acele podoabe ca fiind lipsite de importanţă.

— Nu contează ce preferi tu, răspunse femeia durdulie pe un ton plictisit. Avea accent amadician, cultivat. Acum slujeşti doamnei Sevanna. Vei purta ce ţi se va da şi vei face ce ţi se va spune, altminteri, vei fi pedepsită până când vei înţelege unde greşeşti.

La câţiva paşi mai încolo, Maighdin încerca să se ferească de femeia domani, împotrivindu-se să i se pună zgarda. Alliandre se îndepărta de bărbatul care purta lanţuri de aur ţinându-şi mâinile ridicate şi afişând o expresie dezgustată. El îi întinse una dintre curele. Din fericire, amândouă se uitau la Faile. Poate că biciuirea din pădure le priise.

Oftând din greu, Failele făcu un semn din cap, apoi o o lăsă pe femeia durdulie să îi prindă cureaua lată în jurul taliei. Urmându-i exemplul, celelalte două femei îşi lăsară braţele pe lângă corp. Alliandre părea să fi suferit cele mai multe lovituri şi stătea nemişcată, cu privirea pierdută, în timp ce i se puneau cureaua şi zgarda. Maighdin se străduia din răsputeri să o sfredelească cu privirea pe femeia domani cea zveltă. Faile încercă să schiţeze un zâmbet încurajator, însă îi venea greu. Pentru ea, pocnetul scos de închizătoarea zgărzii semăna cu cel făcut de uşa unei închisori care se închidea. Cureaua şi zgarda puteau fi îndepărtate la fel cum fuseseră puse, dar *gai'shainii* care îi slujeau „Doamnei Silvana" cu siguranţă erau supravegheaţi îndeaproape. Era un dezastru după altul. De-acum încolo, lucrurile trebuiau să se îndrepte. Trebuia.

În scurt timp, Faile se trezi călcând prin zăpadă pe picioarele-i nesigure, alături de Alliandre, cea cu privirea pierdută, şi Maighdin, cea cu privirea încruntată, înconjurate de *gai'shaini* care mânau turmele de animale, cărau coşuri mari şi acoperite pe spate, trăgeau roabe pline ochi, ale căror roţi erau prinse pe şine de lemn. Şi telegile, şi căruţele cu coviltir aveau tălpi din lemn sau şine late, iar roţile erau legate pe încărcătura acoperită cu zăpadă. Poate că zăpada era un lucru neobişnuit pentru shaido, însă aceştia învăţaseră ceva călătorind prin ea. Nici Faile, nici celelalte nu cărau poveri, deşi femeia amadiciană le asigurase că vor căra sau vor trage încărcături în ziua următoare şi în celelalte. Cu toate acesta, mulţi shaido înaintau în coloană, ca un oraş mare aflat în mişcare, dacă nu chiar o naţiune. Copiii până la doisprezece sau treisprezece ani stăteau cocoţaţi pe telegi sau în căruţele cu coviltir, însă ceilalţi mergeau pe jos. Toţi bărbaţii purtau *cadin'sor,* însă majoritatea femeilor purtau fuste, bluze şi şaluri, asemena înţeleptelor, iar cei mai mulţi dintre bărbaţi aveau asupra lor o singură suliţă sau nici atât, părând mai blânzi decât ceilalţi. „Blânzi" însemnând că erau pietre mai puţin dure decât granitul.

Când femeia amadiciană plecă, fără să îşi spună numele sau altceva în afară că trebuia să se supună, altminteri va fi pedepsită, Faile îşi dădu seama că le pierduse din vedere pe Bain şi pe celelalte, care se aflau undeva, ascunse de zăpada care cădea. Cum nimeni nu încerca să o oblige să stea într-un anume loc, ea se muta cu un aer obosit de colo colo în interiorul coloanei, însoţită de Alliandre şi de Maighdin. Faptul că îşi ţinea mâinile împreunate în mâneci îi îngreuna mersul, mai ales prin zăpadă, dar măcar îi erau calde. Mai calde decât dacă şi le-ar fi ţinut afară. Din cauza vântului, ele îşi ţineau glugile pe cap. În ciuda curelelor aurii speciale, nici *gai'shainii,* nici shaido nu se uitară de două ori la ele. Totuşi, în ciuda faptului că străbătuse coloana de zeci de ori sau mai mult, căutarea se dovedi a fi zadarnică. Peste tot erau oameni în robe albe şi oricare dintre acele glugi adânci le-ar fi putut ascunde pe tovarăşele ei.

— Va trebui să le găsim în seara asta, zise Maighdin în cele din urmă.

Ea reuşea să păşească prin zăpada adâncă, chiar dacă o făcea într-un mod lipsit de graţie. Ochii ei albaştri aveau o căutătură pătrunzătoare în scobitura glugii. Apucă cu o mână lanţul de aur lat din jurul grumazului ei de parcă ar fi vrut să şi-l smulgă.

— După cum văd, noi facem zece paşi când ceilalţi fac doar unul. Douăzeci de paşi în loc de unu. Nu ne va servi la nimic dacă vom ajunge în tabără în seara asta prea istovite ca să ne mai mişcăm.

În partea cealaltă a Failei, Alliandre se trezi din amorţeală suficient cât să îşi arcuiască o sprânceană auzind hotărârea din vocea lui Maighdin. Faile nu spuse nimic, doar îi aruncă o privire servitoarei ei, însă fu de-ajuns ca Maighdin să se înroşească şi să se bâlbâie. Ce o apucase pe femeie? Deşi nu era ceea ce se aşteptase de la o servitoare, totuşi ea nu putea da vina pe spiritul lui Maighdin, care dorea să evadeze. Păcat că femeia nu putea conduce mai mult. Odinioară, Faile îşi făcuse mari speranţe, asta până când află că Maighdin era înzestrată cu atât de puţin har, încât acesta era inutil.

— Trebuie să fie în seara aceasta, Maighdin, conveni ea.

Sau de câte seri va fi nevoie. Ea nu pomeni de asta. Faile îi privi în grabă pe oamenii din jurul lor ca să se asigure că nu le auzise cineva. Shaido, în *cadin'sor* sau nu, păşeau hotărâţi prin zăpada care cădea, înaintând spre o ţintă nevăzută. *Gai'shainii* – celilalţi *gai'shaini* – se deplasau mânaţi de un scop diferit. „Supune-te, sau vei fi pedepsit!"

— În felul în care ne ignoră, continuă ea, ai putea cădea pe marginea drumului, atâta vreme cât nu faci asta sub nasul vreunui shaido. Dacă vreuna din voi va găsi o portiţă de salvare, să nu mai stea pe gânduri. Robele astea vă vor ajuta să vă ascundeţi în zăpadă şi, odată ce veţi da de un sat, aurul pe care ni l-au oferit cu atâta mărinimie vă va duce înapoi la soţul meu. El le va lua urma.

„Nu prea repede, gândi ea. Cel puţin nu prea aproape. Shaido aveau o armată aici. O armată mică, poate, în comparaţie cu altele, dar mai mare decât a lui Perrin".

Faţa lui Alliandre se înăspri, citindu-se pe ea determinarea.

— Nu am să plec niciodată fără tine, zise ea cu blândeţe. Cu blândeţe, dar pe un ton ferm. N-am să iau în derâdere niciun jurământ de loialitate, Doamna mea. Voi evada împreună cu tine sau deloc.

— Vorbeşte în numele amândurora, zise Maighdin. Oi fi eu o simplă servitoare – rosti cuvântul cu dispreţ –, dar n-am să las pe nimeni în urmă cu aceşti... bandiţi!

Tonul ei nu era doar ferm; nu accepta nicio împotrivire. După toate astea, Lini trebuia să poarte o discuţie foarte lungă cu ea, înainte să-şi poată menţine poziţia!

Faile îşi deschise gura ca să se împotrivească – nu, să poruncească; Alliandre îi jurase credinţă, iar Maighdin era servitoarea ei, oricât de răzvrătită devenise de când era captivă! Ele îi *vor* asculta poruncile! Însă cuvintele i se stinseră pe buze.

Formele întunecate care se apropiau străpungând valul de Shaido şi perdeaua de zăpadă se materializară într-un grup de femei aiel ale căror feţe erau încadrate de şaluri. Thevara se afla în fruntea lor. La un cuvânt şoptit al ei, celelalte rămaseră în urma ei, în vreme ce Therava se alătură lui Faile şi însoţitoarelor ei. Adică păşea alături de ele. Ochii ei pătrunzători păreau să stingă până şi curajul lui Maighdin, deşi nu le aruncase decât o privire. Din punctul ei de vedere, ele nu meritau nici măcar o privire.

— Vă gândiţi la evadare, începu ea. Cum nu niciuna nu zise nimic, înţeleapta adăugă pe un ton dispreţuitor: Nu încercaţi să negaţi!

— Vom încerca să slujim aşa cum trebuie, înţeleapto, zise Faile cu băgare de seamă.

Ea îşi ţinea capul plecat în glugă şi avu grijă să nu privească în ochii femeii mai înalte.

— Ştii ceva despre obiceiurile noastre. Thevara părea surprinsă, dar mirarea ei dispăru repede. Prea bine. Dar mă iei de proastă dacă gândeşti că eu cred că veţi sluji cu smerenie. Pentru nişte locuitori din ţinuturile umede văd curaj în toate trei. Unii nu încearcă niciodată să scape, pentru că doar cei morţi reuşesc. Cei vii sunt întotdeauna aduşi înapoi. Întotdeauna.

— Voi ţine minte cuvintele tale, înţeleapto, zise Faile pe un ton umil. Toate vom ţine minte.

„Întotdeauna? Ei bine, trebuia să existe prima oară".

— Oh, *foarte* bine, şopti Therava. Poate veţi reuşi să convingeţi o persoană oarbă cum este Sevanna. Totuşi, luaţi aminte, *gai'shain,* cei din ţinuturile umede nu seamănă cu ceilalţi care poartă robe albe. În loc să fiţi eliberate după un an şi o

zi, veţi sluji până veţi fi prea gârbovite şi prea slăbite ca să mai puteţi munci. Eu sunt singura voastră nădejde ca să scăpaţi de această soartă.

Faile se poticni în zăpadă, iar dacă Alliandre şi Maighdin n-ar fi prins-o de braţele pe care şi le flutura în aer, ar fi căzut. Pierzându-şi răbdarea, Therava le făcu semn să se pună în mişcare. Faile simţi că i se face rău. *Therava* le va ajuta să evadeze când Chaid şi Bain susţineau că aielii nu ştiau nimic despre Jocul Caselor şi îi dojeneau pe cei din ţinuturile umede pentru că îl jucau, însă Faile recunoştea acum curenţii care se roteau în jurul ei. Curenţi care aveau să le tragă pe toate la fund dacă ea făcea un pas greşit.

— Nu pricep, înţeleapto.

Îşi dorea ca vocea ei să nu pară dintr-odată atât de răguşită.

Totuşi, poate tocmai acea răguşeală o convinse pe Thevara. Oamenii ca ea credeau că teama era o motivaţie mai puternică decât oricare alta. Oricum, ea zâmbi. Nu era un zâmbet cald, ci doar o strâmbătură a buzelor subţiri, şi singura emoţie pe care o trăda era satisfacţia.

— Toate trei veţi fi cu ochii în patru şi cu urechile ciulite cât timp o veţi sluji pe Sevanna. În fiecare zi, o înţeleaptă vă va pune întrebări, iar voi veţi repeta fiecare cuvânt rostit de Sevanna şi veţi spune cu cine a vorbit. Faceţi-mi pe plac, şi voi avea grijă să fiţi lăsate în urmă.

Faile nu voia să ia parte la aşa ceva, însă refuzul era exclus. Dacă refuza, niciuna dintre ele nu avea să supravieţuiască peste noapte. Era convinsă de asta. Therava nu îşi va asuma niciun risc. Poate că nu vor supravieţui nici măcar până la căderea nopţii; zăpada aceea va acoperi repede trei trupuri înveşmântate în alb, iar ea se îndoia că cineva din apropiere s-ar fi împotrivit dacă Therava ar hotărât să taie câţiva grumaji pe ici, pe colo. Oricum, toţi erau atenţi la drumul pe care îl aveau de străbătut prin zăpadă. Poate că nici nu vor băga de seamă.

— Dacă ea va afla... Faile înghiţi cu noduri.

Femeia le cerea să păşească pe nisipuri mişcătoare. Nu, le poruncea s-o facă. Oare aielii omorau iscoadele? Ei nu îi trecuse niciodată prin minte să le întrebe pe Chaid şi pe Bain despre asta.

— Ne vei proteja, înţeleapto?

Femeia cu faţa aspră o apucă pe Faile de bărbie cu nişte degete de oţel, oprind-o în loc şi ridicând-o în vârful picioarelor. Ochii Theravei o ţintuiau. Faile simţi că i se usucă gura. Privirea aceea fixă făgăduia durere.

— Dacă ea va afla, *gai'shain,* eu însămi te voi pregăti pentru gătit. Aşa că ai grijă să nu afle. În seara aceasta, veţi sluji în cortul ei. Tu şi alte câteva sute, prin urmare, nu vei avea prea multe sarcini care să-ţi distragă atenţia de la ceea ce este important.

După ce le privi o clipă cu atenţie pe cele trei femei, Therava dădu din cap mulţumită. Vedea trei femei din ţinuturile umede, prea slăbite ca să facă altceva decât să se supună. Fără a mai rosti un cuvânt, îi dădu drumul Failei şi se întoarse, iar, în câteva clipe, ea şi celelalte înţelepte fură înghiţite de zăpadă.

O vreme, cele trei femei înaintară în tăcere, împleicindu-se. Faile nu mai spuse că una dintre ele trebuia să evadeze singură, nici nu mai dădu ordine. Era sigură că dacă ar face-o, celelalte se vor răzvrăti din nou. Pe lângă toate astea, dacă se vor supune, vor lăsa impresia că Therava le făcuse să se răzgândească, pentru că se temeau de ea. Faile le cunoştea suficient de bine pe celelalte două femei ca să ştie că acestea mai degrabă ar muri decât să recunască faptul că femeia le înspăimânta. Pe ea, Therava o înspăimânta sigur. „Şi mai degrabă mi-aş înghiţi limba decât să recunosc cu voce tare", gândi ea cu amărăciune.

— Mă întreb la ce s-a referit când a spus... „gătit" zise, în cele din urmă, Alliandre. Am auzit că, uneori, inchizitorii Mantiilor Albe îi pun pe proţap pe prizonieri.

Înfiorându-se, Maighdin se cuprinse cu braţele, iar Alliandre îşi scoase o mână din mâneci doar atât cât să o bată uşor pe umăr pe cealaltă femeie.

— Nu-ţi face griji! Dacă Sevanna are o sută de servitori, s-ar putea să nu ne putem apropia niciodată suficient de mult ca să auzim ceva. Putem alege ce să le spunem, astfel încât să nu ni se ia urma.

Maighdin râse cu amărăciune de sub gluga ei albă.

— Crezi că încă putem face mici alegeri? Nu putem face niciuna. Trebuie să înveţi cum este să n-ai de ales. Femeia nu ne-a ales pentru că avem *curaj.* Ea aproape

că scuipă cuvântul. Pun rămăşag că toţi *ceilalţi* servitori ai Sevannei au primit acelaşi avertisment din partea Theravei. Dacă vom rata vreun cuvânt pe care ar trebui să îl auzim, poţi fi sigură că ea va afla.

— S-ar putea să ai dreptate, conveni Alliandre după o clipă. Dar să nu mai vorbaşti astfel niciodată, Maighdin. Ne aflăm într-o situaţie grea, deşi este puţin spus, dar *nu uita* cine sunt eu.

— Până când vom scăpa, răspunse Maighdin, eşti servitoarea Sevannei. Dacă nu tei vei considera o servitoare în tot acest timp, mai bine ai urca pe proţapul acela. Şi lasă-ne şi nouă loc, căci ne vor pune şi pe noi acolo.

Gluga îi ascundea faţa Alliandrei, însă ea îşi încorda spatele la fiecare cuvânt. Era isteaţă şi ştia cum să facă ce trebuia să facă, dar avea tremperamentul unei regine atunci când nu şi-l stăpânea.

Faile izbucni înainte ca aceasta să apuce să izbucnească.

— Până vom reuşi să scăpăm, *toate* suntem servitoare zise ea pe un ton ferm. Lumină, ultimul lucru de care avea nevoie era ca să se certe cele două femei. Dar vei cere iertare, Maighdin. Acum!

Cu capul întors, servitoarea ei bombăni ceva ce ar fi putut aduce cu o scuză. Cel puţin asta voia să pară.

— Cât despre tine, Alliandre, mă aştept să fii o servitoare *bună,* continuă Faile.

Alliandre scoase un sunet, protestând cu jumătate de gură, însă Faile o ignoră şi concluzionă:

— Dacă vrem să avem vreo şansă de scăpare, trebuie să facem ce ni se spune, să muncim din greu şi să atragem cât mai puţin atenţia asupra noastră – de parcă n-ar fi atras deja toată atenţia din lume. Şi îi vom spune Thevarei de fiecare dată când Sevanna strănută. Nu ştiu ce va face Sevanna atunci când va afla, dar cred că toate avem o idee despre ce va face Therava dacă o vom nemulţumi.

Aceste cuvinte fură de ajuns ca să le facă să tacă. Toate aveau o idee despre ce va face Therava şi era posibil ca moartea să nu fie cea mai rea pedeapsă.

Până la amiază, ninsoarea abundentă lăsă locul doar câtorva fulgi răzleţi. Norii

negri ascundeau în continuare soarele, însă Faile hotărî că trebuia să fie aproape de miezul zilei, căci primeau mâncare. Nimeni nu se opri în loc, însă sute de *gai'shaini* îşi croiau drum prin coloană, cărând coşuri şi traiste pline cu pâine şi cu carne de vită uscată şi ploşti care de astă dată conţineau apă, suficient de rece încât să simtă cum o dor dinţii. În mod ciudat, ea nu era atât de flămândă pe cât ar fi crezut, după atâtea ore de mers pe jos prin zăpadă. Ştia că şi Perrin fusese tămăduit cândva şi rămăsese flămând ca un lup vreme de două zile. Poate că era aşa pentru că rănile ei fuseseră mai puţin grave decât ale lui. Ea observă că nici Alliandre şi nici Maighdin nu mâncară mai mult decât ea.

Tămăduirea o duse gândul la Galina, la aceleaşi întrebări care o frământau şi care se rezumau la un simplu „de ce"? De ce o aes sedai – *trebuia* să fie aes sedai – le-ar linguşi pe Sevanna şi pe Therava? Pe oricine? Poate că o aes sedai le-ar ajuta să scape. Sau poate că nu. Le-ar putea trăda dacă asta i-ar sluji propriului interes. Aes sedai făceau ce făceau şi nu aveai de ales decât să accepţi acest lucru, asta dacă nu cumva erai Rand al' Thor. Însă el era şi *ta'veren,* şi Dragonul Renăscut pe deasupra; ea era cea care avea foarte puţine opţiuni în acel moment, al cărei cap se afla în mare primejdie. Ca să nu mai pomenească de capetele celor care se aflau în grija ei. Orice fel de ajutor era bine-venit, de la oricine. Vântul aprig se domoli în timp ce ea o analiza pe Galina din toate unghiurile posibile şi începu cadă din nou zăpada, mai deasă, până când nu mai vedea la zece paşi în faţă. Nu era sigură dacă putea avea sau nu încredere în femeie.

Dintr-odată, ea îşi dădu seama că o femeie în robă albă o privea, aproape ascunsă în zăpadă, însă zăpada nu era atât de deasă încât să ascundă cureaua lată, bătută în nestemate. Faile le atinse braţele însoţitoarelor ei şi arătă cu capul spre Galina.

Când Galina văzu că fusese zărită, se apropie şi păşi alături de ele, postându-se între Faile şi Alliandre. Deşi nu păşea cu graţie prin zăpadă, părea să fie mai obişnuită cu mersul prin zăpadă decât ele. În acel moment, ea nu avea deloc un aer linguşitor. Expresia de pe faţa ei rotundă, ascunsă în glugă, era aspră, cu ochii ageri. Ea îşi întorcea întruna capul, aruncând priviri prudente în jurul ei ca să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. Semăna cu o pisică domestică ce se prefăcea că era un leopard.

— Ştiţi cine sunt eu? le întrebă ea, cu o voce care nu ar fi putut fi auzită de la

zece paşi depărtare. Ce sunt eu?

— Trebuie să fii aes sedai, răspunse Faile, cu băgare de seamă. Pe de altă parte, locul acesta pare să fie foarte ciudat pentru o aes sedai.

Nici Alliandre şi nici Maighdin nu trădară nici cel mai mic semn de mirare. Era limpede că văzuseră deja inelul cu Marele Şarpe cu care Galina se juca agitată.

Roşeaţa apăru în obrajii Galinei, iar ea încercă s-o pună pe seama furiei.

— Ceea ce fac eu aici este de mare importanţă pentru Turn, copilă, zise ea pe un ton rece. Expresia de pe faţă lăsa să se înţeleagă că motivele ei erau peste putrea lor de înţelegere. Ochii îi erau ca nişte săgeţi care încercau să străpungă perdeaua de zăpadă. Nu pot da greş. Atâta trebuie să ştiţi.

— Trebuie să ştim dacă putem avea încredere în tine, zise Alliandre pe un ton calm. Trebuia să te fi pregătit în Turn, altminteri n-ai şti să tămăduieşti, dar femeile câştigă inelul fără să câştige şalul, prin urmare, eu nu cred că eşti aes sedai.

Se părea că Faile nu era singura care îşi pusese întrebări în privinţa femeii.

Galina strânse din buzele-i cărnoase şi îşi strânse pumnul spre Alliandre, ca să o ameninţe sau să-i arate inelul, sau amândouă.

— Crezi că te vor trata diferit doar pentru că porţi coroană? Pentru că obişnuiai să porţi una? Acum era furioasă, nu încăpea nicio îndoială. Uită să mai fie atentă la posibili ascultători, iar vocea îi deveni tăioasă. Scuipatul îi ţâşnea din gură cu forţa unei tirade. Îi veţi aduce Sevannei vin şi o veţi spăla pe spate, întocmai cum fac şi ceilalţi. Servitorii ei sunt toţi de viţă nobilă, sau negustori bogaţi, sau bărbaţi şi femei care ştiu cum să îi slujească pe nobili. În fiecare zi, pune să fie biciuiţi cinci dintre ei, ca să îi încurajeze pe restul, prin urmare, toţi spun minciuni în speranţa că îi vor intra în graţii. Prima oară când veţi încerca să fugiţi, vă vor răsuci tălpile până când nu veţi mai putea umbla şi vă vor lega răsucite ca pe un puzzle făurit de un fierar ca să trageţi o teleagă până când nu veţi mai putea. A doua oară va fi mai rău, iar a treia oară şi mai rău. Este aici un individ care cândva a fost o Mantie Albă. A încercat să fugă de nouă ori. Deşi este un bărbat puternic, ultima oară când l-au adus înapoi, implora şi plângea înainte ca ei să apuce să îl biciuiască drept pedeapsă.

Alliandre nu primi prea bine toată acea vorbărie. Pufnea indignată, iar Maighdin mârâi:

— Asta ai păţit şi tu? Fie că eşti aes sedai, fie aleasă, eşti o ruşine pentru Turn!

— Să taci când vorbesc superiorii tăi, sălbatico! izbucni Galina.

Lumină, dacă vor continua aşa, vor ajunge să ţipe una la alta.

— Dacă intenţionezi să ne ajuţi să evadăm, atunci spune-o, îi strigă Faile femeii aes sedai înveşmântată în mătase. În acea privinţă, nu se îndoia de femeie. Dacă nu, atunci spune ce ce vrei de la noi.

În faţa lor, umbra unei căruţe cu coviltir se zărea prin perdeaua de zăpadă. Stătea înclinată în locul unde una dintre tălpile de lemn se desprinsese. Îndrumaţi de un shaido cu braţe şi umeri ca ai unui fierar, *gai'shainii* puneau o pârghie ca să poată ridica căruţa suficient de mult încât talpa din lemn să poată fi pusă la loc. Faile şi celelalte tăcură din gură când trecură pe acolo.

— Ea este într-adevăr suzerana ta, Alliandre? întrebă Galina când se îndepărtară suficient de mult de locul unde bărbaţii stăteau strânşi în jurul căruţei cu coviltir. Expresia de pe faţa ei era furioasă, iar tonul ei era tăios. Cine este ea de i-ai jurat credinţă?

— Mă poţi întreba pe mine, zise Faile pe un ton rece. „Arză-le-ar focu' pe aes sedai, cu secretele lor cu tot! Uneori, ea credea că o aes sedai nu îţi va spune că cerul este albastru decât dacă vedea un avantaj în asta", gândi ea. Sunt Doamna Faile t' Aibara, dacă vrei să ştii. Vrei să ne ajuţi?

Galina căzu într-un genunchi şi o privi atât de intens pe Faile, încât aceasta se întrebă dacă nu făcuse o greşeală. O clipă mai târziu, ştiu că greşise.

Ridicându-se din nou în picioare, femeia aes sedai zâmbi neplăcut. Nu mai părea furioasă. De fapt, părea la fel de mulţumită cum fusese Therava. Poate chiar mai mult.

— t' Aybara? repetă ea pe un ton meditativ, eşti saldeană. Există un tânăr, Perrin Aybara. Este soţul tău? Da, văd că am atins o coardă sensibilă. Cu siguranţă asta ar explica jurământul Alliandrei. Sevanna are planuri măreţe cu un băiat al cărui

nume ale legătură cu soţul tău. Rand al' Thor. Dacă află că a pus mâna pe tine... Oh, nu te teme, nu va afla decât de la mine. Privirea i se înăspri şi, dintr-odată, păru a fi leopard în carne şi oase. Un leopard flămând. Nu şi dacă veţi face toate cum vă voi spune. Ba chiar am să vă ajut să evadaţi.

— Ce vrei de la noi? întrebă Faile, mai insistant decât voia.

Lumină, se înfuriase pe Alliandre că atrăsese atenţia asupra lor când îşi rostise numele, iar acum şi ea făcuse acelaşi lucru. Sau mai rău. „Iar eu care credeam îmi ascund identitatea, ţinând secret numele tatălui meu, gândi ea cu amărăciune.

— Nimic prea dificil, răspunse Galina. Aţi remarcat-o pe Therava, nu? Fireşte că da. Toată lumea o observă pe Therava. Ţine ceva în cortul ei, un sceptru alb şi neted, lung de o jumătate de metru. Se află într-un cufăr roşu, cu încuietori de alamă, care nu este niciodată încuiat. Aduceţi-mi-l şi vă voi lua cu mine atunci când voi pleca.

— Pare a fi o nimica toată, zise Alliandre, bănuitoare. Dacă e aşa, de ce nu îl iei chiar tu?

— Pentru că vă am pe voi ca să mi-l aduceţi! Dându-şi seama că ţipase, Galina se făcu mică, iar gluga i se legănă când începu să privească iscoditor şirul învăluit în zăpadă, în căutarea posibililor ascultători. Deşi nimeni nu părea să arunce nici măcar o privire în direcţia lor, vocea ei ajunse o şoaptă şuierată atunci când continuă. Dacă n-o veţi face, o să vă las aici până la adânci bătrâneţi. Iar Sevanna va afla de Perrin Aybara.

— Ar putea dura o vreme, zise Faile, disperată. Nu vom fi libere să ne furişăm în cortul Theravei oricând vom avea chef.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se apropie de cortul Theravei. Dar Galina spusese că le va ajuta. Oricât de şireată era, o aes sedai nu putea minţi.

— Aveţi tot timpul de care aveţi nevoie, răspunse Galina, tot restul vieţii, Doamnă Faile t' Aybara, dacă nu veţi fi cu băgare de seamă. Să nu mă dezamăgiţi.

Ea îi aruncă lui Faile o ultimă privire aspră, apoi se întoarse şi îşi croi drum prin zăpadă, ţinându-şi braţele astfel încât ar fi încercat să-şi ascundă cureaua bătută

în nestemate în spatele mânecilor largi.

Faile înainta cu greu, tăcută. Niciuna dintre însoţitoarele ei nu avea nimic de zis. Nu părea să mai fi rămas ceva de zis. Alliandre părea cufundată în gânduri, îşi ţinea mâinile în mâneci şi privea drept în faţă, de parcă ar fi zărit ceva dincolo de viscol. Maighdin îşi strângea din nou în pumn zgarda aurie. Erau prinse în trei menghine, nu una, şi oricare dintre ele le-ar fi putut ucide. Dintr-odată, salvarea păru foarte atrăgătoare. Totuşi, Faile intenţiona să scape cumva din această capcană. Luându-şi mâna de la zgardă, ea se lupta cu viscolul încercând să scornească un plan.

CAPITOLUL 5
Flamuri

El alerga peste câmpia acoperită cu zăpadă, cu nasul în vânt adulmecând acel miros preţios. Fulgii de zăpadă care cădeau nu se mai topeau când îi atingeau blana rece, însă gerul nu îl putea opri în loc. Perniţele labelor îi amorţiseră, însă picioarele nerăbdătoare se mişcau încontinuu, ducându-l mai departe, mai iute şi mai iute, până când ţinutul deveni nedesluşit înaintea lui. Trebuia să o găsească.

Dintr-odată, un lup mare, cenuşiu, cu urechile zdrenţuite şi cu trupul plin de cicatrice de la atâtea încăierări, coborî din cer şi începu să gonească alături de soare. Un alt lup mare şi cenuşiu, dar nu mai mare decât el. Va sfâşia cu colţii grumajii celor care o luaseră. Le va zdrobi oasele cu labele!

Jumătatea ta nu este aici, îi transmise Hopper, eşti prea înverşunat şi de prea mult timp afară din trupul tău. Trebuie să te întorci, Tăuraş, altminteri vei muri.

„Trebuie să o găsesc". Până şi gândurile păreau să-i gâfâie. Nu se gândea la el ca fiind Perrin Aybara. Era Tăuraş. Cândva, găsise şoimul aici. Trebuia să-l găsească din nou. Trebuia să o găsească. Pe lângă această nevoie, moartea era o nimica toată.

Într-o sclipire cenuşie, celălalt lup se năpusti asupra lui şi, deşi Tăuraş era mai mare, se simţea istovit şi se prăbuşi la pământ. Ridicându-se anevoie din zăpadă, mârâi şi se năpusti la grumazul lui Hopper. Nimic nu era mai important decât şoimul.

Lupul plin de cicatrice îşi luă zborul în aer ca o pasăre, iar Tăuraş căzu cu labele în sus. Hopper lumină zăpada din spatele lui.

Ascultă-mă pui! îi transmise Hopper cu furie prin puterea gândului. Mintea ţi-e sucită de teamă! Ea nu este aici, iar tu vei muri dacă vei mai zăbovi. Găseste-o în lumea celor treji. Numai acolo o vei putea găsi. Întoarce-te, găseşte-o!

Perrin îşi deschise brusc ochii. Era rupt de oboseală şi simţea un gol în stomac, însă foamea era doar o umbră pe lângă senzaţia de gol din piept. Se simţea gol pe dinăuntru şi distanţat chiar de el însuşi, de parcă ar fi fost o altă persoană care îl privea pe Perrin Aybara cum suferă. Deasupra lui, tavanul cortului cu dungi albastre şi aurii se ondula în bătaia vântului. Interiorul cortului era cufundat în semiîntuneric, însă lumina soarelui făcea ca pânza să strălucească blând. Ziua precedentă nu fusese un coşmar mai mare decât cel avut cu Hopper. Lumină, voise să îl omoare pe Hopper. În visele lupilor moartea era... definitivă. Era cald, dar el tremura. Stătea întins pe o saltea din pene, într-un pat mare ai cărui stâlpi aveau gravuri bogate şi erau poleiţi. Pe lângă mirosul de cărbune care ardea în mangaluri, el simţi un parfum de mosc şi mirosul femeii care-l purta. Nu mai era nimeni acolo.

Fără să ridice capul de pe pernă, el zise:

— Au găsit-o, Berelain?

Îşi simţea capul prea greu ca să şi-l ridice.

Scaunul pliant scârţâi uşor când ea se foi. El mai fusese acolo adeseori, cu Faile, ca să discute despre planuri. Cortul era suficient de mare încât să găzduiască o familie iar pisele de mobilier elaborate ale lui Berelain nu ar fi părut extravagante

pentru un palat, cu sculpturi atât de complicate şi de poleite, deşi totul – mesele, scaunele, chiar şi patul – era prins în cuie din lemn. Puteau fi demontate pentru a fi deplasate în căruţe, însă cuiele din lemn nu le făceau mai rezistente.

Pe lângă parfum, Berelain mirosea a mirare că el ştia că ea se afla acolo. Cu toate acestea, vocea ei era calmă:

— Nu. Iscoadele tale nu s-au întors încă, iar ale mele... Când am văzut că nu s-au întors până la căderea nopţii am trimis o companie întreagă. I-au găsit pe oamenii mei morţi într-o ambuscadă, ucişi înainte să apuce să străbată mai mult de nouă sau zece kilometri. I-am poruncit Seniorului Gallenne să păzească bine taberele. Şi Arganda are o gardă călare puternică, dar a trimis şi patrule. În ciuda sfatului meu, bărbatul e un idiot. Crede că nimeni nu o poate găsi pe Alliandre în afară de el. Este convins că nimeni nu îşi dă cu adevărat osteneala. Cu siguranţă, nu aielii.

Perrin strânse în pumni păturile din lână moale cu care era acoperit. Gaul nu va fi luat prin surprindere, nici Jondyn, nici măcar de către aieli. Aceştia vânau încă, iar asta însemna că Faile era în viaţă. S-ar fi întors de mult dacă i-ar fi găsit trupul. El trebuia să creadă asta. Ridică puţin una dintre păturile albastre. Era dezbrăcat sub ele.

— Există o explicaţie pentru asta?

Deşi vocea ei nu se schimbă, în mirosul ei se simţea precauţia.

— Tu şi oştenii tăi aţi fi murit îngheţaţi dacă nu aş fi plecat în căutarea voastră atunci când Nurelle s-a întors cu veşti despre iscoadele mele. Nimeni nu a avut curajul să te deranjeze; se pare că ai mârâit ca un lup la toţi cei care au încercat. Când te-am găsit, erai atât de amorţit, încât nu mai auzeai pe nimeni care îţi vorbea, iar celălalt bărbat era gata să cadă în în nas. Femeia ta Lini s-a îngrijit de el – nu avea nevoie decât de supă caldă şi de pături –, dar eu am pus să fii adus aici. Dacă n-ar fi fost Annoura, ţi-ai fi pierdut cel puţin câteva degete de la picioare. I-a... i-a fost teamă că ai putea muri chiar dacă te-a tămăduit. Ai dormit ca un om deja mort. Ea a zis că erai ca cineva care şi-a pierdut deja sufletul şi îţi era frig, indiferent câte pături erau puse pe tine. Şi eu am simţit asta când te-am atins.

Prea multe explicaţii şi niciuna suficientă. Îl cuprinse furia, o furie îndepărtată, dar el o alungă. Faile era întotdeauna geloasă când el ridica tonul la Berelain. N-avea de gând să ţipe la femeie.

— Gardy sau Neald ar fi putut face tot ce era nevoie, zise el pe un ton aproape monoton. Până şi Seonid, şi Masuri erau mai aproape.

— Sfătuitoarea mea mi-a venit prima în minte. Nu m-am gândit la ceilalţi decât atunci când eram aproape să ajungem aici. Oricum, are importanţă cine te-a tămăduit?

Atât de verosimil. Dacă el ar fi întrebat de ce însăşi Prima din Mayene îl veghea într-un cort cufundat în semiîntuneric în locul slujitoarelor ei sau a unor oşteni, sau chiar a Annourei, ea i-ar fi dat un alt răspuns verosimil. El nu voia să-l audă.

— Unde îmi sunt hainele? întrebă el, proptindu-se în coate.

Vocea lui era în continuare lipsită de emoţii.

O singură lumânare de pe măsuţa de lângă scaunul lui Berelain oferea singura lumină adevărată din cort, însă aceasta era mai mult decât suficientă pentru ochii lui, oricât de obosiţi i-ar fi fost. Era îmbrăcată destul de modest, într-o rochie de călărie verde închis, cu guler înalt, în a cărui dantelă scrobită i se cuibărea gâtul. Atunci când Berelain se îmbrăca modest era ca şi când un linx şi-ar fi pus pe el o blană de oaie. Faţa frumoasă şi nedemnă de încredere îi era ascunsă parţial în umbră. Făcea ceea ce făgăduia, asemenea unei aes sedai, din motive proprii, iar dacă nu îţi făgăduia nimic, te putea înjunghia în spate.

— Aici, pe cufăr, zise ea, făcând un gest graţios cu mâna ascunsă în dantelă albă. Le-am pus pe Rosene şi pe Nana să le cureţe, dar ai nevoie de odihnă şi de hrană mai mult decât de haine. Şi, înainte să mâncăm şi să trecem la treabă, verau să ştii că nimeni nu speră mai mult ca mine ca Faile să fie în viaţă.

Expresia ei era atât de deschisă şi de sinceră încât ai fi crezut-o dacă ea ar fi fost altcineva. Ea reuşea chiar să miroasă a onestitate!

— Am nevoie de haine, acum.

El se răsuci ca să se aşeze în şezut pe marginea patului trăgându-şi păturile peste

picioare. Hainele pe care le purtase stăteau împăturite cu grijă pe un cufăr de călătorie care era sculptat şi poleit cu totul. Mantia căptuşită cu blană era aşezată pe un capăt al cufărului, iar securea lui stătea rezemată lângă cizme, pe covoarele cu motive florale, viu colorate, care serveau pe post de duşumea. Lumină, cât era de obosit! Nu ştia cât timp fusese în visul lupilor, căci acolo erai treaz doar cu trupul. Maţele începură să îi chiorăie mai tare.

— Şi de hrană.

Berelain scoase un sunet gutural exasperat şi se ridică în picioare, netezindu-şi poalele şi ridicându-şi bărbia dezaprobator.

— Annoura nu va fi mulţumită de tine când se va întoarce de la înţelepte, zise ea pe un ton ferm. Nu le poţi ignora pur şi simplu, pe aes sedai. Nu eşti Rand al' Thor, aşa cum ele îţi vor dovedi mai devreme sau mai târziu.

Ea ieşi din cort, lăsând să intre un curent de aer rece. În nemulţumirea ei, nici măcar nu se obosi să îşi pună mantia. Prin crăpătura clapetelor, el văzu că încă mai ningea la fel de tare ca noaptea trecută, însă fulgii albi cădeau constant. Până şi lui Jondyn avea să îi fie greu să găsească o urmă după noaptea trecută. Încercă să nu se mai gândească la asta.

Patru mangaluri încălzeau aerul din cort, însă frigul îi pătrunse în picioare de îndată ce acestea atinseră covoarele. Se grăbi să îşi ia hainele. De fapt, se duse clătinându-se spre ele, dar fără a pierde vremea. Era atât de obosit, încât ar fi fost în stare să se întindă pe covoare şi să adoarmă din nou. Se simţea la fel de slăbit ca un miel nou-născut. Poate că şi visul lupilor avea legătură cu starea lui – căci năvălise acolo, abandonându-şi trupul –, însă cel mai probabil tămăduirea intensificase lucrurile. El rămăsese fără vlagă după ce nu mai mâncase nimic din ziua precedentă, de la micul dejun, şi după ce îşi petrecuse toată noaptea stând în zăpadă. Abia reuşi să îşi tragă nădragii pe el, deoarece mâinile îi tremurau. Jondyn o va găsi. Sau Gaul. O vor găsi în viaţă. Nimic altceva nu mai conta se simţea amorţit.

El nu se aşteptase ca Berelain să se întoarcă, dar un curent de aer rece pătrunse înăuntru, purtând cu el parfumul ei în timp ce el îşi trăgea pe el pantalonii. Îi simţea privirea pe spate ca mângâierea unor degete, însă se forţă să se îmbrace mai departe, de parcă ar fi fost singur. Nu avea de gând să-i dea satisfacţia de a-l

vedea grăbindu-se, doar pentru că ea îl privea. El se uită la ea.

— Roseane îţi va aduce mâncare caldă, zise ea. Mă tem că nu avem decât tocăniţă de oaie, dar i-am spus să pună cât pentru trei bărbaţi. Ea şovăi, iar el îi auzi pantofii scoţând un foşnet pe covor. Ea oftă încet. Perrin, ştiu că suferi. Există lucruri pe care poate ai vrea să le mărturiseşti, dar nu le poţi spune altcuiva. Nu te văd plângând pe umărul lui Lini, aşa că ţi-l ofer pe al meu. Putem face pace până când va fi găsită Faile.

— Pace? repetă el, aplecându-se cu grijă ca să-şi tragă o cizmă, ca să nu cadă în nas. Ciorapii de lână şi tălpile din piele groasă ale cizmelor îi vor încălzi în curând picioarele. De ce-am avea nevoie să facem pace?

Ea tăcu cât timp el îşi trase cealaltă cizmă, îndoind-o sub genunchi, şi nu vorbi până când el nu îşi legă şireturile cămăşii şi-o îndesă în pantaloni.

— Prea bine, Perrin. Dacă asta vrei.

Indiferent ce o fi vrut să spună cu asta, ea părea foarte hotărâtă. Brusc, el se întrebă dacă nu cumva îl înşelase nasul. Înainte de toate, mirosul ei era unul ofensat! Însă când o privi, ea afişa un zâmbet slab. Pe de altă parte, ochii aceia mari aveau o sclipire de furie.

— Oamenii Profetului au început să sosească înainte de ivitul zorilor, zise ea pe un ton vioi, dar din câte ştiu eu, el nu şi-a făcut încă apariţia. Înainte să-l revezi...

— *Au început* să sosească? o întrerupse el. Masema a acceptat să aducă doar o gardă de onoare, o sută de oameni.

— Nu ştiu ce-a acceptat, dar erau trei sau patru mii ultima oară când m-am uitat – o oaste de bandiţi, bărbaţi care pot ţine în mână o suliţă, pare-se – şi încă mai vin din toate direcţiile.

El îşi îmbrăcă în grabă haina şi îşi închise centura peste ea, punându-şi securea grea la şold. Acesta părea întotdeauna mai grea decât ar fi trebuit.

— Mai vedem noi! Să mă arză focu' dacă l-oi lăsa să mi-i pună în cârcă pe paraziţii lui ucigaşi!

— *Paraziţii* lui sunt o simplă neplăcere în comparaţie cu el însuşi. Masema este

cel periculos. Deşi vocea era calmă, în mirosul ei se simţea o teamă bine ţinută în frâu. Mereu se întâmpla asta atunci când vorbea de Masema. Surorile şi înţeleptele au dreptate în legătură cu asta. Dacă ai nevoie de mai multe dovezi decât ce vezi cu ochii tăi, să ştii că bărbatul s-a întâlnit cu seanchanii.

Aceste cuvinte fură pentru el ca o lovitură de ciocan, mai ales după vestea adusă de Balwer despre bătălia din Altara.

— De unde ştii? o întrebă el pe un ton poruncitor. De la prinzătorii tăi de hoţi?

Ea avea doi, pe care îi adusese din Mayene şi pe care îi trimisese prin oraşe şi prin sate ca să afle veşti. Împreună, cei doi nu descoperiseră nici pe jumătate din cât aflase Balwer. Nu că ea s-ar fi destăinuit.

Berelain clătină uşor din cap, cu părere de rău.

— De la servitorii... Failei. Trei dintre ei ne-au găsit chiar înainte de atacul aielilor. Vorbiseră cu nişte oameni care văzuseră aterizând o uriaşă creatură zburătoare. Ea se cutremură puţin cam vizibil, însă mirosul ei trăda o reacţie sinceră. Nu era o surpriză; văzuse şi el cândva astfel de bestii, iar trolocii nu păreau să nu mai semene cu creaturile Umbrei. O creatură care transporta un pasager. I-au luat urma până în Abila, la Masema. Nu cred că s-au întâlnit pentru prima oară. Mie mi-a lăsat impresia că se întâlniseră de mai multe ori.

Dintr-odată, pe buzele ei apăru un zâmbet uşor ironic, seducător. De astă dată, mirosul ei era acelaşi cu expresia de pe faţa lui.

— N-a fost frumos din partea ta să mă faci să cred că secretarul ăla uscăţiv al tău descoperea mai multe decât prinzătorii mei de hoţi când ai douăzeci şi patru de ochi şi urechi dându-se servitorii Failei. M-aipăcălit, trebuie să recunosc. Eşti mereu plin de surprize. De ce pari atât de mirat? Chiar ai cezul că poţi avea încredere în Masema după câte am văzut şi auzit?

Privirea lui Perin avea puţină legătură cu Masema. Acea veste putea avea o însemnătate mare sau niciuna. Poate că bărbatul credea că îi putea aduce pe seanchani în faţa Seniorului Dragon. Era suficient de nebun ca să facă asta. Dar... Faile îi pusese pe neghiobii ăia să *spioneze?* Să se furişeze în Abila? Şi Lumina mai ştie pe unde. Fireşte, ea spunea mereu că era treaba soţiei să spioneze, dar era altceva să plece urechea la bârfele care circulau în palat. Treaba aceasta era

complet diferită. Măcar de i-ar fi spus. Sau tăcuse din gură pentru că servitorii ei nu erau singurii care îşi vârau nasul unde nu le fierbea oala? îi stătea în fire. Faile avea, într-adevăr, curajul unui şoim. Poate că i se părea amuzant să spioneze ea însăşi. Nu, nu avea de gând să se înfurie pe ea. Cu siguranţă nu în acel moment. Lumină, ei i s-ar fi părut *amuzant!*

— Mă bucur să descopăr că poţi fi discret, şopti Berelain. Nu credeam că îţi stă în fire, dar discreţia poate fi un lucru bun. Mai ales acum. Oamenii mei n-au fost ucişi de aieli, asta dacă nu cumva aielii s-au apucat să folosească arbalete şi securi.

El îşi ridică brusc capul şi, fără să vrea, o privi cu duşmănie.

— Şi spui asta, aşa, într-o doară? Mai este ceva ce ai uitat să-mi spui? Ceva ce ai omis?

— Cum poţi întreba asta? Ei îi venea să râdă. Ar trebui să mă dezbrac de toate hainele ca să dezvălui mai mult decât ţi-am spus deja.

Desfăcându-şi braţele, ea se undui uşor ca un şarpe ca să îi facă o demonstraţie.

Perrin mârâi dezgustat. Faile dispăruse; Lumina ştie dacă mai era în viaţă – Lumină, fă să fie în viaţă! –, iar Berelain alegea *acel* moment ca să se etaleze mai rău decât o făcea de obicei? Dar era cine era. Ar fi trebuit să fie recunoscător că ea fusese suficient de decentă cât timp el se îmbrăcase.

Privindu-l îngândurată, ea îşi trecu vârful degetului peste buza de jos.

— În ciuda a ceea ce crezi, poate că tu vei fi doar al doilea bărbat cu care am împărţit aşternuturile.

Ochii ei erau... Întunecaţi... Însă era ca şi când i-ar fi zis că el era al treilea bărbat cu care vorbise în ziua aceea. Mirosul ei... Singurul lucru care îi venea în minte era un lup care nu scăpa din ochi o căprioară prinsă în mărăcini.

— Ceilalţi doi au fost din motive politice. Tu vei fi din plăcere. Din mai multe privinţe, termină ea pe un ton surprinzător de muşcător.

Tocmai în acel moment, Rosene dădu buzna în cort, aducând un val de aer rece. Îşi ţinea mantia albastră aruncată pe spate şi căra o tavă din argint ovală, acoperită cu o bucată de pânză albă. Perrin închise gura, rugându-se ca ea să nu

fi auzit. Berelain zâmbea, nepărând să-i pese. După ce puse tava pe cea mai mare masă, servitoarea voinică îşi răsfiră poalele albastre şi aurii când făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Berelain, şi alta, mai scurtă, în faţa lui. Ochii ei negri zăboviră o clipă asupra lui. Zâmbi, la fel de mulţumită ca stăpâna ei, înainte să-şi strângă mantia şi să iasă în grabă la un semn scurt al lui Berelain. Fireşte că auzise. De pe tavă răzbăteau mirosuri de tocăniţă de oaie şi de vin aromat, iar lui Perrin începu să-i chiorăie din nou stomacul, dar n-ar fi rămas să mănânce nici dacă i-ar fi fost rupte picioarele.

Aruncându-şi mantia pe după umeri, el ieşi cu paşi hotărâţi în zăpada moale, trăgându-şi mănuşile pe mâini. Nori grei apcopereau cerul, dar, după lumina difuză, soarele răsărise de câteva ore bune. Cărări fuseseră bătătorite pe zăpada aşternută pe pământ, însă perdeaua albă ce cădea din cer se strângea şi pe ramurile golaşe, înveşmântând brazii în straie noi. Furtuna aceea era departe de a se opri. Lumină, cum cum îndrăznea femeia să-i vorbească astfel? De ce i-a vorbit astfel şi de ce acum?

— Nu uita, strigă Berelain în urma lui, făcând un efort ca vocea ei să fie o şoaptă. Discreţie!

Făcând o grimasă, el grăbi pasul.

Când se alfă la câţiva paşi de marele cort dungat, el îşi dădu seama că uitase să o întrebe unde se aflau oamenii lui Masema. Peste tot în jurul lui, Gărzile Înaripate se încălzeau lângă focuri; erau înarmaţi cu mantiile pe umeri, şi stăteau aproape de caii lor înşeuaţi şi priponiţi. Îşi ţineau suliţele lângă ei; poziţionate în picioare, formau conuri cu vârfuri de oţel, prevăzute cu flamuri roşii care fluturau în bătaia vântului. În ciuda copacilor, ar fi putut fi trasată o linie dreaptă prin oricare dintre acele şiruri de focuri, care aveau aproape aceeaşi mărime. Căruţele pentru provizii pe care le achiziţionaseră venind din sud erau toate încărcate, iar caii înşeuaţi erau dispuşi şi ei în linii drepte.

Copacii nu mascau complet coama dealului. Doi bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri stăteau de strajă acolo, sus, însă corturile erau în vale, iar el zărea caii de povară încărcaţi. I se păru că zărise şi o haină neagră, pe unul dintre asha'mani, deşi nu putea vedea care dintre ei era. Printre ghealdanini, grupuri de bărbaţi se zgâiau în sus, la deal, însă, una peste alta, aceştia păreau la fel de pregătiţi ca mayenerii. Cele două tabere erau aşezate în oglindă. Însă nicăieri nu exista vreun

semn că se strângeau laolaltă mii de oameni. Nu era nicio cărare bătătorită căreia să îi ia urma. De fapt, nu exista nicio urmă între cele trei tabere. Dacă Annoura era cu înţeleptele, însemna că se afla pe deal de ceva vreme. Despre ce vorbeau? Probabil despre cum să îl ucidă pe Masema fără ca el să afle că ele sunt vinovatele. El aruncă o privire spre cortul lui Berelain însă gândul de a se întoarce acolo, la ea, îl făcu să se zburlească.

Mai rămăsese în picioare încă un cort, nu prea departe de locul unde stătea el. Era cortul dungat mai mic ce aparţinea celor două servitoare ale lui Berelain. În ciuda zăpezii care cădea, Rosene şi Nana şedeau pe nişte scaune pliante în faţa cortului, cu mantiile pe umeri şi cu glugile pe cap, încălzindu-şi mâinile deasupra unui foc mic. Semănând ca două picături de apă, niciuna nu era frumoasă. Probabil că aveau musafiri, nu stăteau la căldura mangalurilor din interior. Fără îndoială că Berelain insista ca servitoarele ei să aibă mai multă decenţă decât avea ea însăşi. De obicei, prinzătorii de hoţi ai lui Berelain arareori păreau să rostească trei cuvinte în total, cel puţin când era Perrin prin preajmă, dar acum aceştia vorbeau însufleţiţi şi râdeau împreună cu Rosene şi Nana. Îmbrăcaţi simplu, cei doi erau atât de banali, încât nici nu i-ai fi băgat în seamă dacă te-ai fi lovit de ei pe stradă. Perrin nu era sigur care era Santes şi care era Gendar. Dintr-un ceaun mic, aşezat lângă foc, se ridica mirosul de tocăniţă de oaie, el încercă să îl ignore, însă stomacul îi chioră.

Aceştia se opriră din vorbit când el se apropie şi, înainte să ajungă în dreptul focului, Santes şi Gendar îşi luară ochi de la el şi priviră spre cortul lui Berelain, cu nişte feţe ca de piatră, apoi îşi strânseră mantiile în jurul trupurilor şi se îndepărtară în grabă, evitându-i privirea. Rosene şi Nana se uitară de la Perrin la cort, chicotind în căuşul palmelor. Perrin nu ştia dacă să se înroşească sau să urle.

— Ştiţi cumva unde se strâng oamenii Profetului? le întrebă el. Îi era greu să-şi păstreze tonul calm când le vedea cum îşi arcuiau sprâncenele şi râneau. Stăpâna voastră a uitat să-mi spună locul exact.

Cele două se priviră din spatele glugilor şi chicotiră din nou în căuşul palmelor. El se întrebă dacă nu erau toante, dar se îndoia că Berelain ar fi suportat să fie înconjurată prea mult de nişte prostănace.

După alte chicoteli, acompaniate de priviri rapide aruncate una alteia şi spre cortul lui Berelain, Nana îi spuse că nu era sigură, dar credea că era într-acolo, şi

îşi flutură o mână într-o doară către sud-vest. Rosene era sigură că o auzise pe stăpâna ei spunând că locul nu se afla la o depărtare mai mare de trei kilometri. Poate patru. Ele continuau să chicotească atunci când el se îndepărtă cu paşi mari. Poate că femeile erau, într-adevăr, prostănace.

Simţindu-se istovit, el ocoli dealul, gândindu-se ce avea să facă. Zăpada adâncă prin care trebuia să îşi croiască drum după ce părăsi tabăra mayeneră nu îi alungă proasta dispoziţie. Nici hotărârile la care ajunsese. El deveni şi mai prost dispus după ce ajunse în tabăra unde se aflau oamenii lui.

Totul era cum poruncise el. Cairhieninii înfăşuraţi în mantiile lor şedeau pe căruţele încărcate, cu frâiele înfăşurate în jurul încheieturilor sau cu ele vârâte sub o coapsă. Alte siluete mai scunde înaintau de-a lungul şirurilor de cai, liniştindu-i pe cei care stăteau pe loc. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri care nu se aflau pe coama dealului stăteau pe vine în jurul a zeci de focuri mici răspândite printre copaci, îmbrăcaţi de călărie şi ţinând caii de frâie. Nu domnea nici o ordine printre ei; nu ca printre oştenii din celelalte tabere, însă aceştia îi înfruntaseră pe troloci şi pe aieli. Fiecare bărbat îşi ţinea arcul pe spate şi o tolbă plină la şold, uneori echilibrată de o sabie lungă sau scurtă. În mod surprinzător, Gardy stătea lângă unul dintre focuri. De obicei, cei doi asha'mani se ţineau deoparte de ceilalţi bărbaţi, iar aceştia făceau la fel. Nimeni nu vorbea, căci toţi încercau să se încălzească. Feţele lor posomorâte îi spuneau lui Perrin că Jondyn nu se întorsese încă. Nici Gaul, nici Elyas, nici ceilalţi. Mai exista o şansă ca aceştia să o aducă înapoi. Sau măcar să afle unde era ţinută. Pentru o vreme, acestea păreau să fie singurele gânduri bune care le va avea toată ziua. Flamura cu Vulturul Roşu din Manetheren şi cea a lui cu Capul de Lup atârnau în zăpada care cădea, pe două beţe rezemate de o căruţă.

El plănuise să folosească aceleaşi flamuri cu Mesema în acelaşi mod cum le folosise când venise dinspre sud, ascunzându-se la vedere. Dacă un bărbat era suficient de nebun ca să încerce să revendice străvechea glorie mentherenă, nimeni nu ar fi căutat să găsească alte motive pentru care acesta ar fi mărşăluit cu o oaste mică. În plus, atâta vreme cât el nu zăbovea, ei ar fi fost mai mult decât încântaţi să îl vadă pe nebun neîncercând să se oprească. Exstau suficiente frământări în ţinut, fără să mai fie nevoie de altele. Va lăsa pe altcineva să lupte, să verse sânge şi să piardă oameni de care era nevoie pentru semănăturile de primăvară. Hotarele menetherene se întinseseră aproape până unde se afla acum

Murandy şi, cu puţin noroc, el ar fi putut ajunge în Andor, unde domnea Rand, înainte să fie deconspirat. Acum, totul se schimbase, iar el ştia preţul acestei schimbări. Un preţ foarte mare. El era pregătit să plătească, doar că nu el era acela care urma să o facă. Însă va avea coşmaruri din această cauză.

CAPITOLUL 6
Mirosul nebuniei

Căutându-l pe Dannil prin perdeaua de zăpadă care cădea, Perrin îl zări lângă unul dintre focuri şi îşi croi drum printre cai. Ceilalţi bărbaţi luau poziţia drepţi şi îi făceau loc să treacă. Neştiind dacă să îşi exprime compătimirea faţă de el, aceştia abia dacă se uitau la el, şi atunci îşi luau repede ochii de la el, ascunzându-şi feţele în glugi.

— Ştii unde sunt oamenii lui Masema? întrebă el, apoi fu nevoit să îşi ascundă un căscat în dosul palmei.

Trupul îi cerea odihnă, dar nu era timp pentru asta.

— Cam la trei kilometri sud şi vest, răspunse Dannil pe un ton acru, răsucindu-şi iritat mustaţa.

Aşadar, prostănacele avuseseră dreptate la urma urmei.

— Se adună ca raţele în Codrul cu Bălţi toamna şi arată de parc-ar fi gata să-şi jupoaie de vii propriile mame, cluzionă Dannil.

Lem al' Dai, cel cu faţă de cal, scuipă dezgustat prin golul dintre dinţi cu care se pricopsise după ce se încăierase cu paznicul unui negustor de lână cu mult timp în

urmă. Lui Lem îi plăcea să se bată cu pumnii; părea nerăbdător să se ia la bătaie cu unul dintre adepţii lui Masema.

— Ar fi în stare de orice, dacă le-ar porunci Masema, zise încet Perrin. Ar fi bine să te asiguri că toată lumea ţine minte asta. Ai auzit cum au murit oamenii lui Berelain? Dannil dădu scurt din cap, iar alţi câţiva se foiră în loc şi bombăniră furioşi. Ca să ştii. Încă nu există nicio dovadă.

Lem pufni, iar ceilalţi păreau la fel de posomorâţi ca Daniil. Văzuseră cadavrele pe care adepţii lui Masema le lăsaseră în urma lor.

Ninsoarea se înteţea, iar fulgii mari se aşezau pe mantiile bărbaţilor. Caii îşi ţineau cozile între picioare ca să se apere de frig. Peste câteva ceasuri, urma să se işte viscolul, dacă nu nu mai devreme. Nu era vremea potrivită să renunţe la căldura focurilor. Nu era vremea potrivită să se pornească la drum.

— Să coboare toţi cei de pe deal şi luaţi-o spre locul unde a fost ambuscada, porunci el.

Aceasta era una dintre hotărârile pe care el le luase, făcând cale-ntoarsă. Întârziase deja prea mult, indiferent cine sau ce se afla acolo. Aielii renegaţi aveau deja un avans prea şi dacă o luau în orice direcţie în afară de miazăzi sau răsărit, cineva i-ar fi adus deja veşti. Ei s-ar fi aşteptat ca el să îi urmeze.

— Vom călări până când îmi voi da seama mai bine încotro ne îndreptăm, apoi Gardy şi Neald ne vor duce acolo printr-o poartă. Trimite oameni la Berelain şi la Arganda. Vreau ca mayenerii şi ghealdaninii să se pună şi ei în mişcare. Trimite iscoade şi cercetaşi şi spune-le să nu îi caute cu prea multă înverşunare pe aieli încât să uite că mai sunt şi alţii care vor să ne omoare. Nu vreau să dau peste ceva fără să ştiu ce se află acolo. Şi roagă-le pe înţelepte să se ţină aproape de noi.

Nu l-ar fi mirat dacă Arganda le-ar fi luat la întrebări, în ciuda poruncilor lui. Dacă înţeleptele ar fi omorât câţiva ghealdanini ca să se apere, individul ar fi putut să atace de capul lui, fie că îi jurase sau nu credinţă. El avea impresia că urma să aibă nevoie de toţi războinicii pe îi putea găsi.

— Fii ferm!

Dannil primi calm valul de porunci, însă când o auzi pe ultima, strâmbă din gură.

Mai degrabă ar fi preferat să fie ferm cu Cercul Femeilor de acasă.

— Cum spui, Seniore Perrin, zise el pe un ton oficial, atingându-şi fruntea cu un deget îndoit înainte să sară în şa şi să înceapă să dea porunci.

Înconjurat de bărbaţi care se pregăteau să încalece, Perrin îl apucă de mânecă pe Kenly Maerin, când bărbatul îşi pusese deja un picior în scăriţă şi îi ceru să i-l aducă pe Trăparu' înşeuat. Cu un zâmbet larg, Kenly îşi plecă fruntea.

— Cum spui, Seniore Perrin. Imediat.

Perrin mârâi în gând în timp ce Kenly se îndrepta cu paşi mari spre locul unde erau priponiţi caii şi trase juganul cafeniu după el. Mucosul nu trebuia să-şi lase barba să crească dacă avea de gând să se scarpine în ea tot timpul. Şi aşa îi era neîngrijită.

El se apropie de foc în aşteptarea calului. Faille îi spusese că va trebui să se obişnuiască cu toate acele adresări de „Seniore Perrin", plecăciuni şi scărpinaturi şi, de cele mai multe ori, reuşea să le ignore, însă azi era cu totul altă poveste. Simţea că se căsca un hău între el şi ceilalţi bărbaţi de acasă şi părea să fie singurul dornic să creeze un liant peste el. Gill îl găsi bombănind în timp ce stătea cu mâinile întinse deasupra focului.

— Iertare că te deranjez, Seniore, zise Gill, făcând o plecăciune şi ridicându-şi pentru o clipă pălăria cu boruri largi, lăsându-şi la vedere creştetul cu câteva fire de păr.

Apoi îşi puse din nou pălăria pe cap, ca să i-l ferească de zăpadă. Crescut în oraş, era rău de frig. Bărbatul voinic nu era slugarnic – puţini hangii din Caemlyn erau –, dar părea să prefere un dram de formalitate. Cu siguranţă îşi făcea treaba suficient de bine ca să fie pe placul Failei.

— Este vorba despre tânărul Tallanvor. La prima geană de lumină, a pus şaua pe cal şi a plecat. A zis că i-ai dat permisiunea dacă... dacă potera nu se întorcea până atunci, dar asta m-a pus pe gânduri, căci n-ai vrut să laşi pe nimeni să plece.

Idiotul. Totul la Tallanvor îl făcea să fie un soldat experimentat, deşi nu dăduse prea multe lămuriri cu privire la trecutul lui, înă singur împotriva aielilor era ca iepure care fugărea nişte nevăstuici. „Lumină, trebuia să călăresc alături de el. N-

ar fi trebuit s-o ascult pe Berelain când mi-a spus despre ambuscadă". Dar mai avusese loc o ambuscadă. Iscoadele lui Arganda puteau sfârşi în acelaşi mod. Trebuia să pornească la drum. Trebuia.

— Da, zise el cu voce tare. I-am spus că poate.

Dacă ar fi dat alt răspuns, ar fi fost nevoit să ia măsuri ulterior. Seniorii trebuiau să facă astfel de lucruri. Dacă îl va mai vedea vreodată în viaţă pe bărbat.

— Vorbeşti de parcă ai vrea să mergi şi tu la vânătoare.

— Ţin... foarte mult la Maighdin, Seniore, răspunse Gill.

O demnitate tăcută se simţea în vocea lui, precum şi un dram de încordare, de parcă Perrin i-ar fi spus că era prea bătrân şi prea gras pentru treaba asta. Cu siguranţă mirosea a ofensă, părând cam înţepat, deşi expresia de pe faţa lui înroşită de frig era calmă.

— Nu ca Tallanvor – deloc aşa, fireşte –, dar ţin foarte mult la ea. Şi la Doamna Faile, fireşte, adăugă el în grabă. E ca şi când aş cunoaşte-o pe Maighdin de-o viaţă. Merită tot ce-i mai bun.

Oftatul lui Perrin se transformă în abur când îi ieşi pe gură.

— Înţeleg, Jupâne Gill.

Chiar înţelegea. El însuşi voia să le salveze pe toate, dar ştia că dacă ar fi fost nevoit să aleagă, ar fi luat-o pe Faile şi ar fi renunţat la celelalte. Ar fi renunţat la orice ca ca să o salveze. În aer se simţea mirosul puternic al cailor, însă el mai simţi pe cineva care era iritat şi aruncă o privire peste umăr.

Lini îl privea furioasă din mijlocul agitaţiei, mişcându-se când într-o parte, când în cealaltă, doar atât cât să nu fie doborâtă de bărbaţii care se grăbeau să formeze şiruri dezordonate. Cu o mână ţinea de marginea mantiei, iar cu cealaltă un baston aproape la fel de lung ca braţul ei. Era de mirare că nu mersese împreună cu Tallanvor.

„Vei afla de îndată ce voi afla şi eu", îi făgăduise el. Chirăitul maţelor îi aminti brusc şi convingător de tocăniţa pe care o refuzase. Aproape că simţea gustul cărnii de oaie şi al lintei. Un alt căscat mai că îi rupse fălcile.

— Iartă-mă, Lini, zise el când reuşi să vorbească. Nu am dormit azi-noapte. Nici n-am apucat să mănânc. Mai este şi altceva? Nişte pâine sau ce-o mai fi la îndemână?

— Toată lumea a mâncat de mult, izbucni ea. Nu mai sunt decât resturi, iar ceaunele au fost curăţate şi puse deoparte. Mănânci din prea multe farfurii, aşa că meriţi o durere de stomac ca să crăpi. Mai ales când nu sunt farfuriile tale.

Continuând să bombăne nemulţumită, ea îl privi încruntată câteva clipe înainte să se îndepărteze cu paşi mari, aruncându-le priviri duşmănoase celorlalţi.

— Prea multe farfurii? bombăni el. N-am nici măcar una, asta-i problema mea, nu durerea de stomac.

Lini traversa tabăra, croindu-şidrum printre cai şi căruţe. Trei sau patru bărbaţi i se adresară în trecere, însă ea se răsti la toţi, ba chiar îi ameninţa cu bastonul atunci când aceştia nu înţelegeau aluzia. Femeia trebuie să-şi fi pierdut minţile din cauza lui Maighdin.

— Sau o fi fost una dintre zicalele ei? De obicei, acestea au o noimă.

— Ah... păi cât despre asta, acum... Gill îşi smulse din nou pălăria de pe cap şi se uită înăuntru, apoi şi-o îndesă din nou pe cap. Eu... ăăă... eu să mă îngrijesc de căruţe, Seniore. Să mă asigur că totul e pregătit.

— Şi un orb poate vedea că sunt pregătite, îi zise Perrin. Ce este?

Gill scutură vehement din cap în căutarea unei alte scuze. Cum nu găsi niciuna, se posomorî.

— Cred că vei afla, mai devreme sau mai târziu, îngână el. Ştii, Seniore, Lini... El trase aer în piept. S-a dus în tabăra mayeneră azi dimineaţă, înainte să răsară soarele, ca să vadă cum te simţi şi... ăăă... de ce nu te-ai întors. În cortul Primei era întuneric, dar una dintre servitoarele ei era trează şi i-a spus lui Lini... A lăsat-o să creadă... Vreau să spun... Nu te uita aşa la mine, Seniore.

Perrin îşi şterse dezaprobarea de pe faţă. Încercă, cel puţin. Însă aceasta se simţea în vocea lui.

— Arză-m-ar focu' Am *dormit* în cortul ăla, omule. Atâta tot! Să-i spui asta!

O criză violentă de tuse puse stăpânire pe bărbatul voinic.

— Eu? Din piept îi ieşi un şuierat când acesta reuşi să vorbească. Vrei ca *eu* să-i spun? O să-mi spargă ţeasta dacă îi voi *pomeni* de aşa ceva. Cred că femeia s-a născut în Far Madding în timpul unei furtuni cu tunete şi trăsnete. Probabil că i-a spus tunetului să nu mai facă gălăgie. Probabil aşa o fi făcut.

— Eşti *shambayan*, îi spuse Perrin. Nu-i treaba ta să încarci căruţele pe ninsoare.

Lui Perrin îi venea să muşte pe cineva!

Gill păru să fi simţit asta. Îngânând câteva politeţuri, făcu repede o plecăciune şi se îndepărtă în grabă, strângându-şi mantia pe lângă trup. Nu ca să o găsească pe Lini – Perrin era convins de asta. Gill le dădea porunci servitorilor, niciodată ei. Nimeni nu îi poruncea lui Lini în afară de Faile.

Perrin le privea cu un aer posomorât pe iscoadele care porneau la drum prin zăpada care cădea – zece bărbaţi – cercetând din priviri copacii din jurul lor înainte să se facă nevăzuţi dincolo de căruţe. Lumină, femeile erau în stare să creadă orice despre un bărbat atâta vreme cât era ceva de rău. Şi cu cât era mai rău, cu atât mai mult vorbeau despre asta. El crezuse că singura lui grijă erau Rosene şi Nana. Cel mai probabil, Lini îi spusese Breanei, cealaltă servitoare a Failei, imediat ce se întorsese, iar Breane cu siguranţă le povestise tururor femeilor din tabără. Multe dintre ele făceau munca de grăjdar sau de căruţaş, iar în rândul cairhirhienilor, probabil că femeile fuseseră nerăbdătoare să le povestească totul şi bărbaţilor. Un asemenea lucru nu era văzut cu ochi buni în Ţinutul celor Două Râuri. Odată ce te pricopseai cu o astfel de reputaţie, era greu să scapi de ea. Brusc, el îi văzu cu alţi ochi pe bărbaţii care se dăduseră la o parte ca să îl lase să treacă, privindu-l nesigur. Ba chiar şi faptul că Lem scuipase. Amintindu-şi toate acestea, zâmbetul lui Kenly se transformă într-un rânjet. Singura speranţă era ca Faile să nu dea crezare vorbelor. Fireşte că nu. Cu siguranţă nu.

Kenly se apropie, poticnindu-se în zăpadă, trîgând după el pe Trăparu' şi juganul lui deşirat. Amândoi sufereau din cauza frigului; îşi ţineau urechile pe spate şi cozile lipite de trup, iar armăsarul fumuriu nu îşi dădea osteneală să îl muşte pe juganul lui Kenly, cum îi stătea în obicei.

— Nu mai rânji cu toţi dinţii! izbucni Perrin smulgându-i din mână frâiele

Trăparului.

Băiatul îl privi bănuitor, apoi se îndepărtă încet, aruncând priviri peste umăr.

Mârâind în barbă, Perrin verifică chinga şeii armăsarului său. Sosise vremea să îl găsească pe Masema, însă nu încălecă. Se scuză că era obosit şi flămând, că nu voia decât puţină odihnă şi ceva în stomac, dacă găsea ceva de-ale gurii. Asta îşi spunea, dar continua să vadă forme arse şi cadavre împrăştiate pe marginea drumului – bărbaţi, femei, ba chiar copii. Chiar dacă Rand se afla încă în Altara, era drum lung până acolo. Un drum lung, iar el nu avea de ales. Nu putea face altă alegre.

El stătea cu fruntea lipită de şaua Trăparului când îl găsi grupul de tineri idioţi care se ataşaseră de Faile; erau aproape doisprezece. El se îndreptă anevoie, dorindu-şi ca zăpada să îi îngroape pe toţi.

Selande, o femeie scundă şi zveltă, se postă lângă crupa Trăparului, ţinându-şi pumnii înmănuşaţi în verde în şolduri şi cu o căutătură furioasă, care îi încreţea fruntea. Făcea pe grozava, stând nemişcată. În ciuda ninsorii care cădea, o parte a mantiei îi era azvârlită pe spate ca să îşi poată trage cu uşurinţă sabia, lăsând la vedere şase dungi strălucitoare care brăzdau partea din faţă a hainei ei bleumarin. Toate femeile purtau haine bărbăteşti şi săbii şi, de obicei, erau mai pregătite decât bărbaţii să le folosească, ceea ce spunea mult despre ele. Bărbaţii şi femeile, deopotrivă, erau arţăgoşi cu toată lumea şi s-ar fi duelat toată ziua dacă Faile nu i-ar fi oprit. Bărbaţii şi femeile deopotrivă, toţi, împreună cu Selande, miroseau a furie, a tristeţe, a îmbufnare şi a iritare, toate amestecate la un loc. Un miros neplăcut pentru nasul lui.

— Te văd, seniore Perrin, zise Selande pe un ton oficial, cu un puternic accent din Cairhien. Se fac pregătiri pentru plecare, dar nouă nu ni se dau cai. N-ai vrea să îndrepţi lucrurile? Vocea ei părea poruncitoare.

Îl vedea? El îşi dorea să n-o vadă vadă.

— Aielii merg pe jos, mârâie el şi îşi înăbuşi un căscat, fără să îi pese câtuşi de puţin de privirile furioase aţintite asupra lui. Încercă să uite de somn. Dacă nu vreţi să mergeţi pe jos, urcaţi-vă în căruţe.

— Nu putem face asta! anunţă cu voce tare una dintre femeile tairene,

strângând cu o mână marginea matiei şi cu cealaltă mânerul sabiei.

Medore era înaltă, avea ochii albaştri şi tenul măsliniu şi era destul de frumoasă. Mânecile bufante, brăzdate cu dungi roşii, ale hainei ei păreau ciudate în comparaţie cu pieptul ei generos.

— Aripă Roşie este iapa mea preferată! Nu accept să mi se interzică să o călăresc!

— A treia oară, zise Selande pe un ton misterios. Când vom face un popas în seara asta, vom vorbi despre *tohul* tău, Medore Damara.

Se părea că tatăl Medorei era un bărbat în vârstă care se retrăsese pe moşia sa de la ţară cu mulţi ani în urmă, însă Astoril rămăsese în continuare Înalt Senior. Aceste lucruri fiind ştiute, fiica lui se afla cu mult mai presus decât Selande, care nu era decât o nobilă de rang inferior din Cairhien. Cu toate acestea, Medore înghiţi cu noduri şi făcu ochii mari, aşteptându-se, parcă, să fie jupuită de vie.

Dintr-odată, Perrin se săturase de aceşti idioţi, de flecăreala lor despre rânduiala aielilor şi de aerele de nobili pe care şi le dădeau.

— Când aţi început să spionaţi pentru soţia mea? vru el să ştie.

Aceştia n-ar fi rămas mai înţepeniţi nici dacă le-ar fi îngheţat oasele.

— Îndeplinim sarcini şi comisioane mărunte pe care Doamna Faile ni le dă din când în când, zise Selande după un lung moment de tăcere, pe un ton extrem de precaut.

Mirosea toată a precauţie. Tot grupul mirosea ca nişte vulpi care se întrebau dacă nu cumva un viezure pusese stăpânire pe vizuina lor.

— Soţia mea s-a dus cu adevărat la vânătoare, Selandre? mârâi el înfierbântându-se. Înainte nu şi-a dorit asta.

Era cuprins de o furie nestăvilită, amplificată de evenimentele din acea zi. Îl împinse cu o mână pe Trăparu' şi se apropie de femeie, ameninţător. Armăsarul dădu brusc din cap, simţind starea de spirit a lui Perrin. Pumnul îl durea în mănuşă, atât de tare strângea frâiele. Continuă să vorbească:

— Sau a plecat călare ca să-i întâlnească pe unii de-ai voştri curând întorşi din Abila? A fost răpită din cauza iscodirii voaste afurisite?

Cuvintele lui nu aveau nicio noimă, iar el îşi dădu seama de asta imediat ce le rosti. Faile ar fi putut vorbi cu ei oriunde. Nu ar fi aranjat niciodată să se întâlnească cu ochii şi urechile ei – Lumină, *iscoadele* ei! – în compania lui Berelain. Era întotdeauna o greşeală să vorbeşti fără să gândeşti. El aflase despre Masema şi despre seanchani datorită iscoadelor ei. Dar voia să îşi descarce nervii, avea nevoie să-şi descarce nervii, iar cei pe care voia să-i facă praf şi pulbere se aflau la kilometri depărtare. Cu Faile.

Selande nu se feri din calea furiei lui. Îşi miji ochii până când aceştia deveniră o linie. Degetele ei se desfăceau şi cuprindeau mânerul sabiei. Nu era singura care făcea asta.

— Ne-am da viaţa pentru Doamna Faile! izbucni ea. Nimic din ce am făcut n-a pus-o în primejdie! I-am jurat credinţă prin jurământul apei!

Lui Faile, nu lui, transmitea tonul ei.

Ar fi trebuit să-şi ceară iertare. Ştia că era necesar să facă asta. În schimb spuse:

— Vă veţi primi caii dacă îmi făgăduiţi că veţi îndeplini ce vă voi spune eu şi nu veţi încerca să faceţi nimic pripit.

„Pripit” nu era cuvântul potrivit pentru acest grup. Erau în stare să plece în goana mare de îndată ce ar fi aflat unde era Faile. Erau în stare să-i aducă moartea Failei.

— Când o vom găsi, eu voi hotărî cum o vom salva. Dacă legământul vostru de apă zice altfel, puneţi-i capăt, altminteri o să vă pun eu capăt.

Ea îşi încleştă fălcile şi îl privi mai încruntată, dar în cele din urmă, zise:

— De acord! de parcă cuvintele i-ar fi fost smulse cu cleştele din gură.

Unul dintre taireni, un individ cu nasul lung, numit Carlon, protestă, mormăind, însă Selande îşi ridică un deget iar acesta tăcu. Cu bărbia aia îngustă, probabil că îi părea rău că îşi răsese barba. Femeia măruntă îi făcea pe ceilalţi idioţi să-i ciugulească din palmă, ceea ce nu însemna că ea n-ar fi fost la fel de idioată. Legământul apei, vezi să nu! Ea îl privea în ochi pe Perrin.

— Îţi vom da ascultare până când se va întoarce Doamna Faile. Atunci, vom fi din nou ai ei. Şi va hotărî *tohul* nostru.

Ultima frază părea a fi fost adresată mai mult celorlalţi decât lui.

— Prea bine, îi spuse el. El încerca să îşi îmblânzească tonul, dar vocea îi era în continuare aspră. Ştiu că sunteţi credincioşi ei. Respect asta.

Doar pentru asta ei aveau respectul lui. Nu era cine ştie ce pentru o scuză, dar ei o luară ca atare. Singurul semn pe care el îl primi de la Selande fu un mârâit. Şi priviri duşmănoase de la ceilalţi înainte să se îndepărteze. Aşa să fie. Atâta vreme cât îşi ţineau cuvântul. Fie vorba între ei, niciunul din grup nu muncise cinstit nici măcar o zi.

Tabăra începea să se golească. Telegile începuseră să o ia spre miazăzi, alunecând pe tălpile din lemn, trase de caii de povară. Caii lăsau urme adânci, însă tălpile din lemn făceau simple făgaşe superficiale pe care zăpada care cădea le îngropa pe loc. Ultimii oameni de pe deal se grăbeau să sară în şei şi să li se alăture celorlalţi care călăreau deja alături de telegi. Puţin mai într-o parte, începu să treacă grupul înţeleptelor şi până şi *gai'shainii* care mânau turmele de animale erau călare. Oricât de ferm îndrăznise să fie Dannil, sau probabil nu, părea să fi fost de-ajuns. Înţeleptele stăteau stângace în şa, spre deosebire de Seonid şi Masuri, care călăreau graţios, deşi nu la fel de stângace ca *gai'shainii.* Bărbaţii şi femeile în haine albe urcaseră pe cai din a treia zi cu zăpadă; cu toate acestea stăteau aplecaţi peste măciuliile înalte ale şeilor şi se agăţau de gâturile sau coamele cailor de parcă s-ar fi aşteptat să cadă următorul pas. Aceştia încălecaseră numai după ce primiseră poruncă de la înţelepte, iar unii se lăsau să alunece din şa şi mergeau pe jos atunci când nu erau supravegheaţi.

Perrin urcă în spinarea Trăparului. Nu era sigur că avea să se menţină în şa. Însă venise vremea să facă această călătorie pe care şi-o dorea. Ar fi fost în stare să ucidă pentru o bucată de pâine. Sau brânză. Sau pentru o tocăniţă gustoasă de iepure.

— Vin Aielii! strigă cineva din fruntea coloanei, şi toţi se opriră în loc.

Răsunară şi alte strigăte, dând mai departe vestea de parcă nimeni nu auzise deja, iar bărbaţii îşi luară arcurile de pe spate. Căruţaşii se ridicau de pe capre,

privind în faţă, sau săreau jos, ghemuindu-se lângă căruţe. Mârâind în barbă, Perrin îşi înfipse călcâiele în flancurileTrăparului.

Dannil era în continuare în fruntea coloanei, împreună cu cei doi bărbaţi care cărau afurisitele alea de flamuri, însă o treime se aflau pe jos, cu arcurile scoase din teci şi cu săgeţile pregătite. Bărbaţii care ţineau caii descălecaţilor se agitau arătând cu degetul şi încercând să obţină o privelişte mai bună. Gardy şi Neald erau acolo, privind concentraţi în faţă, însă stând calm în şei. Toţi ceilalţi puteau a agitaţie. Asha'manii miroseau deoar a... pregătiţi.

Perrin putea vedea la ce se holba restul printre copaci mult mai bine decât ceilalţi. Zece aieli cu văluri veneau la trap înspre ei prin perdeaua de zăpadă, unul mânând un cal alb, înalt. Puţin mai în spatele lor, veneau călare trei bărbaţi cu mantii pe ei şi glugile trase pe cap. Părea să fie ceva ciudat în felul în care se mişcau aielii. De şaua albă era strânsă o legătură. Lui Perrin i se făcu inima cât un purice până când să îşi dea seama că aceasta nu era suficient de mare pentru a fi un trup.

— Lăsaţi arcurile jos, zise el. Acela este juganul Alliandrei. Trebuie să fie de-ai noştri. Nu vedeţi că aielii sunt toţi fecioare?

Niciuna nu era suficient de înaltă ca să fie un bărbat.

— Abia dacă-mi pot da seama că sunt aieli, bombăni Dannil, aruncându-i o privire piezişă.

Toţi ştiau că avea vederea bună. Ba chiar se mândreau cu asta – sau obişnuiau să se mândrească. Însă încerca să nu îi lase să ştie cât de bună. Dar în acel moment puţin îi păsa.

— Sunt de-ai noştri, îi spuse el lui Dannil. Toată lumea să rămână pe loc!

El înaintă încet călare în întâmpinarea grupului care se întorcea. Fecioarele începură să îşi dea vălurile jos şi să se apropie. Sub una dintre glugile adânci ale bărbaţilor călare, el desluşi faţa tuciurie a lui Furen Alharra. Aşadar, erau cei trei străjeri; aceştia se întorceau împreună. Caii lor erau la fel de istoviţi cum se simţea el – aproape epuizaţi. Îi venea să-i dea pinteni Trăparului ca acesta s-o ia la galop, ca să afle ce aveau să-i spună aceştia. Se temea de veştile pe care avea să le primească. Corbii ar fi dat deja târcoale trupurilor. Chiar şi vulpile. Posibil şi viezurii, şi Lumina mai ştie ce alte dihănii. Poate că aceştia credeau că îl cuţau

neaducând înapoi ceea ce descoperiseră. Nu! Faile trebuia să fie în viaţă. El încercă să îşi fixeze acest gând în minte, însă îl durea ca şi când ar fi strâns în mână o lamă tăioasă.

Descălecând în faţa lor, el se împletici şi fu nevoit să se rezeme de şa ca să nu cadă. Se simţea amorţit din cauza durerii sfâşietoare pe caer i-o provoca acel singur gând. Ea trebuia să fie în viaţă. Micile detalii începeau să ia amploare, dintr-un anume motiv. De şaua frumos lucrată nu era prinsă o singură legătură, ci mai multe legături mici ce semănau cu nişte zdrenţe. Fecioarele purtau încălţăminte pentru zăpadă, confecţionată din lujeri şi ramuri subţiri de brad, cu tot cu ace. De aceea păreau că se mişcă ciudat. Jondyn trebuie să le fi arătat cum să şi le confecţioneze. El încercă să se concentreze. Avea impresia că inima o să-i sară din piept.

Ţinând suliţele şi scutul în mâna stângă, Sulin luă una dintre legăturile mici de zdrenţe de pe şa înainte să vină la el. Cicatricea rozalie de pe obrazul ei aspru se mişcă atunci când ea zâmbi.

— Veşti bune, Perrin Aybara, zise ea cu blândeţe, întinzându-i o cârpă bleumarin. Soţia ta trăieşte.

Alharra schimbă o privire cu celălalt străjer al lui Seonid, Terrin Wynter, care se încruntă. Omul lui Masuri, Rovair Kirklin, privea drept în faţă de parcă ar fi fost de piatră. Era limpede ca mustaţa răsucită a lui Wynter că ei nu erau siguri că aceasta era o veste bună.

— Ceilalţi au mers mai departe ca să vadă ce mai pot găsi, continuă ea. Deşi am descoperit deja suficient de multe ciudăţenii.

Prrin lăsă legătura să se desfacă în palmele lui. Era rochia Failei, sfâşiată în faţă şi de-a lungul mânecilor. Inspiră adânc, inhalând mirosul Failei. O urmă slabă a săpunului ei floral, o adiere din parfumul ei dulce dar, mai presus de toate, mirosul ei. Nici urmă de miros de sânge. Celelalte fecioare se strânseră în jurul lui, majoritatea fiind femei mai în vârstă, cu feţe aspre, dar nu precum a lui Sulin. Străjerii descălecară, fără să trădeze vreun semn că stătuseră toată noaptea în şei, însă rămaseră în spatele fecioarelor.

— Toţi bărbaţii au fost ucişi, zise femeia vânjoasă, dar după veşmintele pe care le-

am găsit, Alliandre Kigarin, Maighdin Dorlain, Lacile Aldorwin, Arrela Shiego şi alte două au fost făcute *gai'shain.*

Celelalte două trebuie să fi fost Bain şi Chaid; pomenindu-le cu numele, că fuseseră făcute prizoniere, ar fi fost o ruşine pentru ele. El învăţase câte ceva despre aieli.

— Acest lucru este împotriva obiceiului, dar le va proteja.

Wynter se încruntă incredul, apoi încercă să ascundă acest lucru aranjându-şi gluga.

Tăieturile precise erau precum cele folosite pentru a jupui un animal. Brusc, Perrin îşi dădu seama. Cineva îi tăiase hainele Failei ca să o dezbrace! El întrebă cu o voce tremurândă.

— Au luat doar femei?

O fecioară tânără, cu faţa rotundă, numită Briain clătină negativ din cap.

— Trei bărbaţi ar fi fost făcuţi *gai'shain,* cred, dar au luptat cu toate forţele şi au fost ucişi de cuţit sau de suliţă. Restul au fost ucişi de săgeţi.

— Nu este aşa, Perrin Aybara, zise repede Elienda, părând şocată.

Deşi era o femeie înaltă, cu umeri laţi, ea aproape că reuşea să aibă un aer matern, cu toate că el o văzuse doborând un bărbat cu pumnul.

— Dacă răneşti un *gai'shain,* este ca şi când ai răni un copil sau un fierar. Au greşit când au capturat oameni din ţinuturile umede, dar nu-mi vine să cred că ar fi încălcat obiceiul *până într-atât.* Sunt sigură că nici măcar nu vor fi pedepsite dacă vor fi supuse până când vor fi recuperate. Sunt altele care le vor îndruma.

Altele? Bain şi Chiad din nou.

— Încotro au luat-o? întrebă el.

Oare Faile putea fi supusă? El nu şi-o putea imagina astfel. Măcar dacă va încerca, până când el o va găsi.

— Mai spre miazăzi, răspunse Sulin. Mai degrabă spre miazăzi decât spre răsărit.

După ce zăpada le-a acoperit urmele, Jondyn Barran a văzut altele. Ce urmăresc ceilalţi. Eu îl cred. Vede la fel de multe ca Elyas Machera. Sunt multe de văzut.

Vârându-şi suliţa în suportul arcului de pe spate, ea îşi agăţă scutul de mânerul pumnalului greu de la şold. Folosi limbajul semnelor, iar Elienda desfăcu a doua legătură, mai mare, şi i-o dădu.

— Mulţi oameni se mută acolo, Perrin Aybara, şi se întâmplă lucruri ciudate. Cred că vrei să vezi asta mai întâi, spuse Sulin, după care desfăcu o altă rochie tăiată, aceasta fiind verde. Lui i se păru că o văzuse pe Alliandre. Pe acestea le-am descoperit în locul unde a fost luată prizonieră soţia ta.

Înăuntru, patruzeci sau cincizeci de săgeţi aiel se mişcară, zornăind. Pe beţe se aflau pete întunecate, iar el surprinse miros de sânge uscat.

— Taardad! zise Sulin, luând o săgeată în mână şi azvârlind-o imediat pe jos. Miagoma! Azvârli alte două. Goshien!

Acestea îi aduseră o grimasă pe faţă; ea era goshienă. Enumeră fiecare clan în afară de Shaido, azvârlind săgeţile până când jumătate din ele zăceau împrăştiate în jurul ei. Ridică cu ambele mâini rochia tăiată în care se afla restul săgeţilor, apoi le lăsă să cadă pe pământ.

— Shaido rosti ea pe un ton sugestiv.

Strângând la piept rochia Failei – mirosul ei îi uşura şi îi agrava în acelaşi timp durerea pe care o simţea în piept –, Perrin privi încruntat săgeţile aruncate în zăpadă. Unele erau deja îngropate pe jumătate de neaua care cădea.

— Prea mulţi Shaido, zise el, în cele din urmă.

Ar fi trebuit să fie cu toţii blocaţi în Piscul Dragonului, la trei mii de kilometri depărtare. Însă dacă unele dintre înţeleptele lor învăţaseră cum să călătorească... Poate chiar vreunul dintre Rătăciţi... Lumină, el bătea câmpii ca un nebun – ce legătură aveau Rătăciţii cu asta? Bătea câmpii, când ar fi trebuit să gândească. Îşi simţea creierul la fel de obosit ca restul trupului.

— Ceilalţi sunt oameni care nu îl acceptă pe Rand ca fiind *car'a'carn.* Culorile alea afurisite îi străluceau în cap. Nu avea timp de nimic în afară de Faile. Li s-au

alăturat celor din clanul Shaido.

Câteva fecioare îşi feriră privirile. Elienda se se uită la el duşmănie. Ştiau că unii făcuseră aşa cum spusese el, însă acesta era unul dintre acele lucruri care nu le făcea plăcere să le audă, zise cu voce tare.

— Cam câţi crezi că sunt în total? Cu siguranţă nu întreg clanul?

Dacă Shaido s-ar fi aflat acolo cu tot clanul, ar fi existat mai mult decât nişte zvonuri despre raiduri îndepărtate. În ciuda tuturor celorlalte necazuri, toată Amadicia ar fi ştiut.

— Suficient de mulţi, aş zice eu, bombăni Wynter. Perrin nu trebuia să audă asta.

Scotocind printre legăturile prinse de şaua ornată, Sulin scoase o păpuşă din cârpe îmbrăcată în *cadin'sor.*

— Elyas Machera a găsit-o înainte să ne întoarcem, cam la vreo şaizeci de kilometri de aici. Ea clătină din cap şi, peste o clipă, vocea şi mirosul ei trădară... mirarea. A zis că i-a simţit mirosul sub zăpadă. El şi Jondyn Barran au descoperit zgârieturi pe copaci care cred că fuseseră făcute de căruţe. Foarte multe căruţe. Dacă există copii? Cred că s-ar putea să fie o gintă întreagă, Perrin Aybara. Poate mai multe de una. Chiar şi o singură gintă ar avea cel puţin o mie de suliţe. Şi mai multe, la nevoie. Fiecare bărbat, în afară de fierari, va lua suliţa în mână dacă va fi nevoie. Se află la câteva zide depărtare spre miazăzi de noi. Poate la mai multe zile de cât cred eu, cu zăpada asta. Dar eu sper că cei care au luat-o pe soţia ta se duc să se întâlnească cu ei.

— Fierarul acesta a luat suliţa în mână, murmură Perrin.

O mie. Poate mai mulţi. Avea peste două mii de oameni, Inclusiv Gărzile Înaripate şi oamenii lui Arganda. Împotriva aielilor însă, balanţa va înclina de partea Shaido. Pipăi păpuşa din mâna vânjoasă a lui Sulin. Oare o fetiţă Shaido plângea că îşi pierduse păpuşa?

— Vom...merge spre miazăzi.

El se întoarse ca să-l încalece pe Trăparu' când Sulin îi prinse braţul ca să-l oprească.

— Ţi-am spus că am văzut şi alte lucruri. Elyas Machera a descoperit de două ori

bălegar şi focuri de tabără sub zăpadă. Mulţi cai şi multe focuri de tabără.

— Mii, interveni Alharra. Ochii lui negri priviră în cei ai lui Perrin, iar vocea lui era lipsită de emoţie. Nu făcea decât să raporteze realitatea. Cinci, poate zece, sau mai mult; e greu de spus. Tabere de oşteni. Aceiaşi bărbaţi în ambele locuri, cred eu, Machera şi Barran cred şi ei la fel. Indiferent cine-or fi, se îndreaptă şi ei spre miazăzi. Poate că n-au nicio legătură cu Aielii, dar le-ar putea lua urma.

Pierzându-şi răbdarea, Sulin îi aruncă străjerului o privire încruntată şi continuă aproape imediat după ce o întrerupse el.

— De trei ori am văzut creaturi zburătoare precum cele despre care ai spus că le folosesc seanchanii. Fiare uriaşe cu aripi striate şi cu oameni în spinare. Şi de două ori am văzut urme ca acestea. Aplecându-se, ea luă în mână o săgeată şi desenă un cerc care aducea puţin cu urma lăsată de laba unui urs în zăpadă, dar cu şase degete mai lungi decât degetele de om. Uneori, se văd şi ghearele, zise ea, desenându-le. Acestea erau mai lungi decât cele ale urşilor mari din Munţii de Negură. Creatura face paşi mari. Cred că aleargă foarte repede. Ştii ce este?

El nu ştia – nu auzise de nicio creatură cu şase degete la picioare, în afară de pisicile din Ţinutul celor Două Râuri; el se mirase când aflase că în alte părţi pisicile aveau cinci degete – însă îşi putea da cu presupusul.

— Un alt animal seanchan.

Aşadar, spre miazăzi existau atât seanchani, cât şi shaido şi... altceva. Mantii Albe, sau o oaste seanchan? Nu putea fi altcineva. Credea veştile pe care i le dăduse Balwer.

— Tot înspre miazăzi vom merge.

Fecioarele se holbară la el de parcă le-ar fi spus că ningea.

Urcându-se în şaua Traparului, se întoarse înapoi în coloană. Străjerii mergeau pe jos, conducându-şi de căpăstru caii istoviţi. Fecioarele luară juganul Alliandrei cu ele şi se îndreptară tropăind spre locul unde stăteau înţeleptele. Masuri şi Seonid se duseră călare în întâmpinarea străjerilor lor. El se întreba cum de nu veniseră toate să-şi bage nasul. Poate că doriseră să îl lase singur cu durerea lui în caz că veştile erau proaste. Poate. În gând, el încerca să pună toate piesele cap la cap.

Shaido, oricât de mulţi ar fi fost. Seanchanii. Oastea de călăreţi, fie că erau Mantii Albe, fie seanchani. Totul era ca puzzle-urile pe care jupânul Luhhan îl învăţase să le facă. Bucăţi răsucite şi complicate din metal care se desfăceau şi îmbinau din nou ca un vis, dacă ştiai şmecheria. Doar că mintea îi era amorţită iar piesele nu păreau să se potrivească nicăieri.

Când ajunse la ei, bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri erau cu toţii în şei. Cei care stătuseră pe pământ cu arcurile pregătite păreau puţin nedumeriţi. Toţi îl priveau neliniştiţi, şovăitori.

— Ea trăieşte, zise el.

Fu ca şi când fiecare dintre ei începu să respire din nou. Ascultară şi celelalte veşti cu un ciudat aer de nepăsare. Unii chiar încuviinţau din cap de parcă nu s-ar fi aşteptat la altceva.

— Nu e prima oară când avem şanse mici de izbândă zise Dannil. Ce vom face, Seniore?

Perrin făcu o grimasă. Bărbatul era în continuare ţeapăn ca o scândură.

— Pentru început, vom călători şaizeci de kilometri spre miazăzi. După aceea, voi vedea. Neald, tu du-te şi găseşte-i pe Elyas şi pe ceilalţi! Spune-le ce vreau să fac. Deja trebuie să fi ajuns destul de departe. Şi fii cu băgare de seamă! Nu te poţi lupta cu zece sau douăsprezece înţelepte.

Ginta trebuia să aibă cel puţin atât de multe înţelepte care puteau conduce Puterea. Şi dacă erau mai multe şi nu doar una? Era un obstacol pe care trebuia să îl depăşească la momentul respectiv.

Neald încuviinţă din cap înainte să-şi întoarcă juganul şi porni înapoi spre tabără, a cărei localizare o memorase deja. Mai trebuiau date doar câteva porunci. Era necesar să trimită călăreţi ca să-i găsească pe mayeneri şi pe ghealdanini, care urmau să se deplaseze separat, aşa cum îşi ridicau taberele în locuri diferite. Grady credea că putea memora aria chiar acolo, înainte ca aceştia să li se alăture; aşadar, nu era nevoie nevoie să îl urmeze pe Neald. Mai rămase un singur lucru.

— Dannil, trebuie să îl găsesc pe Masema, zise Perrin. Sau sau pe cineva care să-i

ducă un mesaj. Cu puţin noroc, nu voi întârzia prea mult.

— Dacă vrei să te duci în mijlocul acelor mizerabili, Seniore, atunci vei avea nevoie de noroc, răspunse Dannil. I-am auzit pe câţiva dintre ei vorbind despre tine. Ziceau că eşti o Creatură a Umbrei, din cauza ochilor tăi. Privirea lui întâlni ochii aurii ai lui Perrin, apoi îi evită. Ziceau că ai fost îmblânzit de Dragonul Renăscut, dar tot Creatură a Umbrei ai rămas. Ar trebui să iei câţiva oameni cu tine ca să-ţi păzească spatele.

Perrin şovăi, bătându-l uşor pe gât pe Trăparu'. Câţiva oameni n-ar fi fost de-ajuns dacă oamenii lui Masema credeau cu adevărat că el era o Creatură a Umbrei şi hotărau să îi vină de hac. Poate că nici toţi bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri nu ar fi fost de-ajuns. Poate că nu era nevoie să îi spună lui Masema, ci doar să-l lase se afle singur.

Urechile lui surprinseră ciripitul unui piţigoi printre copaci, înspre apus, urmat la câteva secunde de un altul, pe care îl auzi toată lumea. Nu mai avu de ales. Era sigur de asta şi se întrebă dacă aceasta făcea parte din a fi *ta'veren.* Îl întoarse pe Trăparu' şi aşteptă.

Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri ştiau ce înseamnă acel sunet, căci auziseră acea pasăre deosebită şi acasă. Se apropiau nişte oameni, mai mulţi de-o mâna, şi nu neapărat cu intenţii bune. Ar fi fost ciripitul unui fluierar, dacă aceştia ar fi fost prieteni, şi ţipătul de avertizare al unui sturz, dacă aceştia ar fi fost inamici. De astă dată, ei acţionară mai bine. De-a lungul coloanei, către apus, cât putea zări Perrin prin perdeaua de zăpadă, văzu jumătate din ei descălecaţi. Îi dădu frâiele bărbatului de lângă el, apoi îşi pregăti arcul.

Străinii îşi făcură apariţia printre copacii răzleţi, răsfiraţi în linie dreaptă de parcă ar fi vrut să lase impresia că sunt mai mulţi. Erau înjur de o sută, cu doi mai în faţă, însă felul încet în care avansau părea de rău augur. Jumătate din ei ţineau în mâini suliţe, nu ascunse, ci pregătite, de parcă erau gata să le vâre sub braţ. Înaintau într-un ritm constant. Unii purtau armuri, o platoşă şi un coif, dar arareori amândouă. Totuşi, erau mai bine înarmaţi decât restul adepţilor lui Masema. Unul din cei doi din faţă era însuşi Masema, faţa lui de zelot zărindu-se de sub gluga mantiei precum cea a unei pisici de munte turbate care se holba din vizuina ei. Câţi dintre acei lăncieri purtaseră flamura roşie ieri-dimineaţă?

Masema îşi opri oamenii ridicându-şi o mână abia când ajunse la câţiva paşi de Perrin. Trăgându-şi gluga de pe cap, îşi plimbă privirea peste oamenii descălecaţi cu arcurile în mâini. El nu părea să fie deranjat de zăpada care îi atingea capul chel. Însoţitorul lui, un bărbat mai vânjos, cu o sabie pe spate şi cu alta la oblânc, îşi ţinu gluga pe cap, însă Perrin credea că şi acesta era ras în cap. Şi acela reuşea să cerceteze din priviri coloana şi să îl urmărească pe Masema cu aceeaşi intensitate. Ochii lui negri erau aproape la fel de pătrunzători ca ai lui Masema. Perrin se gândi să le spună că, de la distanţa aceea, un arc lung din Ţinutul celor Două Râuri ar fi putut străpunge cu un mănunchi de săgeţi platoşa de pe spatele arcaşului. Îi trecu prin gând să pomenească despre seanchani. Berelain îl sfătuise să fie discret. Poate că, în acea situaţie, era un lucru bun.

— Veneai mă vezi? zise pe neaşteptate Masema.

Intensitatea se simţea până şi în glasul bărbatului. Acesta nu vorbea niciodată într-o doară. Tot ce avea de spus era important. Cicatricea palidă şi triunghiulară de pe obrazul lui făcu, dintr-o odată, ca zâmbetul lui să pară strâmb. Oricum, acesta nu avea nici urmă de căldură.

— N-are importanţă. Sunt aici, acum. După cum cred că cred că ştii deja, ci care îl urmează pe Seniorul Dragon Renăscut – Lumina să-i lumineze numele! – refuză să fie lăsaţi în urmă. Nu pot să le cer asta. Ca mine, şi ei îi slujesc lui.

Perin văzu un val de flăcări care pârjolea Amadicia până în Altara şi poate şi mai departe, lăsând în urma lui moarte şi distrugere. El inspiră adânc, iar aerul rece îi pătrunse în plămâni. Faile era cel mai important decât orice. Orice! Dacă va arde pentru asta, atunci aşa să fie.

— Du-ţi oamenii spre răsărit. El fu uimit de cât de calmă îi era vocea. Vă voi ajunge din urmă când voi putea. Soţia mea a fost răpită de aieli şi o iau spre miazăzi ca să o salvez.

Pentru prima oară, îl văzu pe Masema mirat.

— Aieli? Aşadar, nu este doar un zvon? El le privi încruntat pe înţeleptele care se aflau în capătul celălalt al coloanei. Miazăzi zici?

Proptindu-şi mâinile înmănuşate pe măciulia şeii, îşi îndreptă atenţia spre Perrin. În mirosul bărbatului se simţea nebunia; Perrin nu mirosea nimic altceva decât

nebunie.

— Te voi însoţi, zise Masema, în cele din urmă, ca şi când ar fi luat o hotărâre. Ciudat, căci fusese nerăbdător să ajungă neîntârziat la Rand. Cel puţin atâta vreme cât nu trebuia să fie atins de Putere pentru a face asta. Toţi cei care îl urmează pe Seniorul Dragon Renăscut – Lumina să-i lumineze numele – vor veni. A-i ucide pe sălbaticii de aieli înseamnă a înfăptui lucrarea Luminii.

El le aruncă o privire înţeleptelor, iar zâmbetul lui deveni încă şi mai rece decât înainte.

— Mi-ar prinde bine niţel ajutor, minţi Perrin.

Acea gloată va fi inutilă împotriva aielilor. Totuşi erau cu miile şi ţinuseră în loc oşti, chiar dacă nu pe cele aiel. O bucată din puzzle-ul din mintea lui se mută. Rupt de oboseală cum era, nu reuşea să îşi dea seama cum, doar că se mutase. Oricum, acest lucru n-avea să se întâmple.

— Aceştia sunt însă cu mult în faţa mea. Am de gând să călătoresc, să folosesc Puterea ca să-i ajung din urmă. Ştiu care este părerea ta în legătură cu asta.

Un val de murmure neliniştite trecu peste bărbaţii din spatele lui, care se uitau unul la altul şi îşi mişcau armele. Perrin auzi înjurături şoptite, precum „ochi galbeni” şi „Creatura Umbrei”. Cel de-al doilea bărbat ras în cap îi aruncă o privire duşmănoasă lui Perrin de parcă acesta ar fi rostit o blasfemie. Masema îl fixa cu privirea, de parcă ar fi încercat să sfredelească o gaură în capul lui Perrin ca să vadă ce avea înăuntru.

— *El* va fi îndurerat dacă soţia ta va păţi ceva, zise nebunul, în cele din urmă. Această subliniere îl numea ăe Rand la fel de limpede ca numele pe care Masema nu îngăduia să fie rostit. Va exista o... dispensă, cu acest prilej. Doar ca să-ţi găseşti soţia, căci eşti prietenul lui. Doar de-asta.

El vorbea calm – calm pentru el –, însă ochii lui adânciţi erau ca două focuri negre, iar faţa contorsionată de o furie necunoscută.

Perrin deschise gura, apoi o închise la loc, fără să rostească niciun cuvânt. Soarele ar fi putut la fel de bine să răsară la apus după felul în care Masema rosti cuvintele pe care le rostise. Dintr-odată, Perrin avu impresia că s-ar putea ca

Faile să se afle mai în siguranţă cu clanul Shaido decât se afla el acolo şi atunci.

CAPITOLUL 7
Străzile din Caemlyn

Alaiul Elaynei atrăgea suficientă atenţie în timp ce trecea călare prin Caemlyn, pe străzile care urcau şi coborau odată cu dealurile pe care era situat oraşul. Crinul Auriu cusut pe piept, pe mantia ei stacojie îmblănită, era de-ajuns pentru ca locuitorii capitalei să o identifice, însă îşi ţinea gluga dată puţin pe spate, iar aceasta îi încadra faţa astfel încât trandafirul auriu de pe coroana Domniţei-Moştenitoare să se vadă clar. Nu era doar Elayne, Prima Înscăunată a Casei Trakand, ci şi Elayne, Domniţa-Moştenitoarc. Să vadă şi să ştie toată lumea.

Domurile Oraşului Nou luceau albe şi aurii în lumina slabă a dimineţii, iar ţurţurii străluceau pe ramurile golaşe ale copacilor de pe străzile principale. Deşi se apropia de zenit, soarele nu emana căldură, în ciuda unui cer binecuvântat şi lipsit de nori. Din fericire, vântul nu sufla în ziua aceea. Aerul era suficient de rece ca să îi îngheţe respiraţia, însă cum pietrele cubice fuseseră curăţate de zăpadă chiar şi pe străduţele cele mai înguste şi mai şerpuitoare, oraşul prindea din nou viaţă, iar pe străzi era aglomeraţie şi agitaţie. Căruţaşii şi conducătorii căruţelor cu coviltir, înhămaţi la treburile lor la fel cum erau caii între osii, îşi strângeau resemnaţi mantiile în jurul trupurilor în timp ce înaintau anevoie prin marea de oameni. O cisternă cu apă trecu pe acolo huruind, goală după zgomotul pe care îl scotea, în drum spre locul unde trebuia să fie reumplută pentru a lupta împotriva incendiilor care izbucneau prea des. Câţiva şoimari şi vânzători ambulanţi înfruntau gerul pentru a-şi vinde marfa, însă majoritatea oamenilor

treceau în grabă, văzându-şi de treburile lor, nerăbdători să ajungă la adăpost cât mai repede cu putinţă. Nu că a se grăbi însemna a se deplasa foarte repede. Oraşul era aglomerat, având o populaţie mai numeroasă decât Tar Valon. În acea aglomeraţie, nici măcar cei câţiva călăreţi nu se deplasau mai repede decât ar fi mers pe jos un om. Toată dimineaţa, ea nu văzuse decât două sau trei trăsuri înaintând anevoie pe străzi. Dacă pasagerii acestora nu erau invalizi sau n-aveau o distanţă mai mare de străbătut, atunci erau nişte neghiobi.

Toţi cei care o vedeau pe ea şi alaiul ei se opreau o clipă în loc, unii arătând cu degetul spre ea, atrăgându-le atenţia celorlalţi. Alţii îşi ridicau copiii în aer ca să vadă mai bine, astfel încât să le poată spune într-o bună zi şi copiilor lor că o văzuseră. Întrebarea era dacă aceştia vor spune că o văzuseră pe viitoarea Regină sau o femeie care domnise peste oraş pentru o vreme. Majoritatea oamenilor doar se zgâiau, însă, din când în când, se auzeau câteva voci strigând: „Trakand! Trakand!" sau chiar „Elayne şi Andor!" când ea trecea. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi auzit mai multe ovaţii, însă tăcerea era de preferat în locul vorbelor de ocară. Andoranii erau oameni sinceri, dar nu mai sinceri decât caemlynerii. Existaseră rebeliuni şi reginele îşi pierduseră tronurile pentru că aceşti caemlyneri îşi exprimaseră nemulţumirile pe străzi.

Un gând o făcu pe Elayne să se cutremure. „Cine stăpâneşte oraşul Caemlyn stăpâneşte Andorul", zicea o vorbă străveche. Era adevărată, după cum o demonstrase şi Rand, dar totuşi Caemlyn era inima Andorului. Ea revendicase oraşul – flamura cu Leul şi Cheia Argintie a Casei Trakand fluturau mândre pe turnurile zidului exterior –, însă nu reuşise încă să câştige inimile din Caemlyn, iar aceste lucru era mult mai important decât a fi stăpână peste clădirile din piatră şi mortar.

„Mă vor aclama cu toţii, într-o bună zi, îşi făgădui ea. Le voi câştiga ovaţiile".

În acea zi însă, străzile păreau pustii, în afară de acele câteva voci răzleţe. Îşi dorea ca Aviendha să fi fost acolo, doar ca să-i ţină companie, însă aceasta nu găsise niciun motiv ca să urce pe cal doar ca să se plimbe prin oraş. Oricum, Elayne o simţea. Deşi era diferit de legătura cu Birgitte, ea simţea prezenţa surorii ei în oraş, ca şi când ar fi simţit prezenţa unei persoane nevăzute într-o încăpere. Acest lucru îi aducea linişte.

Însoţitorii ei atrăgeau şi ei privirile. După doar trei ani de când era aes sedai, faţa întunecată şi pătrăţoasă a Sareitei nu părea a fi fără vârstă, iar ea arăta ca o

negustorească prosperă în veşmintele ei din lână fină de culoarea bronzului şi cu broşa mare din argint, bătută în safire, prinsă de mantie. Străjerul ei, Ned Yarman, călărea în urma ei, atrăgând cu siguranţă privirile. Era un tânăr înalt, cu umeri laţi, ochi albaştri şi păr auriu şi cârlionţat, care îi ajungea până la umeri. Purta o mantie de străjer sclipitoare ce crea iluzia unui cap fără trup care plutea deasupra unui jugan înalt şi cenuşiu ale cărui crupe păreau să lipsească şi ele, acoperite fiind de mantie. Nu încăpea nicio îndoială ce era el sau că prezenţa lui anunţa o aes sedai. Ceilalţi, care formau un cerc în jurul Elaynei în timp ce îşi croiau drum prin mulţime, atrăgeau tot atâtea priviri. Nu vedeai în fiecare zi opt femei purtând hainele roşii şi coifurile şi platoşele lustruite ale Gărzii Reginei. Nu întâlniseră niciodată aşa ceva, că veni vorba. Ea le alesese din rândul noilor recruţi tocmai din acest motiv.

Sublocotenentul lor, Caseille Raskovni, zveltă şi curajoasă ca o Fecioară Aiel, era o raritate printre rarităţi, fiind garda-femeie a unui negustor, de aproape douăzeci de ani în breaslă, după cum spusese chiar ea. Clopoţeii argintii din coama murgului ei îndesat lăsau să se înţeleagă că era arafellină, deşi nu dăduse prea multe amănunte despre trecutul ei. Singura andorană printre cele opt era o femeie căruntă, cu faţa blândă şi umeri laţi, Deni Colford, care păstrase ordinioară caravana unui căruţaş din Caemlynul de Jos, dincolo de zidurile oraşului; o altă treabă grea şi unică pentru o femeie. Deni încă nu ştia cum să mânuiască sabia de la şold, dar Birgitte zicea că era destul de iute şi avea ochii aprigi şi că mânuia cu destulă dibăcie măciuca lungă de o jumătate de metru ce îi atârna la şoldul celălalt. Celelalte erau vânătoare ale Cornului, femei disperate, înalte sau scunde, zvelte sau dolofane, cu ochi ageri sau păr cărunt, cu un trecut la fel de diferit, deşi unele erau la fel de discrete precum Caseille, iar altele îşi înfloreau situaţia socială de dinainte. Niciuna dintre atitudini nu era ceva obişnuit printre Vânători. Acestea profitaseră de ocazie ca să fie înrolate în Gardă. Mai important, acestea trecuseră de verificarea atentă a Birgittei.

— Nu eşti în siguranţă pe aceste străzi, zise pe neaşteptate Bergitte, dând pinteni cafeniului ei ca să ajungă în dreptul juganului negru al Elaynei.

Inimă de Foc fu cât pe cel s-o muşte pe iapa lucioasă înainte ca Elayne să-l tragă de căpăstru. Strada era îngustă în acel loc, comprimând mulţimea şi obligându-le pe femeile Gărzii să se apropie de ele. Deşi faţa Surorii Brune afişa calmul specific Aes Sedai, îngrijorarea ei se simţi în tonul ei aspru.

— S-ar putea întâmpla orice într-o îmbulzeală ca asta. Nu uita cine stă la Lebăda Argintie, la mai puţin de trei kilometri depărtare de locul acesta. Zece surori într-un han nu caută doar să-şi ţină companie una alteia. Se prea poate să le fi trimis Elaida.

— Sau poate nu, răspunse Elayne calmă.

Mai calmă decât se simţea! Multe surori păreau să se ţină deoparte până când înceta lupta dintre Elaida şi Elayne. Două plecaseră de la Lebăda Argintie şi alte trei sosiseră de la venirea ei în Caemlyn. Nu părea să fie un grup trimis într-o misiune. Şi niciuna nu făcea parte din Ajah Roşie; cu siguranţă că Elaida le-ar include şi pe Roşii. Cu toate acestea, le supraveghea cât putea de bine, deşi nu îi spuse Sareithei nimic despre asta. Elaida o dorea foarte mult, mult mai mult decât ar dori o aleasă fugară sau una care avea legătură cu Egwene şi cu acelea pe care Elaida le numea rebele. O regină care era aes sedai ar fi fost un premiu mare pentru Turnul Alb, dar ea nu avea să devină regină dacă era înhăţată şi dusă înapoi în Tar Valon. De fapt, Elaida dăduse poruncă să fie adusă înapoi prin orice mijloace înainte ca să se ivească vreo posibilitate ca ea să urce pe tron şi să domnească mulţi ani de-acum încolo. Era o enigmă pe care se chinuise să o desluşească de multe ori de când Ronde Macura îi strecurase acea licoare scârboasă care amorţea calilitatea unei femei de a conduce. Era o enigmă foarte îngrijorătoare, mai ales acum, când ea îşi anunţa poziţia întregii lumi.

Ochii ei zăboviră o clipă asupra unei femei cu părul negru, care purta o mantie albastră, cu gluga dată pe spate. Femeia abia dacă îi aruncă o privire înainte să intre în prăvălia unui lumânărar. Pe umăr îi atârna o traistă grea. Nu era aes sedai, hotărî Elayne. Doar o altă femeie care îmbătrânise frumos, ca Zaida.

— Oricum, continuă ea pe un ton ferm, nu voi sta închisă în casă de teama Elaidei.

Ce puneau la cale surorile acelea de la Lebăda Argintie?

Sareitha pufni, şi nu foarte încet; fu cât pe ce să-şi dea ochii peste cap, apoi se răzgândi. Uneori, Elayne surprindea câte o privire ciudată din partea celorlalte surori din Palat, care se întrebau, fără îndoială, cum ajunsese ea să poarte şalul, deşi, cel puţin la suprafaţă, ele o acceptau ca aes sedai şi recunoşteau că era mai înaltă în rang decât oricare dintre ele, în afară de Nynaeve. Acest lucru nu era de-

ajuns ca să le oprească să spună ce gândeau, adeseori mai direct decât i-ar fi spus unei surori care avea rangul ei şi care obţinuse şalul într-un mod mai obişnuit.

— Atunci, uită de Elaida, zise Sareitha, şi gândeşte-te la altcineva care şi-ar dori să pună mâna pe tine. O piatră bine ţintită şi vei cădea inconştientă grămadă pe jos. Oricine te-ar putea căra cu uşurinţă în mijlocul confuziei ce se va crea.

Oare chiar era nevoie ca Sareitha să-i spună că apa era udă? La urma urmei, era un obicei ca pretendentele la tron să fie răpite. Fiecare Casă care i se împotrivea avea adepţi în Caemlyn care abia aşteptau o ocazie, dacă n-avea dreptate, atunci îşi va servi pantofii la masa de prânz. Asta nu însemna că aceştia vor reuşi s-o înhaţe; nu atâta vreme cât ea putea conduce. Dar vor încerca dacă vor avea ocazia. Ea nu se gândise niciodată că doar simplul fapt de a ajunge în Caemlyn i-ar oferi siguranţă.

— Sareitha, dacă nu voi îndrăzni să ies din Palat, nu voi putea niciodată să-i aduc pe oameni de partea mea, zise ea încet. Oamenii trebuie să mă vadă pe străzi, neînfricată. Tocmai de aceea era însoţită de opt gărzi în loc de cincizeci, cum îşi dorise Birgitte. Femeia refuza să înţeleagă realităţile politice. Şi-apoi, vor avea nevoie de două pietre bine ţintite dacă că eşti şi tu aici.

Sareitha pufni din nou, iar Elayne se strădui din răputeri să ignore încăpăţânarea celeilalte femei. Îşi dorea să poată ignora prezenţa celeilalte femei, dar era imposibil. Ea avea mai multe motive ca să facă această plimbare decât lăsa să se vadă. Halwin Norry îi arătase un teanc de hârtii cu date şi cifre, deşi vocea monotonă a conţopistului-şef aproape că o adormise, însă ea voia să se convingă singură. Norry putea face o răscoală să pară la fel de neînsufleţită ca un raport despre starea cisternelor din oraş sau cheltuielile pentru curăţarea canalelor.

În mulţime se aflau o grămadă de străini, kandori cu bărbi bifurcate şi illianeri cu bărbi care le lăsau buzele de sus goale şi arafellini cu clopoţei argintii în cozile împletite, domani şi pielea arămie, altarani cu pielea măslinie şi tairieni tuciurii, cairhienini care săreau în ochi prin statura lor scundă şi pielea albă. Unii erau negustori, surprinşi de iarna care venise pe neaşteptate sau care sperau să câştige un avantaj în faţa celorlalţi competitori, indivizi îngâmfaţi, cu obrazul neted, care ştiau că negoţul se afla în sângele naţiunilor, fiecare dintre ei pretinzând a fi un pion important, chiar dacă îi trădau hainele colorate cu vopsea

de slabă calitate sau broşele din alamă sau sticlă. Mulţi dintre cei aflaţi pe jos purtau haine uzate sau zdrenţuite, pantaloni rupţi la genunchi, rochii cu tivuri ferfeniţă şi mantii învechite, sau deloc. Aceştia erau fie refugiaţi, fie goniţi din casele lor de război sau trimişi să rătăcească de colo colo, cu convingerea că Dragonul Renăscut tăiase orice legătură care îi unea. Dârdâiau de frig, traşi la faţă şi resemnaţi, lăsându-se înghiontiţi de oamenii care treceau pe lângă ei.

Zărind o femeie cu privirea tristă care se împleticea prin mulţime ţinând pe umăr un copil, Elayne scotoci în săculeţul ei după un bănuţ pe care i-l dădu uneia dintre gărzile ei, o femeie rumenă în obraji, cu ochi reci. Tzigan susţinea că era din Ghealdan, fiica unui nobil de rang inferior. Ce-i drept, putea fi ghealdană. Când femeia din gardă se aplecă să ofere bănuţul, femeia cu copilul trecu pe lângă ea împleticindu-se, fără s-o bage în seamă, fără s-o vadă. Erau prea mulţi ca ea în oraş. Palatul hrănea mii de oameni în fiecare zi la cantinele instalate în tot oraşul, însă destui nici nu aveau forţa necesară să meargă să-şi ia pâinea şi supa. Elayne spuse o rugăciune pentru mamă şi copil când îşi aruncă bănuţul la loc în săculeţ.

— Nu-i poţi hrăni pe toţi, zise încet Sareitha.

— Copiii nu au voie să moară de foame în Andor, zise Elayne, de parcă ar fi emis un decret.

Însă nu ştia cum să pună capăt acestei situaţii. Deşi exista suficientă mâncare în oraş, nicio poruncă nu îi putea obliga pe oameni să mănânce.

Şi alţi străini veniseră în Caemlyn astfel, bărbaţi şi femei care nu mai purtau zdrenţe şi care nu mai aveau feţele bânde. Indiferent ce îi determinaseră să îşi părăsească locurile de baştină, aceştia începuseră să creadă că ajunseseră suficient de departe, gândindu-se la negoţurile la care renunţaseră, adeserori împreună cu bunurile pe care le posedaseră, însă în Caemlyn, oricine se pricepea cât de cât într-o breaslă şi era mânat de puţină dorinţă găsea întotdeauna un bancher bucuros să îi împrumute bani. Mai nou, în oraş apăruseră negoţuri noi. Văzuse deja trei prăvălii de ceasornicari doar în dimineaţa aceea! La câţiva paşi mai încolo de ea se aflau două prăvălii care vindeau sticlă suflată şi aproape treizeci de fabrici fuseseră construite la miazănoapte de oraş. De acum înainte, Caemlyn nu va mai importa, ci va exporta atât sticlă, cât şi cristal. În oraş existau acum ceaprazari, care produceau ceaprazuri la fel de fine ca în Lugard şi nu era

de mirare, din moment ce aproape toţi proveneau de acolo.

Acest lucru o făcu să se mai înveselească puţin – birurile pe care le vor plăti aceste noi bresle vor fi de folos, deşi avea să treacă ceva timp până când vor putea achita mai consistent – deşi în mulţime existau alţi oameni pe care ea îi observă cu precădere. Străini sau andorani, mercenarii ieşeau repede în evidenţă, căci erau bărbaţi duri cu săbii, care umblau ţanţoşi chiar şi atunci când mulţimea le încetinea mersul. Şi gărzile negustorilor erau înarmate, nişte indivizi neciopliţi care îi împingeau la o parte cu umărul pe majoritatea oamenilor ce le stăteau în cale, deşi păreau supuşi şi cumpătaţi în comparaţie cu mercenarii. Şi, în general, aveau mai puţine cicatrice. Mercenarii erau la fel de mulţi prin mulţime ca stafidele într-o prăjitură. Fiind atât de mulţi, aveai de unde alege şi pentru că nu era mare cerere pentru ei pe timpul iernii, ea credea că aceştia nu cereau prea mult ca să fie tocmiţi. Doar dacă ei ar costa-o Andorul, după cum se temea Dyelin. Cumva, ea trebuia să găsească suficienţi oameni astfel încât străinii să formeze o majoritate a Gărzilor. Şi suficienţi bani.

Brusc, deveni conştientă de prezenţa Birgittei. Cealaltă femeie era furioasă – adeseori era în ultima vreme – şi se apropia tot mai mult. Era foarte nervoasă şi venea foarte repede. O combinaţie prevestitoare care o făcu pe Elayne să se alarmeze.

Porunci să se întoarcă de îndată la Palat pe drumul cel mai scurt – atât de furioasă venea Birgitte; legătura o va duce direct la Elayne. O luară pe strada următoare spre miazăzi, Strada Acului. Aceasta era, de fapt, o stradă foarte largă care şerpuia ca un râu sus pe un deal şi jos pe următorul şi care cu multe generaţii în urmă, fusese plină de negustori de ace. În prezent, câteva hanuri şi taverne mici erau înghesuite printre prăvălii de cuţite, croitorii şi orice altfel de prăvălii în afară de cele de ace.

Birgitte îi găsi înainte ca ei să apuce să ajungă măcar în Oraşul Interior, urcând pe Pearman's Lane, unde câţiva negustori de fructe mai ţineau încă prăvăliile pe care le primiseră din vremea Isharei, deşi, în această perioadă a anului nu prea aveai ce vedea în vitrinele lor. În ciuda mulţimii, Birgitte îşi făcu apariţia în galop, cu mantia roşie fluturând în vânt. Împrăştiind oamenii în stânga şi în dreapta ei, trase de frâiele juganului ei cenuşiu ca să-l încetinească abia când o văzu în faţa ei.

Ca şi când ar fi vrut să compenseze pentru graba ei, Birgitte se opri o clipă ca să le privească cu atenţie pe femeile Gărzii şi să răspundă la salutul Caseillei, înainte să îşi întoarcă juganul ca să meargă alături de cel al Elaynei. Spre deosebire de celelalte, ea nu avea nici sabie, nici armură. Deşi amintirile legate de viaţa ei anterioară începeau să se estompeze – ea spunea că nu îşi amintea nimic foarte limpede din vremea de dinainte de înfiinţarea Turnului Alb, deşi îi mai apăreau frânturi în minte –, ea susţinea că un singur lucru şi-l amintea foarte bine. De fiecare dată când încercase să mânuiască o sabie, fusese cât pe ce să îşi aducă moartea. Făcuse asta nu o dată. Totuşi, îşi ţinea arcul în teaca din piele prinsă de şa, împreună cu o tolbă plină cu săgeţi pe partea cealaltă. Clocotea de furie, iar privirea ei încruntată se adânci şi mai mult când începu să vorbească.

— Un porumbel pe jumătate îngheţat a zburat în porumbăria Palatului aducând veşti din Aringill. Bărbaţii care le însoţeau pe Naean şi pe Elenia au fost prinşi într-o ambuscadă şi ucişi la nici opt kilometri depărtare de oraş. Din fericire, unul dintre caii lor s-a întors cu pete de sânge pe şa, altminteri n-am fi aflat nimic săptămâni întregi. Mă-ndoiesc că am avea noi norocul acesta ca ambele să fie ţinute pentru recompensă de către tâlhari.

Inimă de Foc se cabră, iar Elayne trase tare de hăţuri. Cineva din mulţime strigă ceva ce ar fi putut semăna cu o aclamaţie pentru Trakand. Sau nu. Negustorii care încercau să îşi atragă clienţii făceau suficientă zarvă pentru a înăbuşi acele cuvinte.

— Aşadar, avem o iscoadă în Palat, zise ea, apoi strânse din buze, dorindu-şi să fi tăcut în prezenţa Sareithei.

Birgittei nu părea să-i pese.

— Asta dacă nu este pe-aici vreun *ta'veren* despre care nu ştim noi, răspunse ea pe un ton sec. Poate acum îmi vei îngădui să-ţi aleg o gardă de corp. Doar câteva gărzi, bine alese şi...

— Nu!

Palatul era casa ei. N-avea de gând să îngăduie să fie păzită şi acolo. Aruncându-i o privire Brunei, oftă. Sareitha asculta cu mare băgare de seamă. Nu mai avea nici un rost să se ferească de ea. Nu acum.

— Ai anunţat-o pe prima slujnică?

Birgitte îi aruncă o privire piezişă care, combinată cu valul de indignare care le străbătea legătura, îi transmitea să meargă să o înveţe pe bunica ei să croşeteze.

— Vrea să îl ia la întrebări pe fiecare servitor care nu a slujit-o pe mama ta cel puţin cinci ani. Nu sunt sigură că nu vrea să îi ia pe toţi la întrebări. Să-i fi văzut expresia de pe faţă când i-am spus... Mă bucur c-am scăpat din odaia ei cu toată pielea pe mine. Sunt şi eu cu ochii pe ceilalţi.

Ea se referea la gărzi, însă nu voia să spună asta cu voce tare atâta timp cât Caseille şi celelalte o puteau auzi. Elaynei i se părea puţin probabil. Recrutarea oferea oricui prilejul potrivit pentru a-şi trimite iscoadele, deşi fără certitudinea că acestea se vor afla vreodată într-un loc unde puteau afla ceva folositor.

— Dacă există iscoade în Palat, zise încet Sareitha, atunci lucrurile s-ar putea înrăutăţi. Poate ar trebui să accepţi propunerea Doamnei Birgitte de a-ţi alege o gardă de corp. Există precedente.

Birgitte îşi arătă dinţii către Brună; dacă era un zâmbet, atunci nu era prea reuşit. Totuşi, oricât de mult îi displăcea să i se adreseze cineva cu titlul pe care îl purta, ea o privi plină de speranţă pe Elayne.

— Dacă am spus nu, atunci aşa rămâne! izbucni Elayne.

Un cerşetor ce se deplasa încet, cu un zâmbet larg, fără dinţi şi cu basca în mână, şi se apropia de cercul format de cai, tresări şi o luă la fugă prin marea de oameni, înainte ca ea să apuce măcar să-şi ducă mâna la săculeţ. Ea nu era sigură cât din furie era a ei şi cât a Birgittei, însă cele două se potriveau.

— Ar fi trebuit să mă duc eu însămi după ele, mârâi ea cu amărăciune. În schimb, ea ţesuse o poartă pentru mesager şi îşi petrecuse restul zilei întâlnindu-se cu negustorii şi cu banchierii. Măcar dacă aş fi ales o escortă din garnizoana din Aringill. Zece oameni au murit pentru că eu am comis o greşeală! mai grav – să mă ajute Lumina, *este* mai grav! –, le-am pierdut pe Elenia şi pe Naean din cauza asta!

Coada groasă şi aurie a Birgittei, care atârna peste mantie, se legănă când aceasta scutură afectată din cap.

— În primul rând, reginele nu se duc să rezolve totul singure. Sunt regine, ce naiba!

Deşi furia ei începea să se mai domolească puţin, iritarea îşi făcea prezenţa, iar în tonul ei se simţeau amândouă. Chiar îşi dorea ca Elayne să aibă o gardă de corp, foarte probabil şi atunci când făcea baie.

— Aventura ta s-a încheiat, continuă ea. Următorul lucru ar fi să te strecori afară din Palat deghizată, poate chiar să rătăceşti pe străzi după lăsarea întunericului şi să te trezeşti cu ţeasta crăpată de un obiect tare pe care nici măcar nu l-ai văzut.

Elayne şedea dreaptă în şa. Birgitte ştia, fireşte – nu cunoştea o cale pentru a ocoli legătura, deşi era convinsă că trebuia să existe una –, însă femeia nu avea niciun drept să aducă vorba despre asta în acel moment. Dacă Birgitte mai dădea şi alte sugestii, celelalte surori, împreună cu străjerii lor, ar fi putut încerca să o urmeze, precum şi trupe de gărzi. Toţi îşi doreau atât de mult ca ea să fie în siguranţă, încât erau... caraghioşi. Ai fi zis că ea nu fusese niciodată în Ebou Dar darămite în Tanchico sau Falme. Şi-apoi, făcuse lucru acesta doar o dată. Până în acel moment. Iar Aviendha o însoţise.

— Străzile reci şi întunecate nu se compară cu căldura focului şi cu o carte interesantă, interveni Sareitha, nepăsătoare, de parcă ar fi vorbit cu sine. Privind cu atenţie prăvăliile pe lângă care treceau, ea părea interesară de ele. Mie nu-mi place deloc să mă plimb pe pavajul îngheţat, mai ales pe întuneric, fără să am măcar o lumânare. Femeile tinere şi frumoase adeseori cred că nişte veşminte simple şi o faţă murdară le fac invizibile. Trecerea fu atât de neaşteptată, fără nicio schimbare a tonului, încât, la început, Elayne nu îşi dădu seama ce auzea. A fi doborâtă şi târâtă pe o alee de nişte huligani beţi nu este cel mai uşor mod de a primi o lecţie. Fireşte, dacă ai norocul să ai o prietenă cu tine care poate conduce, dacă ea este suficient de norocoasă să nu fie pocnită la fel de tare... Ei bine, nu poţi fi norocoasă mereu. Nu eşti de acord cu mine, Doamnă Birgitte?

Elayne îşi închise ochii o clipă. Aviendha spusese că le urmărea cineva, însă ea fusese convinsă că nu era decât un hoţ de drumul mare. Oricum, lucrurile nu se petrecuseră astfel. Nu chiar aşa. Privirea insistentă a Birgittei promitea o discuţie, mai târziu. Ea *refuza* să înţeleagă că un străjer nu are dreptul să o mustre pe a sa aes sedai.

— În al doilea rând, continuă Birgitte, încruntată, cu zece oameni sau cu aproape trei sute, finalul ar fi fost acelaşi. La naiba! Arză-m-ar focu'! A fost un plan bun. Câţiva oameni le-ar fi putut aduce neobservate pe Naean şi pe Elenia la Caemlyn. Golirea garnizoanei ar fi atras toţi ochii iscoditori la răsărit de Andor, iar cei care le-au răpit ar fi adus cu siguranţă suficienţi oşteni. Se prea poate că acum ei controlează şi portul Aringill. Oricât de mică ar fi garnizoana, Aringill îi ţine în echilibru pe toţi cei care vor să pornească împotriva ta dinspre răsărit şi cu cât ies mai multe gărzi din Cairhien, cu atât mai bine, având în vedere că majoritatea îţi sunt loiale.

Pentru cineva care pretinde a fi un simplu arcaş, ea înţelegea foarte bine situaţia. Singurul lucru pe care ea îl omisese fu pierderea taxelor vamale percepute pentru comerţul pe râu.

— Cine le-a răpit, Doamnă Birgitte? întrebă Sareitha, aplecându-se să privească dincolo de Elayne. Cu siguranţă asta este o întrebare importantă.

Oftatul zgomotos al Birgittei semăna aproape cu un geamăt.

— Mă tem că vom afla în curând, zise Elayne.

Bruna o privi cu o sprânceană ridicată, abţinându-se să scrâşnească din dinţi. Părea să facă acest lucru destul de des de când se întorsese acasă.

O femeie taraboneră care purta o mantie din mătase verde se feri din calea cailor, iar când făcu o reverenţă adâncă, cozile subţiri şi împletite îi ieşiră de sub glugă. Servitoarea ei, o femeie mignonă cu braţele pline de pachete, o imită cu stângăcie pe stăpâna ei. Cei doi bărbaţi mătăhăloşi care stăteau în spatele lor, gărzi înarmate cu bastoane din alamă, rămaseră drepţi şi în alertă. Hainele lor lungi şi grele din piele ar fi respins orice lovitură de pumnal, în afară de cele mai hotărâte.

Drept răspuns la curtoazia femeii tarabonere, Elayne îşi înclină capul când trecu călare. Până în acel moment, nu primise nicio plecăciune de la niciun andoran de pe stradă. Pe chipul frumos din spatele vălului simplu al femeii se citeau prea mulţi ani ca să fie aes sedai. Lumină, avea prea multe pe cap ca să-şi facă griji în privinţa Elaidei!

— Este foarte simplu, Sareitha, zise ea cu o voce precaută, controlată. Dacă Jarid

Sarand a fost cel care le-a răpit, Elenia îi va da de ales lui Naean. Casa Arawn să revină Elenei, lăsându-i câteva domenii şi lui Naean, altminteri i se va tăia gâtul într-o celulă pe undeva, iar trupul îi va fi îngropat în spatele unui hambar. Naean nu va ceda uşor, iar membrii Casei care se vor certa în legătură cu cine va fi conducătorul acesteia până când ea se va întoarce, vor tremura de frică. Elenia va ameninţa cu tortura sau chiar o va folosi şi, în cele din urmă, Arawn îl va susţine pe Sarand în numele Eleniei. În curând i se vor alătura Anshar şi Baryn, şi vor pleca încotro vor vedea putere. Dacă oamenii lui Naean au pus mâna pe ele, atunci ea îi va oferi aceleaşi alegeri Eleniei, însă Jarid va porni împotriva Casei Arawn dacă Elenia nu-i va porunci să n-o facă, dar ea n-o va face dacă va crede că el o va putea salva. Aşadar, ar trebui să ne aşteptăm să auzim în următoarele săptămâni că domeniile Arawn au fost pârjolite.

„Dacă nu, gândi ea, trebuie să înfrunt patru case unite iar eu *tot* nu ştiu dacă am ca aliate măcar două!"

— Este o gândire foarte... logică, zise Sareitha, părând puţin surprinsă.

— Sunt convinsă că vei gândi şi tu la fel, în timp, zise Elayne pe un ton prea mieros, şi simţi o urmă de satisfacţie când celelalte surori clipiră.

Lumină, mama ei ar fi trebuit să se aştepte la asta când ea avea zece ani!

Restul drumului până la Palat fu parcurs în tăcere, iar ea abia dacă observă turnurile din mozaic viu colorat şi priveliştile frumoase ale Oraşului Interior. În schimb, se gândea la surorile aes sedai din Caemlyn şi la iscoadele din Palatul Regal, la cine le răpise pe Elenia şi pe Naean şi la câţi oameni va recruta Birgitte, dacă nu sosise timpul să vândă vesela Palatului şi nestematele pe care le mai avea. Avea o listă sumbră de luat în considerare, însă îşi păstră expresia calmă şi acceptă cu seninătate ovaţiile răzleţe care o însoţeau. O regină nu putea să arate că îi era frică. Iar ei îi era.

Palatul Regal, o construcţie albă cu balcoane cu ornamente complicate şi pasarele prevăzute cu coloane, era situat pe cel mai înalt deal din Oraşul Interior, cel mai înalt din Caemlyn. Turlele sale subţiri şi domurile aurite care se înălţau spre cerul amiezii şi care se vedeau din depărtare proclamau puterea Andorului. În faţă, existau intrări impunătoare ce duceau spre Piaţa Reginei, unde, în trecut, se adunau mulţimile ca să audă proclamaţiile reginelor şi să le ovaţionau pe

domnitoarele Andorului. Elayne intră prin spatele Palatului. Potcoavele din oţel ale Inimii de Foc răsunau pe pietrele cubice când ea se îndreptă la trap de grajdul principal. Era un spaţiu generos, prevăzut pe cele două părţi laterale cu şiruri de uşi arcuite ale grajdului, peste care domnea un singur balcon lung, din piatră albă, simplu şi solid. Câteva dintre pasărelele înalte, prevăzute cu coloane, ofereau privelişti parţiale de sus, însă acesta era un loc unde se muncea. În faţa colonadei simple pe unde se intra în Palat, douăsprezece gărzi care se pregăteau să le înlocuiască pe cele ce făcuseră de strajă în Piaţă stăteau nemişcate lângă caii lor, fiind inspectate de sublocotenentul lor, un individ cărunt care şchiopăta şi care fusese stegar sub Gareth Bryne. De-a lungul zidului exterior, alte treizeci de gărzi urcau pe cai, pregătindu-se să înceapă patrularea doi câte doi în Oraşul Interior. De obicei, existau gărzi căror sarcină principală era să patruleze pe străzi, dar acum erau puţini la număr, cele care păzeau Palatul trebuiau să facă şi treaba aceasta. Careane Fransi se afla şi ea acolo. Era o femeie îndesată, îmbrăcată într-o rochie de călărie elegantă, cu dungi verzi, şi o pelerină albastru-verzuie. Şedea pe juganul ei cenuşiu în vreme ce unul dintre străjerii ei, Venr Kosaan, urcă în şaua murgului său. Tuciuriu şi cu fire albe în părul cârlionţat şi în barbă, bărbatul subţire ca o scândură purta o haină simplă de culoare maro. Se părea că nu voiau să îşi dezvăluie identitatea.

Sosirea Elaynei îi luă oarecum prin surprindere pe cei din curtea grajdurilor. Nu şi pe Careane, şi pe Kosaan. Sora Verde abia dacă păru îngândurată la adăpostul glugii mantiei ei, iar Kosaan nici măcar atât. El doar o salută din cap pe Birgitte, ca de la străjer la străjer. Fără să le mai arunce vreo privire, aceştia plecară călare de îndată ce ultima escortă a Elaynei intră pe porţile din fier forjat. Dar unii dintre cei care încălecau de-a lungul zidului se opriră cu un picior în scăriţă, holbându-se, iar câţiva dintre bărbaţii care erau ispectaţi îşi întoarseră capetele spre nou-veniţi. Sosirea ei era aşteptată abia peste o oră şi, în afară de cei câţiva care habar nu aveau ce făceau, toţi cei din Palat ştiau că situaţia era schimbătoare. Zvonurile se răspândeau printre soldaţi mai repede decât printre ceilalţi oameni şi Lumina ştia că felul în care oamenii bârfeau însemna ceva. Aceştia sigur ştiau că Birgitte plecase în grabă şi că acum se întorcea cu Elayne înainte de vreme. Oare una dintre celelalte Case mărşăluiau spre Caemlyn? Pregătite să atace? Li se va porunci să se urce pe zidurile pe care nu le puteau apăra în totalitate, nici măcar cu oamenii pe care îi avea Dyelin? După câteva clipe de mirare şi îngrijorare, sublocotenentul cu pielea tăbăcită lătră o poruncă, iar soldaţii îşi

aţintiră privirile drept în faţă şi o salutară, punându-şi braţele pe piept. Doar trei dintre bărbaţi, în afară de fostul stegar, înregistraseră o reuşită în urmă cu câteva zile, dar acolo nu erau recruţi.

Grăjdari în haine roşii cu Leul Alb brodat pe unul din umeri ieşiră în fugă din grajd, deşi, de fapt, nu prea aveau ce face. Femeile Gărzii descălecară în tăcere la porunca Bergittei şi începură să îşi mâne caii prin uşile înalte. Ea însăşi sări jos din şa şi azvârli hăţurile unui grăjdar, dar nu fu mai rapidă decât Yarman, care se grăbi să ţină de căpăstrul calului Sareithei ca aceasta să poată descăleca. El era ceea ce surorile numeau „proaspăt prins", fiind legat de mai puţin de un an – perioada data dintr-o vreme când străjerii nu fuseseră întotdeauna întrebaţi dacă voiau să creeze legătura – şi îşi îndeplinea sarcinile cu multă râvnă. Birgitte rămase pe loc, cu pumnii proptiţi în şolduri, părând să îi privească pe bărbaţii care urmau să patruleze pe străzile Oraşului Interior în următoarele patru ceasuri plecând în coloană, doi câte doi. Însă Elayne ar fi fost surprinsă dacă Birgitte se gândea măcar puţin la ei.

Oricum, avea şi ea grijile ei. Încercând să nu lase să se vadă acest lucru, ea îi privi cu atenţie pe femeia vânjoasă care îl ţinea de căpăstru pe Inimă de Foc şi pe bărbatul îndesat care puse jos un scăunel învelit în piele şi îi ţinu scăriţa ca ea să poată descăleca. Bărbatul avea o expresie gravă şi determinată în vreme ce ea era ocupată să îşi mângâie juganul pe bot şi să-i şoptească la ureche, în afară de o înclinare respectuoasă din cap, niciunul nu se uită la Elayne; nu se aplecă ca ea nu fie azvârlită din şa de un cal prea speriat de nişte oameni care se legănau. N-avea importanţă că ea nu avea nevoie de ajutorul lor. Acum, ea nu se mai afla la ţară, iar aici trebuia să urmeze unele formalităţi. Chiar şi aşa, ea încercă să nu se încrunte. Plecând şi ea odată cu cei care îl duceau pe Inimă de Foc spre grajd, nu aruncă nici măcar o privire peste umăr. Deşi voia.

Holul de la intrare fără ferestre, care se afla dincolo de colonadă, era cufundat în semiîntuneric, deşi câteva dintre lămpile cu oglinzi erau aprinse. Aici, lămpile erau simple, iar fierul lucrat la fel de simplu. Totul era utilitar, cadrele din gips nu erau ornate, pereţii albi din piatră erau goi şi netezi. Vestea sosirii lor se răspândise şi, înainte să apuce să pătrundă mai bine în Palat, şase bărbaţi şi femei îşi făcură apariţia, făcând plecăciuni, luându-le mantiile şi mănuşile. Livrelele lor erau diferite de cele ale grăjdarilor, fiind prevăzute cu gulere şi manşete albe, iar Leul din Andor era brodat pe piept, nu pe umăr. Elayne nu

recunoscu niciun servitor care era de serviciu în acea zi. Majoritatea servitorilor din Palat erau noi, iar alţii reveniseră după ce se retrăseseră ca să îi înlocuiască pe cei care se speriaseră şi fugiseră atunci când Rand cucerise oraşul. Un individ chel, cu faţa plinuţă nu se uită în ochii ei, căci poate se temea că ar fi fost prea direct. O tânără zveltă, cu ochi saşii, trăda prea mult entuziasm când făcu o plecăciune şi zâmbi, dar poate că nu voia decât să-şi arate nerăbdarea. Elayne se îndepărtă, urmată de Birgitte, înainte să apuce să le arunce o privire aspră. Bănuiala avea un gust amărui.

Sareitha şi străjerul ei le lăsară singure după câţiva paşi, Bruna murmurând o scuză despre nişte cărţi pe care voia să le caute în bibliotecă. Colecţia nu era mică, deşi nu se compara cu marile biblioteci. Petrecea acolo mai multe ore în fiecare zi, adeseori alegând volume învechite despre care spunea că nu erau cunoscute nicăieri în lume. Yarman o urma îndeaproape în timp ce ea parcă aluneca pe coridor, ca o lebădă neagră şi îndesată care trăgea după ea o barză ciudat de graţioasă. El îşi ţinea în continuare mantia deosebită, împăturită cu grijă peste braţ. Străjerii arareori renunţau la acestea pentru multă vreme. Probabil că Kosaan şi-o ţinea pe-a lui în desagă.

— Ţi-ai dori o mantie de străjer, Birgitte? întrebă Elayne mergând mai departe.

Nu era pentru prima oară când o invidia pe Birgitte pentru pantalonii ei bufanţi. Până şi cu rochiile despicate era greu să păşeşti domol. Măcar purta cizme de călărie, şi nu conduri. I-ar fi îngheţat picioarele în conduri din cauza gresiei în nuanţe de roşu cu alb. Nu erau suficiente covoare ca să acopere şi coridoarele, şi încăperile; oricum, s-ar fi uzat foarte repede din cauza servitorilor care se plimbau mereu de colo colo ca să îngrijească Palatul.

— De îndată ce Egwene va pune stăpânire pe Turn, voi pune să ţi se croiască una. Ar trebui să ai una.

— Nu mă interesează mantiile în culori aprinse, răspunse Bergitte cu înverşunare. Ea făcu o grimasă, iar buzele i se subţiară. S-a terminat atât de repede, încât am crezut că te-ai împiedicat şi te-ai lovit la afurisitul ăla de cap. Sânge şi cenuşă! Că ţi-au dat în cap bătăuşii de pe stradă! Numai Lumina ştie ce s-ar fi putut întâmpla!

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze, Birgitte.

Furia şi indignarea începură să plutească prin legătură, însă ea nu voia să profite de situaţie. Mustrările Birgittei erau suficient de rele între patru ochi, iar ea nu avea de gând să i le suporte pe coridoare, cu atâţia servitori prin preajmă care îşi vedeau de treburile lor, curăţând lambriurile sculptate, lustruind lămpile care aici erau poleite. Abia dacă se opreau să facă o reverenţă în tăcere în faţa Birgittei şi a ei, dar nu încăpea îndoială că fiecare se întreba de ce căpitanul-general era atât de furioasă şi îşi ţinea urechile ciulite ca să surprindă ce puteau din conversaţie.

— N-ai fost acolo pentru că nu te-am vrut eu acolo. Pun rămăşag că Sareitha nu îl avea pe Ned cu ea.

Părea aproape imposibil ca faţa Birgittei să *se* întunece şi mai mult. Poate că făcuse o greşeală pomenind-o pe Sareitha. Elayne schimbă subiectul.

— Chiar trebuie să faci ceva în privinţa limbajului tău. Începi să vorbeşti precum cea mai josnică teapă de pierde-vară.

— Limbajul... meu, şopti Birgitte pe un ton ameninţător. Până şi mersul i se schimbă, semănând cu cel al unui leopard. *Tu* vorbeşti despre limbajul *meu?.* Măcar eu ştiu ce înseamnă cuvintele pe care le folosesc. Măcar eu ştiu ce se cuvine şi ce nu.

Elayne se înroşi, iar gâtul îi deveni ţeapăn. Ea *ştia!* De cele mai multe ori. Cel puţin, suficient de des.

— Cât despre Yarman al tău, continuă Birgitte pe un ton blând, dar ameninţător, este un om bun, dar are încă ochii mari în orbite, că este străjer. Probabil că se supune ori de câte ori Sareitha pocneşte din degete. Ochii mei n-au fost *niciodată* mari în orbite şi nici nu m-am supus. De aceea mi-ai pus în cârcă un titlu? Ai crezut că mă vei putea ţine în frâu? N-ar fi primul gând prostesc care ţi-a trecut prin minte. Pentru cineva care gândeşte atât de limpede de cele mai multe ori. Mă rog. Mă aşteaptă pe masa de scris un teanc de rapoarte pe care trebuie să le citesc dacă vrei să ai măcar jumătate din gărzile pe care le vrei, dar vom sta de vorbă pe-ndelete în seara asta. Doamna mea, adăugă ea, pe un ton mult prea ferm.

Plecăciunea ei oficială fu aproape batjocoritoare. Ea se îndepărtă cu paşi mari, cu coada lungă şi aurie zburlită ca o coadă de pisică furioasă.

Elayne bătu frustrată din picior. Titlul Birgittei era o recompensă binemeritată, câştigat de zece ori de când crease legătura cu femeia! Şi de zece mii de ori înainte de asta. Ei bine, ea se *gândise* la cealaltă, dar abia după aceea. Îi făcuse mult bine. Fie că venea din partea stăpânei ei sau de la o aes sedai, Birgitte alegea ce poruncă să asculte. Nu atunci când era important – nu atunci când *ea* credea că era important –, ci în alte ocazii, mai ales în situaţii pe care ea le numea „risc inutil" sau „purtare cuviincioasă". De parcă Birgitte Arc-de-Argint ar fi putut vorbi cu cineva despre asumarea riscurilor! Cât despre purtarea cuviincioasă, Birgitte petrecea prin taverne! Bea şi juca jocuri de noroc şi le făcea ochi dulci bărbaţilor! îi plăcea să se uite la cei chipeşi chiar dacă îi prefera pe cei bătuţi în cap. Elayne nu voia s-o schimbe – o admira pe femeie, o plăcea, o considera prietenă –, însă îşi dorea ca legătura lor să fie mai mult una dintre un străjer şi o aes sedai şi mai puţin una dintre o soră mai mare atotştiutoare şi o soră mai mică neastâmpărată.

Dintr-odată, ea îşi dădu seama că stătea nemişcată, holbându-se încruntată la nimic. Servitorii şoviau când treceau pe lângă ea şi îşi plecau frunţile de parcă s-ar fi temut ca ea să nu le arunce vreo privire aspră. Afişând o expresie calmă, ea îi făcu semn unui băiat deşirat şi cu faţa plină de coşuri care venea pe coridor. El făcu o plecăciune atât de stângace şi de adâncă, încât se împletici şi fu cât pe ce să cadă.

— Caut-o pe Jupâneasa Harfor şi spune-i să vină de îndată în odăile mele, îi spuse ea, apoi adăugă pe un ton mai aspru: şi ţine minte, superiorii tăi s-ar putea să nu fie încântaţi dacă vor afla că iscodeşti prin Palat în loc să munceşti.

Băiatul rămase cu gura căscată de parcă ea i-ar fi citit gândurile. Poate că asta şi credea. Ochii lui căscaţi *căzură* pe inelul cu Marele Şarpe. Ţipă şi făcu o plecăciune şi mai adâncă, înainte s-o ia la goană din loc.

Ea zâmbi în ciuda voinţei ei. Fusese o bănuială, însă, pe de o parte, el era prea tânăr ca să fie iscoada cuiva şi prea agitat ca să nu pună la cale ceva ce n-ar fi trebuit. Pe de altă parte... zâmbetul îi dispăru. Însă el nu era cu mult mai tânăr ca ea.

CAPITOLUL 8
Oamenii Mării şi Clanul

Elayne nu se miră când o întâlni pe prima slujnică înainte să ajungă la odăile ei. La urma urmei, amândouă se îndreptau spre acelaşi loc. Jupâneasa Harfor făcu o plecăciune şi i se alătură, cărând sub braţ un dosar din piele, cu modele în relief. Cu siguranţă că se trezise la fel de devreme ca Elayne, dacă nu mai devreme, însă tunica ei stacojie părea proaspăt călcată, iar Leul Alb de pe piept, la fel de curat şi de alb ca zăpada care căzuse de curând. Când o văzură, srvitorii începură să se grăbească şi mai iute, lustruind mai cu râvnă. Reene Harfor nu era aspră, dar păstra disciplina în rândul servitorilor din Palat aşa cum Gareth Bryne păstra disciplina în rândul gărzilor.

— Mă tem că n-am prins nicio iscoadă până acum, Doamna mea, zise ea drept răspuns la întrebarea Elaynei, cu o voce piţigăiată, menită doar pentru urechile Elaynei. Dar cred că am descoperit vreo două. O femeie şi un bărbat, amândoi acceptaţi în slujba defunctei Regine, mama ta, în ultimele ei luni de viaţă. Au plecat de la Palat de îndată ce s-a răspândit zvonul că îi iau pe toţi la întrebări. N-au mai zăbovit să-şi strângă lucrurile. Nu şi-au luat nici măcar mantiile. Purtarea asta este o recunoaştere a vinovăţiei, aş zice eu. Asta dacă nu le-a fost teamă să nu *fie* prinşi din cauza unei alte nelegiuiri, adăugă ea, fără tragere de inimă. Mă tem că au mai existat furtişaguri.

Elayne dădu din cap îngândurată. Naean şi Elenia se aflaseră în Palat în ultimele luni ale domniei mamei ei. Avuseseră mai multe ocazii să plaseze iscoadele acolo. Cele două se găsiseră în Palat. Mai mult, se împotriviseră revendicării tronului de către Morgase Trakand, îi acceptaseră amnistia odată ce aceasta urcase pe tron, iar apoi o trădaseră. Elayne nu avea de gând să repete greşeala mamei ei. Oh, trebuia să existe amnistie când se putea – în caz contrar, sădea sămânţa unui unui război civil. Însă avea de gând să stea cu ochii pe cei care îi cereau graţierea, ca o pisică ce urmărea un şoarece ce se prefăcea că nu îl mai interesau grânele din hambar.

— Erau iscoade, zise ea. Şi s-ar putea să existe şi altele. Nu doar ale Caselor. Se prea poate ca surorile de la hanul Lebăda Argintie să fi adus şi ele iscoade în Palat.

— Voi continua să caut, Doamna mea, răspunse Reene, înclinându-şi uşor capul.

Tonul ei era foarte respectuos; nu îşi arcui nici măcar o sprânceană. Însă Elayne se gândi din nou să o înveţe pe bunica ei să croşeteze. Dacă Birgitte ar putea să se ocupe de probleme aşa cum o făcea Jupâneasa Harfor...

— Bine că te-ai întors devreme, continuă femeia durdulie. Mă tem că vei avea o după-amiază plină. Pentru început, jupânul Norry vrea să-ţi vorbească. Zice că este urgent.

Ea strânse din buze o clipă. Voia întotdeauna să ştie de ce oamenii doreau să o abordeze pe Elayne, să o analizeze ca să nu o confunde cu ea, însă primul conţopist nu considera niciodată că trebuie să-i dea măcar un indiciu legat de chestiunile lui. Aşa cum nici ea nu îi povestea niciodată de ale ei. Fiecare era invidios pe feuda celuilalt. Ea îl expedie pe Halwin Norry, scuturând din cap.

— După spusele lui, au solicitat să te vadă o delegaţie de negustori de tutun şi o alta de ţesători, amândouă cerând reducerea taxelor din cauza vremurilor grele. Doamna mea nu are nevoie de sfatul meu ca să le spună că vremurile sunt grele pentru toată lumea. Un grup de negustori străini aşteaptă şi el – este unul destul de numeros. Nu vor decât să ureze toate cele bune într-un mod care să nu îi afecteze pe ei. Fireşte, vor să fie de partea ta fără a se împotrivi altcuiva, dar te sfătuiesc să fie o întâlnire scurtă. Ea îşi aşeză degetele durdulii pe dosarul de sub braţ. De asemenea, contabilii Palatului au nevoie de semnătura ta înainte să meargă la jupânul Norry. Mă tem că îl vor face să ofteze. Nu mă aşteptam să se întâmple asta iarna, dar mai toată făina e plină de gărgăriţe şi molii iar jumătate din şuncile conservate s-au stricat. La fel s-a întâmplat şi cu mare parte din peştele afumat.

Folosea un ton foarte respectuos şi foarte ferm.

„Eu conduc Andorul, îi spusese odinioară Elaynei mama ei, între patru ochi, dar, uneori, mi se pare că Reene Harfor mă conduce pe mine". Deşi mama ei râsese, păruse să vorbească serios. Dacă se gândea mai bine, în cazul în care jupâneasa Harfor ar fi fost străjer, ar fi fost de zece ori mai nepricepută decât Birgitte.

Elayne nu voia să se întâlnească cu Halwin Norry sau cu negustorii. Voia să stea liniştită şi să se gândească la iscoade, pe cine ţineau Naean şi Elenia, şi cum le

putea veni de hac. Doar că... jupânul Norry ţinuse Caemlynul în viaţă de când murise mama ei. Adevărul fie spus, din câte văzuse ea în registrele vechi, el făcuse asta aproape încă din ziua în care ea căzuse în ghearele lui Rahvin. Însă Norry nu prea vorbea despre asta. El părea ofensat de evenimentele petrecute în acea vreme, deşi într-un mod oarecum lipsit de vitalitate. Ea nu îl putea da, pur şi simplu, la o parte. Şi-apoi, el nu spunea niciodată că era ceva urgent dacă nu era o chestiune importantă. Nu trebuia ignorată nici bunăvoinţa negustorilor, nici măcar cea a negustorilor străini. Iar registrele trebuiau semnate. Gărgăriţe şi molii? Şi şuncile care se stricau? Iarna? Era un lucru ciudat, fără doar şi poate.

Ele ajunseseră la uşile înalte, cu lei sculptaţi, ale odăilor ei. Erau lei mai mici decât cei de pe uşile pe care le folosise mama ei. Şi odăile erau mai mici, însă ea nu se gândise niciodată să folosească apartamentul Reginei. Acest lucru ar fi fost la fel de neobrăzat precum cel de a şedea pe Tronul Leului înainte de a-i fi recunoscut dreptul de purta Coroana Trandafirului.

Oftă şi îşi întinse mâna după dosar.

Mai încolo, pe coridor, le zări pe Solain Morgeillin şi pe Keraille Surtovni, care se grăbeau pe cât puteau, fără a lăsa impresia că fugeau. O strălucire argintie se zări la gâtul femeii posace care era strânsă între ele, deşi femeile Clanului îi puseseră pe umeri o eşarfă lungă şi verde ca să ascundă lesa *a'dam*. Acest lucru *avea* să işte comentarii. Acest lucru urma să fie observat mai devreme sau mai târziu. Ar fi fost mai bine dacă ea şi celelalte nu ar fi trebuit să fie mutate, însă nu se putea evita. Cu atâtea femei ale Clanului şi călăuze ale vânturilor din neamul oamenilor mării, erau folosite odăile din aripa servitorilor pentru a le găzdui. Dormeau chiar două sau trei într-un pat. Palatul avea subsoluri folosite pe post de cămări, nu de temniţe. Oare cum reuşea Rand să facă *mereu* lucrurile pe dos? Faptul că era bărbat nu era o scuză suficient de întemeiată. Solain şi Keraille dispărură după un colţ împreună cu prizoniera lor.

— Jupâneasa Corly a cerut să te vadă în această dimineaţă, Doamna mea.

Vocea lui Reene era neutră, dar precaută. Stătuse cu ochii şi pe femeile Clanului, iar pe faţa ei lată se zărea o urmă de încruntare. Oamenii mării erau ciudaţi, însă ea putea să-şi facă o părere despre stăpâna valurilor unui clan, chiar dacă nu ştia exact ce era aceea, şi alaiul ei. La un străin de rang înalt te puteai aştepta ca să fie ciudat, însă ea nu putea pricepe de ce Elayne le oferise adăpost la aproape o

sută cincizeci de negustori şi meşteşugari. Nici „Clanul”, nici „Cercul de Croşetat” nu ar fi înseninat nimic pentru ea dacă ar fi auzit de ele. Nu înţelegea acea tensiune ciudată dintre acele femei şi aes sedai. Nu pricepea nici ce era cu femeile prizoniere pe care le aduseseră asha’manii; chiar dacă nu se aflau închise în celule, erau ţinute izolate şi nu le era niciodată îngăduit să vorbească cu nimeni decât cu femeile care le însoţeau pe coridoare. Prima slujnică ştia când să nu pună întrebări, dar totuşi nu-i plăcea că nu pricepea ce se petrecea în Palat. Tonul din vocea ei nu se schimbă deloc.

— Zicea că are veşti bune pentru tine. Într-un anumit fel zicea. Totuşi, n-a cerut să vină în audienţă.

Orice fel de veste bună era mai plăcută decât să citească registrele. Îşi făcea speranţe în ceea ce privea acele noutăţi. Abandonând dosarul în mâinile Primei Slujnice, zise:

— Lasă-l pe masa mea de scris, rogu-te. Şi spune-i jupânului Norry că îl voi primi în scurt timp.

Luând-o în direcţia din care veniseră femeile Clanului cu prizoniera lor, păşi repede în ciuda poalelor. Veşti bune sau nu, trebuia să îi primească pe Norry şi pe negustori, ca să nu mai pomenească de registrele pe care trebuia să le citească şi să le semneze. Domnia însemna săptămâni nesfârşite de corvoadă şi puţine ore în care să faci ce-ţi plăcea. Foarte puţine ore. Lui Birgitte îi stăruia într-un colţ al minţii iritarea şi frustrarea în stările cele mai pure. Fără îndoială că secotocea prin teancul de hârtii de pe masa ei. Ei bine, puţinele momente de relaxare pe care urma să le aibă în acea zi erau legate de schimbarea hainelor de călărie şi de înfulecatul în grabă. Prin urmare, mergea cu paşi foarte grăbiţi, cufundată în gânduri şi abia văzând ce se afla în faţa ei. Ce i se părea lui Norry atât de urgent? Cu siguranţă nu repararea străzilor. Câte iscoade erau? Existau şanse mici ca jupâneasa Harfor să le prindă pe toate.

Când trecu de un colţ, doar conştientizarea subită a prezenţei altor femei care puteau conduce o împiedică să nu se lovească de Vandene, care venea din direcţia cealaltă. Cele două se dădură în spate, tresărind. Se părea că şi Sora Verde fusese cufundată în gânduri. Cele două însoţitoare ale ei o făcură pe Elayne să-şi arcuiască sprâncenele.

Kristian şi Zarya purtau veşminte simple, albe, şi păşeau cu grijă în spatele Vandenei. Îşi ţineau mâinile împreunate în faţă, smerite. Părul le era strâns la spate, într-o coadă simplă, şi nu purtau podoabe. Novicele nu erau deloc încurajate să poarte astfel de obiecte. Fuseseră femei ale Clanului – Kirstian făcuse parte chiar din Cercul de Croşetat –, însă fugiseră din Turn şi existau prevederi legale care le priveau pe aceste fugare, indiferent de cât de mult timp plecaseră. Celor care se întorceau li se cerea să aibă o purtare absolut perfectă în tot ceea ce făceau, să fie modelul însuşi al unei iniţiate care se străduia să obţină şalul, iar micile scăpări care puteau trece neobservate la celelalte erau pedepsite rapid şi aspru. Pe lângă asta, primeau o pedeapsă mult mai mare când ajungeau în Turn. Erau bătute cu nuiaua în public şi erau ţinute pe calea durerii şi a îndreptării cel puţin un an. O fugară care se întorcea era făcută să creadă din adâncul sufletului că nu va mai dori niciodată să fugă din nou. Niciodată! Femeile pe jumătate instruite erau prea periculoase pentru a fi lăsate în libertate.

Elayne încercase să fie îngăduitoare în puţinele daţi în care fusese cu ele. Femeile Clanului nu erau, de fapt, pe jumătate instruite, întrucât aveau tot atâta îndemânare în folosirea Puterii Supreme ca oricare aes sedai, chiar dacă nu deţineau pregătirea necesară. Ea încercase, doar că descoperise că majoritatea celorlalte femei ale Clanului nu erau de acord. Dacă li s-ar fi oferit o nouă şansă să devină aes sedai celor care puteau, acestea ar fi acceptat toate legile şi obiceiurile Turnului cu mult entuziasm. Ea nu era surpinsă de dorinţa de a se supune care se citea în ochii celor două femei sau de felul în care acestea păreau să debordeze în făgăduinţa unei purtări bune. Îşi doreau această şansă la fel de mult ca oricare. O mira faptul că acestea erau cu Vandene. Până în acel moment, ea le ignorase complet pe cele două.

— Pe tine te căutam, Elayne, zise Vandene fără nicio altă introducere.

Părul ei alb, strâns la ceafă cu o panglică verde-închis, o îmbătrânise întotdeauna, în ciuda obrajilor ei netezi. Uciderea surorii ei adăuga un aer sever, care îi intrase până în oase. Ca urmare, semăna cu un judecător neiertător. Câindva fusese zveltă, dar acum era osoasă şi trasă la faţă.

— Copilele astea... spuse ea, după care tăcu, făcând o grimasă care îi subţie buzele.

Era modul potrivit de a se referi la novice – cel mai prost moment pentru o

femeie care mergea în Turn nu era atunci când descoperea că nu va fi considerată pe deplin adultă până când ar fi obţinut şalul, ci atunci când îşi dădea seama că atâta vreme cât purta albul de novice, era, de fapt, un copil care s-ar fi putut răni pe el însuşi sau pe alţii din cauza ignoranţei şi a neîndemânării. Chiar şi Vandenei trebuie să îi fi părut ciudat aici. Majoritatea novicelor veneau la Turn la vârsta de cincisprezece sau şaisprezece ani şi, până de curând, niciuna peste optsprezece ani, în afară de câteva care reuşiseră să scape basma curată cu o minciună. Spre deosebire de aes sedai, Clanul folosea vârsta pentru a-şi stabili ierarhia şi Zarya – ea îşi spunea Garenia Rosoinde, deşi numele de Zarya Alkaese apărea în cartea novicelor şi răspundea la el –, cu nasul ei proeminent şi cu gura ei mare, avea mai mult de douăzeci de ani, deşi părea a fi de vârstă mijlocie. Niciuna dintre femei nu avea trăsăturile care să le ascundă vârsta, deşi mânuiseră Puterea atâţia ani, iar frumoasa Kirstian, cea cu ochi negri, părea puţin mai în vârstă, poate în jur de treizeci de ani şi ceva. Elayne era sigură că avea mai mult de trei sute de ani, că era mai în vârstă chiar şi decât Vandene. Kirstian pelcase din Turn de atâta vreme, încât se simţea în siguranţă îşi folosească adevăratul nume, sau o parte din el. Nu erau deloc nişte novice obişnuite.

— *Copilele* astea, continuă Vandene pe un ton mai ferm, în timp ce i se încreţea fruntea, s-au tot gândit la evenimentele din Harlon Bridge.

Acolo fusese ucisă sora ei. Şi Ispan Shefar. Însă, în ceea ce o privea pe Vandene, moartea unei Surori Negre era la fel importantă ca moartea unui câine turbat. Vandene reluă:

— Din nefericire, în loc să ţină pentru ele concluziile la care au ajuns, au venit la mine. Măcar n-au trâncănit într-un loc unde puteau fi auzite.

Elayne se încruntă puţin. Toată lumea din Palat aflase despre acele crime.

— Nu înţeleg, zise ea încet şi cu băgare de seamă, pentru că nu voia să le dea indicii celor două, în cazul în care acestea descoperiseră, într-adevăr, secrete ascunse cu migală. Şi-au dat seama că au fost iscoadele Celui Întunecat şi nu hoţi?

Aceasta era povestea pe care o scormoniseră ele: două femei izolate într-o casă, ucise pentru podoabele lor. Doar Vandene, Nynaeve şi Lan cunoşteau adevărul într-o oarecare măsură. Până acum, pare-se. Acestea trebuie să fi descoperit mai

mult, altminteri, Vandene le-ar fi izgonit cu câteva bobârnace.

— Mai rău.

Vandene aruncă o privire în jur, apoi făcu câţiva paşi până în locul unde se intersectau coridoarele, obligând-o pe Elayne să o urmeze. Din acel loc, ele puteau vedea pe oricine venea de pe cele două culoare. Novicele îşi păstrară cu grijă poziţia faţă de Sora Verde. Poate că primiseră deja câteva bobârnace pentru entuziasmul lor. Erau suficienţi servitori prin preajmă dar niciunul nu se apropia. Însă aceştia nu se aflau suficient de aproape ca să poată auzi. Vandene îşi coborî vocea, pentru siguranţă. Liniştea nu îi ascundea nemulţumirea.

— Ele au tras concluzia că ucigaşa trebuie să fi fost una dintre Merilille, Sareitha sau Careane. Presupun că au judecat bine, dar n-ar fi trebuit să se gândească la asta de la bun început. Era bine să fie ţinute ocupate cu lecţiile, astfel încât să nu aibă timp să le stea mintea la altceva.

În ciuda privirii încruntate pe care ea le-o aruncă lui Kirstian şi Zaryei, cele două novice vârstnice păreau foarte încântate. Existase un compliment ascuns în acea privire dură, iar Vandene nu făcea aşa uşor complimente.

Elayne nu semnală faptul că cele două ar fi putut fi ţinute ocupate dacă Vandene ar fi fost dispusă să ia parte la lecţiile lor. Elayne şi Nynaeve aveau multe alte îndatoriri, având în vedere că se adăugaseră lecţiile zilnice pentru călăuzele vânturilor. Toate, în afară de Nynaeve, nu mai aveau energia necesară să le mai supravegheze pe cele două novice. A le educa pe femeile Atha'an Miere era ca şi cum ar fi trecut cunoştinţele printre sulurile pentru stors rufe ale unei spălătorese. Aveau foarte puţin respect pentru aes sedai. Şi încă şi mai puţin pentru cei care se numărau în rândul celor „de pe uscat".

— Bine măcar că n-au vorbit cu altcineva, murmură ea.

Era o binecuvântare, deşi mică.

Când le găsiseră pe Adeleas şi pe Ispan, devenise evident atunci că ucigaşa lor trebuia să fi fost o aes sedai. Fuseseră paralizate cu rădăcină de limba-oii înainte să fie ucise şi era aproape imposibil ca vreuna dintre călăuzele vânturilor să cunoască o buruiană care se găsea departe de mare. Până şi Vandene era sigură că nu se afla nicio iscoadă a Celui Itunecat în rândul Clanului. Ispan fugise când

era novice. Ba chiar ajunsese până în Ebou Dar, însă fusese înhăţată din nou înainte ca femeile Clanului să îi dezvăluie că erau doar nişte femei alungate din Turn, care hotărâseră dintr-un capriciu să o ajute. Fiind întrebată de Vandene şi Adeleas, ea dezvăluise foarte multe informaţii. Cumva, reuşise să se abţină să nu le dezvăluie nimic despre Ajah Neagră, în afară de vechi intrigi finalizate deja de multă vreme, însă fusese dornică să le spună orice altceva pentru ca Vandene şi sora ei să o lase în pace. Acestea nu avuseseră milă şi o întrebaseră de detalii, însă ea nu ştia mai multe despre Clan decât ştia orice altă aes sedai. Dacă ar fi existat iscoade ale Celui Întunecat printre femeile Clanului, Ajah Neagră ar fi aflat totul. Aşadar, oricât şi-ar fi dorit ele să fi fost altfel, ucigaşa era una dintre cele trei femei pe care ajunseseră să le placă. O Soră Neagră se afla printre ele. Sau mai multe. Toate se străduiseră din răsputeri să păstreze secretă această informaţie, cel puţin până când ucigaşa avea să fie descoperită. Această veste ar fi putut face ca tot Palatul să se agite. Poate chiar tot oraşul. Lumină, cine altcineva se mai gândise la evenimentele din Harlon Bridge? Oare ar avea inspiraţia să păstreze tăcerea?

— Cineva trebuie să le ia în grija sa, zise Vandene pe un ton ferm, ca să le ferească de alte necazuri. Au nevoie de lecţii în mod regulat şi de sârguinţă. Feţele senine ale celor două afişau o oarecare îngâmfare, dar aceasta dispăru puţin când auziră aceste cuvinte. Lecţiile au fost puţine, dar *foarte* grele, iar disciplina *extrem de* strictă. Asta ar însemna să vă ocupate pe una dintre voi, Elayne sau Nynaeve.

Elayne plescăi enervată din limbă.

— Vandene, abia dacă am timp să gândesc. Abia dacă reuşesc să le ofer o oră când şi când. Va trebui să o facă Nynaeve.

— Ce trebuie să facă Nynaeve? întrebă femeia veselă, alăturându-li-se.

Cumva, ea făcuse rost de un şal lung, cu franjuri galbeni brodat cu frunze şi flori viu colorate, însă acesta îi atârna pe coate. În ciuda temperaturii scăzute, purta o rochie albastră cu un decolteu destul de adânc pentru Andor, deşi coada groasă şi neagră, trasă peste umăr şi cuibărită la piept, nu lăsa să se vadă prea multă piele. Punctul mic şi roşu, *ki'sain,* din mijlocul frunţii ei părea foarte ciudat. Conform obiceiului malkierilor, prezenţa unui *ki'sain* însemna o femeie măritată. Ea insistase să îl poarte de îndată ce aflase acest detaliu. Jucându-se leneş cu vârful

cozii, părea... mulţumită. O trăire pe care, de obicei, nimeni nu i-o atribuia Nynaevei al' Meara.

Elayne tresări când îl observă pe Lan, la o distanţă de câţiva paşi. Păşea în cerc în jurul lor, supraveghind ambele coridoare. La fel de înalt ca un bărbat aiel, îmbrăcat în hainele lui verde-închis, cu umeri laţi ca ai unui fierar, bărbatul cu faţa aspră reuşea să se mişte ca o stafie. Îşi ţinea sabia la şold chiar şi în Palat. Elayne se înfiora mereu când îl vedea. În ochii lui albaştri şi reci se vedea moartea, în afară de momentele în care o privea pe Nynaeve.

Mulţumirea dispăru de pe faţa Nynaevei când află care urma să fie sarcina ei. Încetă să se mai joace cu coada şi o strânse în pumn.

— Ia ascultaţi la mine! Poate că Elayne are vreme să se joace de-a politica, dar eu n-am o clipă de răgaz. Mai mult de jumătate din femeile Clanului ar fi dispărut deja dacă Alise nu le-ar fi ţinut de după ceafă şi, cum n-are nicio şansă să obţină şalul, nu ştiu cât timp o să mai continue. Restul cred că se pot certa cu mine! Ieri, Sumeko m-a făcut... *fată!*

Ea zâmbi dezvelindu-şi dinţii, deşi era doar din vina ei, într-un fel sau altul. La urma urmei, ea fusese cea care se răstise la femeile Clanului ca să dea dovadă de puţină tărie de caracter, în loc să se înjosească în faţa aes sedai. Ei bine, cu siguranţă acestea încetaseră să se mai înjosească. În schimb, era foarte probabil ca ele să le facă pe surori să se ridice la nivelul standardelor lor. Şi să descopere că surorile nu erau suficient de bune! Poate că nu era greşeala Nynaevei că părea să aibă puţin mai mult de douăzeci de ani – ea începuse să îmbătrânească mai devreme –, însă vârsta era importantă pentru femeile din Clan. Ea alesese să îşi petreacă majoritatea timpului cu ele. Deşi nu îşi smucea coada, trăgea încontinuu de ea, încât aveai impresia că avea să i se desprindă în curând de scalp.

— Şi afurisiţii ăia de oameni ai mării! Femei ticăloase! Ticăloase, ticăloase, ticăloase! Dacă n-ar fi fost *afurisita* aia de înţelegere! Ultimul lucru de care am nevoie este să mă ocup de nişte novice smiorcăite!

Kristian strânse din buze o clipă, iar în ochii negri ai Zaryei se citi indignarea, înainte să reuşească să revină la o expresie smerită. Sau a ceva ce aducea cu smerenia. Ele ştiau că novicele nu aveau voie să-şi deschidă gurile în faţa aes sedai.

Elayne îşi înfrână dorinţa de a calma lucrurile. Îi venea să le pălmuiască pe Kirstian şi pe Zarya. Complicaseră totul prin simplul fapt că nu tăcuseră din gură de la bun început. Îi venea s-o pălmuiască şi pe Nynaeve. Aşadar, fusese încolţită în cele de din urmă, de călăuzele vânturilor? Asta nu îi aducea compătimirea.

— Nu mă joc de-a nimic, Nynaeve! Ştii prea bine asta! Ţi-am cerut sfatul adeseori!

Ea inspiră adânc, încercând să se liniştească. Servitorii pe care îi zărea dincolo de Vandene şi cele două novice se opriseră din lucru şi se zgâiau la grupul de femei. Ea se îndoia că aceştia îl observaseră pe Lan, oricât de impozant ar fi fost. Era interesant să vezi nişte surori aes sedai certându-se, dar trebuia să te ţii departe.

— Cineva trebuie să se ocupe de ele, zise ea mai încet. Sau crezi că nu este nevoie decât să le spui să uite tot? Uită-te la ele, Nynaeve! Lăsate de capul lor, vor încerca să descopere imediat cine este făptaşa. Nu s-ar fi dus la Vandene dacă n-ar fi crezut că ea le va lăsa să dea o mână de ajutor.

Cele două erau întruchiparea inocenţei novicelor; pe feţele lor se citea doar o urmă de ofensă la o acuzaţie nedreaptă. Elayne nu căzu în capcană. Avuseseră la dispoziţie o viaţă întreagă să înveţe să se prefacă.

— De ce nu? zise Nynaeve după o clipă, aranjându-şi şalul. Lumină, Elayne, trebuie să ţii minte că ele nu sunt nişte novice obişnuite.

Elayne deschise gura să protesteze. Într-adevăr, nu erau nişte novice obişnuite. Poate că Nynaeve nu fusese niciodată novice, dar fusese aleasă nu cu mult timp în urmă, chiar dacă era smiorcăită de cele mai multe ori. Deschise gura, dar Nynaeve continuă imediat:

— Sunt sigură că Vandene se poate folosi cum ştie ea mai bine de ele. Şi când n-o face, le poate da lecţii, regulat. Îmi aduc aminte că mi-a spus cineva că le-ai mai învăţat pe novice şi înainte, Vandene. Iată! S-a rezolvat.

Cele două novice zâmbeau nerăbdătoare cu gura până la urechi. Mai că nu-şi frecau mâinile de mulţumire. Însă Vandene se încruntă:

— N-am nevoie să mă împiedic de ele la fiecare pas când eu...

— Eşti la fel de oarbă ca Elayne, o întrerupse Nynaeve. Ai experienţă în a le face pe aes sedai să creadă că sunt mai ceva decât sunt în realitate. Pot face ce le zici şi vei avea şi timp să dormi şi să mănânci. Eu cred că nu faci niciuna, nici cealaltă.

Ea îşi îndreptă spatele şi îşi aşeză şalul pe umeri şi pe braţe. Era un adevărat spectacol. Deşi era scundă, mai mică decât Zarya şi cu mult mai scundă decât Vandene sau Kristian, reuşi să pară mai înaltă cu câţiva centimetri decât toate. Era o înzestrare pe care Elayne îşi dorea să o poată stăpâni. Deşi nu ar fi încercat îmbrăcată într-o rochie cu o asemenea croială. Nynaeve era pe punctul de a răbufni. Totuşi, acest lucru nu îi ştirbi din prezenţă. Ea era esenţa poruncii.

— O vei face, Vandene! zise ea pe un ton ferm.

Încruntarea Vandenei dispăru încet. Nynaeve era mai puternică decât ea în conducerea Puterii şi chiar dacă nu se gândea la acest aspect, obiceiurile adânc înrădăcinate o făceau să cedeze, deşi nu ar fi vrut. Când se întoarse spre cele două femei în alb, faţa ei era aproape la fel de calmă cum fusese văzută de la uciderea lui Adeleas. Ceea ce putea însemna că era posibil ca judecătorul să nu poruncească o execuţie în acel moment. Poate mai târziu. Faţa ei sfrijită era calmă şi întunecată.

— Într-adevăr, le-am învăţat pe novice o perioadă, zise ea. O perioadă scurtă. Mai-marea peste novice a fost de părere eram prea aspră cu elevele. Cele două femei îşi mai pierduseră din entuziasm. O chema Sereille Bagand.

Zary păli la faţă. La fel şi Kirstian, care se clătină de parcă ameţise brusc. Fiind mai-mare peste novice şi mai târziu Supremă Înscăunată Amyrlin, Sereille era o legendă. Genul de povestire care te făcea să te trezeşti în toiul nopţii leoarcă de transpiraţie.

— Şi mănânc, Nynaeve, îi spuse Vandene. Dar totul are gust de cenuşă.

Printr-un gest scurt făcut celor două novice, ea le conduse mai departe, trecând pe lângă Lan. Ele se clătinau încet în timp ce o urmau.

— Ce femeie încăpăţânată! mormăi Nynaeve, privind încruntată spatele femeilor care se îndepărtau, însă în vocea ei se simţi ceva mai mult decât un dram de compătimire. Ştiu câteva ierburi care ar putea-o ajuta să doarmă, dar nu s-ar atinge de ele. Mai că mă gândesc să-i strecor ceva în vinul pe care îl bea seara.

„O domnitoare înţeleaptă, gândi Elayne, ştie când să vorbească şi când să tacă". Ei bine, oricine avea un dram de raţiune. Totuşi, nu voia să concluzioneze că atunci când Nynaeve făcea pe cineva încăpăţânat era ca şi cum un cocoş ar fi „strigat" după un fazan că este ţanţoş.

— Ştii cumva ce veste are Reanne? preferă ea să spună. Am înţeles că este o una „oarecum" bună.

— N-am văzut-o în dimineaţa asta, bombăni cealaltă femeie, privind în continuare după Vandene. N-am ieşit din odăile mele.

Ea se scutură brusc şi, dintr-un anume motiv, o privi suspicios pe Elayne. Era încruntată. Şi-apoi pe Lan! Acesta continua să stea de strajă, netulburat.

Nynaeve susţinea că mariajul ei era glorios – ea putea fi *şocant* de sinceră despre asta atunci când vorbea cu alte femei –, dar Elayne credea că minţea ca să îşi ascundă dezamăgirea. Cel mai probabil, Lan era pregătit de atac, de luptă, chiar şi atunci când dormea. Era ca şi când ai fi stat întins lângă un leu înfometat. Şi-apoi, faţa aceea de piatră era de-ajuns ca să răcească aşternuturile în orice pat conjugal. Bine că Nynaeve nu putea să îi ghicească gândurile. De fapt femeia zâmbea. Ciudat, zâmbetul era unul de bucurie. Amuzat, dar putea fi şi binevoitor? Fireşte că nu. Îşi imagina.

— Ştiu unde este Reanne, zise Nynaeve, lăsând să-i cadă şalul pe coate. Vino cu mine. Te voi duce la ea.

Elayne ştia exact unde putea fi Reanne, din moment ce nu vorbea în taină cu Nynaeve, însă tăcu din gură şi o lăsă să o conducă. Era un soi de penitenţă pentru că se certaseră mai devreme, când ar fi trebuit să încerce să facă pace. Lan le urmă, iscodind coridoarele cu acei ochi reci. Servitorii pe lângă care treceau tresăreau atunci când privirea lui Lan cădea pe ei. Ba chiar o femeie tinerică, având un păr auriu, îşi strânse poalele şi o luă la fugă, lovindu-se de o lampă cu picior şi făcând-o să se clatine.

Asta îi reaminti Elaynei să îi povestească Nynaevei despre Elenia şi Naean şi despre iscoade. Nynaeve ascultă destul de calmă, apoi conveni cu Elayne că vor afla în curând cine le salvase pe cele două femei. Pufni dezgustată când află de îndoielile Sareithei. Că veni vorba, îşi exprimă mirarea că ele nu fuseseră luate

chiar din Aringill mai înainte.

— Nu mi-a venit să cred că ele erau încă acolo când am sosit în Caemlyn. Orice idiot şi-ar fi dat seama că ele vor fi închise aici mai devreme sau mai târziu. E mai uşor să le scoţi dintr-un orăşel.

Orăşel. Odinioară, Aringill i-ar fi părut un oraş mare.

— Cât despre iscoade... Ea privi încruntată un bărbat deşirat şi cărunt, care umplea cu petrol o lampă lucrată în aur. Clătină din cap. Fireşte că există iscoade. Am ştiut încă de la bun început că trebuie să existe. Tu nu trebuie decât să ai grijă ce spui, Elayne. Nu spune nimic persoanelor pe care nu le cunoşti bine dacă vrei să nu afle toată lumea.

„Când să vorbească şi când să tacă", îşi zise Elayne, ţuguindu-şi buzele. Uneori, când era cu Nynaeve, părea o adevărată pedeapsă.

Nynaeve avea şi ea o veste de împărtăşit. Optsprezece dintre femeile Clanului care le însoţiseră în Caemlyn nu mai erau în Palat. Însă nu fugiseră. Din moment ce niciuna dintre ele nu era suficient de puternică pentru a călători, Nynaeve ţesuse ea însăşi o poartă şi le trimisese în inima Altarei, Amadiciei şi Tarabonului, în ţinuturile ocupate de seanchani. De acolo, alte femei din Clan care nu fugiseră aveau să încerce să le găsească şi să le aducă înapoi în Caemlyn.

Ar fi fost frumos dacă Nynaeve s-ar fi gândit să o informeze despre asta în ziua precedentă, când plecaseră, sau, şi mai bine, atunci când ea şi Reanne luaseră hotărârea să le trimită. Dar Elayne nu pomeni nimic despre asta. În schimb, zise:

— Sunt foarte curajoase. Nu va fi uşor să se lase prinse.

— Curajoase, da, zise Nynaeve, părând enervată. Îşi strânse din nou coada în pumn. Dar nu de asta le-am ales. Alise a fost de părere că acestea probabil că ar fi fugit pentru că nu le-am fi dat ceva de făcut. Aruncându-i o privire peste umăr lui Lan, îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Nu văd cum vrea să procedeze Egwene, zise ea, oftând. Putem spune că toate femeile din Clan vor fi „asociate" cu Turnul cumva, dar cum? Majoritatea nu sunt suficient de puternice ca să obţină şalul. Multe nici măcar nu pot ajunge la statutul de aleasă. Şi cu siguranţă nu vor accepta să rămână novice sau alese tot restul vieţii.

De astă dată, Elayne nu spuse nimic pentru că nu ştia ce anume. Promisiunea trebuia ţinută; chiar ea o făcuse. Era adevărat că în numele Egwenei şi la porunca acesteia, însă rostise cuvintele cu gura ei şi avea de gând să se ţină de cuvânt. Doar că nu vedea cum şi-l putea ţine. Egwene nu găsea o soluţie cu adevărat miraculoasă.

Reanne Corly se afla exact în locul la care se gândise Elayne, într-o odaie mică, având două ferestre îngste care dădeau spre curtea interioară, unde se afla o fântână arteziană. Se găsea chiar din inima Palatului. Fântâna era secată în această perioadă a anului, iar tocurile geamurilor făcuseră ca odaia să pară puţin sufocantă. Pardoseala era din gresie simplă şi închisă la culoare, fără covor, iar mobilierul se compunea dintr-o masă îngustă şi două scaune. Erau două persoane împreună cu Reanne când intră Elayne. Alise Tenjile, îmbrăcată într-o rochie simplă cu guler înalt, îşi ridică privirea din locul unde şedea, la un capăt al mesei. Părând să fie de vârstă mijlocie, apărea ca o femeie cu o înfăţişare plăcută, dar comună. Putea fi cu adevărat remarcabilă odată ce o cunoşteai şi foarte neplăcută atunci când era necesar. După ce aruncă o privire, se întoarse la hârtiile de pe masă pe care le studia. Aes sedai, străjerii şi domniţele-moştenitoare nu o mai impresionau pe Alise. Reanne şedea şi ea într-o parte a mesei, cu faţa brăzdată de riduri şi cu părul mai mult cărunt, îmbrăcată într-o rochie verde, mai elegantă decât cea a Alisei; ea fusese alungată din Turn după ce picase testul pentru a deveni aleasă şi, pentru că i se oferise o a doua şansă, purta deja culorile frăţiei ajah preferate. În faţa ei şedea o femeie durdulie, îmbrăcată în veşminte simple din lână maro, pe al cărei chip se citea sfidare. O fixa pe Reanne cu ochii ei negri, ignorând *a'damul* argintiu segmentat care zăcea ca un şarpe pe masă, între ele. Ea mângâia marginea mesei. Reanne afişa un zâmbet încrezător care îi adânceau limii fine din colţul ochilor.

— Să nu-mi spui că ai făcut-o pe una din ele să priceapă, zise Nynaeve, înainte ca Lan să apuce să închidă uşa în urma lui.

Ea se încruntă la femeia în veşminte maro de parcă ar fi vrut să o lovească peste urechi, dacă nu mai rău, apoi îi aruncă o privire Alisei. Elaynei i se părea că Nynaeve o admira pe Alise. Femeia era departe de a fi puternică în a conduce Puterea – nu avea să obţină niciodată şalul –, însă reuşea întotdeauna să ţină frâiele atunci când voia să îi facă şi pe ceilalţi să accepte acest lucru. Inclusiv pe aes sedai. Elaynei i se părea că ea însăşi avea o oarecare admiraţie faţă de Alise.

— Neagă în continuare că pot conduce, bombăni Alise, încrucişându-şi braţele pe piept şi încruntându-se la femeia care şedea în faţa Reannei. Bănuiesc că chiar nu pot, dar simt... ceva. Nu chiar scânteia unei femei înzestrate cu aşa ceva, dar pe-aproape. Era cât pe ce să poată conduce. N-am mai avut niciodată această senzaţie. Mă rog. Bine măcar că nu mai încearcă să ne atace cu pumnii. Cred că le-am pus la punct măcar în această privinţă!

Femeia în veşminte maro îi aruncă o privire duşmănoasă şi furioasă, însă îşi luă ochii de la Alise când îi văzu hotărârea, strâmbând din gură. Atunci când Alise punea pe cineva la punct, o făcea cu adevărat. Ea continua să-şi mişte mâinile pe suprafaţa mesei; Elayne nu credea că femeia îşi dădea seama de asta.

— Neagă în continuare şi că ar vedea firele, Poate că încearcă să se convingă pe ele însele, zise Reanne cu vocea ei cristalină, melodioasă.

Continuă să privească zâmbind încăpăţânarea reflectată în ochii celeilalte. Orice soră ar fi invidiat-o pe Reanne pentru seninătatea şi prezenţa ei. Fusese fruntaşa Cercului de Croşetat, rangul cel mai înalt al Clanului. După Legea lor, Cercul de Croşetat exista doar în Ebou Dar, însă ea rămânea cea mai în vârstă dintre cele din Caemlyn, cu o sută de ani mai în vârstă decât orice aes sedai din istorie, în plus, putea egala orice soră în ceea ce privea aerul calm şi poruncitor.

— Ele susţin că le-am păcălit cu Puterea, că am folosit-o ca să le facem să creadă că *a'damul* le poate ţine în frâu. Mai devreme sau mai târziu, nu vor mai şti ce să mintă. Trăgând *a'damul* spre ea, deschise încuietoarea zgărzii printr-o mişcare iscusită. Încercăm din nou, Marli?

Femeia în veşminte maro – Marli –, deşi evita să privească metalul argintiu din mâinile Reannei, se încordă, iar mâinile începură să îi tremure pe marginea mesei.

Elayne oftă. Ce mai dar îi trimisese Rand! Un exemplu! Douăzeci şi nouă de *sul'dame* seanchane ţinute bine de *a'damuri* şi cinci *damane* – ura cuvântul acela, care însemna „Cea Pusă în Lesă" sau, pe scurt, „Pusă în Lesă" –, cărora nu li se puteau scoate zgărzile pentru simplul motiv că ar fi încercat să le elibereze pe femeile seanchan care le ţinuseră prizoniere. Nişte leoparzi legaţi cu sfoară ar fi fost un dar mai potrivit. Cel puţin acele animale nu puteau conduce. Acestea fuseseră date în grija Clanului pentru că nimeni altcineva nu avea timp.

Totuşi, ea îşi dăduse seama pe loc ce să facă cu femeile *sul'dam*. Să le convingă că puteau conduce Puterea, apoi să le trimită înapoi la seanchani. În afară de Nynaeve, doar Egwene, Aviendha şi câteva femei din Clan cunoşteau planul. Nynaeve şi Ewgene aveau îndoieli, însă indiferent cât de mult ar fi încercat *sul'damele* să ascundă ce erau, odată trimise înapoi, într-un final, una dintre ele tot ar fi greşit. Asta dacă nu mărturiseau totul pe loc. Seanchanii erau ciudaţi; chiar şi cei care se aflau printre *damane* erau convinşi că orice femeie care putea conduce trebuia să poarte zgardă pentru siguranţa celorlalţi. Femeile *sul'dam* care aveau abilitatea să le controleze pe femeile care purtau *a'dam* erau foarte respectate de către seanchani. Vestea că femeile *sul'dam* puteau conduce i-ar ar fi zguduit din temelii pe seanchani. Poate chiar i-ar fi dezbinat. La început, planul păruse foarte simplu.

— Reanne, am înţeles că ai o veste bună, zise ea. Dacă femeile *sul'dam* n-au început să cedeze, atunci ce este?

Alise se încruntă spre Lan, care stătea de strajă lângă uşă pentru că nu era de acord ca el să le cunoască planurile. Nu spuse nimic.

— O clipă, rogu-te, murmură Reanne. De fapt, nu era o rugămnte. Într-adevăr, Nynaeve îşi făcuse treaba prea bine. Nu este nevoie ca ea să audă.

Strălucirea *saidarului* se aprinse brusc în jurul ei. Ea îşi mişca degetele în timp ce conducea ca şi când ar fi dirijat firele de aer care o ţineau legată de scaun pe Marli, după care l-ar fi dezlegat. La sfârşit, îşi făcu mâinile căuş pentru a construi scut împotriva sunetului pe care îl împleti în jurul femeii. Gesturile nu făceau parte din conducere, fireşte, dar erau necesare pentru ea, din moment ce învăţase astfel să împletească firele.

— Nu te grăbi, zise pe un ton ironic Nynaeve, punând mâinile în şolduri. Nu e nicio grabă.

Reanne nu o intimida aşa cum o făcea Alise.

Că veni vorba, nici Nynaeve nu o mai intimida pe Reanne. Într-adevăr, Reanne nu se grăbi, privindu-şi cu atenţie gesturile, apoi dădu satisfăcută din cap înainte să se ridice în picioare. Clanul încercase mereu să conducă doar atunci când era nevoie, dar ea se bucura de libertatea de a folosi *saidarul* cât de des dorea şi se

mândrea că se pricepea la împletit.

— Vestea bună, zise ea, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi poalele, este că trei dintre *damane* par pregătite să fie eliberate din zgardă.

Elayne ridică din sprâncene. Se privi cu Nynaeve mirate. Dintre cele cinci *damane* pe care Taim le dăduse pe mâna lor, una fusese prinsă de seanchani pe insula Toman Head iar alta în Tanchico. Celelalte veniseră din seanchan.

— Două dintre femeile seanchan, Marille şi Jillari, susţin că *meritǎ* să poarte zgardă în continuare. Că *trebuie* să facă acest lucru. Reanne strâmbă din gură dezgustată şi tăcu doar o clipă. Par cu adevărat îngrozite de gândul că ar putea fi eliberate. Alivia a încetat cu aceste motive. Acum spune că a fost doar pentru că s-a temut să nu fie capturată din nou şi că le urăşte pe toate femeile *sul'dam.* Categoric ştie şi s-o arate, căci mârâie la ele şi le blestemă, dar... Ea clătină din cap încă nefiind sigură. Elayne, i s-a pus zgarda când avea treisprezece sau paisprezece ani, nu ştie sigur, şi este *damane* de *patru zeci de ani!* Pe lângă asta, Alivia este... considerabil mai puternică decât Nynaeve, termină ea repede.

Când venea vorba de vârstă, femeile din Clan vorbeau deschis, însă erau la fel de reţinute ca aes sedai când tema era puterea de a conduce.

— Oare să-ndrăznim să o eliberăm? O sălbatică seanchan care poate distruge Palatul până în temelii?

Femeile din Clan aveau aceeaşi părere despre sălbatice ca surorile aes sedai. Majoritatea dintre ele.

Surorile care o cunoşteau pe Nynaeve învăţaseră să folosească cu grijă acel cuvânt în preajma ei. Putea deveni foarte arţăgoasă atunci când acesta era rostit pe un ton batjocoritor. Oricum, ea doar se zgâia la Reanne. Poate încerca să găsească răspunsul. Elayne ştia ce soluţie ar fi dat ea, însă treaba asta nu avea nimic de-a face cu revendicarea tronului sau cu Andor. Era o hotărâre pe care trebuiau să o ia aes sedai, iar în această situaţie, decizia era la Nynaeve.

— Dacă n-o veţi face, zise Lan încet de lângă uşă, atunci mai bine-aţi da-o înapoi pe mâna seanchanilor.

El nu fu deloc ruşinat de privirile întunecate pe care le primi de la cele patru

femei, care îi auziră vocea groasă ale cărei cuvinte semănau cu dăngănitul unui clopot de înmormântare:

— Va trebui să o supravegheaţi îndeaproape, dar dacă o veţi ţine în lesă când ea vrea să fie liberă, ar însemna că nu sunteţi mai bune decât ei.

— Nu tu hotărăşti, străjer! interveni Alise pe un ton ferm.

El îi întâlni privirea severă cu un calm stăpânit, iar ea mârâi dezgustată şi îşi ridică mâinile:

— Ar trebui să stai de vorbă cu el când veţi fi singuri, Nynave.

Admiraţia Nynaevei faţă de femei trebuie să fi fost destul de puternică, deoarece se înroşi în obraji.

— Să nu credeţi că n-am s-o fac, răspunse ea cu uşurinţă, fără a se uita la Lan. Simţind, în cele din urmă, răcoarea, îşi puse şalul pe umeri şi îşi drese glasul. Totuşi, el are dreptate. Cel puţin, nu va trebui să ne facem griji în privinţa celorlalte două. Doar că mă mir că le-a luat atât de mult timp să înceteze să-i mai imite pe idioţii ăia de seanchani.

— Eu nu sunt aşa de sigură, zise Reanne, oftând. Ştii, Kara era un soi de femeie înţeleaptă pe insula Toman Head. Avea o mare influenţă în satul ei. O sălbatică, fireşte. Ai crede că îi urăşte pe seanchani, dar nu este aşa. Nu-i urăşte pe toţi. Ţine foarte mult la femeia *sul'dam* capturată împreună cu ea şi îşi face griji să nu îi facem rău *niciuneia* dintre *sul'dame.* Lemore are doar nouăsprezece ani; e o nobilă răsfăţată care a avut ghinionul să i se manifesteze scânteia în ea chiar în ziua în care Tanchico a căzut. Ea zice că îi urăşte pe seanchani şi că vrea să îi facă să plătească pentru ce au făcut în Tanchico, dar răspunde atât la Larie, numele ei de *damane,* cât şi la Lemore. În plus, le zâmbeşte femeilor *sul'dam* şi le lasă să o mângâie. Nu am încredere în ele, deşi în ce o priveşte pe Alivia sunt şi mai suspicioasă. Însă mă îndoiesc că vreuna din ele ar putea să înfrunte o *sul'dam.* Cred că dacă o astfel de femeie i-ar porunci vreuneia să o ajute să scape, ar face-o. Mă tem că nu s-ar împotrivi prea tare dacă femeia *sul'dam* ar încerca să îi pună lesa din nou.

Tăcu şi se aşternu liniştea.

Nynaeve părea cufundată în gânduri; se lupta cu ea însăşi. Îşi apucă strâns coada, apoi îi dădu drumul şi îşi încrucişă braţele pe piept. Ciucurii şalului se legănară când se cuprinse cu braţele. Se uită cu asprime la toate, cu excepţia lui Lan. Lui nu îi aruncă nici măcar o privire.

În cele din urmă, inspiră adânc şi se pregăti să le înfrunte pe Reanne şi pe Alise.

— Trebuie să le scoatem *a'damurile.* Le vom supraveghea până când vom putea fi sigure. Inclusiv pe Lemore; ea trebuie să poarte veşmintele albe! Şi vom avea grijă să nu rămână niciodată singure, mai ales cu femeile *sul'dam.* Este absolut necesar să le scoatem *a'damurile!*

Vorbea cu înfocare de parcă s-ar aştepta la o împotrivire, însă pe faţa lui Elayne apăru un zâmbet larg, aprobator. Adăugarea a încă trei femei de care ele nu puteau fi sigure nu prea era o veste bună, însă nu aveau de ales.

Reanne aprobă simplu din cap, după o clipă, însă Alise ocoli masa zâmbind şi o bătu uşor pe umăr pe Nynaeve, care se îmbujoră. Ea încercă să ascundă acest lucru dregându-şi glasul zgomotos şi făcând o grimasă când se uită la femeia seanchan, care se afla în cuşca ei de *saidar.* Din păcate, eforturile ei nu avură niciun efect, iar Lan o dădu de gol.

— *Tai'shar Manetheren,* zise el cu blândeţe.

Nynaeve rămase cu gura căscată, apoi pe buze îi apăru un zâmbet tremurător. Când se întoarse cu faţa la el, lacrimi de veselie îi apărură brusc în ochi. El îi surâse; răceala îi dispăru complet din ochi.

Elayne făcea eforturi să nu se holbeze. Lumină! Poate că, la urma urmei, el nu aducea răceală în patul lor. Acest gând făcu să i se încălzească obrajii. Încercând să nu se uite la ei, privirea i se opri la Marli, care stătea în continuare legată în scaun. Femeia seanchan privea drept în faţă, iar lacrimile i se roslogoleau pe obrajii bucălaţi. Drept în faţă. La firele care ţineau sunetele departe de ea. Acum nu mai putea nega că nu vedea firele, însă, când ea dezvălui asta, Reanne dădu negativ din cap.

— Toate plâng atunci când sunt obligate să privească firele prea mult timp, Elayne, zise ea obosită, însă, odată ce firele dispar, sunt convinse că noi le-am păcălit, înţelegi? Sunt nevoite, altminteri, vor deveni *damane,* şi nu *sul'dame.*

Este nevoie de timp ca stăpâna copoilor să fie convinsă că ea însăşi este copoi. Mi-e teamă că nu ţi-am dat, de fapt, nicio veste bună, nu-i aşa?

— Nu prea, îi spuse Elayne.

Niciuna, de fapt. Doar o altă problemă care se aduna celorlalte. Cam câte veşti proaste erau necesare ca grămada să te îngroape? Curând, trebuia să primească şi veşti bune.

CAPITOLUL 9
O ceaşcă de ceai

După ce intră în odaia ei cu ţinute, Elayne se dezbrăcă repede de hainele de călărie cu ajutorul Essandei, o pensionară cu părul alb pe care ea o alesese să-i fie slujnică. Femeia zveltă şi demnă era cam înceată, dar ştia ce avea de făcut şi nu pierdea vremea cu poveştile. De fapt, scotea arareori câte o vorbă, doar atunci când sugera vreun obiect vestimentar sau pentru a face acelaşi comentariu zilnic, cum că Elayne semăna cu mama ei. Flăcările dansau deasupra buştenilor groşi din vatra unui şemineu mare ce se afla în partea cealaltă a încăperii, însă căldura focului nu prea reuşea să încălzească aerul rece din încăpere. Ea îmbrăcă repede o rochie albastră din lână fină, cu modele de perle pe gulerul înalt şi pe mâneci. Cingătoarea era lucrată în argint, de care era prinsă o teacă din argint cu pumnalul mic în ea. Condurii fuseseră făcuţi din catifea albastră, cu broderie argintie. Poate că nu va mai avea timp să se schimbe din nou înainte să se întâlnească cu negustorii, iar aceştia trebuiau să fie impresionaţi la apariţia ei. Trebuia să se asigure că Birgitte va fi acolo, care era *foarte* impunătoare în

uniforma ei. Ba chiar va face o pauză ca să îi salute pe negustori. Căpitanul-general al Gărzilor Reginei găsea acele rapoarte greu de înţeles, spre iritarea Elaynei.

După ce îşi prinse cerceii cu perle în urechi, ea o concedie pe Essande ca să meargă să se încălzească la focul din odaia ei, din aripa pensionarilor. Femeia nu acceptase tămăduirea, iar Elayne bănuia că o dureau încheieturile.

Oricum, în ceea ce o privea, ea era pregătită. Nu va purta coroniţa Domniţei-Moştenitoare; putea rămâne pe cufărul mic din fildeş în care îşi ţinea podoabele şi care se afla pe masa de toaletă. Nu avea multe nestemate; pe majoritatea le amanetase deja, iar la restul putea renunţa odată cu vesela. N-avea rost să-şi facă griji de pe-acum. Avea doar câteva clipe pentru ea, apoi urma să se întoarcă la datorie.

În salonul ei cu lambriuri închise la culoare, prevăzute cu margini late pe care erau sculptate păsări, se aflau două şemineuri înalte cu uşiţele ornate. Câte unul în fiecare capăt. Încălzeau mai bine decât cel din odaia cu ţinute, deşi aici era nevoie de covoare întinse pe pardoseala din piatră albă. Spre mirarea ei, în salon se afla Halwin Norry. Se părea că datoria venise la ea.

Primul conţopist se ridică de pe un scaun cu spătarul jos când intră ea, ţinând strâns la pieptul lui îngust un dosar din piele. Apoi ocoli masa cu margini rotunjite din mijlocul încăperii ca să facă o reverenţă stângace. Norry era înalt şi slab, cu nasul lung, iar părul rar îi stătea ridicat după urechi ca nişte pene albe. O făcea adeseori să-l asocieze cu un stârc. Deşi existau mai mulţi conţopişti sub comanda lui care mânuiau, de fapt, peniţele, o pată mică de cerneală îi mânjea o margine a livrelei stacojii. Totuşi, pata părea ciudată, iar ea se întrebă dacă nu cumva acel dosar nu mai ascundea şi altele. El începuse să îl ţină la piept când acceptase uniforma, la două zile după jupâneasa Harfor. Nu era sigur încă dacă el făcuse asta ca să-şi exprime loialitatea sau, pur şi simplu pentru că o făcuse prima slujnică.

— Iertaţi-mă că par grăbit, Doamna mea, zise el, dar cred că am nişte chestiuni oarecum importante, dacă nu urgente despre care trebuie să vă vorbesc.

Importante sau nu, vocea lui era în continuare monotonă.

— Fireşte, jupâne Norry. Nu doresc să te fac să te grăbeşti.

El o privi clipind, iar ea încercă să se abţină să nu ofteze. Ei i se părea că era puţin cam surd, deoarece îşi înclina capul când într-o parte, când în cealaltă, ca şi când ar fi căutat să surprindă sunetul mai bine. Poate că de aceea vocea lui nu îşi schimba mai niciodată tonul. Ea şi-l ridică puţin pe al ei. Poate că el era doar plictisitor.

— Ia loc şi povesteşte-mi despre aceste chestiuni importante.

Ea trase un scaun sculptat de la masă, iar lui îi făcu semn spre un altul, însă bărbatul rămase în picioare. Mereu făcea aşa. Ea se lăsă pe spătarul scaunului ca să asculte, picior peste picior, aranjându-şi poalele.

El nu deschise dosarul. Memorase tot ce scria acolo, iar hârtiile erau doar pentru eventualitatea în care ea cerea să vadă cu ochii ei.

— Cea mai urgentă chestiune, Doamna mea, şi, poate, cea mai importantă este că au fost descoperite mari depozite de alaun pe domeniile dumneavoastră din Danabar. Alaun de calitate superioară. Cred că bancherii vor... ăăă... şovăi mai puţin când voi face cercetări în numele dumneavoastră odată ce vor afla despre asta.

El zâmbi scurt, curbându-şi o clipă buzele subţiri. În cazul lui, acest gest era de zburdălnicie.

Elayne îşi îndreptă spatele de îndată ce îl auzi pomenind de alaun, iar zâmbetul ei deveni mult mai larg. Mai că îi venea şi ei să zburde. Dacă persoana din faţa ei ar fi fost oricine altcineva în afară de Norry, poate că ar fi făcut-o. Exaltarea ei era atât de mare, încât, pentru o clipă, simţi iritabilitatea Birgittei pălind. Boiangiii şi ţesătorii devorau alaunul, la fel şi sticlarii, şi fabricanţii de hârtie, printre alţii. Singura sursă de alaun de calitate superioară era Ghealdan – sau fusese până în acel moment – şi doar taxele percepute din acest negoţ fuseseră de ajuns pentru a susţine tronul Ghealdanului generaţii la rând. Alaunul care venea din Tear şi Arafel nu avea aceeaşi calitate, însă aducea la fel de multe venituri în vistieriile acestor ţări, precum uleiul de măsline sau nestematele.

— Asta *este* o veste importantă, Jupâne Norry. Cea mai bună din câte am primit azi. Cel mai probabil, cea mai bună de când am venit în Caemlyn. Dar *cu*

siguranţă cea mai bună pe ziua de azi. Cât de repede puteai învinge „şovăirea" bancherilor?

Era ca şi când cineva i-ar fi trântit uşa în nas, doar că nu la fel de nepoliticos. Bancherii ştiau câte săbii o susţineau în acel moment şi câte îi susţineau pe adversarii ei. Chiar şi aşa, ea nu se îndoia că bogăţiile alaunului îi va face să se dea pe brazdă. Nici Norry.

— Destul de repede, Doamna mea, şi cred că în termeni foarte avantajoşi. Le voi spune că dacă cele mai bune oferte ale lor sunt insuficiente, voi duce vestea în Tear sau Cairhien. Ei nu vor risca să se piardă tradiţia, Doamna mea. Rosti aceste cuvinte pe acelaşi ton sec şi monoton, fără să trădeze nici urmă de satisfacţie, aşa cum ar fi făcut-o altcineva. Vor exista împrumuturi pentru veniturile viitoare şi vor exista şi cheltuieli. Pentru minerit sau transport. Danabar se află într-un ţinut muntos şi la o oarecare distanţă de Lugard Road. Totuşi, ar trebui să fie de-ajuns ca să vă satisfacă ambiţia în ceea ce priveşte Gărzile, Doamna mea. Şi în ceea ce priveşte Academia dumneavoastră.

— „De-ajuns" nu este expresia potrivită, dacă vrei să încetezi să mă faci să renunţ la planurile mele pentru Academie, jupâne Norry, zise ea râzând.

El era invidios pe vistieria Andorului ce semăna cu o găină cu un singur pui, şi se împotrivise cu înverşunare ca ea să preia şcoala pe care Rand poruncise să fie înfiinţată la Caemlyn. Revenea asupra argumentelor lui atât de des încât ea îi simţea vocea ca un burghiu care îi sfredelea craniul. Până în acel moment, şcoala consta doar din câţiva eruditi şi elevii lor, împrăştiaţi prin hanurile din Oraşul Nou, înspă chiar dacă era iarnă, soseau mulţi în fiecare zi şi începeau să vocifereze că aveau nevoie de mai mult spaţiu. Ea nu sugerase să le ofere un palat, fireşte, dar aveau nevoie de un spaţiu. Norry încerca să administreze aurul Andorului, însă ea avea grijă de viitorul lui. Deşi *Tarmon Gai'don* stătea pe punctul să izbucnească, ea trebuia să creadă într-un viitor, fie că Rand frângea din nou lumea sau nu. Altminteri, nu avea niciun rost să mai facă ceva. Însă ea nu se vedea stând cu mâinile în sân. Chiar dacă ştia că Ultima Bătălie urma să pună capăt la tot, nu credea că va putea sta fără să facă nimic. Rand înfiinţase şcoli, în cazul că avea să *oprească* frângerea lumii, în speranţa că va salva ceva. Dar această şcoală aparţinea Andorului, şi nu lui Rand al' Thor. Academia Trandafirului, dedicată în amintirea Morgasei Trakand. *Va* exista un viitor, iar

atunci îşi vor aduce aminte de mama ei.

— Sau ai hotărât că aurul Cairhienin îi poate da de urmă Dragonului Renăscut?

— Cred în continuare că riscul este foarte mic, Doamna mea, dar că nu mai merită să fie luat în seamă după veştile pe care tocmai le-am primit din Tar Valon. Deşi tonul nu i se schimbă, era limpede că era agitat. Bătea cu degetele pe dosarul din piele pe care îl ţinea strâns la piept, ca nişte păienjeni care dansau, apoi se opri. Ăăă... Turnul Alb a emis o proclamaţie prin care îl recunoaşte... ăăă... pe Seniorul Rand ca fiind Dragonul Renăscut şi îi oferă... ăăă... protecţie şi îndrumare. De asemenea, ameninţă cu acte de cruzime asupra oricui îl abordează fără a o face prin intermediul Turnului. Este înţelept să vă feriţi de mânia Tar Valonului, Doamna mea, după cum bine ştiţi chiar dumneavoastră.

El privi intenţionat inelul cu Marele Şarpe de pe mâna ei, care se odihnea pe braţul sculptat al scaunului. Ştia, fireşte, despre scindarea din Turn. Poate un arendaş din Seleisin nu ştia, dar restul era la curent. Însă el fusese prea discret ca să îi ceară ei sprijinul. Cu toate că era limpede că fusese cât pe ce să spună „Suprema Înscăunată Amyrlin" în loc de „Turnul Alb". Şi numai Lumina ştia ce-ar fi zis în loc de „Seniorul Rand". Însă ea nu îi purta pică pentru asta. Era un bărbat precaut, o calitate necesară pentru funcţia lui.

Însă proclamaţia Elaidei o uimea. Îşi mângâie cu degetul mare inelul, încruntată şi îngândurată. Elaida purtase inelul acela mai mult decât trăise ea. Femeia era arogantă, sucită, surdă la părerile altora, dar nu era proastă. Dimpotrivă.

„Se poate, oare, ca ea să creadă că el va *accepta* o asemenea ofertă? cugetă ea, jumătate pentru sine. Protecţie şi *îndrumare?* Nu-mi imaginez un motiv mai bun care să îl înfurie".

Îndrumare? Nimeni nu îl putea *îndruma* pe Rand nici măcar cu o prăjină!

— Se prea poate ca el să fi acceptat deja, Doamna mea, după spusele corespondentului meu din Cairhien.

Norry s-ar fi cutremurat la sugestia că ar fi şeful spionilor. Ar fi strâmbat din gură, dezgustat. Primul conţopist administra vistieria, îi controla pe conţopiştii care conduceau capitala şi sfătuia tronul în chestiuni de stat. Cu siguranţă nu avea o reţea de iscoade, aşa cum aveau frăţiile ajah sau unele surori. Dar coresponda,

într-adevăr, prin scrisori cu persoane informate şi cu relaţii din celelalte capitale, astfel încât sfaturile lui să fie potrivite cu evenimentele de actualitate.

— Ea trimite un porumbel doar o dată pe săptămână şi se pare că imediat după ce l-a trimis pe ultimul, cineva a atacat Palatul Soarelui folosind Puterea Supremă.

— Puterea? răbufni ea, aplecându-se brusc în faţă, uluită.

Norry încuviinţă o dată din cap. Era ca şi când ar fi înştiinţat-o despre starea actuală a reparaţiilor străzilor.

— Asta mi-a raportat corespondentul, Doamna mea. Se prea poate să fi fost aes sedai, asha'mani sau chiar rătăciţi. Mă tem că ea răspândeşte zvonuri aici. Aripa care găzduieşte apartamentele Dragonului Renăscut a fost în mare parte distrusă, iar el a dispărut. Se crede că s-a dus în Tar Valon ca să îngenuncheze în faţa Supremei Înscăunate Amyrlin. Unii cred chiar că el a murit în timpul atacului, dar nu sunt prea mulţi aceia. Vă sfătuiesc să nu faceţi nimic până când se clarifică situaţia. El tăcu, înclinându-şi capul îngândurat. Din câte l-am văzut, Doamna mea, zise el încet, eu, unul, nu l-aş crede mort decât dacă aş sta trei zile cu cadavrul.

Ea mai că se zgâi la el. Era aproape o glumă. O butadă primitivă. Din partea lui Halwin Norry! Nici ea nu credea că Rand era mort. Nu voia să creadă că era mort. Cât despre a îngenunchea în faţa Elaidei, bărbatul era prea încăpânat ca să se supună cuiva. Multe alte dificultăţi puteau fi depăşite dacă el s-ar fi hotărât să îngenuncheze în faţa Egwenei, însă n-avea s-o facă, iar ea era prietena lui din copilărie. Elaida avea tot atâtea şanse cât o capră la un bal de la Curte, mai ales odată ce el va afla despre proclamaţia ei. Totuşi, cine îl atacase? Cu siguranţă, seanchanii nu ajunseseră încă în Cairhien. Dacă Rătăciţii hotărâseră să iasă la lumină, asta putea însemna mai mare haos şi distrugere decât exista deja în lume. Însă mai răi ar fi fost asha'manii. Dacă propriile lui creaţii se vor întoarce împotriva lui... Nu! Ea nu îl putea proteja, oricât de mult ar fi avut el nevoie de asta. Va trebui să îşi poarte singur de grijă.

„Bărbat prost! bombăni ea în sinea ei. Probabil că mărşăluieşte de colo colo fluturând flamurile de parcă nimeni n-a încercat niciodată să-l ucidă! Ai face bine să-ţi porţi de grijă, Rand al' Thor, altminteri, o să-ţi trag o palmă zdravănă când

voi pune mâna pe tine!”

— Ce altceva mai au de spus corespondenţii dumitale, jupâne Norry? întrebă ea cu voce tare, alungându-l din gând pe Rand.

Încă nu pusese mâna pe el şi trebuia să se concentreze la stăpânirea Andorului.

Corespondenţii lui aveau multe de spus, deşi unele veşti erau destul de vechi. Nu toţi scriitorii foloseau porumbei, iar mesajele date în grija celor mai de încredere negustori ajungeau la destinaţie după câteva luni, de cele mai multe ori. Negustorii nedemni de încredere luau taxa poştală şi nu se mai osteneau să livreze scrisoarea. Puţini oameni îşi permiteau să angajeze curieri. Elayne se gândea să înfiinţeze o Poştă Regală, dacă avea să îi permită vreodată situaţia. Norry se plângea de faptul că veştile pe care le primise recent din Ebou Dar şi din Amador fuseseră deja depăşite de evenimentele care se discutau pe străzi de săptămâni întregi.

Oricum, nu toate veştile erau importante. Corespondenţii care îi trimiteau scrisori nu erau, de fapt, iscoade; ei nu făceau decât să aştearnă în scris noutăţile din oraşele lor, zvonurile care circulau la Curte. În Tear se vorbea despre numărul tot mai mare de vase ale oamenilor mării care treceau prin Degetele Dragonului, fără cârmaci, şi care acum împânzeau râul din oraş. Se zvonea că vasele oamenilor mării luptaseră împotriva seanchanilor pe mare, deşi nu era o certitudine. Ilianul era liniştit şi plin de oştenii lui Rand, care îşi reveneau în urma unei bătălii purtate împotriva seanchanilor. Altceva nu se mai ştia; oamenii se îndoiau până şi de faptul că Rand ar fi fost în oraş. Regina din Saldaea se retrăsese de mult timp la ţară, lucru pe care Elayne îl ştia deja, însă părea că Regina din Kandor nu mai fusese văzută în Cachin de multe luni. Regele din Shienar se presupunea că se află într-o vizită prelungită de inspecţie a Hotarului, deşi Mana Pustiitoare era mai liniştită decât fusese vreodată în istorie. În Lugard, Regele Roedran îi strângea pe toţi nobilii care puteau aduce ostaşi. Devenise un oraş preocupat de existenţa a două mari oşti care îşi ridicaseră taberele aproape de hotarul cu Andor, una plină de aes sedai şi cealaltă plină cu andorani. Un oraş care îşi făcea griji în legătură cu intenţiile unui pierde-vară desfrânat ca Roedran.

— Ce mă sfătuieşti să fac? îl întrebă ea după ce el termină, deşi nu avea nevoie de consilierea lui.

Adevărul fie spus, ea nu avea nevoie de sfatul nimănui. Evenimentele care aveau loc erau prea departe ca să afecteze Andorul. Sau erau lipsite de importanţă. Totul reprezenta doar o privire de ansamblu asupra a ceea ce se petrecea în alte ţinuturi. Totuşi, era de aşteptat ca ea să întrebe, chiar dacă amândoi doi ştiau că ea ştia deja răspunsul – „nu face nimic" –, iar el îi dăduse cu promptitudine răspunsurile. Murandy nu era nici departe, nici important, însă de astă dată el şovăi, ţuguindu-şi buzele. Norry era lent şi ordonat, dar arareori şovăitor.

— Niciunul, în această privinţă, Doamna mea, zise el în cele din urmă. În mod normal, te-aş sfătui să trimiţi o solie la Roedran ca să încerce să renunţe la scopurile şi motivele lui. Poate se teme de evenimentele ce se petrec la nord de el sau de incursiunile aielilor despre care auzim atâtea lucruri. Totuşi, deşi întotdeauna a fost lipsit de ambiţie, poate că acum va lua nişte măsuri în partea de nord a Altarei. Sau în Andor, având în vedere situaţia. Din nefericire...

Continuând să-şi ţină dosarul lipit de piept, el îşi depărtă puţin mâinile şi oftă, poate în semn de iertare, poate în smn de disperare.

Din nefericire, ea nu era încă regină şi nicio solie trimisă de ea nu s-ar fi putut apropia de Roedran. Dacă ar fi primit solia din partea ei şi revendicarea avea să fie respinsă, pretendenta care reuşea să urce pe tron putea să acapareze o parte din Murandy ca să îl înveţe o lecţie. Seniorul Luan şi ceilalţi luaseră deja în stăpânire o parte din teritoriu. Ea era mai bine informată decât primul conţopist, de către Egwene. Ea nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi dezvăluie sursa, însă hotărî să îl liniştească. Poate că de aceea îşi strângea el buzele: ştia ce trebuia făcut, dar nu găsea o cale cum s-o facă.

— Cunosc scopurile lui Roedran, jupâne Norry, iar scopul lui este însuşi Murandy. Andoranii din Murandy au acceptat jurăminte din partea nobililor murandiani din nord, lucru care i-a agitat pe restul. Mai există numeroşi mercenari – sunt Cei Juraţi Dragonului, care, de fapt, Roedran crede că sunt mercenari – pe care el i-a tocmit în taină care să rămână şi să reprezinte o ameninţare după ce celelalte oştiri se vor retrage. Vrea să se folosească de aceste ameninţări ca să îi lege pe nobili atât de strâns de el, încât fiecare să se teamă să fie primul care rupe legătura atunci când acele ameninţări vor dispărea. Dacă planul îi va reuşi, s-ar putea să fie o problemă în viitor pentru că, în primul rând, el va vrea să pună mâna din nou pe acele ţinuturi din nord. Însă el nu constituie o problemă

imediată pentru Andor.

Norry făcu ochii mari şi îşi înclină capul mai întâi într-o parte, apoi în partea cealaltă, privind-o cu atenţie. Îşi umezi buzele înainte să vorbească.

— Asta explică multe, Doamna mea. Da, explică multe. El îşi atinse din nou buzele cu limba. Corespondentul meu din Cairhien a mai pomenit despre ceva despre care... ăăă... am uitat să vă spun. După cum poate ştiţi, intenţia dumneavoastră de a revendica Tronul Soarelui este bine-cunoscută aici şi vă bucuraţi de mult sprijin. Se pare că mulţi cairhienini vorbesc deschis despre a veni în Andor ca să vă ajute să câştigaţi Tronul Leului cu scopul de a urca mai devreme pe Tronul Soarelui. Mă gândesc că poate nu aveţi nevoie de sfatul meu referitor la astfel de oferte.

Ea încuviinţă din cap, destul de graţios, având în vedere circumstanţele. Sprijinul din partea cairhieninilor ar fi mai mai rău decât mercenarii, căci existaseră prea multe războaie între Andor şi Cairhien. El nu uitase asta. Halwin Norry nu uita niciodată nimic. Atunci, de ce hotărâse să îi spună şi nu lăsase să fie luată prin surprindere de venirea adepţilor ei cairhienini? Oare îl impresionase nivelul ei de cunoştinţe? Sau se temea că ea ar putea afla că i le ascunsese? El o slujea răbdător, ca un stârc sfarogit slăbănog care se supunea... unui peşte?

— Pregăteşte o scrisoare pe care să o semnez şi să pună pecetea, jupâne Norry, şi care să fie trimisă tuturor Caelor importante din Cairhien. Începe prin a aminti de dreptul meu la Tronul Soarelui, ca fiică a lui Taringail Damodred, şi spune că voi merge să îl revendic atunci când situaţia din Andor se va mai linişti. Spune că nu voi lua niciun oştean cu mine, căci ştiu că cei andorani de pe teritoriului Cairhienului îi vor asmuţi pe toţi cairhieninii împotriva mea, şi pe bună dreptate. Încheie exprimând aprecierea mea pentru sprijinul oferit cauzei mele de mulţi cairhienini şi nădejdea mea că scindările din interiorul Cairhieninului se vor rezolva în pace.

Cei inteligenţi vor citi mesajul ei printre rânduri şi, cu puţin noroc, îl vor explica şi celor cu o minte mai puţin strălucită.

— E un răspuns abil, Doamna mea, zise Norry, aplecându-şi umerii într-un soi de plecăciune. Voi face cum doriţi. Dacă îmi daţi voie să întreb, Doamna mea, aţi avut timp să semnaţi registrele? Ah. N-are importanţă. Voi trimite pe cineva

după ele mai târziu. Făcând o plecăciune cum cuvine, deşi nu mai puţin stângace ca înainte, el dădu să plece, dar apoi se opri. Iertaţi-mă că sunt atât de îndrăzneţ, Doamna mea, dar îmi amintiţi foarte mult de defuncta Regină, mama dumneavoastră.

În timp ce îl privea cum închidea uşa în urma lui, ea se întrebă dacă îl putea considera de partea ei. Era imposibil să administrezi oraşul Caemlyn fără conţopisti, cu atât mai puţin Andorul, iar primul conţopist avea puterea să îngenuncheze o regină dacă nu era controlat. Un compliment nu era similar cu un jurământ de credinţă.

Ea nu avu prea mult timp să cugete la această întrebare, căci, după câteva clipe de la plecarea lui, intrară trei slujnice în uniforme, aducând nişte tăvi cu capace bombate din argint pe care le înşiruiră pe o masă lipită de un perete.

— Prima slujnică a spus că Doamna a uitat să trimită după masa de amiază, zise o femeie dolofană, cu părul cărunt, care făcu o plecăciune, după care un semn însoţitoarei ei mai tinere să ridice capacele bombate. Aşa că a trimis mai multe feluri de mâncare din care Doamna mea să aleagă.

Mai multe feluri de mâncare. Clătinând din cap în timp ce privea tăvile, Elayne îşi aduse aminte cât timp trecuse de la micul dejun pe care îl servise la răsăritul soarelui. Tăvile conţineau carne de oaie cu sos de muştar, carne de cocoş friptă cu smochine uscate, momiţe cu seminţe de pin, cremă de praz şi supă de cartofi, rulouri de varză cu stafide şi ardei şi o plăcintă cu dovleac, ca să nu mai pomenim de o farfurioară cu tarte de măr şi de o alta pe care se afla un tort însiropat învelit într-un strat de iaurt. Aburii se ridicau din cele două carafe de argint cu vin, în cazul în care ea ar fi preferat un soi de vin fiert defavoarea condimentelor celuilalt. Pe a treia tavă se afla ceaiul fierbinte, împinsă cu dispreţ într-un colţ al unei tăvi pe care se afla mâncarea pe care o comanda ea întotdeauna la prânz, supă transparentă şi pâine. Reene Harfor nu era de acord cu ea, femeia susţinea că Elayne era „subţire ca o scândură”.

Prima slujnică îşi exprimase cu voce tare părerile. Femeia cu părul cărunt afişa o expresie dezaprobatoare în timp ce punea pe masa din mijlocul odăii pâinea, supa transparentă, şerveţelul din pânză albă şi ceaiul, o ceaşcă subţire din porţelan albastru împreună cu farfurioara şi un vas din argint cu miere. Şi câteva smochine pe o farfurie. Un stomac plin dimineaţă te împiedica să gândeşti

limpede după-masa, zicea Lini. Însă părerile *ei* nu erau împărtăşite de restul. Slujnicele erau toate femei dolofane şi până şi cele două mai tinere părură dezamăgite când plecară cu restul mâncării.

Supa era foarte gustoasă, fierbinte şi uşor condimentată, iar ceaiul avea un gust plăcut de mentă, însă ea nu poposea prea mult timp singură cu mâncarea şi gândurile ei, zicându-şi că poate ar fi trebuit să ia *puţin* din prăjitura însiropată. Înainte să apuce să înghită de două ori, Dyelin dădu buzna valvârtej în odaie, înveşmântată într-o rochie de călărie verde şi abia mai respirând. Lăsând lingura jos, Elayne îi oferi ceai înainte să îşi dea seama că nu exista decât o singură ceaşcă pe care o folosea ea, însă Dyelin refuză fluturându-şi mâna şi afişând o expresie încruntată pe faţă.

— Există o oaste în Pădurea Braem, anunţă ea, cum n-a mai existat de la Războiul Aielilor încoace. Un negustor din Noul Braem a adus vestea în dimineaţa aceasta. Un bărbat voinic, de încredere, pe care îl chemă Tromon; e illianer, nu se lasă pradă imaginaţiei, şi nici nu se sperie de umbre. A zis că a văzut arafellini, kandori şi shienarani în locuri diferite. Laolaltă, sunt mii. Zeci de mii. Prăbuşindu-se pe un scaun, ea îşi făcu vânt cu o mână. Era roşie la faţă, de parcă ar fi alergat ca să aducă vestea. Lumină, ce caută cei din Ţinuturile de Hotar atât de aproape de graniţa cu Andor?

— Pun rămăşag că este Rand, zise Elayne.

Înăbuşindu-şi un căscat, ea bău ce mai rămase din ceai, apoi îşi umplu din nou ceaşca. Avusese o dimineaţă obositoare, iar ceaiul o mai înviora.

Dyelin încetă să-şi mai facă vânt cu mâna şi se îndreptă de spate.

— Doar nu crezi că el i-a trimis! Să... te ajute?

Elaynei nu-i trecuse prin gând această posibilitate. Uneori, regreta că îi îngăduia femeii mai în vârstă să descopere ce sentimente avea faţă de Rand.

— Nu cred că a fost... Adică, ar fi... *atât* de nesăbuit.

Lumină, *era* atât de obosită! Uneori, Rand se purta de parcă ar fi fost Regele Lumii, dar cu siguranţă nu ar... Nu ar... Ea nu reuşea să îşi dea seama ce nu ar face acesta.

Îşi acoperi un alt căscat şi făcu brusc ochii mari, zgâindu-se la ceaşca ei. Un gust răcoritor de mentă. Încercă să pună cu grijă ceaşca jos. Doar o tentativă. Fu cât pe ce să aşeze farfurioara, iar ceaşca se răsturnă, ceaiul vărsându-se pe masă. Ceai cu rădăcina-furcii. Deşi ştia că era în zadar, ea căută să îmbrăţişeze Izvorul, pentru a se umple de viaţa şi bucuria *saidarului,* dar era ca şi când ar fi năzuit să prindă vântul într-un năvod. Iritarea Birgittei, deşi mai puţin pronunţată, îi stăruia într-un colţ al minţii. Încercă cu frenezie să-şi oprească teama sau panica. Îşi simţea capul de parcă ar fi fost plin cu câlţi, mintea îi era amorţită. „Ajută-mă, Bergitte! gândi ea. Ajută-mă!"

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dyelin, aplecându-se brusc în faţă. Ţi-a venit un gând şi, după expresia de pe faţa ta, pare îngrozitor.

Elayne o privi clipind. Uitase că femeia cealaltă se afla acolo.

— Pleacă! îi porunci ea, apoi înghiţi cu noduri, încercând să-şi dreagă glasul, îşi simţea limba umflată. Du-te după ajutor. Am fost... otrăvită! Ar fi durat prea mult timp să-i dea explicaţii. Pleacă!

Dyelin se holbă la ea, încremenită, apoi sări în picioare, apucând mânerul pumnalului de la şold.

Uşa se deschise şi un servitor îşi vârî iute capul înăuntru. Elayne se simţi uşurată. Dyelin nu o va înjunghia în faţa unui martor. Bărbatul îşi umezi buzele, uitându-se când la o femeie, când la cealaltă. Alţi doi oameni în livrele alb cu roşi îl urmară, ţinând fiecare în mână un cuţit cu lama lungă.

„Nu voi muri ca un pisoi într-un sac", îşi zise Elayne cu amărăciune. Se ridică anevoie în picioare. Genunchii îi tremurau şi fu nevoită să se sprijine cu o mână de masă. Pe cealaltă şi-o folosi ca să-şi scoată pumnalul. Lama încrustată cu modele abia dacă era la fel de lungă ca mâna ei. Însă părea să fie de-ajuns. Ar fi fost, dacă nu şi-ar fi simţit degetele ca din lemn când apucă mânerul. Şi un copil i l-ar fi putut lua din mână. „Nu fără să lupt", gândi ea. Se simţea de parcă ar fi înaintat printr-o substanţă vâscoasă, însă nu-şi pierdu determinarea. „Nu fără să lupt!"

În mod ciudat, părea să fi trecut puţin timp. Dyelin tocmai se întorcea spre pajii ei, iar ultimul chiar atunci închidea uşa în urma lui.

— Crimă! ţipă Dyelin. Ridicând scaunul pe care şezuse îl azvârli spre bărbaţi. Gărzi! Crimă! Gărzi!

Cei trei bărbaţi încercară să se ferească de scaun, însă unul, prea lent, fu lovit în picioare. Scoţând un ţipăt, acesta se ciocni de următorul şi căzură amândoi pe jos. Celălalt tânăr zvelt, cu părul blond şi ochi albaştri, ţâşni pe lângă ea cu cuţitul pregătit.

Dyelin îl întâmpină cu pumnalul ei, tăind şi împungând aerul. Însă bărbatul era iute ca un dihor, evitându-i cu uşurinţă atacurile. Şi el tăia aerul cu lama lungă a cuţitului său. Dyelin se feri împleticindu-se şi scoase un ţipăt, ducându-şi o mână la abdomen. El ataca cu iuţeală, împungând cu cuţitul, iar ea ţipă şi căzu pe jos ca o păpuşă din cârpe. Păşi peste ea, apropiindu-se de Elayne.

Pentru ea, mai existau doar un bărbat şi cuţitul din mâna lui. El nu se năpusti asupra ei. Ochii aceia mari şi albaştri o priveau cu atenţie în timp ce el înainta cu grijă. Fireşte că el ştia că ea era aes sedai. Sigur se întreba dacă poţiunea îşi făcuse efectul. Ea încercă să stea dreaptă, să îl privească ameninţător, să îl păcălească câteva clipe, însă el încuviinţă din cap cântărindu-şi cuţitul în mână. Dacă ea ar fi putut face ceva, ar fi făcut-o deja. Pe faţa lui nu se citea plăcerea. Era doar un bărbat care avea o sarcină de îndeplinit.

El se opri brusc în loc, coborându-şi privirea uluit. Elayne se holba şi ea. El se zgâia la tija din oţel ce îi ieşea din piept. Sângele îi bolborosea în gură în timp ce se prăvăli peste masă, împingând-o cu putere.

Împleticindu-se, Elayne căzu în genunchi şi abia reuşi să se prindă cu mâna de marginea mesei ca să nu se prăbuşească. Se holba uimită la bărbatul care sângera pe covor. Mânerul unei săbii îi ieşea din spate. Gânduri ca de plumb începură să îi rătăcească prin minte. „Covorul acela n-o să poată fi niciodată curăţat de atâta sânge". Îşi ridică ochii încet, dincolo de trupul nemişcat al lui Dyelin. Nu părea să respire. Spre uşă. Spre uşa deschisă. Unul din cei doi asasini zăcea în faţa ei, cu capul înclinat în mod ciudat, doar pe jumătate legat de trup. Celălalt se lupta cu un alt bărbat în haină roşie. Cei doi mârâiau şi se rostogoleau, chinuindu-se fiecare să ajungă la acelaşi pumnal. Asasinul încerca să îşi elibereze gâtul din strânsoarea celuilalt cu mâna liberă. Celălalt era un bărbat cu faţa aspră ca un topor şi purta haina cu guler alb a Gărzilor.

Grăbeşte-te, Birgitte! gândi ea cu amărăciune. Grăbeşte-te, rogu-te!" Întunericul o înghiţi.

CAPITOLUL 10
Planul reuşeşte

Elayne îşi deschise ochii în întuneric şi se holbă la umbrele care dansau în atmosfera înceţoşată. Faţa îi era rece, tot restul trupului îi era fierbinte şi asudat. Ceva îi imobiliza mâinile şi picioarele – erau legate. Pentru o clipă, o cuprinse panica. Apoi simţi prezenţa Aviendhei în încăpere – o conştientizare simplă şi liniştitoare, şi pe cea a Birgittei –, o furie mocnită şi controlată care stăruia în capul ei. Acestea o linişteau prin simpla lor prezenţă. Se afla în dormitorul ei. Stătea întinsă în patul ei, sub pături, şi se zgâia la baldachinul de pânză, cu ploşti cu apă fierbinte pe lângă corp. Cuverturile grele de iarnă erau legate de stâlpii sculptaţi şi singura lumină din încăpere era dată de la flăcările pâlpâitoare din şemineu, suficient cât să facă umbrele să danseze, şi nu să le alunge.

Fără să gândească, ea îmbrăţişă Izvorul şi îl găsi. Atinse în mod miraculos *saidarul,* fără a se folosi de el. Simţea o dorinţă puternică să îl folosească, însă, fără tragere de inimă renunţă pentru că dorinţa ei de a se hrăni cu viaţa *saidarului* era adeseori o nevoie nesătulă pe care trebuia să o controleze. În acele minute nesfârşite de groază, cea mai mare temere a ei nu fusese moartea, ci aceea că nu va mai putea îmbrăţişa niciodată Izvorul. Odinioară, acest lucru i s-ar fi părut ciudat.

Dintr-odată, ea îşi aminti şi se ridică anevoie în capul oaselor, păturile alunecându-i până la talie. Le trase la loc imediat. Simţea aerul *rece* pe pielea ei

goală şi udă de sudoare. Nu îi aduseseră nici măcar un rând de haine şi, oricât de mult ar fi încercat să imite lejeritatea Aviendhei de a sta dezbrăcată în faţa celorlalţi, nu îi reuşea.

— Dyelin? zise ea neliniştită, răsucindu-se ca să îşi înfăşoare mai bine păturile în jurul trupului. Era o mişcare stângace căci se simţea stoarsă de puteri şi mai mult decât ameţită. Şi garda. Sunt...?

— Bărbatul nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură, zise Nynaeve, păşind din umbrele mişcătoare. Îşi puse mâna pe fruntea Elaynei şi mormăi mulţumită când descoperi că era rece. Am tămăduit-o pe Dyelin. Însă va avea nevoie de timp ca să-şi recapete pe deplin forţele. A pierdut mult sânge. Şi tu te-ai mai întremat. O vreme, m-am temut că vei face febră. Poate izbucni pe neaşteptate când eşti slăbit.

— Ţi-a dat ierburi în loc de tămăduire, zise Birgitte pe un ton acru de pe scaunul de la piciorul patului.

În semiîntuneric, ea nu părea decât o formă ghemuită ameninţătoare.

— Nynaeve al' Meara este suficient de înţeleaptă ca să ştie ce nu se poate face, zise Aviendha pe un ton calm. Se zăreau doar bluza ei albă şi o sclipire de argint lustruit pe pardoseală. Ca de obicei, ea alesese să stea pe jos, în locul unui scaun. A recunoscut gustul rădăcinii-furcii în ceai şi n-a ştiut să împletească firele împotriva ei, aşa că n-a vrut să rişte.

Nynaeve pufni zgomotos. Fără îndoială pentru că Aviendha îi luase apărarea, iar Birgitte vorbise cu cinism. Poate din alte motive. Nynaeve poate că ar fi preferat să treacă cu vederea ceea ce nu ştia şi ceea ce nu putea face. În ultima vreme, era cam ţâfnoasă când venea vorba despre tămăduire de când devenise limpede că unele dintre femeile Clanului deveniseră deja mai pricepute decât ea.

— Ar fi trebuit să-i simţi efectul, Elayne, zise ea cu asprime. Sunătoarea verde şi limba caprei te ajută să adormi, dar sunt cunoscute pentru durerile de stomac. M-am gândit că ai prefera să dormi.

Pescuind ploştile cu apă fierbinte de sub pături şi aruncându-le pe covor ca să nu se coacă din nou, Elayne se înfioră. Zilele care urmaseră după ce Ronde Macura le drogase cu rădăcina-furcii pe ea şi pe Nynaeve fuscseră un infern pe care

încercă să îl uite. Ierburile pe care i le dăduse Nynaeve o făceau să se simtă slăbită la fel ca rădăcina-furcii. Ea credea că putea umbla, atât timp cât nu era nevoită să meargă prea departe sau să stea prea mult în picoare. Şi-apoi, gândea limpede. Prin fereastră răzbăteau doar razele subţiri ale lunii. Cât de adâncă era noaptea?

Îmbrăţişând Izvorul din nou, ea conduse patru fire de Foc ca să aprindă mai întâi o lampă, apoi pe a doua. Flăcările mici oglindite, luminară cu putere încăperea. La început, Birgitte îşi ridică o mână ca să îşi protejeze ochii. Căpitanului-general i se potrivea cu adevărat haina; i-ar fi impresionat foarte mult pe negustori.

— N-ar trebui să conduci încă, se agită Nynaeve, mijind ochii din cauza luminii puternice. Purta în continuare rochia albastră cu decolteu adânc în care Elayne o văzuse mai devreme şi şalul cu ciucuri galbeni, care îi atârna pe coate. Ai nevoie de câteva zile de somn ca să-ţi recapeţi forţele. Ea privi încruntată ploştile cu apă fierbinte care zăceau împrăştiate pe jos. Şi trebuie să stai la căldură. E mai bine să eviţi febra decât să fii tămăduită.

— Cred că Dyelin şi-a dovedit loialitatea azi, zise Elayne, aranjându-şi pernele astfel încât să poată sta rezemată de tăblia patului.

Nynaeve îşi ridică braţele în semn de dezgust. Pe o tăviţă din argint aşezată pe una din noptierele de lângă pat se afla o cupă din argint plină cu vin roşu, căruia Elayne îi aruncă o privire neîncrezătoare. Elayne continuă:

— Şi-a dovedit-o în modul cel mai greu. Cred că am *toh* faţă ea, Aviendha.

Aviendha ridică din umeri. Când sosiseră în Caemlyn, ea revenise la veşmintele Aiel cu o grabă aproape de neînţeles, renunţând la mătăsuri pentru bluzele *algode* şi fustele voluminoase din lână de parcă s-ar fi temut dintr-odată de luxul ţinuturile umede. Cu şalul negru înfăşurat în jurul taliei şi cu eşarfa de aceeaşi nuanţă care îi ţinea părul prins la spate, ea era imaginea ucenicei unei înţelepte. Singura ei podoabă era un colier din argint cu nişte discuri lucrate minuţios – un dar de la Egwene. Elayne tot nu îi înţelegea graba. Melaine şi celelalte păruseră dornice să o lase în pace atâta vreme cât purta veşmintele din ţinuturile umede, însă acum o ţineau în ghearele lor la fel de strâns precum o novice în ghearele aes sedai. Singurul motiv pentru care o lăsau să stea în Palat – şi în oraş, că veni vorba – era pentru că ea şi Elayne erau surori-dintâi.

— Dacă asta crezi, înseamnă că aşa este. Tonul ei se transformă într-o chicoteală afectuoasă. Dar e un *toh* mic, Elayne. Ai avut motive să te îndoieşti. Nu îţi poţi asuma obligaţia pentru fiecare gând, soră. Râse de parcă ar fi spus o glumă bună. Asta ar însemna prea multă mândrie, iar eu ar trebui să fiu foarte mândră de tine, doar că înţeleptele nu te vor chema să dai socoteală.

Nynaeve îşi dădu ochii peste cap, iar Aviendha continuă să fie răbdătoare în faţa ignoranţei celeilalte femei. Aceasta studiase doar Puterea cu înţeleptele.

— Ei bine, nu vrem ca voi două să fiţi prea mândre, zise Birgitte pe un ton care părea vesel, deşi încerca să ascundă acest lucru.

Faţa ei era mult prea calmă, aproape rigidă. Atât de mult se chinuia să nu râdă.

Aviendha o privi pe Birgitte cu o expresie obosită. De când Elayne şi ea se adoptaseră una pe cealaltă, Birgitte o adoptase şi ea, într-un fel. Nu ca străjer, fireşte, dar dădea dovadă de aceeaşi atitudine de soră mai mare pe care o avea adeseori faţă de Elayne. Aviendha nu ştia ce să înţeleagă sau cum să reacţioneze. Nu o ajuta nici faptul că se alăturase micului cerc care ştia cine era cu adevărat Birgitte. Ea oscila între o hotărâre înverşunată de a arăta că Birgitte Arc-de-Airgint nu o intimida şi o smerenie uimitoare, cu pauze ciudate între ele.

Birgitte îi afişă un zâmbet amuzat, însă acesta dispăru când ridică de pe genunchi o legătură mică şi începu să desfacă pânza cu mare grijă, până când lăsa la vedere un pumnal cu lamă lungă şi mânerul îmbrăcat în piele. Expresia de pe faţa ei era severă, iar furia străbătu legătura lor. Elayne recunoscu pe dată pumnalul; ultima oară îi văzuse geamănul în mâinile unui asasin cu părul blond.

— Nu încercau să te răpească, soră, zise cu blândeţe Aviendha.

Tonul Birgittei era sever.

— După ce Mellar i-a omorât pe primii doi – pe al doilea aruncându-şi sabia ca pe o suliţă din partea cealaltă a încăperii, precum eroul dintr-o poveste sângeroasă a unui menestrel –, el a luat pumnalul acesta de la ultimul individ şi l-a omorât cu el. Ea ţinea pumnalul în sus de capătul mânerului. Aveau asupra lor patru pumnale aproape identice. Acesta este otrăvit.

— Petele alea maronii de pe lamă sunt fenicul cenuşiu amestecat cu praf de

sâmbure de piersică, zise Nynaeve aşezându-se pe marginea patului şi strâmbându-se dezgustată. N-a trebuit decât să arunc o privire la ochii şi limba lui ca să-mi dau seama că asta l-a ucis pe individ, şi nu tăietura cuţitului.

— Bine lucrat, zise încet Elayne după o clipă. Bine lucrat, într-adevăr: rădăcina-furcii ca să nu pot conduce sau sta în picioare, şi doi bărbaţi care să mă ţină în picioare ca al treilea să mă înjunghie cu un pumnal otrăvit. Un plan complicat.

— Celor din ţinuturile umede le plac planurile complicate, zise Aviendha, aruncându-i o privire nelinişti tă Birgittei. Se foi lângă perete şi adăugă: Unora, cel puţin!

— Simplu, în felul său, zise Birgitte, înfăşurând pumnalul cu aceeaşi grijă cu care îl dezvelise. Au ajuns uşor la tine. Toată lumea ştie că iei prânzul singură. Coada ei lungă se legănă când scutură din cap. Mare noroc că primul bărbat care a ajuns la tine nu îl avea asupra lui; o singură împunsătură şi ai fi fost moartă. De asemenea, a fost o întâmplare fericită că Mellar era în trecere pe acolo şi a auzit un bărbat înjurând în odaia ta. Suficient noroc pentru un *ta'veren.*

Nynaeve pufni.

— Ai fi putut muri şi de la o tăietură adâncă pe *braţ.* Sâmburele este cea mai otrăvitoare parte a piersicii. Dyelin n-ar fi supravieţuit dacă şi celelalte lame ar fi fost otrăvite.

Elayne privi feţele inexpresive ale prietenelor ei şi oftă. Un plan *foarte* complicat. De parcă nu era şi aşa suficient de rău că existau iscoade în Palat. O gardă de corp *mică,* Birgitte, spuse ea în cele din urmă. Ceva... discret.

Ea ar fi trebuit să ştie că femeia avea să fie pregătită. Expresia de pe faţa Birgittei nu se schimbă deloc, însă legătura lor fu străbătută de un val aproape imperceptibil de satisfacţie.

— Pentru început, femeile care te-au păzit azi, zise ea fără măcar să se *prefacă* a sta pe gânduri. Şi alte câteva pe care le voi alege eu. Poate vreo douăzeci şi ceva în total. Dacă vor fi prea puţine, nu te vor putea proteja zi şi noapte. Şi aşa trebuie să fii, la naiba! zise ea pe un ton ferm, deşi Elayne nu se împotrivi. Femeile te pot proteja acolo unde bărbaţii nu pot şi vor fi discrete doar pentru că sunt ceea ce sunt. Majoritatea oamenilor vor crede că sunt doar de ceremonie –

propriile tale Fecioare ale Lăncii – şi le vor da ceva, o eşarfă, poate, ca să lase această impresie. Aceste cuvinte îi aduseră o privire aspră din partea Aviendhei, pe care ea preferă să o ignore. Problema este pe cine să angajez, zise ea, încruntându-se la la acest gând. Două sau trei nobile, vânătorese, îşi adjudecă deja rangul de „sunt mulţumită de poziţia mea". Afurisitele de femei ştiu să dea porunci, dar nu sunt sigură că au idee care sunt cele mai potrivite. Aş putea-o promova pe Caseille la rangul de locotenent, dar cred că are mai mult sânge de purtătoare de stindard. Birgitte ridică din umeri. Poate că una dintre celelalte va fi mai promiţătoare, dar am impresia că se pricep mai bine să urmeze pe cineva decât să conducă pe cineva.

Oh, da; se gândise la toate. Douăzeci şi ceva? Va trebui să o urmărească îndeaproape pe Birgitte dacă nu voia ca numărul să urce la cincizeci. Sau mai mult. Capabile să o protejeze acolo unde bărbaţii nu puteau? Elayne făcu o grimasă. Asta însemna probabil că gărzile o vor privi când se va îmbăia.

— Caseille se va descurca, cu siguranţă. O purtătoare de stindard poate ţine în frâu douăzeci de gărzi.

Ea era sigură că o va putea convinge pe Caseille să nu fie prea băgăcioasă şi să le ţină pe gărzi afară cât timp ea se îmbăia.

— Bărbatul care a ajuns la ţanc... Mellar. Ce ştii despre el, Birgitte?

— Doilin Mellar, zise încet Birgitte, cu sprâncnele atât de încruntate, încât formau un unghi ascuţit. E un individ necruţător, deşi zâmbeşte mult. În mare parte femeilor. Le ciupeşte pe servitoare şi, din câte ştiu, a pipăit vreo trei în patru zile. Îi place să vorbească despre „cuceririle" lui, însă n-a forţat pe niciuna care s-a opus. Susţine că a fost garda unui negustor, apoi mercenar, iar acum este vânător al Cornului. Cu siguranţă este priceput. E de-ajuns că l-am făcut locotenent. Este andoran, de undeva din vest, de lângă Baerlon, şi zice că a luptat pentru mama ta în timpul Succesiunii, deşi trebuie să fi fost doar un băieţandru pe vremea aceea. Oricum, ştie răspunsurile corecte – am verificat –, aşa că poate a fost şi el implicat. Mercenarii mint despre trecutul lor fără să clipească.

Împreunându-şi mâinile în faţă, Elayne se gândi la Doilin Mellar. Îşi amintea doar imaginea unui bărbat vânjos, cu faţa aspră, strangulându-l pe unul dintre

atacatorii ei în vreme ce luptau ca să pună mâna pe pumnalul otrăvit. Un bărbat cu suficiente înzestrări de ostaş pe care Birgitte îl făcuse ofiţer. Ea încerca să se asigure că erau cât se puteau de mulţi ofiţeri andorani. O salvare la momentul potrivit, un bărbat împotriva a trei şi o sabie azvârlită ca o suliţă din partea cealaltă a încăperii; întocmai ca în povestea unui menestrel.

— Merită o recompensă pe măsură. Rangul de căpitan şi comandant al gărzii mele de corp, Birgitte. Caseille poate fi secundul lui.

— Ai înnebunit? izbucni Nynaeve.

Elayne i-o reteză:

— Mă voi simţi mult mai în siguranţă ştiind că el este acolo, Nynaeve. Pe *mine* n-o să încerce să mă ciupească, mai ales când va fi cu Caseille şi alte douăzeci ca ea în jurul lui. Cu reputaţia lui, vor sta cu ochii pe el ca nişte vulturi. Ai zis douăzeci, Birgitte? Te voi crede pe cuvânt.

— Douăzeci, zise Birgitte, absentă. Şi ceva.

Însă privirea cu care o aţintea pe Elayne nu era absentă. Se aplecă în faţă în mod intenţionat, proptindu-şi mâinile pe genunchi. Continuă să vorbească:

— Bănuiesc că ştii ce faci. Prea bine! În sfârşit, se va purta ca un străjer în loc să se certe. Garda-locotenent Mellar deveni garda-căpitan Mellar, pentru că i-a salvat viaţa Domniţei-Moştenitoare. Asta se va adăuga faimei lui. Doar dacă nu consideri că este mai bine să tăinuieşti acest lucru.

Elayne scutură negativ din cap:

— Oh, nu! Deloc! Să afle tot oraşul. Cineva a încercat să mă ucidă, iar locotenent sau căpitan Mellar mi-a salvat viaţa, însă vom păstra *otrava* pentru noi. În caz că pe cineva îl va lua gura pe dinainte.

Nynaeve tuşi ca să-şi dreagă glasul şi îi aruncă o privire piezişă.

— Într-o bună zi, vei fi prea înţeleaptă, Elayne. O să ai o minte atât de ascuţită, încât o să te tai.

— Este deşteaptă, Nynaeve al' Meara!

Ridicându-se încet în picioare, Aviendha îşi netezi poalele grele, apoi îşi mângâie pumnalul cu mâner de corn de la şold. Nu era la fel de mare ca acela pe care îl purtase pe când era fecioară, dar era totuşi o armă nemaipomenită.

— Şi m-a pus să-i păzesc spatele. Acum, am permisiunea să stau cu ea.

Mânioasă, Nynaeve deschise gura. Apoi, spre mirarea lor, o închise, calmându-se vizibil şi netezindu-şi poalele.

— La ce vă zgâiţi aşa? bombăni ea. Dacă Elayne îl vrea pe individul acesta suficient de aproape încât să o ciupească atunci când are el chef, cine sunt eu să mă opun?

Birgitte rămase cu gura căscată, iar Elayne se întrebă dacă nu cumva Aviendha avea să se înece. Cu siguranţă, ochii îi ieşeau din orbite.

Sunetul slab al clopotului din cel mai înalt turn al Palatului care marca ora, o făcu să tresară. Era mai târziu decât crezuse.

— Nynaeve, s-ar putea ca Egwene să ne aştepte deja. Veşmintele ei nu se vedeau nicăieri. Unde mi-e săculeţul? Inelul meu este în el.

Inelul cu Marele Şarpe era pe degetul ei, dar nu la acela se referea.

— Mă voi întâlni singură cu Egwene, zise Nynaeve pe un ton ferm. Tu nu eşti suficient de întremată ca să intri în *Tel'aran'rhiod.* Oricum, ai dormit toată după-amiaza. Pun rămăşag că nu vei aţipi prea curând. Şi ştiu că n-ai reuşit să intri în stare de veghe, aşa că, asta e!

Afişă un zâmbet şiret, sigură de victoria ei. *Ea* se uitase cruciş şi ameţise încercând să intre în starea de veghe pe care Egwene încercase să le înveţe.

— Pui rămăşag? murmură Elayne. Pe ce? Pentru că am de gând să beau asta – aruncă o privire spre cupa de pe noptieră – şi sunt convinsă că voi adormi pe dată. Fireşte, asta dacă n-ai pus ceva în ea, sau n-ai avut de gând să mă păcăleşti ca să beau... Dar n-ai face una ca asta. Aşadar, pe ce să facem prinsoare?

Acel zâmbet nesuferit dispăru de pe faţa Nynaevei, fiind înlocuit de roşeaţa din obraji.

— Ce lucru grozav! zise Birgitte, ridicându-se în picioare. Cu pumnii în şolduri, ea

se îndreptă de spate la piciorul patului, afişând o expresie severă, la fel cum îi era şi tonul. Femeia te scapă de chiorăitul maţelor, iar tu te răsteşti la ea ca jupâneasa Priss. Poate că dacă vei bea din cupă, vei adormi şi vei uita să te aventurezi în Lumea Viselor în noaptea aceasta, voi hotărî că te-ai maturizat şi voi pune mai puţin de o sută de gărzi ca ca să te ţină în viaţă. Sau trebuie să te ţin de nas ca să te fac să bei?

Ei bine, Elayne nu se aşteptase ca ea să se abţină prea mult timp şi să nu răbufnească. Mai puţin de o sută?

Aviendha se roti pe călcâie ca să o înfrunte pe Birgitte înainte ca aceasta să termine. Abia avu răbdare ca ultimul cuvânt să iasă din gura femeii.

— N ar trebui să-i vorbeşti astfel, Birgitte Trahelion, zise ea, îndreptându-se de spate ca să profite de avantajul de a fi foarte înaltă.

Luând în considerare tocurile cizmelor Birgittei, avantajul nu era cine ştie ce. Cu toate acestea, cu şalul înfăşurat strâns peste piept, semăna mai mult cu o înţeleaptă decât cu o ucenică. Câteva dintre ele aveau feţele nu cu mult mai bătrâne decât a ei.

— Eşti străjerul ei. Întreabă-l pe Aan'allein cum trebuie să te porţi. Deşi este un bărbat mare, el se supune la ordinele lui Nynaeve.

Aan'allein era Lan, „Bărbatul Singuratic", a cărui poveste era bine-cunoscută şi foarte apreciată de către aieli.

Birgitte o privi de sus în jos de parcă ar fi măsurat-o şi adoptă o poziţie de repaus care nu făcu decât să anuleze cei câţiva centimetri ai tocului din înălţimea ei. Cu un rânjet batjocoritor, deschise gura, fiind gata să o necăjească pe Aviendha. De obicei, putea. Înainte să apuce să rostească un cuvânt, Nynaeve vorbi pe un ton calm şi destul de ferm.

— Oh, pentru numele Luminii, încetează, Birgitte! Dacă Elayne zice că o va face, atunci aşa va fi. Şi-acum, să să nu mai aud un cuvânt din partea ta. O ameninţă cu degetul pe cealaltă femeie. Altminteri, noi două vom schimba câteva vorbe mai târziu.

Birgitte se holbă la Nynaeve, mişcându-şi buzele în tăcere. Prin legătura cu

străjerul se transmise un puternic amestec de iritare şi de frustrare. Într-un final, se trânti din nou pe scaunul ei, cu picioarele răsfirate şi cu cizmele proptite pe pintenii în formă de cap de leu. Apoi începu să bombăne îmbufnată. Dacă Elayne n-ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi jurat că femeia se bosumflase. Îşi dorea să ştie cum reuşea Nynaeve. Odinioară, aceasta o venerase pe Birgitte; în schimb, Aviendha nu avea să o facă niciodată. Acest lucru se schimbase. Complet. Acum, Nynaeve o intimida pe Birgitte cum nu făcea cu nimeni altcineva. Şi de cele mai multe ori reuşea. „Este o femeie ca oricare alta, spusese Nynaeve. Chiar ea mi-a zis, iar eu mi-am dat seama că avea dreptate". De parcă *asta* ar fi explicat totul. Birgitte era neschimbată.

— Săculeţul meu unde este? întrebă Elayne şi, dintre toate, Birgitte se duse să îi aducă obiectul roşu brodat cu fire din aur din camera ţinutelor.

Ei bine, un străjer făcea astfel de lucruri, iar Birgitte adăuga întotdeauna un comentariu atunci când trebuia să se supună. Deşi la reîntoarcere ar fi trebuit să fie unul, ea îi oferi săculeţul Elaynei făcând o plecăciune exagerată şi adresând o strâmbătură cu buzele Nynaevei şi Aviendhei. Elayne oftă. Dacă nu le luai în seamă micile ciudăţenii, celelalte femei nu se displăceau, ba chiar se înţelegeau foarte bine. Doar că se călcau pe bătături din când în când.

Inelul din piatră, răsucit într-un mod ciudat, prins pe un şnur simplu din piele, se afla pe fundul săculeţului, sub nişte monede, lângă batista din mătase plină de pene, împăturită cu grijă, pe care ea o considera cea mai mare comoară a ei. *Ter'angrealul* părea a fi din piatră, plin de pete şi striaţii albastre şi maronii, însă era la fel de dur şi de alunecos ca oţelul şi prea greu pentru a fi acel material. Punându-şi şnurul din piele în jurul gâtului şi inelul pe piept, strânse firul săculeţului şi îl aşeză pe noptieră. Apoi luă cupa în mână. Aroma era cea a unui vin bun, însă ea îşi arcui o sprânceană şi zâmbi Nynaevei.

— Mă voi duce în odaia mea, zise Nynaeve, îmbufnată.

Ridicându-se de pe pat, ea le aruncă o privire serioasă Birgittei şi Aviendhei. Cumva, *ki'sainul* de pe fruntea ei o făcea să pară şi mai intransigentă.

— Voi două staţi treze şi fiţi cu ochii în patru! Până când femeile acelea nu ajungeau în preajma ei, ea se afla în continuare în primejdie. Iar după aceea, nădăjduiesc că nu trebuie să vă reamintesc.

— Crezi că nu ştiu asta? protestă Aviendha, în timp ce Birgitte mârâi. Nu sunt proastă, Nynaeve!

— Asta spuneţi voi, le răspunse Nynaeve amândurora. Sper asta, pentru binele Elaynei. Şi pentru al vostru.

Strângându-şi şalul, ieşi din odaie, la fel de impunătoare cum îşi dorea să fie orice aes sedai. Începea să fie foarte pricepută la asta.

— Zici c-ar fi o afurisită de regină, bombăni Birgitte.

— Este foarte mândră, Birgitte Trahelion, cârti Aviendha. La fel de mândră ca un shaido care are o capră.

Cele două încuviinţară din cap.

Elayne observă că cele două aşteptaseră să vorbească după ce uşa se închisese în urma Nynaevei. Femeia care negase cu atâta înverşunare că voia să fie aes sedai începea să semene foarte mult cu una. Poate că Lan avea o legătură cu asta. O îndruma, prin prisma experienţei lui. Ea mai avea de muncă atunci când venea vorba despre a-şi păstra calmul, dar părea să îi fie din ce în ce mai uşor de când cu această căsătorie ciudată.

Prima înghiţitură de vin nu avu alt gust decât de vin, unul foarte bun, iar Elayne privi încruntată cupa şi şovăi până când îşi dădu seama ce făcea şi de ce. Amintirea rădăcinii-furcii strecurată în ceaiul ei era încă vie. Ce pusese Nynaeve în vin? Fireşte că nu rădăcina-furcii! Dar ce? îi păru un gest foarte greu să ridice cupa ca să ia o gură sănătoasă. Încăpăţânându-se, bău vinul până la ultima picătură. „Mi-era sete. Atâta tot, gândi ea, întinzându-se ca să pună cupa la loc pe tava din argint. Cu siguranţă nu am încercat *să dovedesc* ceva".

Cele două femei o urmăriseră cu atenţie, însă când ea începu să se cuibărească în căutarea unei poziţii mai confortabile pentru somn, acestea se întoarseră una spre cealaltă.

— Eu voi sta de strajă în salon, zise Birgitte. Mi-am lăsat acolo arcul şi tolba cu săgeţi. Tu rămâi aici, în caz că va avea nevoie de tine.

În loc să o contrazică, Aviendha îşi scoase cuţitul de la şold şi îngenunche pe

partea laterală a patului, de unde putea vedea pe oricine intra pe uşă înainte ca persoana respectivă să o observe pe ea. Era gata să sară la atac.

— Bate de două ori, apoi o dată, şi rosteşte-ţi numele înainte să intri, zise ea. Altminteri, voi crede că este un duşman.

Birgitte încuviinţă din cap de parcă ar fi fost cel mai logic lucru din lume.

— Este ridi... începu Elayne, înăbuşindu-şi un căscat cu mâna. Ridicol, termină ea, când fu în stare să vorbească din nou. Nimeni n-o să încerce să... Ea căscă din nou; mai bine şi-ar fi vârât pumnul în gură! Lumină, ce îi *pusese* Nynaeve în vin? Să mă omoare... În noaptea asta, zise ea, somnoroasă, iar voi, amândouă, ştiţi...

Îşi simţea pleoapele grele ca plumbul; se închideau, în ciuda efortului pe care îl făcea să şi le ţină deschise. Cuibărindu-şi fără voia ei faţa în pernă, încercă să termine de spus ce avea în gând, dar...

Ea se afla în Sala Tronului din Palat. În reflexia Sălii Tronului *Tel'aran'rhiod.* Aici, inelul din piatră răsucit părea suficient de uşor încât să se ridice de pe pieptul ei – după mărime, aducea mai greu decât în lumea reală. Exista lumină, fireşte, care răzbătea de peste tot şi de nicăieri. Nu era lumina soarelui sau a lămpilor, şi chiar dacă şi aici era noapte, puteai vedea întotdeauna acea lumină ciudată. Ca într-un vis. Acea senzaţie omniprezentă a unor ochi nevăzuţi care le priveau. Nu era ca într-un vis, sau mai degrabă ca într-un coşmar, dar ea se obişnuise cu ea.

În Sala Tronului aveau loc audienţe importante: primiri de emisari străini sau anunţuri de tratate şi declaraţii de război importante făcute demnitarilor strânşi acolo. Acelei încăperi lungi i se potrivea numele şi întrebuinţarea. Golită de oameni, cu excepţia ei, sala părea o cavernă. Două rânduri de coloane albe, groase şi lucioase, înalte cât zece niveluri, se înşiruiau de-a lungul încăperii. La un capăt, Tronul Leului stătea pe un podium din marmură, iar un covor roşu urca pe treptele albe de pe pardoseala din gresie în nuanţe de roşu cu alb. Tronul era potrivit pentru o femeie; nu acelaşi lucru se putea spune despre masivele labele de leu, sculptate şi poleite. Leul Alb, bătut în pietrele lunii, pe un fond de rubine, era aşezat pe spătarul înalt, anunţând că aceea care şedea acolo domnea peste o mare naţiune. Prin vitraliile mari aşezate pe tavanul arcuit şi înalt, reginele care fondaseră Andorul priveau în jos. Imaginile lor se împleteau cu cele ale Leului Alb şi cu scene din bătăliile pe care le duseseră pentru a construi Andorul dintr-un

singur oraş într-o naţiune din vremea firavului imperiu al lui Artur Aripă-de-şoim. Multe ţinuturi care apăruseră în urma Războiului de O Sută de Ani nu mai existau; cu toate acestea, Andorul supravieţuise de-a lungul a mii de ani şi prosperase. Uneori, Elayne simţea că acele imagini o judecau şi o cântăreau ca să vadă dacă merita să calce pe urmele lor. Nici nu se trezi bine în Sala Tronului că îşi făcu apariţia o altă femeie. Aceasta şedea pe Tronul Leului. Era o tânără cu părul negru, într-o rochie vaporoasă din mătase roşie, brodată cu lei argintii pe mâneci şi pe tiv. La gât purta un şirag de pietre roşii şi pe cap, Coroana Trandafirului. Cu o mână ce i se odihnea pe braţul în formă de cap de leu al tronului ea îşi plimba privirea prin sală, ca o regină. Apoi ochii îi căzură pe Elayne, iar pe chipul ei se citi atât recunoaşterea, cât şi nedumerirea. Coroana, pietrele roşii şi mătasea dispărură, fiind înlocuite de un veşmânt din lână simplă şi un şorţ. O clipă mai târziu, dispăru şi tânăra.

Elayne zâmbi amuzată. Până şi slujnicele visau să stea pe Tronul Leului. Ea nădăjduia că tânăra nu se trezise speriată de prezenţa ei neaşteptată sau măcar că trecuse la un alt vis mai plăcut. Un vis mai ferit decât *Tel'aran'rhiod.*

Ah, lucruri se schimbară în sala tronului. Lămpile frumos lucrate care stăteau înşiruite pe coloanele înalte de-a lungul încăperii păreau să vibreze. Marile uşi arcuite deschise se închiseră cât ai clipi din ochi. Numai lucrurile care rămâneseră nemişcate multă vreme aveau cu adevărat o reflexie permanentă în Lumea Viselor.

Elayne îşi imagină o oglindă, iar aceasta apăru dinaintea ei, reflectându-i rochia verde de mătase, cu guler înalt şi broderii din fire din argint pe corsaj, cu smaralde în urechi şi perle mai mici prinse în cârlionţii ei roşu-aurii. Făcu să îi dispară smaraldele din păr. Încuviinţă din cap; erau potrivite pentru Domniţa-Moştenitoare, doar dacă nu erau prea fastuoase. Trebuia să ai mare grijă cum te imaginai aici, altminteri... Rochia ei simplă din mătase verde se transformă într-un veşmânt taraboner care îi acoperi formele, apoi se schimbă în pantalonii închişi şi bufanţi ai Oamenilor Mării. Era desculţă şi avea cercei din aur în urechi şi în nas şi un lanţ plin cu medalioane. Ba chiar tatuaje negre pe mâini, însă fără bluză, aşa cum ieşeau în larg cei din Atha'an Miere. Îmbujorându-se, se schimbă în grabă în ceea ce purtase înainte şi transformă cerceii cu smaralde în cercuri simple din argint. Cu cât mai simplu îţi imaginai ţinuta, cu atât mai uşor îţi era să o păstrezi. Lăsând să dispară oglinda – nu trebuia decât să nu se mai concentreze la ea –,

Elayne îşi ridică privirea la acele chipuri serioase de deasupra capului.

— Femei la fel de tinere ca mine au urcat pe tron, le spuse ea.

Totuşi, nu erau foarte multe; doar şapte reuşiseră să poarte Coroana Trandafirului multă vreme.

— Femei mai tinere decât mine.

Trei. Iar una dintre ele abia dacă rezistase un an.

— Nu pretind că voi fi la fel de măreaţă ca voi, dar nici nu vă voi face de ruşine. *Voi fi* o regină bună.

— Vorbeşti cu *vitraliile?,* zise Nynaeve, făcând-o pe Elayne să tresară.

Folosind o copie a inelului pe care Elayne îl purta lipit de piele, ea părea învăluită în ceaţă. Era aproape transparentă. Încruntându-se, încercă să se apropie, dar se clătină şi era cât pe ce să se împiedice de fusta albastru-închis taraboneră, care era mult mai strâmtă decât cea pe care Elayne şi-o imaginase pentru ea. Nynaeve îşi coborî privirea şi, brusc, aceasta se transformă într-o rochie andorană din mătase de aceeaşi culoare, cu broderii aurii pe mâneci şi în partea de sus a corsajului. Susţinea în continuare că „lâna fină şi rezistentă din Ţinutul celor Două Râuri" era suficient de bună pentru ea, însă aici, unde putea apărea îmbrăcată în ea dacă dorea, nu o făcea aproape niciodată.

— Ce-ai pus în vinul ăla, Nynaeve? o întrebă Elayne M-am stins ca flacăra unei lumânări.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Dacă vorbeai cu vitraliile, atunci *chiar* ar trebui să dormi în loc să fii aici. Mai că-mi vine să-ţi poruncesc să...

— Nu! Rogu-te! Eu nu sunt Vandene, Nynaeve. Lumină, nici măcar nu cunosc jumătate din obiceiurile pe care Vandene şi celelalte le iau de-a gata. Dar prefer să-ţi dau ascultare, aşa că n-o face! Rogu-te!

Nynaeve mârâi, trăgându-se zdravăn de coadă. Detaliile de pe rochia ei se schimbară, poalele se umflară puţin, modelele broderiilor se transformară, gulerul înalt coborî, apoi se ridică din nou, dând naştere dantelei. Nu se prea pricepea în a stăpâni concentrarea necesară, însă punctul roşu de pe fruntea ei

nu se schimbă nicio clipă.

— Prea bine, zise ea cu calm, fără să se mai încrunte.

Şalul ei cu ciucuri galbeni îi apăru pe umeri, iar pe chipul ei apărură trăsăturile lipsite de vârstă ale aes sedai. La tâmple avea smocuri de fire albe. Însă cuvintele ei contrastau cu înfăţişarea şi tonul ei calm.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc atunci când Egwene va sosi aici. Mă refer la cele petrecute azi. Întotdeauna sfârşiţi prin a sporovăi ca şi când v-aţi pieptăna părul înainte de culcare. Lumină! Nu vreau să vină la Suprema Înscăunată cu *mine,* iar tu ştii prea bine că nu vom mai scăpa de ea dacă va afla.

— Dacă voi afla ce? se auzi Egwene.

Nynaeve îşi întoarse capul brusc, cu ochii plini de panică, şi pentru o clipă, şalul ei cu ciucuri şi rochia din mătase fură înlocuite de albul unei Alese. Îi dispăru până şi punctul roşu *ki'sain.* Se întâmplă doar pentru o clipă, întrucât reveni imediat la ţinuta anterioară, în afară de albul din păr. Însă era de ajuns ca pe faţa Egwenei să apară o expresie tristă. O cunoştea foarte bine pe Nynaeve.

— Dacă voi afla ce, Nynaeve? o întrebă ea pe un ton ferm.

Elayne inspiră adânc. Ea nu intenţionase să-i ascundă ceva Egwenei. Oricum, nu ceva important, însă, în starea ei de spirit actuală, era foarte probabil ca Nynaeve să scuipe tot sau să se încăpăţâneze şi să insiste că nu ascundea nimic.

Ceea ce avea să o facă pe Egwene să sape mai adânc.

— Cineva mi-a pus rădăcina-furcii în ceaiul pe care l-am băut la amiază, zise ea, povestindu-i pe scurt despre bărbaţii cu pumnalele lor, despre apariţia întâmplătoare a lui Doilin Mellar şi despre cum Dyelin îşi dovedise loialitatea.

Pentru siguranţă, ea îi mai dădu veştile despre Elenia şi Naean, despre prima slujnică, ce căuta iscoadele din Palat, ba chiar şi despre Zarya şi Kirstian, care fuseseră date în grija Vandenei. Mai adăugă şi istoriile atacului asupra lui Rand şi dispariţia acestuia. Egwene părea netulburată de acest discurs – ba chiar o întrerupse pe Elayne când aminti de Rand, spunându-i că ştia deja –, însă scutură nemulţumită din cap când află că Vandene nu făcuse niciun progres în afla cine

era Sora Neagră, deoarece acest aspect reprezenta o mare îngrijorare pentru ea.

— Oh, şi urmează să am o gardă de corp, termină Elayne. Douăzeci de femei, sub comanda căpitanului Mellar. Nu cred că Birgitte îmi va găsi nişte fecioare, dar va fi pe-aproape.

Un scaun fără spătar apăru în spatele Egwenei, iar ea se aşeză fără să se uite la el. Aici, ea era mult mai pricepută decât Elayne sau Nynaeve. Purta o rochie de călărie verde-închis, din lână, fină şi frumos croită, fără podoabe, probabil cea pe care o purtase când se trezise în acea zi. Aceasta rămase o rochie de călărie verde din lână.

— V-aş spune să vă alăturaţi mie în Murandy mâine sau în noaptea asta, zise ea, dacă venirea femeilor Clanului nu le-ar face pe conducătoare să ia foc.

Nynaeve îşi revenise, dar îşi netezi fusta, deşi nu era nevoie. Acum, broderia de pe rochia ei era argintie.

— Credeam că în aceste clipe ai la degetul mic Divanul Turnului.

— Este ca şi când ai încerca să ţii între degete un dihor, răspunse Egwene pe un ton sec. Care se răsuceşte, se zârcoleşte şi se încolăceşte ca să te muşte de încheietura mâinii. Oh, ele fac cum le spun doar când vine vorba despre războiul cu Elaida. Nu reuşesc să priceapă, oricât de mult ai bombăni în legătură cu cheltuielile pentru a avea mai mulţi oşteni. Însă înţelegerea cu Clanul nu face parte din război. Nu faptul de a lăsa Clanul să afle că Turnul a ştiut de ele în tot acest timp. Sau a crezut că ştie. Toate membrele Divanului ar da în apoplexie dacă ar afla cât de multe nu ştiu. Ele încearcă din răsputeri să găsească o cale de a opri acceptarea de noi novice.

— Dar nu pot, nu-i aşa? vru să ştie Nynaeve.

Ea îşi imagină un scaun pentru ea, o copie a celui pe care stătea Egwene, dar când se uită să se asigure că era acolo observă un scăunel cu trei picioare. În momentul în care dădu să se aşeze, obiectul se transformă într-un scaun cu spătar în formă de scară. Acum, rochia ei avea fustele despicate.

— Ai făcut o proclamaţie. Fiecare femeie de orice vârstă, dacă trecea testul. Nu trebuie decât să faci o alta, despre clan.

Elayne îşi imagină şi ea un scaun, o copie a unuia dintre scaunele din salonul ei. Mult mai uşor să îl menţină.

— Oh, proclamaţia unei Supreme Înscăunate Amyrlin este la fel de bună ca o lege, zise Egwene. Asta până când Divanul găseşte o cale să o ocolească. Cea mai recentă plângere este că avem doar şaisprezece alese, deşi majoritatea surorilor le tratează în continuare astfel pe Faolain şi pe Theodrin. Dar nici măcar optsprezece nu sunt de-ajuns să le dea lecţii novicelor de care ar trebui să se ocupe alesele, în schimb, trebuie să se ocupe surorile de ele. Cred că unele au sperat ca în timp să scadă numărul lor, dar nu s-a întâmplat aşa. Ea zâmbi brusc şi în ochii ei negri se văzu o strălucire răutăcioasă. Există o serie nouă pe care mi-ar plăcea să o cunoşti, Nynaeve. Sharina Melloy. E bunică. Cred că vei fi de acord că este o femeie remarcabilă.

Scaunul Nynaevei dispăru complet şi căzu pe jos, cu o bufnitură zgomotoasă. Ea nu păru afectată, pentru că rămase să se zgâiască la Egwene.

— Sharina Melloy? zise ea cu o voce tremurătoare. Este novice?

Rochia ei avea o croială pe care Elayne nu o mai văzuse până atunci, cu mâneci curgătoare şi un decolteu adânc, prevăzut cu flori brodate şi perle înşirate. Părul i se vărsa până la mijloc, fiind strâns de o cunună de piatra lunii şi safire prinse pe suporturi aurii nu mai groase decât firele de aţă. Pe degetul arătător de la mâna stângă purta un inel simplu din aur. Doar *ki'sain şi* inelul ei cu Marele Şarpe rămaseră neschimbate.

Egwene clipi:

— Cunoşti acest nume?

Ridicându-se în picioare, Nynaeve se holbă la rochea ei. Îşi ridică mâna stângă şi atinse aproape şovăind inelul simplu din aur. În mod ciudat, ea lăsă totul aşa cum era.

— S-ar putea să nu fie aceeaşi femeie, bombăni ea. N-are cum să fie!

Îşi imagină un alt scaun ca al Egwenei, apoi îl privi încruntată de parcă i-ar fi poruncit să rămână neschimbat. Însă, când se aşeză, acesta se transformă din nou într-unul cu spătar înalt, sculptat.

— A existat o Sharina Melloy... când am dat testul pentru a fi aleasă, zise ea în grabă. Dar nu sunt obligată să vorbesc despre asta. Aşa zice legea!

— Fireşte că nu eşti obligată, zise Egwene, deşi privirea pe care i-o aruncă Nynaeve era, cu siguranţă, la fel de ciudată cum trebuia să fie cea a Elaynei.

Totuşi, nu se putea face nimic; când Nynaeve se încăpăţâna, le dădea lecţii şi catârilor.

— Egwene, dacă tot ai pomenit de Clan, zise Elayne, te-ai mai gândit la Sceptrul Legămintelor?

Egwene îşi ridică o mână ca şi când ar fi dat să o oprească, însă răspunsul ei fu calm şi sincer:

— Nu are rost să mă mai gândesc, Elayne. Cele Trei Legăminte jurate pe Sceptrul Legămintelor sunt ceea ce ne fac Aes Sedai. N-am înţeles asta la început, dar acum ştiu. În prima zi în care vom prelua controlul asupra Turnului, voi jura cele Trei Legăminte pe Sceptrul Legămintelor.

— E o nebunie! izbucni Nynaeve, aplecându-se în faţă.

În mod surprinzător, era acelaşi scaun. Şi aceeaşi rochie. Foarte surprinzător. Pumnii ei strânşi i se odihneau în poală.

— Ştii ce poate face! Clanul este dovada vie! Câte aes sedai trăiesc peste trei sute de ani? Sau ajung la vârsta asta? Să nu-mi spui că nu pot vorbi despre vârstă. Este un obicei ridicol, iar tu ştii asta. Egwene, Reanne a fost numită fruntaşă fiidcă era cea mai în vârstă femeie a Clanului din Ebou Dar. Cea mai bătrână din lume este o femeie pe care o cheamă Aloisia Nemosni, o negustoreasă de petrol din Tear. Egwene, ea are aproape şase sute de ani! Când Divanul va şti despre asta, pun rămăşag că se va pregăti să uite de Sceptrul Legămintelor!

— Numai Lumina ştie că trei sute de ani înseamnă mult timp, interveni Elayne, dar nu pot spune că mă încântă ideea de a-mi înjumătăţi anii de viaţă, Egwene. Şi cum rămâne cu Sceptrul Legămintelor şi cu promisiunea făcută Clanului? Reanne vrea să fie aes sedai, dar ce se va întâmpla când va jura? Cum rămâne cu Aloisia? Va pica moartă? Nu le poţi pune să jure, fără să ştie.

— Nu *cer* nimic.

Deşi faţa Egwenei era calmă, îşi îndreptase spatele, iar privirea ei devenise rece şi aspră. Ochii îi erau pătrunzători.

— Orice femeie doreşte să fie soră *va jura.* Şi *oricine* va refuza şi îşi va spune în continuare aes sedai *va* simţi din plin dreptatea Turnului.

Sub privirea calmă, Elayne înghiţi cu noduri. Nynaeve păli la faţă. Cuvintele Egwenei nu aveau alt înţeles. Acum nu mai auzeau vocea unei prietene, ci a Supremei Înscăunate Amyrlin, iar aceasta nu avea prieteni când venea vorba despre a emite judecăţi.

Părând mulţumită de ceea ce vedea în ele, Egwene se linişti.

— Cunosc problema, zise ea pe un ton mai firesc, dar fără a acceăta împotrivirea. Mă aştept ca orice femeie al cărei nume se află în cartea novicelor să îşi dea toată silinţa ca să câştige şalul şi să slujească drept aes sedai, dar nu vreau să moară nimeni pentru el. Odată ce membrele Divanului vor afla despre Clan şi le va trece criza de furie, cred că le voi putea convinge să convină că dacă o soră doreşte să se retragă, ar trebui să o poată face. După înlăturarea Legămintelor.

Ele hotărâseră cu mult timp în urmă că Sceptrul putea fi folosit atât pentru a dezlega, cât şi pentru a lega. Altminteri, cum puteau minţi surorile Negre?

— Presupun că totul va fi bine, îngădui Nynaeve pe un ton judicios.

Elayne doar încuviinţă din cap; era sigură că mai era ceva.

— Retrage-te în Clan, Nynaeve, zise cu blândeţe Egwene. Astfel, Clanul va fi legat de Turn. Clanul îşi va păstra obiceiurile, fireşte, şi Legea lor, dar vor trebui să convină că Cercul de Croşetat este inferior Supremei Înscăunate Amyrlin, dacă nu Divanului, iar femeile Clanului sunt mai jos de surori. Nu vreau ca ele să facă parte din Turn, ci să meargă pe drumul lor. Dar cred că vor accepta.

Nynaeve încuviinţă fericită din nou din cap, însă zâmbetul îi dispăru când înţelese pe deplin. Ea rosti indignată.

— Dar...! Ierarhia Clanului este în funcţie de vârstă! Vor exista surori care vor primi porunci de la femei care nici măcar nu pot ajunge la statutul de aleasă!

— Foste surori, Nynaeve. Egwene învârti inelul cu Marele Şarpe pe mâna ei dreaptă şi oftă încet. Nici măcar femeile Clanului care au dobândit inelul nu îl poartă. Aşa că vom fi nevoite să renunţăm şi la el. Vom fi femei ale Clanului, Nynaeve; nu vom mai fi aes sedai. Vorbea de parcă întrezărea deja acea zi îndepărtată. Îşi luă mâna de pe inel şi inspiră adânc. Şi-acum, mai e altceva? Mă aşteaptă o noapte lungă şi aş vrea să dorm serios înainte să le înfrunt din nou pe conducătoare.

Încruntându-se, Nynaeve îşi strânse pumnul şi îşi puse cealaltă mână peste el ca să-şi ascundă inelul. Părea că renunţase să mai discute despre Clan. Pentru moment.

— Durerile de cap îţi mai fac zile negre? Mă gândesc că dacă masajele femeii sunt bune la ceva, te vor scăpa de ele.

— Masajele Halimei fac minuni, Nynaeve. N-aş putea dormi deloc fără ea. Şi-acum, mai e...?

Vocea ei tărăgăna când se uită spre uşa de la intrare a sălii tronului. Elayne se întoarse ca să privească şi ea.

Un bărbat stătea acolo şi le privea. Era la fel de înalt ca un Aiel, cu părul roşcat-închis, presărat cu fire albe, însă haina albastră cu guler înalt nu ar fi fost niciodată purtată de aceia. Dădea impresia că este musculos, iar faţa lui aspră părea oarecum cunoscută. Când le văzu că se uită, el se întoarse brusc şi o luă la fugă pe coridor, făcându-se nevăzut.

Elaynei i se tăie răsuflarea pentru o clipă. Nu îl visase din întâmplare în *Telaran'rhiod,* pentru că ar fi dispărut deja, însă se auzea încă tropăitul cizmelor lui pe gresie. Fie era un vestotor în vise – lucru rar întâlnit printre bărbaţi, după cum spuneau înţeleptele –, fie avea un *ter'angreal* al lui.

Ea sări în picioare şi fugi după el, dar, oricât de rapidă ar fi fost, Egwene o depăşi. Egwene, deşi era în spate, în clipa următoare stătea în prag, privind în direcţia în care dispăruse bărbatul. Elayne încercă să se imagineze stând lângă Egwene şi reuşi. Coridorul era tăcut şi pustiu, exceptând lămpile, cuferele şi tapiseriile, toate schimbându-şi forma în pâlpâitul luminii.

— Cum ai făcut asta? vru să ştie Nynaeve, venind în fugă cu poalele ridicate

deasupra genunchilor. Avea ciorapi roşii de mătase! Lăsând să-i cadă repede poalele când îşi dădu seama că Elayne îi observase, privi pe coridor. Încotro a luat-o? Se prea poate să fi auzit tot! L-ai recunoscut? Îmi aminteşte de cineva, dar nu ştiu de cine.

— Rand, zise Egwene. Se poate să fi fost unchiul lui Rand.

„Fireşte, gândi Elayne. Dacă Rand a avut un unchi malefic".

Un sunet metalic răzbătu din partea cealaltă a sălii tronului. Uşa care dădea în camerele ţinutelor din spatele podiumului se închidea. În *Tel'aran'rhiod,* uşile erau fie deschise, fie întredeschise – nu se închideau niciodată.

— Lumină! bombăni Nynaeve. Câţi oameni au tras cu urechea la conversaţia noastră? Ca să nu mai zic cine şi de ce?

— Oricine ar fi, răspunse Egwene pe un ton calm, nu pare să cunoască *Tel'aran'rhiodul* la fel de bine ca noi. Este sigur că nu ne sunt prieteni, pentru că n-ar fi tras cu urechea. Cred că nu sunt prieteni niciunul cu celălalt, altminteri, de ce ar asculta din capete opuse ale încăperii? Bărbatul acela, purta o haină shienarană. În oastea mea există shienarani, dar o ştiţi amândouă. Niciunul nu seamănă cu Rand.

Nynaeve pufni:

— Ei bine, oricine ar fi el, sunt prea mulţi oameni care ascultă pe la colţuri. Asta cred eu. Vreau să revin în trupul meu, unde singura mea grijă sunt iscoadele şi pumnalele otrăvite.

„*Shienarani,* gândi Elayne. Oameni din ţinuturile de la hotare. Cum de îi scăpase *acest* lucru? Ei bine, existase acea mică problemă cu rădăcina-furcii".

— Ar mai fi ceva, zise ea cu voce înceată şi cu precauţie, nădăjduind să nu fie iscodită.

Ea relată vestea lui Dyelin despre cei din ţinuturile de la hotare aflaţi în Pădurea Braem. Povesti şi despre corespondenţa jupânului Norry, privind în tot acest timp de-a lungul coridorului şi în sala tronului. Nu voia ca vorbele ei să fie auzite.

— Cred că toţi patru domnitorii sunt în Pădurea Braem, termină ea.

— Rand, rosti Egwene cu răsuflarea întretăiată, părând iritată, complică lucrurile chiar şi atunci când nu poate fi găsit. Ştii cumva dacă au venit să-i jure credinţă sau să încerce să i-o dea pe Elaida? Nu găsesc alt motiv pentru care ar mărşălui mii de kilometri. Cred că deja îşi fierb încălţămintea ca să facă supă! Ai habar cât de greu este să hrăneşti o oaste întreagă care mărşăluieşte?

— Cred că pot afla, zise Elayne. Mă refer la motiv. Dar... în acelaşi timp... Tu mi-ai dat ideea, Egwene. Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Ceva *bun* se întâmplase în acea zi. Cred că m-aş putea folosi de ei ca să îmi asigur Tronul Leului.

Asne privea cu atenţie rama înaltă a goblenului din faţă şi scoase un oftat care se transformă într-un căscat. Flăcările lămpilor ofereau o lumină pâlpâitoare slabă pentru acea activitate. Dar nu acesta era motivul pentru care toate păsările cusute păreau să fie strâmbe. Îşi dorea să fie în patul ei şi dispreţuia goblenul, însă trebuia să stea trează pentru că era singura cale de a evita conversaţia cu Chesmal. Ceea ce ea numea conversaţie. Galbena îngâmfată şi arogantă era concentrată la broderia ei, în partea cealaltă a odăii, şi bănuia că oricine lua acul în mână avea un interes deosebit pentru lucrul de mână. Pe de altă parte, Asne ştia că dacă s-ar fi ridicat de pe scaun, Chesmal ar fi început imediat să o delecteze cu poveşti pe care le considera importante. În lunile de după dispariţia lui Moghedien, ea auzise varianta lui Chesmal conform căreia o luase la întrebări pe Tamra Ospenya de cel puţin douăzeci de ori şi cum le făcuse pe roşii să o omoare pe Sierin Vayu înainte ca aceasta să apuce să poruncească arestarea ei. O ascultă cam de cincizeci de ori! se gândea că Chesmal putea povesti chiar că salvase de una singură Ajah Neagră; probabil că *avea* să o facă, dacă ar fi avut prilejul. Asemenea subiect de discuţie nu era doar plictisitor, ci şi periculos. Ba chiar mortal, dacă Consiliul Suprem afla despre el. Prin urmare, Asne îşi înăbuşi un alt căscat, se uită chiorâş la goblen şi împunse cu acul pânza întinsă. Poate că dacă făcea pasărea roşie mai mare, i-ar fi putut face aripile egale.

Sunetul făcut de zăvorul uşii le făcu pe ambele femei să îşi ridice privirile. Cei doi servitori ştiau că nu aveau voie să le deranjeze, deşi femeia şi soţul ei trebuiau să doarmă adânc deja. Asne îmbrăţişa *saidarul,* împletind un fir care putea să ardă un intrus până în măduva oaselor. Şi Chesmal era înconjurată de strălucire. Dacă persoana greşită urma să pătrundă prin uşa aceea, avea să regrete până la moarte.

Era Eldrith. Îşi ţinea mănuşile în mână, iar mantia neagră îi atârna încă pe spate. Rochia Brunei durdulii era tot neagră şi simplă. Asne ura să poarte veşminte simple din lână, însă trebuiau să evite să atragă atenţia. Hainele ponosite i se potriveau lui Eldrith.

Aceasta se opri când le văzu. Clipi, iar, pentru o clipă pe faţa-i rotundă apăru nedumerirea.

— Vai de mine! zise ea. Cine aţi crezut că sunt?

Aruncându-şi mănuşile pe măsuţa de lângă uşă, ea îşi aduse aminte brusc de mantie şi se încruntă când îşi dădu seama că venise sus cu ea. Desfăcând cu grijă broşa din argint de la gât, o azvârli grămadă pe un scaun.

Lumina *saidarului* care o învăluia pe Chesmal se stinse când aceasta se răsuci ca să pună deoparte goblenul şi să se ridice în picioare. Faţa ei severă o făcea să pară mai înaltă decât era, chiar dacă era o femeie impozantă. Florile viu colorate pe care le brodase şi-ar fi găsit locul într-o grădină.

— Pe unde-ai umblat? vru ea să ştie.

Eldrith era cea mai înaltă în rang dintre ele. Moghedien o lăsase la conducere, însă Chesmal începuse să ignore acest lucru.

— Trebuia să te întorci până la amiază, şi-a trecut deja jumătate din noapte!

— Am pierdut şirul orelor, Chesmal, răspunse Eldrith absentă, părând cufundată în gânduri. A trecut multă vreme de când am fost ultima oară în Caemlyn. Oraşul Interior este fascinant şi am servit o mâncare delicioasă la un han pe care îl ţineam minte. Deşi trebuie să spun că erau puţine surori pe acolo. Însă nimeni nu m-a recunoscut.

Se uită la broşa ei de parcă s-ar fi întrebat de unde apăruse, apoi şi-o vârî în săculeţul de la cingătoare.

— Ai pierdut şirul... zise Chesmal pe un ton ferm, împreunându-şi mâinile în faţă. Poate ca să nu o strângă de gât pe Eldrith. Ochii îi străluceau de furie. Ai pierdut şirul...

Eldrith clipi din nou, de parcă ar fi fost luată prin surprindere că i se adresa

cineva.

— Oh, te-ai temut că m-a găsit din nou Kennit? Te asigur că din Samara am avut mare grijă să ţin legătura ascunsă.

Uneori, Asne se întreba cât din naivitatea lui Eldrith era reală. Nicio persoană atât de detaşată de ceea ce se petrecea în jurul ei nu ar fi supravieţuit atât de mult. Pe de altă parte, ea fusese suficient de aiurită încât să uite, nu o dată, să ascundă legătura înainte să ajungă în Samara, suficient ca străjerul ei să îi dea de urmă. Dând ascultare poruncilor lui Moghedien de a aştepta întoarcerea ei, ele se ascunseseră printre revolte după plecarea ei. Aşteptaseră până când aşa-numitele gloate ale Profetului traversaseră sudul, ajungând în Amadicia. Rămăseseră în oraşul dărăpănat şi distrus chiar şi după ce Asne fusese convinsă că Moghedien le abandonase. Ea strâmbă din buze când îşi aduse aminte. Ceea ce le determinase să ia hotărârea de a pleca fusese venirea lui Kennit, străjerul lui Eldrith, în oraş. Acesta era sigur că ea era o criminală, pe jumătate convins că făcea parte din Ajah Neagră şi hotărât să o omoare, indiferent de consecinţele pe care urma să le suporte. Deloc surprinzător, nedorind să suporte ea însăşi acele consecinţe, Eldrigh nu îngăduise nimănui să îl omoare pe bărbat. Singura condiţie era să fugă. Şi-apoi Elayne fusese cea care amintise de Caemlyn ca singura lor speranţă.

— Ai aflat ceva, Eldrith? o întrebă Asne pe un ton politicos.

Chesmal era o proastă pentru că, oricâte frământări puteau să existe în lume în acel moment, lucrurile aveau să se îndrepte într-un fel sau altul.

— Poftim? Oh! Doar că sosul de ardei nu este la fel de gustos cum mi-l aminteam eu. Fireşte, asta a fost acum cincizeci de ani.

Asne îşi înăbuşi un oftat. Poate că totuşi era timpul ca Eldrith să sufere un accident.

Uşa se deschise, iar Temaile se strecură în odaie fără să facă zgomot. Toate fură luate prin surprindere. Sora Cenuşie mignonă şi cu faţă de vulpe îşi aruncase pe umeri o robă brodată cu lei, despicată în faţă, care lăsa la vedere o cămaşă de noapte mulată crem din mătase ce îi stătea indecent pe corp. Pe o mână, purta o brăţară făcută din inele răsucite din sticlă. La vedere şi la pipăit, acestea semănau

cu sticla, însă n-ar fi putut fi ciobite nici cu barosul.

— Ai fost în *Tel'aran'rhiod,* zise Eldrith, privind încruntată *ter'angrealul.*

Însă nu vorbi cu asprime. Toate se temeau puţin de Temaile de când Moghedien le arătase cum şi ultima bucăţică din Liandrin fusese frântă. Asne nu mai ştia cât de des omorâse sau torturase în cei o sută treizeci de ani ciudaţi de când obţinuse şalul, însă arareori văzuse pe cineva mai... entuziasmat... ca Temaile. În timp ce Temaile o privea pe furiş, Chesmal nu părea să îşi dea seama că îşi lingea agitată buzele. Asne îşi vârî repede limba în spatele dinţilor, sperând că nu o observase nimeni. Cu siguranţă, Chesmal n-o văzuse.

— Am convenit să nu ne folosim de ele, zise ea pe un ton aproape rugător. Sunt sigură că Nynaeve a fost cea care a rănit-o pe Moghedien, iar dacă întrece una dintre Numiţi în *Tel'aran'rhiod,* ce şanse mai avem? Întorcându-se brusc spre celelalte, ea încercă să vorbească pe un ton dojenitor. Voi două aţi ştiut despre asta?

Nu reuşi decât să pară morocănoasă.

Chesmal o privi cu indignare pe Eldrith în vreme ce Asne afişă obişnuita-i inocenţă. Ştiuseră, dar cine să se pună în calea Temailei? Ea se îndoia destul de mult că Eldrith ar fi îndrăznit să se împotrivească dacă ar fi fost acolo.

Temaile ştia exact ce efect avea asupra lor. Ea şi-ar fi plecat capul ruşinată la cuvintele dojenitoare ale lui Eldrith, aşa sfioase cum erau, şi şi-ar fi cerut iertare pentru că nu îi dăduse ascultare. În schimb, afişă un zâmbet care nu se oglindea niciodată în ochii ei, deşi erau mari, negri şi strălucitori.

— Ai avut dreptate, Eldrith. Ai avut dreptate că Elayne va veni aici şi că Nynaeve o va însoţi. Au fost împreună şi este limpede că amândouă se află în Palat.

— Da, zise Eldrith, micşorându-se puţin sub privirea Temailei. Mă rog. Ea îşi linse buzele şi se foi pe loc. Chiar şi aşa, până nu vom găsi o cale să trecem de sălbaticele alea ca să ajungem la ele...

— Şi ele *sunt* sălbatice, Eldrith.

Temaile se trânti într-un fotoliu, relaxată, cu picioarele răsfirate. Tonul i se

înăspri, dar nu suficient încât să pară poruncitor. Totuşi, era mai mult decât ferm.

— Doar trei surori ne dau bătăi de cap, iar noi ne putem descotorosi de ele. O putem include pe Nynaeve în înţelegere. Poate şi pe Elayne.

Ea se aplecă în faţă brusc, punându-şi mâinile pe braţele fotoliului. Fie că veşmintele îi erau dezordonate sau nu, ea nu mai avea un aer nepăsător. Eldrith făcu un pas în spate de parcă ar fi fost împinsă de ochii Temailei.

— Altminteri, de ce ne aflăm aici, Eldrith? Pentru asta am venit.

Niciuna nu avu nimic de spus la aceste cuvinte. Lăsaseră în urma lor un şir de eşecuri – în Tear, în Tanchico – care le-ar fi putut costa viaţa dacă Consiliul Suprem ar fi pus mâna pe ele. Dar nu şi dacă ar fi avut-o pe una dintre numite drept protectoare a lor. Iar dacă Moghedien îşi dorise cu atâta râvnă să o înhaţe pe Nynaeve, poate că una dintre ele îşi dorea acelaşi lucru. Adevărata dificultate era să găsească o numită pe care să o prezinte împreună cu darul lor. Niciuna în afară de Asne nu părea să se fi gândit la acest lucru.

— Mai erau şi alţii acolo, continuă Temaile, lăsându-se din nou pe spate, părând plictisită, care le spionau pe cele două alese ale noastre. Un bărbat care le-a lăsat să îl vadă şi încă o persoană pe care n-am reuşit s-o văd. Ea îşi ţuguie buzele iritată. Ar fi rămas o simplă expresie a gurii, dacă n-ar fi fost şi privirea din ochii ei. Am fost nevoită să mă ascund în spatele unei coloane pentru ca fetele să nu mă vadă. Ar trebui să te mulţumească, Eldrith, că nu m-au văzut. Eşti mulţumită?

Eldrith mai că se bâlbâi încercând să îşi exprime mulţumirea.

Asne îşi îngădui să îi simtă pe cei patru străjeri ai ei, care continuau să se apropie. Ea încetase să se mai ascundă de când plecaseră din Samara. Numai Powl era Iscoadă a celui Întunecat, însă ceilalţi făceau şi credeau ce le spunea ea. Ar fi fost mai bine să îi ţină ascunşi de ceilalţi dacă nu avea nevoie absolută de ei, însă ea voia să aibă la îndemână oameni înarmaţi. Muşchii şi oţelul erau foarte utili. Iar dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească, ea putea scoate la iveală sceptrul lung cu caneluri, pe care Moghedien nu îl ascunsese atât de bine pe cât credea.

Lumina zorilor de zi care pătrundea prin ferestrele salonului era cenuşie. Era mai devreme decât obişnuia Doamna Shiaine să se trezească, însă în dimineaţa aceea ea se mişcase cât timp afară era încă întuneric. Acum, ea se considera a fi

Doamna Shiaine. Mili Skane, fiica şelarului, era aproape dată uitării. Din toate privinţele majore, ea era cu adevărat de mulţi ani Doamna Shiaine Avarhin. Seniorul Willim Avarhin fusese sărăcit, ajungând să locuiască într-o casă dărăpănată şi nici pe aceasta nu reuşea să o repare. El şi unica lui fiică, ultima dintr-un neam aflat în declin, locuiseră la ţară, departe de orice loc unde s-ar fi putut afla de sărăcia lucie în care trăise. Acum, nu erau decât nişte oase îngropate în pădurea de lângă fermă. Însă era Doamna Shiaine. Chiar dacă acea casă de piatră înaltă şi bine amenajată nu era vreun conac, fusese totuşi proprietatea unui negustor prosper. Şi ea era moartă de mult după ce îi dăduse tot aurul „moştenitoarei" ei. Piesele de mobilier erau bine lucrate, covoarele scumpe, tapiseriile şi chiar şi pernele scaunelor erau brodate cu fire din aur, iar focul trosnea într-un şemineu uriaş din marmură, cu filoane albastre. Ea pusese ca pe buiandrugul odinioară simplu să fie să fie sculptate Inima şi Mâna neamului Avarhin.

— Mai toarnă-mi vin, fetiţo, zise ea pe un ton tăios, iar Falion veni în grabă cu carafa din argint cu gât înalt ca să îi umple nou cupa cu vin aromat şi fierbinte.

Uniforma unei servitoare, cu Inima Roşie şi Mâna Aurie pe piept, i se potrivea lui Falion. Faţa ei lungă era ca o mască atunci când se grăbi să schimbe carafa de pe bufetul cu sertare şi să îşi reia locul lângă uşă.

— Joci un joc periculos, zise Marillin Gemalphin, rotindu-şi cupa între palme.

Slăbănoagă şi cu un păr cafeniu-deschis lipsit de vitalitate, Sora Brună nu semăna cu o aes sedai. Faţa ei îngustă şi nasul borcănat s-ar fi potrivit mai bine uniformei lui Falion decât veşmintelor albastre din lână fină, care erau destinate doar unui negustor de clasă mijlocie.

— Ştiu, că ea este despărţită de Izvor, dar când va putea conduce din nou, te va face să urli de durere. Ea îşi strâmbă buzele subţiri într-un zâmbet deloc amuzat. Poate că îţi vei dori să poţi ţipa.

— Moridin a ales asta pentru ea, răspunse Shiaine. Ea a dat gerş în Ebu Dar, iar el a poruncit să fie pedepsită astfel. Nu cunosc detaliile şi nici nu vreau, dar dacă Moridin va vrea ca ea să stea cu nasul în mocirlă, i-l voi împinge atât de adânc, încât o să respire noroi tot anul de acum înainte. Sau sugerezi să nu-i dau ascultare unuia dintre Numiţi?

Ea abia se abţinu să nu se cutremure la acest gând. Marillin încercă să îşi ascundă expresia în spatele cupei de vin, însă miji ochii.

— Tu ce zici, Falion? întrebă Shiaine. Ai vrea să-i cer lui Moridin să te ia de-aici? S-ar putea să te considere mai puţin împovărătoare.

Când catârii or cânta ca privighetorile.

Falion nici măcar nu şovăi. Făcu o plecăciune cu spatele ţeapăn şi se albi la faţă şi mai mult decât înainte.

— Nu, stăpână, zise ea în grabă. Sunt mulţumită de situaţia mea, stăpână.

— Vezi? îi spuse Shiaine celeilalte aes sedai.

Ea se îndoia că Falion era mulţumită, însă femeia ar fi acceptat orice i s-ar fi oferit decât să înfrunle nemulţumirile lui Moridin. Din acelaşi motiv, Shiaine o ţinea bine în frâu. N-aveai de unde şti ce puteau afla vreunul dintre Numiţi şi să o ia ca pe o jignire. Credea că eşecul ei era bine ascuns, dar nu voia să rişte.

— Atunci când ea va putea conduce din nou, nu va trebui să fie servitoare tot timpul, Marillin.

Oricum, Moridin îi spusese lui Shiaine că o putea ucide dacă dorea. Avea oricând posibilitatea aceasta, dacă purtarea ei avea să o irite prea mult. Îi spusese că le putea ucide pe ambele surori.

— Aşa o fi, zise Marillin pe un ton ameninţător. Ea îi aruncă o privire piezişă lui Falion şi se strâmbă. Moghedien mi-a spus să îţi ofer tot sprijinul meu, dar îţi spun de pe-acum că nu voi intra în Palatul Regal. Sunt prea multe surori în oraş pentru gustul meu, iar, pe deasupra, locul musteşte de sălbatice. N-aş apuca să fac nici zece paşi fără să nu afle cineva că sunt aici.

Shiaine se lăsă pe spate oftând, şezând picior peste picior şi dând leneş din piciorul cu condur. De ce credeau întotdeauna oamenii că tu nu ştiai la fel de multe ca ei? Lumea era plină de prosti!

— Moghedien ţi-a poruncit să-mi dai ascultare, Marillin. Ştiu asta pentru că mi-a spus Moridin. N-a spus-o chiar aşa dar eu cred că atunci când el pocneşte din degete, Moghedien se supune. Era periculos să vorbească astfel despre numiţi,

dar trebuia să lămurească lucrurile. Vrei să-mi repeţi ce n-ai de gând să faci?

Sora aes sedai cu faţa îngustă îşi linse buzele, aruncându-i încă o privire lui Falion. Oare femeia se temea că va ajunge şi ea aşa? Adevărul fie spus, Shiaine ar fi schimbat-o într-o clipită Falion cu o servitoare adevărată, atâta vreme cât ea îşi putea păstra celelalte servicii. Cel mai probabil amândouă trebuiau să moară odată ce totul lua sfârşit. Shiainei nu îi plăcea să lase lucrurile neterminate.

— N-am minţit, zise încet Marillin. Nici n-aş apuca să fac zece paşi. Dar în Palat se află deja o femeie. Poate face ce doreşti. Însă s-ar putea să dureze un timp până să dau de ea.

— Tu ai grijă să nu dureze prea mult timp, Marillin.

Aşadar, una dintre surorile din Palat era din Ajah Neagră? Ca să poată face ceea ce dorea Shiaine, aceasta trebuia să fie aes sedai, şi nu doar iscoadă a Celui Întunecat.

Uşa se deschise şi Murellin aruncă o privire curioasă înăuntru. Trupul lui musculos aproape umplea cadrul uşii. În spatele lui, ea observă un alt bărbat. La încuviinţarea ei, Murellin se dădu la o parte şi îi făcu semn lui Daved Hanlon să intre închizând uşa în urma lui. Hanlon era înfăşurat într-o mantie neagră, însă îşi scoase o mână de sub ea ca să o prindă de fund pe Falion prin rochie. Aceasta îi aruncă o privire duşmănoasă însă nu se clinti din loc. Hanlon făcea parte din pedeapsa ei. Totuşi, Shiaine nu dorea să îl privească cum o pipăie pe femeie.

— Fă asta mai târziu, îi porunci ea. A decurs bine?

Un zâmbet larg apăru pe faţa lui ca de topor.

— A decurs întocmai cum am plănuit, fireşte. El îşi aruncă o parte din mantia neagră peste umăr, lăsând să se vadă tresele aurii ale rangului de pe haina lui roşie. I te adresezi căpitanului gărzii de corp a Reginei.

CAPITOLUL 11
Idei importante

Fără măcar să arunce o privire în urmă, Rand păşi prin poartă, pătrunzând într-o încăpere mare şi întunecată. Efortul de a menţine firele, de a rezista *saidarului,* îl făcea să se clatine; îl apucă greaţa şi îi venea să se aplece ca să-şi verse măruntaiele. Îi era greu şi să se ţină drept. Lumina slabă pătrundea prin crăpăturile dintre obloanele celor câtorva ferestre mici, aşezate sus, pe perete, dar era suficientă pentru a vedea Puterea care îl străbătea. Mobila şi forme mari acoperite cu pânză aproape că umpleau încăperea. Se distingeau butoaie mari de genul celor în care se ţinea vesela, cufere de toate mărimile şi formele, cutii, lăzi şi bibelouri. Nu mai rămăseseră decât nişte culoare late de un pas sau doi. El fusese convins că nu va găsi servitori care să caute ceva sau să facă curăţenie. Ultimul etaj al Palatul Regal avea câteva astfel de cămări, care semănau cu podurile uitate ale caselor mari de la ţară. Şi-apoi, el era *ta'veren.* Era un lucru bun că nu se aflase nimeni prin preajmă când se deschiseră porţile. Marginea uneia tăiase colţul unui cufăr gol, care avea legătura din piele crăpată şi uzată, iar cealaltă luase o bucată netedă ca sticla din suprafaţa unei mese lungi şi furniruite, plină cu vase şi cutii din lemn. Poate că vreo regină a Andorului mâncase la acea masă în urmă cu un secol sau două.

„În urmă cu un secol sau două, râse enervant în capul lui Lews Therin. O vreme foarte îndepărtată. În numele Luminii, renunţă! Aici este Puţul Osândei!" Vocea se estompă când bărbatul se ascunse într-un cotlon al minţii lui Rand.

Pentru prima oară, avea motivele lui să asculte tânguielile lui Lews Therin. Îi făcu repede semn lui Min să îl urmeze din luminişul din pădure în partea cealaltă a porţii şi, de îndată ce ea îi dădu ascultare, el lăsă uşa să se închidă în urma ei, eliberând *saidarul.* Din fericire, senzaţia de greaţă dispăru odată cu poarta. Mai era puţin ameţit, dar nu mai avea acea senzaţie că îi venea să vomite sau că se va prăbuşi. Sentimentul de murdărie stăruia însă, mana Celui Întunecat prelingându-se înlăuntrul lui din cauza firelor pe care le legase în jurul său. Mutând cureaua din piele a traistei de pe un umăr pe celălalt, încercă să se folosească de acest gest pentntru a ascunde faptul că îşi şterse sudoarea de pe faţă cu mâneca. Totuşi nu avea de ce să îşi facă griji că Min ar fi observat.

Cizmele ei albastre cu toc stârni praful de pe pardoseală la primul pas, iar la al

doilea, praful se ridică în aer. Îşi scoase din mâneca hainei o batistă cu margini dantelate tocmai la timp ca să îşi înăbuşe un strănut puternic, care fu urmat de un al doilea şi un al treilea, fiecare mai puternic decât cel anterior. El îşi dorea ca ea să fi vrut să rămână îmbrăcată în rochie. Flori albe brodate ornau mânecile şi reverele hainei ei albastre, iar pantalonii albastru-deschis îi stăteau mulaţi pe picioare. Cu mănuşile de călărie de un albastru-deschis cu broderii galbene vârâte în spate, la curea, şi cu mantia tivită cu motive galbene şi prinsă cu o broşă din aur în formă de trandafir, ea părea să fi sosit pe căi mai fireşti, deşi avea să atragă toate privirile. El purta veşminte din lână aspră maro pe care le-ar fi avut orice muncitor. În majoritatea locurilor pe unde trecuse în ultimele zile, prezenţa lui fusese impresionantă; de astă dată, el dorea ca doar anumite persoane să afle că el trecuse vreodată pe acolo.

— De ce rânjeşti la mine şi îţi vâri degetul în ureche ca un prostănac? vru ea să ştie, îndesându-şi batista în mânecă.

Ochii ei mari şi negri erau bănuitori.

— Tocmai îmi ziceam cât de frumoasă eşti, răspunse el încet.

Ea chiar era. El nu o putea privi fără să nu se gândească la asta. Sau fără să regrete că era prea slab ca să o trimită într-un locunde să fie în siguranţă.

Ea inspiră adânc şi strănută, înainte să apuce să-şi acopere gura cu mâna, apoi îl privi cu asprime de parcă ar fi fost vina lui.

— Mi am abandonat calul pentru tine, Rand al' Thor. Mi-am încreţit părul pentru tine. Am renunţat la *viaţa* mea pentru tine! *Nu* am să renunţ la haină şi la pantaloni! Şi-apoi, nimeni de aici nu m-a văzut în rochie decât cât timp mi-a luat să mă schimb cu altceva. Ştii că treaba asta nu va da roade decât dacă voi fi recunoscută. Cu faţa aia, sigur nu te poţi preface că ai intrat aici de pe stradă.

Fără să se gândească, el îşi trecu o mână peste falcă, pipăindu-şi faţa. Însă nu acest detaliu îl văzu Min. Oricine l-ar fi privit ar fi văzut un bărbat cu câţiva centimetri mai scund şi câţiva ani mai în vârstă decât Rand al' Thor. Avea părul negru şi lăţos, ochi căprui şi întunecaţi şi un neg pe nasul borcănat. Doar unii care îl atingeau puteau pătrunde dincolo de Oglinda Negurilor. Nici măcar un asha'man nu ar fi observat, căci firele erau inversate. Deşi, dacă existau

asha'mani în Palat, ar fi însemnat că planurile lui erau mai greşite decât credea el. Vizita aceasta nu putea şi nu trebuia să se lase cu omoruri. Oricum, ea avea dreptate: nu era o faţă căreia i s-ar fi permis accesul în Palatul Regal din Andor fără escortă.

— Să terminăm şi să plecăm repede, zise el. Înainte să aibă timp cineva să se vadă că dacă tu eşti aici, aş putea fi şi eu.

— Rand, zise ea cu o voce blândă, privindu-l în ochi. Aşezându-şi o mână pe pieptul lui, îşi ridică privirea spre el cu o expresie serioasă întipărită pe faţă. Rand, trebuie neapărat să te întâlneşti cu Elayne. Şi cu Aviendha; ştii că, probabil, se află şi ea aici. Dacă tu...

El scutură din cap, dorindu-şi să n-o fi făcut, Senzaţia de ameţeală nu dispăruse complet.

— Nu! rosti el pe un ton tăios.

Lumină! Indiferent ce spunea Min, el, pur şi simplu, nu putea crede că Elayne şi Aviendha îl iubeau *amândouă!* Şi că, dacă era adevărat, nu o deranja că ele îl iubeau. Femeile nu erau *atât* de ciudate! Elayne şi Aviendha aveau motive să îl urască, şi nu să îl iubească; cel puţin Elayne rostise acest lucru clar şi răspicat. Mai rău, el era îndrăgostit de amândouă, dar şi de Min! Trebuia să fie tare ca oţelul, însă avea impresia că se va sparge în bucăţi dacă avea să fie nevoit să dea ochii cu toate trei odată.

— Îi vom găsi pe Nynaeve şi pe Mat şi vom pleca cât se va putea de repede. Ea deschise gura, dar el nu o lăsă să vorbească. Nu mă contrazice, Min. N-avem timp de aşa ceva.

Înclinându-şi capul într-o parte, Min schiţă un zâmbet amuzat.

— Când te-am contrazis eu vreodată? Nu fac mereu ceea ce-mi spui? Ca şi cum minciuna aceea n-ar fi fost suficient de gogonată, ea adăugă: Voiam să spun că dacă te grăbeşti, de ce stăm în cămara asta prăfuită toată ziua?

Ca să sublinieze cele spuse, ea strănută din nou.

Existau mici şanse ca ea să nu facă vreun comentariu. Ea îşi scoase prima capul

din începere. Se părea că acea cămară nu fusese complet uitată; ţâţânile uşii grele abia dacă scârţâiau. După ce aruncă o privire într-o parte şi în cealaltă, ieşi repede, făcându-i semn să o urmeze. *Ta'veren* sau nu, el se simţi uşurat când văzu că nu era nimeni pe coridor. Şi cel mai timid servitor ar fi intrat la bănuieli văzându-i ieşind dintr-o cameră de la etajele superioare ale Palatului. Totuşi, ei aveau să dea peste oameni în scurt timp. Deşi Palatul Regal nu mustea de servitori precum Palatul Soarelui sau Stânca din Tear, totuşi existau câteva sute de oameni într-o construcţie de mărimea acesteia. Păşind alături de Min, el încercă să se oprească şi să se holbeze la tapiseriile ţipătoare, la lambriurile sculptate de pe pereţi şi la dulapurile lustruite. Deşi sus nicio cameră nu era atât de rafinată precum cele de la etajele inferioare, orice muncitor de rând ar fi admirat-o.

— Trebuie să coborâm cât mai repede la un etaj inferior, zise el în şoaptă. Deşi nu se vedea nici ţipenie de om pe culoar, ar fi putut întâlni zece oameni după colţul următor. Nu uita să-l întrebi pe primul servitor care îţi iese în cale unde putem da de Nynaeve şi de Mat. Nu da explicaţii decât dacă eşti nevoită.

— Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit, Rand. Ştiam eu că am uitat ceva, dar nu-mi puteam aduce aminte ce.

Zâmbetul ei fu prea încordat. Bombăni ceva. Rand oftă. Deşi era o treabă prea importantă pentru ea ca să se joace, ea ar fi făcut-o, dacă el i-ar fi îngăduit. Nu că aşa vedea ea lucrurile. Uneori însă, ideea ei era foarte diferită de a lui. Extrem de diferită. El trebuia să o supravegheze îndeaproape.

— Jupânească Farshaw, se auzi o voce de femeie din spatele lor. Dumneata eşti jupâneasa Farshaw, nu-i aşa?

Când el se roti brusc, traista ei se legănă şi îl lovi cu putere pe Rand spate. Femeia durdulie şi cărunţă care o privea mirată pe Min era, poate, ultima persoană pe care el şi-ar fi dorit să o întâlnească, cu excepţia lui Elayne şi a Aviendhei. Întrebându-se de ce purta o tunică roşie cu Leul Alb mare brodat pe piept, el se gârbovi şi evită să se uite direct la ea. Nu era decât un muncitor care îşi făcea treaba. Ea nu avea de ce să îi mai dea atenţie.

— Jupânească Harfor! exclamă Min, zâmbind încântată. Da, eu sunt. Iar dumneata eşti chiar femeia pe care o căutam. Mă tem că m-am rătăcit. Îmi poţi spune unde o pot găsi pe Nynaeve al' Meara? Şi pe Mat Cauthon? Omul acesta are ceva ce

Nynaeve i-a cerut să-i aducă.

Prima slujnică se încruntă puţin la Rand, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre Min. Îşi arcui sprâncenele când observă veşmintele lui Min – sau poate praful de pe ele, însă nu comentă nimic legat ele.

— Mat Cauthon? Nu cred că îl cunosc. Asta dacă nu-i cumva vreun servitor nou sau vreo gardă, adăugă ea pe un ton ezitant. Cât despre Nynaeve Sedai, este foarte ocupată. Cred că n-ar avea nimic împotrivă dacă voi lua eu ce-o fi şi i-l voi lăsa în odaie.

Rand îşi îndreptă brusc spatele. Nynaeve *Sedai?* De ce o lăsau celelalte – adevăratele aes sedai – să joace în continuare acest joc? Iar Mat nu era acolo? Se părea că nu fusese niciodată acolo. Culorile se roteau în mintea lui, dând naştere unei imagini pe care el aproape că o desluşea. Apoi dispăru într-o clipită, iar el se clătină. Jupânasea Harfor se încruntă din nou la el şi pufni. Probabil credea că este beat.

Şi Min se mâhni, însă doar pentru o clipă, dar în gând. Bătu cu degetul în bărbie.

— Cred că Nynaeve... Sedai doreşte să îl vadă. Ezitarea fu aproape imperceptibilă. Jupânească Harfor, n-ai vrea să ne conduci în odaia ei? Eu mai am o treabă de făcut înainte să plec. Ai grijă cum te porţi, Nuli, şi fă ce ţi se spune. E un om de treabă.

Rand deschise gura, dar înainte să apuce să rostească un cuvânt, ea o luă repede pe coridor, aproape în fugă. Mantia flutura în urma ei, atât de repede se mişca. „Arză-o-ar focu'! încerca să dea de Elayne! Putea distruge totul!"

„Planurile tale eşuează pentru că vrei să trăieşti, nebunule. Vocea lui Lews Therin era o şoaptă aspră şi tărăgănată. Acceptă că eşti mort şi nu mă mai chinui, nebunule!" Rand înnăbuşi vocea până când aceasta deveni un zumzăit într-un colţ întunecat al minţii lui. Nuli? Ce nume mai era şi ăsta?

Jupâneasa Harfor o privi cu gura căscată pe Min până când aceasta dispăru după un colţ. Îşi netezi tunica, deşi nu era nevoie, după care îşi întoarse privirea dezaprobatoare spre Rand. Chiar şi cu Oglinda Negurilor, ea vedea un bărbat impunător. Însă Reene Harfor nu era genul de femeie care să lase un astfel de lucru mărunt să o intimideze.

— N-am încredere în tine, Nuli! zise e încruntându-se. Aşa că ai grijă ce faci. Ai mare grijă, dacă ai un pic de minte.

Ţinând cu o mână cureaua traistei, el îşi îndreptă bretonul cu cealaltă.

— Aşa este, jupânească, bombăni el ursuz.

Prima slujnică i-ar fi putut recunoaşte adevărata voce. Aşa că doar Min ar fi trebuit să vorbească până când s-ar fi întâlnit cu Nynaeve al' Meara şi cu Mat. Lumină, ce-o să se facă dacă Min o va aduce pe Elayne? Şi poate pe Aviendha. Probabil că şi ea era acolo. Lumină!

— Iertare, jupânească, dar ar trebui să ne grăbim. Trebuie s-o văd numaidecât pe Nynaeve. El săltă puţin traista. A zis că este important.

Dacă el îşi termina treaba până când se întorcea Min, putea scăpa de ea înainte să dea ochii cu celelalte două.

— Dacă Nynaeve *Sedai* ar fi considerat că este o chestiune importantă, îi spuse femeia durdulie pe un ton acru, punând accentul pe titlul pe care el îl omisese, ar fi lăsat vorbă că te aşteaptă. Şi, acum, urmează-mă şi ţine pentru tine comentariile şi părerile.

Ea porni din loc fără a mai aştepta un răspuns şi fără să privească în urmă. Pluti cu o graţie impunătoare. La urma urmei, ce putea face el în afară de ceea ce i se spusese? Din câte îşi amintea, prima slujnică era obişnuită ca nimeni să nu-i iasă din cuvânt. Pentru a o ajunge din urmă, el făcu dor un pas mai mare. Aflându-se în dreptul ei, ea îi aruncă o privire uimită care îl făcu să rămână în urmă, să se tragă de breton şi să mormăie nişte scuze. El nu era obişnuit să meargă în urma cuiva. Nu era un lucru care să îl tempereze. Mai persista o urmă de ameţeală, precum şi murdăria manei. În ultima vreme, el părea să fie într-o dispoziţie proastă dacă Min nu era cu el.

Înainte să fi ajuns prea departe, servitori în livrele începură să îşi facă apariţia pe coridoare, lustruind şi ştergând praful şi ducând una-alta, grăbindu-se de colo colo. Era evident că absenţa oamenilor atunci când el şi Min ieşiseră din cămară fusese o întâmplare. *Ta'veren* din nou. Coborâră nişte scări înguste de serviciu şi dădură peste alţi servitori. I se păru ciudat că erau multe femei care nu purtau uniformă. Femei domani cu pielea arămie, cairhienine scunde, cu pielea albă, şi

altele cu pielea măslinie şi ochi negri care cu siguranţă nu erau andorane. El zâmbi când le văzu. Un mic surâs de mulţumire. Niciuna nu avea ceea ce el putea numi „o faţă fără vârstă", ba câteva dintre ele aveau riduri şi înceţituri care nu existau niciodată pe faţa unei aes sedai. Însă uneori, când trecea pe lângă vreuna dintre ele, i se făcea pielea de găină. Acestea conduceau, sau, cel puţin, îmbrăţişau *saidarul.* Jupâneasa Harfor îl conducea pe lângă nişte uşi închise iar furnicăturile pe care le simţea pe piele se înteţeau. În spatele acestor uşi, alte femei conduceau Puterea.

— Iertare, jupânească, zise el cu vocea răguşită pe care adoptase pentru Nuli. Câte aes sedai sunt în Palat?

— Nu-i treaba ta! se răsti ea. Însă, aruncându-i o privire peste umăr, ea oftă şi se mai înmuie. Bănuiesc că nu e niciun rău dacă vei afla. Cinci, cu tot cu Doamna Elayne şi Nynaeve Sedai. În vocea ei se simţi un dram de mândrie. A trecut multă vreme de când mai multe aes sedai cereau să fie găzduite aici în acelaşi timp.

Lui Rand îi venea să râdă, deşi nu era amuzant. Cinci? Cu tot cu Nynaeve şi Elayne. Adică... trei aes sedai adevărate. Trei! Nu avea importanţă cine erau celelalte. El începuse să creadă că zvonurile despre sute de aes sedai care mărşăluiau spre Caemlyn, însoţite de o oaste, erau adevărate şi că însemna că existau multe care erau gata să îl urmeze pe Dragonul Renăscut. Însă până şi speranţa lui de la început că urma să aibă câteva aes sedai fusese prea optimistă. Zvonurile nu erau certitudini. Sau vreo născocire a Elaidei. Lumină, unde *era* Mat? Culoarea străluci în mintea lui şi pentru o clipă el crezu că era faţa lui Mat. Se împletici din nou.

— Dacă ai venit aici beat, Nuli, zise jupâneasa Harfor pe un ton ferm, vei pleca regretând amarnic. O să am eu grijă de asta!

— Da, jupânească, bombăni Rand, trăgându-se de breton. În capul lui, Lews Therin chicoti ca un nebun, râzând cu lacrimi.

Fusese nevoit să vină aici, dar începea să regrete deja.

Înconjurate de lumina *saidarului,* Nynaeve şi Talaan stăteau faţă în faţă, la patru paşi de şemineu, unde văpaia dogoritoare reuşise să alunge aerul rece din încăpere. „Sau se încălzise din cauza efortului", se gândi acru Nynaeve. Lecţia

dura deja de un ceas, conform orologiului ornat de pe poliţa sculptată. Un ceas de conducere fără odihnă ar fi făcut pe oricine să se încălzească. Nu ea ar fi trebuit să fie acolo, ci Sareitha, însă Bruna se furişase afară din Palat, lăsând un răvaş în care zicea avea o treabă urgentă în oraş. Careane refuzase să se ocupe de acea treabă două zile la rând, iar Vandene refuza în continuare să dea vreo lecţie, invocând motivul ridicol că nu mai avea timp deoarece le învăţa pe Kirstian şi pe Zarya.

— Aşa! zise ea, lovind cu firul de Spirit ca să pareze încercarea timidă a ucenicei oamenilor mării.

Adăugând forţa firului ei, ea o împinse şi mai încolo pe fată, conducând în acelaşi timp Aerul în trei fire separate. Unul îi gâdilă coastele lui Talaan prin bluza albastră din pânză. Era un simplu şiretlic, însă fata icni mirată. Pentru o clipă, diminuă un strop îmbrăţişarea Izvorului, până la pâlpâirea slabă a Puterii. În acea fracţiune de secundă, Nynaeve încetă să mai împingă firul celeilalte şi plesni cu al ei în ţinta iniţială. A o separa pe Talaan de Izvor fu ca şi când ar fi lovit peretele cu palma. Doar că simţi înţepături pe toată pielea, şi nu doar în palmă. Abia dacă era o îmbunătăţire. Strălucirea *saidarului* dispăru în momentul în care ultimele două fire de Aer îi imobilizară lui Talaan braţele pe lângă corp şi îi cuprinse genunchii din pantalonii ei largi şi negri. „Bine lucrat", credea Nynaeve. Fata era foarte sprintenă şi îndemânatică în mânuirea firelor. Şi-apoi, a încerca să pui scut cuiva care conducea Puterea era, în cel mai bun caz, noroc, şi, în cel mai rău caz, zădărnicie. În cazul în care nu erai *mult* mai puternică decât cealaltă. Talaan aproape că o egala. Acest gând îi alungă zâmbetul mulţumit de pe faţă. Nu cu mult timp în urmă, surorile se miraseră de forţa ei, crezând că doar unii dintre rătăciţi deţineau mai multă forţă. Talaan nu încetinise încă să îmbătrânească; era aproape un copil. Cincisprezece ani? Poate mai tânără! Numai Lumina ştia ce putere avea. Din fericire, niciuna dintre călăuzele vânturilor nu pomeniseră nimic despre asta, iar Nynaeve nu avea de gând să întrebe. Nu era interesată să afle cu cât mai puternică decât ea ar putea fi o fată din neamul oamenilor mării. Nu era interesată defel.

Târşâindu-şi picioarele goale pe covorul verde cu model, Talaan mai făcu o încercare slabă de a sparge scutul pe care Nynaeve îl ţinea cu uşurinţă, după care oftă resemnată şi îşi coborî privirea în pământ. Chiar şi atunci când reuşise să urmeze sfaturile Nynaevei, se comportase precum ar fi eşuat. Acum stătea atât

de posomorâtă, încât ai fi crezut că numai firele de Aer o ţineau în poziţie verticală.

Lăsând firele să se risipească, Nynaeve îşi potrivi şalul şi deschise gura ca să îi explice lui Talaan unde greşise. Şi să sublinieze, încă o dată, că încerca în zadar să se elibereze dacă nu era *mult* mai puternică decât cea care îţi pusese scut. Oamenii mării nu păreau să creadă nimic din ceea ce le spunea ea decât dacă le repeta de zece ori şi le arăta de douăzeci.

— A folosit împotriva ta propria-ţi forţă, zise Senine din Ryal pe ton răspicat, înainte ca Nynaeve să apuce să vorbească. Şi ţi-a distras atenţia din nou. Este ca atunci când lupţi corp la corp, fetiţo. Tu ştii să te lupţi.

— Încearcă din nou! porunci Zaida, făcând un gest scurt cu mâna tatuată în negru.

Toate scaunele din încăpere fuseseră mutate lângă perete, cu toate că nu era nevoie cu adevărat de spaţiu. Zaida şedea şi urmărea lecţia flancată de şase călăuze ale vânturilor care formau un curcubeu de mătăsuri brodate roşii, galbene şi albastre, împreună cu pânze viu colorate. Se adăuga o expoziţie de cercei de nas sclipitori şi lanţuri încărcate de medalioane. Lucrurile decurgeau mereu la fel: una din cele două ucenice era folosită pentru lecţia în sine – Nynaeve auzise că Merilille lua partea unei ucenice dacă nu era ea cea care le învăţa –, în vreme ce Zaida şi un grup sau altul de călăuze ale vânturilor priveau. Stăpâna valurilor nu putea conduce Puterea, deşi era mereu de faţă, şi niciuna dintre călăuzele vânturilor nu se umilea ca să participe în persoană. N-ar fi făcut-o niciodată.

După aprecierea Nynaevei, grupul din acea zi era foarte ciudat, luând în considerare obsesia oamenilor mării pentru rang. Shielyn, călăuza vânturilor care îi aparţinea Zaidei şedea în dreapta ei. Era o femeie zveltă şi rezervată, aproape la fel de înaltă ca Aviendha şi mai mare decât Zaida. Din câte înţelegea Nynaeve, aşa se cuvenea. În stânga Zaidei stătea Senine, care slujea pe un *soarer,* unul dintre cele mai mici vase ale oamenilor mării. De fapt, al ei era cel mai mic de acest soi. Fireşte, femeia cu faţa arsă de soare, plină de riduri şi cu părul bogat în fire albe purtase în trecut mai mulţi cercei decât cei şase pe care îi avea atunci, şi mai multe medalioane din aur pe lanţul care îi brăzda obrazul stâng. Fusese călăuză a vânturilor pentru stăpâna corăbiilor înainte ca Nesta din Reas să fie

aleasă pe acest post. Însă, după legea lor, atunci când murea stăpâna corăbiilor sau stăpâna valurilor călăuza vânturilor care o slujea trebuia să o ia din nou de la început, de la cel mai jos nivel. Însă Nynaeve era convinsă că exista ceva mai mult decât respect pentru poziţia pe care o ocupase în trecut Senine. Rainyn, o tânără rumenă în obraji, care slujise şi ea pe un *soarer,* ocupa scaunul de lângă Senine iar Kurin, cea cu faţa împietrită şi ochi lipsiţi de strălucire, şedea lângă Shielyn ca o statuie neagră. Caire şi Tebreille stăteau pe scaunele de la capătul şirului, fiind călăuze ale vânturilor în slujba stăpânelor valurilor; aveau câte patru cercei groşi în fiecare ureche şi aproape la fel de multe medalioane ca Zaida. Poate că le ţineau deoparte pe surorile încrezute. Ele se urau una pe cealaltă cu o înverşunare de care doar rudele de sânge erau capabile. Poate că asta era. A-i înţelege pe Atha'an Miere era mai rău decât a încerca să îi cunoşti pe bărbaţi. Încercând acest lucru, o femeie putea înnebuni.

Bombănind, Nynaeve îşi trase şalul şi se pregăti, gata să îşi folosească firele. Fericirea absolută de a îmbrăţişa *saidarul* abia dacă îi putea întrece supărarea, „Încearcă din nou, Nynaeve! încă o dată, Nynaeve! Fă-o acum, Nynaeve!" Măcar Renaile nu era acolo. Adeseori, ele voiau să o înveţe lucruri pe care ea nu le ştia la fel de bine precum celelalte. Chestiuni pe care ea abia dacă le cunoştea şi pe care le accepta fără tragere de inimă, pentru că nu avusese parte de prea multă instruire în Turn. Ori de câte ori ea se fâstâcea câtuşi de puţin, Renaile se desfăta în a o face să asude. Şi celelalte îi aplicau acelaşi tratament, însă nu păreau să o facă cu atâta plăcere. Oricum, după un ceas, ea era obosită. „S-o ia naiba pe Sarietha, cu tot cu treaba ei!"

Ea lovi din nou, dar de astă dată firul de Spirit al lui Talaan îl întâlni pe al ei cu mai multă uşurinţă decât se aşteptase ea, după care, fără intenţie, al ei îl împinse şi mai încolo pe celălalt. Dintr-odată, şase fire de Aer ieşiră din fată, ţâşnind spre Nynaeve, însă aceasta le tăie repede cu fire de Foc. Firele tăiate intrară înapoi în Talaan, facând-o să se scuture vizibil, însă, înainte ca acestea să dispară de tot, alte şase îşi făcură apariţia, mai repede ca înainte. Nynaeve le tăie şi rămase cu gura căscată când firul de Spirit al lui Talaan pâlpâi în jurul capului său şi se încolăci în jurul ei, separând-o de *saidar.* Era separată de Izvor! Talaan o separase de Izvor! Ca o ultimă mârşăvie, fire de Aer îi ţineau strâns legate braţele şi picioarele, zdrobindu-i poalele. Dacă ea nu ar fi fost atât se supărată pe Sareitha, acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Fata a învins-o, zise Caire, părând mirată.

Nimeni nu ar fi zis că era mama lui Talaan după privirea pe care i-o aruncă acesteia. Într-adevăr, Talaan părea stânjenită de propria-i reuşită, eliberând pe dată firele şi ţinând ochii în pământ.

— Foarte bine, Talaan! zise Nynaeve, când văzu că nimeni nu îi adresă vreun cuvânt de laudă sau de încurajare.

Ea îşi scutură iritată şalul şi îl lăsă să-i cadă în îndoiturile coatelor. Nu era nevoie să îi spună fetei că avusese noroc. Era adevărat că fata era rapidă, dar Nynaeve nu avea certitudinea că va mai putea conduce mult timp. Cu siguranţă nu era în forma ei cea mai bună.

— Mă tem că nu mai am timp astăzi. Aşadar...

— Încearcă din nou! porunci Zaida, aplecându-se în faţă. Vreau să văd ceva.

Aceasta nu fu o explicaţie sau ceva ce semăna cu o scuză, ci doar o afirmaţie. Zaida nu dădea niciodată explicaţii, şi nici nu îşi cerea iertare. Aştepta doar supunere.

Nynaeve se gândi să îi spună femeii că, atât timp cât existau şase călăuze ale vânturilor în încăpere, oricum nu putea vedea nimic din ce făceau ele, însă alungă pe loc acest gând. În urmă cu două zile, ea îşi exprimase liber părerile şi nu mai dorea să mai facă asta. Încercase să o considere o pedeapsă pentru că vorbise fără să gândească, însă acest gând nu o ajuta prea mult. Îşi dorea să nu le fi învăţat niciodată cum să se lege.

— Încă o dată! zise ea pe un ton încordat, întorcându-se spre Talaan. După aceea, trebuie să plec.

De astă dată, ea era pregătită pentru şiretlicul fetei. Începând să conducă, ea întâlni firul lui Talaan cu mai multă pricepere şi fără atât de multă forţă. Fata zâmbi, văzând-o atât de nesigură. Credea că de astă dată Nynaeve nu se va lăsa distrasă de fire de Aer străine? Împletitura lui Talaan începu să se încolăcească în jurul împletiturii ei, iar ea şi-o învârti cu agilitate pe a ei ca să i-o prindă. Avea să fie pregătită atunci când femeia urma să producă firele de Aer. Sau poate nu va fi de Aer de astă dată. Cu siguranţă nu va fi nimic periculos, căci acesta era un

exerciţiu. Doar că firul de Spirit al lui Talaan nu completă acea încolăcire, iar cel al Nynaevei făcu o mişcare amplă. Cel al lui Talaan o lovi din plin. Încă o dată *saidarul* se stinse în ea şi fire de Aer îi imobilizară braţele pe lângă corp şi îi strânseră laolaltă picioarele.

Trase aer în piept cu grijă. Trebuia să o felicite pe tânăra femeie. Nu avea scăpare. Dacă ar fi avut o mână liberă, şi-ar fi smuls coada din cap.

— Ţine-o! porunci Zaida, ridicându-se în picioare ca să se apropie graţios de Nynaeve.

Panlalonii ei roşii din mătase se legănau uşor deasupra picioarelor ei goale, iar panglica roşie, cu un nod complicat, se legăna pe coapsa ei. Călăuzele vânturilor se ridicară odată cu ea şi o urmară, în ordinea rangului. Caire şi Tebreille se ignorară cu răceală una pe cealaltă când se grăbiră să se posteze mai aproape de stăpâna valurilor, în vreme ce Senine şi Rainyn rămaseră cu un pas în urmă.

Supunându-se, Talaan ţinu în jurul Nynaevei scutul şi urzelile, forţând-o să stea nemişcată ca o statuie şi să fiarbă ca un ceainic ţinut prea mult pe foc. Ea refuza să se foiască, pentru că nu putea să o facă, asemenea unei marionete. Caire şi Tebreille o studiau cu o privire rece şi dispreţuitoare, iar Kurin o privea cu aceeaşi desconsiderare pe care o avea faţă de toţi locuitorii de pe uscat. Femeia cu privirea împietrită nu rânjea, nici nu se strâmba, nici nu avea vreo expresie întipărită pe faţă. Nu puteau sta în preajma ei prea mult timp fără să nu îşi dea seama care era părerea lor. Numai Rainyn afişă un dram de compătimire printr-un mic zâmbet trist.

Zaida o privi în ochi pe Nynaeve. Aveau cam aceeaşi înălţime.

— O ţii cât poţi de strâns, ucenico?

Talaan făcu o plecăciune adâncă, până aproape de pardoseală, după care îşi atinse fruntea, buzele şi inima.

— Aşa cum ai poruncit, stăpână a valurilor, zise ea aproape în şoaptă.

— Ce înseamnă asta? vru să ştie Nynaeve. Dă-mi drumul! Poate că ai scăpat până acum comportându-te astfel cu Merilille, dar dacă crezi o clipă că...

— Ai spus că poţi rupe acest scut doar dacă eşti mult mai puternică, o întrerupse Zaida. Tonul ei nu era aspru, însă voia ca vorbele să fie înţelese, şi nu doar auzite. Cu voia Luminii, vom afla dacă ceea ce ne-ai spus este adevărat. Este cunoscut faptul că aes sedai răstălmăcesc adevărul. Călăuze ale vânturilor, voi veţi forma un cerc. Kurin, tu vei fi în fruntea lor. Dacă va reuşi să se elibereze, ai grijă să nu rănească pe nimeni. Pentru stimulare... Ucenico, pregăteşte-te să o întorci cu capul în jos după ce voi număra până la cinci. Unu!

Când se legară, strălucirea *saidarului* le învălui pe toate călăuzele vânturilor deodată. Kurin stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri, ca şi când şi-ar fi ţinut echilibrul pe puntea unui vas. Faţa ei împietrită părea să trasmită că era deja convinsă că vor descoperi o eschivare, dacă nu o minciună sfruntată. Talaan inspiră adânc şi, pentru prima oară, stătu foarte dreaptă. Nici măcar nu clipea în timp ce o privea neliniştită pe Zaida.

Nynaeve clipi. „Nu! Nu îi puteau face una ca asta! Nu din nou!"

— Îţi spun că n-am cum să rup scutul, zise ea, mult mai calmă decât se simţea. Talaan este prea puternică.

— Doi! zise Zaida, încrucişându-şi braţele pe piept şi holbându-se spre Nynaeve ca şi când ar fi putut vedea firele.

Nynaeve împinse scutul, şovăind, ca şi când ar fi fost un zid din piatră.

— Ascultă-mă, Za... ăăă... Stăpână a valurilor! Cu sigurnaţă nu era nevoie să o contrazică şi mai mult pe femeie. Ele erau obsedate de formulele de adresare şi de prea multe lucruri. Sunt convinsă că Merilille ţi-a spus câte ceva despre separarea de Izvor. A luat cele Trei Legăminte. Nu *poate* minţi.

Probabil că Egwene avea dreptate în legătură cu Sceptrul Legămintelor.

Privirea Zaidei nu şovăi; expresia de pe faţa ei nu se schimbă.

— Trei!

— Ascultă-mă! zise Nynaeve, fără a-i păsa că părea puţin disperată.

Poate că era panicată un pic mai mult. Împinse scutul mai tare, apoi cât putu de puternic. Parcă s-ar fi împins cu capul într-o stâncă, pentru că totul era în zadar.

Începu să se zbată, instinctiv şi inutil, ca să se elibereze din strânsoarea firelor de Aer. Ciucurii şi capetele şalului dansau în jurul ei. Avea tot atâtea şanse să se elibereze din acele legături cum avea să rupă scutul. Însă nu se putea opri. Nu mai era în stare să facă faţă!

— Trebuie să mă asculţi!

— Patru!

„Nu! Nu! Nu din nou!" Ea începu să zgârie cu disperare scutul. Acesta putea fi dur precum piatra, însă ea îl simţea ca sticla, neted şi alunecos. Simţea Izvorul dincolo de el; aproape că îl vedea cu coada ochiului, la fel ca lumina şi căldura. Cuprinsă de disperare şi gâfâind, pipăi suprafaţa netedă. Aceasta avea o margine care forma un cerc deopotrivă suficient de mic ca să îl ţină în mâini şi suficient de mare ca să acopere toată lumea. Însă, când încercă să se strecoare după acea margine, se trezi din nou în mijlocul acelui cerc gros şi tare. Încercarea ei era inutilă. Descoperise acest lucru mult timp în urmă. Încercase în trecutul îndepărtat. Inima îi bătea cu putere, mai să-i sară din piept. Chinuindu-se zadar să se liniştească, palpă în grabă suprafaţa până ajunse la marginea ei. O pipăi, însă fără a încerca să treacă dincolo de ea. Exista un loc pe ea care părea... mai moale la pipăit. Nu observase asta înainte. Punctul moale – o uşoară umflătură? – nu părea diferit de restul suprafeţei şi nu era cu mult mai moale. Însă ea dădu peste el. Se trezi din nou în mijlocul cercului. Cuprinsă de disperare, se izbi cu toată forţa de punctul moale, iar şi iar, însă era azvârlită repetat în mijloc. Nu se odihnea deloc înainte să se izbească din nou. Şi din nou. Oh, Lumină! Te rog! Trebuia să reuşească, înainte...!

Dintr-odată, îşi dădu seama că Zaida nu rostise „cinci". Gâfâind de parcă ar fi alergat cincisprezece kilometri, se zgâi. Sudoarea i se rostogolea pe faţă şi pe spate. I se prelingea printre sâni, alunecându-i pe abdomen. Picioarele îi tremurau rău. Stăpâna valurilor o privea drept în ochi, bătând îngândurată cu degetul subţire pe buzele-i pline. Strălucirea învăluia în continuare cercul format din cele şase femei şi, deşi Kurin semăna în continuare cu o statuie din piatră ce privea dispreţuitoare, Zaida nu rostise ultimul număr.

— S-a străduit cu adevărat atât de tare cum a părut, Kurin, sau toate aceste zvârcoliri şi văicăreli n-au fost decât o reprezentaţie? întrebă, în cele din urmă, stăpâna valurilor.

Nynaeve încercă să o privească indignată. *Nu* se văicărise. Sau o făcuse? Pe Zaida, privirea ei încruntată nu o impresionă aşa cum nu o mişca nici ploaia care cădea pe o stâncă.

— S-a sforţat atât de tare, stăpână a valurilor, încât zici că a cărat o greblă în spate, răspunse Kurin fără tragere de inimă.

În ochii ei severi, ca două pietricele negre, se citea în continuare dispreţul. Doar cei care trăiau pe mare se bucurau de un oarecare respect din partea ei.

— Elibereaz-o, Talaan! porunci Zaida, iar scutul şi urzelile dispărură când ea se întoarse şi se îndreptă din nou spre scaune fără sa-i arunce măcar o privire Nynaevei. Călăuze ale vânturilor, am să vă spun ceva după ce ea va pleca. Ne vedem la aceeaşi oră mâine, Nynaeve Sedai.

Netezindu-şi poalele şifonate şi scuturându-şi iritată şalul, Nynaeve încercă să îşi recâştige puţina demnitate care îi mai rămase. Nu îi era uşor. Era udă leoarcă de sudoare şi tremura. Cu *siguranţă* nu se văicărise! Încercă să nu se uite la femeia care o separase de Izvor. De două ori! Aceasta stătea moale ca untul, cu ochii pironiţi la covor. Ha! Nynaeve îşi trase brusc şalul pe umeri.

— Mâine este rândul Sareithei Sedai, Stăpână a Valurilor. Măcar vocea ei era calmă. Eu voi fi ocupată până...

— Instrucţiunile tale sunt mai grăitoare decât cele ale celorlalte, zise Zaida, fără a se obosi să o privească. La aceeaşi oră, altminteri, le voi trimite pe ucenicele tale să te aducă. Poţi pleca acum.

Aceste cuvinte avură înţelesul *„vei* pleca acum”.

Făcând un efort, Nynaeve îşi înghiţi argumentele. Acestea aveau un gust amar. Mai grăitoare? Ce însemna asta? Nu voia să afle.

Până când părăsea încăperea, era în continuare profesoara – oamenii mării aveau legi stricte; Nynaeve bănuia că dacă regulie ar fi fost mai îngăduitoare la bordul vaselor, ar fi putut duce la necazuri. Îşi dorea ca ele să realizeze că nu se aflau pe nici un vas. Fiind în continuare profesoara, însemna că nu se putea strecura afară, oricât de mult şi-ar fi dorit. Mai rău, legile lor erau destul de specifice în ceea ce îi privea pe profeosrii de pe uscat. Putea să refuze să

coopereze, însă dacă încălca înţelegerea lor, femeile acelea puteau răspândi zvonul din Tear şi până Lumina ştie unde! Toată lumea avea să afle că aes sedai îşi încălcaseră cuvântul. Nici nu voia să se gândească ce putea păţi aes sedai rămase din cauza *asta.* Sânge şi cenuşă! Egwene *avea* dreptate, arză-o-ar focu'! – Îţi mulţumesc, stăpână a valurilor, pentru că îmi îngăduit să vă învăţ, zise ea, făcând o plecăciune şi atingându-şi cu degetele fruntea, buzele şi inima.

Azi nu primeau o plecăciune adâncă, ci doar o uşoară înclinare a capului. Mă rog, două. Trebuia să se încline şi în faţa călăuzelor vânturilor.

— Vă mulţumesc, călăuze ale vânturilor, pentru că îmi îngăduiţi să vă învăţ.

Surorile care apelaseră la Atha'an Miere urmau să explodeze la aflarea veştii că ucenicele lor le puteau spune ce să predea şi când, ba chiar să le poruncească ce să facă atunci când *nu* le învăţau. Pe vasul oamenilor mării, un profesor de pe uscat era mai presus în rang decât mateloţii. Doar atât. Iar surorile nici măcar nu vor pune mâna pe săculeţii plini cu aur folosiţi pentru a ademeni la bord alţi profesori.

Zaida şi călăuzele vânturilor reacţionară ca şi când cel mai de jos matelot şi-ar fi anunţat plecarea. Adică stăteau strâns laolaltă tăcute şi aşteptau nerăbdătoare ca ea să plece. Doar Rainyn îi aruncă o privire nerăbdătoare. Ea era călăuză a vânturilor, la urma urmei. Talaan rămase în locul unde fusese lăsată, privind smerită covorul din faţa picioarelor ei goale.

Cu fruntea sus şi spatele drept, Nynaeve ieşi din încăpere, afişând dramul de demnitate care îi mai rămăsese. Una şifonată. Când ajunse pe coridor, apucă uşa cu ambele mâini şi o trânti cât putu de tare. Zgomotul răsunător fu satisfăcător. Dacă cineva se plângea, ea putea spune că îi alunecase din mână. De fapt, chiar asta se întâmplase după ce începuse să o legene cu putere.

Întorcându-se cu spatele la uşă, îşi frecă palmele mulţumită şi tresări când văzu persoana care o aştepta pe coridor.

Îmbrăcată într-o rochie simplă de un albastru-închis, primită de la femeile Clanului, Alivia nu părea deloc să aibă un aer ciudat la prima vedere. Era o femeie puţin mai înaltă decât Nynaeve, cu riduri fine în colţul ochilor albaştri şi şuviţe albe în părul ei auriu, însă acei ochi albaştri o priveau cu insistenţa unui

vultur concentrat asupra prăzii.

— Jupâneasa Corly m-a trimis să-ţi spun că doreşte să te vadă la cina din seara aceasta, zise vulturul cu ochi albaştri vorbind tărăgănat ca un seanchan. Jupâneasa Karistovan, jupâneasa Arman şi jupâneasa Juarde vor fi şi ele acolo.

— Ce cauţi aici singură? vru să ştie Nynaeve.

Ea îşi dorea să poată fi ca majoritatea surorilor, să aprecieze forţa celeilalte femei fără să se gândească atent la asta, însă acesta era încă un lucru pe care nu apucase să îl înveţe. Poate că unii dintre rătăciţi o întreceau pe Alivia, însă erau singurii. Iar ea era din neamul seanchan. Nynaeve şi-ar fi dorit să mai fi fost cineva acolo în afară de ele două. Chiar şi Lan, deşi ea îi poruncise să stea deoparte când avea lecţii cu oamenii mării. Nu era convinsă că el îi dăduse crezare atunci când ea îi spusese că alunecase pe scări mai deunăzi.

— N-ar trebui să mergi nicăieri fără escortă!

Alivia ridică din umeri – o mişcare aproape imperceptibilă a umărului. În urmă cu câteva zile, după ce zâmbise prosteşte, Talaan păru curajoasă. Acum, ea nu mai zâmbea prosteşte nimănui.

— Cum nu era nimeni liber, m-am furişat afară singură. Oricum, dacă mă veţi păzi mereu, nu veţi ajunge niciodată să aveţi încredere în mine, iar eu nu voi avea niciodată prilejul să omor *sul'dam.* Cumva, aceste cuvinte, rostite pe un ton atât de calm, te făceau să simţi fiori pe şira spinării. Ar trebui să învăţaţi de la mine. Asha'manii ăia zic că există nişte arme la care sunt destul de pricepuţi. Ştiu sigur asta. Însă eu sunt şi mai pricepută.

— Aşa o fi, răspunse Nynaeve pe un ton tăios, potrivindu-şi şalul. Poate că ştim mai multe decât crezi tu.

Nu ar fi deranjat-o să îi facă o mică demonstraţie femeii cu firele pe care le învăţase de la Moghedien. Chiar cu câteva pe care toate le considerau a fi destul de neplăcute pentru a fi folosite pe cineva. Cu excepţia... Ea era aproape convinsă că cealaltă femeie ar fi putut-o învinge cu uşurinţă, indiferent cum. Nu îi fu uşor să-şi stăpânească neliniştea sub acea privire intensă.

— Până când... nu vom decide altfel, nu ne vom mai întâlni fără ca tu să nu fii

însoţită de două sau trei femei ale Clanului. Dacă vrei să-ţi fie bine.

— Cum spui tu, zise Alivia, deloc ruşinată. Ce mesaj vrei să duc înapoi jupânesei Corly?

— Spune-i jupânesei Corly că mă văd nevoită să-i refuz invitaţia. Şi nu uita ce ţi-am spus!

— Îi voi spune, spuse femeia seanchană cu o voce tărăgănată, ignorând complet ameninţarea ei. Dar nu cred că a fost tocmai o invitaţie. La un ceas după lăsarea întunericului a zis. Să nu uiţi asta.

Ea se îndepărtă cu un zâmbet atotştiutor, fără să se grăbească defel să ajungă unde îi era locul.

Nynaeve privi cu duşmănie spatele femeii care se îndepărta, dar nu pentru că aceasta nu îi făcuse o plecaciune sau, mai bine, nu doar din acest motiv. Păcat că aceasta renunţase la zâmbetele ei prosteşti, cel puţin în faţa surorilor. Aruncând o privire spre uşa care le ascundea pe Atha'an Miere, Nynaeve se gândi să o urmărească pe Alivia ca să se asigure că avea să facă ceea ce îi spusese, însă se răzgândi şi o luă în cealaltă direcţie. Nu se grăbi. Ar fi fost neplăcut dacă oamenii mării ar fi ieşit din încăpere şi ar fi hotărât că trăsese cu urechea, însă ea nu grăbi pasul. Nu voia decât să aibă un mers sprinten. Atâta tot.

Femeile din neamul Atha'an Miere nu erau singurele din Palat pe care ea voia să le evite. Nu era tocmai o invitaţie? Sumeko Karistovan, Chilares Arman şi Famelle Jurade fuseră în Cercul de Croşetat împreună cu Reanne Corly. Cina era doar o scuză. Doreau să îi vorbească despre călăuzele vânturilor. Mai exact, despre relaţia dintre aes sedai aflate în Palat şi „sălbaticele" din neamul oamenilor mării. Nu o vor ocărî pentru că nu reuşise să păstreze demnitatea Turnului Alb. Nu ajunseseră până într-acolo, deşi nu era departe. Însă toată cina urma să fie presărată cu întrebări directe şi comentarii tăioase, iar ea nu le putea porunci să înceteze. Se îndoia că acestea i-ar fi dat ascultare chiar dacă le-ar fi poruncit. Ele puteau veni în căutarea ei dacă ea nu mergea la ele. Fusese o mare greşeală să încerce să le înveţe să demonstreze că aveau coloană vertebrală. Măcar nu era singura care trebuia să îndure toate astea, deşi credea că Elayne reuşise să evite ce era mai rău. Oh, cât de mult aştepta clipa în care le va vedea din nou în veşmintele albe de novice sau în rochiile aleselor! Cât de mult aştepta clipa în

care le va vedea pentru ultima oară pe Atha'an Miere!

— Nynaeve! se auzi un ciudat strigăt înăbuşit în spatele ei. Accentul era cel al oamenilor mării. Nynaeve!

Reuşind cu greu să-şi ia mâna de pe coadă, Nynaeve se roti pe călcâie, gata să arunce câteva vorbe de ocară. Cum nu mai preda, iar ele nu erau pe un vas, puteau s-o lase naibii în pace.

Talaan se opri brusc în faţa ei, alunecând cu picioarele goale pe gresia roşu-închis. Gâfâind, tânăra femeie îşi întoarse încet capul de parcă s-ar fi temut să nu se furişeze cineva în spatele ei. Tresărea de fiecare dată când zărea cu coada ochiului vreun servitor în livrea şi respira uşurată doar atunci când vedea că nu era altcineva.

— Pot să merg la Turnul Alb? întrebă ea în şoaptă, frângându-şi mâinile şi ţopăind de pe un picior pe altul. Nu voi fi niciodată aleasă. Ele spun că este un sacrificiu să renunţi la mare, dar eu visez să devin novice. Îmi va fi foarte dor de mama, dar... Te rog. Trebuie să mă duci la Turn. Trebuie!

Nynaeve clipi când auzi această dorinţă. Multe femei visau să devină aes sedai, însă nu auzise pe niciuna spunând că visa să devină novice. Şi-apoi... Atha'an Miere refuzau prezenţa vreunei aes sedai pe un vas al cărei călăuză a vânturilor putea conduce. Dar ca să le împiedice pe surori să îşi vâre nasul unde nu le fierbea oala, alegeau din când în când o ucenică pentru ca aceasta să meargă la Turnul Alb. Egwene spunea că în acel moment erau doar trei surori din neamul oamenilor mării, dar toate slabe în Putere. De trei mii de ani, Turnul avusese timp suficient să se convingă că această înzestrare era nesemnificativă şi rară printre femeile Atha'an Miere. Era un aspect care nu merita a fi cercetat. Talaan avea dreptate; niciunei femei atât de puternice cum era ea nu îi va fi vreodată îngăduit să meargă la Turn, cu atât mai mult acum, când nu mai aveau scăpare. De fapt, făcea parte din înţelegerea încheiată cu ele ca surorilor Atha'an Miere să li se îngăduie să renunţe a mai fi aes sedai şi să se întoarcă la bordul vaselor. Divanul Turnului n-ar sufla nicio *jumătate* de vorbă despre asta!

— Ei bine, pregătirea este foarte grea, Talaan, îi zise ea cu blândeţe, iar tu trebuie să ai cel puţin cincisprezece ani. Şi-apoi... Brusc, ceva din ce spusese tânăra o uimi. Îţi va fi dor de mama ta? zise ea uimită, fără să-i pese cum suna.

— Am nouăsprezece ani! răspunse indignată Talaan. Privind faţa şi trupul băieţesc, Nynaeve nu era sigură că spunea adevărul. Fireşte că îmi va fi dor de mama. Am o înfăţişare nefirească? Oh, înţeleg. Tu nu pricepi. Suntem foarte afectuoase una cu cealaltă atunci când ne găsim doar noi două dar în public, ea evită să trădeze semne de afectivitate. La noi, aceasta este o nelegiuire gravă. Mama şi-ar putea pierde rangul şi am putea fi atârnate *amândouă* cu capul în jos de un catarg şi biciuite.

Nynaeve se strâmbă când aceasta spuse că vor fi atârnate cu capul în jos.

— Cu siguranţă pot înţelege de ce vrei să eviţi asta, zise ea. Chiar şi-aşa...

— Toată lumea încearcă să evite şi cele mai mici favoruri dar pentru mine este mai rău, Nynaeve!

Dacă voia să devină novice, tânăra femeie chiar trebuia să înveţe să nu mai întrerupă o soră atunci când acea vorbea. Nu că ar fi putut. Nynaeve încercă să-şi reia discursul, însă Talaan începu să turuie nestingherită:

— Bunica mea este călăuză a vânturilor în slujba stăpânei valurilor din Clanul Rossaine. Străbunica mea este călăuză a vânturilor în slujba Clanului Dacan, iar sora ei, în slujba Clanului Takana. Familia mea este mândră că cinci dintre noi au ajuns atât de sus. Toată lumea caută semne care să arate că Gelyn abuzează de influenţa sa. Ştiu că nu sunt îngăduite favorurile, dar sora mea a fost ucenică cu cinci ani mai mult decât este firesc, iar vara mea, cu şase! Doar ca nimeni să nu poată pretinde că ele s-au bucurat de favoruri. Atunci când privesc stelele şi spun exact unde ne aflăm, sunt pedepsită pentru că sunt lentă, deşi găsesc răspunsul la fel de repede ca Ehvon, călăuza vânturilor! Când gust marea şi numesc coasta de care ne apropiem, sunt pedepsită pentru că nu este întocmai cu cel simţit de Ehvon, călăuza vânturilor! Te-am separat de Izvor de două ori, însă în seara asta voi sta atârnată de glezne pentru că n-am făcut-o mai devreme! Sunt pedepsită pentru scăpări trecute cu vederea la altele, pentru greşeli pe care nu le fac niciodată! Ci doar pentru că aş *putea* să le comit! Pregătirea ta ca novice a fost mai grea de-atât, Nynaeve?

— Pregătirea mea ca novice... repetă în şoaptă Nynaeve.

Îşi dorea ca femeia să nu mai amintească întruna că va atârna de glezne. Da. Nu

cred că vrei să auzi despre asta.

Patru generaţii de femei cu această înzestrare? Lumină! Până şi o fiică ce o moştenea pe mamă era un lucru rar. Turnul o va vrea cu adevărat pe Talaan. Însă acest lucru nu avea să se întâmple.

— Presupun că Tebreille şi Caire se iubesc cu adevărat, zise ea, încercând să schimbe subiectul.

Talaan pufni.

— Mătuşa mea este şireată şi înşelătoare. Jubilează ori de câte ori o poate umili pe mama. Însă mama o va pune cu botul pe labe, aşa cum merită. Într-o bună zi, Tebreille se va trezi slujind pe un *soarer,* sub comanda unei stăpâne a velelor cu mână de fier şi limbă ascuţită!

Ea încuviinţă mulţumită din cap la acest gând. Apoi tresări cu ochii mari de spaimă, când un servitor trecu în grabă pe lângă ele, venind din spatele ei. Acest lucru îi aminti care era scopul ei. Începu să se uite în toate părţile, zicând în grabă.

— Nu poţi vorbi deschis în timpul lecţiilor, dar orice alt moment va fi potrivit. Anunţă-le că urmează să merg la Turn iar ele nu vor putea să ţi se împotrivească. Tu eşti aes sedai.

Nynaeve se uită cu ochii cât cepele la fată. Iar ele vor uita, pur şi simplu, totul până când ea va preda următoarea lecţie. Proasta *văzuse* ce îi făcuseră acestea ei!

— Înţeleg cât de mult îţi doreşti să mergi, Talaan, zise ea, dar...

— Îţi mulţumesc, o întrerupse Talaan, făcând repede o plecăciune, îţi mulţumesc! apoi o luă la fugă în direcţia de unde venise.

— Stai! strigă Nynaeve, făcând câţiva paşi după ea. Întoarce-te! N-am făgăduit nimic!

Servitorii se întoarseră ca să se zgâiască la ea şi continuară să îi arunce priviri întrebătoare chiar şi după ce îşi reluară treburile. Nynaeve ar fi fugit după proastă, dar se temea că aceasta o conducea la Zaida şi la celelalte. Probabil că

avea să se scape, mărturisind că se ducea la Turn şi că Nynaeve îi făgăduise acel lucru. Lumină, probabil că ea le va spune oricum!

— Arăţi de parcă tocmai ai înghiţit o prună stricată, zise Lan, făcându-şi apariţia lângă ea. Era înalt şi foarte chipeş în haina lui verde, care îi venea de minune.

Ea se întrebă de cât timp el stătuse acolo. Părea imposibil ca un bărbat atât de masiv, a cărui prezenţă era atât de autoritară, să stea nemişcat prea mult timp fără să nu îl observe chiar şi fără mantia de Străjer.

— Un coş plin, murmură ea, lipindu-şi faţa de pieptul lat al soţului ei.

Era o senzaţie plăcută să se sprijine doar o clipă de trupul lui puternic, în vreme ce el îi mângâia părul cu blândeţe. Chiar dacă ea fu nevoită să îi mute mânerul sabiei care o împungea în coaste. Oricine ar fi vrut să se holbeze la acea dovadă publică de afecţiune n-avea decât să meargă să se spânzure. Ea vedea dezastrele care se adunau grămadă unul peste celălalt. Chiar dacă ea le-ar fi spus Zaidei şi celorlalte că nu avea nici mai mică intenţie să o ducă undeva pe Talaan, şi tot ar fi *jupuit-o* de vie. De astă dată, nu avea cum să ascundă acest lucru de Lan. Deşi reuşise prima oară, Reanne şi celelalte vor afla. Şi Alise! Acestea vor începe să se poarte cu ea aşa cum o făcuseră cu Merilille, ignorându-i poruncile, arătându-i tot atâta respect cât manifestau călăuzele vânturilor pentru Talaan. I se va pune în cârcă să o păzească pe Alivia, lucru care va duce la o catastrofă, la o umilinţă deplină. În ultima vreme, părea să fie în stare doar să găsească o altă cale prin care să fie umilită. Şi tot a patra zi, ea va fi nevoită să dea ochii cu Zaida şi cu călăuzele vânturilor.

— Îţi aminteşti cum m-ai ţinut în odăile noastre ieri-dimineaţă? murmură ea, ridicându-şi ochii şi observând rânjetul care înlocui îngrijorarea de pe faţa lui.

Fireşte că el îşi amintea. Ea se înroşi, simţind cum îi ard obrajii. Una era când vorbea cu prietenele ei şi alta când vorbea atât de direct cu soţul ei.

— Ei bine, vreau să mă duci înapoi acolo şi să mă împiedici să pun vreo haină pe mine vreme de un an!

Ea începu să se înfurie din această cauză, dar el avea metodele lui de a o face să uite de acele sentimente.

El îşi lăsă capul pe spate şi râse puternic şi zgomotos, iar după o clipă, ea îi ţinu isonul, deşi îi venea să plângă. Adevărul fie spus, ea nu glumise.

Deşi avea un soţ, ea nu era nevoită să împartă patul cu o altă femeie, sau cu două. Era motivul pentru care primise şi un salon. Deşi acesta nu era mare, îi oferise întotdeauna senzaţia de intimitate, cu şemineul în care ardea un foc bun şi măsuţa cu cele patru scaune. Cu siguranţă că ea şi Lan nu aveau nevoie de mai mult. Însă speranţele ei pentru intimitate îi fură spulberate de îndată ce intrară în salon. Prima slujnică aştepta în mijlocul covorului cu motive florale, maiestuoasă precum o regină, îngrijită, de parcă tocmai atunci se gătise. În plus, nu era niciodată mulţumită. Într-un colţ al încăperii şedea un individ cocoşat, în haine ponosite, cu un neg scârbos pe nas şi o traistă grea care îi atârna pe umăr.

— Bărbatul acesta pretinde că are ceva ce ai nevoie grabnic, zise jupâneasa Harfor de îndată ce făcu o plecăciune scurtă.

Deşi scurtă, era potrivită, căci nu îşi irosea plecăciunile pe nimeni în afară de Elayne. De asemenea, ea părea să dezaprobe legătura dintre Nynaeve şi acel individ cu neg pe nas.

— Nu te supăra că-ţi spun, dar nu-mi place de individul acesta.

Oricât de obosită ar fi fost, căci simţea că îmbrăţişarea Izvorului era peste puterile ei, Nynaeve reuşi s-o facă într-o clipită, mânată de gândul vreunui asasinat şi Lumina mai ştie ce. Lan trebuie să fi surprins schimbarea de pe faţa ei, căci făcu un pas spre individul cu neg pe nas; deşi nu îşi scoase sabia, poziţia lui dădea impresia că acela şi-o scosese deja. Ea nu înţelegea cum reuşea el, uneori, să îi citească gândurile legat fiind de o alta, însă era încântată. Reuşise să o egaleze pe Talaan – cel puţin în forţă! –, însă nu era sigură că în acel moment putea conduce suficientă Putere ca să doboare măcar un scaun.

— Niciodată, începu ea.

— Iertare, jupânească, bombăni în grabă individul gârbovit, trăgându-se de bretonul unsuros. Jupâneasa Thane mi-a spus că vrei să mă vezi de îndată într-o chestiune legată de Femeile Cercului. Ceva legat de Cenn Buie.

Nynaeve se miră, apoi, după o clipă, îşi aminti să îşi închidă gura.

— Da, răspunse ea încet, zgâindu-se la individ.

Îi era cam greu să observe altceva în afară de acel neg dezgustător, dar era convinsă că nu îl mai văzuse până atunci. O chestiune ce privea Femeile Cercului. Niciunui bărbat nu îi era îngăduit să afle despre asta. Era un secret. Totuşi, ea îmbrăţişă *Saidarul.*

— Îmi... amintesc acum. Îţi mulţumesc, jupânească Harfor. Sunt sigură că ai o grămadă de lucruri de rezolvat.

Ignorând aluzia, Prima Slujnică o privi încruntată şi bănuitoare, după care îl analiză o clipă pe individul cocoşat, şi pe Lan, şi dispăru. Ea încuviinţă din cap ca pentru sine, de parcă prezenţa lui făcea toată diferenţa!

— Atunci, eu vă las. Sunt convinsă că Seniorul Lan se poate ocupa de individul acesta.

Înăbuşindu-şi indignarea, Nynaeve abia aşteptă să se închidă uşa şi se întoarse furioasă spre individul cocoşat şi negul lui.

— Cine eşti? vru ea să ştie. De unde ştii acele nume? Eşti din Ţinutul celor Două Rî...

Bărbatul... se zbârli. Nu există cuvânt mai potrivit pentru asta. Se zbârli şi se îndreptă de spate şi brusc se transformă în Rand, strâmbându-se, îmbrăcat în haine ponosite din lână, cu acele capete îngrozitoare ce străluceau în nuanţe de roşu şi auriu pe dosul palmelor şi cu traista din piele pe umăr. Unde învăţase să facă asta? Cine îl învăţase? Pentru o clipă, ea se împotrivi gândului de a se deghiza şi ea, ca să îi arate că poate face şi ea asta.

— Văd că nu ţi-ai ascultat propriul sfat, îi zise Rand lui Lan, ca şi când ea n-ar fi fost acolo. Dar de ce îi îngădui să se prefacă a fi aes sedai? Chiar dacă adevăratele aes sedai ar îngădui acest lucru, ea s-ar putea răni.

— Pentru că este aes sedai, păstorule, răspunse încet Lan. Nici el nu se uită la ea! Părea a fi pregătit să îşi scoată sabia într-o clipită. Cât despre cealaltă... Uneori, ea este mai puternică decât tine. L-ai luat?

Rand se uită la ea. Îi aruncă o privire neîncrezătoare, în timp ce ea îşi aranja

intenţionat şalul, astfel încât ciucurii galbeni să se legene. În schimb, el spuse următoarele, scuturând din cap:

— Nu! Ai dreptate. Uneori, eşti prea slab ca să faci ceea ce trebuie.

— Ce tot bolborosiţi acolo? îi întrebă ea pe un ton aspru.

— Doar lucruri despre care vorbesc bărbaţii, răspunse Lan.

— N-ai înţelege, zise Rand.

Ea pufni la auzul acestor cuvinte. De cele mai mule ori erau bârfe şi nimicuri în cazul bărbaţilor, în cel mai bun caz. Obosită, ea eliberă *saidarul,* dar fără tragere de inimă. Nu avea nevoie să se apere de Rand, însă i-ar fi plăcut să îl mai ţină puţin, doar ca să îl atingă, obosită fiind.

— Rand, ştim despre Cairhien, zise ea, afundându-se recunoscătoare într-un fotoliu. Afurisitele alea de femei din neamul oamenilor mării o epuizaseră! De aceea te afli aici îmbrăcat astfel? Dacă încerci să te ascunzi de...

El părea obosit. Mai îndârjit decât şi-l amintea ea, dar foarte obosit. Totuşi, rămase în picioare. În mod ciudat părea să-i semene lui Lan, gata să scoată o sabie pe care nu o purta. Poate că acea tentativă de crimă la adresa lui fusese suficient ca să îl facă să înţeleagă.

— Rand, Egwene te poate ajuta.

— Nu mă ascund, zise el. Cel puţin nu până când voi ucide nişte oameni care trebuie să moară. Lumină, şi el vorbea la fel de direct despre asta ca Alivia! De ce el şi Lan continuau să-şi arunce priviri, dar se prefăceau că n-o făceau? Şi cum m-ar putea ajuta Egwene, mă rog? continuă el, aşezând traista pe masă. Se auzi un sunet limpede de greutate, deşi înăbuşit. Bănuiesc că şi ea e aes sedai? El părea *amuzat.* E şi ea aici! Voi trei şi două aes sedai adevărate. Doar două! Nu! N-am timp pentru asta. Vreau să-ţi las ceva în grijă până când...

— Ewgene este Suprema Înscăunată Amyrlin, tolomacule, mârâi ea. Era plăcut să poată întrerupe şi ea pe cineva. Elaida este o uzurpatoare. Nădăjduiesc că ai avut suficientă minte ca să nu te apropii de ea! Pun rămăşag că n-ai fi plecat de la acea întâlnire pe picioarele tale. Există cinci aes sedai *adevărate* aici, *inclusiv* eu,

şi alte trei sute o însoţesc pe Egwene şi oastea ei. Toate sunt pregătite să o doboare pe Elaida. Uită-te la tine! În ciuda vorbelor tale curajoase, cineva a fost cât pe ce să te ucidă, iar acum te furişezi pe aici îmbrăcat ca un grăjdar! Unde te-ai afla mai în siguranţă dacă nu lângă Egwene? Nici măcar Asha'manii ăia ai tăi n-ar îndrăzni să lupte împotriva a cinci sute de surori!

„Oh, da! într-adevăr frumos". El încercă să-şi ascundă mirarea, dar nu prea reuşi, căci se zgâia la ea.

— Ai fi mirată să afli ce ar reuşi să facă Asha'manii mei, spuse el pe un ton sec după un minut. Bănuiesc că Mat este cu oastea Egwenei.

El se clătină şi îşi duse o mână la cap.

Făcu doar o jumătate de pas, însă ea sări din fotoliu înainte ca el să apuce să îşi recapete echilibrul. Îmbrăţişând cu greu *saidarul,* ea îşi întinse mâinile ca să îi cuprindă capul şi împleti cu grijă o Răscolire în jurul lui. Încercase să afle o cale mai bună de a afla de ce suferea cineva, însă nu reuşise. Era suficient. De îndată ce firul se încolăci în jurul lui, ei i se tăie răsuflarea. Află despre rana lui din partea laterală din Falme. Şi de o leziune care nu se vindeca de tot, rezistentă la orice fel de tămăduire cunoscut ei, ca o pustulă plină de rău în carnea sa. Acum, mai exista o rană pe jumătate vindecată peste cea veche, dar şi aceea pulsa cu rău – care era un alt tip, ca o oglindă a celeilalte, dar la fel de toxică. Iar ea nu o putea atinge pe niciuna cu Puterea. Nu îşi dorea să facă asta cu adevărat – i se făcea pielea de găină numai la acest gând! –, dar încercă. Ceva nevăzut o ţinea departe. Ca un scut. Unul de *saidin?*

Acest lucru o făcu să se oprească din conducere şi să facă un pas în spate. Se agăţa de Izvor; indiferent cât de obosită era trebuia să se străduiască să îl elibereze. Nicio soră nu se putea gândi la jumătatea masculină a Puterii fără să nu i se facă măcar puţin teamă. El o privea calm, iar acest lucru o făcu să se cutremure. Părea un om total diferit faţă de Rand al' Thor cel pe care îl văzuse crescând. Era foarte bucuroasă că Lan se afla acolo, oricât de greu i-ar fi fost să recunoască. Îşi dădu seama că el nu se relaxase deloc. O fi sporovăind cu Rand ca doi bărbaţi la o halbă de bere, dar îl considera periculos pe acela, iar Rand îl privea pe Lan ca şi când ştia acest lucru şi îl accepta.

— Nimic din toate astea nu are importanţă acum, zise Rand, întorcându-se spre

traista de pe masă.

Ea nu ştia dacă el se referea la rănile lui sau la locul unde se afla Mat. Scoase din traistă două statuete, înalte de treizeci de centimetri – un bărbat cu barbă, ce semăna cu un înţelept, şi o femeie la fel de înţeleaptă, cu faţa senină, fiecare purtând robe largi şi ţinând în aer o sferă din cristal transparent. După felul în care el le manevra, acestea erau mai grele decât păreau.

— Vreau să le ţii ascunse până când voi trimite după ele, Nynaeve. Ţinând o mână pe figurina femeii, el şovăi. Şi după tine. Voi avea nevoie de tine atunci când le voi folosi. Atunci când noi le vom utiliza. După ce voi avea grijă de bărbaţii aceia. Acest lucru este pe primul loc.

— Să le folosim? zise ea, bănuitoare. De ce uciderea cuiva era pe primul loc? Însă nu aceasta era cea mai importantă întrebare. Pentru ce? Sunt *ter'angreale?*

El încuviinţă din cap.

— Cu asta, poţi atinge cel mai mare *sa'angreal* făcut vreodată pentru o femeie. Din câte am înţeles, acesta este îngropat în insula Tremalking, dar asta n-are importanţă. El atinse cu mâna figurina bărbatului. Cu asta, pot să ating geamănul său masculin. Odinioară, cineva mi-a spus că bărbatul şi şi femeia care folosesc aceşti *sa'angreale* îl pot provoca pe Cel Întunecat. Într-o bună zi, s-ar putea ca acestea să fie folosite în acest scop, dar, între timp, sper să fie de-ajuns ca să cureţe jumătatea masculină a Izvorului.

— Dacă s-ar putea face acest lucru, nu l-ar fi îndeplinit chiar din Vârsta Legendelor? întrebă încet Lan. La fel de încet cum ai scoate lama din oţel al unei săbii din teacă. Cândva ai spus că i-aş putea face rău ei. Părea imposibil ca vocea lui să devină mai aspră, dar se întâmplă. I-ai putea pricinui moartea, păstorule.

Tonul lui lăsa să se înţeleagă că el nu va îngădui una ca asta.

Rand întâlni privirea rece şi albastră a lui Lan.

— Nu ştiu de ce n-au făcut-o. Nu-mi pasă de ce. Trebuie încercăm noi.

Nvnaeve îşi muşcă buza de jos. Ea bănuia că Rand făcea din asta o ocazie publică. Toate aceste treceri din public în privat, toate aceste decizii o debusolau uneori,

însă nu îi păsa că Lan vorbise neîntrebat. Deşi el era cam nepriceput în asta, ei îi plăceau bărbaţii care vorbeau pe şleau. Ea avea nevoie de timp ca să gândească. Nu la decizia ei, căci o luase deja. Ci la cum să o pună în aplicare. Poate că lui Rand nu îi va plăcea. Lui Lan, cu siguranţă nu. Ei bine, bărbaţii mereu trebuiau să facă lucrurile de capul lor. Uneori, trebuia să îi înveţi că nu era întotdeauna posibil.

— Mi se pare o idee minunată, zise ea. Nu era tocmai o minciună. *Era* o idee minunată, în comparaţie cu celelalte variante. Dar nu văd de ce-aş sta aici, aşteptând chemarea ta de parcă aş fi vreo slujnică. O voi face, dar vom merge cu toţii împreună.

Ea avusese dreptate. Cei doi bărbaţi nu agreară deloc această decizie.

CAPITOLUL 12
Un crin în vremea iernii

Un alt servitor fu cât pe ce să cadă în nas când făcu o plecăciune adâncă, iar Elayne oftă în timp ce plutea de-a lungul coridorului Palatului. Domniţa-Moştenitoare a Andorului încerca să plutească maiestuoasă şi senină. Deşi îi venea să o ia la fugă, chiar dacă poalele ei bleumarin probabil că ar fi încurcat-o în cazul în care ar fi încercat. Aproape că simţea ochii bulbucaţi ai bărbatului robust urmărindu-le pe ea şi pe însoţitoarele ei. O mică iritare care va trece; un fir de nisip pe condurul ei. „Afurisitul de Rand al' Thor, cel care crede că ştie ce e mai bine pentru toţi, e ca o mâncărime pe spatele meu, gândi ea. Dacă el va reuşi să scape de ea de astă dată...!"

— Nu uita, zise ea pe un ton ferm, că nu trebuie să afle despre iscoade sau despre rădăcina-furcii. Nimic din toate astea!

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să hotărască să o „salveze". Bărbaţii făceau astfel de prostii, pe care Nynaeve le numea „a gândi cu părul de pe piept". Lumină, probabil că el va încerca să îi aducă înapoi în oraş pe aieli şi pe saldaeani! Poate chiar în Palat! Oricât de greu i-ar fi fost să recunoască asta, ea nu l-ar fi putut opri, nu fără a declanşa un război, şi poate nici acesta nu ar fi fost de-ajuns.

— Nu îi spun lucruri pe care nu trebuie să le ştie, zise Min încruntându-se la o servitoare zveltă, care rămăsese cu ochii căscaţi de mirare, şi care, atunci când făcu o plecăciune, fu cât pe ce să cadă pe burtă pe gresia maronie cu tente roşiatice.

Uitându-se piezişe la Min, Elayne îşi aminti de vremurile în care şi ea purtase pantaloni şi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să încerce din nou. Cu siguranţă aveau să îi ofere mai multă libertate de mişcare decât poalele. Nu şi cizmele cu cu toc, hotărî ea. Acestea o făceau pe Min să fie aproape la fel de înaltă ca Aviendha. Birgitte, care se dezechilibra în ele, şi Min, cu pantalonii mulaţi şi cu haina care abia dacă îi acoperea şoldurile, ofereau o imagine scandaloasă.

— Îl minţi?

În vocea Aviendhei se simţea bănuiala. Chiar şi felul în în care îşi potrivi şalul negru pe umăr vădea dezaprobarea. O privi furioasă pe Min.

— Fireşte că nu, răspunse Min pe un ton aspru, privind-o şi ea furioasă. Decât atunci când este nevoie.

Aviendha chicoti, părând surprinsă că o făcuse, apoi afişă din nou o expresie împietrită.

Ce o să se facă cu ele? *Trebuiau* să se placă una pe cealaltă. Pur şi simplu *trebuia,* însă cele două femei se priveau ca două pisici îngâmfate închise într-o cameră mică încă de când se cunoscuseră. Oh, ele fuseseră de acord cu tot – nu avuseseră de ales, atât timp cât niciuna din ele nu ştia când va putea pune mâna pe bărbat din nou –, însă ea nădăjduia că nu îşi vor arăta una alteia cât de pricepute erau în a-şi mânui cuţitele cu un aer degajat, fără să pară deloc

ameninţător, dar foarte deschis. Pe de altă parte, Aviendha fusese destul de impresionată de numărul de cuţite pe care le purta cu ea.

Un servitor tânăr şi deşirat care ducea o tavă cu abajururi înalte pentru lămpi făcu o plecăciune când ea trecu lângă el. Din nefericire, el se holbă atât de insistent, încât uită să mai fie atent la povara pe care o căra. Zgomotul sticlei care se sparse când ateriză pe pardoseală umplu coridorul.

Elayne oftă din nou. Nădăjduia ca toată lumea să se obişnuiască în curând cu noua ordine a lucrurilor. Nu era ea cea care atrăgea toate privirile, nici Aviendha, nici chiar Min, deşi probabil se făcea şi ea văzută de câţiva ochi. Nu Caseille şi Deni, care le urmau îndeaproape, erau cele care îi făceau pe servitori să le privească cu ochii cât cepele şi să se împiedice. Ea avea acum opt gărzi de corp, iar cele două stătuseră de strajă la uşa ei când se trezi.

Acea mirare era stârnită, probabil, de simplul fapt că Elayne avea gărzi de corp care o urmau pretutindeni şi că acestea *erau* femei. Nimeni nu era încă obişnuit cu asta, însă Birgitte spusese că le va face să pară respectuoase. Aşa şi era. Ea trebuie să le fi pus la treabă pe toate cusătoresele şi croitoresele din Palat de îndată ce ieşise din odaia Elaynei noaptea trecută. Fiecare femeie purta o pălărie roşie cu o pană lungă şi albă de-a lungul borurilor largi şi o panglică lată şi roşie, cu margini din dantelă albă peste piept, pe care erau cusuţi Lei Albi ce stăteau în două picioare. Hainele lor stacojii cu guler alb erau din mătase, iar croiala lor fusese puţin modificată, astfel încât să se potrivească mai bine şi să atârne până aproape de genunchi, deasupra pantalonilor stacojii, prevăzuţi pe lateral cu o dungă albă. Dantela albă şi bogată le ieşea la încheieturi şi în jurul gâtului, iar cizmele lor negre fuseseră atât de bine lustruite, încât luceau. Aveau o înfăţişare elegantă, dar până şi Deni cea cu ochi blânzi mergea puţin ţanţoş. Elayne bănuia că femeile vor fi şi mai mândre odată ce vor fi gata centiroanele şi tecile lucrate în aur, coifurile şi platoşele lăcuite. Birgitte poruncise ca platoşele să fie făcute pe măsura femeilor; iar Elayne era sigură că acest lucru îi va face să se holbeze pe armurierii din Palat!

În acel moment, Birgitte era ocupată cu interogarea femeilor pentru că dorea să strângă douăzeci de gărzi de corp. Elayne îi simţea concentrarea, deşi nu se vedea niciun dram de activitate fizică. Prin urmare, asta făcea, dacă nu cumva citea sau nu juca zaruri, căci Birgitte arareori renunţa la îndatoririle ei pentru a-şi

oferi răgaz pentru sine. Elayne spera ca Bergitte să se oprească doar la douăzeci de femei. Îşi dorea ca Bergitte să fie suficient de ocupată, încât să nu observe decât atunci când era prea târziu că mascase legătura. Se gândea că fusese atât de îngrijorată că Birgitte putea să simtă ceea ce Elayne nu dorea. Soluţia se afla într-o întrebare simplă adresată Vandenei, iar răspunsul fusese o amintire tristă legată de puţinele lucruri pe care le ştia, de fapt, despre ceea ce însemna a fi Aes Sedai, în special despre chestiunile pe care celelalte surori le luau drept bune. Se părea că ştia fiecare soră care avea un străjer, dar şi cele care rămâneau celibatare.

Era ciudat cum se întâmplau, uneori, lucrurile. Dacă n-ar fi fost gărzile de corp şi dacă nu s-ar fi întrebat cum putea să le evite pe acestea *şi* pe Birgitte, ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să întrebe şi nu ar fi aflat niciodată la timp cum folosească mascarea. Nu că plănuia să le evite pe gărzi prea curând, dar cel mai bine era să fie pregătită la nevoie. Cu siguranţă că Birgitte nu avea să le mai îngăduie ei şi Aviendhei să se mai plimbe singure prin oraş, fie zi, fie noapte.

Când ajunseră în faţa uşii Nynaevei, ea încetă să se mai gândească la Birgitte. Doar că nu trebuia să mascheze legătura decât în ultima clipă. Rand se afla în partea cealaltă a uşii. Aceasta îi stăruia, uneori, atât de mult în gând, încât ea începea să se întrebe dacă nu semăna cu vreo femeie naivă dintr-o poveste care se lovea cu capul de pereţi din din cauza unui bărbat. Ea crezuse întotdeauna că acele poveşti fuseseră scrise de bărbaţi. Doar că, uneori, Rand chiar o făcea să se simtă ca o neghioabă. Bine măcar că el nu îşi dădea seama de asta, slavă Luminii!

— Aşteptaţi aici şi nu lăsaţi pe nimeni să intre! le porunci ea gărzilor.

Nu îşi permitea să fie întreruptă sau să-i fie distrasă atenţia în acel moment. Cu puţin noroc, gărzile ei erau suficient de noi, încât să nu îşi dea seama ce însemnau uniformele lor elegante.

— Voi zăbovi doar câteva minute.

Femeile o salutară scurt, cu un braţ peste piept, şi se postară de o parte şi de cealaltă a uşii. Caseille afişa o faţă împietrită şi dusese o mână pe mânerul sabiei, iar Deni ţinea măciuca lungă în ambele mâini şi zâmbea slab. Elaynine era convinsă că femeia îndesată credea că Min o adusese aici ca să se întâlnească cu vreun ibovnic secret. Ea bănuia că şi Caseille credea la fel. În faţa celor două femei, ele

nu fuseseră atât de discrete pe cât ar fi trebuit; niciuna nu pomenise numele lui, însă rostiseră de prea multe ori „el în sus” şi „el în jos”. Din fericire, niciuna nu încercase să găsească vreo scuză ca să plece şi să îi dea raportul Birgittei. Dacă ele erau gărzile ei de corp, atunci erau ale ei, şi nu ale Birgittei. Doar că ele nu îi ascundeau nimic Birgittei dacă ea masca legătura prea devreme.

Elayne îşi dădu seama că şovăia. Bărbatul la care visase fiecare noapte se afla de partea cealaltă a uşii, iar ea era acolo ca o toantă. Aşteptase atâta timp, îşi dorise acest lucru atât de mult, iar acum mai că îi era teamă. Nu îngăduia ca situaţia să decurgă prost. Făcu un efort ca să se adune.

— Sunteţi pregătite?

Vocea nu îi era la fel de puternică aşa cum sperase. Nici măcar nu îi tremura. În stomac avea fluturi de mărimea vulpilor. Nu mai simţise asta de mult.

— Fireşte, răspunse Aviendha, însă mai întâi înghiţi cu noduri.

— Sunt pregătită, zise slab Min.

Ele intrară fără să bată la uşă, închizând repede uşa în urma lor.

Nynaeve sări în picioare şi făcu ochii mari înainte ca ele să pătrundă de-a binelea în salon. Elayne abia dacă îi observă pe ea şi pe Lan, deşi mirosul dulce care ieşea din pipa străjerului umplea încăperea. Rand era, într-adevăr, acolo. Deghizarea aceea îngrozitoare pe care i-o descrisese Min dispăruse, în afară de hainele ponosite şi de mănuşile aspre. Însă tot chipeş era.

El sări de pe scaun când o văzu, dar înainte să se ridice de jos, se clătină pe picioare şi apucă masa cu ambele mâini, de parcă se înecase şi îi venea să vomite. Elayne îmbrăţişă Izvorul şi făcu un pas spre el, apoi se opri şi se hotărî să elibereze Puterea. Abilitatea ei în tămăduire era slabă şi Nynaeve se mişcase la fel de repede ca ea, strălucirea *saidarului* învăluind-o brusc. Ea îşi ridică mâinile spre Rand.

El se feri, făcându-i semn cu mâna să se îndepărteze.

— Nu ai ce tămădui, Nynaeve, zise el pe un ton aspru. Oricum, se pare că ţi-ai exprimat punctul de vedere.

Faţa lui era ca o mască ce îi ascundea emoţiile, însă părea să le soarbă din ochi atât pe Elayne, cât şi pe Aviendha. Ea fu surprinsă când realiză că acest lucru o bucura. Nădăjduise ca lucrurile să se desfăşoare astfel, să le facă faţă de dragul surorilor, iar acum nu mai era nevoie de asta. El făcu un efort vizibil să se îndrepte de spate şi să îşi ia privirea de la ea şi de la Aviendha, deşi încerca să se ascundă.

— Trebuia să plecăm de mult, Min, zise el.

Elayne rămase cu gura căscată.

— Crezi că poţi pleca fără măcar să *vorbeşti* cu mine, cu noi? reuşi ea să spună.

— Bărbaţii!

Min şi Aviendha oftară aproape deodată şi se priviră mirate una pe cealaltă. Îşi desfăcură braţele în grabă. Pentru o clipă, în ciuda diferenţelor în aproape tot ce le privea, ele fuseseră amândouă o oglindire a dezgustului femeiesc.

— Bărbaţii care au încercat să mă omoare în Cairhien vor transforma tot palatul acesta într-un morman de cenuşă dacă vor şti că mă aflu aici, zise încet Rand. Poate şi numai dacă vor bănui. Cred că Min v-a spus că au fost asha'mani. Să nu vă încredeţi în niciunul, cu excepţia a trei: Damer Flinn, Jahar Narishma şi Eben Hopwil. În ei aţi putea avea încredere. Cât despre restul... El îşi strânse pumnii înmănuşaţi pe lângă corp, părând a nu-şi da seama. Deşi, uneori, o sabie se întoarce în mâna ta, eu tot am nevoie de una. Feriţi-vă de orice bărbat care poartă haina neagră! N-avem timp de stat la taclale. Ar fi bine să plec cât mai repede.

Elayne se înşelase. El nu era tocmai cum îl visase ea. Cândva, avusese un aer copilăresc, însă acum îi dispăruse complet. Îl compătimea pentru asta, însă nu credea că şi el o făcea sau că putea să o facă.

— Are dreptate într-o privinţă, zise Lan din spatele pipei cu acelaşi aer liniştit. Încă un bărbat care părea să nu fi fost niciodată băiat. Ochii lui albaştri erau de gheaţă sub şnurul împletit din piele care îi încadra sprâncenele. Toţi cei din preajma lui se află în mare primejdie. Toţi.

Dintr-un anume motiv, Nynaeve pufni. Apoi îşi puse mâna pe o traistă din piele

umflată care se afla pe masă şi zâmbi. Deşi după o clipă zâmbetul îi pieri.

— Sora mea dintâi şi cu mine trebuie să ne temem de primejdie? vru să ştie Aviendha, proptindu-şi pumnii în şolduri. Şalul îi alunecă de pe umeri şi căzu pe jos, dar ea era atât de concentrată, încât nici nu păru să bage de seamă. Bărbatul acesta are *toh* în faţa noastră, Aan'allein, şi noi în faţa lui. Trebuie să găsim o rezolvare.

Min îşi desfăcu braţele.

— Nu ştiu cine cu cine are treabă, dar nu plec nicăieri până când tu nu vei vorbi cu ele, Rand!

Ea alese să nu ia în seamă privirea furioasă a Aviendhei.

Oftând, Rand se rezemă de un colţ al mesei şi îşi trecu degetele înmănuşate prin cârlionţii roşcat-închis care îi atârnau până la ceafă. Părea că în sinea lui se ducea o luptă.

— Îmi pare rău că v-aţi pricopsit cu femeile *sul'dam* şi *damane*, zise el în cele din urmă. Părea să regrete, dar nu foarte mult; poate că îi părea rău doar de frig. Taim trebuia să le ducă la surorile pe care le credeam a fi cu voi. Presupun că oricine poate face o asemenea greşeală. Poate a crezut că toate acele meşterese şi înţelepte pe care le-a strâns Nynaeve erau aes sedai.

Zâmbetul lui era liniştit, însă nu se oglindea şi în ochii lui.

— Rand, zise Min pe un ton jos, de avertizare.

El avu tupeul să o privească întrebător, de parcă nu înţelegea. Apoi el continuă:

— Oricum, se pare că aveţi destule ca să rezistaţi în faţa câtorva femei până când le veţi putea da... pe mâna celorlalte surori, cele care o însoţesc pe Egwene. Lucrurile nu iau întotdeauna întorsătura la care te aştepţi, nu-i aşa? Cine s-ar fi gândit că o mână de surori care fug de Elaida vor stârni o rebeliune împotriva Turnului Alb? Cu Egwene ca Amyrlin! Şi cu Oastea Mâinii Roşii drept armată. Bănuiesc că Mat poate rămâne acolo o vreme. Dintr-un anume motiv, el clipi şi îşi atinse fruntea, apoi continuă pe acelaşi ton calm care enerva: Ei bine, e o răsturnare ciudată de situaţie. Oricum, nu m-ar mira dacă prietenele mele din

Turn şi-ar face suficient curaj că iasă la vedere.

Arcuindu-şi o sprânceană, Elayne îi aruncă o privire Nynaevei. Meşterese şi înţelepte? Oastea era armata Egwenei, şi Mat era cu ea? Încercarea Nynaevei de a face ochii mari de mirare îi trăda vinovăţia. Elayne credea că nu avea importanţă. El avea să afle adevărul în curând dacă putea fi convins să meargă la Egwene. Oricum, ea avea chestiuni mai importante de discutat cu el. Oricât de lipsit de grijă reuşise să pară, bărbatul trăncănea, îndrugându-le vrute şi nevrute în speranţa că le va distrage atenţia.

— Nu va funcţiona, Rand.

Elayne îşi strânse poalele cu mâinile ca să se abţină să îl ameninţe cu degetul. Sau cu pumnul – nu era sigură cu ce o va face. *Celelalte* surori? *Adevăratele* aes sedai, voise el să spună. Cum *îndrăznea?* Şi *prietenele* lui din Turn! Oare credea în continuare în scrisoarea ciudată a lui Alviarin? Vocea ei era rece, fermă şi calmă şi nu îngăduia nicio absurditate.

— Nimic din toate astea nu are nicio importanţă acum. Despre tine, Aviendha, Min şi mine trebuie să vorbim. Şi o vom face. O vom face cu *toţii, Rand* al' Thor, iar tu *nu* vei pleca din Palat până atunci!

Vreme îndelungată, el doar o privi, fără să i se se schimbe expresia de pe faţă. Apoi trase aer zgomotos în piept, iar faţa lui deveni de piatră.

— Te iubesc, Elayne. Fără să şovăie, el continuă, cuvintele revărsându-i-se din gură ca apa dintr-un stăvilar spart. Faţa îi era un zid de piatră. Te iubesc, Aviendha. Te iubesc, Min. Dar pe niciuna cu un dram mai mult sau mai puţin decât pe celelalte două. N-o vreau doar pe una, vă vreau pe toate trei. Gata, am spus-o. Sunt un desfrânat. Şi-acum, puteţi pleca fără să priviţi în urma voastră. Oricum, e o nebunie. Nu-mi permit să iubesc pe nimeni!

— Rand al' Thor, chiţăi Nynaeve, este cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată ieşind din gura ta! Însăşi ideea de a-ţi mărturisi dragostea faţă de *trei* femei! Eşti *mai rău* decât un desfrânat! Cere-ţi imediat scuze!

Lan îşi smulsese pipa din gură şi se zgâia la Rand.

— Te iubesc, Rand, zise simplu Elayne, şi chiar dacă nu ai întrebat, vreau să mă

căsătoresc cu tine.

Ea se înroşi puţin, însă intenţiona să fie mult mai directă pe viitor, aşa că se gândea că acest lucru abia dacă mai avea importanţă. Nynaeve îşi mişca buzele, dar nu scotea niciun sunet.

— Inima mea e în mâinile tale, Rand, zise Aviendha, rostindu-i numele de parcă ar fi fost ceva rar şi preţios. Dacă o voi putea convinge pe sora mea dintâi, vom face câte o coroniţă de cununie pentru tine.

Şi ea se înroşi, însă încercă să ascundă acest lucru când se aplecă să-şi ridice şalul de pe jos şi şi-l aranjă pe braţe. După obiceiurile Aielilor, ea n-ar fi trebuit să rostească niciodată aceste cuvinte. În cele din urmă, Nynaeve reuşi să scoată un sunet. Un chiţăit.

— Dacă nu ştii deja că te iubesc, zise Min, atunci eşti orb, surd şi mort! Ea cu siguranţă nu se înroşi; în ochii ei negri se oglindea o strălucire răutăcioasă şi părea gata să izbucnească în râs. Cât despre căsătorie, ei bine, vom găsi o rezolvare între noi trei, aşa că, gata!

Nynaeve îşi strânse coada în ambele mâini şi şi-o trase cu putere, respirând greu pe nas. Lan începuse să studieze cu atenţie conţinutul pipei lui.

Rand le privea pe cele trei de parcă nu mai văzuse niciodată o femeie şi se întreba ce erau.

— Aţi înnebunit toate, zise el într-un final. M-aş căsători cu oricare dintre voi – cu toate, să mi-ajute Lumina! –, dar nu se poate, iar voi ştiţi asta.

Nynaeve se prăbuşi pe scaun, scuturând nemulţumită din cap. Bombănea ceva, deşi tot ce reuşea Elayne să desluşească era ceva despre faptul că Femeile Cercului îşi înghiţiseră limba.

— Mai avem ceva de discutat, zise Elayne. Lumină, Min şi Aviendha zici că se uitau la o prăjitură! Făcând un efort, ea reuşi să-şi facă zâmbetul să pară mai puţin... nerăbdător. În odaia mea, cred. Nu are rost să îi deranjăm pe Nynaeve şi pe Lan.

Ea se temea mai degrabă că Nynaeve va încerca să o oprească dacă va auzi. Femeia nu întârzia să îşi folosească autoritatea atunci când venea vorba despre

chestiuni legate de Aes Sedai.

— Da, zise încet Rand. Apoi, în mod ciudat, el adugă. Am spus că vei câştiga, Nynaeve. Nu voi pleca fără să te revăd.

— Oh! exclamă Nynaeve, tresărind. Da, fireşte. A crescut sub ochii mei, îndrugă ea, zâmbindu-i slab Elaynei. Aproape de la început. L-am văzut făcând primii paşi. Nu poate pleca fără să nu stăm de vorbă pe-ndelete.

Elayne o privi bănuitoare. Lumină, vorbea de zici că era o îngrijitoare în vârstă. Deşi Lini nu trăncănea niciodată. Ea nădăjduia că Lini era în viaţă şi bine, însă se temea că niciuna nici cealaltă nu era adevărată. De ce continua Nynaeve în acest fel? Femeia punea ceva la cale şi dacă nu se folosea de statutul ei ca să ducă lucrurile la bun sfârşit, atunci înseamnă că era ceva despre care ea însăşi ştia că era greşit.

Dintr-odată, Rand păru că se clatină, ca şi când aerul din jurul lui devenise dogoritor, iar Elayne uită de toate. Într-o clipită, el era... altcineva, mai scund şi mai neîngrijit, cu un aspect grosolan şi atât de respingător la vedere, încât ea nici măcar nu se gândi că el folosea jumătatea masculină a Puterii. Părul negru şi unsuros îi atârna, încadrându-i faţa de o paloare bolnăvicioasă şi plină de negi păroşi, inclusiv cel de pe nasul borcănat de deasupra buzelor groase şi moi pe care mai că se prelingea saliva. El strânse din ochi şi înghiţi, strângând în mâini braţele scaunului, de parcă n-ar fi suportat să le vadă cum se holbau la el.

— Tot frumos eşti, Rand, zise ea cu blândeţe.

— Ha! făcu Min. Faţa asta ar face şi o capră să leşine!

Era adevărat, dar ea n-ar fi trebuit să rostească aceste vorbe.

Aviendha râse.

— Ai simţul umorului, Min Farshaw. Faţa asta ar face o turmă de capre să leşine.

Oh, Lumină, chiar aşa *era!* Elayne îşi înăbuşi la timp un chicotit.

— Sunt cine sunt, zise Rand, ridicându-se de pe scaun. Doar că nu vreţi să vedeţi.

Când Deni îl zări pe Rand deghizat, pe faţa ei împietrită apăru un zâmbet strâmb.

Caseille rămase cu gura căscată. „S-a zis cu gândurile despre un ibovnic secret", gândi Elayne, râzând amuzată în sinea ei. Ea era convinsă că el atrăgea tot atâtea priviri câte gărzi erau în timp ce înainta printre ele, târşâindu-şi picioarele şi încruntându-se posac. Cu siguranţă, nimeni nu putea bănui cine era el. Servitorii de pe coridoare se gândeau, poate, că el fusese prins pentru vreo nelegiuire pe care o comisese. Cu siguranţă îl ajuta înfăţişarea. Caseille şi Deni nu îl scăpau din ochi, căci şi ele credeau la fel.

★

Femeile Gărzii mai că se împotriviră atunci când îşi dădură seama că ea voia ca ele să aştepte afară în vreme ce cele trei intrară cu el în odaie. Dintr-odată, deghizarea lui Rand nu mai părea deloc amuzantă. Gura Caseillei deveni o linie subţire, iar pe faţa lată a lui Deni se citea o indignare încăpăţânată. Elayne mai că fu nevoită să le fluture pe sub nas inelul cu Mare Şarpe, înainte ca ele să se posteze lângă uşă, încruntându-se. Ea închise uşa încet, ca să nu le mai vadă feţele încruntate, deşi îi venea să o trântească. Lumină, bărbatul ar fi putut alege o înfăţişare *mai puţin* dezgustătoare pentru deghizarea lui.

Cât despre *el,* Rand se duse direct la masa gravată şi se rezemă de ea în vreme ce aerul din jurul lui străluci, iar el deveni încă o dată el însuşi. Dragonii de pe podul palmei aveau o strălucire metalică, stacojie şi aurie.

— Vreau ceva de băut, bombăni el cu o voce răguşită, zărind carafa din argint cu gât înalt de pe masa lungă de lângă perete.

Fără să se uite la ea, la Min sau la Aviendha, se duse într-acolo clătinându-se şi îşi umplu cu vin o cupă din argint pe care o goli pe jumătate dintr-o înghiţitură. Vinul dulce şi aromat fusese lăsat când micul ei dejun fusese strâns. Acesta trebuie să fi fost deja rece ca gheaţa. Cum ea nu fusese aşteptată să se întoarcă în odaia ei atât de repede, focul din vatră se transformase în cenuşă. Însă ea nu observă ca el să facă vreun gest prin care să încălzească vinul prin conducere. Ar fi văzut ieşind aburi. Şi de ce se dusese până în locul unde se afla vinul în loc să conducă pentru a-l aduce la el? îi stătea în fire să facă astfel de lucruri, să facă să plutească cupele de vin şi lămpile pe firele de Aer.

— Te simţi bine, Rand? îl întrebă Elayne. Adică, eşti bolnav? Ea simţi cum i se strânge stomacul gândindu-se ce ar fi putut face o boală din el. Nynaeve poate...

— Sunt cât se poate de bine, zise el pe un ton ferm. Stătea *în continuare* cu spatele la ele. După ce goli cupa, o umplu la loc. Şi-acum, ce nu vrei să afle Nynaeve?

Elayne îşi arcui sprâncenele şi se uită la Aviendha şi la Min. Dacă *el* ghicise că era şiretlic, *cu siguranţă* o făcuse şi Nynaeve. Atunci, de ce le îngăduise să plece? Şi *cum* reuşise el să ghicească? Mirată, Aviendha clătină uşor din cap. Min clătină şi ea din cap, dar cu un rânjet care spunea că trebuia să te aştepţi, uneori, la asemenea lucruri. Elayne simţi un dram de iritare, nu chiar gelozie, căci gelozia nu era permisă între ele – că Min petrecuse atât de mult timp cu el, şi ea nu. Ei bine, dacă el voia să se joace de-a surprizele...

— Vrem să te facem străjerul nostru prin legare, zise ea netezindu-şi poalele sub ea înainte să se aşeze pe un scaun.

Min şedea pe marginea mesei, cu picioarele atârnate, iar Aviendha se aşează turceşte pe covor, răsfirându-şi cu grijă poalele grele din lână.

— Toate trei. Însă obiceiul cere să întrebăm mai întâi.

El se întoarse brusc. Stropi în jur din greşeală cu vinul din cupă şi din carafă. Înjurând, se îndepărtă în grabă de la pata udă care începea să se întindă pe covor şi puse carafa la la loc, pe tavă. O altă pată mare şi udă îi decora partea din faţă a hainei din lână aspră, împreună cu picături de vin roşu pe care el încercă să le şteargă cu mâna. Mulţumitor.

— Aţi înnebunit de-a binelea, mârâi el. Ştiţi ce mă aşteaptă. Ştiţi ce înseamnă asta pentru oricine ar fi legat de mine. Chiar dacă nu îmi voi pierde minţile, ea trebuie să trăiască prin mine! Cum adică, toate trei? Min nu poate conduce. Oricum, Alanna Mosvani v-a luat-o înainte şi nu s-a ostenit să întrebe. Ea şi Verín duceau nişte fete din Ţinutul celor Două Râuri la Turnul Alb. Sunt legat de ea de câteva luni bune.

— Şi mi-ai ascuns asta, păstor idiot? zise Min. Dacă aş fi ştiut.!

Ea îşi scoase cu îndemânare un cuţit cu lama subţire din teacă, îl privi încruntată, apoi îl vârî la loc. Le va aplica un tratament dur atât lui Rand, cât şi Alannei.

— A fost împotriva obiceiului, zise Aviendha pe un ton pe jumătate întrebător.

Ea îşi schimbă poziţia pe covor şi îşi pipăi cuţitul de la şold.

— Într-adevăr, răspunse Elayne cu înverşunare.

Era dezgustător că o soră i-ar face asta *vreunui* bărbat. Şi Alanna îi provocase asta lui *Rand...!* Ea şi-o amintea pe Sora Verde întunecată şi înfocată, cu umorul ei negru şi temperamentul ei iute.

— Alanna pune mai mult *toh* în faţa lui decât l-ar putea răsplăti într-o *viaţă!* Şi în faţa noastră. Chiar dacă nu vrea acum, îşi va dori să *o ucid* după ce voi pune mâna pe ea!

— După ce *noi* vom pune mâna pe ea, zise Aviendha dând din cap pentru mai multă emfază.

— Aşadar, zise Rand, privind în cupa cu vin, înţelegeţi că nu mai are niciun rost. Cred... că ar fi mai bine să mă întorc la Nynaeve acum. Vii cu mine, Min?

În ciuda a ceea ce îi spuseseră ele, Rand nu părea să le fi dat crezare, de parcă Min l-ar fi putut abandona în acel moment. Nu dădea semne să se teamă de asta; părea doar resemnat.

— Ba *are* rost, insistă Elayne. Ea se aplecă spre el, încercând prin puterea minţii să îl facă să accepte ceea ce îi spunea ea. O legătură nu te păzeşte de o alta. Surorile nu se leagă de acelaşi bărbat pentru că aşa o cere *obiceiul,* Rand, sau pentru că nu vor să îl *împartă.* Nu că n-ar fi posibil acest lucru. Şi nu este nici împotriva legii Turnului.

Fireşte, unele obiceiuri erau la fel de puternice ca legea, cel puţin în ochii surorilor. Nynaeve descoperea din ce în ce mai mult, pe zi ce trecea, obiceiurile şi demnităţile surorilor aes sedai. Când avea să le cunoască în totalitate, probabil că urma să explodeze de furie.

— Ei bine, noi *vrem* să te împărţim! Te *vom* împărţi, dacă vei vrea şi tu.

Cu câtă uşurinţă rostise aceste cuvinte! Odinioară, fusese convinsă că n-ar fi putut-o face. Asta până când îşi dăduse seama că o iubea pe Aviendha la fel de mult cum îl iubea pe el, doar că într-un alt mod. Şi pe Min, o altă soră, chiar dacă nu se adoptaseră una pe cealaltă. Dacă i s-ar ivi ocazia, ea i-ar pune Alannei

pielea pe băţ pentru că se atinsese de el. Însă Aviendha şi Min erau diferite. Ele erau parte din ea. Într-un fel, ele *erau* ea, iar ea era ele.

Ea îşi mai domoli tonul.

— Eu îţi cer, Rand. Noi îţi cerem. Te rugăm, lasă-ne să te legăm.

— Min, murmură el pe un ton aproape acuzator. În ochii lui, pe care şi-i ţinea ţintuiţi asupra lui Min, se citea disperarea. Ai ştiut, nu-i aşa? Ai ştiut că dacă voi da ochii cu ele...

El scutură din cap, incapabil sau nedorind să mai continue discuţia.

— N-am aflat despre legătură decât acum mai puţin de o oră, când mi-au spus ele, răspunse ea, întâlnindu-i cea mai blândă privire pe care Elayne o văzuse vreodată. Însă am ştiut, am sperat, ce se va întâmpla dacă le vei vedea din nou. Unele lucruri trebuie să se întâmple, Rand. Trebuie să se întâmple.

Rand se holba în cupa lui cu vin, clipele părând ore, apoi, în cele din urmă, o aşeză la loc pe tavă.

— Prea bine, zise el încet. Nu pot spune că nu vreau asta, pentru că vreau. Arză-m-ar Lumina pentru asta! Dar gândiţi-vă la preţul pe care îl veţi plăti.

Elayne nu era nevoită să se gândească la preţ. Îl ştiuse de la bun început, discutase despre asta cu Aviendha ca să se asigure că şi ea înţelegea. Îi explicase şi lui Min. „Ia ce vrei, dar plăteşte", zicea o vorbă străveche. Niciuna din ele nu trebuia să se gândească la preţ; îl ştiau şi erau dispuse să îl plătească. Însă nu era vreme de pierdut. Chiar şi acum, ea nu s-ar fi mirat dacă el ar fi hotărât că preţul era prea mare. De parcă ar fi fost decizia lui!

Deschizându-se în faţa *saidarului,* ea se legă cu Aviendha. şi cele două îşi zâmbiră. Împărtăşirea trăirilor celor mai intime şi a senzaţiilor fizice, într-o conştientizare reciprocă crescândă cu sora ei, era întotdeauna o plăcere. Semăna foarte mult cu ceea ce avea să împărtăşească în curând cu Rand. Se gândise cu mare atenţie la toate detaliile, le întorsese pe toate părţile. Cele aflate de la fiii aieli în legătură cu firele de adopţie îi fuseseră de mare ajutor. Primul ei gând fusese la acea ceremonie.

Ea împleti cu grijă Spiritul, o ţesătură alcătuită din peste o sută de fire, fiecare la locul lui, şi aşeză ţesătura pe Aviendha, care şedea pe jos, apoi procedă la fel cu Min, care şedea pe marginea mesei. Într-un fel, nu erau două împletituri diferite. Ele străluciră cu o asemănare precisă, iar ei i se părea că atunci când o privea pe una, o vedea şi pe cealaltă. Acestea nu erau fire folosite în ceremonia de adopţie, însă se foloseau aceleaşi principii. Ele *cuprindeau;* ceea ce se întâmpla cu una prinsă în acea împletitură se întâmpla cu toate din ea. De îndată ce firele fură fixate, ea o lăsă pe Aviendha să preia conducerea cercului format din cele două. Firele deja ţesute rămaseră, iar Aviendha împleti pe loc fire identice în jurul Elaynei şi din nou în jurul lui Min, amestecându-le până când acestea nu se mai deosebeau de cele ale Elaynei. După aceea, Elayne preluă din nou controlul. Ele făceau asta cu multă uşurinţă acum, după foarte multă practică. Erau patru împletituri, sau, mai degrabă, trei, şi totuşi toate păreau să formeze o unică operă.

Totul era pregătit. Aviendha avea o încredere de nestrămutat, mai puternică decât orice emoţie pe care Elayne o simţise vreodată din partea Birgittei. Min se ţinea strâns cu mâinile de marginea mesei şi cu picioarele încrucişate; deşi nu putea vedea firele, ea oferea un zâmbet încrezător, care era doar puţin alterat atunci când ea îşi linse buzele. Elayne inspiră adânc. În ochii ei, cele trei erau încercuite şi legate de o dantelărie de Spirit care făcea ca până şi cea mai fină lucrătură să pară ponosită. Măcar dacă va funcţiona aşa cum credea ea că se va întâmpla.

Ea subţie fiecare împletitură care ieşea din ele, întinzând-o către Rand. Răsuci cele trei fire până când acestea deveniră unul, pe care îl schimbă în legătura cu străjerul şi o aşeză pe Rand cu aceeaşi blândeţe cu care ar aşeza o pătură pe un prunc. Reţeaua de fire de Spirit se aşeză în jurul lui şi se aşeză în el. El nici măcar nu clipi, însă totul luă sfârşit. Ea eliberă *saidarul.* Gata.

El se uită lung la ele, apoi îşi duse încet degetele la tâmple.

— Oh, Lumină, Rand, durerea... murmură Min cu voce răguşită. N-am ştiut; nu mi-am închipuit niciodată. Cum o suporţi? Există dureri pe care nici măcar nu pari să le cunoşti, de parcă ai trăit cu ele atâta vreme, încât au devenit parte din tine. Bâtlanii aceia de pe mâinile tale; încă mai simţi durerea înfierării. Chestiile alea de pe braţele tale îţi provoacă durere! Şi coastele tale. Oh, Lumină, coastele tale!

De ce nu plângi, Rand? De ce nu plângi?

— El este *Car'a'carn,* zise Aviendha, râzând. Este la fel de puternic ca însuşi Ţinutul Întreit! Expresia de pe faţa ei era mândră – oh, atât de mândră! –, dar chiar dacă râdea, lacrimile i se rostogoleau pe obrajii arşi de soare. Venele de aur. Oh, venele de aur. Chiar mă iubeşti, Rand.

Elayne îl privea şi simţea în mintea ei. Durerea rănilor şi suferinţelor pe care el le uitase de-a binelea. Încordarea şi neîncrederea; mirarea. Însă trăirile lui erau prea rigide, ca un bulgăre de răşină întărită, ca o piatră. Cu toate acestea, printre ele pulsau şi străluceau vene aurii ori de câte ori se uita la Min sau la Aviendha. Sau la ea. El o iubea *cu adevărat.* Le iubea pe toate trei. Iar asta o făcea să râdă de bucurie! Poate că alte femei s-ar fi îndoit, dar ea va şti întotdeauna că iubirea lui era sinceră.

— Facă Lumina să ştiţi ce aţi făcut, zise el în şoaptă. Facă Lumina să nu... Răşina se mai întări puţin. El era convins că ele vor suferi şi îşi făcea deja curaj. Trebuie... să plec acum. Măcar ştiu că acum sunteţi bine; nu mai trebuie să-mi fac griji în privinţa voastră. El zâmbi brusc; ar fi putut să semene cu un băiat dacă zâmbetul i s-ar fi oglindit şi în ochi. Nynaeve o o să îşi iasă din minţi crezând că am plecat pe furiş fără să o văd. Nu că n-ar merita s-o ţin puţin pe jar.

— Ar mai fi ceva, Rand, zise Elayne şi tăcu pentru a înghiţi.

Lumină, crezuse că *asta* va fi partea cea mai uşoară.

— Bănuiesc că Aviendha şi cu mine trebuie să stăm de vorbă cât mai putem, zise Min în grabă, sărind de pe masă. Undeva unde putem fi singure. Ne puteţi scuza, rogu-vă?

Aviendha se ridică graţios de pe covor, netezindu-şi poalele.

— Aşa e. Min Farshaw şi cu mine trebuie să aflăm lucruri una despre cealaltă.

Ea o privi neîncrezătoare pe Min, în timp ce-şi aranja şalul, dar cele două plecară braţ la braţ.

Rand le privi cu precauţie, de parcă ar fi ştiut că plecarea lor fusese plănuită. Se simţea ca un lup încolţit. Însă acele vene de aur străluceau în capul ei.

— Ele au primit ceva de la tine ce eu n-am primit, începu Elayne, apoi se înecă, simţind cum îi ard obrajii.

Sânge şi cenuşă! Cum *procedau* alte femei în situaţia asta? Ea cântări cu grijă amestecul de senzaţii din capul ei. Capul era la el şi amestecul la Birgitte. Cel din urmă nu se schimbase deloc; îşi imagină cum îl înveleşte într-o batistă, cum o înnoadă strâns şi cum Birgitte dispare. Nu mai rămase decât Rand. Şi acele vene de un auriu strălucitor. Fluturi de mărimea unor *ogari* băteau din aripi în stomacul ei. Înghiţind cu noduri, inspiră adânc.

— Va trebui să mă ajuţi cu bumbii, zise ea cu o voce tremurătoare. Nu-mi pot da jos rochia asta de una singură.

Cele două femei-gărzi se mişcară când Min ieşi pe coridor însoţită de femeia aiel, apoi rămaseră neclintite când îşi dădură seama, văzând-o pe Min cum închide uşa, că nu va mai ieşi nimeni.

— *Nu* poate avea gusturi *atât* de proaste, bombăni cea mătăhăloasă, cu ochi somnoroşi, strângând în mâini măciuca lungă.

Min nu credea că trebuia să audă cineva.

— Prea mult curaj şi prea multă candoare, mârâi cea zveltă, cu apucături de bărbat. Căpitanul-general ne-a avertizat despre asta.

Ea îşi puse mâna înmănuşată pe clanţa uşii în formă de cap de leu.

— Dacă veţi intra acum, s-ar putea să vă jupoaie de vii, zise Min pe un ton vesel. Aţi văzut-o vreodată ieşindu-şi din fire? E în stare să facă şi un urs să plângă!

Aviendha o lăsă de braţ pe Min şi *se* depărta puţin. Îşi îndreptă privirea încruntată spre femeile gărzi.

— Vă îndoiţi că sora mea nu poate face faţă unui singur bărbat? Este aes sedai şi este neînfricată. Iar voi aţi jurat s-o slujiţi! Faceţi cum vă porunceşte şi nu vă mai băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala.

Cele două femei gărzi se priviră îndelung. Femeia mai dolofană ridică din umeri. Cea slăbănoagă făcu o grimasă, însă îşi luă mâna de pe clanţă.

— Am jurat s-o ţin pe fată în viaţă, zise ea pe un ton aspru, şi asta intenţionez să fac. Voi, copilelor, mergeţi şi vă jucaţi cu păpuşile, iar pe mine lăsaţi-mă să-mi fac treaba.

Min se gândi să-şi scoată cuţitul şi să şi-l învârtă pe degete, aşa cum o învăţase Thom Merrilin, doar ca să le arate cine era copil. Femeia zveltă nu era tânără, dar nu avea nici fire albe în păr, şi părea a fi destul de puternică. Şi de rapidă. Min voia să creadă că o parte din trupeşia celeilalte femei era doar grăsime, însă nu era prea convinsă. Deşi ea nu vedea nicio imagine sau aură în jurul lor, niciuneia nu îi era câtuşi de puţin teamă să facă orice ar fi fost nevoie să facă. Bine măcar că îi lăsau pe Elayne şi pe Rand în treaba lor. Poate că nu era nevoie de cuţit.

Ea o surprinse cu coada ochiului pe femeia aiel luându-şi încet mâna de pe cuţitul de la şold. Dacă femeia nu înceta să o imite, ea va începe să creadă că acele trucuri cu Puterea însemnau ceva mai mult decât i se spusese. Totuşi, ea începuse să facă asta înainte de acele trucuri. Poate că doar gândeau la fel. Un gând tulburător. Lumină, toată această vorbărie despre căsătoria lui cu cele trei era un subiect bun de discuţie, dar pe care dintre ele avea s-o ia cu *adevărat* de soţie?

— Elayne *este* curajoasă, le spuse ea Gărzilor. Mai curajoasă decât oricine mi-a ieşit în cale. Si nu-i proastă. Dacă credeţi asta, atunci veţi greşi în curând în faţa ei. Femeile priveau cu superioritate, având cu cincisprezece sau douăzeci de ani mai mult; păreau dârze, netulburate şi foarte hotărâte. Într-o clipă, aveau să-i spună din nou s-o ia din loc. Ei bine, nu putem zăbovi aici dacă vrei să stăm de vorbă. Nu-i aşa, Aviendha?

— Aşa e, zise femeia Aiel pe un ton încordat, privindu-le cu duşmănie pe cele două femei gărzi. Nu putem zăbovi.

Femeile gărzi parcă nici nu observară că ele pecaseră. Aveau o treabă de făcut, iar aceasta nu avea nicio legătură cu a le supraveghea pe prietenele Elaynei. Min nădăjduia că îşi jucaseră rolurile bine. „Ea nu-i proastă deloc, gândi ea. Dar uneori, se lasă mânată de curaj". Nădăjduiau să nu o lase pe Elayne să intre într-o situaţie din care nu putea ieşi.

În timp ce străbăteau coridorul, ea o privi pieziş pe femeia aiel. Aviendha păşea alături de ea, la o oarecare depărtare. Însă rămase tot pe acelaşi coridor. Fără să

îi arunce măcar o privire lui Min, scoase din săculeţul de la brâu o brăţară de fildeş cu multe gravuri şi şi-o strecură pe încheieietura mâinii stângi, schiţând un zâmbet satisfăcut. Păruse deranjată de la bun început, iar Min nu înţelegea de ce. Se presupunea că aielii erau obişnuiţi cu femei care împărţeau acelaşi bărbat. Ceea ce nu putea spune despre ea însăşi. Ea îl iubea atât de mult, încât era dispusă să îl împartă, iar dacă trebuia să facă asta, atunci nu exista nimeni în lume cu care să-l împartă decât cu Elayne. Cu ea, era aproape ca şi când nu l-ar fi împărţit deloc. Dar femeia asta aiel era o străină. Elayne spusese că era important ca ele să se cunoască, dar cum ar fi putut dacă femeia nu vorbea cu ea?

Însă Min nu irosi prea mult timp făcându-şi griji în privinţa Elaynei sau a Aviendhei. În gândul ei stăruia ceva mult prea minunat. Rand. Un mic glob care îi spunea totul despre el. Ea fusese convinsă că toată povestea va fi un eşec, cel puţin pentru ea. Cum ar fi să facă dragoste cu el după toate astea, când ştia *totul!* Lumină! Fireşte că el va şti totul despre ea. Era *categoric* nesigură ce simţea despre *asta!*

Brusc, îşi dădu seama că amestecul de emoţii şi senzaţii nu mai era la fel ca la început. Acum, ajunsese la o... clocotire roşie... asemenea unei vâlvătăi ce mistuia o pădure uscată. Ce putea fi...? Lumină! Ea se împiedică, regăsindu-şi echilibrul la timp ca să nu cadă. Dacă ar fi ştiut că zăcea în el o astfel de fierbinţeală mistuitoare, ei i-ar fi fost teamă să îl lase să o atingă! Pe de altă parte... putea fi plăcut, luând în considerare că ea dăduse naştere acestui infern. Abia aştepta să vadă dacă ea avea acelaşi efect ca... Se împiedică din nou, iar de astă dată fu nevoită să se rezeme de un dulap cu sertare sculptate. Oh, Lumină! Elayne! *Faţa* îi ardea ca un cuptor. Era ca şi când ar fi privit pe gaura cheii!

Ea se grăbi să încerce trucul despre care îi spusese Elayne – să îşi imagineze acel amestec de emoţii legat într-o batistă. Nu se întâmplă nimic. Disperată, ea încercă din nou, însă vâlvătaia era tot acolo! Trebuia să înceteze să se mai uite la ea, să înceteze să o mai simtă. Trebuia să încerce orice ca să îşi distragă atenţia de la asta! Orice! Poate că va reuşi dacă va începe să vorbească.

— Ar fi trebuit să bea ceaiul acela din frunze de inimă, bolborosi ea. Ea nu spunea niciodată ce vedea decât persoanelor implicate şi doar dacă acestea voiau să afle, însă trebuia să zică ceva. Va rămâne grea de astă dată. Vor fi doi:

un băiat şi fată, amândoi sănătoşi şi puternici.

— Vrea să-i poarte copiii în pântec, bombăni femeia aiel. Ochii ei verzi priveau drept în faţă; îşi încleşta fălcile, iar fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Nici eu nu voi bea ceaiul dacă... Scuturându-se, ea se încruntă la Min, care se afla în partea cealaltă a coridorului. Sora mea şi înţeleptele mi-au povestit despre tine. Chiar vezi lucruri despre oameni care se vor adeveri?

— Uneori, văd lucruri, iar dacă le cunosc însemnătatea, atunci acestea se întâmplă, zise Min.

Vocile lor răspicate răsunau de-a lungul coridorului. Servitori în livrele roşu cu alb îşi întorceau capul ca să se zgâiască la ele. Min veni în mijlocul coridorului. Se întâlni cu cealaltă femeie fix la jumătatea drumului. După o clipă, Aviendha i se alătură.

Min se întrebă dacă să îi spună ce văzuse atunci când se aflaseră împreună. Şi Aviendha va purta în pântec copiii lui Rand. Patru dintr-odată! Însă era ceva ciudat în legătură cu asta. Copiii vor fi sănătoşi, dar era totuşi ceva ciudat. Adeseori oamenilor nu le plăcea să afle despre viitorul lor, chiar şi atunci când spuneau că voiau. Ea îşi dorea ca să îi poată spune cineva dacă ea *însăşi* va...

În timp ce mergeau alături, Aviendha îşi şterse sudoarea de pe faţă cu degetele şi înghiţi cu noduri. Şi Min înghiţi cu noduri. Tot ceea ce simţea Rand se afla în acel amestec de emoţii. Totul!

— Nici la tine n-a funcţionat trucul cu batista? întrebă ea cu o voce răguşită.

Aviendha clipi, iar roşeaţa îi întunecă faţa. După o clipă ea răspunse:

— E mai bine. Mulţumesc. Eu... Cu gândul la el, am uitat. Ea se încruntă. Pentru tine n-a funcţionat?

Min clătină tristă din cap. Era un gest necuviincios!

— Dar mă ajută dacă vorbesc. Trebuia să se împrietenească cu această femeie, cumva, dacă exista vreo speranţă ca această situaţie particulară să funcţioneze. Îmi pare rău pentru ce am spus. Mă refer la degetele de la picioare. Ştiu câte ceva despre obiceiurile voastre. Bărbatul acesta are ceva ce mă face să fiu

obraznică. Nu-mi pot ţine gura. Dar să nu crezi c-am să te las să începi să mă loveşti sau să mă ciopârţeşti. Poate că am *toh,* dar va trebui să găsim o altă cale. Ţi-aş putea ţesăla calul, atunci când vom avea timp.

— Eşti la fel de mândră ca sora mea, mormăi Aviendha, încruntându-se. Ce voia să spună cu asta? Ai şi simţul umorului. Ea părea să vorbească cu sine. Nu te-ai făcut de râs în legătură cu Rand şi Elayne aşa cum s-ar fi făcut de râs majoritatea femeilor din ţinuturile umede. Şi mi-ai reamintit... Ea oftă şi îşi ridică şalul pe umeri. Ştiu unde am putea găsi nişte *oosquai.* Dacă vom fi prea cherchelite ca să gândim, atunci... Holbându-se de-a lungul coridorului, ea încremeni locului. Nu! mârâi ea. Nu încă!

Înspre ele venea cineva care o făcu pe Min să rămână cu gura căscată. Consternarea îl înlătură pe Rand din mintea ei. căpitanul-general al Gărzilor Elaynei era femeie şi, pe deasupra funcţiona şi ca străjerul Elaynei, dar nimic mai mult. Aflase din poveşti. Femeia aceasta avea o coadă aurie groasă şi împletită, aşezată pe un umăr al hainei roşii şi scurte, cu guler alb. Pantalonii albaştri şi bufanţi îi erau vârâţi în cizmele care aveau tocuri la fel de înalte ca ale lui Min. Aurele dansau în jurul ei şi imaginile pâlpâiau, mai multe decât văzuse vreodată Min la altcineva. Erau cu miile, pare-se, căzând în cascadă unele peste celelalte. Străjerul Elaynei şi căpitanul-general al Gărzilor Reginei... se clătina... puţin, de parcă ar fi fost deja îmbuibată de *oosquai.* Servitorii care o zăreau deciseră că aveau treabă în altă parte a Palatului şi le lăsară pe cele trei femei singure pe coridor. Ea nu părea să le fi văzut pe Min şi pe Aviendha decât în momentul în care fu cât pe ce să se lovească de ele.

— Ai ajutat-o, afurisito, nu-i aşa? mârâi ea, fixându-şi ochii albaştri ca de gheaţă asupra Aviendhei. Mai întâi, ea îmi dispare din minte, apoi...!

Tremura, deşi era limpede că încerca să se stăpânească. Gâfâia. Picioarele păreau că nu voiau s-o ţină dreaptă. Ea îşi linse buzele, înghiţi cu noduri, apoi continuă pe un ton mânios.

— Arză-o-ar focu'! Nu mă pot concentra îndeajuns ca să-mi revin! Ascultaţi aici, dacă face ce cred eu că face, o să-i joc în picioare inima aia slabă prin tot afurisitul ăsta de Palat, apoi am s-o învineţesc de n-o să mai poată şedea o lună – cu voi două cu tot! – chiar de voi fi nevoită să găsesc *rădăcina-furcii* ca să fac asta!

— Sora mea dintâi este femeie în toată firea, Birgitte Trahelion! zise Aviendha pe un ton aspru. În ciuda tonului, umerii îi erau lăsaţi şi nu o putea privi în ochi pe cealaltă femeie. Trebuie să încetezi să ne mai tratezi ca pe nişte copile.

— Atunci când o să se comporte ca un afurisit de adult, o voi trata întocmai, dar n-are niciun drept să facă *asta!* Nu în capul meu afurisit! Nu în...!

Brusc, ochii albaştri de gheaţă ai Birgittei se bulbucară. Femeia cu părul auriu rămase cu gura căscată şi s-ar fi prăbuşit dacă Min şi Aviendha nu ar fi prins-o fiecare de un braţ.

Strângând din ochi, ea suspină o dată, apoi începu să geamă.

— Două luni! Smucindu-se din strânsoarea lor, îşi îndreptă umerii şi o fixă pe Aviendha cu ochii ei albaştri limpezi ca apa şi aspri ca gheaţa. Separ-o de Izvor pentru mine şi-am să te las în pace.

Aviendha îi aruncă o privire posacă şi indignată.

— Eşti Birgitte Arc-de-Argint! zise Min, cu respiraţia întretăiată.

Ea fusese convinsă de asta înainte ca Aviendha să îi rostească numele. Nu era de mirare că femeia aiel se purta de parcă s-ar fi temut că acele ameninţări vor fi duse la bun sfârşit atunci şi acolo. Birgitte Arc-de-Argint!

— Te-am văzut în Falme!

Birgitte tresări speriată, apoi privi neliniştită în jurul ei. Odată ce îşi dădu seama că erau singure, se linişti puţin. O măsură din priviri pe Min.

— Indiferent ce-ai văzut, Arc-de-Argint este moartă, zise ea pe un ton răspicat. Acum sunt Birgitte Trahelion. Atâta tot. Strâmbă din buze o clipă. Afurisita de *Doamnă* Birgitte Trahelion, vă rog. Cred că aş săruta şi-o oaie de Ziua Mamei dacă aş putea schimba asta. Ţie cum ţi se zice pe meleagurile tale? Întotdeauna îţi arăţi picioarele ca o afurisită de dansatoare-pană?

— Eu sunt Min Farshaw, răspunse ea scurt.

Aceasta era Birgitte Arc-de-Argint, eroina din sutele de legende? Femeia avea o gură *spurcată!* La ce se referise când spusese că Arc-de-Argint era moartă?

Femeia stătea chiar în faţa ei! Şi-apoi, acea multitudine de imagini şi aure se perindau atât de repede, încât ea să nu o poată distinge pe vreuna limpede, însă era convinsă că acestea indicau mai multe aventuri decât ar fi avut parte o femeie într-o viaţă. În mod ciudat, unele aveau legătură cu un bărbat hâd, care era mai în vârstă decât ea, iar altele, cu un alt bărbat hâd, care era mult mai tânăr, însă, cumva, Min ştia că erau acelaşi bărbat. Eroină de legendă sau nu, aerul ei de superioritate o enerva la culme.

— Elayne, Aviendha şi cu mine tocmai ne-am legat de un străjer, ea fără să gândească. Iar dacă Elayne sărbătoreşte puţin, ei bine, ar trebui să te gândeşti de două ori dacă vrei să dai buzna înăuntru, altminteri, *tu vei fi* aceea care o să se aleagă cu fundul bătucit.

Aceste cuvinte fură de-ajuns ca să o facă să se gândească din nou la Rand. Acea fierbinţeală mai stăruia încă, fără a se diminua, însă, slavă Luminii, ea nu mai... Se înroşi la faţă. Stătuse adeseori în îmbrăţişarea ei, trăgându-şi sufletul în aşternuturile lor încâlcite, însă acum chiar i se părea că trăgea cu ochiul!

— Cu el? zise încet Birgitte. Fi-i-ar laptele mă-sii! Putea să se îndrăgostească de un pungaş sau de un hoţ de cai, dar a trebuit să-l aleagă pe el. Proasta! Dar din câte l-am văzut în locul acela de care ai pomenit, bărbatul e prea chipeş ca să fie bun pentru orice femeie. Oricum, ea trebuie să înceteze.

— Nu ai niciun drept! insistă Aviendha pe un ton îmbufnat, iar Birgitte afişă o expresie răbdătoare.

O răbdare care era pe punctul să şi-o piardă, dar tot răbdare se numea.

— O fi având ea purtarea cuviincioasă a unei slujnice Talmouri, când vine vorba să-şi pună capul pe butucul călăului, cred că îşi va găsi curajul să-l pună din nou la încercare şi, chiar dacă a făcut asta, ea va uita şi se va întoarce în mintea mea. N-am de gând să trec prin asta din nou!

Ea îşi îndreptă umerii, fiind limpede că se pregătea să mărşăluiască şi să o confrunte pe Elayne.

— Ia-o ca pe o glumă bună, zise Aviendha pe un ton rugător. A făcut o glumă pe seama ta. Atâta tot.

Birgitte strâmbă din buze, lucru care exprima ce gândea despre asta.

— Există un truc despre care mi-a spus Elayne, zise Min în grabă, apucând-o pe Birgitte de mânecă. La mine n-a funcţionat, dar poate...

Din nefericire, odată ce ea îi explică...

— Ea e tot acolo, zise posomorâtă Birgitte după o clipă. Dă-te din calea mea, Min Farshaw, zise ea, eliberându-şi braţul, altminteri...

— *Oosquai!* se auzi vocea disperată a Aviendhei, care îşi frângea mâinile! Ştiu unde putem găsi nişte *oosquai!* Atunci când eşti cherchelită...! Te rog, Birgitte! Jur să îţi dau ascultare, aşa cum îi dă ascultare o ucenică stăpânei ei, dar, te rog nu o întrerupe! N-o face de ruşine!

— *Oosquai?* cugetă Birgitte, frecându-şi falca. Are gust de coniac? Hm! Cred că fata roşeşte! Ea chiar este cuminte de cele mai multe ori, ştiţi? O glumă, zici? Ea rânji brusc şi îşi desfăcu braţele. Du-mă la acest *oosquai* al tău, Aviendha! Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu am de gând să mă cherchelesc suficient de mult încât... ei bine... să-mi dau hainele jos şi să dansez pe masă. Dar niciun dram mai cherchelită.

Min nu înţelegea nimic din toate astea sau de ce Aviendha se holba la Birgitte şi izbucni brusc în râs la auzul cuvintelor „o glumă minunată", dar era sigură că ştia de ce Elayne se înroşise la faţă, dacă acest lucru era adevărat. Amestecul acela de senzaţii din capul ei deveni din nou o vâlvătaie.

— Putem merge să căutăm băutura aia acum? zise ea. vreau să mă îmbăt criţă, şi repede!

Când Elayne se trezi în dimineaţa următoare, în dormitor era frig, zăpada se aşternea uşor peste Caemlyn, iar Rand dispăruse. Dar nu şi din mintea ei. Trebuia să se mulţumească doar cu atât. Zâmbi discret. Trebuia să se mulţumească doar cu atât pentru moment. Întinzându-se leneş sub pături, îşi aminti cum se lăsase pradă dorinţei noaptea trecută şi cea mai mare parte din zi! mai că nu-i venea a crede că fusese ea! îşi zise că trebuie să fi fost roşie în obraji ca *soarele!* Dar ea îşi dorea să se lase pradă dorinţelor alături de Rand şi nu credea că se va mai înroşi vreodată. Nu în ceea ce îl privea pe el.

Cel mai bun lucru dintre toate era darul pe care el i-l făcuse. Când se trezi, ea găsi pe perna de alături un crin din aur înflorit, cu rouă proaspătă pe petalele lui bogate. Nu îşi putea imagina unde găsise el o astfel de floare în toiul iernii. Împleti un fir de Păstrare în jurul florii şi o aşeză pe o noptieră, astfel încât să o poată vedea în fiecare dimineaţă când se trezea. De la Moghedien învăţase să împletească acest fir care ţinea floarea proaspătă de-a pururi şi care făcea ca picăturile de rouă să nu se evapore niciodată – o amintire veşnică a bărbatului care îi oferise inima.

Dimineaţa ei începu cu vestea că Alivia dispăruse în timpul nopţii. O problemă importantă care agită Clanul. Abia când Zaida apăru cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ pentru că Nynaeve nu venise să ţină lecţia cu Atha'an Miere Elayne află că Nynaeve şi Lan dispăruseră şi ei din Palat şi că nimeni nu ştia când sau cum. Află abia mai târziu că întreaga colecţie de *angreale* şi *ter'angreale* pe care o aduseseră din Ebou Dar lipsea, împreună cu cel mai puternic dintre cele trei *angreale,* plus alte câteva obiecte. Era sigură că unele dintre acestea erau menite pentru o femeie care se aştepta să fie atacată în orice clipă cu Puterea Supremă, ceea ce făcea ca bileţelul mâzgălit în grabă, pe care Nynaeve îl lăsase ascuns printre obiectele rămase, să fie cu atât mai tulburător.

CAPITOLUL 13
Veşti minunate

Pe veranda Palatului Soarelui era rece, în ciuda focurilor care ardeau în şemineurile aflate de o parte şi de cealaltă a încăperii, a covoarelor groase şi a

acoperişului înclinat din sticlă, prin care pătrundea lumina strălucitoare a dimineţii acolo unde zăpada aşternută pe traversele subţiri nu o împiedica. Totuşi, era potrivită pentru a primi audienţă. Cadsuane considerase de cuviinţă să nu îşi însuşească sala tronului. Până în acel moment, Seniorul Dobraine nu spusese nimic referitor la faptul că ea le ţinea sub supraveghere pe Caraline Damodred şi pe Darlin Sisnera – ea nu vedea o cale mai bună de a le păzi de necazuri decât dacă le ţinea din scurt –, însă putea începe să se agite din cauza acesta dacă ea depăşea ceea ce el considera a fi cuviincios. El ţinea prea mult la băiat ca ea să îl forţeze. Era loială legămintelor făcute. Dacă privea în urmă, îşi amintea eşecurile pe care le regreta amarnic şi greşelile care costaseră multe vieţi, însă aici nu îşi permitea nici eşecuri, nici greşeli. Categoric niciun eşec. Lumină, îi venea să *muşte* pe cineva!

— Cer întoarcerea călăuzei mele a vânturilor, Aes Sedai.

Harine din Togara, purtând veşminte din mătase verde cusute cu fire din aur, stătea nemişcată în faţa Cadsuanei strângând din buzele-i pline. Deşi faţa nu îi era brăzdată de riduri, avea şuviţe albe prin părul-i lung şi negru. Fiind stăpână a valurilor pentru clanul ei, ea se aflase la cârma unei corăbii mari cu mult timp înainte. Stăpâna velelor aflată în slujba ei, Derah din Selaan, o femeie tânără îmbrăcată în albastru şedea pe un scaun aflat la o jumătate de metru mai în spate, conform obiceiului lor în ceea ce privea rangul. Cele două semănau cu două statui întunecate ce întruchipau indignarea, iar podoabele lor ciudate subliniau, într-o oarecare măsură, acest efect. Niciuna nu îi aruncă nici măcar o privire lui Eben atunci când acesta făcu o plecăciune şi le oferi pe o tavă nişte cupe din argint cu vin aromat.

Băiatul nu păru să ştie ce să facă mai departe atunci când ele nu luară cupele. Încruntându-se nesigur, el rămase aplecat până când Daigian îl apucă de haina roşie şi îl trase deoparte zâmbind. Îmbrăcat în veşminte bleumarin cu dungi albe, părea un porumbel domestic amuzat. Era un flăcău zvelt, cu nas şi urechi mari, deloc chipeş, darămite drăguţ. Ea era foarte posesivă când venea vorba despre el. Cei doi se aşezară împreună pe o bancă tapiţată în faţa unuia dintre şemineuri şi începură să se joace cu sfoara trecută printre degete.

— Sora ta ne ajută să aflăm ce s-a întâmplat în acea zi nefericită, zise cu blândeţe Cadsuane, oarecum absentă.

Luând o gură de vin aromat, ea aşteptă, fără să îi pese dacă ele îi observau nerăbdarea. Indiferent cât de mult bombănea Dobraine despre cât de imposibil era să se respecte termenii înţelegerii incredibile pe care Rafela şi Merana o pecetluiseră în numele băiatului al' Thor, el tot s-ar fi putut ocupa singur de oamenii mării. Ea abia dacă se gândea la ei. Probabil că asta le convenea şi lor de minune. Dacă ea se concentra pe Atha'an Miere, i-ar fi fost foarte greu să nu îi împrăştie ca pe nişte mici insecte, deşi nu ei erau adevăratul motiv al exasperării ei.

Cinci surori şedeau în faţa şemineului din partea cealaltă a verandei, departe de Daigian şi Eben. Nesune avea o carte groasă, legată cu lemn, din biblioteca Palatului, care stătea desfăcută pe un suport din faţa scaunului ei. La fel ca şi celelalte, ea purta o rochie simplă din lână, care era mai potrivită pentru o negustoreasă decât pentru o aes sedai. Dacă vreuna regreta lipsa mătăsurilor sau a banilor pentru mătăsuri, atunci ascundea foarte bine acest lucru. Sarene, cu cozile subţiri şi împletite cu mărgele, lucra la un goblen, împunsăturile acului dând naştere unui câmp de flori. Erian şi Beldeine jucau moara, supravegheate de Elza, care îşi aştepta rândul ca să joace cu învingătoarea. După toate aparenţele, ele păreau să se bucure de o dimineaţă liniştită, fără să aibă nicio grijă. Poate că ştiau că se aflau acolo pentru că ea voia să le examineze. De ce acestea îi juraseră credinţă băiatului al' Thor? Măcar Kiruna şi celelalte se aflaseră în prezenţa lui atunci când hotărâseră să îi jure credinţă. Ea era dispusă să recunoască faptul că nimeni nu putea rezista influenţei unui *ta'veren* atunci când se afla în prezenţa acestuia, însă cele cinci primiseră o pedeapsă aspră pentru că îl răpiseră şi hotărâseră să jure loialitate înainte să fie duse la el. La început, ea fusese dispusă să le accepte explicaţiile variate, însă, în ultimele zile, această dispoziţie se cam schimbase într-un mod tulburător.

— *Călăuza vânturilor* ce se află în slujba mea nu se supune autorităţii tale, Aes Sedai, zise Harine pe un ton aspru, ca şi când ar fi negat legătura prin sânge. Shalon trebuie, şi îmi va fi adusă înapoi de îndată.

Derah încuviinţă scurt din cap. Cadsuane credea că stăpâna velelor ar putea face la fel dacă Harine i-ar fi poruncit să se arunce de pe o stâncă. În ierarhia Atha'an Miere, Derah se afla cu mult sub Harine. Doar atât ştia Cadsuane despre ele. Poate că oamenii mării se vor dovedi a fi folositori sau nu, însă ea putea găsi o cale prin care să îi ţină din scurt.

— Aceasta este o investigaţie a aes sedai, răspunse ea pe un ton răspicat. Trebuie să respectăm legea Turnului.

Liber interpretată. Ea crezuse întotdeauna că spiritul legii era mult mai important decât litera legii.

Harine şuieră ca o viperă şi începu să îşi înşiruie din nou drepturile şi pretenţiile, însă Cadsuane o ascultă doar cu jumătate de ureche.

Ea mai că o înţelegea pe Erian, o illianeră cu faţa palidă şi părul negru, care insista cu înverşunare că trebuia să se afle alături de băiat atunci când acesta va lupta în Ultima Bătălie. Şi Beldeine, care abia obţinuse şalul şi nu avea încă acea faţă fără vârstă, era atât de hotărâtă să fie aşa cum trebuia să fie o Verde. Şi Elza, o andorană cu o faţă plăcută, ai cărei ochi aproape că îi străluceau atunci când spunea că trebuia să se asigure că el va trăi ca să îl înfrunte pe Cel Întunecat. Era o altă Verde, încă şi mai înverşunată decât majoritatea. Nesune, care stătea aplecată peste cartea ei, semăna cu o pasăre cu ochi negri care privea cu atenţie un vierme. Era Brună şi era în stare să intre într-o ladă plină cu scorpioni dacă voia să cerceteze. Sarene putea fi suficient de neghioabă încât să tresară dacă cineva ar fi considerat-o drăguţă, darămite splendidă, însă Sora Albă se baza pe precizia calmă a logicii că al' Thor era Dragonul Renăscut şi era logic ca ea să îl urmeze. Deşi erau motive necugetate, motive idioate, ea le-ar fi putut accepta dacă nu erau ceilalţi.

Uşa care dădea în coridor se deschise, iar înăuntru pătrunseră Verín şi Sorilea. Femeia Aiel cu faţa arsă de soare şi cu părul alb îi dădu ceva mic lui Verín, iar Sora Brună vârî acel ceva în săculeţul de la brâu. Verín purta o broşă cu flori pe rochia ei simplă de culoarea bronzului, prima podoabă pe care Cadsuane o văzuse vreodată la ea, în afară de inelul cu Marele Şarpe.

— Asta te va ajuta să dormi, zise Sorilea, dar nu uita... decât trei picături în apă sau una în vin. Dacă vei scăpa mai mult, s-ar putea să dormi o zi întreagă sau mai mult. Dacă vei scăpa mult mai mult, nu te vei mai trezi. N-are gust ca să-ţi dai seama, aşa că trebuie să fii cu băgare de seamă.

Aşadar, şi Verín avea probleme cu somnul. Cadsuane nu mai dormise bine de când băiatul fugise din Palatul Soarelui. Dacă dormea bine într-o noapte, *putea* să muşte pe cineva. Nesune şi celelalte o priveau neliniştite pe Sorilea. Băiatul le

făcuse *ucenicele* înţeleptelor, iar ele aflaseră că femeile aiel luaseră acest lucru foarte în serios. Dacă Sorilea ar fi pocnit o dată din degetele-i osoase, dimineaţa lor liniştită ar fi putut lua sfârşit.

Harine se aplecă în scaunul ei şi o lovi cu degetele pe obraz pe Cadsuane!

— Nu mă asculţi, zise ea pe un ton aspru. Pe chipul ei se citea o furie oarbă, dar nici stăpâna velelor nu se lăsa mai prejos. Mă *vei* asculta!

Cadsuane îşi împreună mâinile şi o privi pe femeie peste vârful degetelor. Nu. Ea nu îi va îngădui stăpânei valurilor să o bată la cap. Nu o va trimite pe femeie înapoi în odaia ei plângând. Va fi cât va putea de diplomată, aşa cum îşi dorea Coiren. Ea parcurse în grabă ceea ce auzise.

— Vorbeşti în numele stăpânei corăbiilor a neamului Atha'an Miere, în numele autorităţii ei, ceea ce este mai mult decât îmi pot închipui, zise ea cu blândeţe. Dacă nu o vei primi înapoi pe călăuza vânturilor într-un ceas, vei avea grijă să mă pedepsească aspru Coramoor. Vrei să ţi se ceară iertare deoarece călăuza vânturilor a fost întemniţată. Şi îmi ceri să îl fac pe Seniorul Dobraine să renunţe pe dată la ţinutul făgăduit de Coramoor. Cred că am acoperit toate punctele esenţiale.

În afară de cel în care ea ar fi fost biciuită!

— Prea bine, zise Harine, lăsându-se din nou pe spate căci acum deţinea controlul. Zâmbetul ei era dezgustător de satisfăcut. Află că...

— Nu dau doi bani pe Coramoorul tău, continuă Cadsuane pe un ton blând.

Toţi banii din lume pentru Dragonul Renăscut, dar niciunul pentru Coramoor. Ea nu îşi schimbă defel tonul.

— Dacă mă mai atingi din nou fără să-ţi dau voie, am să pun să fii dezbrăcată, legată şi dusă în odaia ta într-un sac. Ei bine, diplomaţia nu fusese niciodată punctul ei forte. Dacă nu încetezi să mă mai baţi la cap cu sora ta... Ei bine, s-ar putea să mă înfurii de-a binelea.

Ridicându-se în picioare, ea ignoră pufăitul indignat al femeii din neamul oamenilor mării şi ridică tonul ca să fie auzită în partea cealaltă a încăperii.

— Sarene!

Tarabonera zveltă îşi întoarse capul de la goblenul ei, mărgelele zornăindu-i în cozi, şi se grăbi să vină lângă Cadsuane. Şovăi înainte să facă o plecăciune, răsfirându-şi poalele gri-închis. Înţeleptele fuseseră nevoite să le înveţe să se conformeze atunci când o înţeleaptă vorbea, mai mult decât o cerea obiceiul. Într-adevăr, existau unele avantaje dacă era o legendă, mai ales o legendă imprevizibilă.

— Însoţeşte-le pe cele două până la odăile lor! porunci Cadsuane. Doresc să postească şi să cugete asupra bunului-simţ. Ai grijă să facă asta. Iar dacă vor rosti vreun cuvânt nepoliticos, trage-le o palmă peste faţă. Dar cu diplomaţie.

Sarene tresări şi îşi deschise gura ca să se împotrivească acestor cuvinte ilogice, însă o singură privire din partea Cadsuanei o făcu să se întoarcă repede spre femeile din neamul Atha'an Miere şi să le facă semn să se ridice.

Harine sări în picioare, cu faţa întunecată şi încruntată. Înainte să apuce să rostească furioasă un cuvânt dintr-o tiradă, Derah îi atinse braţul şi se aplecă mai aproape ca să îi şoptească ceva la urechea plină de cercei, ţinându-şi căuş mâna cu tatuaje negre. Indiferent ce i-o fi spus stăpâna velelor, Harine îşi închise gura. Deşi chipul nu i se mai îmblânzi, ea le aruncă o privire surorilor din partea cealaltă a încăperii şi, după o clipă, îi făcu un semn Sarenei să o ia înainte. Harine s-o fi prefăcând că ea hotărâse să plece, însă Derah o urma atât de îndeaproape, încât părea s-o mâne şi aruncă o privire neliniştită peste umăr înainte ca uşa să se închidă în urma ei.

Cadsuane mai că regretă că dăduse acea poruncă frivolă. Sarene va face întocmai cum i se spusese. Femeile din neamul oamenilor mării erau enervante şi inutile. Trebuia să scape de acea nervozitate ca să se poată concentra asupra a ceea ce era important, iar dacă le va găsi vreo folosinţă, atunci trebuia să identifice într-un fel sau altul uneltele necesare. Ea era prea furioasă din cauza lor ca să îi pese ce se va întâmpla cu ele. Nu, era furioasă pe băiat, însă deocamdată nu putea pune mâna pe el.

Dregându-şi glasul zgomotos, Sorilea îşi întoarse privirea încruntată de la Sarene şi de la Atha'an Miere şi şi-o îndreptă asupra surorilor adunate în partea cealaltă a verandei. Brăţările din jurul încheieturii îi zornăiră când ea îşi aranjă şalul. Încă

o femeie care avea o dispoziţie proastă. Oamenii mării aveau păreri ciudate referitoare la „sălbaticii aieli" – deşi, adevărul fie spus, nu atât de ciudate decât unele pe care le crezuse Cadsuane înainte să o cunoască pe Sorilea – nici înţeleptele nu îi agreau deloc.

Cadsuane se duse să o întâmpine zâmbind. Sorilea nu era genul de femeie pe care să o faci să vină la tine. Toată lumea credea că ele începeau să se împrietenească – ceea ce era posibil, realiză ea cu mirare –, însă nimeni nu ştia despre alianţa lor. Eben îşi făcu apariţia ducând tava şi păru uşurat când ea îşi puse cupa pe jumătate goală pe ea.

— Aseară târziu, zise Sorilea când băiatul în haină roşie se întoarse repede lângă Daigian, Chisaine Nurbaya a cerut să-l slujească pe *Car'a'carn.* În vocea ei se simţea dezaprobarea. Înainte de ivitul zorilor, Janine Pavlara a cerut acelaşi lucru apoi Innina Darenhold, apoi Vayelle Kamsa. Dar nu le fusese îngăduit să vorbească una cu cealaltă. N-are cum să fie o înţelegere tainică a lor. Le-am acceptat rugăminţile.

Cadsuane scoase un sunet enervat.

— Presupun că le-ai pus deja să facă penitenţă, murmură ea, după ce se gândi bine.

Nouăsprezece surori fuseseră prizoniere în tabăra aielilor, nouăsprezece surori fuseseră trimise de neghioaba de Elaida ca să îl răpească pe băiat, iar acum *toate* juraseră să îl urmeze! Ultimele erau cele mai rele.

— Ce le-ar putea determina pe surorile *Roşii* să jure credinţă unui bărbat care poate conduce Puterea?

Verín începu să facă o remarcă, apoi tăcu în faţa femeii aiel. În mod ciudat, în această ucenicie impusă, Verín se simţea la fel de în largul ei precum un bâtlan în mlaştină. Ea petrecea mai mult timp în tabăra aielilor decât în afara ei.

— Nu penitenţă, Cadsuane Melaidhrin. Sorilea îşi flutură mâna într-un gest dispreţuitor, făcând să-i zornăie din nou brăţările din aur şi fildeş. Ele încearcă să îndeplinească *tohul* într-un mod în care nu poate fi îndeplinit. Un lucru la fel de necugetat ca acela de a le numi *da'tsang* de la bun început, dar poate că nu sunt departe de mântuire dacă sunt dornice să încerce, recunoscu ea cu părere de

rău. Sorilea îşi arăta făţiş antipatia faţă de cele nouăsprezece surori. Ea schiţă un zâmbet. Oricum, le vom învăţa mai multe decât au nevoie să înveţe.

Femeia părea să creadă că toate femeile aes sedai aveau nevoie să fie ucenice ale înţeleptelor.

— Nădăjduiesc că vei continua să le supraveghezi îndeaproape, zise Cadsuane. Mai ales pe astea patru. Ea era convinsă că îşi vor ţine acel jurământ caraghios, chiar dacă nu întotdeauna aşa cum i-ar fi plăcut băiatului, dar exista şi posibilitatea ca una sau două dintre ele să fie din Ajah Neagră. Odinioară, ea crezuse că era pe punctul să le stârpească pe Negre, însă văzuse cum prada îi scăpase printre degete ca fumul, acesta fiind cel mai amarnic eşec al ei – în afară, poate, de acela de a nu afla ce pusese la cale verişoara Caralinei Damodred în Ţinuturile de Hotar decât atunci când trecuseră prea mulţi ani ca să mai poată face ceva. Acum, până şi Ajah Neagră părea să fie o diversiune de la ce era cu adevărat important.

— Ucenicele sunt întotdeauna supravegheate îndeaproape, răspunse femeia cu faţa înăsprită de vreme. Cred că trebuie să le reamintesc ăstora de aici că ar trebui să fie recunoscătoare pentru că li se îngăduie să stea tolănite ca nişte căpetenii de clan.

Cele patru surori care rămăseseră în faţa şemineului se ridicară sprintene când ea se apropie de ele, făcură plecăciuni adânci şi ascultară cu atenţie ceea ce le spunea ea în şoaptă, scuturându-şi un deget. Sorilea o fi crezând că le putea învăţa multe lucruri, însă femeile aflaseră deja că şalul de aes sedai nu oferea niciun soi de protecţie unei ucenice a înţeleptelor. Cadsuanei i se părea că *tohul* semăna foarte mult cu o penitenţă.

— Ea este... nemaipomenită, şopti Verín. Mă bucur nespus că este de partea noastră. Dacă aşa o fi...

Cadsuane îi aruncă o privire aspră.

— Ai aerul unei femei care are ceva de spus, dar nu vrea să spună. Despre Sorilea?

Alianţa era foarte vag definită. Prietene sau nu, ea şi înţeleapta ar fi putut sfârşi prin a avea fiecare ţeluri diferite.

— Nu despre asta.

Femeia scundă şi îndesată oftă. În ciuda feţei pătrăţoase, când îşi înclina capul într-o parte, semăna cu o vrabie foarte durdulie.

— Ştiu că nu era treaba mea, Cadsuane, dar cum Bera şi Kiruna n-au ajuns nicăieri cu musafirele noastre, aşa că am stat puţin de vorbă între patru ochi cu Shalon. După câteva întrebări *blânde,* ea mi-a spus toată povestea, iar Ailil a confirmat totul de îndată ce şi-a dat seama că ştiam deja. Imediat ce oamenii mării au ajuns aici, Ailil a abordat-o pe Shalon nădăjduind că va afla ce voiau de la tânărul al' Thor. În ceea ce o privea pe Shalon, ea voia să afle orice putea despre el şi despre situaţia de aici. Asta a dus la întâlniri, care au condus la prietenie, care le-a făcut să devină prietene de aşternut. Mai mult din cauza singurătăţii decât din altă cauză, presupun. Oricum, asta ascundeau ele mai mult decât se spionau reciproc.

— Au îndurat atâtea zile de inchiziţie ca să ascundă *asta!* remarcă Cadsuane, nevenindu-i a crede.

Bera şi Kiruna le făcuseră pe cele două să urle!

Ochii lui Verín străluciră de o bucurie suprimată.

— Cel puţin în public, Cairhieninii sunt pudici, Cadsuane. S-or fi giugiulind ca iepurii în iatacurile lor, dar nu ar recunoaşte că îşi ating propriii soţi dacă cineva i-ar auzi fără să vrea! Şi oamenii mării sunt aproape la fel de puritani. Cel puţin, Shalon este căsătorită cu un bărbat care are îndatoriri în altă parte, iar încălcarea jurămintelor nupţiale este considerată o nelegiuire foarte gravă. O încălcare a propriei discipline pare-se. Dacă sora ei ar afla, Shalon ar fi... „Călăuza vânturilor pe o barcă cu vâsle"... cred că acestea au fost cuvintele ei.

Cadsuane îşi dădu seama că podoabele din păr i se legănau când ea scutură din cap. Când cele două femei fuseseră descoperite imediat după atacul asupra Palatului, legate cu căluş la gură şi vârâte sub patul lui Ailil, ea bănuise că acestea ştiau mai multe despre atac decât recunoşteau. Odată ce acestea refuzaseră să spună de ce se întâlniseră în taină, ea fusese convinsă de asta. Poate că ele chiar erau implicate cumva, deşi se părea că atacul era lucrarea asha'manilor renegaţi. Cel puţin, se credea că erau renegaţi. Atât timp şi efort irosite degeaba. Sau,

poate, nu chiar degeaba, dacă ele erau atât de disperate ca să ascundă lucrurile.

— Du-o pe Doamna Ailil în odaia sa, împreună cu scuze pentru tratamentul suferit, Verín. Oferă-i asigurări... foarte... slabe că mărturisirile ei nu vor fi divulgate. Asigură-te că va înţelege cât sunt de slabe. Şi sugerează-i *cu tărie* că ar fi bine să mă ţină la curent cu orice află despre fratele ei.

Şantajul nu era pe gustul ei, însă îl folosise deja în cazul celor trei asha'mani, iar Toram Riatin ar fi putut crea în continuare necazuri chiar dacă răzvrătirea lui părea să fi dispărut. Adevărul fie spus, ei puţin în păsa cine şedea pe Tronul Soarelui, însă intrigile şi comploturile celor care considerau tronurile mai importante interferau adeseori cu chestiuni mult mai importante.

Verín zâmbi, iar cocul i se legănă când ea încuviinţă din cap.

— Oh, da, cred că asta va funcţiona foarte bine! mai ales că îşi urăşte fratele din tot sufletul. Acelaşi lucru şi pentru Shalon, presupun? Doar că vei dori să afli ce se întâmplă în Ata'an Miere? Nu ştiu sigur cât de mult o va trăda pe Harine, indiferent de consecinţele pe care le-ar putea avea de suferit.

— Va trăda ce îi voi cere să trădeze, zise Cadsuane, încruntându-se. Ţine-o până mâine, târziu.

Harine nu trebuia să creadă o clipă că cerinţele îi vor fi îndeplinite. Oamenii mării erau o altă unealtă pe care să o folosească împotriva băiatului. Nimic mai mult. Toată lumea şi totul trebuia perceput în această lumină.

Corele se furişă pe verandă prin spatele lui Verín şi închise uşa cu grijă, nădăjduind parcă să nu deranjeze pe nimeni. Nu îi stătea în fire să se comporte astfel. Zveltă ca un băieţandru, cu sprâncene negre, stufoase şi un păr negru şi lucios care i se revărsa pe spate şi care îi dădea un aer sălbatic oricât de curate şi îngrijite i-ar fi fost hainele, Sora Galbenă părea mai degrabă gata să intre într-o încăpere râzând. Frecându-şi vârful nasului cârn, ea o privi şovăitoare pe Cadsuane, fără acea strălucire obişnuită din ochii ei albaştri.

La un semn poruncitor al Cadsuanei, Corele trase aer în piept şi pluti peste covoare, strângându-şi cu ambele mâini poalele albastre cu dungi galbene. Aruncându-le o privire surorilor strânse în jurul Sorilei în capătul celălalt al încăperii şi lui Daigian, care îşi făcea de lucru cu sfoara împreună cu Eben în

capătul celălalt, ea vorbi cu o voce blândă în care se simţea un uşor accent Murandy.

— Am cele mai bune veşti, Cadsuane. După tonul ei, nu părea prea sigură de cât de minunate erau. Ştiu că mi-ai zis să îl ţin ocupat pe Damer aici, în Palat, dar el a insistat să arunce o privire la surorile care se află în tabăra aielilor. Deşi are o fire blândă, el poate fi foarte insistent atunci când vrea ceva şi foarte sigur, aşa cum este soarele, că nu există nimic ce nu poate fi Tămăduit. Ei bine, adevărul este că s-a dus şi-a tămăduit-o pe Irgain. Cadsuane, este ca şi când ea n-a fost niciodată...

Ea şovăi, nemaiputând să rostească un cuvânt. Însă acesta plutea în aer: „Ferecată".

— Veşti minunate, zise Cadsuane fără intonaţie.

Aşa şi era. Fiecare soră simţea undeva, înlăuntrul ei teama de a nu fi separată de Putere. Iar acum, fusese descoperită o cale de a tămădui ceea ce nu putea fi tămăduit. De un bărbat. Vor exista lacrimi şi incriminări înainte ca toată povestea *asta* să ia sfârşit. Oricum, în vreme ce fiecare soră care va afla despre asta o va considera o descoperire monumentală – din mai multe privinţe; un bărbat! –, era ca o furtună într-un pahar cu apă în comparaţie cu Rand al' Thor.

— Presupun că se oferă să fie bătută ca şi celelalte?

— Nu va fi nevoită, zise Verín, absentă. Ea se încrunta la o pată de cerneală de pe deget, dar parcă privea cu atenţie cu totul altceva. Se pare că înţeleptele au decis că Rand le-a pedepsit suficient pe Irgain şi pe celelalte două atunci când el... a făcut ce-a făcut. În acelaşi timp, acestea le tratau pe celelalte ca pe nişte animale inutile, străduindu-se să le ţină pe cele trei în viaţă. Am auzit zvonuri despre a-i găsi Ronaillei un soţ.

— Irgain ştie despre jurămintele pe care le-au rostit acestea. Vocea Corelei părea uşor amuzată. A început să plângă pierderea străjerilor ei aproape de îndată ce Damer a terminat cu ea, dar e pregătită să jure. Treaba e că Damer vrea să încerce şi cu Sashalle, şi cu Ronaille. În mod surprinzător, ea îşi îndreptă umerii, luând o atitudine aproape sfidătoare. Ca orice Galbenă, fusese întotdeauna la fel de arogantă, însă fusese tot timpul unde îi era locul când venea vorba de Cadsuane.

Nu pot îngădui ca o soră să rămână în starea aceea dacă există o scăpare, Cadsuane. Vreau să îl las pe Damer să încerce şi cu ele.

— Fireşte, Corele.

O parte din firea insistentă a lui Damer părea să se transmită şi la ea. Cadsuane era dispusă să accepte acest lucru, atât timp cât nu se ajungea prea departe. Ea începuse să strângă în jurul ei surori în care avea încredere – cele care erau aici, cu ea – şi altele încă din ziua în care aflase despre întâmplările ciudate din Shienar. Iscoadele ei le supravegheaseră ani la rând pe Siuan Sanche şi pe Moiraine Damodred fără să afle ceva folositor până în acel moment, însă doar pentru că avea încredere în ele, nu însemna că ea intenţiona să le lase să plece la treaba lor. Miza era prea mare. Dar nici nu putea renunţa la o asemenea soră.

Uşa fu trântită de perete când Jahar dădu buzna înăuntru, clopoţeii argintii din vârful cozilor negre zornăind. Capetele se întoarseră ca să îl privească pe tânărul în haină albastră, cu o croială potrivită, pe care i-o alesese Merise. Până şi Sorilea, şi Sarene se zgâiau. Însă cuvintele care îi ieşeau valvârtej pe gură alungară orice impresie despre cât de frumos era chipul lui ars de soare.

— Alanna a leşinat, Cadsuane. S-a prăbuşit pe coridor. Merise a poruncit să fie dusă în odaia ei şi m-a trimis după tine.

Ignorând exclamaţiile de uimire, Cadsuane le chemă pe Corele şi pe Sorilea – care nu puteau fi lăsate deoparte şi îi porunci lui Jahar să o ia înainte. Le însoţi şi Verín, iar Cadsuane nu o opri. Verín putea să observe ceea ce alţii treceau cu vederea.

Servitorii în livrele negre habar nu aveau cine sau ce era Jahar, dar se dădeau repede din calea lui în timp ce Cadsuane îl urma cu paşi repezi. Dacă i-ar fi spus să se grăbească mai tare, ar fi fost nevoită să fugă. Nici nu apucă să ajungă prea departe, când un bărbat scund, cu partea din faţă a capului rasă şi cu o haină neagră prevăzută cu dungi colorate pe piept îi tăie calea şi făcu o plecăciune. Ea se văzu nevoită să se oprească în loc.

— Harul să te binecuvânteze, Cadsuane Sedai! zise el cu blândeţe. Iertare că te deranjez când eşti atât de grăbită, dar m-am gândit că ar trebui să-ţi spun că Doamna Caraline şi Înaltul Senior Darlin nu se mai află în palatul Doamnei Arilyn.

Se află pe o corabie ce se îndreaptă spre Tear. Mă tem că nu mai poţi ajunge la ei.

— Ai fi surprins până unde pot să ajung, Seniore Dobraine, zise ea pe un ton rece. Ar fi trebuit să lase măcar o soră în palatul lui Arilyn, dar fusese convinsă că cei doi se aflau în siguranţă. A fost o alegere înţeleaptă?

Ea era sigură că era lucrarea lui, deşi se îndoia că el ar fi avut tupeul să o recunoască. Nu era de mirare că el nu o bătuse la cap în ceea ce îi privea pe aceştia.

Tonul ei nu îl impresionă deloc pe individ, iar el o surprinse:

— Înaltul Senior Darlin urmează să fie Logofătul din Tear pentru Seniorul Dragon şi mi s-a părut înţelept să o scot din ţară pe Doamna Caraline. Ea a renunţat la rebeliune şi la pretenţia asupra Tronului Soarelui, dar alţii ar putea să încerce în continuare să se folosească de ea. Poate că n-a fost înţelept să îi laşi în grija servitorilor, Cadsuane Sedai. Pe Lumină, nu trebuie să dai vina pe ei! Au putut să ţină piept la doi... musafiri... dar nu şi soldaţilor mei.

Jahar nu mai avea răbdare să stea în loc. Merise îl ţinea din scurt. Şi Cadsuane era nerăbdătoare să ajungă la Alanna.

— Sper să ai aceeaşi părere peste un an, zise ea.

Dobraine abia dacă făcu o plecăciune.

Odaia în care fusese dusă Alanna era cea mai apropiată dintre cele disponibile. Nu era mare, părând mai mică din pricina lambriului negru pe care cairhieninii îl apreciau atât de mult. Odată ce intrară cu toţii, aceasta păru încă şi mai înghesuită. Merise pocni din degete şi arătă cu degetul, iar Jahar se retrase într-un colţ, însă acest lucru nu fu de prea mare ajutor.

Alanna stătea întinsă pe pat, cu ochii închişi, iar străjerul ei, Ihvon, era în genunchi şi îi freca încheietura.

— Parcă se teme să se trezească, zise bărbatul înalt şi zvelt. Nu îmi dau seama să aibă ceva, dar pare temătoare.

Corele îl dădu la o parte, astfel încât să îi poată cuprinde capul Alannei cu

mâinile. Strălucirea *saidarului* o înconjură pe sora galbenă, iar firul tămăduirii se aşeză pe Alanna, însă sora Verde nu schiţă nicio mişcare. Corele se retrase, clătinând din cap.

— N-oi fi eu atât de îndemânatică într-ale tămăduirii ca tine, Corele, zise Merise, dar am încercat şi eu.

După atâţia ani, accentul din Tarabon se simţea încă în vocea ei. Îşi purta părul negru strâns ca să nu-i acopere faţa severă. Cadsuane se încredea în ea mai mult poate decât în celelalte.

— Ce facem acum, Cadsuane?

Sorilea o privea pe femeia întinsă pe pat şi care nu avea nicio expresie întipărită pe faţă, în afară de buzele strânse. Cadsuane se întrebă dacă nu cumva ea reevalua alianţa lor. Şi Verín o privea pe Alanna, părând îngrozită de-a binelea. Cadsuane nu ar fi crezut că ar fi putut-o îngrozi ceva într-atât de mult pe Verín. Însă şi ea simţea un fior de groază. Dacă pierdea această legătură cu băiatul acum...

— Ne aşezăm şi aşteptăm să se trezească, zise ea pe un ton calm.

Nu puteau face nimic. Nimic.

— El unde e? mârâi Demandred, strângându-şi pumnii la spate.

Cum stătea, aşa, cu picioarele depărtate, el ştia că domina încăperea. Întotdeauna o făcea. Chiar şi aşa, îşi dorea ca Semirhage sau Mesaana să fi fost acolo. Deşi alianţa lor era delicată – nu era decât o simplă înţelegere ca să nu se întoarcă unul împotriva celuilalt până când ceilalţi vor fi fost eliminaţi –, totuşi aceasta dăinuise în tot acest timp. Împreună ei dezechilibraseră adversar după adversar, trimiţându-i pe mulţi la moarte sau mai rău. Însă lui Semirhage îi era greu să ia parte la aceste întâlniri, iar Mesaana fusese cam timidă în ultima vreme. Dacă se gândea să pună capăt alianţei...

— Al' Thor a fost văzut în cinci oraşe, inclusiv în acel loc blestemat din Pustiu, şi în alte câteva zeci de orăşele de când proastele alea – idioatele alea! – au eşuat în Cairhien. Şi asta doar din rapoartele pe care le-am primit! Numai Marele Senior ştie ce altceva se mai târăşte spre noi pe cal sau pe oi sau pe ce o mai fi

găsind sălbaticii ăştia ca să ducă un mesaj.

Graendal alesese decorul, din moment ce ea ajunsese prima, iar acest lucru îl enerva. Pereţii din sticlă făceau ca pardoseala din lemn să pară a fi înconjurată de o pădure plină cu lujeri viu coloraţi şi păsări cu aripi fâlfâitoare care erau încă şi mai colorate. Parfumul dulce şi trilurile cristaline umpleau aerul. Doar arcada uşii strica iluzia. De ce îşi dorea ea o amintire a ceea ce era pierdut? În curând, ei vor putea face un perete din lănci de şoc şi aripi, în afara acestui palat, aproape de Shayol Ghul. Oricum, din câte îşi amintea el, ea ura tot ce însemna natură.

Osan'gar se încruntă la auzul cuvintelor „proaste" şi „idioate, însă îşi netezi repede faţa comună şi ridată, atât de diferită de cea cu care se născuse. Indiferent de numele pe care îl purta, el ştiuse întotdeauna pe cine să provoace şi pe cine nu.

— O chestiune de noroc, zise el pe un ton calm, deşi începu să îşi frece mâinile.

Ţinea de un obicei mai vechi. Era înveşmântat ca un domnitor al acestei vârste, într-o haină cu broderii din aur atât de bogate, încât aproape că acopereau materialul roşu, şi cu cizme cu ciucuri aurii. La gât şi la încheieturi purta atât de multă dantelă, încât ai fi putut înveli un prunc în ea. Bărbatul nu înţelesese niciodată ce însemna excesul. Dacă nu ar fi avut înzestrări speciale, el nu ar fi fost niciodată un numit. Dându-şi seama ce făcea cu mâinile, Osan'gar luă cupa de vin cu picior de *cuendillar* de pe masa rotundă de lângă scaunul lui şi inhală adânc aroma vinului negru.

— Simple probabilităţi, murmură el, încercând să pară calm. Data următoare, el va fi ucis sau luat prizonier. Norocul nu îl poate proteja la nesfârşit.

— Ai de gând să te bazezi pe noroc?

Aran'gar stătea tolănită pe un scaun lung şi curgător de parcă acesta ar fi fost un pat. Oferindu-i un zâmbet viclean lui Osan'gar, ea îşi îndoi un picior proptindu-l pe degetele goale, astfel încât crăpătura fustei ei de un roşu-aprins îl expuse până la şold. Cu fiecare respiraţie, pieptul ei plin părea să se elibereze din strânsoarea satinului roşu. Toată purtarea ei se schimbase de când devenise femeie, însă nu şi esenţa a ceea ce fusese pus în acel trup femeiesc. Deşi Demandred nu dispreţuia plăcerile carnale, într-o bună zi, aceste pofte ale ei îi

vor aduce pieirea. Aşa cum o mai făcuseră cândva. Nu că el ar fi jelit-o, fireşte, dacă data următoare avea să fie şi utima.

— Tu trebuia să îl supraveghezi, Osan'gar, continuă cu vocea ei mângâind fiecare silabă. Tu şi Demandred. Osan'gar tresări şi îşi linse buzele, iar ea râse gutural. Treaba mea este...

Ea apăsă cu degetul mare o margine a scaunului de parcă ar fi implântat ceva în el şi râse din nou.

— Credeam că vei fi mai îngrijorată, Aran'gar, murmură Graendal peste cupa ei de vin. Ea îşi ascundea dispreţul cam tot atât de bine cum îi ascundea rochia transparentă precum o ceaţă argintie curbele voluptuoase. Tu, şi Osan'gar şi Demandred. Şi Moridin, oriunde s-o fi aflat. Poate că ar trebui să te temi de reuşita lui al' Thor la fel de mult ca de eşecul lui.

Râzând, Aran'gar îi prinse mâna femeii care stătea în picioare într-a ei. Ochii ei verzi scăpărau.

— Iar tu poate mi-ai explica mai bine ce vrei să spui dacă am fi singure?

Rochia lui Graendal deveni neagră ca smoala. Eliberându-şi mâna, trase o înjurătură crasă, apoi se îndepărtă de scaun. Aran'gar... chicoti.

— Ce vrei să spui? zise Osan'gar pe un ton aspru, chinuindu-se să se ridice de pe scaun. Odată în picioare, el luă o postură de pedagog, apucându-şi cu mâinile reverele, iar tonul lui deveni pedant. În primul lui, draga mea Graendal, mă îndoiesc că până şi eu aş putea găsi o cale prin care să înlătur umbra Marelui Senior din *saidin.* Al' Thor este un bărbat. Orice ar încerca, inevitabil se va dovedi a fi insuficient, iar eu, unul, nu cred că îşi poate imagina cum să înceapă măcar. Oricum, îl vom opri din a mai încerca, pentru că Marele Senior porunceşte asta. Pot înţelege teama de nemulţumire a Marelui Senior dacă vom da greş, oricât de puţin probabil ar fi, dar de ce aceia numiţi de tine ar avea o teamă anume?

— Orb şi sec, ca de obicei, murmură Graendal.

Odată ce îşi regăsi stăpânirea de sine, rochia ei deveni din nou transparentă precum ceaţa, deşi era roşie. Poate că nu era într-atât de calmă pe cât lăsa să se vadă. Sau poate că voia să îi facă săcreadă că îşi stăpânea o oarecare tulburare. În

afară de *streith,* toate podoabele ei erau din acea epocă: pietrele roşii din părul auriu, rubinul mare care îi atârna între sâni, brăţările din aur de la ambele încheieturi ale mâinilor şi încă ceva destul de ciudat, iar Demandred se întreba dacă cineva observase. Inelul simplu din aur de pe degetul mic al mâinii stângi. Pe Graendal nu o *caracteriza* simplitatea.

— Dacă tânărul va reuşi cumva să înlăture umbra, atunci... Voi, care puteţi conduce *saidinul,* nu veţi mai avea nevoie de protecţia specială a Marelui Senior. Se va încrede el în... loialitatea... voastră atunci?

Ea sorbi din vin, zâmbind.

Osan'gar nu zâmbi. El păli la faţă şi îşi trecu mâna peste buze. Aran'gar se aşeză în şezut la marginea scaunului lung, fără a mai încerca să pară senzuală. Degetele îi erau ca nişte gheare, o privi cu atâta duşmănie pe Graendal de parcă ar fi fost pregătită să o strângă de gât.

Demandred îşi strânse pumnii. În sfârşit, totul ieşise la lumină. El nădăjduise ca al' Thor să fie mort sau măcar captiv. În timpul Războiului Puterii, mai mult de o duzină de numiţi îşi pierduseră viaţa din cauza bănuielii Marelui Senior.

— Marele Senior este convins că îi sunteţi cu toţii loiali, anunţă Moridin, intrând cu paşi hotărâţi de parcă ar fi fost însuşi Marele Senior al Întunericului.

El păruse adeseori să creadă acest lucru, iar faţa de băiat pe care o avea acum nu schimbase această aparenţă. În ciuda cuvintelor rostite, faţa lui era întunecată, iar veşmintele lui negre făceau să i se potrivească numele de Moarte.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi decât atunci când el va înceta să mai fie convins de asta.

Fata, Cyndane, îl urmă ca un animal de companie. Era pieptoasă, avea părul argintiu şi era îmbrăcată în roşu şi negru. Dintr-un anume motiv, Moridin avea pe umăr un şobolan, care adulmeca aerul cu botul lui rozaliu şi îşi plimba ochii negri şi vigilenţi prin încăpere. Sau poate că nu exista vreun motiv. Faţa aceea tânără nu îl făcea să pară mai întreg la minte.

— De ce ne-ai chemat aici? întrebă Demandred. Am multe de făcut şi n-am timp de pălăvrăgeli.

Fără să îşi dea seama, el încercă să stea mai drept ca să fie la acelaşi nivel cu celălalt bărbat.

— Mesaana lipseşte din nou? întrebă Moridin în loc să răspundă. Păcat. Ar trebui să audă ce am de spus. Ridicând de coadă şobolanul de pe umărul său, privea cum animalul dădea inutil din picioruşe. Nimic, în afară de şobolan, nu părea să existe pentru el. Se pare că lucruri mărunte şi neimportante pot deveni foarte importante, continuă el în şoaptă. Şobolanul acesta... Dacă Isam va reuşi să îl găsească şi să îl omoare pe celălalt vierme, Fain... Un cuvânt şoptit la urechea nepotrivită sau nerostit la urechea potrivită. Un fluture dă din aripi pe o ramură, în vreme ce în partea cealaltă a lumii un munte se prăbuşeşte.

Şobolanul se răsuci brusc, încercând să-şi înfigă colţii în încheietura lui. Netulburat, el azvârli animalul cât colo. În aer, izbucni o flacără, ceva mai fierbinte decât o flacără, iar şobolanul dispăru. Moridin zâmbi.

Demandred tresări fără să vrea. Aceasta fusese Puterea Adevărată, iar el nu simţise nimic. Un fulg negru pluti pe deasupra ochilor albaştri ai lui Moridin. Urmă un altul, ca un şuvoi. De când îl văzuse ultima oară, bărbatul trebuie să fi folosit doar Puterea Adevărată pentru a obţine cât mai mult *saa* foarte repede. El însuşi nu îmbrăţişa Puterea Adevărată decât atunci când era nevoie. Fireşte, acum, doar Moridin avea acest privilegiu de când fusese... uns. Bărbatul chiar era nebun dacă o folosea fără nicio îngrădire. Era un drog care provoca mai multă dependenţă decât *saidinul,* era mai mortal decât otrava.

Traversând pardoseala dungată, Moridin îşi puse o mână pe umărul lui Osan'gar, puterea *saa* făcându-i zâmbetul mai ameninţător. Bărbatul mai scund înghiţi cu noduri şi zâmbi temător.

— Este bine că nu v-aţi gândit niciodată cum să înlăturaţi umbra Marelui Senior, zise încet Moridin, de când acesta fusese afară. Zâmbetul lui Osan'gar deveni şi mai bolnăvicios. Al' Thor nu este la fel de cugetat ca voi. Spune-le, Cyndane!

Femeia mignonă îşi îndreptă umerii. După faţă şi trup, ea semăna cu o prună coaptă, gata să fie culeasă, însă ochii ei mari şi albaştri erau ca de gheaţă. O piersică, poate. Aici şi acum, piersicile erau otrăvitoare.

— Bănuiesc că vă amintiţi de Choedan Kal. Deşi vocea ei şoptită era senzuală fără

nici cel mai mic efort, ea reuşi să îi dea o notă de sarcasm. Lews Therin are două dintre cheile de acces, câte una pentru fiecare. Şi cunoaşte suficient de bine o femeie ca să o folosească pe una din cele două. El plănuieşte să folosească *sa'angrealul* Choedan Kal pentru fapta lui.

Aproape toţi începură să vorbească în acelaşi timp.

— Credeam că toate cheile au fost distruse! exclamă Aran'gar, sărind în picioare. Ochii îi erau mari de frică. El ar putea distruge lumea doar *încercând* să folosească *sa'angrealul* Choedan Kal!

— Dacă ai fi citit şi altceva în afară de cărţile de istorie, ai fi ştiut că aceste obiecte nu pot fi distruse! îi spuse Osan'gar, mârâind la ea. El trăgea de guler de parcă acesta ar fi fost prea strâns, iar ochii păreau a fi gata să îi iasă din orbite. De unde ştie fata asta că obiectele sunt la el? De unde?

Graendal îşi scăpă cupa de vin din mână de îndată ce Cyndane rostise aceste cuvinte, şi se rostogolea pe pardoseală. Rochia ei deveni la fel de stacojie ca sângele proaspăt. Strâmba din gură de parcă ar fi fost gata să vomite.

— Iar tu ai nădăjduit să dai din întâmplare peste el! ţipă ea la Demandred. Ai nădăjduit să ţi-l găsească cineva! Prostule! Prostule!

Lui Demandred i se părea că Graendal era niţel cam flamboiantă chiar şi pentru ea. Era gata să pună rămăşag că această veste nu era o surpriză pentru ea. Se părea că ea trebuia supravegheată îndeaproape. El nu zise nimic.

Ducându-şi o mână la inimă, cum ar fi făcut un ibovnic, Moridin îi ridică bărbia Cyndanei cu vârful degetelor. În ochii ei se citea dispreţul, însă faţa ei era la fel de dulce ca a unei păpuşi. Cu siguranţă, ea îi acorda atenţia ca o marionetă.

— Cyndane ştie multe lucruri, zise încet Moridin, şi îmi spune tot ce ştie. Tot.

Deşi expresia de pe faţa femeii mignone nu se schimbase, ea tremura vizibil.

Femeia era o enigmă pentru Demandred. La început el crezuse că ea era Lanfear reîncarnată. Pentru transmigraţie trupurile trebuiau să fie alese dintre cele care erau disponibile... însă Osan'gar şi Aran'gar erau dovada vie a simţului umorului necruţător al Marelui Senior. El fusese convins de asta până când Mesaana îi

spusese că fata era mai puţin înzestrată decât Lanfear. Mesaana şi ceilalţi credeau că ea era din această vârstă. Cu toate astea, ea povestea despre al' Thor ca Lews Therin, aşa cum vorbea Lanfear, şi vorbea despre Choedan Kal precum cineva care cunoştea teroarea pe care o sădiseră ei în timpul Războiului Puterii. Doar focul-răului fusese mai de temut. Sau Moridin o învăţase ca să slujească propriilor lui scopuri? Dacă avea vreun scop anume. Întotdeauna existaseră momente când acţiunile bărbatului nu fuseseră decât pură nebunie.

— Aşadar, asta înseamnă că el trebuie să fie omorât până la urmă, zise Demandred. Nu îi era uşor să îşi ascundă satisfacţia. Rand al' Thor sau Lews Therin Telamon... el va fi mai liniştit atunci când individul va fi mort. Înainte ca acela să distrugă lumea, şi pe noi. Asta înseamnă că este cu atât mai urgent să îl găsim.

— Omorât? Moridin îşi mişcă mâinile de parcă ar fi cântărit ceva. Da, dacă se va ajunge la asta, zise el în cele din urmă. Nu va fi greu să îl găsim. Atunci când va folosi Choedan Kal, vom şti unde se află. Iar voi veţi merge acolo şi îl veţi înhaţa. Sau îl veţi ucide, dacă va fi nevoie. Sunt vorbele lui Nae'blis.

— Cum porunceşte Nae'blis, zise Cyndane nerăbdătoare, plecându-şi capul.

Ceilalţi îi ţinură isonul, deşi Arangar părea îmbufnată, Osan'gar, disperat, iar Graendal ciudat de îngândurată.

Pe Demandred îl durea să îşi plece capul la fel de mult cum cum îl durea să rostească aceste cuvinte. Aşadar, *ei* trebuiau să îl prindă pe al' Thor, când acesta va încerca să folosească Choedan Kal. Pe el şi pe o femeie care absorbeau suficientă Putere Supremă, încât să topească continente! Însă nu exista niciun indiciu că Moridin i-ar fi însoţit. Sau animalele lui de companie gemene, Moghedien şi Cyndane. Pentru moment, bărbatul era Nae'blis, dar poate că lucrurile vor putea fi aranjate astfel încât el să nu mai primească un alt trup data viitoare când va muri. Poate că lucrurile vor putea fi aranjate în curând.

CAPITOLUL 14
Ce ascunde un **văl**

Victoria lui Kidron despica valurile mari ale mării, lămpile poleite din cabina de la pupa se legănau pe suporturile lor, însă Tuon şedea calmă în timp ce lama din mâna sigură a Seluciei aluneca pe scalpul ei. Prin ferestrele înalte de la pupa, ea vedea alte corăbii mari despicând valurile gri-verzui şi împroşcând cu spumă albă. Erau cu sutele, întinzându-se spre orizont. De patru ori mai multe rămaseră la Tanchico. *Rhyagelle,* Cei Care se Întorceau Acasă. *Corenne,* Reîntoarcerea, începuse.

Un albatros părea să urmeze pe cer corabia *Kidron,* cu adevărat un semn prevestitor al victoriei, deşi aripile lungi ale păsării erau negre în loc să fie albe. Trebuia să însemne în continuare acelaşi lucru. Semnele prevestitoare nu se schimbau în funcţie de locul unde apăreau. Fie în Imfaral, fie în Noren M'Shar, ţipătul unei bufniţe în zori de zi însemna moarte şi ploaia cu soare, un musafir nepoftit.

Ritualul de dimineaţă cu lama pe care îl făcea slujnica ei era liniştitor, iar ea avea nevoie de asta în ziua aceea. Noaptea trecută, dăduse o poruncă la mânie. Nu trebuia rostită nicio poruncă la mânie. Se simţea aproape *sei'mosiev,* de parcă şi-ar fi pierdut onoarea. Echilibrul îi fusese tulburat, iar acest lucru era la fel de rău pentru întoarcere ca pierderea de *sei'taer.* Cu sau fără albatros.

Selucia şterse clăbucii cu o cârpă caldă şi umedă, apoi folosi o cârpă uscată şi, la sfârşit, pudră uşor scalpul neted cu o perie. Când slujnica se dădu la o parte, Tuon se ridică în picioare, iar rochia ei din mătase albastră, cu broderii elaborate, alunecă până jos, pe covorul cu motive aurii şi albastre. Pielea ei netedă şi tuciurie i se făcu pe loc de găină din cauza aerului rece. Patru dintre cele zece servitoare se ridicără graţios de lângă perete, unde stătuseră în genunchi; erau zvelte şi frumuşele în robele lor albe şi diafane. Totul fusese achiziţionat atât pentru înfăţişarea lor, cât şi pentru înzestrările lor, iar ele erau foarte înzestrate. Ele se obişnuiseră deja cu tangajul corăbiei în timpul lungii călătorii din Seanchan şi se grăbiră să îi aducă Seluciei veşmintele care fuseseră aşezate deja pe cuferele sculptate. Selucia nu le îngăduia niciodată femeilor *da'covale* să o îmbrace, nici măcar să îi pună ciorapii sau condurii.

Când îi trecu peste cap lui Tuon o rochie plisată de culoarea fildeşului învechit,

femeia mai tânără nu se putu abţine să nu compare reflexiile ei şi a celeilalte femei în oglinda înaltă prinsă de peretele interior. Selucia, cea cu părul auriu, avea o frumuseţe maiestuoasă, tenul de culoarea laptelui şi ochi albaştri şi reci ca gheaţa. Dacă partea stângă a capului nu i-ar fi fost rasă, oricine ar fi crezut că era una dintre cei de sânge, de rang înalt, şi nu *so'jhin* – un termen care ar fi şocat-o pe femeie dacă aceasta ar fi fost exprimată cu voce tare. Însăşi gândul că cineva i-ar fi putut lua locul o îngrozea pe Selucia. Tuon ştia că nici măcar prezenţa ei nu ar fi putut fi atât de poruncitoare. Ochii ei erau prea mari şi negri. Atunci când uita să păstreze acea mască severă, faţa ei în formă de inimă semăna cu cea a unui copil neastâmpărat. Abia dacă ajungea cu vârful creştetului până la nivelul ochilor Seluciei, iar slujnica ei nu era o femeie înaltă. Tuon putea oricând să îi înfrunte pe cei mai buni, excela la luptele de corp şi la mânuirea armelor, însă fusese întotdeauna nevoită să îşi folosească puterea minţii ca să impresioneze. Ea se antrena cu această armă la fel de mult cum îşi exersa şi celelalte înzestrări. Bine măcar că acea cingătoare împletită din aur îi scotea în evidenţă talia, astfel încât să nu semene cu un băiat îmbrăcat în rochie. Bărbaţii o urmăreau cu privirea pe Selucia atunci când aceasta trecea pe lângă ei, iar Tuon auzise unele cuvinte şoptite despre sânii ei voluptuoşi. Poate că aceştia nu aveau nicio legătură cu o prezenţă autoritară, dar nu ar fi stricat dacă şi ai ei ar fi fost niţel mai mari.

— Să mă binecuvânteze Lumina, murmură Selucia, părând amuzată, în timp ce *da'covalele* se duseră în grabă lângă perete şi îngenunchează. Faci asta în fiecare dimineaţă, încă din prima zi în care te-am ras în cap. După trei ani, tot mai crezi că aş lăsa vreun smoc de păr?

Tuon îşi dădu seama că îşi trecuse mâna peste scalpul neted. Căuta fire de păr, recunoscu ea cu tristeţe.

— Dacă ai fi lăsat fire de păr, zise ea pe un ton sever şi batjocoritor, aş fi poruncit să fii bătută. Drept răsplată pentru dăţile în care m-ai biciuit.

Aşezând un colier de rubine în jurul gâtului lui Tuon, Selucia râse.

— Dacă vrei să te răzbuni pe mine pentru asta, nu voi mai putea sta jos niciodată.

Tuon zâmbi. Mama Seluciei i-o dădu în dar lui Tuon ca aceasta să fie îngrijitoarea ei, dar mai important, umbra ei, o gardă de corp despre care nu ştia nimeni. În primii douăzeci şi cinci de ani de viaţă, Selucia se pregătise pentru astfel de

îndeletniciri, dar în special, în taină, pentru cea de-a doua. Când Tuon împlinise şaisprezece ani şi se răsese în cap pentru prima oară, ea îi oferise Seluciei darurile tradiţionale ale Casei sale: un mic domeniu pentru grija pe care aceasta i-o arătase, o rugăminte de iertare pentru toate pedepsele pe care i le aplicase, un sac cu o sută de tronuri din aur pentru fiecare dată în care ea fusese nevoită să o pedepsească. Cei de Sânge adunaţi când ea fusese prezentată ca adult pentru prima oară fuseseră impresionaţi de acei saci plini cu aur, mai mulţi decât ar fi putut pune vreodată mâna vreunul dintre ei. În copilărie, ea fusese... nesupusă şi încăpăţânată, pe deasupra. Se adăuga şi ultimul dar tradiţional: posibilitatea Seluciei de a alege unde avea să fie numită mai departe. Tuon nu era sigură dacă ea sau mulţimea care privea fusese mai uluită atunei când femeia refuzase puterea şi autoritatea cu demnitate, şi ceruse, în schimb, să fie slujnica sa principală. Şi umbra ei, firește, deşi acest lucru nu fusese cunoscut de nimeni. Ea însăşi fusese încântată.

— Poate că în doze mici, aplicate de-a lungul a şaisprezece ani, zise ea.

Surprinzându-şi reflexia în oglindă, ea continuă să zâmbească până când se asigură că vorbele ei nu mai erau usturătoare, apoi înlocui zâmbetul cu o expresie severă. Cu siguranţă simţea mai multă afecţiune faţă de femeia care o crescuse decât pentru mama ei pe care o văzuse doar de două ori pe an înainte să devină adult sau faţă de fraţii şi surorile cu care învăţase să se lupte încă de la primii paşi pentru a intra în graţiile mamei lor. Până în acel moment, doi dintre ei muriseră în timpul acestor lupte, iar trei încercaseră să o ucidă. O soră şi un frate fuseseră făcuţi *da'covale,* şi numele lor fuseseră şterse din anale cu aceeaşi hotărâre ca şi când s-ar fi descoperit despre aceştia că puteau conduce Puterea. Ea era departe de a se afla în siguranţă chiar şi acum. Un singur pas greşit i-ar fi adus moartea sau, mai rău, ar fi putut fi dezbrăcată şi vândută în piaţă. Să o binecuvanteze Lumina, atunci când zâmbea, ea arăta tot de şaisprezece ani! Cel mult!

Chicotind, Selucia se întoarse ca să ia boneta din dantelă aurie de pe suportul roşu lăcuit care se afla pe masa de toaletă. Dantela rară îi va expune mare parte din scalpul ras şi o va însemna cu sigiliul Corbul şi Trandafirii. Poate că nu era *sei'mosiev,* însă pentru binele *Corenne,* ea trebuia să îşi recapete echilibrul. I-ar putea cere lui Anath, *soe'feia* ei, să dea o pedeapsă, însă trecuseră mai puţin de doi ani de la moartea neaşteptată a lui Neferi, iar ea încă nu se simţea

confortabil cu înlocuirea ei. Ceva îi spunea că trebuia să treacă prin asta singură. Poate că văzuse un semn de rău augur pe care nu îl recunoscuse conştient. Furnicile nu erau ceva obişnuit pe o corabie, însă câteva specii de gândaci puteau fi.

— Nu, Selucia, zise ea încet. Un văl.

Selucia strânse din buze în semn de dezaprobare, însă puse boneta la loc pe suportul ei fără să rostească vreun cuvânt. Când se aflau singure, cum erau acum, ea avea voie să-şi dea drumul la gură, însă ştia ce putea să spună şi ce nu. Tuon fusese nevoită să o pedepsească doar de două ori şi, pe Lumină, ea regretase atunci la fel de mult ca Selucia. Fără să rostească vreun cuvânt, slujnica ei aduse un văl lung şi transparent şi îl puse pe capul lui Tuon, fixându-l cu o împletitură îngustă şi aurie bătută în rubine. Încă şi mai transparent decât robele purtate de *da'covale,* vălul nu îi ascundea deloc faţa. Însă ascundea ce era mai important.

După ce puse pe umerii lui Tuon o mantie lungă şi albastră, cusută cu fire din aur, Selucia se dădu în spate şi făcu o plecăciune adâncă, vârful cozii ei aurii atingând covorul. *Da'covalele* care stăteau în genunchi îşi lipiră frunţile de pardoseală. Intimitatea urma să ia sfârşit. Tuon ieşi din cabină singură.

În a doua cabină se aflau şase *sul'dame,* trei de-o parte şi trei de cealaltă parte, cu supusele lor îngenuncheate în faţa lor, pe scândurile late şi lustruite ale punţii. Femeile *sul'dam* îşi îndreptară umerii când o văzură, mândre ca fulgerul argintiu de pe poalele lor roşii. Femeile *damane* înveşmântate în cenuşiu stăteau în genunchi cu spatele drept, pline de propria mândrie, în afară de biata Lidya, care stătea gârbovită în genunchi şi încerca să îşi lipească faţa înlăcrimată de punte. Ianelle, care ţinea zgarda *damanei* cu păr roşcat, o privea încruntată.

Tuon oftă. Lidya îi stârnise mânia noaptea trecută. Deşi ea i-o provocase, Tuon era responsabilă de propriile-i emoţii. Ea îi solicitase *damanei* să îi ghicească viitorul şi nu ar fi trebuit să poruncească să fie bătută doar pentru că nu îi convenise ceea ce auzise.

Aplecându-se, ea luă bărbia Lidyei în căuşul palmelor ei, aşezându-şi degetele lungi, cu unghiile roşii, pe obrajii pistruiaţi ai *damanei* şi o obligă să se ridice pe călcâie. Acest gest produse un scâncet şi alte lacrimi pe care Tuon le şterse cu blândeţe cu degetele în timp ce o făcu pe *damane* să se ridice în genunchi.

— Lidya este o *damane* bună, Ianelle, zise ea. Unge-i vânătăile cu tinctură de *sorfa* până când îi vor dispărea şi dă-i inimă-de-leu pentru durere. În plus, până când îi *vor* trece, ea va primi cremă de ou dulce la fiecare masă.

— Cum porunceşte Înalta Doamnă, răspunse Ianelle pe un ton oficial, schiţând un zâmbet. Toate femeile *sul'dam* ţineau la Lidya, iar ei nu îi plăcuse că fusese nevoită să o pedepsească pe *damane.* Dacă se va îngraşă, o s-o pun pe fugă, Înaltă Doamnă.

Lidya îşi întoarse capul ca să sărute palma lui Tuon şi murmură.

— Stăpâna Lidyei este bună. Lidya nu se va îngrăşa.

Croindu-şi drum printre cele două rânduri, Tuon adresă câteva cuvinte fiecărei *sul'dame* şi le mângâie pe creştet pe *damane.* Cele şase pe care le adusese cu ea erau cele mai bune. Ele o priveau cu aceeaşi afecţiune cu care le privea şi ea. Se întrecuseră ca să fie alese. Surorile durdulii şi blânde Dali şi Dani mai că nu aveau nevoie de îndrumarea unei *sul'dame.* Charral, cu părul la fel de cenuşiu cum îi erau ochii, era încă cea mai abilă în împletirea firelor. Sera, cu panglici roşii în cârlionţii ei negri, părea cea mai puternică şi mai mândră *sul'dame.* Micuţa Mylen era chiar mai scundă decât însăşi Tuon. Dintre cele şase, Tuon se mândrea în mod deosebit cu Mylen.

Multora li se păruse ciudat când Tuon încercase să devină *sul'dame* după ce atinse vârsta maturităţii, deşi, pe atunci nimeni nu i se putea împotrivi. În afară de mama ei, care îi permisese acest lucru fără să rostească un cuvânt. De fapt, era de neimaginat să devină *sul'dame,* însă ei îi plăcea la fel de mult să le dreseze pe *damane* aşa cum îi plăcea să dreseze caii, fiind la fel de pricepută şi la una, şi la cealaltă. Mylen era dovada vie. *Damane* cea mică şi palidă la faţă fusese pe jumătate moartă de uluire şi frică, refuzând să mănânce sau să bea atunci când Tuon o adusese pe docurile din Shon Kifar. Toate femeile *der'sul'dame* fuseseră cuprinse de disperare, zicând că ea nu avea să supravieţuiască mult timp, însă acum Mylen îi zâmbea lui Tuon şi se aplecă să îi sărute mâna înainte ca aceasta să apuce măcar să mângâie părul negru al *damanei.* Odinioară doar piele şi os, ea începuse să pună puţină carne pe oase. În loc să o dojenească, Catrona, care o ţinea de zgardă, îngădui ca un zâmbet să îi încreţească faţa tuciurie de obicei severă, şi zise în şoaptă că Mylen era o *damane* perfectă. Era adevărat, căci nimeni nu ar fi crezut că odinioară că ea se numise Aes Sedai.

Înainte să plece, Tuon dădu câteva porunci privind dieta şi antrenamentul femeilor *damane. Sul'damele* ştiau ce să facă, la fel ca şi celelalte douăsprezece din anturajul lui Tuon, altminteri nu s-ar fi aflat în slujba ei. Ea credea că nimănui nu ar trebui să îi fie îngăduit să deţină o *damane* dacă nu se implica.

În cabina exterioară, Gărzile Morţii, aliniate de-a lungul pereţilor, în armuri roşii-sângeriu şi verde-închis, înţepeniră la intrarea ei – înţepeniră dacă se putea spune că statuile puteau înţepeni. Bărbaţi cu feţele severe, ei şi alţi cinci sute ca ei fuseseră însărcinaţi cu protecţia lui Tuon. Oricare dintre ei şi-ar fi dat viaţa ca să o apere. Dacă murea ea, mureau şi ei. Fiecare bărbat se oferise voluntar şi ceruse să facă parte din garda ei. Văzând vălul, căpitanul Musenge, cu părul cărunt, porunci ca doar doi să o însoţească pe punte, unde douăzeci şi patru de ogieri grădinari, în roşu şi verde, formau câte un şir de o parte şi de cealaltă a uşii, ţinându-şi drepte în faţa lor securile mari cu ciucuri negri şi privind cu ochii severi primejdiile care i-ar fi putut paşte chiar şi aici. Dacă ea murea, ei nu vor muri, însă, aşa cum ei ceruseră să facă parte din garda ei, şi ea şi-ar fi încredinţat viaţa în oricare dintre acele mâini uriaşe fără măcar să clipească.

Velele dungate de pe cele trei catarge înalte ale corăbiei *Kidron* erau umflate de vântul rece care împingea corabia spre malul ce se întindea dinaintea lor, un ţărm negru care se afla suficient de aproape, încât ea să poată distinge colinele şi promontoriile. Bărbaţi şi femei umpleau puntea – cei de Sânge de pe corabie –, înveşmântaţi în mătăsuri fine, ignorând vântul care le biciuia mantiile aşa cum îi ignorau şi pe bărbaţii şi femeile din echipajul vasului care ţâşneau printre ei. Unii dintre nobili erau prea ostentativi în a ignora echipajul, de parcă ar fi putut cârmui corabia în timp ce îngenuncheau sau făceau plecăciuni la fiecare doi paşi. Pregătiţi pentru prosternare, cei de Sânge îşi înclinară uşor capetele atunci când îi văzură vălul. Yuril, bărbatul cu nasul ascuţit despre care toată lumea credea că era secretarul ei, se lăsă într-un gemnunchi. El era secretarul ei, fireşte, dar şi Mâna ei, care le poruncea căutătorilor ei. Femeia Macura se aruncă pe jos şi sărută puntea până când Yuril îi şopti câteva cuvinte care o făcură să se ridice în picioare, roşie la faţă, şi să îşi netezească poalelele roşii plisate. Tuon nu fusese convinsă că voia să o ia în slujba ei în Tanchico, însă femeia o implorase ca o *da'covale.* Dintr-un anume motiv, ea le ura pe aes sedai până în măduva oaselor şi, în ciuda recompenselor pe care le primise deja pentru informaţiile ei extrem de preţioase, nădăjduia să le facă şi mai mult rău.

Înclinându-şi capul în faţa Celor de Sânge, Tuon urcă pe puntea de comandă, urmată de două Gărzi ale Morţii. Vîntul îi flutura mantia şi îi lipi vălul de faţă o clipă, iar în clipa următoare i-l suflă peste cap. Nu avea importanţă; era de-ajuns că îl purta. Flamura ei personală, cu cei doi lei aurii înhămaţi la o şaretă de război străveche, flutura la pupa, deasupra cârmacilor care se chinuiau să stăpânească timona înaltă. Emblema Corbul-şi-Trandafirii trebuia să fi fost împachetată şi pusă deoparte de îndată ce primul membru al echipajului care îi văzuse vălul putuse să dea vorba mai departe. Căpitanul corăbiei *Kidron,* o femeie mare, cu faţa arsă de soare, cu părul alb şi ochi incredibili de verzi, făcu o plecăciune când condurul lui Tuon atinse puntea de comandă, apoi îşi îndreptă imediat atenţia spre corabia ei.

Anath stătea lângă balustradă, îmbrăcată în mătase neagră, aparent netulburată de vântul rece, deşi nu purta mantie sau capă. Era o femeie zveltă şi mai înaltă decât un bărbat. Faţa ei neagră ca tăciunele era frumoasă, iar ochii ei mari şi negri erau pătrunzători ca ai unei bufniţe. Era *soe'feia* lui Tuon, grăitoarea adevărului, numită de împărătească după ce murise Neferi, fie-i viaţa veşnică. Fu o surpriză, căci deşi *mâna stângă* a lui Neferi era instruită şi pregătită să o înlocuiască atunci când împărăteasa vorbea de pe Tronul ei de Cristal, cuvântul ei era lege. Cu toate că nu trebuia să te temi de *soe'feia* ta, Tuon se temea puţin de ea. Alăturându-i-se femeii, ea se prinse cu mâna de balustradă, însă se văzu nevoită să slăbească strânsoarea ca să nu-şi rupă unghiile lăcuite. Acest lucru ar fi însemnat un mare ghinion.

— Aşadar... începu Anath, în timp ce Tuon simţi acest cuvânt un cui împlântat în ţeastă. Femeia înaltă îşi coborî privirea încruntată la ea, iar în vocea ei se simţea dispreţul. Îţi ascunzi faţa – într-un fel –, iar acum nu eşti decât Înalta Doamnă Tuon. Doar că toată lumea ştie cine eşti cu adevărat, chiar dacă nimeni nu pomeneşte despre asta. Cât timp ai de gând să continui cu păcăleala asta? Anath strâmbă din buzele-i pline şi făcu un gest scurt şi dispreţuitor cu o mână subţire. Bănuiesc că ai terminat cu tâmpenia asta de a o biciui pe *damane.* Eşti o proastă dacă crezi că ochii îi sunt plecaţi pentru un asemenea lucru mărunt. Ce ţi-a spus de te-a mâniat? Nimeni nu pare să ştie nimic, doar că ai avut un acces de furie pe care îmi pare rău că l-am ratat.

Tuon se strădui să îşi ţină mâinile pe balustradă, căci erau pe punctul de a începe să îi tremure. Se strădui să afişeze în continuare o expresie netulburată.

— Voi purta vălul până când un semn de rău augur îmi va spune că a sosit vremea să mi-l scot, Anath, zise ea, încercând să păstreze un ton calm.

Doar norocul făcu să nu audă nimeni cuvintele enigmatice ale Lidyei. Toată lumea ştia că *damanele* puteau prevesti viitorul, şi dacă vreunul dintre cei de Sânge ar fi aflat, ar fi bârfit pe la spate despre soarta ei.

Anath izbucni în râs şi începu să îi spună ce proastă era, cu mai multe detalii de astă dată. Mult mai multe detalii. Ea nu se obosea să vorbească în şoaptă. Căpitanul Tehan privea drept în faţă, însă ochii îi erau cât cepele pe faţa ridată. Tuon asculta cu atenţie, deşi obrajii îi deveneau din ce în ce mai roşii, încât avea impresia că vălul îi va lua foc.

Mulţi dintre cei de Sânge îşi denumeau Vocile *soe'feia,* însă erau *so'jhin* şi ştiau că puteau fi pedepsite dacă stăpânii lor erau nemulţumiţi de ceea ce spuneau acestea, chiar dacă li se spunea *soe'feia.* O grăitoare a adevărului nu primea porunci şi nici nu putea fi constrânsă sau pedepsită în vreun fel. Unei grăitoare a adevărului i se cerea să spună adevărul gol-goluţ, fie că voiai sau nu să-l auzi, şi să se asigure că îl auzeai. Acei dintre cei de Sânge care îşi numeau vocile *soe'feia* credeau că Algwyn, ultimul bărbat care şezuse pe Tronul de Cristal cu aproape o mie de ani în urmă, fusese nebun pentru că o lăsase pe *soe'feia* lui să trăiască şi să îşi păstreze postul după ce ea îi trăsese o palmă în faţa întregii Curţi. Aceştia nu înţelegeau tradiţiile familiei ei aşa cum nu înţelegea căpitanul cu ochii cât cepele. Expresiile de pe feţele Gărzilor Morţii nu se schimbară în spatele coifurilor care le ascundeau pe jumătate obrajii. Ele înţelegeau.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de penitenţă, zise ea pe un ton politicos când Anath îşi încheie în cele din urmă tirada.

Odinioară, după ce o blestemase pe Neferi pentru că murise din cauza unui accident stupid, căzând pe scări, ea îi ceruse noii ei *soe'feia* să îi facă această favoare. Blestemarea morţilor era de-ajuns ca să te facă *sei'mosiev* luni la rând. Femeia fusese destul de blândă, într-un mod ciudat, deşi o lăsase plângând zile în şir, incapabilă să se mişte. Totuşi nu acesta era motivul pentru care refuză oferta; penitenţa trebuia să fie aspră, altminteri, nu era de folos în regăsirea echilibrului. Ea nu avea să aleagă calea cea mai uşoară pentru că luase o hotărâre. Şi, trebuia să recunoască, pentru că voia să se împotrivească sfatului *soe'feiei* sale. Pentru că nu voia să îi dea deloc ascultare. După cum zicea Selucia, ea fusese întotdeauna

încăpăţânată. A refuza să asculţi de grăitoarea adevărului era abominabil. Poate că, la urma urmei, ar trebui să accepte să îşi restabilească echilibrul. Trei marsuini lungi şi cenuşii se ridicară la suprafaţă, lângă corabie, şi scoaseră un sunet. Apoi cei trei nu se mai ridicară la suprafaţă. Nu te abate din drumul tău.

— Atunci când vom acosta, zise ea, Înalta Doamnă Suroth trebuie felicitată. Nu te abate de la drumul tău. Iar ambiţia ei trebuie cercetată. A făcut mai multe cu Strămoşii decât ar fi visat Împărăteasa, fie-i viaţa veşnică, dar o asemenea reuşită dă naştere unei ambiţii pe măsură.

Iritată de schimbarea subiectului, Anath îşi îndreptă spatele şi strânse din buze. Ochii îi străluceau.

— Sunt convinsă că ambiţia lui Suroth serveşte doar celor mai bune interese ale Imperiului, zise ea pe un ton tăios.

Tuon încuviinţă. Ea, una, nu prea era convinsă de asta. Pentru o asemenea siguranţă, ar fi putut ajunge chiar ea în Turnul Corbilor. În special ea.

— Trebuie să găsesc o cale prin care să iau legătura cât mai repede cu Dragonul Renăscut. Trebuie să îngenuncheze în faţa Tronului de Cristal înainte de Tarmon Gai'don, altminteri totul este pierdut.

Profeţiile Dragonului spuneau limpede asta.

Starea de spirit a lui Anath se schimbă într-o clipită. Zâmbind, ea îşi aşeză posesiv o mână pe umărul lui Tuon. Lucrurile merseseră prea departe, însă ea era *soe'feia,* iar sentimentul de proprietate se poate să fi fost doar în mintea lui Tuon.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, toarse Anath. Nu trebuie să îl laşi să afle cât de periculoasă eşti pentru el decât atunci când este prea târziu ca să mai poată scăpa.

Ea avu şi alte sfaturi, însă Tuon nu le mai băgă în seamă. Ascultă suficient ca să înţeleagă, însă erau lucruri pe care ea le auzise de sute de ori. În faţa corăbiei, ea zări gura unui mare port. Era Ebou Dar, de unde se va răspândi *Corenne,* aşa cum se răspândea din Tanchico. Acest gând îi oferi o senzaţie de plăcere, de reuşită. În spatele vălului, ea nu era decât Înalta Doamnă Tuon, cu nimic superioară în rang faţă de mulţi dintre cei de Sânge, însă în sufletul ei, ea era mereu Tuon Athaem

Kore Paendrag, Fiica celor Nouă Luni, şi venise să revendice ceea ce fusese furat de la strămoşii ei.

CAPITOLUL 15
În căutarea unui clopotar

Căruţa cu coviltir pătrat îi amintea lui Mat de cele ale pribegilor pe care le văzuse în trecut – o căsuţă pe roţi, deşi aceasta, care era umplută cu dulapuri cu sertare şi bancuri de lucru erau construite în pereţi, nu era menită pentru a fi locuită. Strâmbând din nas din cauza mirosurilor ciudate şi înţpătoare care se simţeau în interior, el se foi stingherit pe scaunul cu trei picioare, singurul loc unde ar fi putut şedea cineva. Piciorul şi coastele rupte îi erau aproape vindecate, precum şi tăieturile cu care se pricopsise atunci când afurisita aceea de clădire se prăbuşise peste el. Însă rănile îl mai dureau din când în când. Şi-apoi, el nădăjduia să aibă parte de puţină compasiune. Femeilor le plăcea să dea dovadă de compasiune, dacă îţi jucai bine cărţile. El îşi impuse să nu se mai joace cu inelul cu sigiliu pe care îl purta pe deget. Dacă o femeie îşi dădea seama că erai agitat, atunci ea intra la bănuieli şi puteai uita de compasiune.

— Ascultă, Aludra, zise el, oferindu-l cel mai frumos zâmbet al lui, ar trebui să ştii deja că seanchanii nu-şi bat capul cu artificiile. *Damanele* alea fac ceva ce se numesc luminatoare care fac din cele mai bune artificii ale tale nişte simple scântei ce zboară pe horn în sus. Aşa am auzit. Nu mi-o lua în nume de rău.

— Eu, una, n-am văzut aşa-zisele luminatoare, răspunse ea cu dispreţ, cu un puternic accent taraboner.

Îşi ţinea capul aplecat, deasupra unui mojar din lemn de mărimea butoiaş mare, aflat pe unul dintre banancurile de lucru. În ciuda panglicii late şi albastre care îi ţinea părul negru şi lung până la talie strâns la ceafă, acesta îi cădea pe faţă. Deşi şorţul lung şi alb cu pete negre nu reuşea să ascundă bine şoldurile pe care cădea rochia verde-închis, el era mai interesat de ceea ce făcea ea. Mă rog, la fel de interesat. Ea pisa bucăţi de pudră neagră cu un pistil din lemn aproape la fel de lung ca braţul ei. Pudra aducea puţin cu ceea ce văzuse el în interiorul artificiilor pe care le tăiase şi le desfăcuse, dar tot nu ştia ce cuprindeau acestea.

— Oricum, continuă ea, neştiind că el o privea cu atenţie, n-am să-ţi divulg secretele Breslei. Bănuiesc că înţelegi, nu?

Mat se strâmbă. Se străduia de câteva zile să o aducă la acel punct, încă de la acea vizită întâmplătoare, când circul lui Valan Luca dezvăluise că ea se afla în Ebou Dar, el se temuse în tot acest timp că ea va pomeni de Breasla Artificierilor.

— Dar tu nu mai eşti artificier, ai uitat? Te-au alungat ăăă... ai spus că ai părăsit breasla.

Nu era pentru prima oară când lui îi trecea prin gând să îi reamintească faptul că o salvase cândva de patru membri ai breslei care voiau să îi taie grumazul. Un asemenea gest le-ar fi făcut pe majoritatea femeilor să îi sară în gât şi să îl acopere cu sărutări, oferindu-se să îi îndeplinească orice dorinţă. Însă el nu primise niciun sărut atunci când o salvase; prin urmare, era puţin probabil să primească vreun sărut de la ea acum.

— Oricum, continuă el nepăsător, nu trebuie să îţi faci griji în privinţa breslei. De când faci flori-de-noapte şi nu ţi-a dat dat nimeni târcoale, încercând să te oprească? Pun rămăşag că n-ai să mai vezi vreodată un alt artificier.

— Ce ai auzit? întrebă ea încet, ţinându-şi în continuare capul plecat. Ea rotea foarte încet pistilul. Spune-mi. Lui mai că i se ridică părul pe cap. Cum reuşeau femeile să facă asta? Oricât ai fi ascuns indiciile, ele „adulmecau" exact cea ce voiai să ascunzi.

— La ce te referi? Şi eu aud aceleaşi zvonuri ca tine. Cele mai multe despre seanchani.

Ea se roti repede, înşfacând pistilul greu cu ambele mâini, fluturându-l deasupra

capului. Poate cu zece ani şi ceva mai în vârstă decât el, ea avea ochii mari şi negri, şi o gură mică şi plină, care, de obicei, părea menită a fi sărutată. Lui îi trecuse o dată sau de două ori prin minte să o sărute. Majoritatea femeilor deveneau mai supuse după câteva săruturi. Acum, ea îşi arăta dinţii şi părea gata să îl muşte de nas.

— Spune-mi! îi porunci ea.

— Jucam zaruri cu câţiva seanchani lângă docuri, zise el fără tragere de inimă şi fără să îşi ia ochii de la pistilul ridicat.

Un bărbat putea merge la cacealma, se putea umfla în pene sau, pur şi simplu, să plece dacă situaţia nu era gravă, însă o femeie era în stare să-ţi crape ţeasta într-o clipită. Şoldul durea şi îi era înţepenit pentru că şezuse prea mult timp. Nu era sigur cât de repede s-ar fi putut ridica de pe acel scăunel.

— N-am vrut să fiu eu acela care îţi spune, dar... Breasla nu mai există, Aludra. Casa breslei din Tanchico nu mai este.

Aceea fusese singura casă adevărată a breslei. Cea din Cairhien era de mult abandonată, iar în ceea ce privea restul, artificierii călătoreau doar ca să ofere spectacole domnitorilor şi nobililor.

— Au refuzat să îi lase pe oştenii seanchani în clădire şi au încercat să se lupte când aceştia au dat buzna înăuntru. Nu ştiu ce s-a întâmplat – poate că vreun oştean a dus o lampă unde nu trebuia –, dar, din câte am înţeles, jumătate din clădire a explodat. Probabil e o exagerare, însă seanchanii au crezut că unul dintre artificieri a folosit Puterea Supremă şi au...

El oftă şi încercă să îşi îmblânzească vocea. Sânge şi cenuşă, nu voia să-i spună asta! Însă ea îl privea furioasă, iar afurisitul acela de pistil era pregătit să îi despice ţeasta.

— Aludra, seanchanii i-au strâns pe toţi cei ramaşi în viaţă, pe câţiva artificieri care plecaseră în Amador şi pe oricine semăna cu un Artificier, şi i-au făcut pe toţi *da'covale.* Asta înseamnă...

— Ştiu ce înseamnă! zise ea cu asprime.

Întorcându-se din nou spre mojarul cel mare, ea începu să lovească atât de tare cu pistilul, încât el se temea că acesta avea să explodeze, dacă pudra era într-adevăr cea folosită pentru artificii.

— Proştii! bombăni ea, mânioasă, lovind cu zgomot pistilul în mojar. Proşti ca noaptea! În faţa celor puternici trebuie să-ţi pleci capul şi să-ţi vezi de drum, dar ei n-au înţeles! Trăgând aer în piept, îşi frecă obrajii cu podul palmei. Te înşeli, tinere prieten. Atâta vreme cât un artificier trăieşte, trăieşte şi breasla, iar eu sunt încă în viaţă! Fără să se uite la el, ea îşi şterse din nou obrajii cu mâna. Ce-ai face dacă ţi-aş da artificiile? Le-ai azvârli în seanchani cu catapulta?

Pufnetul ei fu destul de grăitor.

— Şi ce-ar fi greşit în asta? întrebă el, în apărarea lui.

O catapultă bună, un scorpion, putea azvârli un bolovan de cinci kilograme la o distanţă de cinci sute de paşi, iar cinci kilograme de artificii puteau provoca mai multe stricăciuni decât orice bolovan.

— Oricum, am o idee mai bună. Am văzut tuburile alea pe care le foloseşti ca să lansezi flori-de-noapte pe cer. La trei sute de paşi sau mai mult, ai zis? Înclină unul într-o parte şi pun rămăşag că ar putea azvârli flori-de-noapte la o *mie* de paşi depărtare.

Uitându-se în mojar, ea bombăni ceva. „Eu, una, vorbesc prea mult", i se păru lui că spuse ea, după care ceva despre ochi frumoşi, care nu avea nicio logică. El se grăbi să continuie ca să o oprească să înceapă iar cu secretele breslei.

— Tuburile alea sunt mult mai mici decât o catapultă, Aludra. Dacă ar fi ascunse bine, seanchanii nu vor afla niciodată ce i-a lovit. O poţi lua ca pe o răzbunare pentru că au distrus casa breslei.

Întorcându-şi capul, ea îi oferi o privire respectuoasă, amestecată cu mirare, dar el reuşi să nu ia în seamă acest lucru. Ochii ei erau roşii, iar pe obraji i se vedeau dâre lăsate de lacrimi. Poate că dacă ar cuprinde-o cu braţul... De obicei, femeile apreciau puţină alinare atunci când plângeau.

Înainte ca el să apuce să se mişte, ea îndreptă pistilul cu o singură mână spre el ca pe o sabie. Braţele acelea subţiri trebuie să fi fost mai puternice decât păreau;

bâta din lemn nu tremura deloc. „Lumină, gândi el, nu avea de unde să ştie ce voiam să fac!”

— Nu e rău pentru cineva care a văzut tuburile doar cu câteva zile în urmă, zise ea, dar eu m-am gândit la asta cu multă vreme înaintea ta. Pentru o clipă, vocea ei fu aspră, apoi se mai îmbună şi deveni uşor amuzată. Am să-ţi spun o ghicitoare, dacă tot eşti atât de deştept, zise ea, arcuindu-şi o sprânceană. Oh, era limpede că o *amuza* ceva! Îmi spui la ce mi-ar folosi un clopotar şi-am să-ţi spun *toate* secretele mele. Chiar şi pe cele care te vor face să roşeşti. Bine?

Propunerea chiar părea interesantă, însă artificiile erau mai importante decât o oră de giugiuleală cu ea. Ce secrete avea ea care pe el l-ar fi făcut să roşească? El ar putea-o surprinde, aici. Nu toate amintirile celorlalţi bărbaţi care îi fuseseră vârâţi în cap erau despre bătălii.

— Un clopotar, cugetă el, neştiind ce să zică mai departe. Niciuna dintre vechile amintiri nu îi oferea vreun indiciu. Păi, bănuiesc că... Un clopotar ar putea... Poate...

— Nu, zise ea brusc, pe un ton aspru. Vei pleca şi te vei întoarce în două sau trei zile. Eu am treabă, iar tu îmi distragi prea mult atenţia cu întrebările şi linguşelile tale. Nu! Fără comentarii! Vei pleca acum.

Încruntându-se la ea, el se ridică în picioare şi îşi puse pe cap pălăria neagră cu boruri largi. Linguşeli? Linguşeli! Sânge şi cenuşă! El îşi aruncase mantia grămadă pe jos când intrase şi gemu încet când se aplecă să o ridice. Şezuse pe scăunelul acela cea mai mare parte din zi. Dar poate că făcuse un mic progres cu ea. Asta dacă reuşea să îi dezlege ghicitoarea. Clopote pentru alarmă. Gonguri care marcau ceasul. Nu avea nicio logică.

— Mi-ar trece prin minte să sărut un tânăr aşa de deştept cum eşti tu dacă nu i-ai aparţine alteia, murmură ea pe un ton hotărât mai blând. Ai un fund aşa de frumos...

El se îndreptă brusc, rămânând cu spatele la ea. Fierbinţeala din obrajii lui era indignare pură, însă ea era convinsă că el roşise. De obicei, el reuşea să uite cu ce era îmbrăcat dacă cineva nu aducea vorba despre asta. Existaseră un incident sau trei prin taverne. În timp ce zăcea întins pe spate, cu piciorul rupt şi cu

coastele legate şi bandaje peste tot, Tylin îi ascunsese toate hainele. El nu aflase încă unde anume erau ascunse, dar era sigur că nu fuseseră arse. La urma urmei, ea nu intenţiona să îl ţină o veşnicie. Tot ce îi mai rămăsese erau pălăria şi eşarfa neagră din mătase legată în jurul grumazului. Şi medalionul din argint în formă de cap de vulpe care atârna sub cămaşă de un şnur din piele. Şi cuţitele – el s-ar fi simţit cu adevărat pierdut fără ele. Când reuşi, în cele din urmă, să se dea jos din afurisitul ăla de pat, afurisita de femeie poruncise să i se facă haine noi, şezând şi privind cum afurisita de croitoreasă îi lua măsurile! Dantela albă ca zăpada de la încheieturi aproape că îi ascundea mâinile dacă el nu avea grijă, şi încă şi mai multă dantelă i se revărsa de la grumaz aproape până la talie. Lui Tylin îi plăcea să îi vadă pe bărbaţi purtând dantelă. Mantia lui era de un stacojiu aprins, într-o nuanţă de roşu ca nădragii prea strâmţi, prevăzută pe margini cu briderie din aur şi trandafiri albi. Ca să vezi! Ca să nu mai pomeninm de ovalul mare de pe umărul lui stâng care purta Sabia şi Ancora verde a Casei Mitsobar. Haina lui era suficient de albastră pentru un pribeag, cu modele tairene roşii şi aurii cusute pe piept şi pe mâneci pentru siguranţă. Lui nu îi plăcea să îşi aducă aminte prin ce fusese nevoit să treacă pentru a o convinge pe Tylin să renunţe la perle şi la safire, şi Lumina mai ştie ce altceva şi-ar fi dorit ea. Plus că haina era scurtă. Neruşinat de scurtă! Şi lui Tylin îi plăcea afurisitul lui de fund şi nu părea să o deranjeze cine îl vedea!

Punându-şi mantia pe umeri – cel puţin aceasta îl mai acoperea cât de cât –, el îşi luă toiagul înalt până la umăr, care stătea remat de peretele de lângă uşă. Şoldul şi piciorul aveau să îl doară până când va reuşi să facă câţiva paşi ca să nu mai simtă durerea.

— Ne vedem peste două sau trei zile, atunci, zise el, afişând un aer cât putea de demn.

Aludra râse încet, însă nu suficient de încet încât el să nu audă. Lumină, o femeie putea face mai multe cu un râset decât un bătăuş de stradă cu un şir nesfârşit de înjurături! Şi la fel de voit.

Ieşi şchiopătând din căruţa cu coviltir, după care trânti uşa în urma lui de îndată ce coborî câteva trepte din lemn, care erau prinse de platforma căruţei. Cerul după-amiezii era la fel cum fusese şi cerul dimineţii, cenuşiu şi vântos, peticit cu nori negri. Se stârni o rafală de vânt. Deşi în Altara nu exista iarnă adevărată, ceea ce

exista trebuia înfruntat. În loc de zăpadă, aveau loc ploi îngheţate şi furtuni care veneau de pe mare, iar, uneori, aerul era suficient de umed încât frigul să pară mai aspru. Pământul îl simţeai îmbibat cu apă sub tălpile cizmelor chiar dacă era uscat. Încruntându-se, el se îndepărtă de căruţă, şchiopătând.

Femeile astea! Totuşi, Aludra era drăguţă. Şi chiar ştia cum să facă artificii. Un clopotar? Poate că va reuşi să îl găsească în mai puţin de două zile. Atâta vreme cât Aludra nu începea să *îl* vâneze. În ultima vreme, multe femei păreau să facă asta. Oare Tylin schimbase ceva la el ca să le facă pe femei să îl urmărească aşa cum o făcea chiar ea? Nu. Era ridicol. Vântul se înteţi, iar mantia începu să îi fluture în urma lui, însă el era prea cufundat în gânduri ca să îi acorde atenţie. Două femei zvelte – acrobate, gândi el – îi zâmbiră şăgalnic când trecură pe lângă el, iar el le zâmbi la rândul lui, încercând să îşi ascundă şchiopătatul. Tylin nu îl schimbase. Era acelaşi bărbat dintotdeauna.

Circul lui Luca era de cincizeci de ori mai mare decât povestise Thom. Poate chiar mai mare – o amestecătură vastă de corturi şi căruţe, de mărimea unui sat mare. În ciuda vremii, el putea vedea câţiva acrobaţi exersând. O femeie într-o bluză albă, diafană, şi nădragi la fel de strâmţi ca ai lui se legăna înainte şi înapoi pe o frânghie prinsă de doi stâlpi înalţi, apoi se aruncă în aer, însă piciorul i se prinse în frânghie înainte ca ea să se izbească de pământ. Apoi se răsuci ca să prindă frânghia cu ambele mâini, se înălţă până la poziţia iniţială, apoi făcu din nou acelaşi lucru. Nu departe, un individ *alerga* pe o roată în formă de ou, lungă de mai bine de şase metri, montată pe o platformă care îl poziţiona mai sus decât femeia care avea să îşi frângă grumazul în curând, ţâşni spre capătul mai îngust. Mat zări un bărbat la bustul gol care rostogolea trei bile lucioase de-a lungul braţelor şi umerilor fără să le atingă cu mâinile. Interesant. Şi el ar putea reuşi să facă asta. Cel puţin bilele alea nu te lăsau plin de sânge şi vânătăi. Suferise suficient cât să-i ajungă o viaţă.

Însă locul unde erau priponiţi caii îi atrăsese atenţia cu adevărat. Un şir lung de cai priponiţi, unde douăzeci şi patru de bărbaţi, înfofoliţi ca să se apere de frig, aruncau lopeţi de bălegar în nişte roabe. Erau sute de cai. Aparent, Luca oferise adăpost unui dresor de animale seanchan, iar recompensa lui fusese un ordin semnat de însăşi Înalta Doamnă Suroth, care îi îngăduia să îşi păstreze toate animalele. Cimpoiaşul lui Mat era în siguranţă, salvat de la licitaţie de Suroth, deoarece calul se afla în grajdurile Palatului Tarasin, însă el nu ştia cum avea să îşi

scoată juganul de acolo. Tylin parcă îi pusese gardă şi nu avea de gând să îi dea drumul prea curând.

Întorcându-se, lui Mat îi trecu prin minte să îl pună pe Vanin să fure câţiva dintre caii circului, în caz că negocierile cu Luca mergeau prost. Din câte îl cunoştea el pe Vanin, asta ar fi fost o nimica toată pentru el. Durduliu cum era, Vanin putea fura şi călări orice cal fătat vreodată. Din nefericire, Mat se îndoia că el însuşi s-ar fi putut ţine în şa mai mult de o milă. Totuşi, trebuia să ia în considerare şi varianta aceea. Devenea din ce în ce mai disperat.

Merse mai departe şchiopătând şi privindu-i pe jongleri şi pe acrobaţi exersând. Se întreba cum de lucrurile ajunseseră în acel impas. Sânge şi cenuşă! El era *ta'veren!* Trebuia să muleze lumea după el! Dar iată-l, aici, în Ebou Dar, marioneta lui Tylin – femeia nici măcar nu îl lăsase să se vindece complet înainte să se năpustească din nou asupra lui ca o raţă asupra unui gândac! –, în vreme ce toţi ceilalţi se amuzau probabil că Nynaeve încerca să le domine pe acele femei din clanul care încercau să îi intre în graţii. Odată ce Egwene va fi realizat că acele aes sedai nebune de legat, care o numiseră Amyrlin, nu făcuseră asta cu bune intenţiii, Talmanes şi Oastea Mâinii Roşii vor fi pregătiţi să o răpească. Lumină, poate că Elayne purta deja Coroana Trandafirului! Probabil că Rand şi Perrin stăteau tolăniţi în faţa unui şemineu în vreun palat, bând vin şi spunând glume.

El făcu o grimasă şi îşi frecă fruntea când un val de culori începu să i se rotească prin minte. În ultima vreme, i se întâmpla asta ori de câte ori se gândea la unul din cei doi bărbaţi. Nu ştia şi nici nu voia să ştie de ce. Nu voia decât să se oprească. Dacă ar putea fugi din Ebou Dar şi să ia cu el secretul artificiilor... deşi, fireşte, ar fi ales oricând să scape decât să afle secretul.

Thom şi Beslan se aflau tot acolo unde îi lăsase el, bând cu Luca în faţa căruţei frumos ornate a acestuia, însă el nu li se alătură imediat. Dintr-un anume motiv, Luca îl displăcuse imediat pe Mat Cauthon. Nici Mat nu îl plăcea, dar avea un motiv: Luca era mereu înfumurat şi rânjea întotdeauna când vedea vreo femeie. Şi părea să creadă că toate femeile din lume îl sorbeau din priviri. Lumină, însă bărbatul era însurat!

Stând tolănit într-un jilţ poleit pe care trebuie să îl fi furat din vreun palat, Luca râdea şi făcea gesturi ample şi maiestuoase către Thom şi Beslan, care şedeau pe nişte bănci de o parte şi de cealaltă a acestuia. Haina şi mantia roşii ale lui Luca

erau acoperite de stele aurii şi comete. Până şi un *Pribeag* s-ar fi înroşit! Căruţa lui cu coviltir l-ar fi făcut pe un Pribeag să plângă! Era mult mai încăpătoare decât cea a Aludrei şi părea să fi fost *lăcuită!* Fazele lunii se remarcau în argintiu repetându-se pe coviltir de jur-împrejur, iar luni aurii şi comete de toate mărimile acopereau restul suprafeţei roşii şi albastre. Pe acest fundal, Beslan, în haina şi mantia lui pe care erau cusute păsări zburătoare, avea o înfăţişare aproape calmă, iar Thom, care îşi ştergea cu vârful degetelor vinul de pe mustaţă, părea de-a dreptul ponosit în hainele lui simple din lână, de culoarea bronzului, şi mantia lui neagră.

O singură persoană care ar fi trebuit să se afle acolo nu era, însă după ce privi repede în jurul lui, zări un grup de femei lângă o căruţă din apropiere. Femeile erau de toate vârstele, de la tinere, ca el, şi până la bătrâne, cu părul cărunt. Însă toate chicoteau în timp ce se roteau în jurul unui lucru. Oftând, Mat se îndreptă într-acolo.

— Oh, nu mă pot hotărî, se auzi o voce piţigăiată de băiat din centrul cercului de femei. Când te privesc, Merici, ochii tăi sunt cei mai frumoşi din câţi am văzut. Dar când te privesc pe tine, Neilyn, ai tăi sunt şi mai frumoşi. Buzele tale sunt ca nişte cireşe coapte, Gillin, dar ale tale îmi stârnesc dorinţa de a le săruta, Adria. Iar gâtul tău, Jameine, graţios ca al unei lebede...

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Mat grăbi pasul cât putu de mult şi îşi făcu loc printre femei, bombănind scuze în dreapta şi în stânga. Olver, un băiat scund şi palid care se dădea mare şi îi zâmbea când unei femei, când alteia, se afla în mijlocul lor. Numai rânjetul lui era de-ajuns ca să o determine pe oricare dintre ele să îl plesnească peste urechi într-o clipită.

— Iertare, rogu-vă, îngână Mat, apucându-l de mână pe băiat. Haide, Olver, trebuie să ne întoarcem în oraş. Nu te mai da în stambă. Vorbeşte fără el, de fapt. Nu ştiu unde a învăţat să vorbească aşa.

Din fericire, femeile începură să râdă şi să îi zburlească părul băiatului, în timp ce Mat îl lua de-acolo. Unele murmurau că era o dulceaţă de băiat. Ca să vezi! Una îşi furişă mâna pe sub mantia lui Mat şi îl ciupi de fund. Femeile astea!

Odată scăpaţi de acolo, Mat se încruntă la băiat, care ţopăia vesel alături de el. Olver se înălţase de când îl cunoscuse pe Mat pentru prima oară, însă tot scund

era pentru vârsta lui. Din cauza gurii şi urechilor lui mari, nu avea să fie niciodată chipeş.

— Ai putea da de necazuri dacă le vorbeşti femeilor astfel, îi spuse Mat. Femeile preferă bărbaţii tăcuţi şi manieraţi. Şi cumpătaţi, şi, poate, niţel timizi. Cultivă-ţi aceste înzestrări şi vei avea de câştigat.

Olver îi aruncă o privire uluită, iar Mat oftă. Flăcăul se afla în grija unor unchi şi fiecare dintre aceştia, în afară de Mat, avea o influenţă negativă asupra lui.

Thom şi Beslan fură de-ajuns ca să-i aducă din nou zâmbetul pe buze lui Olver. Eliberându-şi mâna, el o luă la fugă înspre ei, râzând. Thom îl învăţa cum să facă jonglerii şi să cânte la harpă şi la flaut, iar Beslan îl învăţa cum să mânuiască sabia. Ceilalţi „unchi" ai lui îi dădeau alte lecţii privind diferite îndemânări. Mat avea de gând să îl înveţe cum să mânuiască o bâtă şi arcul din Ţinutul celor Două Râuri, odată ce îşi va fi recăpătat forţa. Mat nu voia să ştie ce învăţa băiatul de la Chel Vanin şi de la Braţele Roşii.

Când Mat se apropie, Luca se ridică din jilţul său extravagant, iar zâmbetul său îngâmfat se transformă într-o grimasă. Măsurându-l din priviri pe Mat, îşi înfăşură în jurul trupului acea mantie caraghioasă cu un gest teatral şi anunţă cu voce tare:

— Sunt un om ocupat. Am multe de făcut. S-ar putea ca în curând să ţin o reprezentaţie doar pentru ochii Înaltei Doamne Suroth.

Fără să mai rostească un cuvânt, se îndepărtă cu paşi mari, ţinându-şi mantia împodobită doar cu o mână, astfel încât aceasta să fâlfâie ca un stindard în bătaia vântului.

Mat şi-o strânse pe a lui cu ambele mâini. O mantie era menită să ţină de cald. El o văzuse pe Suroth în Palat, deşi niciodată de aproape. Totuşi, suficient de aproape cât dorise el. Mat nu şi-o putea imagina acordându-i o clipă de atenţie Marelui Circ Ambulant şi Expoziţiei Minunate de Miracole şi Minuni, după cum se putea citi în litere mari şi stacojii pe pânza legată de doi stâlpi de la intrare. Dacă ea ar fi făcut-o, probabil că i-ar fi mâncat pe lei. Sau i-ar fi speriat de moarte.

— Este de acord, Thom? întrebă el încet, privind încruntat în urma lui Luca.

— Putem călători cu el când va pleca din Ebou Dar, răspunse bărbatul cu faţa înăsprită de vreme. Dar va trebui să plătim un preţ. Pufni, suflându-şi mustaţa şi trecându-şi enervat o mână prin părul alb. Ar trebui să mâncăm şi să dormim ca nişte regi pentru ceea ce ne cere, dar cunoscându-l, mă îndoiesc că aşa va fi. Nu crede că suntem nelegiuiţi, din moment ce suntem în libertate, dar ştie că fugim de ceva, altminteri, am fi călătorit altfel. Din nefericire, el are de gând să plece cel mai devreme la primăvară.

Mat se gândea la câteva înjurături. Abia la primăvară. Numai Lumina ştia ce i-ar face Tylin sau ce l-ar pune să facă până la primăvară. Poate că nu era o idee atât de proastă ca Vanin să fure nişte cai.

— Am nevoie de mai mult timp pentru zaruri, zise el, de parcă altceva nu avea nicio importanţă. Dacă el vrea atât de mult precum zici, atunci trebuie să-mi îngroş punga. Un singur lucru ştiu despre seanchani: nu pare să le pese că pierd.

El încerca să aibă grijă la cât de mult îşi forţa norocul şi nu îl păscuse nicio primejdie de a se trezi cu grumazul tăiat pentru că trişa, cel puţin de când reuşise să plece din Palat pe picioarele lui. La început, crezuse că dăduse norocul peste el sau, poate, faptul că era *ta'veren* îi era, în sfârşit, de folos.

Beslan îl privea cu gravitate. Bărbat zvelt şi oacheş, puţin mai tânăr decât Mat, fusese un desfrânat când îl cunoscuse Mat. Era mereu pregătit să bată tavernele, mai ales când totul se termina cu o femeie în braţele lui sau cu o încăierare. Însă de când veniseră seanchanii, el devenise din ce în ce mai serios. În ceea ce îl privea, aceştia erau o treabă foarte serioasă.

— Mama nu va fi încântată dacă va afla că îi ajut ibovnicul să plece din Ebou Dar. Mă va însura cu o femeie cu ochi saşii şi mustaţă ca a unui pedestraş taraboner.

După tot acest timp, Mat încă se crispa. Nu se va putea niciodată obişnui cu gândul că fiul lui Tylin considera potrivit comportamentul mamei lui faţă de Mat. Beslan credea că ea devenise puţin cam posesivă – doar puţin, ca să vezi! –, iar acesta era singurul motiv pentru care era dispus să dea o mână de ajutor. Beslan susţinea că Mat era tocmai ceea ce mama lui avea nevoie ca să uite de înţelegerile pe care seanchanii o constrânseseră să le facă! Uneori, Mat şi-ar fi dorit să se afle din nou în Ţinutul celor Două Râuri, unde ştiai măcar ce gândeau oamenii. Uneori, îşi dorea asta.

— Ne putem întoarce la Palat acum? întrebă Olver. Era mai mult o poruncă decât o întrebare. Am o lecţie de lectuă cu Doamna Riselle. Mă lasă să-mi odihnesc mâna pe pieptul ei în vreme ce-mi citeşte.

— O realizare importantă, Olver, zise Thom, mângâindu-şi mustaţa ca să-şi ascundă zâmbetul. Aplecându-se spre ceilalţi doi bărbaţi, el îşi coborî vocea ca să nu audă băiatul. Femeia mă lasă să cânt la harpă înainte să îmi îngăduie să-mi odihnesc capul pe perna aceea minunată.

— Riselle îi lasă pe toţi s-o distreze mai întâi, chicoti Beslan, iar Thom se holbă mirat la el.

Mat gemu. De astă dată, nu era din cauza piciorului sau a faptului că toţi bărbaţii din Ebou Dar, în afară de Mat Cauthon puteau să aleagă pe ce piept să-şi odihnească capetele. Zarurile alea afurisite începuseră să se rostogolească din nou în capul lui. Ceva rău avea să i se întâmple. Ceva foarte rău.

CAPITOLUL 16
O întâlnire neaşteptată

Drumul de întoarcere până în oraş era mai lung de doi kilometri, străbătând coline joase, iar Mat uită de durerea din picior. O simţi din nou când începu să urce o altă colină şi văzu Ebu Dar în faţă. În spatele zidurilor sale exagerat de groase şi albe pe care nicio catapultă nu le-ar fi putui sparge în timpul unui asediu. Oraşul din interiorul zidurilor era şi el alb, cu excepţia domurilor înalte, care se iveau pe ici, pe colo şi care purtau dungi colorate. Clădirile, turlele, turnurile şi palaltele albe luceau chiar şi în acea zi mohorâtă de iarnă. Pe ici, pe

colo, se vedea câte un turn cu vârful retezat sau un gol acolo unde fusese distrusă o clădire, dar adevărul fie spus, asediul seanchanilor provocase puţine distrugeri. Aceştia fuseseră prea rapizi, prea puternici şi puseseră stăpânire pe oraş înainte să se poată forma vreo rezistenţă.

În mod surprinzător, negoţul ce se desfăşura în acea perioadă a anului abia dacă avusese de suferit odată cu acapararea oraşului. Seanchanii îl încurajau, deşi negustorilor, căpitanilor de corăbii şi echipajelor acestora li se ceruse să depună un jurământ că se vor supune strămoşilor, că vor aştepta Reîntoarcerea şi că le vor sluji Celor Care se Întorceau Acasă. De fapt, acest lucru însemna să îţi vezi în continuare de viaţa ta, aşadar, foarte puţini se împotriveau. De fiecare dată când Mat îl privea, Portul mare era din ce în ce mai plin de corăbii. În după-amiaza aceea, i se părea că ar fi putut merge pe jos din Ebou Dar până în Rahad, un cartier pe care nu avea de gând să îl mai viziteze vreodată. În primele zile după ce reuşise să umble din nou, Mat mersese adeseori la docuri ca să privească nu la corăbiile cu vele striate sau la cele ale oamenilor mării pe care seanchanii le echipau şi le înzestrau cu propriul echipaj, ci la vreo ambarcaţiune care arbora Albinele Aurii din Illian, sau Sabia, sau Mâna din Arad Doman, sau Semilunile din Tear. În ziua aceea, el abia dacă aruncă o privire spre port. Zarurile alea care i se rostogoleau în cap bubuiau ca un tunet. Indiferent ce avea să se întâmple, el era aproape sigur că nu avea să-i placă. Arareori îi plăcea atunci când zarurile îl avertizau.

Deşi exista un flux constant de oameni care mergeau pe jos şi păreau să se înghesuie ca să se strecoare înăuntru pe poarta înaltă şi arcuită, o coloană mare de căruţe cu coviltir şi telegi trase de boi, care se întindea până la colină, aşteptau să intre. Abia se mişca. Toţi cei care plecau călare erau seanchani, fie că aveau pielea tuciurie ca a oamenilor mării sau palidă ca a cairhieninilor, şi săreau în ochi nu doar pentru că erau călare. Unii dintre bărbaţi purtau pantaloni bufanţi şi haine ciudate, strânse pe corp, cu gulere înalte, care le protejau grumajii până la bărbie, având rânduri de bumbi din metal lucios pe piept, sau haine largi, cu broderii complicate şi lungi ca rochiile femeilor. Aceştia erau cei de Sânge, la fel şi femeile în rochii de călărie cu croială ciudată, care păreau făcute din pliuri înguste şi poale despicate ce lăsau să li se vadă gleznele în ghetele colorate, la care se adăugau mâneci largi, care ajungeau până la scăriţele şeii. Câteva purtau văluri din dantelă care ascundeau totul în afară de ochi, astfel încât feţele lor să nu fie văzute de cei de condiţie umilă. Însă majoritatea

călăreţilor purtau armuri viu colorate din platoşe suprapuse. Unii dintre oşteni erau femei, deşi nu le puteai deosebi de bărbaţi din cauza acelor coifuri vopsite care semănau cu nişte capete uriaşe de insecte. Bine măcar că niciunul nu purta armura cu nuanţe de roşu şi negru a Gărzilor Morţii. Până şi seanchanii păreau agitaţi în preajma lor, iar acest lucru era de-ajuns ca să îl avertizeze pe Mat să îi ocolească.

Oricum, niciunul dintre seanchani nu se sinchisi să arunce măcar o privire spre trei bărbaţi şi un băiat care mergeau pe jos spre oraş, pe lângă coloana de căruţe care aştepta. Ei bine bărbaţii mergeau încet. Olver ţopăia. Piciorul lui Mat stabilea ritmul, iar el încerca să nu îi lase pe ceilalţi să vadă cât de mult se sprijinea în baston. De obicei, zarurile anunţau evenimente în urma cărora el reuşea să supravieţuiască cu chiu, cu vai, bătălii, o clădire care îi cădea în cap. Tylin. El se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla de astă dată, când zarurile se vor opri.

Aproape toate căruţele cu coviltir şi telegile care părăseau oraşul erau conduse de un seanchan sau erau însoţite de unul care mergea pe jos lângă ele. Aceştia purtau veşminte mai simple decât cei care mergeau călare, aproape deloc ciudate, însă cei care aşteptau la rând erau cel mai probabil din Ebou Dar sau din regiunile înconjurătoare, bărbaţi în veste lungi şi femei cu poalele cusute într-o parte, care lăsau la vedere un picior cu ciorapi şi jupoane colorate. Căruţele cu coviltir şi telegile lor erau trase de boi. Din coloană făceau parte şi străini, negustori care aveau mai multe căruţe înşiruite şi trase de cai. Aici, în sud, se făcea mai mult negoţ iarna decât în nordul îndepărtat, unde negustorii erau nevoiţi să se îndure drumurile acoperite cu zăpadă, iar unii dintre ei veneau tare de departe. O femeie domani voinică, având o aluniţă neagră pe obrazul ars de soare, ce conducea un şir de patru căruţe, îşi strânse mantia înflorată pe lângă corp. Privea încruntată spre un bărbat care se afla la cinci căruţe în faţa ei, un individ soios, care îşi ascundea mustaţa groasă în spatele unui văl taraboner şi care şdea lângă vizitiu. Un concurent, fără îndoială. O kandori zveltă cu o perlă mare în urechea stângă şi lanţuri din argint pe piept şedea calmă în şa, sprijinindu-se cu o mână înmănuşată pe măciulie, fără să ştie că juganul ei cenuşiu şi căruţa vor fi scoase la licitaţie odată ce va intra în oraş. Localnicilor le fusese luat unu din cinci cai şi, pentru a nu descuraja negoţul, unu din zece, străinilor. Primiseră bani pe ei, adevărat, şi chiar un preţ bun odinioară, însă nu existau suficiente animale pe piaţă cât era cererea de mare. Mat observa întotdeauna caii, chiar dacă doar în treacăt. Un cairhienin gras, care purta o

haină la fel de ponosită precum cele ale vizitiilor lui, striga furios, plângându-se de întârziere, şi îşi lăsa iapa să se agite, parcă dansând. Ar fi primit bani frumoşi pe iapa aceea, care, cel mai probabil, ar fi ajuns la vreun ofiţer. Ce avea să se întâmple când zarurile vor înceta să se rostogolească?

Poarta mare şi arcuită a oraşului era păzită de gărzi, deşi doar seanchanii le recunoşteau. *Sul'dame* în rochiile lor albastre cu fulgere pe ele se plimbau printre oameni însoţite de *damane* înveşmântate în cenuşiu, care purtau la gât *a'dam* din argint. Doar o singură pereche ar fi fost de-ajuns ca să potolească orice răzmeriţă, exceptând un atac de mare amploare, dar poate şi pe acela, însă nu acesta era motivul adevărat pentru care ele se aflau acolo. În primele zile după căderea oraşului Ebou Dar, câtă vreme el zăcuse în pat, ele răscoliseră oraşul în căutarea unor femei pe care le numeau *marath'damane* iar acum voiau să se asigure că niciuna nu va putea intra sau ieşi. *Sul'damele* purtau o zgardă suplimentară pe umăr pentru orice eventualitate. Aceste perechi patrulau şi pe docuri, întâmpinând fiecare corabie sau barcă ce sosea în port.

Lângă poarta mare şi arcuită a oraşului se afla o platformă largă, unde, în nişte ţăruşi înalţi de şase metri, stăteau înfipte capetele gudronate, dar încă recognoscibile a peste doisprezece bărbaţi şi a două femei care căzuseră în dizgraţia seanchanilor.

Deasupra capetelor atârna simbolul dreptăţii, securea unui călău, cu mânerul înfăşurat într-o sfoară albă înnodată într-un nod complicat. Sub fiecare căpăţână se afla o plăcuţă care anunţa nelegiuirea pe care o făcuse pentru a ajunge acolo: crimă, viol, spargere cu violenţă, atac asupra unuia dintre cei de Sânge. Nelegiuirile mai puţin grave aduceau amenzi, sau biciuirea sau transformarea în *da'covale.* Seanchanii erau nepărtinitori. Acolo nu exista nicio căpăţână a vreunuia dintre cei de Sânge – căci care meritau să fie executaţi fie erau trimişi înapoi la seanchani, fie erau spânzuraţi cu frânghia albă – însă trei dintre ele aparţinuseră unor seanchani. Judecata lor era pentru toată lumea. Două plăcuţe pe care scria „rebeliune" atârnau sub căpăţânile femeii care fusese stăpâna corăbiilor Ata'an Miere şi a maestrului ei spadasin.

Mat trecuse prin poarta aceea de prea multe ori ca să mai ia în seamă căpăţânile. Olver ţopăia şi cânta un cântec ritmat. Beslan şi Thom mergeau cu capetele apropiate, iar Mat auzi o dată cuvintele „treabă riscantă" din gura lui Thom, însă

puţin îi păsa despre ce vorbeau cei doi. Apoi ei pătrunseră în tunelul lung şi întunecat care trecea prin zid, iar din cauza huruitului căruţelor care treceau pe lângă ei, i-ar fi fost greu să audă chiar dacă ar fi tras cu urechea la conversaţia lor. Înaintând de-a lungul peretelui tunelului, ferindu-se de roţile căruţelor, Thom şi Beslan înaintau vorbind în şoaptă. Olver ţâşni după ei, însă când Mat ieşi din nou la lumina zilei se lovi de spatele lui Thom înainte să îşi dea seama că toţi trei se opriseră în loc, chiar lângă gura tunelului. Fiind pe punctul să facă un comentariu sarcastic, văzu la ce se holbau. Oamenii care ieşeau pe jos din tunel îi împingeau într-o parte, însă el rămase locului, zgâindu-se.

Străzile din Ebou Dar erau mereu pline de oameni, dar nu ca acum, când parcă se spărsese un dig şi un puhoi de oameni invadase oraşul. Strada din faţa lui gemea de oameni şi pe o parte, şi pe cealaltă, care stăteau adunaţi în jurul unor vite cum el nu mai văzuse niciodată: vaci cu pete albe şi coarne răsucite în sus, capre brune-deschise cu lâna fină care le atârna până pe caldarâm şi oi cu patru coarne. Orice stradă pe care o putea observa părea la fel de aglomerată. Căruţele şi telegile înaintau puţin câte puţin prin mulţime, abia dacă se mişcau, iar strigătele şi înjurăturile căruţaşilor erau înăbuşite de murmurul de voci şi de sunetele scoase de animale. El nu reuşea să înţeleagă cuvintele, dar putea să distingă accentele. Accentele tărăgănate ale seanchanilor. Unii dintre ei înghionteau vecinul şi îl arătau cu degetul. Ei priveau cu gura căscată şi indicau cu degetul în toate părţile, de parcă n-ar fi văzut văzut niciodată un han sau prăvălia vreunui cuţitar, însă el mârâi în barbă şi îşi trase borurile pălăriei peste ochi.

— Reîntoarcerea, bombăni Thom, iar dacă Mat nu s-ar fi aflat fix lângă umărul lui, nu l-ar fi auzit. În vreme ce noi vorbeam despre Luca, a sosit *Corenne.*

Mat crezuse că această Reîntoarcere despre care seanchanii vorbeau întruna era o invazie, o oaste. O femeie care îşi conducea căruţa cu coviltir strigă şi îşi flutura biciul cu coadă lungă spre nişte băieţi care se căţăraseră pe partea laterală căruţei ca să tragă cu ochiul la ceea ce păreau a fi viţe de vie în butoiaşe din lemn cu pământ. O altă căruţă transporta o presă de tipar lungă, iar o alta, care abia reuşi să iasă din tunel, transporta ceea ce păreau a fi cuve de berărie, împrăştiind un miros slab de hamei. Lăzi pline cu găini, raţe şi gâşte ciudat colorate ornau câteva dintre aceste căruţe; nu erau de vânzare, ci orătăniile unui fermier. Era o oaste, de bună seamă, însă aşa cum şi-o imaginase el. Genul acesta de oaste ar fi fost mai greu de înfruntat decât oştenii.

— Fir-ar să fie, va trebui să dăm din coate ca să trecem pe aici! bombăni dezgustat Beslan, ridicându-se în vârful degetelor de la picioare ca să poată privi peste mulţime. Cât de departe va trebui să mergem până vom da de o stradă goală?

Mat îşi aminti ceea ce nu observase şi se aflase chiar sub nasul lui – portul plin de corăbii. *Plin* de corăbii. Poate de două sau de trei ori mai multe corăbii decât fuseseră acolo atunci când ei plecaseră în zori de zi spre tabăra lui Luc. Câteva se aflau încă în larg. Asta însemna că poate mai aşteptau şi altele să intre în port. Lumină! Câte trebuie să îşi fi descărcat încărcătura de dimineaţă? Câte mai trebuiau să fie descărcate? Lumină! Câţi oameni puteau fi transportaţi pe acele corăbii? Şi de ce veniseră toate aici, în loc de Tanchico? îl străbătu un fior. Poate că nu erau toate corăbiile.

— Ar trebui să o luaţi pe străduţe lăturalnice şi alei, zise el, ridicându-şi vocea astfel încât însoţitorii lui să îl poată auzi în acea cacofonie de zgomote. Altminteri, nu veţi ajunge la Palat înainte de lăsarea întunericului.

Beslan se întoarse şi îl privi încruntat.

— Nu ne însoţeşti? Mat, dacă vei încerca din nou să-ţi cumperi un bilet pe vreo corabie... Să ştii că nu va fi blândă cu tine de astă dată.

Mat îl privi la fel de încruntat pe fiul Reginei.

— Vreau doar să mă plimb niţel, minţi el.

De îndată ce s-ar fi întors la Palat, Tylin ar fi început să îl dezmierde şi să îl mângâie. Nu că ar fi fost un lucru chiar atât de rău – nu chiar –, doar că ei puţin îi păsa cine o vedea mângâindu-i obrajii sau şoptindu-i cuvinte dulci la ureche, fie şi fiul ei. Şi-apoi, dacă zarurile din capul lui s-ar fi oprit în momentul în care el ar fi ajuns la ea? În ultima vreme, nu era o exagerare să spui despre Tylin că era posesivă. Sânge şi cenuşă, femeia ar fi putut hotărî să se mărite cu el! El nu voia să se însoare încă, dar ştia cu cine avea să se căsătorască, şi nu era Tylin Quintara Mitsobar. Doar că ce ar fi putut face dacă ea ar fi hotărât altfel?

Dintr-odată, el îşi aminti cuvintele şoptite – afacere riscantă – ale lui Thom. El îi cunoştea pe Thom şi pe Beslan. Olver se zgâia la Seanchani la fel de tare cum ceilalţi doi bărbaţi se zgâiau la tot ceea ce îi înconjura. Băiatul fu pe punctul de a

ţâşni ca să vadă mai bine, însă Mat îl apucă la timp de umăr şi îl împinse, protestând, în mâinile lui Thom.

— Duceţi-l pe băiat la Palat şi ocupaţi-vă de el după ce Riselle va fi terminat cu el. Şi uitaţi de nebunia care vă trece prin gând, căci căpăţânile voastre ar putea ajunge în ţăruşii de la poartă. La fel şi a lui Tylin.

Şi a lui. Să nu uite niciodată de asta!

Cei doi bărbaţi se holbară la el fără să li se citească vreo expresie pe feţe, confirmându-i astfel bănuia pe care o avea.

— Poate că ar trebui să te însoţesc, zise Thom în cele urmă. Am putea sta de vorbă. Eşti extraordinar de norocos, Mat, şi ai un anumit fler pentru aventură, ca să zic aşa.

Beslan încuviinţă din cap. Olver se zvârcolea în strânsoarea lui Thom, încercând să îi cuprindă dintr-o privire pe acei oameni ciudaţi, fiind nepăsător la ce discutau cei trei adulţi.

Mat bombăni nemulţumit. De ce oamenii voiau mereu ca el să fie erou? Mai devreme sau mai târziu, lucrul acesta avea să îi aducă moartea.

— N-am despre ce să vorbesc. Ei sunt aici, Beslan. Dacă nu i-aţi putut opri să nu intre, e limpede ca bună ziua că nu i-aţi putea alunga. Rand se va ocupa de ei, dacă zvonurile sunt adevărate. Din nou, acele culori i se învârtiră în cap, aproape alungând zornăitul zarurilor pentru o clipă. Aţi jurat că veţi accepta Reîntoarcerea; cu toţii am jurat. Refuzul ar fi însemnat să fii încătuşat şi trimis să munceşti la docuri sau să cureţi canalele din Rahad. Iar asta, după părerea lui, nu era un jurământ. Să-i slujiţi lui Rand. Culorile apărură din nou, apoi dispărură. Sânge şi cenuşă! Trebuia să înceteze să se mai gândească la... anumiţi oameni. Culorile începură să se rotească din nou. S-ar putea să iasă bine, dacă vom avea răbdare.

— Nu înţelegi, Mat, zise Beslan cu înverşunare. Mama stă încă pe tron, iar Suroth zice că ea va domni peste toată Altara, nu doar peste împrejurimile oraşului Ebou Dar. Poate niţel mai încolo. Mama a fost nevoită să o mintă *în faţă* şi să jure *credinţă* unei femei de pe celălalt mal al Oceanului Aryth. Suroth zice că eu ar trebui să mă însor cu una dintre cei de Sânge şi să îmi rad o parte a capului, şi

mama îi dă ascultare. S-o fi prefăcând Suroth că sunt egale, dar ea *trebuie* să asculte atunci când vorbeşte Suroth. Indiferent ce zise Suroth, Ebou Dar nu mai este cu adevărat al nostru şi nici restul nu va mai fi. Poate că nu îi vom putea alunga cu armele, însă putem înfierbânta ţara ca să nu mai rămână aici. Mantiile Albe au aflat. Întreabă-le ce vor să spună prin „Amiaza Altarană".

Mat putea ghici fără să întrebe pe nimeni. Îşi muşcă limba ca să nu sublinieze că erau mai mulţi soldaţi seanchani în Ebu Dar decât fuseseră Mantii Albe în toată Altara în timpul războiului cu Mantiile Albe. O stradă plină cu seanchani nu era locul potrivit ca să-ţi dai drumul la gură, chiar dacă aceştia păreau să fie fermieri sau meşteşugari.

— Văd că eşti nerăbdător să-ţi pui căpăţâna într-un ţăruş, zise el încet, însă suficient cât să poată fi auzit în ciuda amestecului de voci umane, muget de vite şi măcănit de raţe. Ştii despre ascultătorii lor. Individul de colo, care seamănă cu un fermier, ar putea fi unul... sau femeia aia slabă, cu bocceaua pe umăr.

Beslan îi privi cu atâta duşmănie pe cei doi! Dacă aceştia ar fi fost cu adevărat ascultători, l-ar fi putut raporta doar pentru asta.

— Poate că-ţi vei schimba părerea atunci când aceştia vor ajunge în Andor, mârâi el, croindu-şi drum prin mulţime şi împingându-i cu coatele pe toţi cei care îi stăteau în cale.

Mat nu s-ar fi mirat dacă ar fi izbucnit o încăierare. El bănuia că asta căuta bărbatul.

Thom se întoarse ca să îl urmeze pe el şi pe Olver, dar Mat îl apucă de mânecă.

— Încearcă să-l calmezi dacă poţi, Thom. Şi încearcă şi tu să te calmezi, că tot veni vorba. Bănuiesc că ai înţeles deja că nu trebuie să faci nimic orbeşte.

— Sunt calm şi voi încerca să îl calmez şi pe el, zise Thom pe un ton sec. Însă nu poate sta, pur şi simplu, cu mâinile în sân; este ţara lui. Un zâmbet slab îi apăru pe faţa înăsprită de vreme. Zici că nu îţi vei asuma niciun risc, dar o vei face, şi atunci, tot ce am fi încercat Beslan şi cu mine să îndeplinim ar fi părut o simplă plimbare de seară prin grădină. Cu tine prin preajmă, până şi un bărbier e orb. Vino, băiete! zise el, înşfăcându-l pe Olver de umăr. S-ar putea ca Riselle să nu te lase să-ţi odihneşti capul pe pieptul ei dacă vei întârzia la lecţie.

Mat privi încruntat în urma bărbatului care se îndepărta cu paşi hotărâţi şi care reuşea mai bine decât Beslan să îşi croiască drum prin mulţime împreună cu Olver, care îşi întindea gâtul. La ce se referise Thom? El nu îşi asuma niciodată vreun risc decât dacă era nevoit. Niciodată. Le aruncă o privire femeii slabe şi individului cu bălegar pe cizme. Lumină, aceştia *chiar* puteau fi ascultători. Oricine putea fi. Acest lucru era suficient să îl facă să simtă fiori pe şira spinării, de parcă ar fi fost urmărit.

Parcurse încet o bună bucată de drum pe străzile care deveneau din ce în ce mai înţesate de oameni, animale şi căruţe, pe măsură ce se apropia de docuri. Tarabele de pe podurile de peste canale aveau obloanele trase, vânzătorii ambulanţi îşi culeseseră de pe jos păturile, iar jonglerii care de obicei distrau lumea pe la colţurile străzilor nu ar fi avut loc să îşi facă numărul. Erau prea mulţi seanchani, atât de mulţi erau, şi poate că unu din cinci era soldat, deosebindu-se de mulţime prin privirea aspră şi umerii drepţi, atât de diferiţi de fermieri şi meşteşugari, chiar dacă nu purtau armură. Din când în când, un grup de femei *sul'dam* şi *damane* mergea de-a lungul străzii reuşind să-şi facă mai mult loc decât soldaţii. Nu li se făcea loc din teamă, cel puţin nu din partea seanchanilor.

Aceştia îşi înclinau capetele respectuoşi în faţa femeilor în rochii albastre, cu fâşii roşii însemnate cu fulgerul, şi zâmbeau aprobator când perechile treceau pe lângă ei. Beslan era înnebunit. Sanchanii nu puteau fi alungaţi decât de o oaste de Asha'mani, aşa cum circula zvonul că se întâmplase la răsărit în urmă cu cu o săptămână. Sau de o oaste înarmată cu secretele artificierilor. Ce folos avea Aludra de un clopotar?

Îşi dădu toată osteneală să nu se apropie de docuri. Îşi învăţase lecţia. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era un joc de zaruri care să dureze până târziu în noapte. De preferat suficient de târziu ca Tylin să fi adormit deja când el se va întoarce la Palat. Ea îi luase zarurile, pretinzând că nu îi plăcea că el juca jocuri de noroc, deşi făcuse asta după ce el o convinsese, cât timp zăcuse în pat, să accepte o miză. Din fericire, zarurile erau uşor de găsit, iar norocos cum era, era întotdeauna mai bine să le folosească pe cele ale celorlalţi bărbaţi. Din nefericire, când el descoperi că ea nu avea de gând să plătească miza şi să îl lase să plece – femeia se prefăcuse că habar nu avea despre ce vorbea el! –, el se folosise de zaruri ca să o înveţe minte. O mare greşeală, indiferent când de amuzant fusese la vremea aceea. Odată ce mizele se terminară, ea deveni de două ori mai rea

decât înainte.

Tavernele şi saloanele în care intră erau la fel de aglomerate ca străzile. Abia dacă aveai loc să îţi duci cana la gură, darămite să arunci zarurile. Erau pline de seanchani care râdeau şi cântau şi de locuitori din Ebou Dar cu feţele triste care îi priveau în tăcere pe aceştia. Totuşi, el întrebă hangiul şi chelneriţele dacă nu cumva aveau vreo odaie pe care ar fi putut-o închiria, însă toţi dădeau negativ din cap. Nu că el s-ar fi aşteptat la alt răspuns. Nu găseai un loc liber nici măcar înainte de nou-sosiţi. Cu toate acestea, începea să se întristeze la fel de mult ca negustorii străini care se uitau în cupele lor cu vin şi se întrebau cum aveau să îşi scoată marfa afară din oraş fără cai. El avea suficient aur ca să plătească atât cât cerea Luca – şi mai mult chiar –, dar acesta se afla într-un cufăr în Palatul Tarasin, iar el nu avea de gând să îl ia pe tot deodată, nu după ce servitorii din Palat îl *căraseră* pe braţe de la docuri ca pe un cerb doborât la vânătoare. Tot ce făcuse atunci fusese să vorbească cu căpitanii de vase; dacă Tylin ar afla, şi ar fi făcut-o, că el încerca să plece din Palat cu mai mult aur decât avea nevoie pentru o seară de pariuri. Vai, nu! El trebuia să facă rost de o cămară în podul vreunui han de mărimea unui dulap unde să-şi ascundă aurul puţin câte puţin sau să aibă noroc la zaruri. Ori una, ori cealaltă. Noroc sau nu, în cele din urmă, el îşi dădu seama că nu va avea parte de aşa ceva în seara aceea. Şi afurisitele alea de zaruri continuau să i se rostogolească în cap.

El nu zăbovi niciunde prea mult, şi nu doar pentru că nu putea juca zaruri sau nu putea închiria o odaie. Veşmintele lui colorate, ruşinea lui de pribeag că purta astfel de veşminte atrăgeau priviri. Câţiva seanchani crezură că el se afla acolo ca să îi amuze şi încercară să-i ofere bani ca să cânte! Lui mai că îi veni să accepte, o dată sau de două ori, dar când oaspeţii l-ar fi auzit, i-ar fi cerut banii înapoi. Câţiva dintre bărbaţii din Ebou Dar, cu pumnalele cu lamă lungă şi curbată vârâte în spate, la cingători, şi plini de mânie pe care nu şi-o putuseră revărsa asupra seanchanilor, se gândiră să şi-o reverse asupra bufonului căruia îi mai lipsea doar faţa pictată ca să semene cu nebunul unui nobil. Mat ieşea în mulţimea de pe stradă ori de câte ori vedea asemenea indivizi aţintindu-l cu privirea. El învăţase pe pielea lui că încă nu era în stare să se lupte, iar căpăţâna ucigaşului lui înfiptă într-un ţăruş de lângă poarta oraşului nu i-ar fi fost de niciun folos.

Mat se odihnea pe unde putea, pe un butoi gol abandonat la intrarea pe o alee, pe o bancă din faţa vreunei taverne, unde mai era loc doar pentru o persoană,

pe o treaptă din piatră până când stăpâna casei ieşea şi îi arunca pălăria de pe cap cu o lovitură de mătură. Stomacul i se lipise de spate, el începuse să aibă impresia că toată lumea se zgâia la veşmintele lui colorate, aerul rece şi umed îi pătrundea în oase şi singurele zaruri pe care avea să le găsească erau cele care îi răsunau în cap asemenea tropotelor copitelor de cai. El nu credea că acestea răsunaseră vreodată mai tare.

— N-am de ales decât să mă întorc şi să fiu animăluţul afurisitei de regine! mârâi el, sprijinindu-se în baston ca să se poată ridica de pe lada din lemn crăpată aflată pe marginea străzii.

Câţiva trecători se zgâiră la el de parcă faţa îi era deja pictată. El îi ignoră. Nici că le păsa că el îi vedea. Nu îi lovi peste cap cu bastonul aşa cum ar fi meritat pentru că se zgâiau la el astfel.

Străzile erau la fel de aglomerate ca mai devreme, observă el şi s-ar fi înnoptat de-a binelea până când ar fi ajuns el la Palat ar fi încercat să îşi croiască drum prin mulţime.

Fireşte, poate că până atunci Tylin ar fi adormit deja. Poate. Maţele îi chiorăiau, aproape suficient de zgomotos, încât să acopere zornăitul zarurilor. Ea ar fi putut da poruncă bucătarilor să nu îi dea de mâncare dacă el ajungea prea târziu.

După ce străbătu anevoie zece paşi prin mulţime, o luă pe o alee îngustă şi întunecată. Aceasta nu era pietruită.

Tencuiala albă de pe pereţii fără ferestre era crăpată şi căzută, lăsând adeseori la vedere cărămida de dedesubt. În aer plutea mirosul greu de putregai, iar el nădăjduia că ceea ce strivea tălpile cizmelor lui era noroi, chiar dacă se simţea o putoare ce îi provoca greaţă. Nu era nici ţipenie de om. El ar fi putu ieşi de-acolo dacă ar fi mărit pasul. Sau ceea ce numea el pas în zilele alea. Abia aştepta ziua în care va putea merge câţiva kilometri fără să gâfâie sau să simtă durere şi nevoia de a se rezema în baston. Alei şerpuitoare, majoritatea atât de înguste încât atingeai cu umerii clădirile aflate de-o parte şi de cealaltă, se intersectau prin tot oraşul, formând un labirint în care te-ai fi putut pierde dacă nu cunoşteai drumul. El nu o lua niciodată pe un drum greşit, nici măcar atunci când vreun pasaj îngust şi strâmb se transforma în alte trei sau chiar patru, care toate păreau să şerpuiască în aceeaşi direcţie. El fusese nevoit de multe ori când se

aflase în Ebou Dar să se ferească de privirile iscoditoare şi cunoştea ca în palmă aceste alei. Deşi, în mod ciudat, avea în continuare senzaţia că era urmărit. Se aştepta ca această senzaţie să persiste atâta vreme cât purta afurisitele alea de haine.

Dacă ar fi trebuit să treacă printr-o mare de oameni şi animale ca să ajungă dintr-o alee într-alta şi să îşi coriască drum ca să traverseze un pod care părea să fie un zid solid format din oameni, lui i-ar fi luat tot atât timp să ajungă la Palat ca atunci când ar fi străbătut trei străzi. Grăbindu-se să se ascundă pe aleea întunecată dintre o tavernă luminată şi o prăvălie dărăpănată de lacuri, se întrebă ce mâncare va găsi în bucătărie. Mai spaţioasă decât majoritatea şi suficient de lată încât să încapă trei oameni, dacă aceştia erau prietenoşi, aleea aceea dădea în Piaţa Mol Hara, care se afla aproape în faţa Palatului Tarasin. Suroth locuia acolo, iar bucătarii aproape că se întreceau pe ei de când ea poruncise să fie biciuiţi după ce gustase prima oară din mâncare. Poate va găsi stridii cu smântână sau, poate, peşte prăjit, sau calamar cu ardei iute. După ce făcu zece paşi în întuneric, calcă pe ceva care nu era moale şi căzu în noroiul îngheţat scoţând un geamăt, răsucindu-se în ultima clipă ca să nu aterizeze pe piciorul rănit. Lichidul rece ca gheaţa îi pătrunse pe loc prin haină. El nădăjduia să fie apă.

Gemu din nou când o cizmă îl calcă pe umăr. Individul se împiedică de el, înjurând şi alunecând mai încolo din cauza noroiului, apoi căzu într-un genunchi, însă apucă să se sprijine cu mâna de peretele lateral al tavernei ca să nu cadă pe burtă. Ochii lui Mat erau obişnuiţi cu semiîntunericul suficient mult încât să discearnă un bărbat zvelt, cu o înfăţişare comună. Un bărbat care părea să aibă o cicatrice mare pe un obraz. Nu era bărbat totuşi, ci o creatură pe care o văzuse rupându-i grumazul prietenului lui cu mâinile goale şi smulgându-şi din piept cuţitul şi azvârlindu-l înspre acesta. Iar cretura ar fi aterizat chiar în faţa lui, la mică distanţă, dacă el nu s-ar fi împiedicat. Poate că puţina forţă de *ta'veren* pe care o mai avea în el îl ajutase, slavă Luminii! Toate acestea îi trecură prin minte cât timp îi luă creaturii *gholam* să se sprijine de zid şi să îşi întoarcă capul ca să îl privească cu duşmănie.

Înjurând, Mat îşi înşfacă bastonul de pe jos şi îl azvârli cu stângăcie ca pe o suliţă înspre creatură. Înspre picioarele acestuia, nădăjduind să i le încâlcească şi să mai câştige o clipă în favoarea lui. Creatura se scurse într-o parte ca apa, evitând

bastonul, cizmele alunecându-i în noroi, apoi se năpusti asupra lui Mat. Însă întârzierea fusese de-ajuns. De îndată ce azvârli bastonul, Mat îşi vârî mâna în cămaşă după medalionul în formă de cap de vulpe, rupând şnurul din piele, şi îl scoase la iveală. *Gholamul* se năpusti asupra lui, iar el legănă cu disperare medalionul. Argintul pe care îl simţise rece pe piept atinse mâna întinsă, care sfârâi ca şunca prăjită şi mirosi a carne arsă. Fluidă ca argintul viu şi mârâind, creatura se feri de medalionul care se legăna, încercând să-l apuce pe Mat. Odată ce ar fi pus mâna pe el, Mat ar fi fost ca mort. Rotind necontenit capul de vulpe, Mat nimeri mâna cealaltă a creaturii apoi faţa acesteia, de fiecare dată auzindu-se un sfârâit şi simţindu-se miros de carne arsă de parcă l-ar fi lovit cu un fier înroşit. Dezvelindu-şi dinţii, *gholamul* se dădu în spate, însă ghemuit pe vine şi cu degetele ca nişte ghiare, gata să atace la cea mai mică neatenţie.

Rotind în continuare medalionul, Mat se ridică anevoie în picioare, nescăpând din ochi creatura ce semăna foarte mult cu un bărbat. „El vrea să te vadă mort la fel de mult cum vrea s-o vadă şi pe ea", îi spusese creatura în Rahad, zâmbind. Acum aceasta nici nu vorbea, nici nu zâmbea. Mat nu ştia nici cine era „ea", nici cine era „el", însă restul era limpede ca bună ziua. Şi iată-l acum, abia mai putându-se ţine pe picioare. Piciorul şi şoldul îl dureau îngrozitor, la fel şi coastele. Ca să nu mai pomenim de umărul pe care aterizase *gholamul.* Trebuia să se întoarcă înapoi pe stradă, printre oameni. Poate că văzând mai mulţi oameni, creatura se va descuraja. Era o speranţă, dar era singura pe care o avea. Strada nu era departe. Auzea zumzetul vocilor care destul de puternic în ciuda depărtării.

Cu mare grijă, el făcu un pas în spate. Cizma îi alunecă pe ceva ce emană un miros neplăcut şi se izbi de peretele tavernei. Numai rotirea frenetică a capului de vulpe din argint îl ţinu *pe gholam* la depărtare. Vocile care se auzeau pe stradă erau atât de ispititor de aproape. Zici că se auzeau din Barsine. Dar Barsine dispăruse de mult, aşa cum va dispărea şi el în curând.

— E pe aleea asta! strigă un bărbat. Veniţi după mine! Repede! O să ne scape!

Mat nu-şi luă ochii de *la gholam.* Creatura privi dincolo de el, spre stradă, şi şovăi.

— Am poruncă să trec nevăzut, în afară de cei pe care îi vânez, îi spuse creatura, aşa că tu vei mai trăi puţin. Doar puţin.

Rotindu-se, creatura o luă la fugă pe alee, alunecând puţin în noroi şi totuşi continuând să plutească atunci când apăru în spatele tavernei.

Mat fugi după ea. El nu îşi explica de ce, doar că aceasta încercase să îl ucidă, că va încerca din nou, iar părul de la ceafă îi stătea zbârlit. Aşadar, creatura avea să îl ucidă în voie? Dacă medalionul o putea răni, poate că medalionul o putea şi ucide.

Când ajunse la colţul tavernei, el îl văzu pe *gholam* tocmai în momentul în care acesta aruncă o privire peste umăr şi îl văzu şi el. Şi din nou creatura şovăi o clipă. Uşa din spate a tavernei era întredeschisă, prin deschizătură răzbătând sunete de veselie. Creatura îşi vârî mâinile printr-o gaură din peretele de cărămidă al clădirii care se afla vizavi de tavernă. Mat încremeni. Nu părea să aibă nevoie de vreo armă, însă dacă ascunsese vreuna acolo... El nu credea că va supravieţui dacă ar fost să înfrunte creatura cu orice fel de armă. Mâinilor le urmară braţele, apoi capul *gholamului* intră în gaură. Mat rămase cu gura căscată. Pieptul creaturii se strecură prin gaură, urmat de picioare, apoi aceasta dispăru. Era o gaură poate de mărimea celor două mâini ale lui Mat.

— Nu cred că am văzut vreodată aşa ceva, zise cineva încet lângă el, iar Mat tresări, dându-şi seama că nu mai era singur.

Vorbitorul era un bărbat bătrân cu umerii plecaţi şi cu părul alb, cu un nasul mare şi coroiat plantat în mijlocul unei feţe triste. Ţinea pe umăr o boccea. Tocmai îşi vâra în teaca de sub haină un pumnal cu un tăiş foarte lung.

— Eu da, zise Mat. În Shadar Logoth.

Uneori, frânturi din amintirile lui, pe care le credea pierdute apăreau de nicăieri, iar aceasta tocmai ieşise la suprafaţă, în timp ce îl privea pe *gholam.* Era una dintre amintirile pe care şi-ar fi dorit să rămână pierdută.

— Nu mulţi supravieţuiesc după ce vizitează locul acela, spuse bătrânul, privindu-l cu atenţie. Faţa lui înăsprită de vreme îi părea cunoscută, însă Mat nu ştia de unde. Ce vânt de-a dus în Shadar Logoth?

— Unde-ţi sunt prietenii? îl întrebă Mat. Oamenii la care zbierai?

Pe alee se aflau doar ei doi. Zumzetul de pe stradă străbătea nestingherit şi

nimeni nu strigă că creatura va scăpa dacă ei nu se grăbeau.

Bătrânul ridică din umeri.

— Nu cred că vreunul dintre ei mi-a înţeles strigătele. Sunt destul de greu de înţeles. Oricum, credeam că l-ar putea speria pe individ. După ceea ce am văzut, însă... Arătând spre gaura din zid, el râse forţat, dezvelindu-şi dantura stricată. Cred că poate tu şi cu mine aveam norocul Celui Întunecat.

Mat se strâmbă. Auzise aceste cuvinte rostite despre el de prea multe ori şi nu îi făcea plăcere. În mare parte pentru că era convins că nu era adevărat.

— Se prea poate, bombăni el. Iartă-mă, ar trebui să mă prezint bărbatului care mi-a salvat pielea. Eu sunt Mat Cauthon. Eşti nou-venit în Ebou Dar? Bocceaua de pe umărul bărbatului îi conferea aerul cuiva care era mereu pe drumuri. Îţi va fi greu să găseşti un loc unde să dormi.

El strânse cu precauţie mâna cioturoasă a bărbatului. Era plină de noduri, de parcă toate oasele i-ar fi fost rupte în acelaşi timp şi se vindecaseră strâmb, însă strânsoarea lui era fermă.

— Eu sunt Noal Charin. Nu, sunt aici de ceva vreme. Dar salteaua mea de paie din podul hanului Raţele Aurii a fost ocupată de un negustor de petrol illianer, căci odaia lui i-a fost oferită unui ofiţer seanchan în dimineaţa asta. M-am gândit că voi găsi un loc pe aleea asta unde să-mi petrec noaptea. Frecându-şi partea laterală a nasului mare cu un deget strâmb şi noduros, el chicoti de parcă a dormi pe aleea întunecată era o nimica toată. Nu este pentru prima oară când dorm pe unde apuc, chiar şi într-un oraş.

— Cred că te pot ajuta, îi spuse Mat, însă restul cuvintelor pe care avusese de gând să le rostească îi rămaseră în gât.

El îşi dădu seama că zarurile continuau să i se rostogolească în cap. Reuşise să le dea uitării când *gholamul* încercase să îl ucidă, însă acestea continuau să se rostogolească, aşteptând să se oprească. Dacă acestea erau un avertisment pentru ceva mai rău decât *gholamul,* atunci el nu voia să ştie. Doar că va şti. Nu încăpea nicio îndoială. Va şti când va fi prea târziu.

CAPITOLUL 17
Panglici roz

Vântul rece măturа Piaţa Mol Hara, ridicându-i mantia lui Mat şi ameninţând să îngheţe stratul de noroi de pe hainele lui când el şi Noal ieşiră în grabă de pe alee. Soarele apunea peste acoperişuri, pe jumătate ascuns, dar umbrele începeau să se întindă peste oraş. Ţinând într-o mână toiagul şi în cealaltă şnurul rupt cu capul de vulpe, vârât în buzunarul hainei, de unde îl putea scoate la nevoie, el îşi lăsa mantia să-i fluture în toate direcţiile. Îl durea tot corpul şi zarurile îi zornăiau în cap, avertizându-l, însă el abia dacă băga aceste lucruri în seamă. Era prea concentrat să privească în toate direcţiile, întrebându-se care era cea mai mică gaură prin care se putea strecura creatura aceea. El se trezi că privea cu îngrijorare crăpăturile dintre pietrele care pavau piaţa. Cu toate că era puţin probabil ca această creatură să îl atace în văzul lumii.

Un zumzet răzbătea de pe străzile înconjurătoare, însă în piaţă nu se afla decât un câine costeliv, care alerga pe lângă fântâna cu statuia Reginei Nariene, moartă de mult. Unii ziceau că mâna ei ridicată arăta spre oceanul care adusese oraşului Ebou Dar atâta bogăţie, iar alţii spuneau că era în semn de avertisment asupra primejdiilor. Alţii spuneau că succesoarea ei voise să atragă atenţia asupra faptului că doar un sân al statuii era dezvelit, lăsând să se înţeleagă că onestitatea Nerinei era îndoielnică.

Pe vremuri, Piaţa Mol Hara era plină la ora aceea chiar şi iarna de îndrăgostiţi care se plimbau, de vânzători ambulanţi, de cerşetori, dar cerşetorii se treziseră luaţi de pe stradă puşi la muncă de când veniseră seanchanii, iar restul se fereau chiar şi în timpul zilei. Motivul era Palatul Tarasin, o construcţie măreaţă cu

domuri albe, turle din marmură şi balcoane din fier forjat, reşedinţa lui Tylin Quintara Mitsobar, prin voia Luminii, a Reginei Altarei – sau cât mai rămăsese din Altara, un ţinut aflat la câteva zile depărtare de Ebu Dar – Stăpâna celor Patru Vânturi şi Păstrătoarea Mării Furtunilor. Dar, poate, mai important, reşedinţa Înaltei Doamne Suroth Sabelle Medarath, care îi comanda pe străMoşi în numele împărătesei din Seanchan, fie-i viaţa veşnică. Era o poziţie de cea mai mare importanţă în Ebou Dar în acele vremuri. Fiecare intrare era păzită atât de gărzile lui Tylin, în cizmele verzi, pantalonii albi şi bufanţi şi platoşele lor aurii, purtate peste hainele verzi, cât şi de acele coifuri în formă de cap de insectă, cu armuri prevăzute cu dungi albastre şi galbene sau verzi şi albe sau orice altă combinaţie care ţi-ar fi putut trece prin gând. Regina Altarei avea nevoie de siguranţă şi de linişte cât timp se odihnea. Sau, mai degrabă, Suroth spunea asta şi ce zicea aşa era.

După o clipă de cugetare, Mat îl conduse pe Noal spre una dintre porţile grajdurilor. Avea mai mult noroc să strecoare un străin în palat pe acolo decât dacă ar fi folosit scara principală din marmură care ducea în piaţă. Ca să nu mai pomenim că putea să se cureţe de tot noroiul acela înainte să dea ochii cu Tylin. Ea îşi exprimase limpede neplăcerea ultima oară când el se întorsese ciufulit după o încăierare dintr-o tavernă.

Câteva gărzi din Ebou Dar stăteau de o parte a porţilor deschise, înarmate cu halebarde, şi acelaşi număr de seanchani de partea cealaltă, înarmaţi cu suliţele lor cu ciucuri, toţi la fel de ţepeni ca statuia Narienei.

— Să vă binecuvânteze Lumina pe toţi! le spuse Mat pe un ton politicos gărzilor din Ebou Dar.

Cel mai bine era să fii politicos cu gărzile din Ebou Dar până când erai sigur de ele. Dar şi după aceea. Oricum, acestea erau mai... îngăduitoare... decât seanchanii.

— Să te binecuvânteze şi pe tine, Seniore, răspnse ofiţerul lor îndesat, făcând un pas în faţă, iar Mat îl recunoscu.

Era Surlivan Sarat, un om de ispravă, mereu pregătit cu vreo vorbă de duh şi care avea un ochi bun pentru cai. Clătinând din cap, Surlivan îşi lovi partea laterală a coifului ascuţit cu bastonul subţire şi poleit de ofiţer.

— Iar v-aţi încăierat, Seniore? Ea o să-şi iasă din pepeni când o să vă vadă.

Îndreptându-şi umerii şi încercând să nu se rezeme atât de evident pe toiag, Mat se burzului. Vorbă de duh? Dacă se gândea mai bine, bărbatul cu faţa arsă de soare avea limba cam ascuţită. Cât despre cai, el nu avea ochi chiar atât de buni.

— Ar fi o problemă dacă prietenul meu va dormi împreună cu oamenii mei? întrebă Mat cu asprime în glas. N-ar trebui să fie niciuna. Mai încape unul lângă oamenii mei.

Încăpeau mai mulţi, adevărul fie spus. Opt oameni îşi pierduseră viaţa pentru că îl urmaseră în Ebou Dar.

— Din partea mea, nu, Seniore, răspunse Surlivan, deşi îl aţintea cu privirea pe bărbatul sfrijit de lângă Mat şi îşi ţuguia buzele, dispreţuitor. În semiîntuneric, haina lui Noal părea să fie într-o stare bună şi nu îşi pierduse dantela. Era într-o stare mai bună decât cea a lui Mat. Poate că acest aspect înclină balanţa. Cum ea nu trebuie să afle tot, cred că nu va fi o problemă nici din partea ei.

Mat se încruntă, dar, înainte ca vorbele necumpătate să le creeze probleme lui şi lui Noal, trei seanchani în armuri se apropiară în galop de poartă, iar Surlivan se întoarse spre ei.

— Tu şi soţia ta locuiţi în Palatul Reginei? îl întrebă Noal, luând-o înspre poartă.

Mat îl trase în spate.

— Să aşteptăm, zise el, arătând cu capul spre seanchani. Soţia lui? Femei afurisite! Zaruri afurisite!

— Am depeşe pentru Înalta Doamnă Suroth, anunţă unul dintre seanchani, lovind cu palma tolba de piele care îi atârna pe umăr.

Coiful ei avea o singură pană subţire, ceea ce însemna că era un ofiţer de rang inferior, deşi calul ei era un jugan înalt şi cenuşiu, care părea să fie de viteză. Celelalte două animale erau suficient de robuste, însă doar atât.

— Intraţi, cu binecuvântarea Luminii! zise Surlivan, plecându-şi uşor capul.

Plecăciunea pe care o făcu femeia din şa o oglindi pe a lui.

— Binecuvântarea Luminii fie şi cu voi, zise ea tărăgănat, iar cei trei pătrunseră în curte însoţiţi de clămpănitul copitelor.

— Este foarte ciudat, cugetă Surlivan, privind în urma lor. Mereu ne cer permisiunea nouă, nu lor. El arătă cu bastonul spre gărzile Seanchan din partea cealaltă a porţilor.

Acestea nu se clintiră deloc, nici măcar nu aruncară o privire spre nou-veniţii pe care îi observase Mat.

— Ce-ar fi făcut dacă le-ai fi spus că nu puteau intra? întrebă Noal încet, punându-şi jos bocceaua.

Surlivan se roti pe călcâie.

— E de-ajuns că i-am jurat credinţă Reginei, zise el pe un ton inexpresiv, iar ea a jurat credinţă la rândul ei... nu ştiu cui. Oferă-i un aşternut prietenului tău, Seniore, şi avertizează-l că e mai bine ca unele lucruri să nu fie rostite în Ebu Dar, că e mai bine să nu pui anumite întrebări.

Noal părea descumpănit şi începu să protesteze că era doar curios, însă Mat schimbă câteva politeţuri şi reverenţe cu ofiţerul altaran – cât putu de repede – şi o împinse pe noua lui cunoştinţă prin poartă, explicându-i în şoaptă despre ascultători. Bărbatul i-o fi salvat pielea din ghearele *gholamului,* dar asta nu însemna că avea de gând să îl lase pe bărbat să îl dea pe mâna seanchanilor. Aceştia aveau şi căutători, cum le spunea lumea, şi din puţinele lucruri pe care le auzise despre ei – chiar şi aceia care vorbeau deschis despre Gărzile Morţii îşi ţineau gurile închise când venea vorba despre căutători –, din puţinele lucruri pe care le auzise, în comparaţie cu căutătorii, inchizitorii Mantiilor Albe păreau nişte băieţandri care chinuiau nişte muşte, un obicei urât, dar aproape deloc îngrijorător pentru oameni.

— Înţeleg, zise încet bătrânul. Nu ştiam asta. El părea supărat pe el însuşi. Trebuie că-ţi petreci foarte mult timp în compania seanchanilor. Înseamnă că o cunoşti şi pe Înalta Doamnă Suroth? Habar n-am avut că ai relaţii sus-puse. trebuie să recunosc.

— Îmi petrec timpul cu oştenii prin taverne, atunci când pot, răspunse Mat pe un ton acru. Atunci când îi îngăduia Tylin. Lumină, zici că era însurat cu adevărat!

Suroth nu ştie că sunt în viaţă.

Iar el nădăjduia din adâncul sufletului ca ea să nu afle.

Cei trei seanchani nu se mai vedeau, caii lor fiind mânaţi în grajduri, însă câteva zeci de *sul'dame* le scoseseră pe *damane* la mişcarea de seară, plimbându-le într-un cerc mare în jurul curţii pavate cu piatră. Aproape jumătătate din *damanele* îmbrăcate în veşminte cenuşii erau femei cu pielea tuciurie, fără podoabele pe care le purtaseră când fuseseră călăuze ale vânturilor. Erau mai multe ca ele în Palat şi împrejurimi; seanchanii strânseseră o recoltă bogată de pe corăbiile oamenilor mării care nu reuşiseră să scape. Cele mai multe dintre ele aveau feţe posace sau împietrite, dar şapte sau opt priveau în faţă, pierdute şi derutate, căci încă nu le venea a crede. Fiecare dintre acestea avea lângă ea *damane* de origine seanchană, pe care le ţineau de mână sau le cuprindeau cu braţul, zâmbind şi şuşotindu-i sub privirile aprobatoare ale femeilor care purtau brăţările prinse de zgărzile lor din argint. Câteva dintre acele femei derutate se ţineau atât de strâns de *damanele* care se plimbau cu ele de parcă acestea ar fi fost un colac de salvare. Acest lucru ar fi fost de-ajuns să îl facă pe Mat să se înfioreze dacă hainele lui ude nu ar fi făcut-o deja.

Încercă să îl mâne mai repede pe Noal prin curte, dar cercul aduse aproape de el o *damane,* care nu era nici seanchană, sau Atha'an Miere, şi care era legată de o *sul'damă* durdulie şi căruntă, o femeie cu tenul măsliniu, care ar fi putut trece drept altarană sau mama cuiva. O mamă severă care avea un copil năzdrăvan din felul în care o privea pe femeia aflată în lesa ei. Teslyn Baradon se îngrăşase după o lună şi jumătate de când era prizoniera seanchanilor, însă după faţa ei fără de vârstă ziceai că mânca mărăcini de trei ori pe zi. Pe de altă parte, ea păşea liniştită cu lesa la grumaz şi dădea ascultare supusă instrucţiunilor şoptite ale *sul'damei,* oprindu-se ca să facă o plecăciune adâncă în faţa lui şi a lui Noal. Pentru o clipă ochii ei negri îl priviră mânioşi, înainte ca ea şi *sul'dama* să îşi continue plimbarea în jurul curţii grajdului. Liniştită şi supusă. El văzuse *damane* care fuseseră biciuite chiar în acea curte până când urlaseră de durere pentru că făcuseră tam-tam, printre ele numărându-se şi Teslyn. Deşi ea nu îi făcuse niciun bine, poate mai mult rău, el nu şi-ar fi dorit ca ea să fie pedepsită astfel.

— E mai bine decât să fii mort, bombăni el, văzându-şi mai departe de drum.

Teslyn era o femeie îndârjită care se gândea în fiecare clipă cum să evadeze, însă

această îndârjire nu îi prea era de folos. Stăpâna corăbiilor şi maestrul ei spadasin muriseră în ţeapă fără să ţipe, dar asta nu îi salvase.

— Îţi vine a crede? întrebă absent Noal, jucându-se din nou stângaci cu bocceaua.

Mâinile lui strâmbe mânuiseră cu dibăcie pumnalul acolo, dar păreau stângace când venea vorba despre altceva.

Mat îl privi încruntat. Nu era sigur că îi venea a crede. *A'damurile* alea din argint semănau al naibii de mult cu zgarda invizibilă pe care Tylin i-o pusese la grumaz. Pe de altă parte, Tylin n-avea decât să îl gâdile sub bărbie dacă asta îl ţinea departe de ţeapă. Lumină, îşi dorea ca afurisitele alea de zaruri din capul lui să se oprească odată şi să înceteze agonia! Dar asta era o minciună. Odată ce îşi dăduse seama în sfârşit, ce voiau să îi transmită, el nu voia ca acestea să se mai oprească.

Odaia pe care o împărţeau Chel Vanin şi Mâinile Roşii care supravieţuiseră se afla nu departe de grajduri. Era o odaie lungă, tencuită în alb, cu tavan jos şi prea multe paturi pentru cei rămaşi în viaţă. Vanin, o grămadă de om asudat, cu început de chelie, stătea întins pe un pat în cămaşă, ţinând pe piept o carte deschisă. Mat se miră că bărbatul *putea* citi. Scuipând prin strungăreaţă, Vanin îşi aţinti privirea la încălţămintele mânjite cu noroi ale lui Mat.

— Iar te-ai bătut? îl întrebă el. Cred că ei n-are să-i placă.

El nu se ridică de pe pat. Cu câteva excepţii, Vanin se considera la fel de bun ca orice senior sau domniţă!

— Necazuri, Seniore Mat? mârâi Harnan, sărind în picioare. Era un bărbat robust, atât fizic, cât şi ca fire, iar când îşi încleştă fălcile, şoimul ce-l avea tatuat pe obraz se răsuci. Să-mi fie cu iertare, dar nu eşti în stare de asta. Spune-ne cum arată, şi-o să-i venim noi de hac.

Ultimii trei se strânseră în spatele lui cu nişte feţe nerăbdătoare, doi luându-şi hainele în timp ce îşi vârau cămăşile în pantaloni. Metwyn, un Cairhienin cu înfăţişare băieţească, deşi era cu zece ani mai mare decât Mat, îşi luă sabia care stătea proptită de piciorul patului şi îi scoase puţin lama din teacă pentru a-i verifica tăişul. Era cel mai priceput dintre ei la mânuitul sabiei, chiar foarte priceput, deşi Gorderan aproape că îl egala, în ciuda înfăţişării lui de fierar.

Gorderan nu era nici pe departe atât de încet pe cum îl făceau să pară umerii lui lați. O duzină de Mâini Roșii îl urmase pe Mat Cauthon în Ebou Dar, opt dintre aceștia pierzându-și viața, iar restul erau blocați în Palat, unde nu le puteau pișca pe servitoare, nu se puteau încaiera din cauza zarurilor și să bea până picau lați, așa cum ar fi putut face dacă ar fi stat la un han, unde hangiul s-ar fi îngrijit ca ei să fie duși la culcare, cu pungile nițel mai ușoare decât înainte.

— Noal, aici de față, vă poate povesti mai bine decât mine, spuse Mat, ridicându-și pălăria de pe frunte. Va dormi aici, cu voi. Mi-a salvat viața în seara asta.

Aceste cuvinte dădură naștere unor exclamații de uimire și strigăte de aprobare pentru Noal, ca să nu mai pomenim de palme peste spate, care fură cât pe ce să îl răstoarne pe bătrân. Vanin merse până într-acolo, încât își puse semn în carte cu degetul gras, apoi se ridică în capul oaselor pe marginea saltelei subțiri.

Punându-și bocceaua pe un pat liber, Noal începu să spună povestea făcând gesturi ample, jucându-și rolul, ba chiar făcând nițel pe bufonul când arătă cum alunecase în noroi și cum se holbase la *gholam* în vreme ce Mat luptase ca un erou. Bărbatul era un povestitor înnăscut, la fel de priceput ca un menestrel, căci te făcea să îți imaginezi ceea ce îți istorisea. Harnan și Mâinile Roșii râdeau cu poftă, știind ce făcea el, că nu punea în umbră vitejia căpitanului lor, și îl aprobau, însă se opriră din râs când Noal le povesti cum atacatorul lui Mat scăpase, strecurându-se printr-o gaură mică dintr-un perete. El te făcea să îți imaginezi și asta. Vanin își puse cartea jos și scuipă din nou printre dinți. *Gholamul* îi lăsase pe Vanin și pe Harnan pe jumătate morți în Rahad pentru că urmărea o altă pradă.

— Creatura mă vrea dintr-un anume motiv, pare-se, zise Mat liniștit când bătrânul se trânti pe pat lângă bocceaua lui, părând epuizat. Poate că am jucat zaruri cândva, nu-mi amintesc. Niciunul dintre voi nu trebuie să-și facă griji atâta vreme cât nu vă băgați între ea și mine. El rânji, încercând să ia totul în glumă, însă niciunul dintre bărbați nu zâmbeau. Oricum, vă voi împărți aurul mâine-dimineață. Vă veți cumpăra bilete pe prima corabie care pleacă spre Illian și îl veți lua pe Olver cu voi. La fel și Thom, și Juilin, dacă va vrea să plece. El își închipuia că prinzătorul de hoți va vrea. Și Nerim, și Lopin, firește. El se obișnuise să aibă alături de el bărbați care să îl slujească și să îl ferească de primejdie, dar aici nu avea nevoie de ei. Talmanes trebuie să fie undeva pe aproape de Caemlyn pe vremea asta. N-ar trebui să vă fie greu să dați de el.

Odată ce aceştia vor pleca, el va rămâne singur cu Tylin. Lumină, ar prefera să îl înfrunte din nou pe *gholam!*

Harnan şi ceilalţi trei bărbaţi ai Mâinii Roşii se priviră iar Fergin se scărpina în cap ca şi când nu pricepea. Poate că nici nu pricepea. Bărbatul osos era un oştean bun – nu cel mai bun, dar suficient de bun –, însă nu era prea deştept atunci când era vorba de alte lucruri.

— N-ar fi drept, zise Harnan în cele din urmă. În primul rând, Seniorul Talmanes ne va jupui de vii dacă ne vom întoarce fără tine.

Ceilalţi trei încuviinţară din cap. Fergin pricepu aceste cuvinte.

— Tu ce crezi, Vanin? îl întrebă Mat.

Bărbatul gras ridică din umeri.

— Dacă îl voi lua pe băiat de la Riselle, îmi va scoate măruntaiele ca unui peşte cu prima ocazie când voi adormi. Eu asta aş face dacă aş fi în locul lui. Oricum, aici am avut timp să citesc. Nu prea se întâmplă asta când fac munca de potcovar.

Aceasta era una dintre meseriile pe care susţinea că le avea. Cealaltă era cea de grăjdar. Adevărul fie spus, el era hoţ de cai şi braconier, cel mai priceput în două ţinuturi, poate din mai multe.

— V-aţi scrântit la cap cu toţii, zise Mat, încruntându-se. Doar pentru că acea creatură mă vrea pe mine, nu înseamnă că n-are să vă ucidă dacă îi veţi sta în cale. Oferta rămâne deschisă. Oricăruia dintre voi îi va veni mintea la cap poate să plece.

— Am mai văzut de-alde ca tine, zise Noal dintr-odată. Bătrânul cocârjat era întruchiparea vremurilor grele şi a istovirii, dar ochii lui erau strălucitori şi îl cercetau cu asprime pe Mat. Unii bărbaţi au o aură care îi fac pe alţii să îi urmeze oriunde i-ar conduce. Unii îi conduc spre distrugere, alţii spre glorie. Cred că numele tău va rămâne în istorie.

Harnan părea la fel de nedumerit ca Fergin. Vanin scuipă şi se întinse din nou pe spate, deschizând cartea.

— Dacă mă va părăsi norocul, bombăni Mat.

Ştia care era preţul pe care trebuia să îl plăteşti ca să intri în istorie. Puteai fi ucis făcând asta.

— Ar fi bine să te speli înainte ca ea să te vadă, interveni brusc Fergin. Când o vedea noroiul acesta, are să se zburlească.

Înşfăcându-şi furios pălăria, Mat ieşi păşind apăsat, fără să rostească un cuvânt. Mă rog, cât putu de apăsat şi sprijinindu-se în toiag. Înainte ca uşa să se închidă în urma lui, el îl auzi pe Noal cum începu să povestească de pe vremea când se afla pe puntea unei corăbii a oamenilor mării şi cum învăţase să se scalde în apa rece şi sărată. Cel puţin aşa începea povestea.

El avea de gând să se spele înainte să îl vadă Tylin – chiar avea de gând –, însă în timp ce străbătea şchiopătând coridoarele pe ai căror pereţi erau atârnate tapiserii înflorate pe care locuitorii din Ebou Dar le numeau „draperii de vară" din motive cunoscute doar de ei, patru servitori în livrelele verde cu alb ai Palatului şi nu mai puţin de şapte slujnice îi sugerară să facă o baie şi să-şi schimbe vesmintele înainte să îl vadă Regina, ba chiar se oferiră să îi pregătească baia şi să îi aducă veşminte curate fără ca ea să afle. Nu ştiau totul despre el şi Tylin, slavă Luminii – nimeni în afară de el şi Tylin nu cunoştea aspectele cele mai rele –, dar ştiau prea multe, fir-ar al naibii. Mai rău, fiecare afurisit de servitor din întreg afurisitul de Palat Tarasin era de acord cu asta. În primul rând, Tylin era regină şi putea face ce îşi dorea, după părerea lor. În al doilea rând, ea era foarte iute din fire de când seanchanii puseseră stăpânire pe oraş, iar dacă Mat Cauthon, ferchezuit şi îmbrăcat în dantelă, o putea opri să nu le dea peste bot pentru orice nimic, atunci ei erau pregătiţi să îl spele după urechi şi să îl înfăşoare în dantelă ca pe un cadou!

— Noroi? îi spuse el unei slujnice frumoase şi zâmbitoare care îşi desfăcu poalele când făcu o reverenţă. Avea o strălucire în ochii ei negri, iar decolteul adânc al corsajului ei lăsa la vedere suficient din pieptul ei, încât să rivalizeze cu cel al Risellei. Altă dată, el şi-ar fi lăsat niţel răgaz ca să îşi desfete ochii. Ce noroi? Nu văd nici strop de noroi!

Femeia rămase cu gura căscată şi uită să se ridice zgâindu-se după el cu genunchii îndoiţi în timp ce Mat se îndepărta.

Julin Sandar, ieşind repede de după un colţ, fu cât pe ce să se izbească în el.

Prinzătorul de hoţi tairen sări în spate, înăbuşindu-şi o înjurătură, iar faţa lui oacheşă mai că păli, până când îşi dădu seama cine era să îl doboare. Apoi el bombăni o scuză şi dădu să îşi vadă mai departe de drum.

— Thom te-a vârât în nebunia lui, Juilin? îl întrebă Mat.

Juilin şi Thom împărţeau o odaie jos, în aripa servitorilor, iar el nu avea nicio scuză să se afle acolo, sus. În haina lui neagră tairenă, care îi acoperea partea superioară a cizmelor, Juilin se evidenţia printre servitori ca o raţă în coteţul de găini. Suroth era strictă când venea vorba despre astfel de lucruri, chiar mai riguroasă decât Tylin. Singura explicaţie pe o găsea Mat era aceea că avea legătură cu ceea ce puneau la cale Thom şi Beslan.

— Nu, nu te osteni să-mi spui. Le-am făcut o propunere lui Harnan şi celorlalţi şi-am să ţi-o fac şi ţie. Dacă vrei să pleci, îţi voi da banii de care vei avea trebuinţă.

De fapt, Juilin nu părea pregătit să îi spună nimic. Prinzătorul de hoţi îşi vârî degetele mari la curea şi îl privi în ochi pe Mat.

— Ce-au spus Harnan şi ceilalţi? Şi ce face Thom de-i zici nebunie? Cunoaşte acoperişurile astea mai bine decât tine şi decât mine.

— *Gholamul* este tot în Ebou Dar, Juilin. Thom ştia că *el* se pricepea la Jocurile Caselor şi îi plăcea să-şi vâre nasul în politică. Creatura a încercat să mă omoare mai devreme, în seara asta.

Juilin gemu de parcă ar fi fost lovit în măruntaie şi îşi trecu o mână prin părul negru şi scurt.

— Chiar şi-aşa, am un motiv să mai zăbovesc pe-aici, zise el.

Aerul lui se schimbă niţel, devenind încăpăţânat, defensiv şi uşor vinovat. El nu îl lăsase niciodată pe Mat să-i vadă acea sclipire din ochi, însă când un bărbat o avea, nu putea însemna decât un lucru.

— Ia-o cu tine, îi zise Mat. Iar dacă ea nu va vrea să plece, ei bine, atunci nici n-ai să fii de un ceas în Tear şi vei avea pe fiecare genunchi câte o femeie. Aşa-s femeile, Juilin. Dacă una zice nu, va exista întotdeauna una care va zice da.

Servitorul care trecu în grabă pe acolo cărând nişte prosoape din pânză se holbă

mirat la noroiul de pe hainele lui Mat, însă Juilin, crezând că se zgâia la el, îşi scoase degetele mari de la curea şi încercă să adopte o postură mai umilă. Fără să-i reuşească, însă. Thom o fi dormind cu servitorii, însă încă de la început el reuşise cumva să facă să pară că era alegerea lui, un moft, şi nimănui nu i se părea ciudat să îl vadă acolo, sus, furişându-se în odaia Risellei care, odinioară, fusese a lui Mat. Juilin susţinea mereu că era prinzător de hoţi – niciodată *hoţ* el însuşi – şi îi privea în ochi pe seniorii şi negustorii înfumuraţi ca să le arate că era la fel de bun ca ei. Toată lumea de la Palat ştia cine şi ce era, şi unde ar fi trebuit să îi fie locul, adică în aripa servitorilor.

— Seniorul meu este înţelept, zise el tare, făcând o plecăciune scurtă şi ţeapănă. Seniorul meu ştie totul despre femei. Dacă Seniorul va scuza un bărbat umil, trebuie să mă întorc unde mi-e locul, îi spuse peste umăr, pe un ton îngrijorat în timp ce se întorcea ca să plece. Am auzit azi că dacă Seniorul meu se va mai întoarce o dată arătând de parcă ar fi fost târât prin noroi, Regina îi va aplica câteva lovituri de nuia.

Aceste cuvinte puseră capăt răbdării lui.

Deschizând larg uşa apartamentului lui Tylin, Mat intră cu paşi hotărâţi, azvârlindu-şi pălăria în partea cealaltă a încăperii... El încremeni locului, cu gura căscată şi cuvintele pe care avusese de gând să le rostească îi îngheţară pe buze. Pălăria îi ateriza pe covor şi se rostogoli, dar nu avu unde. O rafală de vânt făcu să tremure ferestrele înalte cu trei arcade, care se deschideau spre un balcon lung şi închis ce dădea spre piaţa Mol Hara.

Tylin se întoarse în jilţul sculptat astfel încât să semene cu bambusul poleit şi se holbă la el peste cupa de vin aurită. Părul ei negru şi mătăsos, presărat cu fire albe la tâmple, îi încadra faţa frumoasă, cu nişte ochi iscoditori ca ai unei păsări de pradă. Nu păreau deloc încântaţi în acel moment. Lucruri lipsite de logică părea să vină de-a valma spre el. Ea îşi legănă uşor un picior, făcând să-i tremure poalele verzi şi jupoanele albe. Dantela verde-deschis încadra tăietura ovală a rochiei ei, care aproape că îi lăsa la vedere jumătate din pieptul generos, unde atârna mânerul bătut în nestemate al Cuţitului Căsniciei. Ea nu era singură. Suroth şedea cu faţa la ea, privind în cupa ei cu vin şi bătând cu unghiile lungi în braţul jilţului ei. Era o femeie destul de frumoasă, în ciuda faptului că părul îi era ras în formă de creastă, iar în comparaţie cu ea, Tylin părea sperioasă ca un

iepure. Două dintre unghiile de la fiecare mână erau lăcuite în albastru. Lângă ea, şedea o fetiţă, îmbrăcată şi ea într-un veşmânt înflorat peste poalele albe şi plisate, iar capul îi era acoperit de un văl – acesta părea să îi fie ras complet! – şi de o cunună cu rubine. Chiar şi în acea stare de şoc, el observă rubinele şi aurul. O femeie zveltă, aproape la fel de oacheşă ca rochia neagră pe care o purta şi foarte înaltă, chiar dacă ar fi fost aiel, stătea în picioare în spatele jilţului pe care şedea fetiţa, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie nerăbdătoare întipărită pe faţă. Părul ei negru şi ondulat era scurt, dar deloc ras, prin urmare, nu era nici dintre cei de Sânge, nici *so'jhin.* De o frumuseţe rară, ea le punea în umbră atât pe Tylin, cât şi pe Suroth. El observa femeile frumoase chiar şi atunci când avea impresia că era lovit în cap cu un ciocan.

Însă nu prezenţa lui Suroth sau a celorlalte două străine îl făcu să încremenească locului. Zarurile se opriră cu un zgomot înfundat care îi zgâlţâi ţeasta. Asta nu se mai întâmplase niciodată. El nu se clinti, aşteptându-se ca vreunul dintre rătăciţi să sară din flăcările care ardeau în şemineul de marmură sau ca pământul să înghită tot Palatul.

— Nu mă asculţi, porumbel, gânguri Tylin pe un ton ameninţător. Ţi-am spus să cobori în bucătărie şi să îmbuci ceva până când voi avea timp de tine. Şi fă o baie, că tot veni vorba. Ochii ei negri scăpărau. Vom vorbi mai târziu de ce eşti mânjit jit de noroi din cap până-n picioare.

Cu mintea în ceaţă, el derula din nou evenimentele. Intrase în odaie, zarurile se opriseră şi... Nu se întâmpla nimic. Nimic!

— Bărbatul acesta a fost atacat, zise silueta firavă, cu capul acoperit de văl, ridicându-se din jilţ. Tonul ei deveni rece ca vântul de afară. Mi-ai spus că străzile sunt sigure, Suroth. Sunt nemulţumită.

Ceva *trebuia* să se întâmple! Ar fi trebuit să se întâmple deja. Întotdeauna se întâmpla ceva atunci când zarurile se opreau.

— Străzile din Ebou Dar sunt la fel de sigure ca şi cele din Seandar. Fii pe pace, Tuon, răspunse Suroth, iar aceste cuvinte îl făcură pe Mat să simtă stupoare.

Ea părea... temătoare. Suroth era cea care îi făcea pe ceilalţi să se teamă.

Un tânăr zvelt şi graţios, îmbrăcat într-o robă aproape transparentă de *da'covale,*

se înfiinţă lângă ea cu o carafă de porţelan albastru, cu gât înalt, făcu o plecăciune şi se aplecă timid să îi mai toarne vin. Acest lucru îl făcu pe Mat să tresară din nou. El nu îşi dăduse seama că mai era cineva în încăpere. Bărbatul cu părul auriu, care purta acel veşmânt indecent, nu era singurul. O femeie cu părul roşcat, zveltă, dar cu forme pline, care purta acelaşi veşmânt translucid stătea în genunchi lângă o măsuţă pe care se aflau sticluţe cu mirodenii şi alte carafe din porţelanul fin al oamenilor mării. Într-un mangal mic din alamă pe care se încălzea vinul, în vreme ce o servitoare căruntă, cu o căutătură neliniştită, care purta livreaua verde cu galben a Casei Mitsobar, stătea în picioare, în partea cealaltă a încăperii, într-un colţ, atât de nemişcată, încât mai că nu o observă, stătea o altă seanchană, o femeie blondă, al cărei păr auriu era pe jumătate ras şi al cărei piept ar fi putut întrece în mărime pe cel al Risellei dacă rochia ei cu fâşii roşii şi galbene nu ar fi acoperit-o din cap şi până-n picioare. Nu că el şi-ar fi dorit cu adevărat să afle acest lucru. Seanchanii erau foarte sensibili când venea vorba de *so'jinele* lor. Tylin era sensibilă când venea vorba despre orice femeie. De când el reuşise să se dea jos din pat, în apartamentul ei nu intrase nicio servitoare mai tânără decât bunica lui.

Suroth se uită la bărbatul graţios de parcă s-ar fi întrebat ce era, apoi scutură din cap fără să rostească un cuvânt şi îşi întoarse atenţia din nou spre copilă, Tuon, care îşi flutură mâna, făcându-i semn bărbatului să plece. Servitoarea în livrea se grăbi să ia carafa din mâinile bărbatului şi încercă să îi toarne lui Tylin, însă regina făcu un gest foarte mic din mână care o trimise pe servitoare la locul ei, lângă perete. Tylin şedea foarte, foarte nemişcată. Nu era de mirare că voia să treacă neobservată dacă această Tuon o înspăimânta într-atât de mult pe Suroth, căci se vedea limpede că asta făcea.

— Sunt foarte nemulţumită, Suroth, zise din nou fata, încruntându-se la cealaltă femeie.

Deşi stătea în picioare, ea nu fu nevoită să îşi plece prea mult privirea la Înalta Doamnă care şedea. Mat bănuia că şi ea trebuia să fie tot Înaltă Doamnă, numai că mai Înaltă decât Suroth.

— Ai recuperat mult, iar asta va fi pe placul Împărătesei, fie-i viaţa veşnică, dar atacul nepotrivit de la răsărit a fost un dezastru care nu trebuie să se repete. Iar dacă străzile acestui oraş sunt sigure, cum se face că el a fost atacat? Degetele lui

Suroth deveniră albe atât de tare strângea braţul jilţului şi cupa de vin. Ea îi aruncă o privire duşmănoasă lui Tylin de parcă acea muştruluială era din vina ei iar Tylin îi zâmbi încurcată şi îşi plecă fruntea. Oh, sânge şi cenuşă, el avea să plătească pentru asta!

— Am căzut, atâta tot.

Zici că vocea lui ar fi bubuit ca nişte artificii, atât de repede îşi întoarseră capurile femeile. Suroth şi Tylin păreau şocate că el vorbise. Tylin semăna cu un vultur care ar fi vrut să înfulece un iepure prăjit.

— Doamnele mele, adăugă el, însă aceste cuvinte nu păreau să aducă vreo îmbunătăţire.

Femeia înaltă îşi întinse brusc braţul şi smulse din mâna lui Tuon cupa de vin, azvârlind-o în foc. Scânteile se înălţară în vatră. Servitoarea se mişcă de parcă ar fi vrut să scoată cupa din flăcări ca să nu se strice mai mult, apoi se răzgândi la o atingere a *so'jhinei.*

— Te comporţi ca o proastă, Tuon, zise femeia înaltă, iar vocea ei făcea ca severitatea fetei să pară o glumă. Accentul tărăgănat Seanchan aproape că lipsea cu desăvârşire. Suroth ţine situaţia sub control aici. Ce s-a întâmplat la răsărit se poate întâmpla în orice bătălie. Încetează să mai iroseşti timpul cu nimicuri.

Suroth o privi uimită o clipă, înainte să afişeze o expresie îngheţată. Mat se zgâi şi el o clipă. Dacă îi vorbeai pe un astfel de ton vreunuia dintre cei de Sânge, te puteai considera norocos dacă scăpai doar cu câteva lovituri de bici! În mod şocant, Tuon îşi înclină uşor capul.

— Se prea poate să ai dreptate, Anath, zise ea pe un ton calm, ba chiar puţin respectuos. Timpul şi semnele prevestitoare vor grăi. Însă este limpede că tânărul minte. Poate s-o fi temând de mânia lui Tylin. Însă rănile lui nu sunt provocate de o simplă cădere, asta dacă nu cumva în oraş există stânci, iar eu nu le-am văzut.

Aşadar, el se temea de mânia lui Tylin? Păi, că veni vorba, se cam temea. Doar puţin, însă lui nu îi plăcea să i se aducă aminte de asta. Rezemându-se de toiagul său înalt până la umăr, el încercă să îşi găsească o poziţie confortabilă. Ar fi fost frumos din partea lor să îl invite să şadă.

— Am fost rănit când flăcăii voştri au cucerit oraşul, zise el afişând cel mai frumos zâmbet al lui. Oştenii voştri au împărţit în stânga şi-n dreapta cu fulgere şi mingi de foc, aşa cum n-am mai văzut. Dar aproape că sunt vindecat, mulţumesc de întrebare.

Tylin îşi îngropă faţa în cupa de vin, dar tot reuşi să îi arunce o privire peste buza cupei care îi făgăduia o pedeapsă mai târziu.

Poalele lui Tuon foşniră când ea străbătu încăperea, apropiindu-se de el. Faţa aceea oacheşă din spatele vălului ar fi putut fi frumoasă, lipsită de expresia unui judecător care condamna la moarte. Şi cu păr pe cap, în loc de acea scăfârlie chelă. Ochii ei erau mari şi umezi, dar extrem de impersonali. El observă că toate unghiile lungi îi erau lăcuite în roşu-aprins. Se întrebă dacă avea vreo semnificaţie. Lumină, un om ar fi putut duce un trai luxos cu banii obţinuţi de pe acele rubine.

Ea îşi întinse o mână, punându-şi unghiile sub bărbia lui, şi el începu să se ferească. Asta până când Tylin îi aruncă o privire aspră peste capul lui Tuon, făgăduindu-i pedeapsa acolo şi atunci, dacă el avea să se împotrivească. Privind-o cu duşmănie, el o lăsă pe fată să-i mişte capul ca să-l cerceteze mai bine.

— Te-ai luptat cu noi? vru ea să ştie. Ai făcut jurămintele?

— Le-am făcut, bombăni el. Pentru celălalt, n-am avut încotro.

— Te cred şi eu, murmură ea.

Dându-i târcoale încet, ea continuă să îl cerceteze, pipăindu-i dantela de la încheieturile mâinilor lui, atingând eşarfa neagră de mătase din jurul grumazului lui, ridicându-i tivul mantiei ca să cerceteze broderia. El îndură această scrutare refuzând să-şi schimbe postura şi privind-o cu o duşmănie demnă de Tylin. Lumină, el cumpărase cai fără să-i cerceteze atât de amănunţit! Poate ea o să vrea să-l caute şi de dinţi!

— Băiatul ţi-a spus cum a fost rănit, zise Anath pe un ton rece şi poruncitor. Dacă-l vrei, cumpără-l şi gata. A fost o zi lungă, iar tu ar trebui să fii în pat.

Tuon se opri, privindu-i îndelung inelul cu sigiliu de pe deget. Acesta fusese sculptat ca model pentru a arăta priceperea sculptorului, o vulpe care fugea şi doi corbi în zbor, toţi înconjuraţi de semiluni, iar el îl cumpărase din întâmplare,

deşi ajunsese să îl îndrăgească. El se întrebă dacă nu cumva ea şi-l dorea. Îndreptându-şi umerii, ea îl privi drept în ochi.

— Un sfat bun, Anath, zise ea. Cât vrei pe el, Tylin? Dacă este preferatul tău, spune-mi un preţ, iar eu îl voi dubla.

Tylin se înecă cu vinul şi începu să tuşească. Mat fu cât pe ce să cadă, deşi se rezema de toiag. Fata voia să-l *cumpere?* Ei bine, zici că ar fi cumpărat un cal după expresia de pe faţa ei.

— Este un bărbat liber, Înaltă Doamnă, zise Tylin pe un ton nesigur când reuşi să vorbească. Eu... nu pot să-l vând.

Mat ar fi râs dacă Tylin n-ar fi părut că încerca să îşi oprească dinţii din clănţănit, şi dacă Tuon nu ar fi întrebat care era preţul lui. Un bărbat liber! Ha!

Fata se întoarse cu spatele la el de parcă şi-ar fi luat deja gândul de la el.

— Ţi-e frică, Tylin, dar, pe Lumină, n-ar trebui.

Plutind spre jilţul lui Tylin, ea îşi ridică vălul cu ambele mâini, dezvelindu-şi partea inferioară a feţei, şi se aplecă să o sărute uşor pe Tylin, o dată pe fiecare ochi şi o dată pe buze. Tylin părea şocată.

— Eşti ca o soră pentru mine şi pentru Suroth, zise Tuon cu o voce surprinzător de blândă. Eu însămi îţi voi însemna numele ca fiind una dintre cele de Sânge. Vei fi Înalta Doamnă Tylin precum şi Regina Altarei, ba chiar mai mult, aşa cum ţi-am făgăduit.

Anath pufni zgomotos.

— Da, Anath, ştiu, zise fata oftând, apoi se îndreptă şi îşi coborî vălul. A fost o zi lungă şi grea, iar eu sunt ostenită. Dar îi voi spune lui Tylin la ce ţinuturi m-am gândit pentru ea, ca să ştie şi să fie liniştită. În odaia mea există nişte hărţi, Tylin. Îmi faci onoarea de a mă însoţi acolo? Am nişte maseuze care fac minuni.

— Eu mă simt onorată, zise Tylin, nepărând deloc mai liniştită ca înainte.

La un gest al *so'jhinei,* tânărul cu părul auriu dădu fuga să deschidă uşa şi îngenunche lângă ea, însă femeile, indiferent că erau seanchane, sau altarane,

sau altă naţiune, trebuiau mai întâi să îşi netezească şi să îşi aranjeze hainele înainte să plece undeva. Totuşi, *da'covale* cea cu părul roşcat făcu acest serviciu pentru Tuon şi Suroth. Mat profită de această ocazie ca să o tragă puţin deoparte pe Tylin, suficient de departe încât să nu fie auziţi. El îşi dădu seama că ochii albaştri ai *so'jhinei* îl urmăreau, dar măcar Tuon, care accepta atenţiile femeii înalte *da'covale,* păru să fi uitat complet de existenţa lui.

— N-am căzut, pur şi simplu, îi spuse el încet lui Tylin. *Gholamul* a încercat să mă omoare cu nici măcar o oră în urmă. Poate-ar fi mai bine să plec. Chestia aia mă vrea şi ar fi în stare să-i omoare pe toţi cei din preajma mea.

Acest plan tocmai îi venise în minte şi se gândise să-şi încerce norocul.

Tylin trase aer în piept.

— Creatura aia nu te poate avea, purceluş. Ea îi aruncă o privire lui Tuon care ar fi putut-o face pe fată să uite de gândul că Tylin i-ar putea fi soră. Dacă ar fi văzut-o. Bine măcar că avea atâta minte ca să vorbească în şoaptă.

— Ea cine e? o întrebă el.

Ei bine, îşi încercase norocul.

— Înalta Doamnă Tuon şi nu ştiu mai mult decât tine, răspunse Tylin, la fel de şoptit. Suroth îi dă ascultare când ea vorbeşte, iar ea îi dă ascultare lui Anath atunci când aceasta vorbeşte, cu toate că aş putea pune rămăşag că Anath este un soi de slujitoare. Sunt un neam tare ciudat, dulceaţă. Brusc ea îi şterse un strop de noroi întărit de pe obraz cu un deget. El nu îşi dăduse seama că şi pe faţă era mânjit cu noroi. Dintr-odată, ochii ei deveniră pătrunzători ca ai unui vultur. Îţi aduci aminte de panglicile roz, dulceaţă? Când mă voi întoarce, vom vedea cum îţi stă în roz.

Ea ieşi graţios din încăpere însoţită de Tuon şi Suroth, urmate de Anath, *so'jhin* şi *da'covale,* lăsându-l pe Mat cu servitoarea cu înfăţişare de bunică. Aceasta începu să cureţe masa pe care se afla vinul. El se trânti până pe unul dintre jilţurile din bambus sculptat şi îşi cuprinse capul cu mâinile.

Altă dată, acele panglici roz l-ar fi făcut să chicotească. N-ar fi trebuit să-şi încerce norocul cu ea. Nici măcar *gholamul* nu îi umplea într-atât gândurile.

Zarurile se opriseră şi... Ce? El ajunsese faţă în faţă, sau pe-acolo, cu trei persoane pe care nu le mai întâlnise până atunci, dar nu putea fi asta. Poate că avea legătură că faptul că Tylin va deveni de Sânge. Dar ca întotdeauna, atunci când zarurile se opreau, ceva i se întâmpla lui, personal.

El rămase acolo făcându-şi griji, în vreme ce slujnica chemă ajutoare care să ducă totul de-acolo. Rămase acolo până când Tylin se întoarse. Ea nu uitase de panglicile roz, iar asta îl făcu pe el să uite de tot pentru multă vreme.

CAPITOLUL 18
O ofertă

După ce *gholamul* încercase să îl omoare, zilele următoare se perindară într-un ritm care îl irită la culme pe Mat. Fie că ploua sau nu, cerul cenuşiu rămase neschimbat.

Pe străzi circulau zvonuri cum că un bărbat fusese ucis de un lup nu departe de oraş; fusese găsit cu grumazul sfârtecat. Oamenii nu erau îngrijoraţi, ci doar curioşi; nu mai fuseseră văzuţi lupi în apropiere de Ebou Dar de ani buni. Apoi se îngrijoră. Poate că oamenii din oraş credeau că un lup se putea apropia atât de mult de zidurile oraşului, dar el ştia mai bine. *Gholamul* nu plecase. Harnan şi Braţele Roşii refuzau cu încăpăţânare să plece, susţinând că îi păzeau spatele, iar Vanin refuză fără vreun motiv anume, cu excepţia unui posibil comentariu bombănit al lui Mat, care se pricepea la caii rapizi. El scuipase după ce făcuse acest comentariu.

Riselle, a cărei faţă măslinie era suficient de frumoasă încât să facă orice bărbat

să înghită în sec şi ai cărei ochi mari şi negri îl puteau face să-şi înghită limba, se interesă de vârsta lui Olver, iar când acesta îi spuse că avea aproape zece ani, ea păru mirată şi îşi lovi îngândurată buzele pline cu degetul. Chiar dacă ea schimbă ceva în lecţiile băiatului, acesta venea în continuare de la ele la fel de încântat de pieptul ei şi de cărţile pe care ea i le citea. Mat credea că Olver ar fi fost în stare să renunţe la jocurile cu Şerpi şi Vulpi pe care le juca seara de dragul Risellei şi al cărţilor. Când flăcăul ieşea fugind din odaia care fusese odinioară a lui Mat, Thom se furişa adeseori înăuntru cu harpa la subsuoară. Asta era suficient să-l facă pe Mat să scrâşnească din dinţi, doar că mai erau şi altele.

Thom şi Beslan ieşeau adeseori împreună, fără să îl invite şi pe el. Lipseau jumătate din zi sau jumătate din noapte. Niciunul nu mai sufla vreo vorbă despre planurile lor, deşi Thom avea bunul-simţ de a părea stânjenit. Mat nădăjduia că nu vor muri oameni în zadar din cauza lor, însă lor puţin le păsa ce părere avea el. Beslan îl privea cu duşmănie de fiecare dată când îl zărea. Juilin continua să se furişeze la etajele superioare, fiind văzut de Suroth, lucru care îi aduse câteva lovituri de nuia în timp ce era atârnat de încheieturi de un stâlp al grajdului. Mat l-a văzut pe Vanin oblojindu-i urmele lăsate de vergi – bărbatul susţinea că doctoricirea oamenilor era similară cu cea a cailor – şi îl avertiză că data viitoare va fi mai greu. Însă prostul reveni la etajele superioare în aceeaşi noapte strâmbându-se în continuare de durere din cauza greutăţii cămăşii de pe spatele lui. Motivul trebuie să fi fost o femeie, deşi prinzătorul de hoţi refuza să recunoască. Mat bănuia că era una dintre aristocratele seanchane. Unul dintre servitorii Palatului s-ar fi putut întâlni cu el în odaia lui, având în vedere că Thom lipsea atât de mult.

Cu siguranţă nu erau Suroth sau Tuon, însă ele nu erau singurele seanchane de Sânge din Palat. Majoritatea noilor seanchani închiriaseră odăi, sau, cel mai des, case în oraş, însă câţiva o însoţiseră pe Suroth şi o mână de nobili, pe fată. Multe dintre femei aveau o înfăţişare plăcută în ciuda crestelor din creştetul capului şi a felului lor de a-i privi cu superioritate pe toţi cei care nu aveau tâmplele rase – cu condiţia să le fi acordat mai multă atenţie decât unei piese de mobilier. Părea puţin probabil ca una dintre acele femei de viţă nobilă să fi băgat în seamă un bărbat care dormea în aripa servitorilor, deşi doar Lumina ştia că femeile aveau gusturi ciudate când venea vorba de bărbaţi. El nu avea de ales decât să îl lase în pace pe Juilin. Indiferent cine era acea femeie, prinzătorul de hoţi îşi putea pierde capul din cauza ei; o asemenea dorinţă trebuia să se stingă de la sine

înainte ca un bărbat să poată gândi limpede. Femeile le suceau minţile bărbaţilor.

De pe corăbiile care soseau cobora zile la rând un puhoi de oameni, animale şi mărfuri, iar zidurile masive ale oraşului ar fi cedat dacă aceştia ar fi rămas. Oamenii inundau oraşul, apoi se îndreptau spre zonele rurale împreună cu familiile, meşteşugurile şi animalele lor, pregătiţi să prindă rădăcini. Oamenii treceau prin oraş cu miile, infanterii bine organizate cavalerii cu tot cu veterani deplasându-se spre miazănoapte şi armurile lor viu colorate sau spre răsărit, dincolo de râu. Mat renunţă să îi mai numere. Uneori, el vedea creaturi ciudate, deşi majoritatea erau descărcate deasupra oraşului pentru a evita străzile. *Tormi,* ce semănau cu nişte pisici cu solzi de bronz şi trei ochi de mărimea unui cal, care băgau spaima în cai doar prin simpla lor prezenţă, şi *corlmi,* ce semănau cu nişte păsări păroase, fără aripi, de statura unui om, ale căror urechi lungi se mişcau întruna şi ale căror ciocuri lungi păreau să tânjească după carne, şi *s'rediţi* uriaşi, cu boturile lungi şi colţi încă şi mai lungi. *Rakeni* şi *to'rakeni* încă şi mai mari îşi luau zborul din locurile de aterizare aflate mai jos de Rahad, nişte şopârle uriaşe care îşi desfăceau aripile de liliac şi care cărau oameni pe spinările lor. Denumirile erau suficient de simple pentru a fi reţinute; orice oştean sanchean era nerăbdător să discute despre nevoia de a-i iscodi pe *rakeni* şi despre abilităţile pe care le aveau *corlmi* în a lua urma cuiva sau dacă *s'rediţii* erau folositori doar la a căra încărcături grele, iar *tormii* erau prea inteligenţi pentru a fi de încredere. El află multe de la bărbaţii care îşi doreau majoritatea oştenilor: băutură, femei şi jocuri de noroc, nu neapărat într-o anume ordine. Oştenii aceia erau, într-adevăr, veterani. Seanchan era un Imperiu mai mare decât toate naţiunile care se întindeau între Oceanul Aryth şi Osia Lumii, toate aflate sub conducerea unei singure Împărătese, însă care avea partea lor de rebeliuni şi revolte care îi ţineau pe oştenii Imperiului antrenaţi. Fermierii vor fi mai greu de mutat.

Nu toţi oştenii plecau, fireşte. O garnizoană puternică rămase, fiind formată nu doar din seanchani, ci şi din lăncieri taraboneri cu zale din oţel şi din suliţaşi amadicieni, ale căror platoşe erau vopsite astfel încât să semene cu armurile seanchanilor. Şi altarani, pe lângă oştenii Casei lui Tylin. După părerea Seanchanilor, altaranii de pe uscat, cu platoşele brăzdate de dungi roşii, îi aparţineau lui Tylin, aşa cum îi aparţineau şi gărzile Palatului Tarasin, lucru care, în mod ciudat, nu prea părea să fie pe placul ei. Acest lucru nu păra să fie nici pe placul indivizilor de pe uscat. Aceştia şi bărbaţii care purtau uniformele verde cu

alb ale Casei Mitsobar se priveau ca nişte motani gata să se ia la harţă. Exista multă duşmănie: tarabonerii îi priveau cu ură pe amadicieni şi amadicianii – pe altarani şi invers, animozităţi vechi ieşiseră la suprafaţă, însă nimeni nu făcea nimic mai mult decât să îşi scuture pumnul ameninţător sau să arunce câteva înjurături. Cinci sute de Gărzi ale Morţii debarcaseră de pe corăbii şi rămaseră în Ebou Dar dintr-un anume motiv. Nelegiuirile care aveau loc de obicei în orice oraş mare scăzuseră drastic sub stăpânirea seanchanilor, dar Gărzile patrulau în continuare pe străzi de parcă s-ar fi aşteptat ca pungaşii, bătăuşii sau chiar bandele înarmate de tâlhari să răsară din caldarâm. Altaranii, amadicianii şi tarabonerii îşi păstrau cumpătul. Numai un nebun s-ar fi împotrivit Gărzilor Morţii, şi asta doar singură dată. Un alt detaşament al Gărzilor se se instalaseră în oraş, o sută de ogieri, îmbrăcaţi în roşu şi negru. Uneori, aceştia patrulau împreună cu ceilalţi, alteori se plimbau de colo colo cu securile cu mânere lungi pe umeri. Nu semănau defel cu Loial, prietenul lui Mat. Deşi aveau nasul lat, smocuri de păr în urechi, sprâncene lungi care le ajungeau până pe obraji şi ochi de mărimea unor ceşti, grădinarii se uitau la oameni de parcă s-ar fi întrebat dacă aceştia nu simţeau nevoia să li se reteze câteva membre. Nimeni nu era într-atât de nesăbuit încât să se ia la harţă cu un grădinar.

În vreme ce puhoaie de seanchani ieşeau din Ebou Dar, intrau puhoaie de veşti. Chiar şi atunci când erau nevoiţi să doarmă prin poduri, negustorii împânzeau saloanele hanurilor fumându-şi pipele şi povestind lucruri pe care le ştiau doar ei şi nimeni altcineva, atâta vreme cât poveştile lor nu le afectau profiturile. Gărzile negustorilor nu dădeau nici două cepe degerate pe profiturile de care nu se bucurau şi povesteau tot, unele lucruri fiind adevărate. Mateloţii spuneau poveşti oricui era dispus să le cumpere o cană de bere sau, mai des, de vin fierbinte şi aromat, iar când beau pe săturate, li se dezlegau limbile şi povesteau despre porturi pe care le vizitaseră, despre întâmplări la cere fuseseră martori şi despre visele pe care le avuseseră de când trăseseră ultima beţie. Cu toate acestea, era limpede că lumea care se întindea dincolo de Ebu Dar era la fel de învolburată precum Marea Furtunilor. Poveşti despre aieli care pângăreau totul în calea lor veneau din toate părţile, precum şi despre oştiri care se aflau în mişcare, altele decât cele Seanchane, oştiri din Tear şi Murandy, din Arad Doman şi din Andor, din Amadicia, care nu se aflau încă în întregime sub stăpânirea Seanchanilor, precum şi de gloate înarmate, prea mici pentru a fi numite oştiri, care se formau în inima Altarei. În afară de oamenii din Altara şi din Amadicia,

nimeni nu ştia cu adevărat cine urma să se lupte cu cine, plus că existau unele îndoieli în privinţa Atarei. Altaranii aveau un fel al lor de a profita de pe urma necazurilor ca să plătească pentru nedreptăţile făcute vecinilor.

Însă vestea care şocă cel mai tare oraşul fu cea legată de Rand. Mat încerca din răsputeri să nu se gândească la el şi la Perrin, însă îi era greu să nu bage în seamă acele culori care se roteau în capul lui când Dragonul Renăscut era pe buzele tuturor. Dragonul Renăscut era mort, susţineau unii, ucis de aes sedai, de întreg Turnul Alb care îl atacase deodată în Cairhien, sau poate în Illian, sau în Tear. Ba nu, fusese răpit şi era ţinut prizonier în Turnul Alb. Ba nu, el se dusese de bună voie la Turnul Alb şi jurase supunere Supremei Înscăunate Amyrlin. Ultima variantă părea mai credibilă, deoarece câţiva bărbaţi susţineau că ar fi văzut un decret, semnat de însăşi Elaida, care anunţa acest fapt. Mat avea unele îndoieli cel puţin în legătură cu faptul că Rand ar fi fost mort sau ar fi jurat supunere. Dintr-un oarecare motiv ciudat, el era convins că ar fi ştiut dacă Rand ar fi murit, iar în ceea ce privea cealaltă variantă, el nu credea că bărbatul s-ar fi apropiat de bunăvoie nici măcar la o sută şaizeci de kilometri de Turnul Alb. Dragon Renăscut sau nu, bărbatul trebuia să aibă atâta minte în cap.

Vestea aceasta – cu toate variantele ei – îi agită pe seanchani aşa cum un băţ agită un muşuroi de furnici. Ofiţeri de rang superior străbăteau coridoarele Palatului Tarasin la orice oră din zi şi din noapte, cu coifurile lor ciudate cu pene sub braţ, cu cizmele lor răsunând pe pardoseala din gresie, cu expresii severe întipărite pe feţe. Curierii ieşeau în grabă din Ebou Dar, călare pe cai sau pe *to'rakeni.* Femeile *sul'dame* şi *damane* începură să patruleze din nou pe străzi în loc să fie, pur şi simplu, de strajă la porţi. Vânau femeile care puteau conduce Puterea. Mat se ferea de ofiţeri şi le saluta politicos din cap pe *sul'dame* atunci când trecea pe lângă ele pe stradă. Indiferent în ce situaţie se afla Rand, din Ebou Dar, el nu putea face nimic. Mai întâi, trebuia să plece din oraş.

În dimineaţa ce a urmat încercării *gholamului* de a-l omorî, Mat aruncă în focul din şemineu toate panglicile lungi roz, până la ultima, de îndată ce Tylin ieşise din apartamentul ei. De asemenea, el aruncă în foc şi haina roz pe care ea o comandă pentru el, două perechi de pantaloni roz şi o mantie roz. Un miros de lemn şi mătase arse umplu odăile. Deschise câteva ferestre ca să aerisească, deşi puţin îi păsa. Simţi o mare uşurare când îmbrăcă pantalonii albaştri-deschişi haina verde cu broderii, precum şi mantia albastră ce avea cusături complicate.

Nici măcar dantela bogată nu îl mai deranja. Cel puţin niciunul dintre veşminte nu era roz. El numai voi *să vadă* niciodată acea culoare ciudată!

Îndesându-şi pălăria pe cap, ieşi cu paşi mari din Palatul Tarasin, hotărât să găsească acea cămăruţă unde să ascundă cele de trebuinţă pentru a evada, şi de-ar fi trebuit să intre de câteva ori în fiecare tavernă, han sau cuib al mateloţilor din oraş.

Nu şi în cele din Rahad. De o sută de ori! Pescăruşi cenuşii şi forfecari cu aripile negre se roteau pe cerul plumburiu ce promitea mai multă ploaie, iar vântul tăios ce aducea de pe mare miros de sare mătura Piaţa Mol Hara, fluturând mantiile trecătorilor. Călca apăsat pe pietrele cubice de parcă ar fi vrut să le crape pe toate. Lumină, dacă va fi nevoie, îl va însoţi pe Luca în hainele în care era îmbrăcat. Poate că Luca îi va îngădui să îşi câştige traiul ca bufon! Probabil că bărbatul nu va insista să facă asta. Cel puţin asta l-ar ţine aproape de Aludra şi de secretele ei.

Străbătu piaţa cu paşi mari până când îşi dădu seama că se afla în faţa unei clădiri mari şi albe pe care o cunoştea bine. Pe tăblia de deasupra uşii arcuite stătea scris „Femeia Rătăcitoare". Un individ înalt, în armură roşie şi neagră, ieşi afară. Sub braţ îşi ţinea coiful cu cele trei pene subţiri şi negre. Rămase locului, aşteptând să îi fie adus calul. Bărbatul cu faţa plină şi cu tâmplele cărunte nu se uită la Mat, acesta din urmă evită să se uite la el. Oricât de plăcut părea bărbatul la o primă vedere, făcea parte din Gărzile Morţii şi era stegar.

Toate odăile hanului Femeia Rătăcitoare erau închiriate de ofiţerii de grad superior seanchani, acesta fiind motivul pentru care el nu revenise acolo de când fusese din nou în stare să umble. Deşi oştenii seanchani de rând nu erau indivizi atât de răi, mereu pregătiţi să joace jocuri de noroc mai toată noaptea sau să dea de băut atunci când era rândul lor, ofiţerii de rang superior puteau fi şi nobili. Totuşi, el trebuia să înceapă de undeva.

Salonul era aproape aşa cum şi-l amintea. Avea tavanul înalt şi era bine luminat de lămpile care ardeau pe toţi pereţii în ciuda faptului că era dis-de-dimineaţă. Obloanele solide acopereau acum ferestrele înalte şi arcuite, ca să păstreze căldura, iar focul trosnea în ambele şemineuri înalte. În aer se simţea un miros slab de fum de pipă, iar aroma mâncărurilor gustoase răzbătea din bucătărie. Două femei cu fluier şi un bărbat cu o tobă între genunchi cântau melodii alese

din Ebou Dari, iar el încuviinţă din cap. Nu părea să se fi schimbat prea mult de când stătuse şi el acolo, însă toate scaunele erau ocupate acum de seanchani, unii în armuri, alţii în haine lungi şi brodate, care beau, sporovăiau şi studiau hărţile întinse pe mese. O femeie căruntă, cu flacăra *der'suldam* brodată pe umăr, părea să dea raportul la una dintre mese iar la o alta, o femeie slabă *sul'dam,* cu o *damane* cu faţa rotundă în spatele ei, părea să primească porunci. Câţiva seanchani aveau părţile laterale ale capului şi cefele rase, astfel încât păreau că poartă pe cap nişte castroane, iar părul rămas îl purtau într-un soi de coadă – bărbaţii, până la umeri, iar femeile, adeseori până la talie. Aceştia erau simpli seniori şi simple domniţe, nu vreun Înalt, însă acest lucru nu prea avea importanţă. Un senior tot senior rămânea, şi-apoi bărbaţii şi femeile care se duceau să cheme o servitoare aveau feţele netede şi pline de dispreţ ale unor ofiţeri, ceea ce însemna că aceştia deţineau rangul pentru a-i face necazuri unui om. Câţiva îl observară pe Mat şi se încruntară, iar el mai că vru să plece.

Apoi o zări pe hangiţă coborând scările fără balustradă din încăperea din spate. Era o femeie impunătoare, cu ochi căprui, cercei mari din aur în formă de cerc în urechi şi câteva fire albe în păr. El bănuia că Setalle Anan nu era originară din Ebou Dar, nici măcar altarană, deşi purta Cuţitul Căsniciei, care atârna cu mânerul în jos de lanţul din argint la decolteul adânc şi îngust, precum şi un pumnal cu lama lungă şi curbată la şold. Ea ştia că el trebuia să fie senior, dar nu era sigur cât de mult mai credea ea acest lucru sau la ce i-ar fi fost de folos dacă ea înghiţea în continuare acea minciună. În orice caz, ea îl zări în aceeaşi clipă şi zâmbi prietenos şi primitor. Un zâmbet care făcea ca faţa ei să fie încă mai frumoasă. El nu avu de ales decât să intre, să o salute şi să o întrebe de sănătate, nimic prea complicat. Soţul ei musculos era căpitan pe un vas pescăresc şi avea mai multe cicatrice dobândite în dueluri decât ar fi vrut Mat să ştie. Ea vru pe dată să afle despre Nynaeve şi Elayne şi, spre mirarea lui, dacă ştia ceva de Femeile Clanului. El habar nu avusese că ea auzise măcar de ele.

— S-au dus împreună cu Nynaeve şi Elayne, îi zise el în şoaptă, privind în jurul lui cu precauţie ca să se asigure că niciun sanchean nu le dădea vreo atenţie.

El nu intenţiona să spună prea multe, căci i se făcea părul măciucă doar vorbind despre Clan în prezenţa seanchanilor.

— Din câte ştiu eu, ele se află în siguranţă.

— Bine. M-ar fi durut să ştiu că vreuna dintre ele a ajuns să poarte zgardă.

Proasta nici măcar nu îşi coborâse vocea!

— Da, asta e bine, bombăni el, apoi se grăbi să îi explice de ce avea nevoie, înainte ca ea să apuce să strige în gura mare cât de bucuroasă era că femeile care puteau conduce scăpaseră din ghearele seanchanilor.

Şi el era bucuros, însă nu într-atât încât să se lase încătuşat de atâta veselie.

Ea se aşeză pe trepte şi îşi puse mâinile pe genunchi. De sub poalele verzi, cusute sus într-o parte, i se zăreau jupele roşii. Locuitorii din Ebou Dar păreau să îi întreacă pe pribegi când venea vorba să aleagă culorile. Zumzetul vocilor seanchanilor concura cu acordurile ascuţite ale muzicii care îi înconjura, iar ea şedea şi îl privea cu asprime.

— Nu cunoşti obiceiurile noastre, ăsta-i baiul, zise ea. Frumuseţile sunt un obicei vechi şi slăvit în Altara. Mulţi bărbaţi frumoşi şi multe femei frumoase au parte de un ultim flirt, sunt cocoloşiţi şi acoperiţi cu daruri înainte să se aşeze casa lor. Dar, vezi tu, o frumuseţe pleacă atunci când vrea ea. Tylin nu ar trebui să se poarte cu tine aşa cum am auzit că o face. Totuşi, adăugă ea pe un ton judicios, trebuie să recunosc că te îmbracă bine. Ea descrise un cerc cu o mână. Ridică mantia şi fă o piruetă ca să te pot vedea mai bine.

Mat inspiră adânc, pentru a se calma. Apoi mai inspiră de trei ori. Roşeaţa din obrajii lui însemna furie oarbă. Nu se îmbujora. Categoric nu! Lumină, tot oraşul ştia?

— Ai un mic spaţiu pe care să-l pot folosi sau nu? zise el cu vocea sugrumată.

Se dovedi că avea. Putea folosi un raft din pivniţa ei, unde aerul era uscat tot anul, şi mai era acel spaţiu mic din pardoseala din piatră a bucătăriei, unde el îşi ţinuse odinioară cufărul cu aur. Se dovedi că preţul de închiriere era ca el să îşi ridice mantia şi să facă o piruetă astfel încât ea să îl poată privi mai bine. Ea rânjea ca o pisică! Uneia dintre seanchani, o femeie cu faţă de uliu, în armură roşu cu albastru, îi plăcu atât de mult spectacolul, încât îi aruncă o monedă din argint cu însemne ciudate – pe o parte era o faţă sinistră de femeie, şi pe partea cealaltă, un soi de jilţ masiv.

Totuşi, el avea un loc unde să-şi ţină hainele şi banii şi, îndată ce se întoarse la Palat, în apartamentul lui Tylin, descoperi că mai avea haine acolo.

— Mă tem că veşmintele Seniorului meu se află într-o stare jalnică, zise Nerim pe un ton lugubru.

Cairhieninul slăbănog, cu părul cărunt, l-ar fi anunţat la fel de trist că primise în dar un sac cu nestemate roşii. Faţa lui lungă părea să jelească necontenit. Cu toate acestea, el era mereu atent la uşă, ca nu cumva să intre Tylin.

— Toate sunt cam murdare şi mă tem că mucegaiul a distrus câteva dintre cele mai bune haine ale Seniorului.

— Toate erau într-un dulap unde se aflau şi jucăriile din copilărie ale Prinţului Beslan, Seniore.

Lopin râse, trăgând de reverele unei haine negre ca a lui Julin. Bărbatul cu început de chelie era opusul lui Nerim: îndesat, în loc de slab, oacheş, în loc de palid, iar pântecul rotund mai că i se scutura atunci când râdea. O vreme, după moartea lui Nalesean, părea că el avea de gând să se întreacă cu Nerim în oftat, aşa cum se întreceau în toate, însă, în săptămânile următoare, el îşi veni în fire. Oricum, atâta vreme cât nimeni nu pomenea de fostul lui stăpân...

— Sunt prăfuite însă, Seniore. Mă-ndoiesc că cineva a mai deschis dulapul acela de când Prinţul şi-a pus deoparte soldaţii de jucărie.

Simţind că îl lovise din nou norocul, Mat le spuse să se apuce să îi ducă pe rând din lucruri la hanul Femeia Rătăcitoare şi un buzunar plin cu aur cu fiecare drum pe care îl făceau. Suliţa lui cu vârful negru şi arcul fără coardă din Ţinutul celor Două Râuri vor rămâne la urmă. Îi va fi greu să le scoată de-acolo, aşa cum îi va fi greu să scape şi el. Putea oricând să-şi confecţioneze un arc nou, dar nu avea de gând să renunţe la *ashandarei.*

„Am plătit un preţ prea mare pentru chestia asta afurisită ca să-o las aici", gândi el, pipăindu-şi cicatricea ascunsă sub eşarfa prinsă în jurul grumazului. Una dintre primele, dintr-un lung şir de cicatrice. Lumină, ar fi fost plăcut să creadă că îl aştepta şi altceva în afară de cicatrice şi bătălii pe care nu le dorea. Şi o soţie pe care nu şi-o dorea sau pe care nici măcar nu o cunoştea. Trebuia să fie mai mult de-atât. Însă, mai întâi trebuia să scape întreg din Ebou Dar. Asta mai întâi de

toate. Lopin şi Nerim făcură o plecăciune şi se retraseră cu echivalentul a două pungi de galbeni împrăştiate prin buzunarele hainelor lor, astfel încât să nu se vadă vreo umflătură. Aceştia nici nu plecară bine că intră Tylin, care vru să ştie de ce slujitorii lui goneau pe coridoare de parcă s-ar fi întrecut. Dacă el ar fi avut gânduri să se sinucidă, i-ar fi putut spune că aceştia se întreceau ca să vadă care din ei va ajunge primul la han cu galbenii lui sau, poate, care va începe primul să îi cureţe hainele. În schimb, el se strădui să îi distragă aţenţia şi, în scurt timp, asta îl făcu să uite de celelalte gânduri, în afară de o mică speranţă că norocul începuse să îi surâdă nu numai la jocurile de noroc. Cireaşa de pe tort ar fi fost ca Aludra să îi spună ceea ce voia să afle, înainte ca el să plece. Tylin se concentra la ceea ce făcea şi, pentru o vreme, uită de artificii şi de Aludra, şi de evadare. Pentru o vreme.

După câteva cercetări prin oraş, găsi, în cele din urmă, un clopotar. În Ebou Dar existau câţiva făuritori de gonguri, însă doar un singur clopotar, a cărui turnătorie se afla dincolo de zidul dinspre apus. Clopotarul, un individ cadaveric şi nerăbdător, asuda din cauza dogorii emanate de cuptorul uriaş din fier. Singura încăpere lungă ce forma turnătoria sufocantă semăna cu un soi de cameră de tortură. Câteva lanţuri de ridicare atârnau de nişte căpriori, iar cuptorul scuipa pe neaşteptate flăcări, aruncând umbre pâlpâitoare pe pereţi şi mai orbindu-l pe Mat. Nici nu apucă să îşi recapete vederea clipind, că o altă erupţie îl făcea să îşi mijească ochii. Lucrătorii asudaţi turnau bronzul topit dintr-un creuzet într-o matriţă pătrată, jumătate cât statura unui om, care fusese ridicată pe nişte cilindri. Alte matriţe ca aceea se aflau pe pardoseala din piatră, printre mai multe mai mici, de diferite mărimi.

— Seniorului meu îi place să glumească.

Jupânul Sutoma chicoti forţat, dar nu părea amuzat. Părul lui negru şi ud îi atârna şi îi stătea lipit de faţă. Chicotitul lui păpru la fel de găunos ca obrajii lui şi continua să îi privească încruntat pe lucrătorii lui de parcă ar fi bănuit că aceştia se vor întinde pe jos şi vor trage un pui de somn dacă el nu îi va supraveghea îndeaproape. Niciun mort nu şi-ar fi găsit odihna în căldura aceea. Lui Mat, cămaşa udă i se lipi de trup şi începea să asude prin haină.

— Nu ştiu nimic despre artificieri, Seniore, şi nici nu vreau să ştiu. Nişte artificii inutile, nişte fleacuri. Nu cum sunt clopotele. Dacă Seniorul vrea să mă scuze, am

multă treabă. Înalta Doamnă Suroth a comandat treisprezece clopote ca să sărbătorească victoria. Cele mai mari clopote făurite vreodată. Iar Calwyn Sutoma le va turna!

Sutoma nu părea să fie deloc deranjat de faptul că victoria fusese asupra oraşului său. Rostind ultimele cuvinte, rânji şi îşi frecă mâinile osoase.

Mat încercă să o înduplece pe Aludra, dar femeia zici că era ea însăşi turnată din bronz. Se înmuie mai mult decât bronzul topit atunci când ea îi îngădui, în cele din urmă, să o cuprindă cu braţul de după talie, însă săruturile lui, deşi o lăsară tremurând, nu reuşiră să o înduplece de tot.

— Eu, una, nu cred că unui bărbat ar trebui să i se spună mai mult decât e nevoie să ştie, zise ea cu sufletul la gură, şezând alături de el pe o băncuţă din căruţa ei.

Ea îi îngăduia doar să o sărute, însă acestea o înflăcărase. Codiţele subţiri şi împletite pe care ea alesese să le poarte din nou astfel îi erau încâlcite.

— Bărbaţii bârfesc, nu-i aşa? Palavre, palavre, palavre, căci nu ştiţi ce veţi spune în continuare. Şi-apoi, poate ţi-am făcut jocurile doar ca să te întorci?

Continuă să îşi încâlcească părul, şi pe al lui. Ea nu mai făcu însă flori-de-noapte, nu după o ce el îi spusese despre casa breslei din Tanchico. Îi mai făcu două vizite jupânului Sutoma, însă la a doua vizită, clopotarul îşi baricadase uşile ca el să nu poată intra. Făurea cele mai mari clopote văzute vreodată şi nu îi îngăduia să se amestece niciunui străin nerod care punea întrebări neroade.

Tylin începu să îşi vopsească în verde primele două unghii deşi nu îşi rase părţile laterale ale capului. O va face, în cele din urmă, îi spuse ea, strângându-şi părul bogat la spate cu mâinile ca să se poată privi în oglinda cu ramă poleită de pe peretele dormitorului, dar voia să se obişnuiască mai întâi cu ideea. Ea încerca să se obişnuiască cu seanchanii, iar el nu o putea blama pentru asta, oricâte priviri încruntate îi arunca Beslan mamei lui.

Ea nu avea cum să bănuiască ceva despre Aludra, însă după ce el o sărută pentru prima oară pe artificieră, în ziua următoare, slujnicele cu feţe de bunică dispărură din odaia ei, fiind înlocuite de femei cu părul alb şi sfrijite. Seara, Tylin începu să îşi implânte pumnalul cu tăişul curbat într-unul dintre picioarele patului, la îndemână, şi cugeta cu voce suficient de tare, încât el să audă, cum ar

arăta el purtând roba transparentă de *da'covale.* De fapt, nu numai noaptea îşi împlânta pumnalul în piciorul patului. Slujitoarele zâmbitoare începură să îl anunţe că era chemat în odăile lui Tylin, spunându-i doar că ea îşi împlântase pumnalul în piciorul patului, iar el începu să evite orice femeie în livrea pe care o vedea cu zâmbetul pe buze. Nu era doar faptul că lui îi displăcea să se culce cu Tylin, din cauză că ea era regină, deşi la fel de îngâmfată ca orice aristocrată, ci şi de faptul că îl făcea să se simtă ca pe un şoarece care devenise jucăria unei pisici. Erau doar câteva ore de lumină, deşi mai multe decât cele cu care era obişnuit acasă pe timpul iernii şi, pentru o clipă, el se întrebă dacă ea voia să profite şi de acelea.

Din fericire, Tylin începu să petreacă din ce în ce mai mult timp cu Suroth şi Tuon. Ea părea să se fi împrietenit cel puţin cu Tuon. Nimeni nu se putea împrieteni cu Suroth. Tylin părea să o fi adoptat pe fată, sau fata pe ea. Îi povestea doar în linii mari despre ce discutau ele, adeseori nici măcar atât, căci ele stăteau închise singure cu ceasurile şi se plimbau pe coridoarele Palatului conversând în şoaptă sau râzând, uneori. Anath şi Selucia, cele două *so'jhine* cu părul auriu ale lui Tuon, le urmau adeseori împreună cu două Gărzi ale Morţii, din când în când, cu ochi ca de vultur.

El tot nu reuşea să înţeleagă relaţia dintre Suroth, Tuon şi Anath. La suprafaţă, Suroth şi Tuon se purtau ca două egale, spunându-şi pe nume, râzând una la glumele celeilalte. Cu siguranţă, Tuon nu îi dădea niciodată vreo poruncă lui Suroth – cel puţin el nu o auzise să facă asta –, însă Suroth părea să ia sugestiile lui Tuon ca pe nişte porunci. Anath, pe de altă parte, o cicălea pe fată fără milă, aducându-i critici aspre, făcând-o proastă sau mai rău.

— Asta e cea mai mare prostie, fetiţo, o auzi el spunând-o într-o zi rece pe coridoare.

Tylin nu îi trimisese încă chemarea ei nemiloasă – încă –, iar el încerca să se strecoare afară, înainte ca ea să apuce să facă asta, furişându-se de-a lungul pereţilor şi iţindu-şi capul de după colţuri. Plănuise să îi facă o vizită lui Sutoma, apoi Aludrei. Cele trei femei seanchan – patru, dacă o punea la socoteală pe Selucia, deşi el nu credea că ele o vedeau cu aceeaşi ochi – erau adunate după următorul colţ. Încercând să stea cu ochii în patru la servitoarele care zâmbeau, el aşteptă nerăbdător ca ele să plece. Indiferent despre ce or fi vorbit, ele n-ar fi

fost încântate ca el să le întrerupă pe neaşteptate.

— O lovitură de nuia te va pune la punct şi-ţi va băga minţile-n cap, continuă femeia înaltă pe un ton rece ca gheaţa. Ţi-o cauţi.

Mat îşi vârî un deget în ureche şi îşi scutură capul. Trebuie să fi auzit greşit. Selucia, care stătea supusă cu mâinile împreunate în faţă, nici măcar nu clipi.

Însă Suroth suspină.

— Cu siguranţă o vei pedepsi pentru asta! zise ea furioasă cu accentul acela tărăgănat, şi o sfredeli cu privirea pe Anath. Sau încerca.

Suroth ar fi putut fi cât un scaun, după câtă atenţie îi acorda femeia înaltă.

— Nu pricepi, Suroth.

Când Tuon oftă, vălul care îi acoperea capul tremură. I-l acoperea, dar nu i-l ascundea. Părea... resemnată. El fusese şocat când aflase că ea era doar cu câţiva ani mai tânără decât el. Nu i-ar fi dat mai mult de zece ani. Ei bine, şase sau şapte.

— Semnele rele spun altceva, Anath, zise fata pe un ton calm, deloc mânioasă. Ea doar spunea cum stăteau lucrurile. Te voi anunţa dacă se vor schimba. Fii pe pace!

Cineva îl bătu pe umăr, iar când se întoarse văzu faţa unei servitoare care zâmbea larg. Se părea că nu fusese chiar atât de nerăbdător să plece de îndată.

Tuon îl neliniştea. Oh, atunci când ele treceau pe coridoare, el făcea o plecăciune politicoasă, însă, drept răspuns, ea îl ignora aşa cum făceau şi Suroth, şi Anath. Însă lui începea să i se pară că acestea se plimbau pe coridoare puţin cam des.

Într-o după-amiază, el intră în apartamentul lui Tylin, după ce verificase şi aflase că aceasta se închisese cu Suroth să discute una-alta. În dormitor, dădu peste Tuon, care privea cu atenţie suliţa lui *ashandarei.* El încremeni când o văzu trecându-şi degetele peste cuvintele din limba străveche încrustate pe vârful negru. La fiecare capăt al rândului de cuvinte era încrustat câte un corb, iar alţi doi, pe lama uşor curbată. Pentru seanchani, corbii reprezentau un sigiliu imperial. Cu răsuflarea tăiată, încercă să se retragă fără să facă zgomot.

Faţa acoperită de văl se întoarse spre el. Era, cu adevărat, o faţă frumoasă şi ar fi putut fi şi mai frumoasă dacă ea nu părea mereu pregătită să muşte şi din lemn. Lui nu i se mai părea că ea aducea cu un băiat pentru că acele curele late şi strânse în jurul taliei îi scoteau în evidenţă formele. Nu părea nici pe departe. Arareori i se întâmpla, atunci când vedea o femeie mai tânără decât bunica lui, să nu se gândească măcar într-o doară cum ar fi să danseze cu ea, poate să o sărute, chiar şi pe acele seanchane de Sânge îngâmfate, însă atunci când o vedea pe Tuon, acest gând nu-i trecea nici măcar o secundă prin gând. O femeie trebuia să aibă ceva ca să o poţi cuprinde cu braţul, altminteri, la ce folos?

— N-o văd pe Tylin să deţină un asemenea obiect, zise ea cu răceală în glasul ei tărăgănat, aşezând suliţa cu tăişul lung la loc, lângă arcul lui. Înseamnă că este a ta. Ce este? Cum a ajuns la tine?

Acele întrebări iscoditoare, rostite pe un ton rece, îl făcură să strângă din dinţi. Părea că femeia aia afurisită poruncea unui servitor. Lumină, din câte ştia el, ea nici măcar nu îi ştia numele! Tylin îi spusese că ea nici nu întrebase sau pomenise de el de când îi propusese să îl cumpere.

— Îi spune suliţă, Doamna mea, răspunse el, împotrivindu-se dorinţei de a se rezema de cadranul uşii şi de a-şi vârî degetele mari în spatele curelei. La urma urmei, ea era seanchană, şi dintre cei de Sânge. Am cumpărat-o.

— Îţi voi da de zece ori mai mult decât suma cu care ai cumpărat-o, zise ea. Doar să-mi spui.

Lui îi veni să râdă. Voia să facă asta, dar nu era încântat pentru că nu a întrebat „te gândeşti s-o vinzi?", ci doar „o voi cumpăra şi atâta îţi dau pe ea".

— Plata n-a fost în aur, Doamna mea. El îşi duse mâna fără să vrea la eşarfa neagră ca să se asigure că ascundea cicatricea neregulată din jurul grumazului. Numai un prost ar plăti pentru ea o singură dată, darămite de zece ori.

Ea îl privi cu atenţie o clipă, iar faţa îi rămase inexpresivă, indiferent cât de transparent îi era vălul. Pluti pe lângă el de parcă el nici nu s-ar fi aflat acolo şi ieşi din apartament.

Nu fu singura dată când el o întâlni singură. Fireşte că nu era însoţită întotdeauna de Anath sau de Suroth, sau de gărzi, însă lui i se părea că se întâmpla adeseori ca

el să se hotărască să se întoarcă după ceva şi să o întâlnească singură privindu-l, sau să iasă brusc dintr-o încăpere şi să o găsească în faţa uşii. Nu o dată i se întâmplă să arunce o privire peste umăr când ieşea din Palat şi să îi zărească faţa acoperită de văl în spatele vreunei ferestre. Ea nu avea la ce altceva să se holbeze. Îl privea, apoi se îndepărta plutind ca şi când el ar fi încetat să existe. Privea pe fereastră, apoi se întorcea în odaie de îndată ce el o vedea. El era ca o lampă de pe coridor, ca o piatră de pavaj din Piaţa Mol Hara. Totuşi, acest lucru ar fi trebuit să îl tulbure. La urma urmei, femeia se oferise să îl cumpere. O astfel de ofertă era menită să tulbure orice om.

Însă nici măcar Tuon nu reuşea să îi înlăture sentimentul că lucrurile vor intra, în cele din urmă, pe făgaşul cel bun. *Gholamul* nu se întoarse, iar el începu să creadă că creatura plecase după „roade" mai uşor de obţinut. Oricum, el se ferea de locurile întunecate şi pustii, pe unde creatura ar fi putut să îl atace. Medalionul său îşi făcea bine treaba, dar mulţimea de oameni era mai sigură. Cu ocazia unei vizite recente pe care i-o făcuse Aludrei, ei mai că îi scăpă ceva – era convins de asta – înainte să îşi revină şi să îl împingă în grabă afară din căruţa ei cu coviltir. Dacă o podideai cu sărutări, o femeie îţi putea spune orice. Se ţinea departe de hanul Femeia Rătăcitoare ca să nu trezească bănuiala lui Tylin, însă Nerim şi Lopin îi transferau pe furiş hainele în pivniţa hanului. Puţin câte puţin, jumătate din conţinutul cufărului legat cu benzi din fier de sub patul lui Tylin fu transportat în partea cealaltă a Pieţei Mol Hara, în gaura ascunsă sub bucătăria hanului.

Însă gaura de sub pardoseala bucătăriei începea să îl îngrijoreze. Fusese un loc potrivit pentru a ascunde cufărul şi niciun om nu l-ar fi putut sparge, nici măcar cu dalta. Dar atunci, el şezuse într-o odaie de la etaj. Acum, galbenii erau vărsaţi, pur şi simplu, în gaură după ce Setalle elibera bucătăria. Dacă cineva va începe să se întrebe de ce ea îi alunga pe toţi de-acolo atunci când veneau Lopin şi Nerim? Oricine ar fi putut ridica acea dală din piatră, dacă ar fi ştiut ce să caute. Trebuia să se asigure el însuşi. Mai târziu, mult mai târziu, el avea să se întrebe de ce afurisitele alea de zaruri îl avertizaseră.

CAPITOLUL 19
Trei femei

Vântul sufla dinspre miazănoapte, iar soarele nu se ridicase de tot, la orizont. După spusele localnicilor, acest lucru însemna întotdeauna ploaie. Cerul plin de nori era cu siguranţă ameninţător în timp ce el străbătea Piaţa Mol Hara. Bărbaţii şi femeile din salonul hanului Femeia Rătăcitoare se schimbaseră; de astă dată nu mai existau femei *sul'dam* sau *damane,* însă localul era în continuare plin de seanchani şi fum de pipă, deşi muzicanţii nu îşi făcuseră încă apariţia. Majoritatea oamenilor din salon luau micul dejun, uneori privind nesiguri castroanele ca şi când n-ar fi ştiut ce li se cerea să mănânce – şi el avea aceeaşi impresie despre acel ciudat terci alb pe care locuitorii din Ebou Dar îl preferau la micul dejun, însă nu toţi erau atenţi la mâncarea lor. Trei bărbaţi şi o femeie, înveşmântaţi în robe lungi şi brodate, jucau cărţi şi trăgeau din pipe la una dintre mese şi toţi aveau capetele rase în stilul nobililor de rang inferior. Monedele de aur de pe masa lor îi atraseră atenţia o clipă lui Mat: jucau pentru o miză mare. Cea mai mare grămadă de galbeni se afla în faţa unui bărbat mărunt, cu părul negru şi tenul la fel de arămiu ca al lui Anath, care le rânjea viclean adversarilor din spatele unei pipe ornate cu argint, care avea o coadă foarte lungă. Mat avea şi el galbeni, dar nu avusese niciodată atât de mult noroc la cărţi ca la zaruri.

Jupâneasa Anan plecase cu treburi înainte de ivitul zorilor, cel puţin asta susţinea fiica ei, Marah, pe care o lăsase să se îngrijească de han. Era o tânără dolofană şi plăcută, cu ochi mari şi frumoşi, şi cu aceeaşi nuanţă de căprui ca ai mamei ei. Îşi purta poalele cusute pe partea stângă, până la mijlocul coapsei, lucru pe care Jupâneasa Anan nu l-ar fi îngăduit atâta vreme cât el s-ar fi aflat acolo. Marah nu fusese încântată când îl văzu, încruntându-se de îndată ce el se apropie de ea. Doi bărbaţi muriseră din mâna lui cât timp şezuse acolo – tâlhari care încercaseră să îi spargă ţeasta. Însă asemenea lucruri nu se întâmplau în hanul Femeia Rătăcitoare. Ea îl lăsă să înţeleagă că va fi fericită să îi vadă spatele atunci când el avea să se mute.

Marah nu părea deloc interesată să ştie ce voia, iar el nu prea putea să îi explice. Doar Jupâneasa Anan ştia ce era ascuns în bucătărie, cel puţin asta nădăjduia el, iar el cu siguranţă n-avea de gând să îşi dea drumul la gură în salon. Prin urmare, el inventă povestea că îi era dor de mâncarea gătită de bucătăreasă şi, aruncând

o privire cu subînţeles spre poalele cusute, strecură insinuarea că îi fusese şi mai dor să o privească. Nu putea înţelege de ce aţi expune puţin din jupoane era un lucru scandalos când toate femeile din Ebou o făceau. Dar se plimbau de colo colo cu pieptul pe jumătate dezgolit, însă dacă Marah era desfrânată, poate că nişte cuvinte linguşitoare l-ar fi ajutat să îi intre în graţii. Apoi îi oferi cel mai frumos zâmbet al său.

Acordându-i atenţie doar pe jumătate, Marah se legă de o servitoare care trecea pe lângă ei, o femeie cu ochi vicleni ca de pisică pe care el o cunoştea bine.

— Cupa căpitanului aerului Yulan e aproape goală, Caira zise Marah, furioasă. Treaba ta e să i-o umpli mereu! Dacă nu poţi să-ţi faci treaba, fetiţo, sunt destule femei în Ebu Dar care o vor face.

Caira, care era cu câţiva ani mai mare decât Marah, făcu o plecăciune în batjocură şi se încruntă la Mat. Înainte ca servitoarea să îşi îndrepte din nou genunchii, Marah se întoarse ca să-l înşface pe un băiat care trecea pe-acolo cărând o tavă plină cu veselă murdară.

— Nu mai pierde vremea, Ross! se răsti ea. Ai multă treabă de făcut. Fă-o, altminteri, am să te trimit la grajduri şi n-o să-ţi placă! Ascultă ce-ţi zic!

Fratele mai mic al lui Marah îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Abia aştept să vină primăvara, când o să muncesc din nou pe bărci, bombăni el, îmbufnat. Eşti în toane proaste încă de când Frielle s-a măritat, doar pentru că este mai tânără decât tine, iar ţie nu ţi-a cerut nimeni mâna încă.

Ea dădu să-i tragă un bobârnac, dar el se feri, însă grămada de cupe şi castroane zornăi, fiind cât pe ce că cadă.

— Ce-ar fi să-ţi prinzi jupoanele la docuri? îi strigă el, pornind din loc, înainte ca ea să apuce să-i tragă o palmă.

Mat oftă când ea îşi îndreptă din nou atenţia spre el. A-şi prinde jupoanele sus era o noutate pentru el, iar după expresia de pe faţa lui Marah, putea să ghicească că ea mai avea puţin şi scotea fum pe urechi.

— Dacă vrei ceva de mâncare, trebuie să te întorci mai târziu. Sau poţi aştepta,

dacă vrei. Nu ştiu cât timp va trece până când vei fi servit.

Zâmbetul ei era răutăcios. Nimeni n-ar fi ales să aştepte în salonul acela. Toate locurile erau ocupate de seanchani plus că mai aşteptau şi alţii în picioare, suficienţi ca să le facă pe servitoarele cu şorţuri să îşi croiască drum printre ei cu mare băgare de seamă, ţinând deasupra tăvile pline cu mâncare şi băutură. Caira îi umplea cupa bărbatului mărunt şi durduliu, oferindu-i zâmbete senzuale tot aşa cum îi oferise odinioară şi lui Mat. El nu ştia de ce ea avea o atitudine acră faţă de el, însă în viaţa lui existau prea multe femei ca să şi le mai poată aminti în acel moment. Ce era un căpitan al aerului, totuşi? Va trebui să afle. Mai târziu.

— Voi aştepta în bucătărie, îi spuse el lui Marah. Vreau să-i spun lui Enid cât de mult îmi plac bucatele ei.

Ea dădu să se împotrivească, însă o femeie seanchan ceru vin cu voce tare. Cu ochii verzi şi armură albastră cu verde şi un coif cu două pene la subsuoară, ea voia să-i fie umplută cupa de îndată. Cum toate servitoarele păreau ocupate, Marah se strâmbă încă o dată la el, apoi se îndepărtă în grabă, încercând să afişeze un zâmbet plăcut. Deşi nu prea reuşi. Întinzându-şi toiagul, el făcu o plecăciune teatrală în urma ei.

Fumul dulce de pipă din salon pătrundea în bucătărie şi se alătura mirosurilor frumoase: peşte prăjit, pâine coaptă, hălci de carne care sfârâiau pe grătare. În încăpere era foarte cald din cauza sobelor din fier, a cuptoarelor şi a focului care ardea în şemineul înalt din cărămidă. Şase femei asudate şi trei picoli alergau de colo colo, îndeplinind poruncile bucătarei-şefe. Purtând şorţul alb ca zăpada precum pe nişte zale şi mânuind lingura din lemn cu mâner lung ca şi când ar fi domnit peste regatul ei, Enid era cea mai dolofană femeie pe care o văzuse vreodată Mat. El nu credea că ar fi putut să o cuprindă cu braţele oricât de mult s-ar fi străduit. Ea îl recunoscu pe loc, iar pe faţa ei măslinie apăru un zâmbet şiret.

— Aşadar, ai aflat că am avut dreptate, zise ea, arătând cu lingura de lemn spre el. Ai stors pepenele greşit şi ţi-ai dat seama că era un leu de mare deghizat, iar tu, un grăsan ursuz.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

Mat se forţă să zâmbească. Sânge şi cenuşă! Chiar ştia toată lumea! „Trebuie să plec din oraşul ăsta afurisit, îşi zise el, întristat, altminteri, o să-i aud pe afurisiţii ăştia râzând de mine toată viaţa!"

Dintr-odată, temerile lui legate de galbeni i se păruseră o prostie. Pietrele din pardoseala cenuşie din faţa cuptorului păreau la locul lor, deloc diferite de oricare din bucătărie. Trebuia să cunoşti şmecheria ca să poţi să desprinzi una. Lopin şi Nerim i-ar fi spus dacă fie şi un galben ar fi dispărut între vizitele lor. Probabil că jupâneasa Anan i-ar fi luat urma vinovatului şi l-ar fi jupuit de viu dacă ar fi încercat să fure din hanul ei. Era mai bine să plece. Poate că Aludra va fi mai uşor de înduplecat la ora aceea. Poate că îl va ospăta cu micul dejun.

Se furişase afară din Palat fără să mai aştepte să mănânce. Ca să nu trezească bănuieli despre vizita lui, îi spuse lui Enid cât de mult îi plăcuse peştele gătit de ea, cum era mai gustos decât cel pe care îl serveau în Palatul Tarasin, fără să fie nevoit să exagereze câtuşi de puţin. Enid era minune. Femeia radia de-a binelea şi, spre mirarea lui, scoase unul din cuptor şi îl puse pe o farfurie, doar pentru el. Cineva din sală n-avea decât s-astepte, îi zise ea, aşezând farfuria la capătul mesei lungi din bucătărie. Când îşi agită o dată în aer lingura de lemn, un băiat îi aduse un scăunel.

Uitându-se la peştele învelit în crustă aurie, el simţi că-i plouă-n gură. Cel mai probabil, Aludra nu putea fi mai uşor de înduplecat nici acum, nici altădată. Iar dacă s-ar fi supărat că era deranjată atât de devreme, poate că nu i-ar fi oferit micul dejun. Maţele îi chiorăiau tare. Atârnându-şi mantia în cuiul de lângă uşa ce dădea spre curtea grajdului şi proptindu-şi toiagul sub ea, îşi vârî pălăria sub scăunel şi îşi întoarse dantela ca să nu-i intre în farfurie.

Când kupâneasa Anan intră pe uşa dinspre curtea grajdului, scoţându-şi mantia şi scuturând stropii de ploaie pe pardoseală, nu mai rămăsese nimic din peşte, decât un uşor gust pe limba lui şi oasele albe din farfurie. El învăţase să guste câteva chestii ciudate de când venise în Ebou Dar, însă nu se atinse de ochii care se zgâiau la el. Aceştia erau pe aceeaşi parte a capului peştelui!

O altă femeie se furişă înăuntru în urma jupânesei Anan, în timp ce el îşi tampona gura cu un şerveţel din pânză. Aceasta închise repede uşa în urma ei, dar îşi ţinu mantia pe ea şi gluga pe cap. Ridicându-se în picioare, el surprinse un crâmpei din faţa ascunsă în glugă şi fu cât pe ce să doboare scăunelul. Crezu că

îşi poate reveni repede, făcând o reverenţă în faţa femeilor, deşi capul i se învârtea.

— Ce bine că eşti aici, Seniorul meu, zise jupâneasa Anan pe un ton vioi, întinzându-i mantia unui băiat. Altminteri, aş fi trimis după tine. Enid, scoate-i pe toţi din bucătărie şi stai de pază lângă uşă. Trebuie să vorbesc între patru ochi cu tânărul senior.

Bucătăreasa le mână repede pe ajutoarele de bucătar şi pe picoli în curtea grajdului, dar, în ciuda văicărelilor şi a bombănelilor referitoare la ploaie şi la mâncarea care se ardea, era limpede că erau la fel de obişnuiţi cu asta ca Enid. Ea nici măcar nu le mai aruncă o privire jupânesei Anan şi însoţitoarei acesteia înainte să treacă în grabă prin uşile care dădeau în salon cu lingura de lemn ridicată ca o sabie.

— Ce surpriză! zise Joline Maza, dându-şi gluga pe spate. Rochia ei neagră din lângă, cu decolteu adânc specific locului îi era largă şi părea uzată şi zdrenţuită. N-ai fi gândit asta, având în vedere atitudinea ei lipsită de griji. Când jupâneasa mi-a spus că ştie un bărbat care m-ar putea lua cu el când va pleca din Ebou Dar, nu m-aş fi gândit niciodată că tu vei fi acela.

Frumoasă şi cu ochii căprui, zâmbetul ei era aproape la fel de cald ca al Cairei. O faţă fără vârstă care sugera o aes sedai. De partea cealaltă a unei uşi păzite de o bucătăreasă cu o lingură de lemn se aflau doisprezece seanchani.

Scoţându-şi mantia, Joline se întoarse ca să şi-o agaţe într-un cui, iar Jupâneasa Anan scoase un sunet gutural iritat.

— Încă nu eşti în siguranţă, Joline, zise ea, părând că se adresează mai mult uneia dintre fiicele ei decât unei aes sedai. Până când nu mă voi asigura de paza...

Dintr-odată se auzi agitaţie la uşa care dădea înspre sală. Enid protestând că nimeni nu putea intra şi o voce, aproape la fel de tare, în care se simţea accentul seanchan, care îi cerea să se dea la o parte.

Ignorându-şi picioarele care se împotriveau, Mat se mişcă mai repede decât ar putea-o face vreodată, o apucă pe Jolin de după talie şi se trânti pe banca de lângă uşa ce dădea spre curtea grajdului. Tânăra aes sedai se afla pe genunchii

lui. Îmbrăţişând-o strâns, el se prefăcu că o sărută. Era o prostie să încerce să îi ascundă faţa astfel, însă nu găsi altă cale în afară de aceea de a-i arunca mantia pe cap. Ea icni indignată, însă făcu ochii mari de teamă când auzi, în sfârşit, vocea seanchanului şi îşi încolăci braţele în jurul lui pe dată. Rugându-se ca norocul să fie de partea sa, el văzu cum se deschide uşa.

Protestând în continuare cu voce tare, Enid intră cu spatele în bucătărie, ameninţându-l cu lingura ei de lemn pe *so'jhinul* cu mantia udă ce îi atârna pe spate, care o împingea în faţa lui. Bărbatul încruntat, cu un ciot de coadă împletită care nici măcar nu îi ajungea până la umeri, îi păru mai toate loviturile cu mâna liberă, părând să nu le bage în seamă pe cele câteva de care nu reuşea să se ferească. Era primul *so'jhin* cu barbă pe care îl văzuse vreodată Mat, iar aceasta îi conferea o înfăţişare asimetrică, căci îi acoperea obrazul drept până la bărbie şi pe cel stâng se oprea brusc la mijlocul urechii. O femeie înaltă, cu ochi albaştri şi iscoditori şi o faţă palidă şi severă, îl urmă, dându-şi pe spate mantia albastră cu broderii complicate, prinsă la grumaz cu o broşă mare din argint în formă de sabie. Lăsa la vedere rochia plisată de un albastru-deschis. Părul ei negru şi scurt era tuns în formă de castron, iar restul capului îi era ras de jur-împrejur deasupra urechilor. Dându-şi seama că lupta era pierdută, Enid se dădu din calea bărbatului, însă după felul în care îşi strângea lingura în mână şi după privirea-i duşmănoasă, ea părea gata să îl atace din nou dacă jupâneasa Anan i-ar fi poruncit.

— Un individ din faţă a zis că a văzut-o pe jupâneasa intrând prin spate, anunţă *so'jhinul.* El se uită la Setalle, dar o privea cu precauţie şi pe Enid. Dacă eşti Setalle Anan, atunci află că aceasta este căpităneasa Doamnei Verzi Egeanin Tamarath, care are un ordin pentru odăi semnat de însăşi Înalta Doamnă Suroth Sabelle Meldarath. Tonul lui se schimbă, devenind mai puţin poruncitor şi semănând mai mult cu vocea cuiva care cerea găzduire. Cele mai bune odăi, ia seama, au un pat confortabil, o privelişte spre piaţa de colo şi un şemineu care nu scoate fum.

Mat tresări când bărbatul vorbi, iar Joline, crezând poate că cineva se se apropia de ei, gemu temătoare aproape de buzele lui. Ochii înlăcrimaţi îi străluceau. Tremura în braţele lui. Doamna Egeanin Tamarath aruncă o privire spre bancă atunci când Joline gemu, apoi se strâmbă dezgustată şi se întoarse astfel încât să nu îi mai vadă pe cei doi. Însă bărbatul era cel care îl intriga pe Mat. Cum se făcea că un illianer devenise *so'jhin?* Cumva, individul îi părea cunoscut. Probabil

era una dintre acele mii de feţe moarte de mult pe care el şi le amintea mereu.

— Eu sunt Setalle Anan şi cele mai bune odăi ale mele sunt ocupate de căpitanul aerului, Seniorul Abaldar Yulan, răspunse calmă jupâneasa Anan, nelăsându-se intimidată nici de *so'jhin,* nici de cea dintre cei de Sânge. Apoi îşi încrucişă braţele pe piept. Următoarele cele mai bune odăi sunt ocupate de generalul stindardelor, al Gărzii Morţii, Furyk Kadere. Habar n-am dacă o căpităneasă a Verzilor îi întrece în rang dar, oricum, voi va trebui să căderi la învoială cine râmâne şi cine pleacă în alt loc. Am o regulă de nestrămutat să nu dau afară niciun musafir seanchan atâta vreme cât plăteşte chiria.

Mat se încordă, aşteptând explozia – Suroth ar fi pus să fie biciuită pentru mai puţin de-atât! –, însă Egeanin zâmbi.

— Este o plăcere să ai de-a face cu cineva care are puţin curaj, zise ea cu o voce tărăgănată. Cred c-o să ne înţelegem de minune, Jupâneasă Anan, atâta vreme cât n-o să fii prea curajoasă. Căpitanul dă poruncile şi mateloţii le urmează, dar eu nu fac niciodată pe nimeni să se târască pe puntea mea.

Mat se încruntă. Punte? Puntea unei corăbii. Oare de ce un gând nu-i dădea pace? Uneori, amintirile alea vneau ca o pacoste.

Jupâneasa Anan încuviinţă din cap, fără să-şi ia ochii negri de la cei albaştri ai femeii Seanchan.

— Fie aşa cum spui, Doamna mea. Dar nădăjduiesc că vei ţine minte că Femeia Rătăcitoare este corabia mea.

Din fericire pentru ea, femeia seanchan avea simţul umorului. Aceasta izbucni în râs.

— Atunci, fii căpitănească corăbiei tale, chicoti ea, iar eu voi fi Căpitănească Aurului. Ce-o mai fi însemnând şi asta. Oftând, Egeanin scutură din cap. Pe Lumină, nu sunt mai înaltă în rang decât nimeni de aici, cred, dar Suroth mă vrea aproape, aşa că unii se vor muta jos, iar cineva va pleca, asta dacă nu vor vrea să dea de necaz. Ea se întoarse brusc, le aruncă o privire lui Mat şi Jolinei, şi îşi ţuguie buzele dezgustată. Bănuiesc că nu îngădui astfel de lucruri aici.

— Te asigur că nu vei mai vedea asta sub acoperişul meu, răspunse hangiţa pe un

ton blând.

Bărbatul *so'jhin* îi privea încruntat pe Mat şi pe femeia din braţele lui, iar Egeanin fu nevoită să-l tragă de mâneca hainei înainte ca acesta să tresară şi să o urmeze înapoi în salon. Mat mârâi dispreţuitor. Individul n-avea decât să se prefacă pe cât voia că era la fel de scandalizat ca stăpâna lui; Mat auzise despre festivalurile din Illian, care erau aproape la fel de deocheate ca festivalurile din Ebou Dar. Oameni pe jumătate despuiaţi sau mai rău alegau pe străzi. Nu erau mai breji decât *da'covale* sau decât acele dansatoare despre care tot pomeneau oştenii.

El încercă să o dea jos de pe genunchii săi pe Joline, când uşa se închise în urma celor doi, însă ea se agăţă de el şi îşi îngropă faţa în umărul lui, plângând încet. Enid oftă zgomotos şi se rezemă uşurată de masă de parcă i s-ar fi înmuiat picioarele. Până şi Jupâneasă Anan părea zdruncinată. Ea se trânti pe scaunul de lângă Mat şi îşi puse capul în mâini, însă doar pentru o clipă, întrucât se ridică din nou în picioare.

— Numără până la cincizeci, apoi adu-i pe toţi înăuntru din ploaie, Enid, zise ea pe un ton vioi.

Numeni nu şi-ar fi dat seama că ea tremurase o clipă mai devreme. Luând mantia Jolinei din cui, ea apucă o aşchie dintr-o cutie de pe poliţa şemineului şi se aplecă să o aprindă de la focul din vatră.

— Voi fi în pivniţă dacă vei avea nevoie de mine, dar dacă întreabă cineva, nu ştii unde sunt. Enid încuviinţă din cap de parcă ar fi fost un lucru obişnuit. Adu-o, îi spuse hangiţa lui Mat şi nu mai pierde timpul. Car-o în braţe dacă trebuie.

El chiar fu nevoit să o care în braţe. Plângând în continuare înăbuşit, Joline nu vru să se desprindă de el sau să îşi ridice capul de pe umărul lui. Slavă Luminii că nu era grea, dar chiar şi aşa, el începu să simtă o durere surdă în picior în timp ce intră în urma jupânesei Anan cu greutatea în braţe. S-ar fi bucurat de acest moment, în ciuda durerii care îi zvâcnea în picior, dacă jupâneasa Anan s-ar fi grăbit.

De parcă n-ar fi fost nici picior de seanchan pe o rază de o sută de kilometri, ea aprinse lampa de pe un raft de lângă uşa grea şi stinse cu grijă aşchia înainte să pună la loc globul de sticlă, apoi aşeză aşchia fumegândă pe o tăviţă subţire. Fără

să se grăbească, scoase o cheie lungă din săculeţul de la brâu şi descuie încuietoarea din fier, apoi, într-un final, îi făcu semn să intre pe uşă. Scările erau suficient de largi încât să încapă un butoi, dar abrupte, dispărând în întuneric. El îi dădu ascultare, dar aşteptă pe a doua treaptă cât timp ea închise uşa şi încuie, aşteptă să o ia înainte cu lampa ridicată în aer. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se rostogolească pe scări.

— Faci asta des? întrebă el, săltând-o pe Joline. Aceasta se oprise din plâns, dar stătea în continuare agăţaţată de el, tremurând. Să ascunzi aes sedai, adică?

— Am auzit oameni şuşotind că în oraş mai există o soră, răspunse jupâneasa Anan, şi-am reuşit să-i dau de urmă înaintea Seanchanilor. Nu puteam lăsa o soră pe mâna lor.

Ea îi aruncă o privire aspră peste umăr, provocându-l s-o contrazică. El vru să facă asta, însă nu reuşi să rostească cuvintele. Bănuia că ar fi ajutat pe oricine să scape de seancheani, dacă ar fi putut, iar Jolinei Maza îi era dator.

Femeia Rătăcitoare era un han bine aprovizionat, iar pivniţa întunecată era mare. Culoare se întindeau printre butoaiele cu vin şi bere stivuite într-o parte a lor, coşuri înalte cu cartofi şi napi puse unele peste altele pe pardoseala din piatră, rânduri de rafturi înalte pe care se aflau saci cu fasole boabe, mazăre şi ardei, grămezi de lăzi din lemn care conţineau numai Lumina ştia ce. Părea să existe ceva praf, însă aerul era uscat ca într-o pivniţă bine îngrijită.

El îşi zări hainele împăturite cu grijă pe un raft gol – asta dacă nu cumva cineva îşi ţinea hainele acolo –, însă nu avu ocazia să se uite la ele. Jupâneasa Anan îi conduse până la capătul îndepărtat al pivniţei, unde el o aşeză pe Joline pe un butoiaş culcat. Fu nevoit să-i desfacă braţele ca să o poată lăsa ghemuită acolo. Smiorcăindu-se, ea îşi scoase o batistă din mânecă şi îşi tamponă ochii înroşiţi de lacrimi. Buhăită la faţă cum era, abia dacă semăna cu o aes sedai, ca să nu mai pomenim de rochia ei uzată.

— E descurajată, zise jupâneasa Anan, punând lampa pe un butoi întors, fără cep.

Alte câteva butoaie se aflau pe pardoseală, mutate din locurile lor şi aşteptând să fie duse la berar. Acesta putea fi numit spaţiu gol într-o pivniţă.

— Ea se ascunde încă de când au venit seanchanii. În ultimele zile, Străjerii ei au fost nevoiţi să o mute de mai multe ori când seanchanii s-au hotărât să scotocească în clădire, şi nu doar străzile. E de ajuns să descurajeze pe oricine. Mă gândesc că vor încerca să scotocească şi aici.

Gândindu-se la toţi acei ofiţeri de la etaj, Mat fu nevoit să consimtă că ea avea dreptate. Lăsându-se pe vine în faţa Jolinei, gemu când simţi o durere ce-i urcă prin picior.

— Te voi ajuta dacă voi putea, îi zise el. Nu avea de unde să ştie, dar avea de plătit o datorie. Bucură-te că ai fost suficient de norocoasă ca să te poţi feri de ei în tot acest timp. Teslyn n-a avut norocul ăsta.

Smulgându-şi batista de la ochi, Joline îl privi cu asprime.

— Noroc? izbucni ea, furioasă. Dacă ea n-ar fi fost aes sedai, el ar fi spus că era îmbufnată după cum îşi scotea în afară buza de jos. Aş fi putut scăpa! A fost numai confuzie în prima zi, din câte am înţeles. Dar eu mi-am pierdut cunoştinţa. Fen şi Blaeric abia au reuşit să mă scoată pe braţe din Palat înainte ca seanchanii să dea năvală înăuntru, iar doi bărbaţi care cărau pe braţe o femeie leşinată ar fi atras prea multă atenţie ca să se poată apropia de porţi înainte să fie prinşi. Mă bucur că Teslyn a fost prinsă! Mă bucur! Mi-a dat ceva; sunt convinsă de asta! De aceea Fen şi Blaeric nu m-au putut trezi, de aceea am dormit prin grajduri şi m-am ascuns pe alei dosnice de teamă ca monştrii ăia să nu mă găsească. Aşa-i trebuie!

Mat ascultă acea tiradă clipind. Se îndoia că mai simţise vreodată atâta venin într-o voce, chiar şi în acele amintiri vechi. Jupâneasa Anan se încruntă la Joline, aes sedai cum era, iar Joline nu părea că avea chef să se gândească la posibilitatea că ar putea exista o *damane* sus, în salon, ca să nu se răzvrătească. Era simplul adevăr; Creatorul le făcuse pe femei ca bărbaţilor să nu le pară viaţa prea uşoară. Cum, Lumina avea să scoată el o aes sedai din Ebou Dar?

— Îţi sunt îndatorat.

Joline se încruntă puţin.

— Îndatorat?

— Răvaşul în care îmi cereai să le avertizez pe Nynaeve şi pe Elayne... zise el încet. Îşi linse buzele şi adăugă. Cel pe care mi l-ai lăsat pe pernă.

Ea îşi flutură o mână, însă ochii ei, care îl priveau, nu clipiră.

— Vom fi chit în ziua în care mă vei ajuta să ajung de partea cealaltă a zidurilor oraşului, jupâne Cauthon, zise ea pe un ton oficial, ca al unei regine ce şedea pe tron.

Mat înghiţi cu noduri. Răvaşul îi fusese strecurat în buzunarul hainei, şi nu îi fusese lăsat pe pernă. Iar asta însemna că se înşelase în privinţa persoanei căreia îi era îndatorat.

El îşi luă rămas-bun fără să îi spună Jolinei că minţea – chiar dacă trecuse cu vederea această greşeală a lui – şi plecă fără să îi spună nici jupânesei Anan. Era problema lui. Asta îi provoca greaţă, îşi dorea să nu fi aflat niciodată.

Când ajunse în Palatul Tarasin, se duse în apartamentul lui Tylin şi îşi întinse mantia pe un scaun ca să se usuce. Ploaia torenţială bătea în geamuri. După ce îşi puse pălăria pe unul dintre dulapurile sculptate şi poleite, îşi şterse faţa şi mâinile cu un prosop şi se gândi să îşi schimbe haina. Stropii de ploaie îi muiaseră haina în unele locuri. Aceasta îi era udă leoarcă pe ici, pe colo. Udă leoarcă. Lumină!

Mârâind dezgustat, mototoli prosopul şi îl aruncă pe pat. Trăgea de timp, ba chiar spera puţin ca Tylin să intre pe uşă şi să îşi împlânte pumnalul în piciorul patului, astfel încât el să poată amâna ceea ce avea de făcut. Ceea ce avea de făcut. Joline nu îi dăduse de ales.

Palatul era organizat simplu, dacă voiai să îl priveşti din acest unghi. Servitorii ocupau cel mai de jos nivel, unde erau bucătăriile, iar câţiva, pivniţele. Următorul nivel conţinea saloanele publice şi birourile înghesuite ale conţopiştilor, precum şi apartamentele mediocre destinate oaspeţilor mai puţin favorizaţi, în majoritate ocupate acum de cei de Sânge din Seanchan. La nivelul superior se afla apartamentul lui Tylin şi odăile pentru cei mai favorizaţi oaspeţi, cum erau Suroth şi Tuon şi alţi câţiva. Doar că până şi palatele aveau un soi de pod.

Oprindu-se la baza scărilor ascunse după un colţ întunecat, Mat îşi trase răsuflarea înainte să înceapă să le urce încet. Încăperea generoasă fără ferestre

din capul scărilor, cu tavan jos şi pardoseală din scânduri neşlefuite, fusese eliberată de conţinutul său înainte de venirea seanchanilor, iar spaţiul fusese umplut cu o reţea de încăperi micuţe din lemn, fiecare având uşa închisă. Nişte lămpi simple din fier luminau culoarele înguste dintre ele. Stropii de ploaie cădeau zgomotos pe acoperişul din ţiglă de deasupra. El se opri din nou pe treapta de sus şi răsuflă uşurat doar după ce îşi dădu seama că nu se auzea zgomot de paşi. O femeie plângea într-una dintre odăile mici, însă nicio *sul'dame* nu avea să îşi facă apariţia şi să îl întrebe ce căuta acolo. Probabil că vor afla că el fusese acolo, dar doar după ce el va fi aflat ce voia să ştie, dacă se mişca repede.

El nu ştia care odaie era a ei. Aceasta era problema. Se duse la prima cameră şi deschise uşa doar atât cât să poată arunca o privire înăuntru. O femeie Atha'an Miere, într-o rochie cenuşie, şedea pe marginea unui pat îngust, cu mâinile împreunate în poală. Un pat şi o masă pe care se aflau un lighean, o carafă şi o oglinjoară ocupau mai tot spaţiul. Câteva rochii cenuşii stăteau atârnate în cuiele bătute în perete. Lesa de argint a unui *a'dam* descria un semicerc, de la zgarda argintie din jurul grumazului ei până la brăţara argintie agăţată de cui bătut în perete. Ea putea ajunge în orice cotlon al odăii mici. Găurile mici din urechi şi din nas, unde purtase cerceii nu i se vindecaseră încă. Semănau cu nişte răni. Când uşa se deschise, ea îşi ridică capul afişând o expresie temătoare care dispăru, fiind înlocuită de bănuială. Şi poate de nădejde.

Închise uşa fără să rostească un cuvânt. „Nu le pot salva pe toate, gândi el cu asprime. Nu pot!" Lumină, cât ura asta.

Următoarele uşi dezvăluiră odăi identice şi alte trei femei din neamul Oamenilor Mării, una plângând zgomotos pe pat iar apoi o alta, cu părul auriu, dormind, toate cu *a'damurile* prinse lejer de cuie. El închise încet uşa de parcă ar fi încercat să şterpelească una dintre plăcintele jupânesei al' Vere chiar de sub nasul ei. Poate că femeia cu părul auriu nu era seanchan, dar el n-avea de gând să rişte. După ce mai deschise câteva uşi, răsuflă uşurat şi se furişă înăuntru, închizând uşa în urma lui.

Teslyn Baradon stătea întinsă în pat, cu mâinile sub cap. Doar ochii negri i se mişcau, iscodindu-l. Ea nu zise nimic, doar se uita la el de parcă ar fi vrut să îl străpungă cu privirea.

— Mi-ai strecurat un răvaş în buzunarul hainei, zise el încet. Pereţii erau subţiri;

iar el auzea încă bocetele femeii. De ce?

— Elaida doreşte să pună mâna pe fetele alea la fel de mlt cum îşi doreşte sceptrul şi etola, zise Teslyn, fără să se mişte. Mai ales pe Elayne. Am vrut s-o... încurc... pe Elaida, cât am putut. Să asude pentru ele. În râsul ei suav se simţea amărăciunea. Ba chiar i-am dat Jolinei o doză de rădăcina-furcii, ca să nu se lege de fetele alea. Şi uite unde am ajuns. Joline a scăpat, iar eu...

Îşi mişcă din nou ochii, spre brăţara de argint atârnată în cui.

Mat oftă şi se rezemă de perete, lângă rochiile care atârnau în cuie. Ea ştia ce conţinea acel răvaş: un avertisment pentru Elayne şi Nynaeve. Lumină, dar el sperase ca ea să nu fie şi ca altcineva să fi pus afurisitul acela de răvaş în buzunarul lui. Oricum, nu fusese de niciun folos. Amândouă ştiau că Elaida le vâna. Răvaşul nu schimbase nimic! Şi-aşa, femeia încercase să le ajute, doar să o... încurce... pe Elaida. El putea fi cu conştiinţa împăcată. Sânge şi cenuşă! Nici n-ar fi trebuit să vorbească cu ea. Dar dacă tot schimbase câteva cuvinte cu ea...

— Te voi ajuta să scapi dacă voi putea, zise el fără tragere de inimă.

Ea rămase nemişcată pe pat. Nu i se schimbă nici expresia de pe faţă, nici vocea, de parcă ar fi explicat ceva simplu lipsit de importanţă.

— Chiar dacă vei reuşi să îmi scoţi zgarda, nu voi ajunge prea departe. Nici măcar nu voi putea să ies din Palat. Chiar dacă voi reuşi, nicio femeie care conduce puterea nu poate ieşi pe porţile oraşului decât dacă poartă un *a'dam.* Şi eu am fost de strajă acolo, aşadar ştiu.

— Voi găsi o cale, bombăni el, trecându-şi degetele prin păr.

Va găsi o cale? Care? Lumină, zici că nici n-ai vrea să scapi.

— Fii serios, şopti ea atât de încet, încât el mai că n-o auzi. Am crezut c-ai venit doar ca să mă necăjeşti. Ea se ridică încet, punându-şi picioarele pe pardoseală. Îl privi insistent în ochi, iar în vocea ei se simţi o uşoară urgenţă. Dacă *vreau* să scap? Când fac ceva care este pe placul lor, femeile *sul'dam* îmi oferă dulciuri. *Abia aştept* să primesc acele recompense. În vocea ei se simţea groaza. Nu pentru că-mi plac dulciurile, ci pentru că am fost pe placul lor. O singură lacrimă se rostogoli din ochiul ei. Inspiră adânc. Dacă mă vei ajuta să scap, voi face tot ce

îmi vei cere, atâta timp cât nu-mi solicită să trădez Turnul... Ea îşi închise gura brusc şi rămase ţeapănă, privind prin el. Dintr-odată, încuviinţă din cap ca pentru sine. Ajută-mă să scap şi voi face *tot* ce-mi vei cere, zise ea.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, îi spuse el. Trebuie să găsesc o cale.

Ea dădu din cap de parcă el i-ar fi făgăduit să o ajute să scape până la căderea nopţii.

— Mai este încă o soră ţinută prizonieră aici, în Palat, Edesina Azzedin. Trebuie să o luăm şi pe ea cu noi.

— Încă una? zise Mat. Cred că am văzut trei sau patru tine cu tot. Oricum, nu ştiu dacă te voi putea scoate de aici pe tine, darămite...

— Celelalte sunt... schimbate. Teslyn strânse din buze. Guisin şi Mylen – am cunoscut-o ca Sheraine Caminelle, de acum răspunde doar la numele de Mylen – ne vor trăda. Edesina însă a rămas neschimbată. N-am s-o las aici, chiar dacă este rebelă.

— Uite care-i treaba, zise Mat zâmbind şi pe un ton blând. Am spus că voi încerca să te scot de-aici, dar nu văd cum voi reuşi să vă scot pe *amândouă...*

— Ai face bine să pleci acum, îl întrerupse ea din nou. Bărbaţii n-au voie aici, sus, şi vei trezi bănuieli dacă te vor găsi aici. Ea se încordă şi se încruntă. Ar fi de ajutor dacă nu te-ai îmbrăca atât de extravagant. Nici zece pribegi beţi n-ar atrage atât atenţia câtă atragi tu. Pleacă acum. Repede. Pleacă!

El plecă, bombănind. Era aes sedai până-n măduva oaselor. Te oferi s-o ajuţi, iar în clipa următoare ea te roagă să urci o stâncă abruptă în toiul nopţii ca să scoţi de unul singur cincizeci de oameni din temniţă. Acela fusese un alt bărbat, mort de mult; el îşi amintea, iar acea amintire se potrivea.

Sânge şi cenuşă! Nici măcar nu ştia cum să salveze o aes sedai, iar ea îl punea să încerce să salveze două!

Ieşi de după colţul întunecat de la baza scărilor şi fu cât pe ce să se lovească de Tuon.

— Bărbaţii n-au voie în cuştile *damanelor,* zise ea, privindu-l cu răceală prin vălul

ei. Ai putea fi pedepsit doar pentru că ai intrat acolo.

— Căutam o călăuză a vânturilor, Doamna mea, se grăbi el să răspundă, făcând o reverenţă şi gândind mai repede decât o făcuse în toată viaţa lui. Mi-a făcut o favoare odinioară şi m-am gândit că i-ar plăcea ceva de la bucătărie. Nişte pateuri sau alde de-astea. Dar n-am văzut-o. Bănuiesc că n-a fost prinsă când...

Vocea îi tărăgăna şi se zgâia. Faţa fetei, ca o mască a severităţii pe care o purta întotdeauna, fu luminată de un zâmbet. Chiar era frumoasă.

— Foarte drăguţ din partea ta, zise ea. E bine de ştiut că eşti bun cu *damanele,* dar trebuie să fii cu băgare de seamă. Unii bărbaţi le bagă pe *damane* în paturile lor. Strâmbă din buzele-i cărnoase, dezgustată. Nu vrei să creadă cineva că eşti un depravat.

Pe faţa ei apăru din nou acea expresie severă. Toţi prizonierii erau executaţi pe loc.

— Mulţumesc pentru avertisment, Doamna mea, zise el, puţin cam agitat.

Ce bărbat voia să se culce cu o femeie care purta zgardă? Apoi, pentru ea, el deveni nevăzut. Ea se îndepărtă plutind pe coridor de parcă n-ar fi văzut pe nimeni. Pentru prima oară însă, Înalta Doamnă Tuon nu îl preocupa. Avea o aes sedai care se ascundea în pivniţa hanului Femeia Rătăcitoare şi două care purtau zgarda de *damane,* şi toate se aşteptau ca afurisitul de Mat Cauthon să le salveze pielea. Era convins că Teslyn îi va povesti totul acestei Edesina de îndată ce va avea ocazia. Trei femei care s-ar putea să înceapă să îşi piardă răbdarea dacă el nu reuşea să le ducă într-un loc sigur cât mai curând. Femeilor le plăcea să pălăvrăgească, iar când o făceau pe săturate, le puteau scăpa lucruri care era mai bine să rămână nerostite. Femeile nerăbdătoare pălăvrăgeau încă şi mai mult decât restul. Deşi nu auzea zarurile din capul lui, aproape că percepea ticăitul unui orologiu, al cărei sunet de oră fixă putea fi securea unui călău. Visa lupte în somn, dar acele amintiri vechi nu păreau să-i fie de ajutor acum. Avea nevoie de un uneltitor, de cineva care era obişnuit să ţească intrigi şi care avea o minte sucită. Era timpul să stea de vorbă cu Thom. Şi cu Juilin.

Pornind în căutarea unuia din ei, Mat se trezi că fredonează *Sunt pe fundul puţului.* Ei bine, aşa şi era. Se lăsa înserarea, iar afară turna cu găleata. Cum se

întâmpla adeseori, un alt nume ieşi la suprafaţă din negura acelor amintiri vechi, un cântec despre Curtea Takedo din Farashelle distrusă cu mai bine de o mie de ani în urmă de Artur Aripă-de-şoim. În anii care urmară, versurile suferiseră foarte puţine schimbări. Pe-atunci, cântecul se numea *Ultima redută a lui Mandenhar.* Oricum, se potrivea al naibii de bine.

CAPITOLUL 20
O chestiune de trădare

Urcând spre cuştile înghesuite din podul Palatului Tarasin, Bethamin ţinea cu grijă în mână tăblia de scris. Uneori, dopul călimării cădea, iar petele de cerneală erau greu de scos de pe veşminte. Avea atitudinea demnă pe care o afişa mereu, de parcă ar fi fost chemată să se înfăţişeze în faţa Celor de Sânge. Ea nu îi adresă niciun cuvânt Rennei, cea care o însoţea în inspecţie în acea zi, în vreme ce urcau scările. Aveau o sarcină de îndeplinit, nu să stea la taclale. Aşa gândea ea. În vreme ce altele se plimbau împreună cu *damanele* preferate, căscau ochii la peisajele ciudate din acel ţinut, sau făceau presupuneri legătură cu câştigurile pe care le-ar putea avea acolo, ea se concentra la îndatoririle ei, cerând ca *marath'damane* cea mai dificilă să fie îmblânzită cu *a'dam,* muncind de două ori mai mult şi de două ori mai îndelung decât oricine.

Ploaia se oprise, în cele din urmă, iar cuştile rămaseră cufundate în tăcere. Cel puţin *damanele* vor avea parte de puţină mişcare în acea zi – majoritatea deveneau posomorâte dacă stăteau prea mult timp închise în cuşti improvizate ce erau, într-adevăr, prea strâmte –, dar, din nefericire, sarcina pe care ea o avea de îndeplinit nu era să le plimbe. Renna nu primise niciodată această sarcină,

deşi fusese cea mai bună instructoare a lui Suroth şi foarte respectată. Puţin cam aspră, uneori, dar foarte pricepută. Odinioară, se vorbea că ea va fi făcută în curând *der'sul'dame,* în ciuda faptului că era tânără. Lucrurile se schimbaseră. Întotdeauna existau mai multe femei *sul'dam* decât *damane.* Cu toate acestea, nimeni nu îşi putea aminti ca Renna să fi fost aceeaşi pe care Suroth o luase în slujba ei, de la Falme şi Seta. Lui Bethamin îi plăcea să bârfească la un pahar de vin despre cei de Sânge şi despre cei care îi slujeau la fel de mult ca oricui. Cu toate acestea nu îşi dădea niciodată cu părerea atunci când venea vorba despre Renna sau Seta. Însă se gândea adeseori la ele.

— Tu vei începe din partea cealaltă, Renna! îi porunci ea. Ei bine? Iar vrei să afle Essonde că trândăveşti?

Înainte de Falme, femeia mai scundă avusese o siguranţă de sine aproape de nestrămutat, însă un muşchi i se mişcă pe obrazul palid şi îi oferi lui Bethamin un zâmbet bolnăvicios, slugarnic, înainte să pornească pe culoarele înguste dintre cuşti. Îşi mângâia părul lung de parcă s-ar fi temut că acesta era dezordonat. Toată lumea, în afară de cele mai apropiate prietene ale Rennei, o luau puţin în derâdere, drept răzbunare pentru mândria de care dăduse dovadă în trecut. Dacă nu făceai asta, însemna să te remarci, un lucru pe care Bethamin îl evita, exceptând unele situaţii alese cu grijă. Ea îşi ascundea cât putea de bine propriile secrete şi le tăgăduia pe cele despre care nimeni nu avea habar că le ştia, căci voia ca toată lumea să creadă că Bethamin Zeami era imaginea întruchipată a unei *sul'dame.* Căuta perfecţiunea absolută atât în ea, cât şi în *damanele* pe care le instruia.

Îşi începu inspecţia într-un mod rapid şi eficient; verifică să vadă dacă atât *damanele,* cât şi cuştile lor erau curate notând ceva în susul paginii prinse de tăblia de scris atunci când vreuna dintre ele nu se conformase. Se oprea doar ca să ofere câtorva, care se descurcaseră bine, o acadea. Majoritatea celor care se aflau în grija ei o întâmpinară cu un zâmbet şi se lăsară în genunchi. Fie că erau din Imperiu sau din această parte a oceanului, ele ştiau că era severă, dar corectă. Altele nu zâmbiră. În marea lor majoritate, *damanele* Atha'an Miere o întâmpinau cu feţele împietrite, la fel de tuciurii ca a ei, sau cu o furie mocnită pe care ele credeau că reuşeau să o ascundă.

Ea nu îşi notă furia lor ca să fie pedepsite, aşa cum ar fi făcut-o altele. Acestea

credeau în continuare că opuneau rezistenţă, însă cerinţa lor indecentă de a li se înapoia podoabele ţinea deja de domeniul trecutului. Îngenuncheau şi vorbeau cum se cuvenea. Un nume nou era o unealtă în majoritatea cazurilor dificile, rupând legătura cu trecutul, iar ele răspundeau acestuia, deşi fără tragere de inimă. Reticenţa va dispărea, împreună cu privirile încruntate şi, în cele din urmă, ele abia dacă îşi vor aminti că avuseseră alte nume. Era un tipar familiar, la fel de sigur ca răsăritul soarelui. Unele acceptau imediat, altele erau şocate când aflau ce erau. Întotdeauna existau câteva care se împotriveau cârcotind mai multe luni, în vreme ce altele ţipau o zi întreagă că era o mare greşeală, că n-aveau cum să cadă testele, ca în ziua următoare să se resemneze şi să fie calme. Detaliile difereau de partea aceasta a oceanului, dar fie aici, fie în Imperiu, rezultatul final era mereu acelaşi.

În cazul a două *damane,* ea făcu însemnări care nu aveau nimic de-a face cu curăţenia. Zushi, o *damane* Atha'an Miere mai înaltă decât ea, fu notată pentru biciuire. Rochia îi era şifonată, părul nepieptănat şi patul nefăcut. Faţa îi era buhăită de la atâta plâns şi nici nu se lăsă bine în genunchi, că o podidi plânsul din nou, lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Rochia cenuşie, care fusese croită cu atâta grijă *pe* măsura ei, îi atârna slobodă, pentru că ea nu era durdulie. Bethamin fusese cea care o botezase Zushi, de aceea era cu atât mai îngrijorată. Luând peniţa de oţel, ea o muie în cerneală şi însemnă o sugestie ca Zushi să fie mutată din Palat într-un loc în care putea împărţi o cuşcă cu una dintre *damanele* din Imperiu, de preferat una care ştia cum să se împrietenească cu una căeia i se pusese zgarda de curând. Mai devreme sau mai târziu acest lucru făcea întotdeauna ca lacrimile să înceteze.

Însă nu era sigură că Suroth va îngădui. Aceasta le revendicase pe aceste *damane* în numele Împărătesei – dacă vreuna deţinea personal o zecime din ele, ar fi fost bănuită că punea la cale o rebeliune, şi chiar era acuzată făţiş. Cu toate acestea, ea se comporta de parcă acestea ar fi fost proprietatea ei. Dacă Suroth nu va fi de acord, atunci ea va trebui să găsească o altă cale. Bethamin refuza să piardă o *damane* din cauza descurajării. Refuza să piardă o *damane* din orice motiv! A doua care primi o însemnare specială fu Tessi, iar Bethamin nu se aştepta la nicio împotrivire.

Damane illianeră îngenunche graţioasă, cu mâinile împreunate în faţă, de îndată ce Bethamin deschise uşa. Patul era făcut, celelalte rochii cenuşii atârnau în cuie,

la locul lor, peria şi pieptănul ei erau aşezase cu grijă pe masă, iar podeaua fusese măturată. Bethamin nici nu se aşteptase la altceva. Tessi fusese ordonată încă de la început. Ea mai pusese nişte carne pe ea de când învăţase cum să-şi cureţe farfuria. În afară de dulciuri, dieta unei *damane* era strictă; o *damane* nesănătoasă era o risipă. Tessi nu va fi împopoţonată niciodată cu panglici şi nici nu va participa vreodată într-un concncurs pentru cea mai frumoasă *damane.* Furia se citea mereu pe faţa ei chiar şi când nu se mişca. Însă, în ziua aceea, ea afişa un mic zâmbet, iar Bethamin era convinsă că acesta îi apăruse pe buze înainte să intre ea. Bethamin nu se aştepta la zâmbete din partea lui Tessi. Nu încă.

— Cum se simte micuţa mea Tessi azi? întrebă ea.

— Tessi se simte foarte bine, răspunse *damane* cu blândeţe. Asta după ce cu o zi înainte se chinuise să vorbească aşa cum se cuvine şi se alesese cu câteva lovituri de nuia pentru că refuzase cu încăpăţânare.

Mângâindu-şi bărbia îngândurată, Bethamin o privi cu atenţie pe *damane* îngenuncheată. Ea bănuia orice *damane* care zicea că era aes sedai. Era fascinată de istorie, ba chiar citise traduceri din nenumăratele limbi care existaseră înainte să înceapă Cucerirea despre acele domnitoare străvechi care se delectau cu domniile lor criminale şi capricioase şi care consemnau încântate cum ajunseseră la putere şi cum nimiciseră ţările vecine şi le subminaseră pe celelalte domnitoare. Majoritatea muriseră asasinate, adeseori de mâinile propriilor moştenitoare sau adepte. Ea ştia foarte bine cum erau femeile aes sedai.

— Tessi este o *damane* bună, murmură ea cu căldură în glas, scoţând o acadea din săculeţul de la brâu, pe care o desfăcu din ambalajul de hârtie.

Tessi se aplecă în faţă ca să o primească şi îi sărută mâna în semn de mulţumire, iar zâmbetul îi dispăru o clipă, doar ca să-i revină din nou pe buze când îşi vârî bomboana roşie în gură. Aşadar, aşa stăteau lucrurile? Nu era un lucru necunoscut că se prefăcea că acceptă ca să o îmbuneze pe *sul'dame,* însă, având în vedere ceea ce fusese Tessi, era foarte probabil ca ea să pună la cale un plan de evadare.

Când ieşi pe culoarul îngust, Bethamin notă sugestia ca dresarea lui Tessi să fie înăsprită, la fel şi pedepsele, iar recompensele să fie mai rare, astfel încât ea să

nu poată fi sigură că afecţiunea îi va aduce măcar o mângâiere pe creştet. Era o metodă dură, una pe care ea, de obicei, o evita, dar dintr-un anume motiv, aceasta o transforma până şi pe cea mai încăpăţânată *marath'damane* într-o *damane* supusă în cel mai scurt timp. De asemenea, o făcea să devină cea mai supusă *damane.* Ei nu îi plăcea să frângă spiritul unei *damane,* însă Tessi trebuia să accepte *a'damul* ca să poată uita trecutul. În cele din urmă, va fi mai fericită.

Terminând înaintea Rennei, Bethamin aşteptă la baza scărilor până când coborî cealaltă *sul'dame.*

— Du-o şi pe asta Essondei atunci când o vei duce pe a ta, îi zise ea, întinzându-i Rennei tăblia ei descris, înainte să coboare ultima treaptă.

Deloc surprinzător, Renna acceptă şi această sarcină la fel de supusă cum acceptase şi porunca anterioară, aruncând o privire peste tăblia de scris de parcă s-ar fi întrebat dacă paginile nu conţineau cumva şi o dare de seamă despre ea. Era femeie cu totul diferită faţă de ce care fusese înainte de Falme.

Luându-şi mantia şi ieşind din Palat, Bethamin intenţionă să se întoarcă la hanul unde era nevoită să împartă o odaie cu alte două femei *sul'dam,* zăbovind doar atât cât să ia câteva monede din seiful ei. Inspecţia fusese singura ei sarcină în acea zi, aşa că avea tot restul timpului pentru ea. În loc să ceară alte atribuiri, ea şi-l va petrece cumpărând suvenire. Poate un pumnal ca acela pe care femeile de prin partea locului îl purtau la grumaz, dacă va găsi unul fără nestematele bătute pe mâner. Şi obiecte lăcuite, fireşte; acestea erau la fel de frumoase aici ca oriunde în Imperiu, iar modelele erau atât de exotice. A face cumpărături era un lucru liniştitor. Ea avea nevoie de linişte.

Pietrele cubice din Mol Hara erau umede şi lucioase de la ploaia de dimineaţă, şi un miros plăcut de sare umplea aerul, aducându-i aminte de satul de pe malul Mării L'Heye în care se născuse, însă frigul o făcea să îşi strângă mantia pe lângă trup. În Abunai nu era niciodată frig, iar ea nu se obişnuise cu el, oricât de departe călătorise. Însă acum gândul la casă nu era o mângâiere. În timp ce străbătea străzile aglomerate, Renna şi Seta îi umpleau într-atât gândurile, încât ea se lovea de oameni şi o dată fu cât pe ce să iasă în calea unui şir de căruţe ale unui negustor care părăsea oraşul. Strigătul unei femei căruţaş îi atrase atenţia, iar ea se feri la timp. Căruţa trecu huruind pe pietrele cubice prin locul unde ar fi stat ea, iar femeia care mânuia biciul nici măcar nu îi aruncă o privire. Străinii

habar n-aveau de respectul cuvenit femeilor *sul'dame.*

Renna şi Seta. Toată lumea care fusese la Falme avea amintiri pe care voia să le dea uitării, amintiri despre care nu vorbeau decât atunci când beau prea mult. Şi ea avea, doar că ale ei nu erau despre şocul de a lupta împotriva fantomelor din legende, pe jumătate recunoscute, sau despre groaza înfrângerii, sau despre vedenii nebuneşti pe cer. De câte ori ori nu şi-ar fi dorit să urce la etaj în acea zi, dacă nu s-ar fi întrebat ce făcea Tuli, *damane* care avea înzestrări nebănuite în ceea ce privea metalul. Dar se uitase în cuşca lui Tuli. Le văzuse pe Renna şi pe Seta încercând înnebunite să-şi scoată una alteia *a'damul* din jurul grumazului, clătinându-se în genunchi din cauza greţii, bâjbâind după zgardă. Partea din faţă a rochiilor lor era pătată cu vomă. În acea stare de agitare, ele nu observaseră că ea se retrăsese, îngrozită.

Nu era doar groaza de a vedea două femei *sul'dam* în postura de *marath'damane,* ci era o groază a ei, personală. Adeseori, i se părea că vedea firele *damanei* şi că simţea prezenţa uneia, ştiind cât de puternică era aceasta. Multe femei *sul'dam* puteau; toate ştiau că acest lucru se datora experienţei îndelungate în mânuirea *a'damului.* Cu toate acestea, imaginea celor două femei disperate stârniră gânduri nedorite, aruncând o lumină diferită şi înspăimântătoare asupra a ceea ce ea acceptase mereu. Ea *aproape* că vedea firele sau o făcea cu adevărat? Uneori, i se părea că *simţea* chiar şi conducerea. Până şi femeile *sul'dam* trebuiau să treacă de testul anual, până împlineau douăzeci şi cinci de ani, iar ea îl picase de fiecare dată. Doar că... va exista un nou test după ce Renna şi Seta vor fi fost descoperite, test pentru a o identifica pe *marath'damane* care reuşise să îl evite pe primul. Însuşi Imperiul s-ar putea clătina după o asemenea lovitură. Cu imaginea Rennei şi a Setei întipărită în minte, ea ştiuse sigur că după acele teste, Bethamin Zeami nu va mai fi o cetăţeană respectată. În schimb, o *damane* numită Bethamin va sluji Imperiului.

Ruşinea continua să se cuibărească înlăuntrul ei. Pusese temerile personale în faţa nevoilor Imperiului, în faţa a tot ceea ce ştia a fi drept, adevărat şi bun. Bătălia şi coşmarurile începuseră în Falme, însă ea nu se grăbise să îşi ia o *damane* şi să se alăture luptei. În schimb, profitase de acea stare de confuzie ca să îşi facă rost de un cal şi să dispară, să fugă cât mai repede şi cât mai departe.

Îşi dădu seama că se oprise în loc şi privea vitrina prăvăliei unei cusătorese, fără

să vadă cu adevărat ce se afla înăuntru. Nu că ar fi vrut să vadă. Ani la rând nu se gândise să poarte altă rochie în afară de cea albastră cu fâşiile roşii pe care era cusut fulgerul. Cu siguranţă nu ar purta ceva care să îi expună trupul într-un mod atât de indecent. Ea îşi văzu mai departe de drum, poalele rotindu-se în jurul gleznelor, însă nu putea să şi le scoată din minte pe Renna şi pe Seta, nici pe Suroth.

Evident, Alwhin le găsise pe cele două femei *sul'dam* cu zgărzile în jurul grumajilor şi o anunţase pe Suroth, care apărase Imperiul protejându-le pe Renna şi pe Seta, oricât de periculos ar fi fost. Dacă acestea începeau, brusc, să conducă. Poate ar fi fost mai bine pentru Imperiu dacă ea ar fi aranjat ca ele să fie ucise, deşi a ucide o *sul'damă* însemna crimă chiar şi pentru cei de Sânge. Două morţi suspicioase printre femeile *sul'dam* cu siguranţă i-ar fi adus pe căutători. Prin urmare, Renna şi Seta erau libere, dacă se putea spune astfel, având în vedere faptul că nu li se îngăduia să fie împlinite. Alwhin îşi făcuse datoria şi fusese onorată devenind Vocea lui Suroth. Şi Suroth îşi făcuse datoria, oricât de ingrată ar fi fost. Nu existau teste noi. Fuga ei fusese în zadar. Dacă ar fi rămas, ea nu ar fi ajuns în Tanchico, Un coşmar pe care ea voia să îl uite chiar mai mult decât pe cel din Falme.

Un grup de Gărzi ale Morţii trecu pe lângă ea, în armurile lor strălucitoare, iar Bethamin se opri în loc ca să le privească. Acestea lăsau o urmă prin mulţime aşa cum o făcea o corabie mare care înainta cu toate pânzele sus. Va fi mare veselie în oraş şi în ţinut atunci când Tuon îşi va face apariţia într-un final; era o mare sărbătoare, de parcă tocmai ar fi sosit. Ea simţea o plăcere vinovată gândindu-se astfel la Fiica celor Nouă Luni, ca atunci când făcea ceva interzis în copilărie, deşi, firește, până când Tuon nu îşi va fi îndepărtat vălul, era doar Înalta Doamnă Tuon, cu nimic superioară lui Suroth. Gărzile Morţii trecură mai departe, dedicate trup şi suflet Împărătesei şi Imperiului, iar Bethamin o luă în direcţia opusă. Lucru de înţeles, din moment ce ea era dedicată trup şi suflet propriei libertăţi.

Lebedele Aurii ale Raiului era un nume grandios pentru un han mic, înghesuit între un grajd public şi o prăvălie cu obiecte lăcuite. Prăvălia era plină-ochi cu ofiţeri militari care cumpărau tot ce se putea cumpăra, iar grajdul era plin de cai cumpăraţi la loterie şi care nu fuseseră încă distribuiţi, iar hanul era plin de femei *sul'dam.* De fapt, plin de ele, odată ce se lăsa înserarea. Bethamin era norocoasă

că avea doar două tovarăşe de pat. Primind poruncă să ofere găzduire la cât mai multe, hangiţa îngrămădea patru sau cinci într-un pat atunci când credea că încăpeau. Totuşi, odaia era curată şi mâncarea destul de gustoasă, deşi cam ciudată. Având în vedere că o altă alternativă ar fi fost un hambar, ea se bucura să împartă odaia.

La ora aceea, mesele rotunde din salon erau goale. Unele dintre femeile *sul'dam* care locuiau acolo aveau treburi de dus la bun sfârşit, iar restul voiau, pur şi simplu, să o evite pe hangiţă. Cu braţele încrucişate pe piept şi cu privirea încruntată, Darnella Shoran privea câteva servitoare care ştergeau pardoseala din gresie verde. Era o femeie slabă, cu părul cărunt strâns în coc la ceafă şi o faţă prelungă, ce îi conferea o înfaţişare războinică şi care ar fi putut fi o *der'sul'damă* în ciuda acelui cuţit caraghios pe care îl purta, al cărui mâner era bătut în nestemate ieftine, roşii şi albe. Deşi servitoarele păreau a fi femei libere, acestea se supuneau ori de câte ori hangiţa vorbea.

Şi Bethamin tresări uşor când femeia se luă de ea.

— Ştii care sunt regulile mele când vine vorba de bărbaţi, jupânească Zeami? vru ea să ştie. Chiar şi după atâta timp, felul tărăgănat în care vorbeau oamenii aceştia i se părea în continuare diferit. Am auzit de obiceiurile voastre ciudate iar dacă aşa sunteţi, este treaba voastră, dar nu sub acoperişul meu. Dacă vrei să te întâlneşti cu bărbaţi, n-ai decât s-o faci altundeva!

— Nu m-am întâlnit cu bărbaţi nici aici, nici altundeva, te asigur, jupânească Shoran.

Hangiţa se încruntă la ea, privind-o bănuitoare.

— Păi, el a trecut pe-aici şi-a întrebat de tine. Un bărbat chipeş, cu părul auriu. Nu era nici băiat, dar nici foarte bătrân. Unul de-ai voştri, care rostea cuvintele atât de tărăgănat, încât abia dacă l-am înţeles.

Adoptând un ton împăciuitor, Bethamin se strădui cât putu de mult să o convingă pe femeie că nu cunoştea pe nimeni care să se potrivească acelei descrieri şi că nu avea timp de bărbaţi cu atâtea îndatoriri pe cap. Zicea adevărul, deşi ar fi minţit dacă ar fi fost nevoie. Hanul Lebedele Aurii nu fusese confiscat, iar gândul de a dormi trei într-un pat era *mult* preferabil decât acela de a dormi

într-un hambar. Ea încercă să afle dacă femeii i-ar fi plăcut un mic cadou, când se va duce la cumpărături, însă femeia păru cu adevărat ofensată în momentul în care ea îi sugeră un cuţit cu mai multe nestemate colorate. Nu se gândise la ceva scump, la nimic ce ar fi semănat cu mită – nu chiar –, însă jupâneasa Shoran părea s-o fi luat astfel, căci pufăia şi se încrunta indignată. Oricum, ea nu credea că reuşise să o facă pe femeie să-şi schimbe părerea. Dintr-un anume motiv, hangiţa părea să creadă că ele îşi petreceau timpul liber în desfrâu. Aceasta o privea în continuare încruntată când Bethamin începu să urce scările fără balustradă din partea laterală a salonului, prefăcându-se că nu avea alt gând în afară de cumpărături.

Totuşi, o interesa identitatea bărbatului. Cu siguranţă nu recunoscuse descrierea. Cel mai probabil, venise vorba despre el în cercetările ei, iar dacă aşa stăteau lucrurile, dacă el reuşise să îi dea de urmă aici, atunci însemna că ea nu fusese suficient de discretă. Poate o păştea o primejdie. Cu toate acestea, ea nădăjduia ca el să revină. Trebuia să ştie. Trebuia!

Când deschise uşa odăii sale, încremeni. Deşi părea imposibil, seiful ei cu închizătoare din fier se afla pe pat, cu capacul ridicat. Era o închizătoare foarte bună, iar singura cheie se afla în săculeţul de la brâul ei. Hoţul era acolo şi, în mod ciudat, îi frunzărea jurnalul! Cum reuşise bărbatul să treacă neobservat de jupâneasă Shoran?

Paralizia dură doar o clipă. Scoţându-şi pumnalul din teacă, deschise gura ca să ţipe după ajutor.

Expresia de pe faţa individului nu se schimbă, iar acesta nici nu încercă să fugă, nici să o atace. Scoase ceva mic din săculeţul lui şi îl ridică în aer ca ea să poată vedea, iar ei se tăie răsuflarea. Amorţită, îşi vârî pumnalul la loc în teacă şi îşi întinse mâinile ca să îi arate bărbatului că nu avea altă armă şi nici nu încerca să se întindă după vreuna. El ţinea între degete o plăcuţă din fildeş, cu margini aurite, pe care erau gravate corb şi un turn. Dintr-odată, ea îl văzu cu adevărat pe bărbatul cu păr auriu, de vârstă mijlocie. O fi fost el chipeş, aşa cum spusese jupâneasa Shoran, însă doar o nebună s-ar fi gândit astfel la un Căutător al Adevărului. Slavă Luminii că ea nu însemnase nimic periculos în jurnalul ei. Însă el se părea că ştia. Întrebase de ea, rostindu-i numele. Vai, Lumină, el ştia!

— Închide uşa, îi zise el încet, vârând plăcuţa la loc în săculeţ, iar ea îi dădu

ascultare.

Femeia voia să fugă. Voia să implore îndurare. Însă el era căutător, iar ea rămase locului, tremurând. Spre mirarea ei, el trânti jurnalul în seif şi îi făcu semn spre singurul scaun din odaie.

— Ia loc. Nu e nevoie să te simţi inconfortabil.

Ea îşi agăţă încet mantia şi se aşeză pe scaun, pentru prima oară nepăsându-i cât de incomod era spătarul acestuia. Nu încercă să-şi ascundă tremuratul. Până şi unul dintre cei de Sânge, chiar unul dintre cei Înalţi de Sânge, ar fi tremurat dacă ar fi fost interogat de un căutător. Ea avea mici speranţe. El nu îi poruncise, pur şi simplu, să îl însoţească. Poate că, la urma urmei, el nu ştia.

— Ai pus întrebări despre o căpitănească de corabie numită Egeanin Sarna, zise el. De ce?

Speranţa i se risipi şi simţi o apăsare pe piept.

— Căutam o veche prietenă, răspunse ea, tremurând. Cele mai bune minciuni conţineau întotdeauna un grăunte de adevăr. Am fost împreună la Falme. Nu ştiu dacă ea a supravieţuit.

A minţi un căutător însenina trădare, însă ea comisese prima trădare când dăduse bir cu fugiţii în timpul bătăliei de la Falme.

— Ea trăieşte, răspunse el scurt. Se aşeză la un capăt al patului, fără să îşi ia ochii de la ea. Erau albaştri şi o făceau să îşi dorească să ia din nou mantia pe ea. Este eroină. Acum este căpităneasa Verzilor şi Doamna Egeanin Tamarath. Răsplata ei din partea înaltei Doamne Suroth. Şi ea este aici, în Ebu Dar. Îţi vei reînnoi prietenia cu ea. Şi-mi vei raporta cu cine se înlâlneşte, unde merge, ce spune. Totul.

Bethamin îşi încleştă fălcile ca să nu izbucnească într-un râs isteric. El o vâna pe Egeanin, nu pe ea. Lăudată fie Lumina! Lăudată fie Lumina, în toată îndurarea ei! Ea nu voise decât să afle dacă femeia mai trăia, dacă trebuia să îşi ia măsuri de precauţie. Egeanin o eliberase o dată, însă în cei zece ani de când o cunoştea Bethamin, aceasta fusese un model al datoriei. Era întotdeauna posibil ca ea să se căiască pentru abaterea comisă, indiferent de preţul pe care ar fi trebuit să îl

plătească, dar, minunea minunilor, femeia nu o făcuse. Iar căutătorul o vâna pe ea...! Dinaintea ei apăreau posibilităţi, certitudini, iar ei nu îi mai venea să râdă. În schimb, îşi linse buzele.

— Cum...? Cum aş putea să reînnoiesc prietenia noastră? Nu fuseseră niciodată prietene cu adevărat, doar cunoştinţe, dar acum era prea târziu ca să spună asta. Îmi spui că a fost ridicată la rangul Celor de Sânge. Orice deschidere trebuie să vină din partea ei. Frica îi dădea curaj. Şi o panica aşa cum se întâmplase la Falme. De ce vrei să fiu ascultătoarea ta? Poţi s-o iei la întrebări oricând doreşti.

Ea îşi muşcă interiorul obrazului ca să-şi ţină gura. Lumină, nu-şi dorea nimic mai mult decât să facă ceea ce îi cerea el. Căutătorii erau mâna dreaptă a Împărătesei, fie-i viaţa veşnică; în numele Împărătesei, el o putea lua la întrebări până şi pe Suroth sau pe însăşi Tuon. El ar putea avea parte de o moarte oribilă, adevărat, dacă se înşela, însă în cazul lui Egeanin, riscul era mic. Ea se număra printre cei de Sânge de rang inferior. Dacă el o lua pe Egeanin la întrebări...

Spre mirarea ei, în loc să îi spună, pur şi simplu, să se supună, el se ridică în picioare, privind-o cu atenţie.

— Am să-ţi explic unele lucruri, zise el, iar aceste cuvinte o derutară şi mai mult. Căutătorii nu dădeau niciodată explicaţii, din câte auzise ea. Nu-mi vei fi de nicio trebuinţă mie sau Imperiului dacă nu vei supravieţui, şi nu vei supravieţui dacă nu vei înţelege ce înfrunţi. Dacă vei sufla o vorbă cuiva din ceea ce îţi voi spune, vei vedea că Turnul Corbilor este un loc de odihnă faţă de cel în care te vei trezi. Ascultă şi învaţă! Egeanin a fost trimisă în Tanchico înainte ca oraşul să ajungă sub stăpânirea noastră, printre altele, ca parte din încercarea de a găsi femeile *sul'dam* care fuseseră lăsate în urmă la Falme. În mod ciudat, ea n-a găsit niciuna, deşi altele au găsit, precum cele care au contribuit la întoarcerea ta. În schimb, Egeanin a ucis-o pe femeia *sul'dam* pe care o găsise. Eu însumi am acuzat-o de asta, iar ea n-a negat. Nici măcar nu s-a arătat scandalizată sau indignată. Mai rău, s-a aliat în taină cu aes sedai. El rosti numele pe un ton hotărât, nu cu dezgustul obişnuit, ci mai degrabă ca pe o acuzaţie. Când a plecat din Tanchico, a călătorit pe o corabie comandată de un bărbat numit Bayle Domon. El s-a împotrivit când corbiai-a fost acaparată. Ea l-a cumpărat şi l-a făcut pe dată *so'jhin,* aşadar, este limpede că el este important pentru ea. Interesant este că ea l-a dus pe acelaşi bărbat la Înaltul Seniorul Turak din Falme.

Domon l-a cucerit într-atât de mult pe Înaltul Senior, încât individul l-a invitat adeseori să poarte conversaţii cu el. Căutătorul se strâmbă. Ai nişte vin? Sau coniac?

Bethamin tresări.

— Iona are o ploscă cu rachiu din partea locului, cred. E o băutură tare...

El îi porunci să-i toarne într-o cupă, iar ea se grăbi să se supună. Ea voia să îl facă să vorbească în continuare, orice pentru a întârzia inevitabilul. Ştia cu certitudine că Egeanin nu ucisese nicio *sul'damă,* însă dovada ei ar fi condamnat-o la aceeaşi soartă tristă precum cea a Rennei şi a Setei. Dacă avea noroc. Dacă acest Căutător îşi vedea îndatoririle faţă de Imperiu aşa cum le vedea Suroth. Ea se uită în cupa de cositor, rotind rachiul de mere în timp ce îşi reluă locul.

— Înaltul Senior Turak a fost un om mare, murmură el. Poate cel mai mare din câţi a văzut Imperiul. Păcat că *so'jhinul* lui a hotărât să îl urmeze până la moarte. Un lucru onorabil pentru amândoi, însă este imposibil să ştim sigur dacă Domon se afla în banda care l-a ucis pe înaltul Senior.

Bethamin tresări. Uneori, cei de Sânge mureau unul de mâna altuia, fireşte, însă cuvântul „a ucide" nu era niciodată pomenit. Căutătorul continuă, cu ochii coborâţi în cupa sa, fără să bea.

— Înaltul Senior îmi poruncise să o supraveghez pe Suroth. Bănuia că ea era un pericol pentru Imperiu. Acestea sunt cuvintele lui. Odată cu moartea lui, ea a reuşit să deţină comanda asupra Strămoşilor. N-am nicio dovadă că ea a poruncit moartea lui, dar există multe indicii grăitoare. Suroth a adus o *damană* la Falme, o tânără care era aes sedai – din nou, el rosti numele pe un ton hotărât şi aspru – şi care a reuşit cumva să scape chiar în ziua în care a murit Turak. De asemenea, Suroth are în alaiul ei o *damană* care a fost odinioară aes sedai. Aceasta n-a fost văzută niciodată fără zgardă, dar...

El ridică din umeri de parcă acest lucru n-avea nicio importanţă. Bethamin făcu ochii cât cepele. Cine i-ar scoate zgarda unei *damane?* O *damană* dresată bine era o bucurie, dar fără zgardă, era ca un *grolm* beat!

— Pare-se că are şi o *marath'damană* ascunsă printre bunurile ei, continuă el, ca şi când nu ar fi enumerat nelegiuiri puţin mai grave decât trădarea. Cred că

Suroth a dat poruncă să fie ucise femeile *sul'dam* care reuşeau să ajungă în Tanchico, poate ca să ascundă întâlnirile lui Egeanin cu aes sedai. Voi, femeile *sul'dam,* spuneţi mereu că puteţi recunoaşte la prima vedere o *marath'damană,* nu-i aşa?

El îşi ridică privirea brusc, iar ea reuşi cumva să întâmpine acea uitătură de gheaţă cu un zâmbet. Faţa lui ar fi putut aparţine oricărui bărbat, dar ochii aceia... Ea se bucură că stătea jos. Genunchii îi tremurau atât de tare, încât ea se miră că nu se vedeau prin poale.

— Mă tem că nu este chiar atât de simplu. Ea mai că reuşi să păstreze un ton calm. Tu... Cu siguranţă ştii suficient de mult ca să o acuzi pe Suroth de uciderea Înaltului Senior Turak.

Dacă el o aresta pe Suroth, nu era nevoie să o implice pe ea sau pe Egeanin.

— Turak a fost un om mare, dar eu îi slujesc Împărătesei, fie-i viaţa veşnică, şi prin ea, Imperiului. Goli cupa dintr-o înghiţitură, iar faţa îi deveni la fel de aspră ca glasul. Moartea lui Turak este o nimica toată pe lângă primejdia care paşte Imperiul. Surorile aes sedai de prin părţile astea caută putere în Imperiu, o întoarcere în vremurile de haos şi nelegiuiri când nimeni nu putea să închidă ochii ştiind că are să se mai trezească, şi sunt ajutate de viermele veninos al trădării care sapă înlăuntrul Imperiului. S-ar putea ca Suroth să nu fie capul acelui vierme. De dragul Imperiului, nu îndrăznesc să o arestez până când nu voi fi ucis tot viermele. Egeanin este firul care duce la vierme, iar tu eşti firul care duce la Egeanin. Ai priceput?

— Am priceput şi mă voi supune.

Vocea îi tremura, dar ce altceva ar fi putut spune? Lumina s-o apere, ce altceva ar fi putut spune?

CAPITOLUL 21
O chestiune de proprietate

Egeanin stătea întinsă pe pat, cu mâinile ridicate, cu palmele întoarse spre tavan şi cu degetele răsfirate. Poalele ei albastre descriau un evantai pe deasupra picioarelor ei, iar ea încerca să stea cât putea de nemişcată ca să nu şifoneze pliurile înguste. După felul în care rochiile stânjeneau mişcările, acestea trebuie să fi fost vreo născocire a Celui Întunecat. Stând întinsă, ea îşi privea cu atenţie unghiile prea lungi ca să poată pună mâna pe o parâmă fără să nu-şi rupă cel puţin jumătate din ele. Deşi nu mai trăsese de parâme de câţiva ani, ea fusese întotdeauna pregătită şi capabilă, la nevoie.

— ...curată nebunie! mârâi Bayle, răscolind buştenii care ardeau în şemineul din cărămidă. Să fiu al naibii, *Şoimul mării* putea naviga mai aproape de vânt şi mai repede decât orice corabie făurită vreodată de seanchani. Vom întâmpina şi furtuni, şi...

Ea ascultă doar atât cât să afle că el încetase să mai bombăne despre odaie şi să aducă acel argument vechi. Odaia cu lambriuri negre nu era cea mai bună de la hanul Femeia Rătăcitoare, nici pe-aproape, dar răspundea cerinţelor lui, cu excepţia priveliştii. Cele două ferestre dădeau spre curtea grajdului. Era o căpitănească a Verzilor cu rang de general de stindarde, dar în locul acesta, majoritatea cărora ea le era superioară în rang erau ajutoare sau secretari ai ofiţerilor superiori din Oastea Neînvinsă. În armată, ca pe mare, să fii de Sânge avea prea puţină importanţă dacă nu erai dintre cei Înalţi de Sânge.

Lacul verde ca marea de pe unghiile de la degete îi strălucea. Ea nădăjduise mereu să avanseze în rang, să ajungă, în cele din urmă, căpitănească a Aurului, să comande flote, aşa cum făcuse şi mama ei. În copilărie, visase să fie numită chiar Mâna Împărătesei pe Mare, întocmai ca mama ei şi să stea de-a stânga Tronului de Cristal, *so'jhin,* al Împărătesei, fie-i viaţa veşnică, şi să-i fie îngăduit să i se adreseze direct acesteia. Femeile tinere aveau visuri nebuneşti. Ea trebuia să recunoască faptul că odată ce va fi aleasă pentru Strămoşi trebuia să se gândească la posibilitatea unui nume nou. Nu spera la el – asta ar fi însemnat să se creadă mai importantă –, deşi toată lumea ştiuse că recuperarea ţinuturilor furate însemna noi achiziţii pentru cei de Sânge. Acum ea era căpitănească a Verzilor, titlu dobândit cu zece ani mai devreme decât nădăjduise ea, şi stătea pe

versanţii unui munte abrupt care se înălţa printre nori spre acea culme sublimă a Împărătesei, fie-i viaţa veşnică.

Totuşi, ea se îndoia că va fi numită la cârma unei corăbii mari, darămite a unei flote. Suroth susţinea că îi accepta povestea, dar dacă era aşa, atunci de ce fusese lăsată la conducere în Cantorin? De ce, atunci când primiră, în sfârşit, porunci, trebuiau să dea raportul acolo, şi nu pe o corabie? Fireşte, poruncile nu puteau fi prea multe, nici măcar pentru o căpităneasă a Verzilor. Poate asta era. Poate fusese aleasă pentru o poziţie mai aproape de Suroth, deşi primise poruncă de la aceasta să călătorească spre Ebou Dar cu primul mijloc pe care îl găsea şi să aştepte alte instrucţiuni. Poate. Cei Înalţi de Sânge le puteau vorbi celor de rang inferior fără intervenţia Vocii, însă ei i se părea că Suroth uitase de ea de îndată ce fusese concediată după ce îşi primise răsplata. Ceea ce însemna, de asemenea, că Suroth era bănuitoare. Argumente fără noimă. Oricum, ea ar fi putut trăi pe mare dacă acel căutător ar fi renunţat la bănuielile lui. Se părea că el o făcuse, altminteri, ea s-ar fi trezit într-o temniţă ţipând. Totuşi, dacă era şi el în oraş, o va urmări, aşteptând să facă un pas greşit. Acum, el nu mai putea să verse nici măcar o picătură din sângele ei, însă căutătorii aveau experienţă în a rezolva astfel de probleme minore. Însă, atâta vreme cât el se rezuma doar la a o urmări, n-avea decât să se holbeze la ea până când îi ieşeau ochii din orbite. Ea avea un teren ferm sub picioare şi, de acum înainte, va avea mare grijă cum va păşi. Poate că nu va ajunge căpităneasă a Aurului, dar era o onoare să te alegi cu titlul de căpităneasă a Verzilor.

— Ei bine? zise Bayle. Ce zici de asta?

Era un bărbat masiv şi puternic, chiar genul care îi plăcea ei. Stătea lângă pat în cămaşă, încruntat şi cu pumnii proptiţi în şolduri. Deloc poziţia pe care un *so'jhin* ar trebui să o aibă în faţa stăpânei lui. Oftând, ea lăsă să-i cadă mâinile pe stomac. Bayle nu va învăţa niciodată cum trebuia să se poarte un *so'jhin.* El lua totul în glumă sau în joacă, de parcă nimic din toate astea nu era adevărat. Ba, uneori, el zicea că voia să să fie Vocea ei, indiferent de câte ori ea trebuia să îi explice că nu era dintre cei Înalţi de Sânge. Odată, ea pusese ca el să fie bătut, iar după aceea el refuzase să doarmă în acelaşi pat cu ea până când ea nu îşi ceruse iertare. Iertare!

Ea parcurse în grabă ceea ce auzise pe jumătate din bombănelile lui. Da. Aceleaşi

argumente după tot acest timp. Nimic nou. Trecându-şi picioarele peste marginea patului, ea rămase în şezut şi bifa punctele pe degete. Făcuse treaba asta de atâtea ori, încât le putea enumera pe de rost.

— Dacă ai fi încercat să fugi, *damanele* de pe cealaltă corabie ţi-ar fi rupt catargele ca pe nişte nuiele. N-a fost o oprire întâmplătoare, Bayle, iar tu ştii prea bine; primul lor atac a fost să vadă dacă tu erai *Şoimul mării.* Aducându-te în bătaia vântului şi anunţând că eram în drum spre Cantorin cu un dar pentru Împărătească, fie-i viaţa veşnică, le-am alungat bănuielile. Altminteri – altminteri! –, am fi fost cu toţii încătuşaţi şi vânduţi de îndată ce am fi ajuns în Cantorin. Mă-ndoiesc că am fi fost suficient de norocoşi ca să dăm ochii cu călăul. Ea îşi ridică degetul mare. Şi nu în ultimul rând, dacă ţi-ai fi păstrat calmul aşa cum te-am sfătuit, n-ai fi ajuns nici la licitaţie. M-ai costat foarte mult!

Alte câteva femei din Cantorin păreau să aibă aceleaşi gusturi când venea vorba de bărbaţi. Acestea ridicaseră preţul la un nivel exorbitant.

Încăpăţânat cu era, el se încrunta şi se scărpina iritat în barba scurtă.

— Susţin în continuare că l-am fi putut arunca, bombăni el. Căutătorul nu avea nicio dovadă că l-am avut la bord.

— Căutătorii n-au nevoie de dovezi, zise ea, luându-i derâdere accentul lui. Căutătorii găsesc dovezi, iar această descoperire poate deveni dureroasă.

Dacă era convins să aducă vorba despre ceea ce el însuşi admisese demult, poate că ea va reuşi să pună capăt acestei poveşti.

— Oricum, Bayle, ai recunoscut deja că nu e nimic rău în faptul că Suroth are zgarda şi brăţările alea. El nu poate fi înlănţuit decât dacă cineva se apropie suficient de mult, iar eu n-am auzit nimic care să sugereze că cineva ar fi făcut-o sau o va face.

Ea se abţinu să adauge că nu avea importanţă dacă cineva reuşea s-o facă. Bayle nu cunoştea cu adevărat acele versiuni ale Profeţiilor care circulau în această parte a Mării Lumii, însă era convins că niciuna nu pomenea că Dragonul Renăscut ar fi nevoit să îngenuncheze în faţa Tronului de Cristal. S-ar putea dovedi necesar pentru el să i se pună acest *a'dam* masculin, însă Bayle nu va anticipa niciodată acest lucru.

— Ce-a fost a fost, Bayle. Dacă Lumina va străluci asupra noastră, vom sluji mult timp Imperiul. Şi-acum, ziceai că tu cunoşti oraşul acesta. Ce ar fi interesant de văzut sau de făcut?

— Există mereu câte un festival, zise el încet şi cu reticenţă. Nu îi plăcea să renunţe la argumentele sale, oricât de neîntemeiate ar fi fost. Unele s-ar putea să fie pe gustul tău. Altele nu, cred. Eşti cam... pretenţioasă. Ce voia să spună cu asta? Brusc, el zâmbi. Am putea găsi o înţeleaptă. Aici se spun jurămintele de căsătorie. El îşi trecu degetele peste partea rasă a capului, dându-şi ochii peste cap ca şi când ar fi încercat să priceapă. Fireşte, dacă-mi amintesc bine prelegerea pe care mi-ai ţinut-o despre „drepturile şi privilegiile" poziţiei mele, un *so'jhin* se poate căsători doar cu un alt *so'jhin,* prin urmare, trebuie să mă eliberezi mai întâi. Să fiu al naibii, n-ai încă niciun dram din acele domenii făgăduite. M-aş putea apuca de vechea mea meserie şi să-ţi cumpăr un domeniu în curând.

Ea rămase cu gura căscată. Nu era o idee veche. Era una foarte, foarte nouă. Se mândrise întotdeauna că era cu capul pe umeri. Ajunsese la conducere datorită îndemânării şi curajului, era o veterană a bătăliilor pe mare, a furtunilor şi naufragiilor. Dar, în acel moment, ea se simţea ca un drumeţ în prima sa călătorie, care privea în jos de pe cel mai înalt pisc. Era panicată şi ameţită, iar lumea se rotea cu ea şi i se părea că avea să cadă în mare.

— Nu e atât de simplu, zise ea, ridicându-se în picioare, astfel încât el fu nevoit să se dea în spate. Pe Lumină, ea ura atunci când rămânea fără suflare! Eliberarea din sclavie îmi cere mie să-ţi asigur traiul ca bărbat liber, să mă asigur că te poţi întreţine singur. Lumină! Cuvintele rostite pe nerăsuflate erau la fel de rele ca lipsa respiraţiei. Ea se imagină pe puntea unei corăbii. Acest lucru o ajută puţin. În cazul tău, ar însemna să cumpăr o corabie, cred, zise ea, reuşind să pară netulburată, iar după cum mi-ai reamintit, încă nu deţin niciun domeniu. Şi-apoi, nu ţi-aş putea îngădui să te întorci la contrabandă. Tu ştii asta!

Acest lucru era adevărat, iar restul nu era tocmai o minciună. Anii pe care ea îi petrecuse pe mare fuseseră benefici şi dacă aurul pe care îl putea revendica era un fleac pe lângă cel al Celor de Sânge, putea cumpăra o corabie, atâta vreme cât el nu voia una mare. Ea nu negase, de fapt, că şi-ar putea permite una.

El îşi desfăcu braţele, un alt lucru pe care nu ar fi trebuit să îl facă, şi, o clipă mai

târziu, ea îşi odihnea obrazul pe umărul lui lat şi îl lăsă să o cuprindă cu braţele.

— Totul va fi bine, fetiţo, şopti el. Cumva, totul va fi bine.

— N-ar trebui să-mi spui „fetiţă", Bayle, chicoti ea, privind peste umărul lui la şemineu.

Ea nu părea să se poată concentra asupra lui. Înainte să plece din Tanchico, ea hotărâse să se căsătorească cu el, una dintre acele decizii de moment pentru care ea era atât de vestită. O fi fost el contrabandist, însă ea ar fi putut opri asta. Iar el era statornic, puternic şi inteligent, un marinar. Această ultimă calitate fusese întotdeauna o necesitate pentru ea. Doar că ea nu îi cunoscuse obiceiurile. În unele locuri din Imperiu, bărbaţii puneau întrebările şi se simţeau de-a dreptul jigniţi dacă o femeie făcea măcar o sugestie. Ea nu ştia cum să seducă un bărbat. Puţinii ibovnici pe care îi avusese fuseseră bărbaţi de acelaşi rang cu ea, bărbaţi pe care ea putea să îi abordeze direct şi de la care să-şi ia rămas bun atunci când se întâmpla ca unul dintre ei era trimis pe o altă corabie sau promovat. Iar el era acum *so'jhin.* Nu era nimic greşit dacă împărţeai aşternuturile cu *so'jhinul* tău, atâta vreme cât nu făceai paradă cu asta. El îşi făcea aşternutul la piciorul patului ei, ca de obicei, chiar dacă nu dormea niciodată pe el. Dar a elibera un *so'jhin,* a-l priva de drepturile şi privilegiile la care Bayle tânjea atât de mult era culmea cruzimii. Nu, ea minţea din nou ca să se eschiveze, ba mai rău, se minţea pe ea însăşi. Îşi dorea din toată inima să se căsătorească cu bărbatul Bayle Domon. Însă nu era convinsă că va putea să se căsătorească cu cineva scăpat din sclavie.

— Cum porunceşte Doamna mea, aşa va fi, zise el pe un ton formal, deşi batjocoritor.

Ea îi trase un pumn în coaste. Nu tare. Doar atât cât să-l facă să geamă. Trebuia să înveţe! Ea nu mai voia să vadă malurile oraşului Ebou Dar vreodată. Voia să rămână unde se afla, în braţele lui Bayle, fără să mai fie nevoită să ia decizii, să rămână aşa pe vecie.

Se auzi o bătaie puternică în uşă, iar ea îl împinse. Măcar ştia să nu se împotrivească. În vreme ce el îşi netezea haina, ea îşi scutură pliurile rochiei şi încercă să îşi netezească poalele care se şifonaseră când stătuse întinsă în pat. Acestea păreau să fie destul de şifonate, în ciuda faptului că ea încercase stea cât

putuse de nemişcată. Bătaia în uşă putea fi o chemare din partea lui Suroth sau a unei servitoare care venea să se intereseze dacă avea nevoie de ceva, însă indiferent ce era, nu avea de gând să lase pe nimeni s-o vadă arătând de parcă s-ar fi rostogolit pe puntea unei corăbii.

Renunţând la această încercare inutilă, aşteptă până când Bayle îşi închise butonii de la haină şi adoptă atitudinea potrivită pentru un *so'jhin* – „Ca un căpitan pe puntea lui, gata să dea porunci", gândi ea, oftând în sinea ei – apoi strigă:

— Intră!

Femeia care deschise uşa fu ultima pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă.

Bethamin o privi şovăind înainte să intre repede înăuntru şi să închidă uşa încet în urma ei. Femeia *sul'dam* inspiră adânc, apoi îngenunche şi rămase ţeapănă. Rochia ei de un albastru-închis, cu fâşiile roşii însemnate cu fulgerul, părea proaspăt spălată şi călcată. Contrastul puternic cu propria înfăţişare dezordonată o irită pe Egeanin.

— Doamna mea, începu Bethamin, şovăind, apoi înghiţi cu noduri. Doamna mea, te-aş ruga să schimbăm două vorbe. Aruncându-i o privire lui Bayle, îşi linse buzele. Între patru ochi, dacă Doamna mea voieşte?

Ultima oară când Egeanin o văzuse pe această femeie fusese într-un subsol din Tanchico, când îi scosese un *a'dam* lui Bethamin şi îi spusese să plece. Acest lucru ar fi fost de-ajuns pentru un şantaj dacă ea ar fi fost dintre cei Înalţi de Sânge! Fără îndoială că acuzaţia ar fi fost aceeaşi ca pentru eliberarea unei *damane.* Trădare. Doar că Bethamin nu putea dezvălui acest lucru fără a nu se condamna pe ea însăşi.

— Poate s-audă tot ce ai de zis, Bethamin, zise ea pe un ton calm. Ea se afla în ape puţin adânci, unde nu era loc pentru altceva decât pentru calm. Ce pofteşti?

Bethamin se foi pe genunchi şi irosi puţin timp lingându-se pe buze. Apoi, brusc, cuvintele îi năvăliră pe gură.

— Un căutător a venit la mine şi mi-a poruncit să reluăm prietenia noastră şi să-i raportez totul despre tine.

Ca şi când ar fi vrut să se oprească din bolborosit, ea îşi muşcă buza de jos cu dinţii şi se zgâi la Egeanin. Ochii negri erau disperaţi şi rugători, întocmai cum fuseseră în subsolul din Tanchico.

Egeanin o privi cu răceală în ochi. Ape puţin adânci, pe o furtună neaşteptată. Poruncile ciudate pe care le avea de îndeplinit în Ebou Dar se explicară de îndată. Nu avea nevoie de o descriere ca să înţeleagă că era vorba despre acelaşi bărbat. Nici nu avea nevoie să o întrebe pe Bethamin de ce îl trăda pe căutător. Dacă acesta hotăra că bănuielile lui erau suficient de greşite ca să o ia la întrebări, în cele din urmă, Egeanin avea să îi spună tot ce ştia, inclusiv despre un anume subsol, iar Bethamin urma să se trezească purtând din nou *a'damul.* Singura speranţă a femeii era să o ajute pe Egeanin să scape de el.

— Ridică-te! îi spuse ea. Ia loc! Din fericire, existau două scaune, deşi niciunul nu părea confortabil. Bayle, cred că este nişte coniac în plosca de pe dulapul cu sertare.

Bethamin tremura atât de tare, încât Egeanin fu nevoită s-o ajute să se ridice în picioare şi să o îndrume spre un scaun. Bayle aduse două cupe lucrate în argint cu puţin coniac şi îşi aminti să facă o plecăciune şi să o servească pe Egeanin prima, iar când el se întoarse la dulap, ea văzu că îşi turnase şi lui puţin coniac. El rămase acolo în picioare, ţinând cupa în mână, privindu-le de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Bethamin se holba la el cu ochii cât cepele.

— Crezi că eşti pregătită pentru ţeapă, zise Egeanin, iar femeia *sul'dam* tresări, întorcându-şi privirea înspăimântată. Te înşeli, Bethamin. Singura nelegiuire adevărată pe care am comis-o a fost să te eliberez pe tine.

Nu era tocmai adevărat, dar, la urma urmei, ea însăşi pusese *a'damul* masculin în mâinile lui Suroth. Iar a vorbi cu o aes sedai nu era o nelegiuire. Căutătorul ar putea intra la bănuieli – încercase să asculte cu urechea lipită de uşa din Tanchico –, însă ea nu era *sul'damă* însărcinată să vâneze *marath'damane.* În cel mai rău caz, acest lucru ar aduce o mustrare.

— Atâta vreme cât nu va afla despre asta, el nu are niciun motiv să mă aresteze. Dacă vrea să ştie ce spun, sau orice altceva despre mine, spune-i. Însă nu uita, dacă el va hotărî să mă aresteze, îi voi spune numele tău. Această subliniere n-o lăsă pe Bethamin să creadă că găsise o scăpare, că o va putea lăsa în urmă. El nici

nu va fi nevoit să mă facă să ţip o dată. Spre surprinderea ei, femeia *sul'dam* începu să râdă isteric.

Frecându-şi obrazul bosumflată, Bethamin zise:

— El ştie mai tot *în afară* de chestiunea cu subsolul, Doamna mea.

Apoi ea începu să descrie o reţea fantastică a trădării care făcea legătura dintre Egeanin, Bayle, Suroth şi, poate, însăşi Tuon cu surorile aes sedai, cu *marath'damane* şi cu *damanele* care fuseseră aes sedai.

Vocea lui Bethamin începu să devină din ce în ce mai panicată pe măsură ce trecea de la o acuzaţie la alta şi, în scurt timp, Egeanin începu să soarbă din coniac. Doar sorbea. Era calmă. Era stăpână pe ea. Era... Asta însemna mai mult decât ape puţin adânci. Ea naviga aproape de ţărmul mării, iar Orbirea Sufletului venea odată cu acea furtună ca să-i fure ochii. După ce ascultă o vreme, făcând ochii din ce în ce mai mari, Bayle dădu pe gât o cupă plină cu acel lichior de culoare închisă. Se simţea uşurată să îl vadă şocat, dar şi vinovată pentru că se simţea uşurată. Ea nu l-ar fi crezut în stare de crimă. Şi-apoi, el era foarte priceput la a-şi folosi mâinile şi mai ales la a mânui sabia; cu arme sau cu mâinile goale, Înaltul Senior Turak i-ar fi scos măruntaiele lui Bayle ca unui crap. Singura ei scuză pentru a se gândi la asta era aceea că el fusese cu două aes sedai în Tanchico. Întreaga poveste era lipsită de logică! Trebuia să fie! Cele două aes sedai nu făcuseră parte din vreun complot, şi le întâlnise întâmplător. Pe Lumină, acestea fuseseră doar nişte copile, aproape inocente, prea bune la suflet ca să accepte sugestia ei de a-i tăia grumazul căutătorului atunci când avuseseră ocazia. Mare păcat. Ele îi *înmânaseră a'damul* masculin. Simţi un fior pe şira spinării. Dacă acel căutător afla vreodată că ea intenţionase să scape de acel *a'dam* aşa cum acele aes sedai îi sugeraseră s-o facă, dacă afla cineva, ea avea să fie judecată pentru trădare, ca şi când ar fi reuşit să îl arunce pe fundul oceanului. „Nu eşti vinovată?", se întrebă ea în sinea ei. Cel Întunecat venea să-i fure ochii.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Bethamin strângea cupa la piept de parcă s-ar fi îmbrăţişat. Dacă încerca să se abţină să nu tremure, atunci eşua lamentabil. Se holba tremurând la Egeanin, sau poate la ceva dincolo de ea. Ceva înspăimântător. Deşi focul nu apucase să încălzească bine încăperea, broboane de sudoare apărură pe faţa lui Bethamin.

— ...şi dacă va afla de Renna şi Seta, bolborosi ea, el sigur va şti! Va veni după mine şi după celelalte femei *sul'dam!* Trebuie să-l opreşti! Dacă mă va prinde, îi voi spune numele tău! O voi face!

Brusc, ea îşi duse şovăind la buze cupa înclinată şi înghiţi conţinutul, înecându-se şi tuşind, apoi i-o întinse lui Bayle ca să-i mai toarne. El nu se clinti din loc. Părea să fi rămas fără cuvinte.

— Cine sunt Renna şi Seta? întrebă Egeanin. Era la fel de speriată ca femeia *sul'damă,* dar, ca întotdeauna, îşi ascundea foarte bine teama. Ce ar putea afla căutătorul despre ele? Bethamin se uită în altă parte, refuzând să o privească în ochi, vreau să ştiu de îndată. Sunt femei *sul'dam,* nu-i aşa, Bethamin? Şi au purtat zgardă, la fel ca tine.

— Se află în slujba lui Suroth, scânci femeia, însă nu li se îngăduie niciodată să fie împlinite. Suroth ştie.

Egeanin îşi frecă ochii, simţindu-se obosită. Poate că era un complot, la urma urmei. Sau poate Suroth ascundea ce erau cele două ca să protejeze Imperiul, care depindea de femeile *sul'dam* şi îşi construia forţa pe spinarea lor. Vestea că femeile *sul'dam* puteau învăţa să conducă Puterea putea zgudui Imperiul din temelii. Pe ea cu siguranţă o zguduise. Ba chiar o zdruncinase. Ea, una, nu o eliberase pe Bethamin din datorie. Atât de multe lucruri se schimbaseră în Tanchico. Nu mai credea că o femeie care putea conduce merita să poarte zgardă. Nelegiuiţii, cu siguranţă, şi poate cei care refuzau să jure credinţă Tronului de Cristal, si... Nu ştiu. Odinioară, viaţa ei fusese plină de certitudini de nestrămutat, asemenea stelelor care o îndrumau fără greşeală. Îşi dorea să revină la vechea viaţă, îşi dorea câteva certitudini.

— Mă gândeam... începu Bethamin. Avea să rămână fără buze dacă nu înceta să şi le lingă. Doamna mea, dacă acest căutător... va suferi un accident... poate pericolul va dispărea odată cu el.

Lumină, femeia *credea* în această intrigă împotriva Tronului de Cristal şi era gata să închidă ochii doar ca să îşi salveze pielea!

Egeanin se ridică în picioare, iar femeia *sul'dam* nu avea încotro decât să-i urmeze exemplul.

— Mă voi gândi, Bethamin. Vei veni să mă vezi în fiecare zi în care vei fi liberă. Căutătorul se va aştepta la asta. Nu vei face nimic până nu voi fi luat o hotărâre. M-ai înţeles? Nimic în afară de îndatoririle tale şi de ceea ce-ţi voi spune eu.

Bethamin înţelese. Fu atât de uşurată că altcineva va înfrunta primejdia, încât se lăsă din nou în genunchi şi îi sărută mâna lui Egeanin.

După ce mai că o împinse pe femeie afară din odaie, Egeanin închise uşa, apoi azvârli cupa în şemineu. Aceasta se izbi de cărămizi şi ricoşă, rostogolindu-se pe covoraşul de pe pardoseală. Se ciobise. Tatăl ei îi dăduse în dar acel set de cupe când ea ajunsese prima oară să conducă. Toată furia păru să se fi scurs din ea. Căutătorul împletise razele de lună şi întâmplările, formând o frânghie cu care să o sugrume. Asta dacă nu devenea proprietate mai întâi. Se cutremură la acest gând. Indiferent ce făcea, căutătorul o încolţise.

— Îl pot ucide. Bayle îşi flexă mâinile, mari cum era totul la el. E un bărbat slăbănog, dacă-mi aduc bine aminte. Obişnuit ca toată lumea să i se supună când vorbeşte. Nu se va aştepta să îi frângă grumazul cineva.

— Nu-i vei da niciodată de urmă ca să-l poţi ucide, Bayle. nu va întâlni cu ea în acelaşi loc de două ori şi chiar dacă ai urmări-o zi şi noapte, el ar putea umbla deghizat. Nu poţi ucide fiecare bărbat cu care ea stă de vorbă.

Încordându-şi spatele, ea se apropie cu paşi hotărâţi de masa unde se afla cutia cu ustensilele ei de scris şi deschise capacul. Călimara din sticlă legată cu argint şi cu borcanul din argint cu nisip fuseseră cadoul din partea mamei ei atunci când preluase comanda prima oară. Teancul îngrijit de foi de hârtie fină purta sigiliul pe care îl primise de curând, o sabie şi o ancoră cu frânghie.

— Voi da în scris eliberarea ta din sclavie, zise ea, băgând în cerneală peniţa din argint, şi-ţi voi da suficienţi galbeni ca să îţi cumperi un bilet. Peniţa aluneca pe coala de hârtie. Avusese întotdeauna un scris caligrafic, înregistrările în jurnale trebuiau să fie lizibile. Mă tem că nu sunt suficienţi ca să cumperi o corabie, dar e bine şi-aşa. Vei pleca cu primul vas. Rade-ţi restul capului şi nu vei avea necazuri. Este în continuare şocant să vezi bărbaţi chei fără peruci, dar până acum nimeni nu pare să...

Ea suspină când Bayle îi smulse foaia de sub peniţă.

— Dacă vrei să mă eliberezi cu adevărat, nu-mi poţi da porunci, zise el. Şi-apoi, trebuie să te asiguri că mă pot întreţine singur dacă mă vei elibera. Aruncă coala de hârtie în foc şi privi cum aceasta se înnegreşte şi se răsuceşte. O corabie mi-ai zis şi vreau să-ţi ţii promisiunea.

— Ascultă-mă cu băgare de seamă, zise ea pe un ton cât se poate de poruncitor, de care el nu fu deloc impresionat.

Trebuie să fi fost afurisita aia de rochie.

— Ai nevoie de echipaj, zise el peste ea, iar eu îţi pot face rost de unul, chiar şi-aici.

— La ce mi-ar fi de folos un echipaj? N-am corabie. Dacă aş avea, încotro aş putea naviga ca să nu-mi dea de urmă căutătorul?

Bayle dădu din umeri de parcă acest lucru nu era important.

— Un echipaj, mai întâi. L-am recunoscut pe tânărul acela din bucătărie, cu fetiţa pe genunchii lui. Nu te mai strâmba. Nu-i nimic rău dacă te giugiuleşti niţel.

Îşi îndreptă spatele, pregătindu-se să îl pună la punct. Se încrunta, dar nu se strâmba. Cei doi se pipăiau în public ca nişte animale, iar el era proprietatea ei! Nu îi putea vorbi astfel.

— Îl cheamă Mat Cauthon, continuă Bayle, chiar în momentul în care ea deschise gura. După veşminte, pare că s-a ajuns. Prima oară când l-am văzut, purta o haină de fermier şi fugea din calea trolocilor într-un loc de care se temeau până şi aceştia. Ultima oară, jumătate din oraşul Whitebridge era în flăcări, sau pe-aproape, iar un myrddraal încerca să îi ucidă pe el şi pe prietenii lui. N-am văzut cu ochii mei, dar dau crezare la cele auzite. Un bărbat care supravieţuieşte trolocilor şi unui myrddraal poate fi folositor. Mai ales acum.

— Într-o bună zi, mârâi ea, va trebui să-i văd şi eu pe aceşti troloci şi myrddraali despre care tot pomeneşti.

Creaturile astea nu puteau fi atât de temut pe cât le descria el.

El zâmbi şi clătină din cap. Ştia care era părerea ei despre aşa-zisele Creaturi ale Întunericului.

— Mai mult, jupânul Cauthon a avut tovarăşi pe corabia mea. Oameni de nădejde într-o situaţie ca asta. Pe unul îl ştii şi tu. Thom Merrilin.

Lui Egeanin i se tăie răsuflarea. Merrilin era un tip isteţ, dar periculos, şi fusese cu cele două aes sedai când îl întâlnise pe Bayle.

— Bayle, există vreo uneltire? Spune-mi. Rogu-te?

Nimeni nu spunea „rogu-te" unei proprietăţi, nici măcar unui *so'jhin.* Oricum, numai dacă îşi dorea ceva cu ardoare.

Clătinând din nou din cap, el se rezemă cu o mână de poliţa din piatră a şemineului şi privi încruntat flăcările.

— Într-adevăr, aes sedai uneltesc aşa cum înoată peştii. Ele ar putea complota împreună cu Suroth, dar întrebarea este: ea poate complota împreună cu ele? Am vazut-o cum se uită la *damane,* de parcă ar fi nişte câini râioşi, plini de purici şi boli contagioase. Oare ea ar putea să i se adreseze unei aes sedai? El îşi ridică privirea, iar ochii lui erau limpezi şi senini, căci nu ascundeau nimic. Rostesc adevărul. Jur pe mormântul bunicii mele că nu ştiu nimic despre vreo uneltire. Dar şi dac-aş şti de zece, tot nu l-aş lăsa pe căutătorul acela sau pe altcineva să-ţi facă vreun rău, indiferent care ar fi preţul.

Erau nişte cuvinte pe care le-ar rosti orice *so'jhin* credincios, deşi ea nu mai auzise ca vreunul să fie atât de direct. Împărtăşea aceleaşi sentimente. Doar că ea ştia că el viza acel sens. Niciodată.

— Îţi mulţumesc, Bayle. Pentru a fi poruncitoare, o voce trebuia să fie calmă, iar ea era mândră că a ei era astfel în acel moment. Găseşte-l pe acest jupân Cauthon şi pe Thom Merilin, dacă vei putea. Să sperăm că se va putea face ceva.

El nu făcu nicio plecăciune înainte să plece, iar ea nici măcar nu se gândi să îl dojenească. Nici nu avea de gând să-l lase pe căutător să pună mâna pe ea. Ar fi făcut orice ca să-l oprească. Ea luase această hotărâre înainte să o elibereze pe Bethamin. Umplu cupa ciobită cu coniac, intenţionând să se îmbete de tare, încât să nu mai poată gândi, însă, în schimb, se aşeză şi se uită la lichidul negru fără să ia măcar o înghiţitură. Ar fi făcut orice. Lumină, nu era mai presus de Bethamin! Deşi ştia asta, nu avea să schimbe nimic. Ar fi făcut orice.

CAPITOLUL 22
Din neant

Piaţa Amhara era una dintre cele trei din Far Madding unde străinilor le era îngăduit să facă negoţ, dar, în ciuda numelui, uriaşul loc nu semăna deloc cu o piaţă, căci nu existau tarabe şi nici marfa nu era afişată la vedere. Câţiva călăreţi, o mână de lectici cărate, purtători de livrele viu colorate şi câte o trăsură ale cărei ferestre erau acoperite cu draperii îşi croiau drum prin mulţimea rarefiată, dar plină de viaţă pe care o puteai întâlni în orice oraş mare. Majoritatea erau înfăşuraţi în mantiile lor ca să se apere de vântul care sufla dinspre lacul care înconjura oraşul, frigul fiind acela care îi făceau să iuţească pasul, şi nu vreo treabă urgentă. În jurul pieţei, la fel ca în celelalte din oraş destinate străinilor, clădirile din din piatră ale bancherilor erau lipite de hanurile construite din acelaşi material, cu acoperişuri de ardezie, unde stăteau negustorii străini, şi de depozite pătrăţoase fără ferestre, unde aceştia îşi ţineau bunurile. Toate erau îngrămădite printre grajduri din piatră şi curţi pentru căruţe îngrădite cu ziduri ridicate din materiale asemănătoare. În această perioadă a anului, hanurile erau doar pe sfert ocupate, în cel mai bun caz, iar depozitele şi curţile pentru căruţe încă şi mai goale. Însă, la venirea primăverii, când negoţul va prinde din nou viaţă, negustorii urmau să plătească triplu pentru orice spaţiu aveau să găsească.

Pe un piedestal rotund din marmură se afla statuia din marmură a lui Savion Amhara; era înaltă de doi paşi şi mândră în roba sa căptuşită cu blană şi cu un lanţ de oficiu în jurul grumazului. Faţa ei era severă sub diadema Primei Consiliere bătută în nestemate, iar în mâna dreaptă strângea mânerul unei săbii,

vârful acesteia odihnindu-se între condurii din picioare, în vreme ce mâna ei stângă îi era ridicată şi arăta cu degetul, drept avertisment, spre Poarta Tear, care se afla la vreo trei sferturi de milă depărtare. Far Madding depindea de negustorii din Tear, Illian şi Caemlyn, dar Marele Consiliu era mereu prevăzător în ceea ce îi privea pe străini şi obiceiurile corupte de pe meleaguri străine. Una dintre Gărzile Străzii cu coif de oţel, în haină din piele cusută cu pătrate de metal pe deasupra şi o Mână Aurie pe umărul stâng, stătea sub statuie şi folosea o prăjină din lemn ca să alunge porumbeii cenuşii cu aripi negre. Savion Amhara era una dintre cele trei cele mai venerate femei din istoria Far Madding, cu toate că niciuna nu era cunoscută foarte departe de malurile lacului. Doi bărbaţi din oraş erau pomeniţi în fiecare istorie a lumii, deşi acesta purtase numele de Aren Mador atunci când se născuse unul şi Fel Moreina în cazul celuilalt. Însă Far Madding se străduia din răsputeri să îi dea uitării pe Raolin Darksbane şi pe Yurian Stonebow. În realitate, aceşti doi bărbaţi erau motivul pentru care Rand se afla în Far Madding.

Câţiva oameni din Amhara îi aruncară o privire în timp ce trecea, însă nimeni nu-i aruncă şi a doua privire. Că era de pe alte meleaguri era suficient de limpede, cu ochii lui albaştri şi cu părul tuns până la umeri. Bărbaţii de prin partea locului şi-l purtau, uneori, despletit până la talie, legat la ceafă sau prins cu o agrafă. Veşmintele lui simple din lână nu săreau însă în ochi; erau genul pe care le-ar fi purtat un negustor de situaţie modestă, şi nu era singurul fără mantie, în ciuda vânturilor care suflau dinspre lac. Majoritatea celorlalţi erau kandori cu bărbi bifurcate sau arafellini cu cozi împletite cu clopoţei, sau saldaeani cu nasul precum ciocul unui şoim, bărbaţi şi femei care găseau această vreme blândă în comparaţie cu iarna din Ţinutul de Hotar. Nimic la el nu trăda că n-ar fi fost şi el din Ţinutul de Hotar. În ceea ce îl privea, refuza să se lase afectat de frig, ignorându-l ca pe o muscă enervantă. O mantie l-ar fi putut incomoda dacă ar fi prins o ocazie să acţioneze.

Pentru prima oară, nici măcar înălţimea lui nu atrăgea atenţia. În Far Madding existau destul de mulţi bărbaţi foarte înalţi, puţini dintre ei fiind băştinaşi. Că veni vorba, însuşi Manel Rochaid era mai scund decât Rand cu o palmă. Rand rămase cu mult în spatele bărbatului, lăsând oamenii şi lecticile să se strecoare printre ei, ascunzându-i, uneori, prada. Cu părul vopsit negru cu plantele pe care i le dăduse Nynaeve, el se îndoia că asha'manul renegat l-ar fi observat chiar dacă ar fi întors capul. Cât despre el, nu îşi făcea griji că l-ar putea pierde pe Rochaid. Majoritatea

bărbaţilor băştinaşi purtau culori şterse, cu broderie mai viu colorată pe piept şi pe umeri şi poate o agrafa bătută în nestemate în cazul celor mai avuţi, în vreme ce negustorii străini preferau haine sobre, ca să nu pară putred de bogaţi, iar gărzile şi căruţaşii lor se înfofoleau în veşminte din lână aspră. Haina din mătase de un roşu-aprins a lui Rochaid sărea în ochi. Străbătea cu paşi hotărâţi piaţa asemenea unui rege, ţinându-şi o mână pe mânerul sabiei, iar mantia tivită cu blană flutura în urma lui, în bătaia vântului. Era un prost. Mantia aceea fâlfâitoare şi sabia atrăgeau privirile. După mustaţa ceruită şi răsucită putea trece drept murandian, care ar fi trebuit să tremure ca orice fiinţă normală, dar sabia aceea... Era prost făcut grămadă.

„Tu eşti prost, că ai veni în locul acesta, gâfâi zgomotos Lews Therin în capul lui. Nebunie! Nebunie! Trebuie să plecăm! Trebuie!"

Ignorând vocea, Rand îşi trase mai bine mănuşile pe mâini şi continuă să îl urmărească de la distanţă pe Rochaid. Câteva dintre Gărzile Străzii din piaţă îl urmăreau cu privirea pe bărbat. Străinii erau consideraţi drept scandalagii şi iuţi la mânie, iar murandianii erau renumiţi. Un străin înarmat cu o sabie atrăgea întotdeauna atenţia Gărzilor. Rand se bucura că şi-o lăsase la han, în grija lui Min. Ea îi bântuia gândurile mai tare decât Elayne, Aviendha sau Alanna. Abia dacă se gândea la celelalte. Min părea vie înlăuntrul lui.

Când Rochaid ieşi din piaţă, afundându-se şi mai mult în oraş, stoluri de porumbei ţâşniră de pe acoperişuri, iar în loc să planeze apoi să se înalţe spre cer, păsările se izbiră unele de altele, iar unele căzură bătând din aripi pe caldarâm. Oamenii suspinară, inclusiv Gărzile Străzii care îl priviră cu atâta atenţie pe Rochaid cu o clipă în urmă. Bărbatul nu privi în urmă; nu ar fi avut importanţă. Ştia că Rand se afla în oraş fără să vadă efectele unui *ta'veren,* altminteri nu s-ar fi aflat acolo.

Urmându-l pe Rochaid pe Strada Bucuriei, alcătuită, de fapt, din două străzi late şi drepte, separate de un şir ordonat de copaci desfrunziţi, Rand zâmbi. Probabil că Rochaid şi tovarăşii lui se credeau foarte isteţi. Poate că descoperiseră harta cu părţile nordice ale Câmpiilor Maredo pusă cu capul în jos, printre rafturile din Stânca din Tear, sau cartea despre oraşele din sud pusă pe un raft greşit în biblioteca Palatului Aesdaishar din Chachin sau unul dintre celelalte indicii pe care el le lăsase în urma lui. Mici greşeli pe care le-ar face un om în grabă, însă două sau trei laolaltă sugerau o săgeată îndreptată spre Far Madding. Rochaid şi

ceilalţi o descoperiseră repede, mai repede decât se aşteptase el, sau fuseseră ajutaţi să descopere destinaţia. Oricum, nu avea importanţă.

El nu ştia de ce murandianul venise înaintea celorlalţi, dar intuia că vor veni şi restul, Torval şi Dashiva, Gedwyn şi Kisman, ca să încerce să ducă la bun sfârşit ceea ce stricaseră în Cairhien. Era păcat că niciunul dintre rătăciţi nu era suficient de nesăbuit încât să vină după el aici. Aceştia îi vor trimite pe ceilalţi. El voia să îl ucidă pe Rochaid înainte să sosească restul, dacă va putea. Chiar şi aici, unde erau toţi pe picior de egalitate, era mai bine să reducă posibilităţile. Rochaid era în Far Madding de două zile, întrebând încoace şi-ncolo despre un bărbat înalt cu părul roşcat, plimbându-se ţanţoş, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Bărbatul dăduse peste câţiva bărbaţi care se potriveau descrierii, mai mult sau mai puţin, însă el credea în continuare că era vânătorul, nu cel vânat.

„Ne-ai adus aici ca să murim! se tânguia Lews Therin. Faptul că am ajuns e o nebunie la fel de mare ca moartea!"

Rand ridică din umeri stânjenit. Era de acord cu ultima parte a vocii. Va fi la fel de bucuros ca Lews Therin să plece. Însă, uneori, nu aveai de ales decât între rău şi mai rău.

Rochaid era în faţa lui, aproape la o aruncătură de băţ. Acum, doar asta conta.

Prăvăliile şi hanurile din piatră cenuşie de pe strada Bucuriei se schimbau cu cât Rand se îndepărta mai mult de piaţa Amhara. Argintarii îi înlocuiau pe cuţitari, iar apoi aurarii îi înlocuiau pe argintari. Croitoresele şi croitorii afişau veşminte din mătase brodată şi brocart în loc de veşminte din lână. Trăsurile care treceau acum huruind pe pietrele cubice aveau sigilii lăcuite pe uşi şi perechi de câte patru sau şase cai de aceeaşi culoare şi mărime, iar călăreţii erau suiţi pe cai taireni pursânge sau de rasă. Lecticile cărate de cărăuşi care înaintau în pas alert deveneau aproape la fel de comune ca trecătorii, iar aceştia din urmă, proprietari de prăvălii în haine sau rochii cu broderii dese pe piept şi pe umeri erau depăşiţi numeric de oameni în livrele la fel de viu colorate precum cele ale cărăuşilor de lectici. Adesea, bucăţi din sticlă colorată ornau agrafele din părul bărbaţilor uneori, perle sau pietre semipreţioase, deşi puţini întreţinuţi de soţii cu nestemate umblau pe jos. Doar vântul rece şi Gărzile Străzii, care patrulau câte trei, cu ochii în patru, rămăseseră aceleaşi. Nu erau atât de multe ca în Pieţele Străinilor, însă de îndată ce o patrulă se îndepărta îşi făcea apariţia o alta şi ori de câte ori o stradă mai lată decât o alee

se intersecta cu Strada Bucuriei, găseai un turn de pază din piatră cu două gărzi aşteptând la baza lui, în caz că bărbatul din el observa vreo primejdie. Ordinea publică era păstrată cu rigurozitate în Far Madding.

Rand se încruntă când Rochaid continuă să înainteze de-a lungul străzii. Oare se îndrepta spre Piaţa Consiliului, din mijlocul insulei? Nu era nimic acolo în afară de Sala Consiliilor, monumente care dăinuiau de mai bine de cinci sute de ani, când Far Madding fusese capitala naţiunii Maredo, şi casele de contabilitate ale celor mai bogate femei din oraş. În Far Madding, un bărbat bogat era unul a cărui soţie îi dădea o alocaţie generoasă sau un văduv care fusese întreţinut. Poate că Rochaid se întâlnea cu Iscoadele Celui Întunecat. Dar dacă era aşa, atunci de ce aşteptase bărbatul?

Dintr-odată îl luă cu ameţeală; o faţă întunecată îi apăru o clipă dinaintea ochilor, iar el se clătină şi se lovi de un trecător. Mai înalt decât Rand şi purtând o livrea verde-deschis, bărbatul cu părul auriu îşi mută coşul mare pe care îl căra şi se apără de Rand cu blândeţe. O cicatrice lungă şi neagră lată îi brăzda obrazul ars de soare. Plecându-şi – capul el îngână o scuză şi plecă în grabă.

Îndreptându-se, Rand mârâi o înjurătură în sinea lui.

„I-ai distrus deja, îi şopti Lews Therin în cap. Acum ţi-ai găsit să distrugi pe altcineva, şi nu înainte de vreme. Mă întreb câţi vom ucide noi trei până la sfârşit".

„Taci din gură!", gândi Rand înfuriat, însă îi răspunse un râs batjocoritor. Nu întâlnirea cu un bărbat aiel îl tulburase. Văzuse mulţi de când venise în Far Madding. Dintr-un anume motiv, sute de Aieli care fugiseră după ce aflaseră adevărul istoriei lor ajunseseră aici, încercând să urmeze Calea Frunzei, deşi habar nu aveau ce presupunea asta decât că urmau să fie o viaţă *gai'shain.* El nici măcar nu era îngrijorat în privinţa ameţelii sau de faţa pe care o zărise pe jumătate atunci când aceasta apăruse, înaintea lui, o trăsură trasă de şase cai cenuşii trecu huruind prin mulţimea de lectici şi oameni în livrele care se grăbeau, şi bărbaţi, şi femei, care intrau şi ieşeau din prăvălii, însă nu zări nicio haină roşie. Lovi cu pumnul înmănuşat în palmă, iritat.

Era o prostie să meargă mai departe pe bâjbâite. Putea să dea nas în nas cu bărbatul sau măcar să fie văzut. Până în acel moment, Rochaid credea că Rand

nu ştia că el se afla în oraş, un avantaj prea important ca să îl irosească. Cunoştea unde era odaia lui Rochaid, într-unul dintre hanurile preferate de bărbaţii străini. Putea hoinări pe-afară mâine şi să aştepte o nouă ocazie. Ceilalţi ar putea sosi în timpul nopţii. Credea că putea ucide doi deodată, sau poate chiar pe toţi cinci, însă nu putea face asta în tăcere. Va fi rănit luptând împotriva celor cinci şi, în cel mai bun caz, va fi nevoit să renunţe la sabie, ceea ce nu îşi dorea să facă. O primise în dar de la Aviendha. În cel mai rău caz...

Zări un crâmpei din mantia tivită cu blană, fluturând în vânt, înainte să dispară după un colţ. O luă la fugă într-acolo. Gărzile care stăteau de strajă lângă turn luară poziţia de drepţi, şi bărbatul din turn îşi desprinse zornăitoarea de la curea. Una dintre gărzile de jos îşi ridică măciuca lungă, în vreme ce cealaltă îşi luă prăjina pe care o lăsase rezemată de treptele turnului. Capătul bifurcat era menit să prindă şi să imobilizeze un braţ, un picior sau un grumaz, iar prăjina însăşi era prevăzută cu benzi din fier menite să pareze orice lovitură de sabie sau de topor. Gărzile îl priveau cu atenţie, cu ochi aspri. El îi salută din cap şi le zâmbi, apoi aruncă o privire îndrăzneaţă pe străduţa lăturalnică, cercetând mulţimea de acolo. Nu era un hoţ fugar, ci un bărbat care încerca să ajungă din urmă pe cineva. Măciuca fu agăţată la locul ei, în cuiul de la curea, iar prăjina fu rezemată din nou de trepte. El nu se uită din nou la gărzi. Zări în faţă acea mantie şi poate o haină roşie, când proprietarul acestora o luă pe o altă stradă.

Ridicându-şi mâna ca şi când ar fi salutat pe cineva, Rand o luă în grabă după bărbat, evitând oamenii şi tarabele vânzătorilor ambulanţi. Vânzătorii care expuneau tot soiul de ace şi piepteni pe tăvi încercau să le atragă atenţia lui sau celorlalţi prin strigătele lor. Aici, puţini oameni purtau broderii, iar un bărbat cu părul legat cu un şnur era un lucru mult mai obişnuit chiar decât cea mai simplă agrafă. Aceste străzi erau înghesuite şi strâmbe, un labirint încâlcit unde hanuri ieftine şi clădiri de apartamente din piatră de trei sau patru etaje dominau peste prăvăliile măcelarilor, ale lumânărarilor şi ale bărbierilor, ale tinichigiilor, ale olarilor şi ale dogarilor. Trăsurile nu ar fi încăput pe acele străzi şi nu existau nici lectici, nici călăreţi, ci doar o mână de servitori în livrele care cărau coşuri, îndeplinind diferite comisioane şi care se plimbau ţanţoşi şi priveau de sus pe oricine în afară de Gărzile Străzii. Patrulele şi turnurile lor de veghe existau chiar şi aici.

În cele din urmă, el se apropie suficient de mult ca să îl vadă bine pe bărbatul pe

care îl urmărea. Lui Rochaid îi venea, în sfârşit, mintea la cap ca să îşi strângă mantia pe lângă el ascunzându-şi haina roşie şi sabia inutilă, deşi nu încăpea îndoială cine era. Adevărul fie spus, el părea acum că încearcă să evite să fie observat, căci se furişa pe marginea străzilor şi mai că se freca cu umărul de vitrinele prăvăliilor. Brusc, aruncă pe fugă o privire în jurul lui, apoi ţâşni pe o alee între o prăvălie micuţă a unui meşteşugar ce împletea coşuri din nuiele şi un han a cărui tăblie era atât de murdară, încât denumirea era complet ascunsă. Rand schiţă un zâmbet şi nu mai irosi timpul, ci o luă în grabă după el. Pe aleile din Far Madding nu existau nici Gărzi ale Străzii, nici turnuri de supraveghere.

Aleile acelea erau încă şi mai strâmbe decât străzile pe care Rand le părăsise, formând un labirint în interiorul fiecărui cvartal al oraşului. Chiar dacă îl pierduse din vedere pe Rochaid, Rand îi auzea cizmele tropăind pe pietrişul umed. Sunetul răsuna şi se multiplica din cauza pereţilor din piatră fără ferestre până când el abia dacă îşi mai dădea seama de unde venea. Însă continuă să îl urmărească, alergând de-alungul pasajelor unde abia încăpeau doi oameni umăr la umăr. Asta dacă erau prietenoşi. De ce pătrunsese Rochaid în acel labirint? Indiferent încotro se îndrepta, el voia să ajungă acolo repede. Dar n-avea de unde să ştie cum să folosească aleile ca să ajungă dintr-un loc într-altul.

Dintr-odată, Rand îşi dădu seama că singurele cizme pe care le auzea erau ale lui şi se opri în loc. Tăcere. Din locul în care se afla, vedea alte trei alei înguste pornind din cea pe care se afla el. Abia mai suflând, ciuli urechile. Tăcere. Mai că hotărî să facă cale-ntoarsă. Apoi auzi un zdrăngănit îndepărtat care răsună din gura celei mai apropiate alei, ca şi când cineva ar fi lovit întâmplător cu piciorul o piatră care se izbise de perete. Mai bine să-l omoare pe bărbat şi să termine treaba.

Rand coti pe alee şi îl găsi pe Rochaid, care îl aştepta.

Murandianul îi azvârlise din nou mantia pe spate şi îşi ţicnea ambele mâini pe mânerul sabiei. Mânerul şi teaca erau împletite din sârmă foarte fină, în stilul Far Madding. Bărbatul afişa un mic zâmbet atotcunoscător.

— Ai fost la fel de uşor de ademenit ca un porumbel, zise el, începând să-şi scoată sabia. Sârmele fuseseră tăiate, apoi legate astfel încât să lase impresia că erau solide la o primă vedere. Ia-o la fugă, dacă vrei.

Rand nu o luă la fugă. În schimb, păşi în faţă, lovind cu mâna stângă mânerul sabiei lui Rochaid, blocând tăişul scos pe jumătate din teacă. Bărbatul făcu ochii mari de mirare, însă tot nu îşi dădu seama că pauza pentru a jubila îi adusese deja moartea. Se dădu în spate, încercând să-şi facă loc pentru a-şi scoate sabia, însă Rand îl urmă fără probleme, ţinând sabia blocată, şi se roti din şolduri lovindu-l cu pumnul în grumaz. Cartilagiul trosni zgomotos, iar renegatul dădu uitării să mai încerce să omoare pe cineva. Dându-se în spate clătinându-se pe picioare, cu ochii mari cât cepele de uimire, el îşi prinse grumazul cu ambele mâini şi încercă disperat să tragă aer în piept prin traheea distrusă.

Rand se pregătea deja să aplice lovitura mortală, chiar sub sternul bărbatului, când auzi în spatele lui un mic sunet şi, brusc, zâmbetul batjocoritor al lui Rochaid capătă un nou înţeles. Trăgându-i lui Rochaid picioarele de sub el, Rand se lăsă să cadă la pământ, peste bărbat. Metalul legănat cu putere lovi peretele de piatră şi un bărbat înjură. Apucând sabia lui Rochaid, Rand se rostogoli, scoţând sabia din teacă în timp ce se rostogoli. Rochaid scoase un ţipăt gâlgâit când Rand ajunse pe vine, întorcându-se cu faţa spre inamic.

Raefar Kisman rămase cu ochii pironiţi la Rochild, când tăişul menit pentru a-l înjunghia pe Rand pătrunsese în pieptul lui Rochaid. Sângele se ivi pe buzele murandianului, în timp ce îşi înfipse călcâiele în pământ şi îşi umplu mâinile de sânge când apucă tăişul ascuţit ca şi când ar fi vrut să şi-l scoată din piept. De statură medie şi palid pentru un tairen, Kisman purta veşminte la fel de simple ca ale lui Rand, cu excepţia centironului. Dacă şi-ar fi ascuns-o sub mantie, el ar fi putut merge oriunde în Far Madding fără să fie observat.

Dispreţul lui dură doar o clipă. Când Rand se ridică în picioare, pregătit cu sabia în ambele mâini, Kisman o scoase pe a lui din trupul lui Rochaid şi nu se mai uită la complicele lui, care se zvârcolea. Îl privea pe Rand, mişcându-şi mâinile agitat de-a lungul mânerului lung. Fără îndoială că se număra printre aceia care erau atât de mândri că puteau conduce puterea ca armă, încât nu se sinchisise să înveţe cum să mânuiască sabia. Rand învăţase, însă. Rochaid să mai zvârcoli o dată, apoi rămase nemişcat, cu ochii pironiţi la cer.

— E timpul să mori, zise Rand încet, însă când dădu să avanseze, se auzi un zornăit undeva în spatele tairenului. Un zornăit necontenit, apoi un altul.

Erau Gărzile Străzii.

— Ne vor aresta pe amândoi, zise Kisman cu răsuflarea întretăiată, părând cuprins de panică. Dacă ne vor găsi lângă cadvru, ne vor *spânzura* pe amândoi! Ştii prea bine asta!

Bărbatul avea dreptate, cel puţin parţial. Dacă Gărzile îi vor găsi acolo, amândoi vor fi duşi în temniţa de sub Sala Consiliilor. Zornăitul se auzi din nou, mai aproape. Gărzile trebuie să fi observat trei bărbaţi pătrunzând pe furiş unul după celălalt pe aceeaşi alee. Poate chiar îi văzuseră sabia lui Kisman. Rand încuviinţă din cap, fără tragere de inimă.

Tairenul se dădu în spate cu băgare de seamă şi, când văzu că Rand nu făcu nicio mişcare ca să-l urmeze, îşi vârî sabia în teacă şi o luă la fugă ca un nebun, mantia neagră fluturând în urma lui.

Rand aruncă sabia împrumutată pe trupul neînsufleţit al lui Rochild şi o luă la fugă în direcţia opusă. Nu se auzea încă niciun zornăit în acea direcţie. Cu puţin noroc, va putea ascunde din nou pe stradă, pierzându-se în mulţime, fără să fie văzut. Avea şi alte griji în afară de ştreang. Era sigur că dacă îşi scotea mănuşile şi îşi arăta Dragonii de pe braţe, ar scăpa de spânzurătoare, însă Consiliile proclamaseră acceptarea acelui decret ciudat pe care îl emisese Elaida. Odată ce el va fi ajuns în temniţă, va rămâne acolo până când Turnul Alb va trimite după el. Prin urmare, fugea cât îl ţineau picioarele.

Pierzându-se în mulţime, Kisman răsuflă uşurat când trei Gărzi ale Străzii pătrunseseră fugind pe aleea din care tocmai ieşise el. Ţinându-şi mantia strâns pe lângă corp ca să-şi ascundă sabia din teacă, se deplasă odată cu mulţimea, nu mai repede decât unii sau mai încet decât alţii. Nu făcea nimic care să atragă atenţia vreunei Gărzi. Două Gărzi trecură pe lângă el cu un prizonier vârât într-un sac mare, care atârna de o prăjină pe care aceştia o cărau pe umeri. Doar capul bărbatului era afară, iar ochii i se mişcau întruna când într-o parte, când într-alta. Kisman se cutremură. Putea fi el, arză-l-ar focu'! El!

Fusese un nebun că îl lăsase pe Rochaid să îl convingă să facă asta. Trebuiau să aştepte până când soseau şi ceilalţi, furişându-se în oraş unul câte unul ca să nu fie observaţi. Rochild voia să se bucure de gloria de a fi cel care îl ucisese pe al' Thor; murandianul arsese de dorinţa de a dovedi că era mai bun decât acela. Acum murise din cauza asta, aducându-i cât pe ce moartea şi lui Raefar Kisman odată cu el. Asta îl înfuria şi pe Kisman. El îşi dorea puterea mai mult decât gloria,

ca să domnească peste Tear de la Stâncă. Poate chiar mai mult. Voia să trăiască o veşnicie. Toate acestea îi fuseseră făgăduite; i se cuveneau. În parte era furios şi pentru că nu era sigur că trebuiau să îl ucidă pe al' Thor. Marele Senior ştia că el îşi dorea asta – nu va avea linişte până când bărbatul nu era mort şi îngropat! Şi totuşi...

— Ucideţi-l, le poruncise M'Hael, înainte să îi trimită la Cairhien, însă el fusese nemulţumit că ei fuseseră descoperiţi şi că eşuaseră.

Far Madding avea să fie ultima lor şansă; el rostise răspicat acest lucru. Dashiva dispăruse, pur şi simplu. Kisman nu ştia dacă acesta fugise sau M'Hael îl omorâse, şi nici nu îi păsa.

— Omorâţi-l, le poruncise Demandred mai târziu, însă adăugase că mai bine şi-ar da viaţa decât să îngăduie din nou să fie descoperiţi. De nimeni, nici măcar de M'Hael, de parcă acesta nu cunoştea porunca lui Taim.

Şi mai târziu încă, Moridin spusese:

— Ucideţi-l dacă trebuie, dar, mai presus de orice, aduceţi-mi tot ce se află în posesia lui. Astfel vi se vor mai ierta din greşelile anterioare.

Bărbatul susţinea că era unul dintre cei numiţi, şi nimeni nu era suficient de nebun să susţină asta dacă nu era adevărat. Cu toate acestea, el părea să considere bunurile lui al' Thor mai importante decât moartea acestuia, uciderea acestuia fiind fortuită şi nu cu adevărat necesară.

Aceştia doi erau singurii numiţi pe care îi cunoştea Kisman, însă îi dădeau dureri de cap. Erau mai răi decât Cairhienin. El bănuia că ceea ce ei lăsau nespus putea omorî un bărbat mai repede decât un ordin semnat de un Înalt Senior. Ei bine, odată ce Torval şi Gedwyn vor fi sosit, vor putea găsi...

Brusc, el simţi o înţepătură în braţul drept şi privi consternat pata de sânge ce se răspândea pe mantia lui. Nu o simţea ca pe o tăietură adâncă şi niciun pungaş nu i-ar fi tăiat antebraţul.

— El îmi aparţine, şopti un bărbat în spatele lui, însă când se întoarse, nu văzu decât oamenii de pe stradă, fiecare văzându-şi de treburile lui.

Cei puţini care observară pata întunecată de pe mantia lui îşi feriră repede privirile. Pe meleagul acesta, nimeni nu voia să fie asociat nici măcar cu cel mai mic act de violenţă. Se pricepeau să ignore ceea ce nu voiau să vadă.

Rana îi zvâcnea, usturându-l mai tare decât la început. Lăsându-şi mantia în bătaia vântului, Kisman apăsă cu mâna stângă tăietura însângerată de pe mânecă. Când îşi atinse braţul, şi-l simţi umflat şi fierbinte. Dintr-odată, se uită îngrozit la mâna lui dreaptă, privind cum aceasta începea să se înnegrească şi să se umfle ca a unui cadavru vechi de o săptămână.

O luă la fugă înnebunit, împingându-i pe oameni din calea lui, doborându-i la pământ. Nu ştia cum i se întâmplase una ca asta, cum fusese posibil, însă era sigur de urmări. Dacă va reuşi să iasă din oraş şi să ajungă dincolo de lac, pe dealuri, atunci avea o şansă. Un cal. Avea nevoie de un cal! Trebuia să aibă o şansă. I se făgăduise că va trăi o veşnicie! Nu vedea decât oameni pe jos, care se dădeau la o parte din calea lui. I se păru că auzi zornăitul gărzilor, dar era la fel de posibil ca pulsul să îi fi bubuit în urechi. Totul înepea să se întunece. Se izbi cu faţa de ceva tare şi ştiu că se prăbuşise la pământ. Ultimul lui gând fu acela că unul dintre numiţi hotărâse să îl pedepsească, însă nu îşi putea da seama pentru ce anume.

Doar câţiva oameni şedeau la mesele rotunde din salonul hanului Coroana din Maredo când intră Rand. În ciuda numelui grandios, era un han modest, cu douăzeci şi patru de camere la cele două etaje de deasupra. Pereţii tencuiţi ai salonului erau văruiţi în galben, iar bărbaţii care serveau la mesele de aici purtau şorţuri lungi şi galbene. Şemineurile din piatră, care se aflau într-un capăt şi în celălalt al încăperii, ofereau o căldură plăcută în comparaţie cu frigul de afară. Obloanele erau bătute în cuie, însă lămpile atârnate pe pereţi alungau semiîntunericul. Mirosul care venea din bucătărie promitea un prânz gustos alcătuit din peşte din lac. Lui Rand i-ar fi părut rău dacă ar fi ratat aşa ceva. Bucătarii de la Coroana din Maredo erau foarte pricepuţi.

Îl zări pe Lan şezând singur la o masă, lângă perete. Şnurul din piele împletit care îi ţinea părul atrăgea privirile piezişe ale celorlalţi bărbaţi, însă el refuza să renunţe la a purta *hadori* fie şi pentru puţin timp. Întâlni privirea lui Rand, iar când acesta îi făcu un semn din cap spre scările din spatele încăperii, Lan nu irosi timpul cu priviri întrebătoare; puse pe masă cupa de vin şi se ridică în picioare, îndreptându-se spre scări. Chiar dacă avea un mic cuţit la cingătoare şi părea

periculos, nu putea face nimic în această privinţă. Câţiva bărbaţi de la celelalte mese aruncară o privire în direcţia lui Rand, însă, dintr-un anume motiv, îşi luară repede ochii de la el când acesta le întâlni privirile.

Rand se opri aproape de bucătărie, lângă uşa Odăii Femeilor. Bărbaţii n-aveau voie înăuntru. În afară de câteva flori pictate pe pereţii galbeni, Salonul Femeilor nu era cu mult mai elegant decât salonul principal, deşi lămpile erau şi ele pictate în galben, precum şi partea din faţă a şemineului.

Şorţurile galbene pe care le purtau femeile care serveau la mesele de aici nu se deosebeau de cele pe care le purtau bărbaţii din salon. Jupâneasa Nalhera, hangiţa zveltă, cu părul cărunt, şedea la aceeaşi masă cu Min, Nynaeve şi Alivia, sporovăind şi râzând împreună la o ceaşcă de ceai.

Rand îşi încleştă fălcile când o zări pe fosta *damane.*

Nynaeve susţinu că femeia insistase să vină şi ea, însă el nu credea că cineva putea „insista" în faţa Nynaevei. Ea o voia pe Alivia acolo dintr-un anume motiv. Se purtase într-un mod misterios, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să fie aes sedai, încă de când el se întorsese la ea, după ce o părăsise pe Elayne. Toate trei femeile purtau rochii cu guler înalt, după moda din Far Madding, cu broderii bogate din flori şi păsări pe corsaj şi pe umeri, care le ajungeau până sub bărbii, deşi, uneori, Nynaeve bombănea din această cauză. Fără îndoială că ea ar fi preferat lâna aspră din Ţinutul celor Două Râuri în detrimentul materialului fin de aici. Pe de altă parte, ca şi când punctul roşu *ki'san* de pe fruntea ei n-ar fi fost suficient ca să atragă toate privirile, ea se împodobise de parcă ar fi participat la o audienţă regală. Cingătoarea subţire din aur şi colierul lung, precum şi nenumăratele brăţări, toate în afară de una, erau bătute în safire albastre şi nestemate strălucitoare, verzi, pe care el nu le cunoştea, iar pe fiecare deget de la mâna dreaptă purta un inel asortat. Inelul ei cu Marele Şarpe era ascuns pe undeva, ca să nu atragă atenţia, deşi restul atrăgeau atenţia de zece ori mai mult. Mulţi oameni n-ar fi recunoscut inelul de aes sedai dacă l-ar fi văzut, însă oricine îşi putea da seama că acele nestemate costau mulţi bani.

Rand îşi drese glasul şi îşi plecă fruntea.

— Soţie, trebuie să-ţi vorbesc în odaia de sus, zise el, aducându-şi aminte în ultima clipă să adauge: dacă nu ţi-e cu supărare.

El nu reuşi să pară mai grăbit de-atât şi să păstreze bunele maniere, însă nădăjduia că ele nu vor zăbovi. Ar putea-o face, fie doar ca să îi arate hangiţei că nu săreau când el pocnea din degete. Dintr-un anume motiv, oamenii din Far Madding păreau să creadă că femeile de pe alte meleaguri se executau atunci când bărbaţii le porunceau!

Min se răsuci pe scaun ca să-i zâmbească, aşa cum o făcea mereu atunci când el îi zicea „soţie". Senzaţia pe care i-o transmitea era aceea de căldură şi încântare, brusc însufleţită de amuzament. Ea găsea situaţia lor din Far Madding foarte amuzantă. Aplecându-se spre jupâneasa Nalheni fără să-şi ia privirea de la el, zise ceva în şoaptă care o făcu pe femeia mai în vârstă să chicotească, iar pe Nynaeve să afişeze o expresie îndurerată.

Când Alivia se ridică în picioare, nu mai semăna deloc cu femeia supusă de care el îşi aminti vag că o dăduse pe mâna lui Taim. Toate acele femei *sul'dam şi damane* capturate fuseseră o povară de care el se bucură că se eliberase. Nimic mai mult. Avea fire albe în păru-i auriu şi linii fine în colţurile ochilor, însă acei ochi erau aspri acum.

— Ei bine? zise ea, coborându-şi privirea la Nynaeve, însă, cumva, ea reuşi să-i confere acestui cuvânt o nuanţă şi critică, şi poruncitoare.

Nynaeve îi aruncă o privire duşmănoasă femeii, apoi se ridică în picioare fără să se grăbească şi îşi netezi poalele. Cel puţin, se ridică în picioare.

Rand nu mai aşteptă şi o luă la fugă pe scări în sus. Lan aştepta în capul scărilor. Nu se vedea din salonul de jos. Rand îi povesti pe scurt în şoaptă ce se întâmplase. Expresia de pe faţa împietrită a lui Lan nu se schimbă deloc.

— Măcar unul dintre ei e mort, zise el, întorcându-se spre odaia pe care o împărţea cu Nynaeve. O să strâng lucrurile noastre.

Rand se afla deja în odaia pe care o împărţeau cu Min şi scotea în grabă hainele din dulapul înalt şi le îndesa oriunde încăpeau în coşurile de răchită când intră ea. Urmată de Nynaeve şi de Alivia.

— Lumină, o să strici toate lucrurile noastre astfel! exclamă Min, împingându-l cu umărul de lângă coş. Ea începu să scoată veşmintele şi să le împăturească cu grijă pe pat, lângă sabia lui. De ce ne strângem lucrurile? întrebă ea, însă nu-i oferi

şansa să răspundă. Jupâneasa Nalhera zice că n-ai fi atât de bosumflat dacă te-aş arde cu nuiaua în fiecare dimineaţă. Ea izbucni în râs, scuturând una dintre hainele pe care nu le purta acolo. El îi spusese că îi va cumpăra altele noi, însă ea refuză să renunţe la hainele ei brodate şi la pantaloni. I-am spus că voi lua în seamă sugestia ei. Îi place foarte mult de Lan. Dintr-odată, ea începu să vorbească piţigăiat, imitând-o pe hangiţă. Un bărbat îngrijit şi blajin este de preferat în locul unei feţe frumoase, aşa zic eu.

Nynaeve pufni.

— Ce femeie vrea un bărbat care să treacă prin apă şi foc ori de cât ori are ea chef?

Rand se holbă la ea, iar Min rămase cu gura căscată. Era exact ceea ce făcea Nynaeve cu Lan, iar Rand nu putea pricepe cum reuşea să suporte Lan.

— Te gândeşti prea mult la bărbaţi, Nynaeve, zise Alivia cu vocea-i tărăgănată.

Nynaeve se încruntă, însă, în loc să zică ceva, ea rămase pe loc, pipăindu-şi una dintre brăţări, o podoabă ciudată, cu lanţuri plate din aur care se întindeau pe dosul palmei ei stângi spre inelele de pe cele patru degete. Femeia mai în vârstă clătină din cap de parcă ar fi fost dezamăgită că nu declanşase o reacţie.

— Strâng lucrurile pentru că trebuie să plecăm, şi repede, zise în grabă Rand.

Poate că Nynaeve era liniştită în acel moment, oricât de ciudat ar fi fost, însă dacă faţa i se va întuneca şi mai tare, va începe să se tragă de coadă şi să ţipe până când nimeni nu va mai putea scoate o vorbă ore în şir.

Înainte ca el să termine de zis aceeaşi poveste pe care i-o spusese lui Lan, Min se opri din a împături hainele şi începu să-şi pună cărţile în cel de-al doilea coş, suficient de grăbită încât nu mai avut timp să le acopere cu mantii, aşa cum îi stătea în obicei. Celelalte două femei stăteau şi se holbau la el de parcă ar fi fost prima oară când îl vedeau. Crezând că acestea nu înţeleseseră la fel de repede ca Min, el adăugă, pierzându-şi răbdarea:

— Rochaid şi Kisman m-au prins în ambuscadă. Ştiau că îi urmăream. Kisman a scăpat. Dacă ştie de hanul acesta, el, Dashiva, Gedwyn şi Torval şi-ar putea face cu toţii apariţia aici, poate în două sau trei zile, sau poate într-o oră sau mai puţin.

— Nu sunt oarbă, zise Nynaeve, continuând să se holbeze la el. În vocea ei nu se simţea înflăcărarea; oare protesta doar de dragul de a protesta? Dacă vrei să te grăbeşti, ajut-o pe Min în loc să pierzi vremea ca un tont.

Ea îl privi îndelung o clipă, apoi clătină din cap înainte să plece.

Alivia se opri în loc înainte s-o urmeze, aruncându-i o privire duşmănoasă lui Rand. Nu, nu mai avea deloc un aer supus.

— Ţi-ai putea găsi sfârşitul astfel, zise ea, pe un ton dezaprobator. Ai prea multe de făcut înainte să fii ucis. Trebuie să ne laşi să te ajutăm.

El se încruntă la uşa care se închidea în urma ei.

— Ai avut vreo viziune despre ea, Min?

— Tot timpul, dar nu dintre acelea la care te referi tu. Nu pricep nimic din ele.

Ea se uită la o carte şi strâmbă din nas, apoi o puse deoparte. Existau şanse mici ca să renunţe la un singur volum din biblioteca ei nu atât de mică. Fără îndoială că voia s-o ia cu ea şi să o citească cu prima *ocazie.* Petrecea mult timp cu nasul în cărţile alea.

— Rand, zise ea încet, ai făcut toate astea, ai ucis un om şi l-ai înfruntat pe un altul, şi... Rand, n-am simţit nimic. În legătură, adică. Nu tu teamă, nu tu furie. Nici măcar *îngrijorare!* Nimic.

— N-am fost furios pe el. Clătinând din cap, el începu să îndese din nou hainele în coş. Trebuia ucis, atâta tot. Şi de ce m-aş teme?

— Oh, zise ea în şoaptă, înţeleg.

Ea se aplecă din nou deasupra cărţilor. Legătura rămase foarte fermă, ca şi când ea ar fi fost cufundată în gânduri, însă exista un fir rebel care şerpuia prin acea tăcere.

— Min, îţi făgăduiesc că n-am să îngădui să păţeşti ceva.

El nu ştia dacă va putea să-şi ţină promisiunea, dar intenţiona să încerce.

Ea îi zâmbi aproape râzând. Lumină, cât era de frumoasă!

— Ştiu asta, Rand. Nici eu n-am să îngădui să păţeşti ceva. Iubirea pluti prin legătură ca dogoarea soarelui de amiază. Însă Alivia are dreptate. Trebuie să ne laşi să te ajutăm cumva. Dacă ni-i vei descrie pe aceşti indivizi suficient de bine, am putea pune întrebări. Cu siguranţă nu vei putea scotoci prin tot oraşul de unul singur.

„Suntem morţi, murmură Lews Therin. Morţii ar trebui să tacă în mormintele lor, dar n-o fac niciodată".

Rand abia dacă auzea vocea din capul lui. Brusc, ştiu că nu era nevoie să îi descrie pe Kisman şi pe ceilalţi. Îi putea desena atât de bine, încât toată lumea să le recunoască chipurile, Doar că el nu putuse să deseneze niciodată, însă Lews Therin putea. Asta ar fi trebuit să-l înspăimânte. Ar fi trebuit.

Isam se plimba prin odaie, cercetând la lumina mereu prezentă a *Tel'aran'rhiodului.* Aşternuturile patului se transformară din şifonate în frumos întinse de la o privire la alta. Plapuma se schimbă din cea înflorată într-una neagră, apoi într-una strălucitoare. Efemerul se schimba mereu aici, însă el abia dacă mai observa acest lucru. El nu putea folosi *Telaran'rhiodul* aşa cum puteau cei numiţi, însă aici se simţea el mai liber. Aici putea fi cine voia să fie. Chicoti la acest gând.

Oprindu-se lângă pat, scoase cu grijă din teci cele două pumnale otrăvite şi ieşi din Lumea Nevăzută în cea reală. Făcând asta, el deveni Luc. I se părea potrivit.

Odaia era întunecată în lumea reală, însă lumina lunii care pătrundea prin singura fereastră era suficientă să discearnă formele a doi oameni care dormeau sub cuverturi. Fără nicio şovăire, el vârî câte un pumnal în fiecare. Aceştia se treziră ţipând slab, însă el scoase lamele şi îi înjunghie din nou de mai multe ori. Datorită otrăvii, era puţin probabil ca vreunul dintre ei să fi avut forţa de a striga suficient de tare încât să fie auzit de afară, însă el voia să îşi revendice acest omor într-un fel în care otrava nu i-l putea garanta. În curând, aceştia încetară să se mai zvârcolească după ce le vârî lama pumnalului între coaste.

Ştergând lamele pumnalelor de plapumă, le vârî la loc în teacă cu aceeaşi grijă cu care le scosese. Primise multe daruri, însă imunitatea la otravă sau la alte arme nu se număra printre ele. Apoi scoase din buzunar o lumânare scurtă şi suflă în cenuşa lăsată de cărbunii din vatra şemineului ca să poată aprinde fitilul. Lui îi

plăcea să îi vadă pe oamenii pe care îi ucidea, dacă nu putea în timp ce o făcea. Simţise o plăcere deosebită să le vadă pe cele două aes sedai din Stânca din Tear. Expresiile mirate de pe feţele lor când apăruse din neant, groaza de pe feţele lor atunci când îşi dăduseră seama că el nu venise ca să le salveze erau amintiri nepreţuite. Acela fusese Isam, nu el, însă amintirile nu erau mai puţin nepreţuite. Niciunul dintre ei nu avusese prea des ocazia să ucidă o aes sedai.

Privi o clipă cu atenţie feţele bărbatului şi femeii care erau întinşi în pat, apoi stinse fitilul lumânării cu degetele şi o puse la loc în buzunar, înainte să intre din nou în *Tel'aran'rhiod.*

Patronul lui din acel moment îl aştepta. Era bărbat, de asta era sigur, însă Luc nu se putea uita la el. Nu era ca în cazul acelor vineţii, pe care, pur şi simplu, nu îi observai. Odată, el îl ucisese pe unul, chiar în Turnul Alb. Aceştia erau reci şi goi la atingere. Fusese ca şi când ar fi ucis un cadavru. Nu, bărbatul acesta făcuse ceva cu Puterea, astfel încât lui Luc să-i alunece ochii de la el aşa cum apa alunecă pe sticlă. Chiar zărit cu coada ochiului, el apărea nedesluşit.

— Perechea ce doarme în odaia asta va dormi de-a pururi, zise Luc, însă bărbatul era chel, iar femeia, căruntă.

— Păcat, zise bărbatul, iar vocea lui părea să se topească în urechile lui Luc.

El nu ar fi putut să o recunoască dacă ar fi auzit-o fără deghizare. Bărbatul trebuia să fie unul dintre numiţi. Puţini în afară de numiţi ştiau cum să ajungă la el, şi niciunul dintre bărbaţii care se numărau printre cei puţini nu putea conduce sau nu ar fi îndrăznit să încerce să îi poruncească. Toţi îi cerşeau serviciile, cu excepţia Marelui Senior, şi, în ultima vreme a numiţilor, însă niciunul dintre numiţii pe care îi întâlnise Luc nu îşi luase vreodată asemenea măsuri de precauţie.

— Vrei să încerc din nou? întrebă Luc.

— Poate. Când îţi voi spune eu. Nu înainte. Nu uita, să nu sufli o vorbă nimănui despre asta.

— După cum porunceşti, răspunse Luc, făcând o plecăciune, însă bărbatul deschidea deja o poartă, o gaură care dădea înspre un luminiş înzăpezit dintr-o pădure.

Bărbatul dispăru înainte ca Luc să apuce să se îndrepte.

Era, într-adevăr, păcat. Aşteptase cu nerăbdare să îl omoare pe nepotul lui şi pe târfă, însă, dacă era vreme de pierdut, vânătoarea era întotdeauna o plăcere. El se trasformă în Isam. Lui Isam îi plăcea să omoare lupi chiar mai mult decât lui Luc.

CAPITOLUL 23
Să nu vezi soarele

Încercând să ţină strâns pe lângă trup cu o mână mantia peticită şi să nu cadă de pe şaua încă şi mai ciudată, Shalon îşi înfipse cu stângăcie călcâiele în flancurile calului ca să-l mâne şi să-i urmeze pe Harine şi pe spadasinul ei, Moad, prin gaura din aer care ducea dintr-un grajd al Palatului Soarelui spre... Ea nu ştia sigur unde anume, doar că era un spaţiu mare şi deschis – luminiş îi zicea oare? Ei i se păru că era termenul potrivit. Un luminiş mai încăpător decât puntea unei corăbii, aflat printre copaci piperniciţi răsfiraţi pe dealuri. Pinii, singurii copaci pe care îi recunoştea, erau prea mici şi răsuciţi pentru a putea fi folosiţi la altceva în afară de gudron şi terebentină. Majoritatea celorlalţi aveau crengile golaşe şi cenuşii şi o duceau cu gândul la oase. Soarele dimineţii stătea deasupra vârfurilor copacilor, iar aici frigul părea mai năprasnic decât în oraşul pe care ea îl lăsase în urmă. Nădăjduia ca juganul ei să nu calce greşit şi să o arunce pe stâncile care se iveau în locurile unde zăpada nu acoperea frunzele putrede de pe jos. Ea nu avea încredere în cai. Spre deosebire de corăbii, animalele gândeau singure. Erau nişte creaturi prea înşelătoare ca să urci pe spinarea lor. Iar caii aveau dinţi. Ori de câte ori calul ei îi arăta dinţii atât de aproape de picioarele ei, tresărea şi îl bătеau uşor pe gât şi scotea sunete liniştitoare. Cel puţin nădăjduia că animalul

le găsea liniştitoare.

Cadsuane, învеşmântată în verde-închis, şedea relaxată pe spinarea unui cal înalt cu coamă şi coadă negre, ţinând firul care crea poarta. Pe ea nu o deranjau caii. Pe ea nu o deranja nimic. O briză neaşteptată mişcă mantia cenuşie răsfirată pe crupa calului ei, însă nu dădea niciun semn că ar fi simţit frigul. Podoabele aurii din jurul cocului ei cenuşiu-închis se legănară când ea îşi întoarse capul ca să se uite la Shalon şi la însoţitoarele ei. Era o femeie frumoasă, dar nu una pe care ai observa-o de două ori într-o mulţime. Faţa netedă nu se potrivea cu părul ei. Odată ce ajungeai s-o cunoşti, era prea târziu.

Shalon ar fi dat orice să vadă cum era împletit acel fir, chiar dacă asta ar fi însemnat să stea prin preajma Cadsuanei, însă nu îi fusese îngăduit să intre în grajd până când poarta nu fu deschisă complet, iar a vedea o velă întinsă pe o vergă nu te învăţa cum să ridici vela, cu atât mai puţin să confecţionezi una. Ea ştia doar denumirea. Trecând călare, evită privirea Surorii aes sedai, deşi o simţi. Ochii femeii îi dădeau senzaţie de nelinişte; încercă să se ţină în şa, deşi scăriţele n-o prea ajutau. Nu vedea nicio cale de scăpare, însă nadăjduia să găsească una studiindu-le pe aes sedai. Era dispusă să recunoască faptul că ştia prea puţine despre aes sedai – ea nu întâlnise niciuna înainte să navigheze spre Cairhien, iar când se gândea la ele, mulţumea Luminii că nu fusese aleasă printre ele –, dar existau frământări bine ascunse printre însoţitoarele Cadsuanei. Frământările puternice şi bine ascunse puteau schimba tot ce se vedea la suprafaţă.

Cele patru aes sedai care trecuseră prin poartă după Cadsuane aşteptau călare într-o parte a... luminişului... alături de trei străjeri. Cel puţin Shalon era sigură că Ihvon era străjerul înfocatei Alanna, iar Tomas, cel al micuţei şi îndesatei Verín. Şi mai era sigură că îl văzuse pe tânărul care stătea atât de aproape de durdulia Daigian purtând haina neagră de Asha'man. Cu siguranţă nu putea fi străjer. Sau putea? Eben era doar un băieţandru. Cu toate astea, când femeia îl privea, ea se umfla şi mai mult în pene decât de obicei. Kumira, o femeie cu înfăţişare plăcută şi ochi albaştri care se puteau transforma în pumnale atunci când ceva îi stârnea interesul, şedea în şa puţin mai încolo şi îi arunca lui Eben o privire atât de tăioasă, încât era de mirare că acesta nu căDea pe jos secerat.

— N-am să mai suport asta prea mult timp, bombăni Harine, lovindu-şi iapa cu călcâiele goale ca să o facă să înainteze.

Rochia galbenă de brocard o împiedica să şadă bine în şa aşa cum o împiedica şi pe Shalon rochia ei albastră. Se legăna şi aluneca la fiecare mişcare a animalului, riscând să cadă pe jos la fiecare pas. Se iscă din nou o rafală de vânt, fluturându-i capetele eşarfei şi umflându-i mantia, căci ei nu-i plăcea să ţină de veşmânt. Mantiile nu prea erau folosite pe corăbii; te încurcau şi îţi puteai prinde braţele şi picioarele când aveai mai mare nevoie de ele ca să supravieţuieşti. Moad refuzase să poarte una, mulţumindu-se doar cu haina albastră cu ţesături pe care o purta pe cele mai reci mări. Nesune Bihara, învеşmântată în lână de culoarea bronzului, trecu călare prin poartă privind în jurul ei de parcă ar fi vrut să cuprindă totul dintr-o privire, urmată de Elza Penfel, care avea o expresie posomorâtă dintr-un oarecare motiv şi îşi ţinea mantia verde, căptuşită cu blană, strâns pe lângă corp. Niciuna dintre celelalte aes sedai nu păreau să-şi dea osteneala ca să se ferească de frig.

— S-ar *putea* să-l văd pe Coramoor, bombăni Harine, strângând de hăţuri până când iapa o luă spre marginea luminişului, îndepărtându-se de locul unde se strângeau surorile aes sedai. S-ar putea! Ne oferă această *şansă* de parcă ar fi un privilegiu. Nu era nevoie ca Harine să rostească numele; atunci când folosea pronumele „ea” pe tonul acessta, de parcă ar fi fost înţepătura unei meduze, nu se putea referi decât la o singură femeie. Am dreptul, negociat şi convenit! Trebuie s-o las în urmă pe stăpâna velelor şi alaiul!

Erian Boroleos îşi făcu apariţia prin poartă, la fel de hotărâtă de parcă s-ar fi aşteptat la o bătălie, urmată de Beldaine Nyram, care nici măcar nu arăta ca o aes sedai. Amândouă purtau veşminte verzi, Erian în întregime, iar Beldeine cu dungi verzi pe mâneci şi pe poale. Oare asta însemna ceva? Cel mai probabil, nu.

— Trebuie să îl salut pe Coramoor ca un marinar, adică să-mi duc mâna în dreptul inimi, aşa cum saluţi o stăpână a velelor?

Atunci când mai multe aes sedai erau laolaltă, puteai observa limpede feţele lor netede, fără vârstă, astfel încât nu îţi dădeai seama dacă una avea douăzeci de ani şi alta de două ori mai mult, chiar dacă avea părul alb. Beldeine arăta, pur şi simplu, ca o fată de douăzeci de ani. Iar asta nu spunea mai mult decât spuneau poalele ei.

— Ar trebui să-mi aştern singură patul şi să-mi spăl aşternuturile? Ea lasă să se aleagă praful de protocol! N-am să mai îngădui asta!

Acestea erau văicăreli vechi, cărora le dăduse glas de zeci de ori din seara trecută, când Cadsuane le pusese în vedere condiţiile ei dacă voiau să o însoţească. Aceste condiţii fuseseră stricte, iar Harine nu avusese de ales decât să le accepte, iar asta nu făcea decât să o amărască şi mai mult.

Shalon era atentă doar pe jumătate, încuviinţând din cap şi rostind în şoaptă răspunsurile potrivite. Înţelegere, desigur. Sora ei se aştepta la o înţelegere. Cea mai mare parte din atenţia ei era îndreptată spre aes sedai. Pe furiş. Moad nu se prefăcea că ascultă, însă, la urma urmei, era spadasinul lui Harine. Ea o fi ţinând din scurt pe toată lumea, însă lui Moad îi acorda mai multă libertate, astfel încât toată lumea putea crede că bărbatul cu ochi aspri şi părul cărunt era iubitul ei, mai ales că amândoi erau văduvi. Cel puţin asta ar fi putut crede dacă nu o cunoşteau pe Harine. Ea nu şi-ar fi ales un ibovnic de rang inferior ei, iar acum, desigur, însemna că nu putea să îşi aleagă niciunul. Oricum, odată ce îşi opriră caii lângă copaci, Moad se rezemă cu cotul pe măciulia înaltă a şeii, îşi odihni mâna pe mânerul din fildeş, lung şi sculptat, al sabiei ascunse după eşarfa lui verde şi le privi cu atenţie şi fără să se ascundă pe surorile aes sedai şi pe bărbaţii care le însoţeau. Unde învăţase să călărească? El chiar părea să se simtă... confortabil. Oricine şi-ar fi dat seama dintr-o privire ce rang purta, după cei opt cercei grei şi după nodurile eşarfei, chiar dacă nu avea asupra lui sabia şi pumnalul. Surorile aes sedai nu puteau face la fel? Oare erau într-atât de dezorganizate? Dacă Turnul Alb era un soi de drăcovenie mecanică ce macină tronurile şi le dădea o altă formă după bunu-i plac. Desigur, drăcovenia părea să fie stricată în acel moment.

— Am spus, unde ne-a adus, Shalon?

Vocea Harinei, tăioasă ca un sloi de gheaţă, o făcu pe Shalon să pălească la faţă. A sluji unei surori mai tinere era întotdeauna greu, însă Harine îngreuna şi mai mult lucrurile. În intimitate, ea se dovedea mai mult decât rece, iar în public era în stare să ordone ca o stăpână a velelor să fie atârnată de glezne, ca să nu mai pomenim de o călăuză a vânturilor. De când tânăra aceea de pe uscat, Min, îi spusese că va ajunge stăpâna corăbiilor într-o bună zi, ea devenise încă şi mai severă. Privind-o cu asprime pe Shalon, îşi duse la nas fiola aurie cu parfum, de parcă ar fi vrut să scape de un miros neplăcut, cu toate că frigul alunga orice urmă de parfum.

Shalon îşi ridică repede ochii spre cer, încercând să cerceteze poziţia soarelui. Îşi dorea ca sextantul ei să nu fi fost încuiat pe puntea corăbiei Spuma Albă – locuitorilor de pe uscat nu le era niciodată îngăduit să vadă un sextant, darămite să observe cum era folosit unul –, deşi se îndoia că i-ar fi fost de ajutor. Copacii aceia or fi fost ei mici, dar ea tot nu putea zări orizontul. Înspre miazănoapte, dealurile lăsau locul munţilor care aveau pantele îndreptate spre nord-est şi sud-vest. Nu îşi dădea seama cât de sus se afla. Existau prea multe suişuri şi coborâşuri ca să fie pe placul ei. Chiar si-aşa, orice călăuză a vânturilor ştia să aproximeze cât de cât. Atunci când Harine cerea informaţii, se aştepta să le primească.

— Pot doar să presupun, stăpână a valurilor, zise ea. Harine îşi încleştă fălcile, căci nicio călăuză a vânturilor nu putea să îi prezinte o presupunere drept un lucru ferm. Cred că ne aflăm la aproape douăzeci de kilometri de Cairhien, spre miazăzi. Nu pot spune mai multe.

Dacă în prima ei zi o ucenică ar fi rostit astfel de cuvinte ar fi fost biciuită, însă aceste cuvinte îi îngheţară pe limbă lui Shalon când auzi ce spunea. Un *raker* putea străbate cinci sute de kilometri până la sfârşitul unei zile. Moad îşi ţugui buzele, îngândurat.

Harine dădu încet din cap, privind prin Shalon de parcă ar fi văzut un *raker* cu pânzele sus alunecând prin porţi ţesute în aer cu ajutorul Puterii. Atunci, vor fi cu adevărat stăpâni peste mări. Scuturându-se, se aplecă spre Shalon şi o privi cu nişte ochi sfredelitori.

— Trebuie să înveţi asta, cu orice preţ. Spune-i că mă vei spiona dacă te va învăţa. Dacă o vei convinge, s-ar putea s-o facă, cu voia Luminii. Sau poate vei reuşi să te apropii suficient de mult de una dintre celelalte ca să înveţi.

Shalon îşi linse buzele. Nădăjduia că Harine nu o văzuse tresărind.

— Am mai refuzat-o şi înainte, stăpână a valurilor.

Avusese nevoie de o explicaţie pentru care surorile aes sedai o ţinuseră vreme de o săptămână, şi versiunea adevărului păruse cea mai sigură. Harine ştia tot. În afară de secretul pe care Verín îl aflase cu greu. Doar că Shalon fusese de acord cu cerinţele Cadsuanei ca să poată tăinui acel secret. Lumina s-o binecuvânteze,

o regreta pe Ailil, însă se simţise atât de singură, încât se îndepărtase prea mult înainte să-şi dea seama. Cu Harine nu stătea la poveşti seara, la o cupă de vin, ca să mai uite de lunile în care stătuse departe de soţul ei, Mishael. Vor mai trece luni multe până când va putea să stea din nou în braţele lui.

— Cu tot respectul, dar de ce m-ar crede acum?

— Pentru că vrei să înveţi. Harine tăie aerul cu o mână. Locuitorii de pe uscat cred întotdeauna în lăcomie. Va trebui să spui anumite lucruri, fireşte, ca să dovedeşti că poţi. Eu voi hotărî ce vei spune în fiecare zi. Poate o voi duce pe calea pe care mi-o doresc eu.

Shalon avea senzaţia că nişte degete puternice îi apăsau craniul. Intenţionase să îi spună Cadsuanei cât de puţine lucruri putea şi cât mai rar până când găsea o cale să scape de ea. Dacă va fi nevoită să vorbească cu aes sedai în fiecare zi, ba, mai rău, s-o mintă în faţă, femeia o va trage de limbă mai mult decât îşi dorea Shalon. Mai mult decât îşi dorea Harine. Mult mai mult. Era un lucru la fel de cert ca răsăritul soarelui.

— Iartă-mă, Stăpână a Valurilor, zise ea, cu toată precauţia de care putea da dovadă, dacă-mi îngădui să spun...

Ea tăcu când Sarene Nemdahl se apropie călare şi trase de hăţuri chiar în faţa lor. Ultimele aes sedai şi ultimii străjeri trecuseră prin poartă, iar Cadsuane o lăsase să dispară.

Corele, o femeie slabă deşi frumoasă, râdea şi îşi azvârlea pe spate părul negru şi bogat în timp ce vorbea cu Kumira.

Merise, o femeie înaltă cu ochii mai albaştri decât cei ai Kumirei şi cu un chip mai mult decât frumos, care era suficient de sever încât să o facă chiar şi pe Harine să şovăie, făcea gesturi scurte prin care îi îndruma pe cei patru bărbaţi ce mânau caii de povară. Toţi ceilalţi strângeau hăţurile. Se părea că se pregăteau să părăsească luminişul.

Sarene era încântătoare, deşi absenţa podoabelor o făcea mai puţin atrăgătoare, la fel şi rochia albă şi simplă pe care o purta. Femeia de pe uscat părea să nu agreeze deloc culorile. Până şi mantia ei neagră era căptuşită cu blană albă.

— Cadsuane mi-a cerut... mi-a poruncit... să fiu însoţitoarea ta, stăpână a valurilor, zise ea, înclinându-şi capul în semn de respect. Îţi voi răspunde la întrebări, atât cât voi putea, şi te voi ajuta cu obiceiurile, atât cât le ştiu şi eu. Îmi dau seama că s-ar putea să te simţi stânjenită în compania mea, dar atunci când Cadsuane porunceşte, trebuie să te supui.

Shalon zâmbi. Se îndoia că aes sedai ştia că, pe puntea unei corăbii, o însoţitoare era ceea ce pe uscat numeau „servitoare". Probabil că Harine va râde şi o va întreba pe aes sedai dacă ştia să spele aşternuturile cum se cuvine. Le va prinde bine dacă ea va fi într-o dispoziţie bună.

Însă, în loc să râdă, Harine rămase ţeapănă în şa de parcă şira spinării ar fi fost un catarg. Făcu ochii mari cât cepele.

— Nu mă simt stânjenită! izbucni ea. Doar că prefer să să adresez întrebări altcuiva... Cadsuanei. Da. Cadsuanei. Şi cu siguranţă nu sunt obligată să-i dau ascultare ei sau altcuiva! Nimănui! În afară de stăpâna corăbiilor!

Shalon se încruntă; surorii ei nu îi stătea în fire să se bâlbâie. Inspirând adânc, Harine continuă pe un ton mai hotărât, deşi într-un mod la fel de ciudat ca înainte.

— Vorbesc în numele stăpânei corăbiilor, a neamului Atha'an Miere, şi cer respectul cuvenit! îl cer, m-ai auzit?

— Aş putea-o ruga să desemneze pe altcineva, zise Sarene neîncrezătoare, ca şi când nu se aştepta ca acest lucru să schimbe ceva. Trebuie să înţelegi că mi-a dat porunci clare în ziua aceea. Dar n-ar fi trebuit să-mi ies din fire. Aceasta a fost greşeala mea. Temperamentul distruge logica.

— Ştiu ce înseamnă să dai ascultare poruncilor, bombăni Harine, ghemuindu-se în şa. Părea gata să se năpustească asupra Sarenei. Sunt *de acord* cu ascultarea poruncilor! mai că mârâia. Cu toate astea, poruncile care au fost îndeplinite pot fi date uitării. Nu mai este nevoie să vorbim despre ele. M-ai înţeles?

Shalon o privea cu coada ochiului. Despre ce vorbea? Ce porunci îndeplinise Sarene şi de ce voia Harine ca acestea să fie date uitării? Moad nu încercă să-şi ascundă uimirea. Harine era conştientă de privirea lui scrutătoare, iar faţa îi era întunecată.

Sarene nu părea să observe.

— Nu văd cum cineva ar putea să uite în mod voit, zise ea încet, fruntea încreţindu-i-se puţin, dar presupun că vrei să spui că ar trebui să ne prefacem. Aşa este? Cozile împletite cu mărgele care îi atârnau din glugă zornăiră când ea scutură din cap la auzul acestei nebunii. Prea bine. Voi răspunde întrebărilor tale cât voi putea de bine. Ce doreşti să ştii?

Harine oftă zgomotos. Shalon ar fi putut spune că era din cauza nerăbdării, dar crezu că era un oftat de uşurare. Uşurare!

Uşurată sau nu, Harine îşi veni din nou în fire, stăpână pe ea şi autoritară, şi o privi pe aes sedai în ochi ca şi când ar fi încercat să o facă pe aceasta să-şi plece privirea.

— Poţi să-mi spui unde ne aflăm şi încotro ne îndreptăm, îi ceru ea.

— Ne aflăm pe Dealurile din Kintara, zise Cadsuane, făcându-şi brusc apariţia în faţa lor, calul ei cabrând şi lovind aerul cu picioarele, împroşcând cu zăpadă. Şi de îndreptăm spre Far Madding.

Nu numai că rămase în şa, dar nici nu păru că observă că animalul se agita!

— Coramoor se află în Far Madding?

— Răbdarea este o virtute, mi s-a spus, stăpână a valurilor. Deşi Cadsuane i se adresă Harinei cu titlul, purtarea ei era lipsită de respect. Vei călări alături de mine. Ţine pasul şi încearcă să nu cazi din şa. Va fi neplăcut dacă voi fi nevoită să poruncesc să fi cărată ca un sac de grâne. Odată ce vom ajunge în oraş, vei păstra tăcerea până când îţi voi spune eu să vorbeşti. Nu-ţi îngădui să ne creezi necazuri din cauza neştiinţei. O vei lăsa pe Sarene să te îndrume. A primit poruncă.

Shalon se aşteptă la o izbucnire de furie, însă Harine tăcu din gură, deşi cu un efort considerabil. Odată ce Cadsuane se întoarse, Harine bombăni furioasă, dar strânse din dinţi când Sarene îşi mână calul. Evident, aes sedai nu trebuiau să-i audă bombănelile.

Se dovedi că a călări alături de Cadsuane însemna a merge în spatele ei, înspre

miazăzi, printre copaci. Alanna şi Verín călăreau, de fapt, alături de femeie, însă când Harine încercă să li se alăture, o singură privire din partea femeii o lămuri că nimeni altcineva nu era bine-venit. Încă o dată, nu izbucni nicio explozie de furie, în schimb, Harine se încruntă la Sarene dintr-un oarecare motiv, apoi îşi întoarse brusc calul ca să se posteze între Shalon şi Moad. Nu se mai obosi să-i pună întrebări Sarenei, de după Shalon, ci privea cu duşmănie spinările femeilor din faţă. Dacă Shalon n-ar fi cunoscut-o mai bine pe Harine, ar fi crezut că exista mai multă îmbufnare decât furie în acea privire.

Cât despre ea, Shalon se bucura că putea călări în tăcere. Să călăreşti un cal era şi aşa suficient de greu, darămite să mai şi vorbeşti în tot acest timp. Şi-apoi îşi dădu brusc seama de ce Harine avea un comportament atât de ciudat, pentru că încerca să liniştească apele în ceea ce le privea pe surorile aes sedai. Asta trebuia să existe. Harine nu îşi controla niciodată temperamentul decât dacă era nevoită. Probabil că fierbea pe dinăuntru, încercând să se stăpânească. Iar dacă eforturile ei nu vor da roade, atunci o va fierbe pe Shalon. Pe aceasta din urmă o luă cu dureri de cap numai gândindu-se la asta. Lumina s-o ajute şi s-o călăuzească, trebuia să existe o altă cale prin care putea evita să nu o spioneze pe sora ei fără să piardă medalioanele de pe lanţul de la nas şi să fie dată în grija unei stăpâne a velelor frustrate pentru că nu fusese ridicată în rang şi gata să-şi verse amarul pe cei din jurul ei. La fel de grav, Mishael putea declara ruperea jurămintelor lor de căsătorie. Trebuia să existe o altă cale.

Uneori, se răsucea în şa ca să se uite la femeile aes sedai care călăreau în urma lor. Cu siguranţă, nu putea afla nimic de la femeile din faţă. Din când în când, Cadsuane şi Verín schimbau câteva cuvinte, însă se aplecau una spre cealaltă şi vorbeau prea încet ca să poată fi auzite. Alanna părea concentrată la ceea ce se afla în faţa lor, privind mereu spre miazăzi. De două sau trei ori, aceasta îşi mână calul mai în faţă cu câţiva paşi, însă Cadsuane o aducea înapoi cu un cuvânt şoptit căruia Alanna îi dădea ascultare fără tragere de inimă, fie privind-o fix, fie strâmbându-se şi bosumflându-se. Cadsuane şi Verín păreau preocupate de femeie, prima mângâind-o pe braţ aşa cum Shalon mângâia gâtul calului ei, iar cea de-a doua zâmbindu-i, ca şi când Alanna şi-ar fi revenit după o boală. Însă asta nu-i spuse nimic lui Shalon. Prin urmare, ea îşi îndreptă gândul spre celelalte.

Nu urcai pe treapta ierarhiei pe corăbii doar datorită abilităţii tale de a ţese vânturile sau de a prezice vremea sau de a stabili o poziţie. Trebuia să citeşti

printre rândurile poruncile pe care le primeai, să interpretezi micile gesturi şi expresii faciale; trebuia să observi cine se înclina în faţa cui, fie şi subtil, căci curajul şi abilităţile nu te duceau prea sus.

Patru dintre ele – Nesune, Erian, Beldeine şi Elza – călăreau în grup nu departe în spatele ei, deşi nu erau cu adevărat împreună, ci doar ocupau acelaşi spaţiu. Nu vorbeau una cu cealaltă, nici nu se uitau una la cealaltă. Nu păreau să se placă prea mult. În gândul ei, Shalon le punea în aceeaşi bărcii cu Sarene. Surorile aes sedai se prefăceau că erau una şi aceeaşi fiinţă sub comanda Cadsuanei, însă era limpede că nu era adevărat. Merise, Corele, Kumira şi Daigian se aflau într-o altă barcă, cârmuită de Cadsuane. Uneori, Alanna părea să fie într-o barcă, alteori în alta, în vreme ce Verín părea să facă parte din cea a Cadsuanei, deşi nu era în ea. Poate înotau alături, iar Cadsuane o ţinea de mână. Dacă asta nu era suficient de ciudat, mai exista şi o chestiune de respect.

În mod ciudat, femeile aes sedai păreau să preţuiască forţa Puterii mai mult decât experienţa sau priceperea. Ierarhia lor era în funcţie de forţă, asemenea mateloţilor care se încăierau prin taverne. Toate o respectau pe Cadsuane; cu toate acestea, existau ciudăţenii în rândul celorlalte. Conform ierarhiei lor, unele din barca Nesunei se aşteptau la respect din partea unora din cea a Cadsuanei, însă, deşi cele din barca ei care trebuiau să dea dovadă de respect se conformau, o făceau ca în faţa unei superioare care comisese o nelegiuire gravă cunoscută de toate. Conform acelei ierarhii, Nesune le era superioară tuturor, în afară de Cadsuane şi Merise; cu toate acestea, ea se purta faţă de Daigian, care se afla la baza ierarhiei, ca şi când ar fi comis acea nelegiuire. La fel făceau şi celelalte. Totul era foarte discret: o bărbie ridicată uşor, o arcuire de sprânceană aproape imperceptibilă, o strâmbătură a buzelor, dar părea evident pentru ochiul antrenat al cuiva care urcă pe puntea unei corăbii. Poate nu exista nimic în asta care să-i fie de folos, dar dacă voia să aleagă câlţii, singura cale era să găsească un fir şi să tragă de el.

Vântul începu să se înteţească; rafalele îi lipeau mantia de spate, care flutura într-o parte şi în cealaltă. Ea abia dacă observă acest lucru.

Străjerii puteau fi un alt fir. Aceştia se aflau cu toţii în spate, ascunşi după surorile aes sedai care călăreau în spatele Nesunei şi a celorlalte trei. Adevărul fie spus, Shalon se aşteptase ca douăsprezece surori aes sedai să fie însoţite de mai

mult de şapte străjeri. Fiecare aes sedai trebuia să aibă unul, dacă nu mai mulţi. Ea scutură din cap, iritată. Cu excepţia Ajah Roşie, fireşte. Ea nu era *complet* ignorantă când venea vorba despre Aes Sedai.

Oricum, întrebarea nu era câţi, ci dacă *erau* toţi străjeri. Ea era convinsă că îi văzuse şi pe căruntul Damer, şi pe chipeşul Jahar în haine negre, înainte ca, brusc, ei să le urmeze pe aes sedai. La vremea aceea, ea nu dorise să se uite prea atent la hainele negre şi, adevărul fie spus, fusese pe jumătate orbită de delicateţea lui Ailil, dar *era* convinsă. Şi, indiferent care era situaţia lui Eben, era aproape convinsă că ceilalţi doi erau străjeri acum. Aproape. Jahar sărea la fel de repede ca Nethan sau Bassane atunci când Merise pocnea din degete, iar din felul în care Corele îi zâmbea lui Damer, acesta era fie străjerul ei, fie ibovnicul ei, deşi Shalon nu îşi imagina că o femeie ca ea ar fi putut să împartă aşternuturile cu un bătrân aproape chel, care şchiopăta. N-o fi ştiind ea prea multe despre aes sedai, însă era sigură că legarea bărbaţilor care puteau conduce nu era o practică acceptată. Dacă va reuşi să dovedească că ele făcuseră asta, poate că va fi un cuţit suficient de ascuţit ca să îi poată elibera de Cadsuane.

— Bărbaţii nu mai pot conduce acum, şopti Sarene.

Shalon se îndreptă în şa atât de repede, încât fu nevoită să se prindă de coama calului cu ambele mâini ca să nu cadă. Vântul îi suflă mantia peste cap, şi fu nevoită să o înlăture, înainte să se ridice. Tocmai ieşeau din pădurea care domina un drum lat ce şerpuia spre miazăzi, către un lac care se afla la o milă depărtare, situat pe marginea unui teren plat acoperit cu iarbă maro. O mare maro care se întindea la orizont. Lacul, mărginit spre apus de un şir îngust de trestie, nu putea fi numit întindere de apă, căci avea o lungime de cincisprezece kilometri, cel mult, şi o lăţime mai puţin de-atât. O insulă destul de măricică se afla în mijlocul lacului, înconjurată de ziduri înalte de jur-împrejur, iar înăuntru se vedea un oraş. Ea cuprinse toate astea dintr-o privire, apoi îşi aţinti ochii asupra Sarenei. Era ca şi când femeia i-ar fi citit gândurile.

— De ce nu pot conduce? întrebă ea. Aţi...? I-aţi... domolit?

Ea credea că era cuvântul potrivit, deşi asta ar fi trebuit să omoare un bărbat. Crezuse mereu că era doar o modalitate ciudată pentru o execuţie mai blândă, din motive necunoscute.

Sarene clipi, iar Shalon îşi dădu seama că aes sedai vorbise singură. Pentru o clipă, o privi cu atenţie pe Shalon în timp ce o urmau pe Cadsuane pe pantă, în jos, apoi îşi întoarse din nou privirea spre oraşul de pe insulă.

— Observi lucruri, Shalon. Ar fi mai bine să ţii pentru tine ceea ce ai sesizat legat de bărbaţi.

— Cum că ar fi străjeri, adică? zise Shalon încet. De aceea aţi putut crea o legătură cu ei? Pentru că i-aţi domolit?

Ea nădăjduia să stârnească o oarecare admiraţie, însă femeia aes sedai nu făcu decât să-i arunce o privire. Ea nu mai vorbi până când ajunseră la poalele dealului şi o luară pe drum, în urma Cadsuanei. Drumul era lat, deşi noroiul se întărise de la atâta du-te-vino, însă reuşeau să înainteze.

— Nu este tocmai un secret, zise Sarene într-un final, deşi cam fără tragere de inimă pentru ceva ce nu era un secret, însă nici nu este ştiut acest lucru. Nu vorbim prea des de Far Madding, în afară de surorile care s-au născut acolo, dar chiar şi ele vizitează arareori oraşul. Totuşi, ar trebui să ştii înainte să intri că oraşul deţine un *ter'angreal.* Sau poate-or fi trei *ter'angreale.* Nimeni nu ştie. Obiectele – sau obiectul – nu pot fi studiate aşa cum nu pot fi nici îndepărtate. Trebuie să fi fost făurite în timpul Frângerii, atunci când teama de bărbaţii nebuni care reuşeau să conducă Puterea era la ordinea zilei. Dar să plăteşti un asemenea preţ pentru siguranţă... Cozile împletite cu mărgele de pe pieptul ei zornăiră când ea scuturã din cap, plină de îndoială. Aceşte *ter'angreale* imită un *stedding.* Cel puţin în aspectele importante, deşi cred că un ogier n-ar gândi aşa.

Ea oftă cu tristeţe.

Shalon se uită cu gura căscată, apoi schimbă câteva priviri nedumerite cu Harine şi Moad. De ce ar înspăimânta nişte scorneli o aes sedai? Harine îşi deschise gura, apoi îi făcu semn lui Shalon să pună întrebarea evidentă. Poate că avea să se împrietenească cu Sarene ca să-şi uşureze situaţia? Pe Shalon chiar o durea capul, însă şi ea era curioasă.

— Şi care-ar fi aceste detalii? întrebă ea cu băgare de seamă. Oare femeia chiar credea că existau oameni înalţi de trei metri care le cântau copacilor? Mai era ceva şi în legătură cu securile. Iată, vin Aelfinnii să-ţi fure pâinea; iată, vin ogierii

să-ţi reteze capul. Lumină, ea nu mai auzise aceste cuvinte de când Harine era sub îndrumarea altora. Când mama ajunsese la cârma corăbiilor, ei îi venise sarcina să o crească pe Harine şi pe primul ei copil.

Sarene făcu ochii mari de uimire.

— Chiar nu ştii? Ea îşi întoarse din nou privirea spre oraşul de pe insula din faţa lor. După expresia de pe faţa ei, părea a fi pe punctul de a începe să îndruge vrute şi nevrute. Nu poţi conduce în interiorul *seddingului.* Nici măcar nu poţi simţi Izvorul Adevărat. Niciun fir împletit în exterior nu poate afecta ce se află în interior, nu că asta ar avea vreo importanţă. Adevărul fie spus, aici există două *seddinguri,* unul într-altul. Cel mai mare îi afectează pe bărbaţi, însă noi vom pătrunde la cel mai mic, înainte să ajungem la pod.

— Nu veţi putea conduce Puterea înăuntru? zise Harine. Când femeia aes sedai încuviinţă din cap fără să-şi ia privirea de la oraş, pe buzele Harinei apăru un mic zâmbet rece. Poate după ce vom găsi găzduire, noi două vom discuta despre instrucţiuni.

— Ai citit filosofia? Sarene părea uimită. Teoria Instrucţiunilor nu este bine gândită zilele astea, însă mereu am crezut că avem multe de învăţat din ea. Va fi plăcută o asemenea discuţie, ca să-mi iau gândul de la alte chestiuni. Dacă Cadsuane ne va îngădui acest timp.

Harine rămase cu gura căscată. Privind-o cu uimire pe aes sedai, uită să se mai ţină în şa, iar dacă Moad nu ar fi apucat-o de braţ, ar fi căzut.

Shalon n-o auzise niciodată pe Harine pomenind de această filosofie, dar nu-i păsa despre ce vorbea sora ei. Îndreptându-şi privirea spre Far Madding, înghiţi cu noduri. Învăţase să apere pe cineva de folosirea Puterii şi, fireşte, să se apere pe ea însăşi, ca parte din pregătirea ei, deşi puteai simţi Izvorul, chiar dacă erai protejat. Cum era să nu-l simţi ca atunci când puteai zări soarele doar cu coada ochiului? Cum era să nu vezi soarele?

Pe măsură ce se apropiau călare de lac, ea conştientiză Izvorul mai mult decât atunci când simţise bucuria de a-l atinge pentru prima oară. Abia se abţinea să nu se adape din el, însă surorile aes sedai vor vedea strălucirea şi vor şti, probabil, şi motivul. Suprafaţa apei era presărată de mici ambarcaţiuni, nu mai

lungi de un metru şi jumătate, unele aruncând năvoadele, altele alunecând pe luciul apei. Judecând după valurile create de vântul care mătura suprafaţa apei, uneori lovindu-se unele de celelalte dând naştere unor fântâni înspumate, velele puteau fi atât un obstacol, cât şi un ajutor. Cu toate acestea, ambarcaţiunile păreau o imagine familiară, deşi nu se puteau compara deloc cu corăbiile. O mică alinare în acel ţinut străin.

Drumul ducea pe o limbă de pământ, lungă de o jumătate de kilometru sau mai mult, care ieşea din lac. Brusc, Izvorul dispăru. Sarene oftă, însă nu trădă alte semne că ar fi observat acest lucru. Shalon îşi umezi buzele. Nu era atât de rău pe cât se temuse. O făcea să se simtă... goală pe dinăuntru... Însă putea îndura asta. Atâta vreme cât nu era nevoită să suporte prea mult timp. Vântul, care sufla în rafale, încercând să le fure mantiile, deveni dintr-odată mai rece.

La capătul limbii de pământ, un sat format din case din piatră cu acoperişuri din ardezie mai neagră se întindea într-o parte, între drum şi lac. Sătencele care se grăbeau de colo colo, cărând coşuri mari, se opriră în loc la vederea grupului de călăreţi. Mai multe îşi duseră mâna la nas în timp ce se zgâiau. Shalon mai că se obişnuise cu aceste priviri fixe, în Cairhien. În orice caz, fortificaţia din partea opusă a satului îi atrase atenţia – un zid înalt din piatră unde se aflau soldaţi care priveau prin barele din faţă ale coifurilor lor, din vârful turnurilor aflate în colţuri. Unii dintre ei îşi ţineau arbaletele pregătite. Alţi soldaţi cu coifuri ieşiră pe drum printr-o poartă mare placată cu fier de la capătul cel mai apropiat al podului. Bărbaţii purtau armuri cu solzi pătraţi şi săbii aurii montate pe umărul stâng. Unii aveau săbii la şold, iar alţii ţineau în mâini suliţe sau arbalete. Shalon se întrebă dacă aceştia se aşteptau ca surorile aes sedai să încerce să treacă pe lângă ei cu forţa. Un ofiţer cu o pană galbenă la coif îi făcu semn Cadsuanei să se oprească, apoi se apropie de ea şi îşi scoase coiful, eliberându-şi părul cu fire cărunte, care i se revărsă pe spate până la talie. Expresia de pe faţa lui era severă, iritată.

Cadsuane se aplecă în şa ca să schimbe câteva cuvinte şoptite cu bărbatul, apoi scoase un săculeţ plin de sub desaga prinsă de şa. El îl luă şi se dădu la o parte, făcându-i semn unui soldat să avanseze – un bărbat înalt şi osos care nu purta coif. Acesta ţinea în mână o tăblie de scris, iar părul lui, strâns la ceafă precum cel al ofiţerului, îi ajungea şi lui până la talie. Îşi înclină capul în semn de respect înainte să o întrebe pe Alanna cum o chemă, apoi îi notă numele cu grijă, ţinându-şi limba între dinţi şi muindu-şi peniţa des în cerneală. Ţinându-şi coiful

lipit de sold, ofiţerul nemulţumit îi cererceta din priviri şi cu o faţă inexpresivă pe ceilalţi care o urmau pe Cadsuane. Săculeţul îi atârna de mână de parcă uitase de el. Nu părea să ştie că tocmai vorbise cu o aes sedai. Sau poate că nu-i păsa. Aici, o aes sedai nu se deosebea cu nimic faţă de oricare altă femeie. Shalon se cutremură. Aici, ea nu se deosebea cu nimic faţă de oricare altă femeie, văduvită de haruri pe timpul şederii. Văduvită.

— Notează numele tuturor străinilor, zise Sarene. Consiliile vor să ştie cine se află în oraş.

— Poate vor primi o stăpână a valurilor fără mită, zise Harine pe un ton sec.

Întorcându-şi atenţia de la Alanna, soldatul osos tresări cum le stătea în fire celor de pe uscat, atunci când văzu podoabele lui Shalon şi ale Marinei înainte să vină spre ele.

— Numele dumitale, jupânească, dacă nu ţi-e cu supărare! i se adresă el politicos Sarenei, plecându-şi din nou capul.

Ea i-l spuse fără a pomeni că era aes sedai. Shalon şi-l rosti pe-al ei, pur şi simplu, însă Harine îi spuse şi titlurile Harine din Togara Două Vânturi, stăpâna valurilor pentru Clanul Shodein, Ambasadoarea Extraordinară a stăpânei corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Individul clipi, apoi îşi muşcă limba şi îşi îndreptă atenţia spre tăblia de scris. Harina se încruntă. Atunci când voia să impresioneze pe cineva, se se aştepta ca acel cineva să fie chiar impresionat.

În timp ce bărbatul osos scria, un soldat îndesat, cu coif pe cap şi o tolbă din piele ce-i atârna pe umăr, trecu printre calul Harinei şi cel al lui Moad. Printre barele de protecţie ale coifului său, cicatricea strâmbă care-i brăzda obrazul îi ridica un colţ al gurii ca într-un rânjet. Îi făcu o plecăciune Harinei, suficient de politicoasă. Apoi încercă să-i ia sabia lui Moad.

— Trebui să-i dai voie sau să-ţi laşi sabia aici, până când vei pleca, zise repede Sarene când spadasinul smulse sabia din mâna bărbatului îndesat. Pentru acest serviciu a plătit Cadsuane, stăpână a valurilor. În Far Madding, niciun bărbat nu are voie să aibă asupra lui mai mult de pumnalul de la brâu, care trebuie să fie legat pentru pace ca să nu poată fi scos din teacă. Nici măcar Gărzile Fortăreţei, cum sunt aceşti bărbaţi, nu îşi pot lua săbiile de la locul datoriei. Nu-i aşa? îl

întrebă ea pe soldatul slăbănog, iar acesta îi răspunse că aşa era şi că era un lucru bun.

Ridicând din umeri, Moad îşi scoase sabia din teacă, iar când individul cu acel rânjet perpetuu pe faţă îi ceru şi pumnalul cu mâner de fildeş, el i-l dădu şi pe acela. Vârând pumnalul lung la spate, bărbatul scoase o bobină de sârmă fină din tolbă şi începu să înfăşoare cu îndemânare sabia cu ea. El se oprea adeseori ca să scoată un sigiliu din cingătoare, prinzând un mic disc de plumb în jurul firelor de sârmă cu nişte mişcări dibace ale mâinilor.

— Lista numelor va fi trimisă şi celorlalte două turnuri, continuă Sarene, iar bărbaţii vor trebui să arate sigiliile intacte, altminteri, vor fi reţinuţi până când un judecător va hotărî că aceştia nu au comis şi alte nelegiuiri. Chiar şi aşa, pedeapsa va consta într-o amendă usturătoare şi câteva lovituri de bici. Majoritatea străinilor îşi depozitează armele înainte să intre ca să nu plătească, dar asta ar însemna să părăsim acest pod. Numai Lumina ştie în ce direcţie ne vom îndrepta după ce vom pleca de-aici. Uitându-se spre Cadsuane, care părea să o împiedice pe Alanna să nu traverseze podul de una singură, Sarene adăugă aproape în şoaptă: Cel puţin, sper că acesta este raţionamentul ei.

Harine pufni.

— Este ridicol. El cum o să se apere?

— Nu este nevoie ca un bărbat să se apere în Far Madding, jupânească. Vocea bărbatului îndesat era răguşită, dar nu părea batjocoritoare. Spunea lucrurilor pe nume. Gărzile Străzii au grijă de asta. Dacă vom îngădui unui bărbat să poarte o sabie la el, în curând, locul acesta va fi la fel de rău ca oricare altul.

Făcând o plecăciune în faţa Harinei, el se duse mai departe, de-a lungul alaiului, urmat de bărbatul cu tăblia de scris.

Moad îşi studie scurt sabia şi pumnalul, ambele cu mânerele şi tecile înfăşurate în firele de sârmă, apoi le vârî la locul lor, având grijă să nu-şi prindă eşarfa de sigilii.

— Săbiile devin folositoare doar când nu există înţelepciune, zise el.

Harine pufni din nou. Shalon se întrebă cum se pricopsise individul acela cu

cicatricea dacă Far Madding era un loc atât de sigur.

Din spatele alaiului, unde se aflau ceilalţi bărbaţi, răsunară proteste, însă acestea fură repede înăbuşite. De Merise. Shalon ar fi pus rămăşag. Uneori, Cadsuane părea mic copil pe lângă aceasta. Străjerii ei erau precum câinii de pază dresaţi pe care îi folosea neamul Amayar, gata să atace la un singur fluierat, iar femeia nu şovăia deloc când venea vorba să-i pună la punct pe străjerii celorlalte aes sedai. În scurt timp, toate săbiile fură legate pentru pace, iar caii de povară verificaţi ca să nu care alte arme ascunse, apoi traversară cu toţii călare podul, copitele răsunând pe piatră. Shalon încerca să se concentreze la ceea ce vedea, nu atât din interes, cât mai mult ca să nu se mai gândească la ceea ce lipsea.

Podul era plat şi la fel de lat ca drumul din spatele lor, având coronamente joase din piatră pe margini, care împiedicau o căruţă să cadă peste margine, dar care nu ofereau niciun adăpost atacatorilor. Era lung, poate de vreun kilometru, şi drept ca o săgeată. Din când în când, o barcă trecea pe dedesubt, lucru pe care nu l-ar fi putut face dacă ar fi avut catarge. Nişte turnuri înalte flancau poarta oraşului cu fâşii din fier – „Poarta Caemlyn" fu denumirea pe care o rosti Sarene –, unde gărzile cu sabia aurie pe umeri îşi plecau capetele în faţa femeilor şi le aruncau priviri bănuitoare bărbaţilor. Strada de dincolo...

A încerca să fii un bun observator era în zadar. Strada era lată şi dreaptă, plină de oameni şi telegi, mărginită de clădiri din piatră cu două sau trei etaje, şi totul părea a fi în ceaţă. Izvorul dispăruse! Ea ştia că acesta va reveni odată ce vor părăsi acest loc şi, Lumină, cât îşi dorea să plece în acel moment. Dar cât timp va trece până când va putea? Coramoor putea fi în acest oraş, iar Harine voia să ajungă repede dinaintea lui, poate pentru ceea ce reprezenta el, ori pentru că ea credea că el o va ajuta să ajungă stăpâna corăbiilor. Până când Harine va pleca, până când Cadsuane le va rupe înţelegerea cu ele, Shalon era blocată aici. Aici, unde nu exista Izvorul Adevărat.

Deşi Sarene vorbea întruna, Shalon abia dacă o auzea. Străbătură o piaţă mare, cu statuia unei femei în mijloc, însă Shalon îi reţinu doar numele, Einion Avharin, deşi ea ştia că Sarene îi povestea de ce această femeie era faimoasă în Far Madding şi de ce statuia ei arăta cu degetul spre Poarta Caemlyn. Dincolo de piaţă, un şir de copaci desfrunziţi împărţeau strada în două. Lectici, trăsuri şi bărbaţi în armuri îşi croiau drum prin mulţime, însă doar ea îi observa. Tremurând, se făcu mică.

Oraşul dispăru. Timpul dispăru. Totul dispăru în afară de teama ei că nu va mai simţi nicicând Izvorul. Nu îşi dăduse seama până atunci cât de liniştită fusese simţindu-i prezenţa nevăzută. Acesta fusese mereu acolo, făgăduind o bucurie nemărginită, o viaţă atât de bogată, încât culorile păleau atunci când Puterea se scurgea din ea. Iar acum, Izvorul însuşi dispăruse. Dispăruse. Doar de asta era conştientă. Izvorul dispăruse.

CAPITOLUL 24
Între Consilii

Cineva îi scutură braţul lui Shalon. Era Sarene, sora aes sedai, care începu să îi vorbească:

— Este acolo, zise Sarene, în Sala Consiliilor. Sub dom. Retrăgându-şi mâna, inspiră adânc şi strânse hăţurile. Este ridicol să crezi că efectul este mai grav doar pentru că suntem aproape, bombăni ea, dar asta este senzaţia.

Shalon îşi reveni cu greu. Sentimentul de vid nu dispărea, însă îşi impuse să îl ignore. Cu toate astea, simţea că avea un miez, ca orice fruct.

Se aflau într-o piaţă uriaşă – ea bănuia că se numea „piaţă” deşi aceasta era rotundă – pavată cu piatră albă. În mijloc se găsea un palat grandios, o structură rotundă şi albă, cu excepţia domului înalt şi albastru din vârf, care semăna cu o jumătate de sferă. Nişte coloane cu caneluri înconjurau cele două etaje superioare de sub dom, iar un flux continuu de oameni urca şi cobora scările late din piatră albă, de o parte şi de cealaltă, ce duceau sus, la al doilea nivel. Exceptând două porţi arcuite şi înalte din bronz, care stăteau deschise în faţa lor,

totul era din piatră albă sculptată, înfăţişând femei care purtau diademe, având de două ori mărimea naturală, iar între ele, snopi de grâne şi suluri de pânză a căror capete desfăcute păreau să fluture în vânt, şi grămezi de lingouri, care ar fi putut însemna aur sau argint sau fier sau, poate, pentru toate trei, şi saci din care păreau să se reverse monede şi nestemate. Sub picioarele femeilor, figurine din piatră albă mult mai mici mânau căruţe, lucrau neîncetat la forje sau la războaie de ţesut. Aceşti oameni ridicaseră un monument care proclama succesul lor într-ale negoţului. Ceea ce era o prostie. Atunci când oamenii hotărau că erai mai priceput într-ale negoţului decât ei, nu numai că deveneau invidioşi, dar se şi încăpăţânau şi încercau să încheie târguri păguboase. Şi, uneori, nu aveai de ales decât să accepţi.

Îşi dădu seama că Harine se încrunta la ea şi se îndreptă în şa.

— Iartă-mă, Stăpâna Valurilor, zise ea.

Izvorul dispăruse, dar va reveni – fireşte că o va face! –, căci ea avea o îndatorire. Se simţea ruşinată că se lăsase pradă fricii, deşi acel sentiment de pustietate persista. Oh, lumină, pustietatea!

— Mă simt mai bine acum. Mă voi descurca mai bine de acum înainte.

Harine doar încuviinţă din cap, continuând să o privească încruntată, iar lui Shalon i se zbârli părul la ceafă. Atunci când Harine nu oferea obişnuita-i mustrare usturătoare, însemna că intenţiona să facă ceva mai rău.

Cadsuane străbătu călare piaţa şi intră pe porţile deschise ale Sălii Consiliilor, pătrunzând într-o încăpere mare, cu tavan jos, care părea să fie o curte interioară a grajdurilor. Doisprezece bărbaţi în haine albastre, care stăteau pe vine lângă lecticile pe ale căror uşi erau vopsite atât sabia aurie, cât şi mâna aurie, îşi ridicară privirile miraţi când grupul intră călare. La fel făcură şi bărbaţii în veste albastre, care deshămau caii de la o trăsură care purta sigiliul Sabie-şi-Mână, precum şi cei care curăţau pardoseala din piatră cu nişte mături mari. Alţi doi grăjdari conduceau caii de-a lungul unui coridor lat, unde se simţea miros de fân şi bălegar.

Un bărbat între două vârste, durduliu, cu obrajii bucălaţi, străbătu cu paşi grăbiţi pietrele cubice, înclinându-şi uşor capul şi frecându-şi mâinile, în vreme ce ceilalţi

bărbaţi îşi purtau părul strâns la ceafă, al lui era prins cu o agrafă mică din argint, iar haina lui albastră părea să fie din lână fină, de bună calitate. Pe piept, în partea stângă, avea brodate Sabia-şi-Mâna.

— Să-mi fie cu iertare, zise el, zâmbind mieros, n-aş vrea să vă jignesc, dar cred că aţi greşit drumul. Aici este Sala Consiliilor şi...

— Spune-i Primei Consiliere Barsalla că a venit Cadsuane Melaidhrin, îl întrerupse ea, descălecând.

Zâmbetul bărbatului se estompă şi făcu ochii mari de uimire.

— Cadsuane Melaidhrin? Te credeam...! apoi tăcu sub privirea ei aspră, tuşi în mână şi zâmbi din nou mieros. Iertare, Cadsuane Sedai, îngăduie-mi să vă conduc pe tine şi pe însoţitoarele tale într-o anticameră unde veţi fi bine primite până când eu îi voi trimite vorbă Primei Consiliere.

El făcu ochii mari de mirare când îşi dădu seama cine erau însoţitoarele ei. Era limpede că putea să le recunoască pe aes sedai, cel puţin când se aflau în grup. Shalon şi Harine îl făcură să clipească, însă avea suficientă stăpânire de sine pentru unul de pe uscat. El nu se holba cu gura cascată.

— Îţi voi îngădui să dai fuga şi să-i spui lui Aleis că sunt aici cât de repede te vor purta picioarele, băiete, răspunse Cadsuane, desfăcându-şi mantia şi azvârlind-o peste şa. Spune-i că mă găseşte în dom şi mai spune-i că n-am toată ziua la dispoziţie. Ei bine? Ce mai stai?

De astă dată, zâmbetul bărbatului deveni bolnăvicios, însă şovăi doar o clipă înainte să o ia la fugă cât îl ţineau picioarele, strigându-le grăjdarilor să vină să ia caii.

Cadsuane însă uită de el de îndată ce îi dăduse acea poruncă.

— Verín, Kumira, voi două mă veţi însoţi, anunţă ea scurt. Merise, ţine-i pe toţi laolaltă şi pregătiţi până când eu... Alanna, întoarce-te şi descălecă. Alanna!

Alanna îşi întoarse calul de la poartă fără tragere de inimă şi descălecă îmbufnată. Străjerul ei zvelt, Ihvon, o privea îngrijorat. Cadsuane oftă ca şi când ar fi ajuns la capătul răbdării.

— Aşază-te pe ea dacă vei fi nevoită s-o ţii aici, Merise, zise ea, dându-i hăţurile unui grăjdar scund, dar vânjos. Vreau să fiţi cu toţii pregătiţi de drum odată ce voi termina cu Aleis. Melise încuviinţă din cap, iar Cadsuane se întoarse spre grăjdar. N-are nevoie decât de puţină apă, zise ea, mângâindu-şi afectuos calul. Nu l-am chinuit prea mult azi.

Shalon fu mai mult decât bucuroasă să-şi dea calul în grija unui grăjdar fără să i se spună. N-ar fi deranjat-o dacă acesta ar fi ucis creatura. Nu ştia cât timp călărise într-o stare de zăpăceală, dar avea senzaţia că simţise fiecare kilometru din sutele străbătuţi spre Cairhien stând în şaua aceea. Îşi simţea carnea ferfeniţă, la fel şi veşmintele. Dintr-odată, îşi dădu seama că chipeşul Jahar nu se afla împreună cu ceilalţi bărbaţi. Tomas al lui Verín, cu faţa plină, întunecată şi aspră ca a celorlalţi, conducea animalul de povară cenuşiu şi pătat care fusese al lui Jahar. Unde se dusese tânărul? Merise nu părea deloc îngrijorată de absenţa lui.

— Prima Consilieră... mârâi Harine, lăsându-l pe Moad să o ajute să descalece. Se simţea la fel de înţepenită ca Shalon, însă el sărise, pur şi simplu, de pe spinarea calului. Este o femeie de vază aici, Sarene?

— Am putea zice că este conducătoarea oraşului Far Madding, cu toate că ceilalţi Consilieri o numesc prima din tre' egali, indiferent ce-o mai fi însemnând asta. Dându-şi calul în grija unui grăjdar, Sarene nu părea deloc obosită. Poate că în trecut o fi fost necăjită din cauza acestui *ter'angreal* care fura Izvorul, dar acum o caracteriza o detaşare rece, ca o sculptură în gheaţă. Grăjdarul se împiedică în picioare când se uită la faţa ei. Odinioară, Prima Consilieră sfătuia reginele din Maredo, dar de la... desfiinţarea... naţiunii Maredo majoritatea Primelor Consiliere s-au considerat a fi moştenitoarele de drept ale domnitoarelor poporului Maredo.

Toate cunoştinţele lui Shalon despre istoria celor de pe uscat erau la fel de nesigure precum cele despre geografia departe de ţărm, însă nu auzise niciodată despre o naţiune numită Maredo. Însă pentru Harine fu suficient. Dacă Prima Consilieră domnea aici, stăpâna valurilor din Clanul Shodein trebuia să o cunoască. Demnitatea Marinei o cerea. Străbătu cu paşi nesiguri curtea grajdului, îndreptându-se spre Cadsuane.

— Ah, da, zise nesuferita de aes sedai înainte ca Harine să apuce măcar să

deschidă gura. Mă vei însoţi şi tu. Şi sora ta. Dar nu şi spadasinul tău. Prezenţa unui bărbat în dom ar fi un lucru suficient de rău; un bărbat înarmat cu sabie ar putea-o face pe Prima Consilieră să-şi piardă cumpătul. Ai întrebări, stăpâna valurilor? Harine închise gura, încleştându-şi dinţii zgomotos. Prea bine, murmură Cadsuane.

Shalon suspină. Asta nu îmbunătăţea deloc starea de spirit a surorii ei.

Cadsuane le conduse de-a lungul unor coridoare largi cu gresie albastră, ornate cu tapiserii viu colorate şi luminate de lămpi poleite şi cu oglinzi strălucitoare, unde servitorii se holbau mai întâi la ele, înainte să facă o plecăciune scurtă, specifică celor de pe uscat, şi să îşi vadă mai departe de treburile lor. Le conduse pe nişte scări lungi şi suspendate din piatră albă, care nu se sprijineau pe nimic, în afară de locurile unde atingeau peretele alb, lucru care nu se întâmpla neîntrerupt. Cadsuane aluneca precum o lebădă, însă cu o viteză care făcea ca durerea pe care Shalon o simţea în picioare să devină acută. Harine părea să poarte o mască pe faţă, care ascundea efortul de a urca treptele cu paşi repezi. Până şi Kumira era uşor mirată, deşi ritmul impus de Cadsuane nu părea să o ostenească. Micuţa şi durdulia Verín ţinea pasul alături de Cadsuane, zâmbindu-le din când în când peste umăr Harinei şi lui Shalon. Uneori, Sharon credea că o detesta pe Verín, deşi în zâmbetele ei nu exista nici ură, nici amuzament, ci doar încurajare.

Cadsuane le conduse pe un ultim set de trepte şerpuitoare, înconjurat de pereţi, şi, brusc, ajunseră într-un balcon cu un grilaj de metal poleit cu modele complicate, care continua de jur-împrejur... Pentru o clipă, Shalon rămase gură-cască. Deasupra ei se înălţa un dom albastru şi arcuit, înalt de mai bine de treizeci de metri. Nimic nu îl susţinea. Ea nu era ignorantă doar în ceea ce privea istoria şi geografia celor de pe uscat, ci şi în ceea ce privea arhitectura lor – şi a Aes Sedai. De fapt, nu ştia nimic despre cei de pe uscat, în afară de Cairhien. Ştia cum să deseneze schiţele pentru o corabie şi cum să supravegheze construirea ei, însă nici nu îşi putea imagina cum să construiască aşa ceva.

Uşi arcuite, mărginite de piatră albă, ca aceea prin care trecuseră, marcau scările în trei alte locuri din jurul balconului lung. Erau singure, iar acest lucru părea să o încânte pe Cadsuane, deşi nu făcea nimic decât să încuviinţeze din cap.

— Kumira, arată-le stăpânei valurilor şi surorii ei păzitoarea Far Maddingului.

Vocea ei răsună slab în interiorul domului vast. Apoi o luă pe Verín deoparte, iar cele două îşi uniră mâinile. Şoaptele lor nu îşi găsiră niciun ecou.

— Iertaţi-le, le spuse în şoaptă Kumira Harinei şi lui Shalon. Chiar şi aceste cuvinte produseră un sunet slab, deşi nu era tocmai un ecou. Pacea, dar asta trebuie să fie un lucru ciudat chiar şi pentru Cadsuane. Ea îşi trecu degetele prin părul castaniu, tuns scurt, şi făcu un semn cu capul ca acestea să se aşeze la loc. Consilierele se bucură arareori când le văd pe femeile aes sedai, mai ales pe surorile născute aici. Eu cred că le place să se prefacă că Puterea nu există. Ei bine, istoria le dă motive şi, de două mii de ani, ele au avut mijloace să sprijine această prefăcătorie. Oricum, Cadsuane este Cadsuane. Arareori se întâmplă să vadă un cap umflat şi să nu hotărască să îl dezumfle, fie el şi unul încoronat. Sau diadema unei Consiliere. Ultima ei vizită aici a fost în urmă cu douăzeci de ani, în timpul Războiului Aiel, dar bănuiesc că unii care şi-o amintesc s-ar ascunde sub paturi de teamă dacă ar afla că ea s-a întors.

Kumira râse încet, amuzată. Shalon nu vedea niciun motiv de râs. Harine strâmbă din buze, însă asta o făcu să pară că o deranja stomacul.

— Doriţi să o vedeţi pe... păzitoare? continuă Kumira. E un nume la fel de bun ca oricare. Nu prea ai ce vedea.

Ea se apropie cu grijă de balustrada poleită şi privi peste ea de parcă s-ar fi temut să nu cadă, însă acei ochi albaştri deveniră aspri din nou.

— Aş da orice s-o pot studia, dar este cu neputinţă, desigur. Cine ştie ce altceva mai poate face în afară de ceea ce ştim deja?

În vocea ei se simţea atât respectul, cât şi regretul.

Shalon nu avea frică de înălţimi şi se lipi de balustrada din metal cu motive complicate, alături de aes sedai, dorindu-şi să vadă acest lucru care risipea Izvorul. După o clipă, Harine li se alătură. Spre mirarea lui Shalon, înălţimea care o neliniştea pe Kumira nu era mai mare de trei metri, iar jos se afla o pardoseală netedă din gresie albastră şi albă care alcătuia un labirint întortocheat în mijlocul căruia se afla un oval roşu alungit, cu margini galbene. Sub balcon, trei femei în alb şedeau pe nişte scăunele aşezate la distanţe egale pe margine, în jurul pardoselii, lângă peretele domului, şi lângă fiecare femeie fusese fixat în

pardoseală câte un disc, ce semăna cu un cristal fumuriu, încrustat cu o fâşie îngustă din cristal străveziu care arăta spre centrul încăperii. Nişte coliere din metal încercuiau discurile întunecate, marcate ca nişte compase, dar cu inscripţii foarte mărunte. Deşi Shalon nu era sigură, colierul cel mai aproape de ea părea să fie inscripţionat cu cifre. Doar atât. Nicio formă monstruoasă. Ea îşi închipuise ceva uriaş şi negru, care absorbea lumina. Strânse balustrada cu mâinile ca să nu tremure şi îşi lipi genunchii ca să nu îşi piardă echilibrul. Indiferent ce se întâmpla acolo, Lumina *fusese* furată.

Un zgomot aproape imperceptibil de conduri le anunţă pe nou-venitele care păşiră în balcon, ieşind pe aceeaşi uşă pe care o folosiseră şi ele. Douăsprezece femei zâmbitoare, cu părul strâns în vârful capului, înveşmântate în robe din mătase albastră diafană purtate peste rochiile lor, ca nişte haine fără mâneci, cu broderii bogate în fire de aur şi care măturau pardoseala în urma lor. Oamenii aceştia ştiau cum să scoată în evidenţă rangul. Fiecare femeie purta un pandantiv mare, în forma acelui oval roşu cu margini aurii, atârnat de un lanţ cu zale mari din aur, aceeaşi formă repetându-se în partea din faţă a fiecărei diademe înguste din aur. La una dintre femei, ovalele roşii erau alcătuite din rubine, nu din smalţ, iar safirele şi piatra lunii mai ascundeau cercul auriu de deasupra sprâncenelor ei. Pe degetul arătător de la mâna dreaptă purta un inel din aur masiv cu sigiliu. Era înaltă şi statuară, iar părul negru îi era prins într-un coc, presărat cu fire albe, deşi pe faţă nu avea niciun rid. Celelalte erau înalte, scunde, îndesate, slabe, drăguţe sau simple, niciuna tânără, însă fiecare avea un aer autoritar. Femeia se remarca nu doar prin nestematele pe care le purta. În ochii ei mari şi negri se citea compasiunea şi înţelepciunea. Emana mai degrabă supunere, nu doar autoritate. Lui Shalon nu era nevoie să i se spună că aceasta era Prima Consilieră, căci femeia anunţa acest lucru prin însăşi prezenţa ei.

— Eu sunt Aleis Barsalla, Prima Consilieră din Far Madding. Vocea ei armonioasă, dar gravă pentru o femeie, părea să facă o proclamaţie, aşteptând ovaţii. Sunetul vocii ei care răsună în interiorul domului părea să stârnească aclamaţii. Far Madding le urează bun venit Harinei din Togara Două Vânturi, stăpâna valurilor din Clanul Shodein şi Ambasadoarei Extraordinare a stăpânei corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Fie ca Lumina să vă lumineze şi să vă aducă prosperitate. Sosirea voastră bucură inimile locuitorilor din Far Madding. Voi profita de ocazia de a afla mai multe despre Atha'an Miere, dar trebuie să luaţi în seamă rigurozităţile călătoriei voastre. V-am pregătit nişte odăi plăcute în palatul meu.

După ce vă veţi odihni şi veţi mânca, vom sta de vorbă; spre avantajul reciproc, cu voia Luminii.

Celelalte îşi răsfirară poalele robelor, făcând o jumătate de plecăciune.

Harine îşi înclină capul uşor, cu un mic zâmbet satisfăcut pe buze. Măcar aici i se arăta respectul cuvenit. Fu de mare ajutor şi faptul că acestea nu se holbau la podoabele ei şi ale lui Shalon.

— Aleis, mesagerii de la porţi sunt rapizi ca întotdeauna pare-se, zise Cadsuane. Eu nu sunt bine-venită?

Pentru o clipă, Aleis schiţă un mic zâmbet, iar zâmbetele unora dispărură de tot când Cadsuane se postă lângă Harine. Restul zâmbiră forţat. O femeie frumoasă cu faţa serioasă chiar se încruntă.

— Îţi suntem recunoscătoare că ne-ai adus-o aici pe stăpâna valurilor, Cadsuane Sedai. Prima Consilieră nu părea să fie recunoscătoare. Ea îşi îndreptă umerii şi privi drept în faţă, peste capul Cadsuanei, şi nu în ochii ei. Sunt convinsă că vom găsi o cale să ne arătăm profunda recunoştinţă înainte să pleci.

Concedierea ei fu mai mult o poruncă, însă aes sedai îi zâmbi femeii înalte. Nu era tocmai un zâmbet neplăcut, dar nu era nici amuzat.

— S-ar putea să mai zăbovesc o vreme, Aleis. Îţi mulţumesc pentru că ne oferi găzduire şi accept. Un palat de pe Culmi este întotdeauna de preferat în detrimentul unui han.

Prima Consilieră făcu ochii mari de uimire, apoi şi-i miji, devenind hotărâţi.

— Cadsuane trebuie să stea cu mine, zise Harine, reuşind să îşi stăpânească vocea, astfel încât aceasta să pară doar pe jumătate sugrumată, înainte ca Aleis să apuce să vorbească. Dacă prezenţa ei nu este bine-venită, atunci nici a mea nu este.

Această condiţie făcea parte din târgul pe care îl încheiase forţat, dacă voiau să o însoţească pe Cadsuane. Printre altele, ele trebuiau să meargă când şi unde zicea ea până când ele li se vor alătura Coramoorului şi să o includă în orice invitaţie pe care o primeau. Acest ultim aspect păruse de mică însemnătate la vremea respectivă, mai ales în comparaţie cu restul, însă era limpede că femeia ştiuse de

ce primire va avea parte.

— Nu este nevoie să te descurajezi, Aleis. Cadsuane se aplecă spre Prima Consilieră, însă nu îşi coborî vocea. Ecourile din dom îi amplificară cuvintele. Sunt sigură că nu mai ai niciun obicei prost pe care trebuie să îl corectez.

Prima Consilieră deveni roşie la faţă, iar în spatele ei, celelalte Consiliere îşi aruncau priviri încruntate şi bănuitoare. Unele o priveau cu alţi ochi, parcă. Cum obţineau rangul şi cum şi-l pierdeau? În afară de Aleis, erau douăsprezece femei, cu siguranţă o coincidenţă, însă Primele Douăsprezece din clanul unei stăpâne a velelor care o alegeau pe stăpâna valurilor, de obicei una din rândul lor, tot aşa cum Primele Douăsprezece din rândul stăpânelor valurilor o alegeau pe stăpâna corăbiilor. Acesta era motivul pentru care Harine acceptase cuvintele acelei fete ciudate, pentru că aceasta era dintre Primele Douăsprezece. Asta, şi faptul că două aes sedai afirmaseră că fata avea viziuni adevărate. O stăpână a valurilor şi chiar stăpâna corăbiilor puteau fi destituite, deşi doar din cauze speciale, cum ar fi o incompetenţă crasă sau pierderea minţilor, iar Primele Douăsprezece trebuiau să vorbească la unison. Cei de pe uscat păreau să procedeze diferit şi adeseori cu stângăcie. Ochii lui Aleis, care o fixau acum pe Cadsuane, erau plini atât de ură, cât şi de îngrijorare. Poate că simţea douăsprezece perechi de ochi aţintiţi asupra ei. Celelalte consiliere o măsurau din priviri. De ce alesese Cadsuane să se amestece în politica acestui ţinut? Şi de ce atât de făţiş?

— Un bărbat tocmai a condus, zise brusc Verín. Ea nu se alăturase grupului şi privea peste balustradă, la vreo zece paşi mai încolo. Vocea ei răsună în tot domul. Aţi avut în ultima vreme mulţi bărbaţi care pot conduce, Primă Consilieră?

Shalon privi în jos şi clipi. Fâşiile din cristal odinioară străvezii erau acum negre şi, în loc să arate spre inima încăperii, se întorseseră cumva cam în aceeaşi direcţie. Una dintre femeile de jos stătea în picioare, aplecată ca să vădă mai bine în ce direcţie arăta fâşia neagră de pe colierul inscripţionat, iar celelalte două femei fugeau deja înspre o uşă arcuită. Dintr-odată, Shalon ştiu. Triangulaţia era o chestiune simplă pentru orice călăuză a vânturilor. Undeva, dincolo de acea uşă, se afla o hartă şi, în curând, poziţia unde se afla bărbatul care condusese va fi marcată pe ea.

— Ar fi roşu în cazul unei femei, nu negru, zise Kumira aproape în şoaptă. Stătea

în continuare la o oarecare distanţă de balustradă, însă o apucă strâns cu ambele mâini şi se aplecă în faţă ca să arunce o privire jos. Avertizează, localizează şi apără. Şi mai ce? Femeile care l-au făurit şi-au dorit mai mult, poate că au avut nevoie de mai mult. Neştiind că altceva ar putea fi incredibil de periculos.

Nu părea înspăimântată, ci entuziasmată.

— E un asha'man, bănuiesc eu, răspunse Aleis pe un ton calm, luându-şi privirea de la Cadsuane. Nu ne pot face necazuri. Sunt liberi să intre în oraş atâta vreme cât se spun legii noastre. Indiferent cât de calmă era ea, unele dintre femeile din spatele ei chicotiră ca nişte ucenice de pe punte care se aflau pentru prima oară printre cei de pe uscat. Iartă-mă, femeie aes sedai. Far Madding te primeşte cu braţele deschise. Mă tem că nu-ţi cunosc numele, însă.

Verín privea în continuare pardoseala domului. Shalon aruncă din nou o privire peste balustradă şi clipi atunci când fâşiile subţiri şi negre... se schimbară. Acum erau negre şi arătau spre miazănoapte, iar în clipa următoare erau străvezii şi arătau din nou spre inima labirintului. Nu se întoarseră; adineaori fuseseră un lucru, iar acum erau un altul.

— Îmi puteţi spune toate Eadwina, zise Verín. Shalon abia se abţinu să nu tresară. Kumira nici măcar nu clipi. Iei în seamă Istoria, Primă Consilieră? continuă Verín, fără să îşi ridice privirea. Asediul lui Guaire Amalasan asupra Far Maddingului a durat doar trei săptămâni. O treabă barbară, la urma urmei.

— Mă-ndoiesc că vor să audă despre *el,* zise Cadsuane pe un ton tăios şi, într-adevăr, dintr-un oarecare motiv, mai multe Consiliere păreau stânjenite.

Cine naiba era Guaire Amalasan? Numele i se părea oarecum cunoscut, însă Shalon nu ştia de unde să-l ia. Era vreun cuceritor de pe uscat, evident.

Aleis îi aruncă o privire Cadsuanei, strângându-şi buzele.

— Istoria îl ţine minte pe Guaire Arnalasan ca fiind un general remarcabil, Eadwina Sedai, poate al doilea după Artur Aripă-de-şoim. Ce te face să te gândeşti la el?

Shalon nu o văzuse niciodată pe vreuna dintre aes sedai care o însoţeau pe Cadsuane să nu dea ascultare avertizărilor ei tot la fel de repede cum dădeau ascultare poruncilor ei, însă, de astă dată, Verín nu luă în seamă avertismentul.

Ea nu îşi ridică privirea.

— Mă gândeam că el nu putea folosi Puterea, dar, cu toate astea, a strivit Far Madding ca pe o prună coaptă. Sora aes sedai scundă şi îndesată tăcu de parcă tocmai păţise ceva. Ştii, Dragonul Renăscut are oşti în Illian şi Tear, în Andor şi în Cairhien. Ca să nu mai pomenim de zecile de mii de aieli. Creaturi fioroase, aielii ăştia. Mă mir că eşti atât de îngăduitoare cu aceşti asha'mani care-ţi iscodesc ţinutul.

— Cred că le-ai speriat destul, zise Cadsuane pe un ton ferm.

În cele din urmă, Verín se întoarse de la balustradă, făcând nişte ochi mari şi speriaţi ca ai unei păsări de pe uscat. Îşi fâlfâia mâinile durdulii ca pe nişte aripi.

— Vai, n-am vrut... Vai, nu. Cred că Dragonul Renăscut ar fi făcut o mişcare împotriva voastră dacă asta ar fi vrut. Nu, cred că seanchanii... Aţi auzit de ei? Veştile pe care le-am primit din Altara şi de mai încolo, dinspre apus, sunt de-a dreptul îngrozitoare. Aceştia par să distrugă totul în calea lor. Nu, eu bănuiesc că aceştia sunt mult mai importanţi pentru planurile lui decât să asedieze Far Maddingul. Asta dacă nu veţi face ceva care să-l înfurie sau care să îi supere pe adepţii lui. Dar sunt convinsă că sunteţi mult prea deştepte ca să faceţi asta.

Ea părea foarte nevinovată. Consilierele începură să se agite asemenea peştilor mici de la suprafaţa apei atunci când pe sub ei trecea înot un peşte-leu.

Cadsuane oftă, fiind pe punctul de a-si pierde răbdarea.

— Dacă vrei să vorbeşti despre Dragonul Renăscut, Eadwina, trebuie să faci asta în lipsa mea. Vreau să mă spăl pe faţă şi să beau nişte ceai cald.

Prima Consilieră tresări de parcă ar fi uitat complet de prezenţa Cadsuanei, oricât de incredibil ar fi părut.

— Da. Da, desigur. Cumere, Narvais, vă rog să le însoţiţi pe stăpâna valurilor şi pe Cadsuane Sedai până la... la palatul meu şi aveţi grijă să fie ospătate.

Acea mică tresărire fu singurul semn care îi trăda disconfortul de a o avea pe Cadsuane în casa ei.

— Aş dori să mai stau puţin de vorbă cu Eadwina Sedai, dacă nu îi este cu

supărare.

Urmată de majoritatea Consilierelor, Aleis pluti de-a lungul balconului. Brusc, Verín păru alarmată şi nesigură când ele o înconjurară şi o luară cu ele. Shalon nu credea în mirarea sau neliniştea acesteia, aşa cum nu crezuse nici în inocenţa de care aceasta dăduse dovadă mai devreme. Credea că ştie unde se afla Jahar. Doar că nu ştia de ce.

Femeile pe care le numise Aleis, cea frumoasă care se încruntase la Cadsuane şi o femeie zveltă, cu părul cărunt, luară sugestia Primei Consiliere drept poruncă. Poate că asta şi era. Ele îşi desfăcură poalele robelor şi făcură acea jumătate de plecăciune, întrebând-o pe Harine dacă doreşte să le însoţească şi pronunţându-şi în termeni teatrali încântarea de a le escorta. Harine le ascultă cu o expresie acră întipărită pe faţă. Puteau să-i presare calea cu petale de trandafiri, însă Prima Consilieră o lăsase în seama unor femei de rang inferior. Shalon se întrebă dacă exista vreo cale prin care să o evite pe sora ei până când aceasta se calma.

Cadsuane nu se uită făţiş la Verín plecând împreună cu Aleis, însă pe buzele ei apăru un mic zâmbet când acestea dispărură prin următoarea uşă arcuită de pe balcon.

— Cumere şi Narvais, zise ea pe neaşteptate. Adică Cumere Powys şi Narvais Maslin? Am auzit lucruri despre voi. Aceste cuvinte le distraseră atenţia de la Harine. Există anumite standarde pe care trebuie să le întrunească orice Consilieră, continuă Cadsuane pe un ton ferm, luându-le pe fiecare de câte o mânecă şi întorcându-le spre scările care se aflau de o parte şi de cealaltă a ei.

Schimbând câteva priviri îngrijorate, ele îi îngăduiră să facă asta, uitând parcă de Harine. Când ajunseră în dreptul uşii, Cadsuane se opri ca să arunce o privire în urmă, însă nu la Harine sau la Shalon.

— Kumira? Kumira!

Cealaltă aes sedai tresări şi, după ce aruncă o ultimă privire peste balustradă, se desprinse de aceasta ca să o urmeze pe Cadsuane. Harine şi Shalon nu avură de ales decât să le urmeze, altminteri, ar fi fost nevoite să găsească singure ieşirea. Shalon o luă repede în urma celorlalte, iar Harine nu se lăsă mai prejos. Ţinându-le în continuare de mâneci pe Consiliere, Cadsuane cobora pe scara spiralată,

vorbind în şoaptă. Cu Kumira şi celelalte trei între ea, Shalon nu putea auzi nimic. Cumere şi Narvais încercau să vorbească, dar Cadsuane nu o lăsa pe niciuna să rostească mai mult de câteva cuvinte înainte să adauge ceva. Ea părea calmă, lipsită de orice emoţie. Cele două care o însoţeau începeau să pară neliniştite. Ce punea la cale Cadsuane?

— Locul acesta te nelinişteşte? o întrebă brusc Harine.

— Este ca şi când mi-aş fi pierdut vederea. Shalon se cutremură când conştientiza acest adevăr. Mi-e teamă, stăpâna valurilor, dar cu voia Luminii, mi-o pot controla.

Lumină, nădăjduia că va putea. Avea nevoie disperată s-o facă.

Harine încuviinţă din cap, încruntându-se la femeile care coborau scările în faţa lor.

— Nu ştiu dacă în palatul lui Aleis există o cadă suficient de mare ca să încăpem amândouă în ea şi mă îndoiesc că au vin îndulcit cu miere, dar vom găsi noi ceva. Luându-şi privirea de la Cadsuane şi de la celelalte două femei, ea îi atinse cu stângăcie braţul lui Shalon. În copilărie, îmi era frică de întuneric, iar tu nu m-ai lăsat nicio clipă singură până când am scăpat de această frică. Nici eu n-am să te las singură, Shalon.

Shalon rată o treaptă şi abia reuşi să-şi menţină echilibrul şi să nu se rostogolească pe scări. De când fusese aleasă stăpâna valurilor, Harine nu îi mai rostise numele decât în privat. Iar în privat, nu fusese niciodată atât de prietenoasă.

— Îţi mulţumesc, zise ea, apoi, cu un oarecare efort, ea adăugă: Harine.

Sora ei o lovi din nou uşor pe braţ şi îi zâmbi. Harinei nu îi stătea în fire să zâmbească, însă în acel zâmbet stângaci se simţea căldura.

Însă nu există niciun pic de căldură în privirea pe care ea o le-o aruncă femeilor din faţa ei.

— Poate voi reuşi, într-adevăr, să închei un târg aici. Cadsuane le-a făcut deja să se gândească la o listă. Shalon, trebuie să încerci să afli de ce, atunci când te vei

apropia de ea. Mi-ar plăcea să înşir caninii lui Aleis pe o sfoară, pentru că a plecat fără măcar să-mi adreseze un cuvânt! Dar nu cu preţul de a o lăsa pe Cadsuane să îi creeze necazuri Coramoorului aici. Trebuie să afli, Shalon.

— Cred că poate Cadsuanei îi place să se amestece aşa cum alţii respiră, răspunse Shalon, oftând, dar voi încerca, Harine. Îmi voi da toată străduinţa.

— Întotdeauna ai făcut-o, soro. Întotdeauna o vei face. Ştiu asta.

Shalon oftă din nou. Era mult prea devreme ca să testeze profunzimea noii călduri de care dădea dovadă sora ei. Mărturisirea putea aduce sau nu izbăvirea, iar ea nu putea supravieţui dacă îşi pierdea dintr-o lovitură atât soţul, cât şi rangul. Însă, pentru prima oară de când Verín expusese pe şleau condiţiile Cadsuanei pentru a-i păstra secretul, Shalon începu să ia în considerare mărturisirea.

CAPITOLUL 25
Legături

În odaia lui din hanul Capul Consilierei, Rand şedea pe pat, cu picioarele încrucişate şi cu spatele lipit de perete, şi cânta la flautul din argint pe care i-l dăruise Thom Merrilin cu mult timp în urmă. În urmă cu o vârstă. Odaia aceasta, cu lambriuri sculptate şi ferestre care dădeau spre Piaţa Nethvin, era mai bună decât cea de la Coroana din Maredo pe care o abandonase. Pernele puse unele peste altele lângă el erau umplute cu fulgi de gâscă, patul avea un baldachin cu broderii şi draperii, iar oglinda de deasupra ligheanului pentru spălat nu avea nici măcar o pată. Buiandrugul de deasupra şemineului din piatră avea câteva

sculpturi simple. Era o odaie potrivită pentru un negustor prosper. El se bucura că se gândise să ia suficienţi galbeni când plecase din Cairhien. Renunţase la obiceiul de a avea prea mulţi la el. Dragonului Renăscut i se oferea totul. Totuşi, el ar fi putut obţine o odaie doar cântând la fluier. Cântecul se numea *Bocet după Noaptea Lungă,* iar el nu îl mai auzise până atunci, însă Lewis Therin îl auzise. Era precum talentul la desen. Rand era de părere că asta ar trebui să îl înspăimânte, sau să îl înfurie, însă el şedea şi cânta în vreme ce Lews Therin plângea.

— Lumină, Rand, bombăni Min, ai de gând să stai şi să sufli în chestia aia?

Poalele i se legănau în timp ce se plimba încoace şi-ncolo pe covorul de pe pardoseală. Legătura cu ea, cu Elayne şi cu Aviendha se simţea ca şi când el nu ar fi ştiut niciodată altceva şi nici nu îşi dorise. Respira şi era legat de ele; ambele erau lucruri cât se poate de fireşti.

— Dacă ea va spune un cuvânt greşit unde poate fi auzită, dacă l-a spus deja... *Nu* am să îngădui nimănui să te azvârle în temniţă din cauza Elaidei!

Nu simţise niciodată legătura cu Alanna astfel. Aceasta nu se schimbase, nu în sine, însă, din acea zi din Caemlyn, legătura cu Alanna îi păruse din ce în ce mai mult o intruziune, un străin care privea peste umărul lui, o pietricică în cizma lui.

— *Chiar* trebuie să cânţi la chestia aia? Mă face să plâng şi îmi dă fiori în acelaşi timp. Dacă ea te va pune în pericol...!

Scoţându-şi un pumnal ascuns în mâneca largă, ea îl flutură ţinându-l strâns în pumn.

El îşi luă fluierul de la gură şi o privi în tăcere. Era roşie la faţă şi, rânjind brusc, îl azvârli, iar lama se înfipse în uşă, vibrând.

— Ea este acolo, zise el, arătând cu fluierul. În mod inconştient, el mişcă instrumentul, care parcă o urmărea pe Alanna. Va fi aici în scurt timp.

Ea fusese în Far Madding din ziua precedentă, iar el nu putea înţelege de ce ea aşteptase până în acel moment. Alanna reprezenta un amestec de emoţii în mintea lui: agitată şi precaută, îngrijorată şi hotărâtă şi, mai presus de orice, furioasă. O furie pe care abia o ţinea în frâu.

— Dacă preferi să nu fii aici, poţi aştepta...

Min scutură cu putere din cap. Lângă amestecul de emoţii care o reprezenta pe Alanna se afla amestecul de emoţii care o reprezenta pe ea. Şi ea fierbea din cauza îngrijorării şi a furiei, însă dragostea strălucea ca o rază ori de câte ori se uita la el şi, de cele mai multe ori, şi atunci când n-o făcea. Şi teama era un sentiment la fel de puternic, deşi încerca să îl ascundă.

El îşi duse fluierul la buze din nou şi începu să intoneze *Negustorul beat.* Era un cântec suficient de vesel ca să îi binedispună şi pe morţi. Lews Therin rânjea la el.

Min îl privea cu atenţie, cu braţele încrucişate pe piept, apoi, brusc, îşi smuci rochia, potrivindu-şi-o pe şolduri. Oftând, el îşi luă fluierul de la buze şi aşteptă. Atunci când o femeie îşi ajusta veşmintele fără niciun motiv, era ca şi când un bărbat strângea curelele armurii şi verifica chinga şeii; urma să dezlănţuie o tiradă, iar dacă încercai să fugi, erai doborât ca un câine. Acum, Min era la fel de hotărâtă ca Alanna, sori gemeni care străluceau într-un colţ al minţii lui.

— Nu vei mai vorbi despre Alanna până când ea nu va ajunge aici, zise ea pe un ton ferm, de parcă el fusese cel care insistase.

Determinarea şi teama erau mai puternice acum ca înainte şi, deşi erau mereu înăbuşite, acestea continuau să iasă la suprafaţă.

— Desigur, soţie, dacă asta doreşti, răspunse el, plecându-şi capul după cum era moda în Far Madding.

Ea pufni zgomotos.

— Rand, îmi place de Alivia. Chiar îmi place, cu toate că o necăjeşte pe Nynaeve. Cu un pumn proptit în şold, Min se aplecă în faţă şi arătă cu un deget spre el. Dar are să te omoare.

Ea rosti apăsat fiecare cuvânt.

— Ai zis că ea mă va ajuta să mor, zise el încet. Acestea au fost cuvintele tale.

Cum se va simţi înainte să moară? Va simţi tristeţe pentru că trebuia să le părăsească pe ea, pe Elayne şi pe Aviendha. Tristeţe pentru suferinţa pe care le-o pricinuise. I-ar plăcea să îşi revadă tatăl înainte să i se apropie sfârşitul. În afară

de asta, el mai că credea că moartea va fi o eliberare.

„Moartea este o eliberare, zise Lews Therin cu ardoare, îmi *doresc* moartea. Meritǎm moartea!”

— A mă ajuta să mor nu este acelaşi lucru cu a mă ucide, continuă Rand. Acum, el se pricepea foarte bine să ignore vocea. Asta dacă nu te-ai răzgândit referitor la ce-ai văzut.

Min îşi aruncă mâinile în aer, exasperată.

— Am văzut ce-am văzut şi ce ţi-am spus, dar să mă înghită Puţul Osândei dacă pot face vreo diferenţă. Şi nu înţeleg de ce crezi că ar exista una!

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mor, Min, zise el pe un ton răbdător.

Îi spuseseră cei pe care trebuia să îi creadă. Ca să trăieşti, trebuie să mori. El încă nu înţelegea tâlcul acestor cuvinte, însă realitatea era cruntă. Aşa cum păreau să spună şi Profeţiile Dragonului, el trebuia să moară.

— Nu prea devreme, sper. Nu am de gând să fie prea devreme. Îmi pare rău, Min. N-ar fi trebuit să te las să mă legi.

Însă el nu fusese suficient de puternic ca să refuze, aşa cum nu fusese suficient de puternic ca să o alunge. Era prea slab pentru ceea ce urma să înfăptuiască. Simţea nevoia să bea în timpul iernii până când inima iernii se va transforma într-o după-amiază de duminică.

— Dacă n-ai fi făcut-o, te-am fi imobilizat şi-am fi creat oricum legătura.

El hotărî că era mai bine să nu întrebe cu ce ar fi fost mai diferit faţă de ceea ce făcuse Alanna. Cu siguranţă, ea vedea o diferenţă. Urcându-se cu genunchii pe pat, ea îi luă faţa în mâini.

— Ascultă-mă, Rand al’ Thor. N-am să te las să mori. Iar dacă vei face asta în ciuda mea, am să te urmez şi am să te aduc înapoi.

Dintr-odată, un val de amuzament străpunse seriozitatea minţii sale. În vocea ei se simţea o notă uşor glumeaţă.

— Apoi am să te aduc să trăieşti aici. Am să-ţi las părul să crească până la talie şi-

am să ţi-l prind cu agrafe cu piatra lunii.

El îi zâmbi. Ea încă reuşea să îl facă să zâmbească.

— N-am auzit niciodată de o soartă mai rea ca moartea, dar cred că se potriveşte.

Cineva bătu la uşă, iar Min încremeni, îngână numele Alannei ca pe o întrebare tăcută. Rand încuviinţă din cap şi, spre mirarea lui, Min îl împinse pe grămada de perne şi se aruncă peste el. Zvârcolindu-se, ea îşi ridică capul, iar el îşi dădu seama că ea încerca să se privească în oglinda de deasupra spălătorului. În cele din urmă, ea îşi găsi o poziţie care îl conveni şi rămase întinsă jumătate peste el, cu o mână în spatele grumazului lui, iar cu cealaltă lângă faţa care i se odihnea pe pieptul lui.

— Intră! strigă ea.

Cadsuane intră în odaie şi se opri, privind încruntată pumnalul înfipt în uşă. Purtând o rochie din lână fină verde-închis şi o mantie căptuşită cu blană şi prinsă la grumaz cu o broşă din argint, ea ar fi putut trece cu uşurinţă drept negustoreasă înstărită sau proprietara unei bănci, deşi păsările, şi peştii aurii, şi stelele, şi lunile care atârnau din cocul ei cărunt din vârful capului ar fi fost un lucru extravagant pentru oricare din ele. Nu purta inelul cu Marele Şarpe, părând că îşi dădea toată osteneala ca să treacă neobservată.

— V-aţi certat, copii? îi întrebă ea cu blândeţe.

Rand aproape că îl simţea pe Lews Therin cum rămâne nemişcat, asemenea unei pisici de munte care se ghemuia în umbră. Lews Therin era aproape la fel de precaut ca el când venea vorba despre această femeie.

Îmbujorată, Min sări în picioare, netezindu-şi furioasă poalele.

— Ai spus că e ea! zise ea pe un ton acuzator, tocmai în momentul în care intră Alanna.

Cadsuane închise uşa.

Alanna îi aruncă o singură privire lui Min, apoi şi-o fixă asupra lui Rand. Fără să îşi ia ochii negri de la el, îşi desprinse mantia şi o azvârli pe unul din cele două scaune

care se aflau în odaie, îşi puse mâinile pe poalele cenuşii-închis şi le strânse în pumni. Nici ea nu purta inelul cu Marele Şarpe. Din clipa în care privirea ei se îndreptă spre el, legătura fu străbătută de un sentiment de bucurie. Toate celelalte sentimente erau prezente – agitaţia, furia –, însă el nu se aşteptase ca ea să simtă bucurie!

Rămânând în continuare întins pe spate, el îşi luă fluierul şi începu să se joace cu el.

— Ar trebui să mă mire faptul că te văd, Cadsuane? Apari prea des când nu vreau să te văd ca să fie pe placul meu. Cine te-a învăţat cum să călătoreşti?

Asta trebuie să fi fost. O clipă, Alanna fusese doar o conştientizare vagă într-un colţ al minţii lui, iar în clipa următoare ea prinse viaţă în gândul lui. La început, el crezuse că şi ea învăţase cumva cum să călătorească, dar văzând-o pe Cadsuane, el ştiu mai bine.

Alanna strânse din buze şi chiar şi Min părea să dezaprobe. Una transmitea trăiri agitate prin legătura cu străjerul, iar cealaltă, doar furie amestecată cu încântare. De ce simţea Alanna *bucurie?*

— Văd că ai rămas la fel de bădăran, zise Cadsuane pe un ton sec. Nu cred că am nevoie de permisiunea ta ca să vizitez locul în care m-am născut, băiete. Cât despre călătorie, nu este treaba ta unde sau când am învăţat asta. Desfăcându-şi mantia, vârî acul broşei în cingătoare, la îndemână, şi îşi împături mantia pe un braţ ca şi când grija de nu o şifona era mai importantă decât cea pentru el. În vocea ei se simţea o oarecare iritare. M-ai îngreunat cu o grămadă de tovarăşe de călătorie, într-un fel sau altul. Alanna a fost atât de nerăbdătoare să te vadă, încât doar o inimă de piatră ar fi putut refuza să o aducă aici, iar Sorilea mi-a zis că unele dintre celelalte, care ţi-au jurat supunere, nu vor fi bune de nimic până când nu li se va îngădui să o însoţească pe Alanna, aşa că am sfârşit prin ale aduce şi pe Nesune, Sarene, Erian, Beldeine şi Elza. Ca să nu mai pomenesc de Harine, de sora ei şi spadasinul ăla al ei. N-a ştiut dacă să leşine, să ţipe sau să muşte pe cineva când a aflat că Alanna urma să plece în căutarea ta. Apoi mai sunt cei trei amici ai tăi în haine negre. Nu ştiu cât de nerăbdători sunt să te vadă, dar sunt şi ei aici. Ei bine, acum că te-am găsit, le pot trimite la tine pe femeile din neamul oamenilor mării şi pe surori şi să te las să-ţi baţi tu capul cu ele.

Rand sări în picioare, bombănind o înjurătură.

— Nu! Ţine-le departe de mine!

Ochii negri ai Cadsuanei se îngustară.

— Te-am avertizat şi altă dată să ai grijă cum vorbeşti; n-am să o fac din nou. Ea îl mai privi o clipă încruntată, apoi încuviinţă ca şi când ar fi crezut că el îşi învăţase lecţia. Şi-acum, ce te face să crezi că poţi să-mi spui ce să fac, băiete?

Rand abia se stăpânea. Aici, nu putea da porunci. Cadsuanei nu îi putea porunci niciunde. Min spunea că el avea nevoie de femeie, că aceasta îl va învăţa ceva necesar, însă asta îl făcea să se simtă încă şi mai agitat când se afla în preajma ei.

— Vreau să-mi termin treaba aici şi să plec repede, zise el, în cele din urmă. Dacă le vei spune, măcar asigură-te că vor înţelege că nu îmi permit să le las să se apropie de mine, nu până când voi fi pregătit să plec.

Femeia îl privi, arcuindu-şi o sprânceană, şi aştepă iar el trase aer în piept. De ce femeia îngreuna întotdeauna lucrurile?

— Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă nu îi vei spune niciuneia unde mă aflu. El adăugă fără tragere de inimă: Rogu-te.

Min dădu drumul la aer de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia până atunci.

— Prea bine, zise Cadsuane după o clipă. Ştii cum să te porţi atunci când îţi dai osteneala, chiar dacă zici că ai avea o durere de dinţi. Bănuiesc că pot să-ţi păstrez secretul, pentru moment. Unele nici măcar nu ştiu că eşti în oraş. Ah, da. Ar trebui să ştii că Merise l-a legat pe Narishma, Corele îl are pe Damer, iar Hopwil al tău îi aparţine lui Daigian.

Ea rosti aceste cuvinte ca şi când ar fi fost doar o informaţie lipsită de importanţă pe care ar fi putut-o omite cu uşurinţă.

El nu se mai osteni să înjure în şoaptă, iar palma pe care Cadsuane i-o dădu cu toată forţa mai că îi dislocă falca. Văzu doar pete negre dinaintea ochilor. Una din celelalte două femei suspină.

— Ţi-am spus doar, zise Cadsuane pe un ton liniştit. Gata cu avertismentele.

Min făcu un pas spre el, iar Rand scutură încet din cap. Acest lucru îl ajută să scape de petele negre. Voia să îşi frece falca, însă îşi ţinu mâinile pe lângă corp. Fu nevoit să se forţeze să nu strângă în mână fluierul. Cât despre Cadsuane, aceasta se comporta de parcă nici nu i-ar fi tras acea palmă.

— De ce ar accepta Flinn şi ceilalţi să fie legaţi? vru el să ştie.

— Întreabă-i când îi vei vedea, răspunse ea. Min, cred că Alanna vrea să rămână singură cu el o vreme, întorcându-se spre uşă fără să aştepte răspunsul lui Min, ea adăugă: Alanna, te aştept jos, în Salonul Femeilor. Nu zăbovi prea mult. Vreau să mă întorc la palat. Min?

Min îi aruncă o privire duşmănoasă Alannei. Îi aruncă o privire duşmănoasă şi lui Rand. Apoi îşi aruncă mâinile în aer şi ieşi în urma Cadsuanei, bombănind. Trânti uşa în urma ei.

— Îmi plăceai mai mult când aveai părul tău. Alanna îşi încrucişă braţele pe piept şi îl iscodi cu privirea. Furia şi bucuria se împleteau în legătură. Am nădăjduit că dacă voi fi aproape de tine, va fi mai bine, dar eşti în continuare ca o piatră în capul meu. Chiar şi acum, când mă aflu în faţa ta, nu-mi dau seama dacă eşti supărat sau nu. Chiar şi aşa, e mai bine că mă aflu aici. Nu-mi place să stau prea mult timp departe de un străjer.

Rand o ignoră atât pe ea, cât şi valul de bucurie care străbătea legătura.

— Ea nu a întrebat de ce am venit în Far Madding, zise Rand încet, zgâindu-se la uşă de parcă ar fi putut-o vedea pe Cadsuane prin lemn. Sigur, ea trebuie să se fi întrebat. Tu i-ai spus că sunt aici, Alanna. Sigur tu i-ai spus. Ce s-a întâmplat cu legământul pe care l-ai făcut?

Alanna inspiră adânc, apoi răspunse după o clipă.

— Cred că pe Cadsuane nu o interesează nici cât negru sub unghie de tine, izbucni ea. Îmi ţin legământul cât pot de bine, însă mi-e foarte greu să fac asta din cauza ta. Vocea ei începu să se înăsprească, iar furia se simţi mai tare prin legătură. I-am jurat credinţă unui bărbat care pleacă şi mă dă uitării. Cum aş putea să-ţi slujesc? Şi mai important, ce-ai făcut? Străbătând încăperea, ea se opri şi se zgâi la el, furia arzând în ochii ei. Ai făcut ceva, ştiu. Am zăcut inconştientă trei zile! Ce-ai făcut?

— Am hotărât că dacă tot voi fi legat, măcar să fie de cineva căruia să-i îngădui să facă asta. El abia apucă să-i prindă mâna, care ateriza spre obrazul lui. O palmă mi-a fost suficientă pe ziua de azi.

Ea îl privi cu dușmănie, cu dinții dezveliți de parcă ar fi fost pregătită să-l muște de grumaz. Acum, legătura era străbătută doar de sentimente de furie și indignare, care se transformau în niște pumnale.

— Ai îngăduit altcuiva să te *lege?* mârâi ea. Cum îndrăznești! Oricine ar fi ea, ne vom vedea la judecată! Voi avea grijă să fie *biciuită!* Tu ești al meu!

— Asta pentru că m-ai *luat,* Alanna, zise el pe un ton rece. Dacă ar afla mai multe surori, tu ai fi cea biciuită.

Cândva, Min îi spusese că se putea încrede în Alanna, că le văzuse pe Verzi și pe alte patru surori „în mâna lui". El se încredea în ea, într-un mod ciudat, cu toate acestea, era și în mâna Alannei, deși nu își dorea asta.

— Eliberează-mă și-am să neg că s-a întâmplat vreodată. Nici măcar nu știuse că acest lucru era posibil până când Lan nu îi povestise despre el însuși și Myrelle. Eliberează-mă și-am să te eliberez și eu de legământ.

Furia mistuitoare care curgea prin legătură se mai estompă, fără să dispară de tot, însă fața ei deveni calmă, iar vocea, blândă.

— Mă strângi prea tare de încheietură.

El știa asta. Simțea durerea prin legătură. Îi dădu drumul, iar ea începu să își maseze încheietura în mod exagerat, căci durerea pe care o simțise el nu fusese chiar atât de mare. Continuând să își frece încheietura, se așeză picior peste picior pe cel de-al doilea scaun. Părea să fie îngândurată.

— M-am gândit să mă eliberez de tine, zise ea, într-un final. Am visat la asta. Ea schiță un zâmbet șiret. Ba chiar am rugat-o pe Cadsuane să-mi îngăduie să îi dau legătura ei. Îți dai seama cât de disperată am fost dacă i-am cerut așa ceva. Dacă există cineva care poate să te stăpânească, atunci Cadsuane este aceea. Doar că ea a refuzat. A fost mânioasă că am sugerat una ca asta fără să te întreb, indignată, și chiar dacă ai fi fost de acord, ea tot ar fi refuzat. Ea își desfăcu brațele. Așadar, ești al meu. Deși expresia de pe fața ei nu se schimbă, prin legătură se simți din nou

bucuria când ea rosti aceste cuvinte. Indiferent cum te-am dobândit, tu eşti străjerul meu, iar eu am o responsabilitate. O simt înlăuntrul meu la fel de puternică precum legământul pe care l-am făcut de a-ţi da ascultare. La fel de puternică. Aşadar, n-am să te dau pe mâna alteia până când nu voi şti că aceasta poate să te stăpânească cum se cuvine. Cine te-a legat? Dacă este capabilă, te voi lăsa ei.

Numai gândul că Cadsuane ar fi putut primi legătura cu el îl făcu pe Rand să simtă fiori pe şira spinării. Alanna nu reuşise niciodată să îl controleze prin intermediul legăturii, iar el nu credea că vreo soră era în stare de asta, însă când venea vorba de Cadsuane, el nu voia să-şi asume vreun risc. Lumină!

— Ce te face să crezi că ei nu-i pasă de mine? întrebă el în loc să răspundă la întrebarea Alannei. Cu sau fără încredere, nimeni nu va afla acest răspuns cât timp asta va depinde de el.

Ceea ce făcuseră Elayne, Min şi Aviendha o fi fost îngăduit de legea Turnului Alb; cu toate acestea, aveau lucruri mai rele de care să se teamă decât pedeapsa din partea celorlalte surori aes sedai dacă se afla că ele erau legate astfel de el. Aşezându-se pe marginea patului, îşi întoarse fluierul în mâini.

— Doar pentru că a refuzat legătura cu mine? Poate că nu este la fel de nepăsătoare ca tine în privinţa consecinţelor. M-a vizitat în Cairhien şi a zăbovit mai mult decât ar fi explicat orice motiv, în afară de mine. Ar trebui să cred că ea s-a decis, pur şi simplu, să viziteze nişte prieteni când întâmplarea face ca eu să mă aflu aici? Te-a adus la Far Madding ca să-mi poată da de urmă.

— Rand, în fiecare zi a vrut să ştie unde te afli, zise Alanna pe un ton dispreţuitor, dar mă-ndoiesc că există vreun cioban în Seleisin care să nu se întrebe unde eşti. Toată *lumea* vrea să ştie. Ştiam că te afli departe, la miazăzi, şi că nu te-ai mişcat de zile întregi. Gata. Când am aflat că ea şi Verín vor veni aici, a trebuit să o implor – să o implor în genunchi! – înainte ca ea să-mi îngăduie să o însoţesc. Eu, una, n-am ştiut că te afli aici până când nu am pătruns prin poarta deschisă pe dealurile de deasupra oraşului. Până în acel moment, credeam că va trebui să călătoresc aproape până în Tear ca să dau de tine. Cadsuane m-a învăţat asta, atunci când am venit aici, aşa că să nu crezi că vei putea scăpa la fel de uşor de mine pe viitor.

Cadsuane o învăţase pe Alanna să călătorească? Asta tot nu îi spunea cine o învăţase pe Cadsuane. Nu că ar fi avut vreo importanţă.

— Damer şi ceilalţi doi s-au lăsat legaţi? Sau surorile alea i-au luat, pur şi simplu, aşa cum ai făcut şi tu cu mine?

Ea se înroşi puţin în obraji, însă vocea îi era calmă.

— Am auzit-o pe Merise întrebându-l pe Jahar. El a avut nevoie de două zile ca să accepte şi, din câte ştiu eu, ea n-a insistat niciodată. Nu pot vorbi în numele celorlalte şi, după cum a zis şi Cadsuane, n-ai decât să le întrebi. Rand, trebuie să înţelegi că acelor bărbaţi le era teamă să se întoarcă în acest „Turn Negru" al tău. Ea strâmbă cu amărăciune din buze când rosti aceste cuvinte. Le era teamă că vor fi învinuiţi pentru atacul asupra ta. Dacă vor fugi, atunci vor fi vânaţi, fiind consideraţi dezertori. Înţeleg că aceasta este porunca ta? Unde altundeva ar putea merge, dacă nu la surorile aes sedai? Şi este bine că au făcut asta. Ea zâmbi de parcă tocmai ar fi văzut ceva minunat, în vocea ei simţindu-se încântarea. Rand, Damer a găsit o cale de a tămădui chiar dacă eşti ferecat! Lumină, nici nu pot rosti acest cuvânt fără să nu-mi îngheţe limba. Le-a tămăduit pe Irgain, pe Ronaille şi pe Sashalle. Ţi-au jurat credinţă şi ţie, la fel ca toate celelalte.

— Cum adică, toate celelalte?

— Adică toate surorile prinse de aieli. Chiar şi Roşiile. Ea părea să creadă doar pe jumătate toate astea, şi aşa ar fi trebuit, însă neîncrederea se topi, înlocuită fiind de intensitate atunci când ea îşi puse ambele picioare pe pardoseală şi se aplecă spre el, cu privirea aţintită asupra lui. Fiecare a jurat şi-a acceptat pedeapsa pe care le-ai dat-o Nesunei şi celorlalte, primele cinci care au jurat. Cadsuane nu are încredere în ele. Nu le-ar îngădui să aducă cu ele pe niciunul dintre străjerii lor. Trebuie să recunosc că am fost nesigură la început, dar cred că *poţi* avea încredere în ele. Ţi-au jurat credinţă. Ştii ce înseamnă asta pentru o soră. Nu poţi rupe un legământ, Rand. Nu se poate.

Până şi Roşiile... El fusese surprins atunci când acele prime cinci captive îi juraseră credinţă. Elaida le trimisese ca să îl răpească, iar ele o făcuseră. El fusese convins că faptul că era *ta'veren* înlesnise acest lucru, însă nu făcu decât să schimbe soarta, să transforme în realitate ceea ce s-ar fi putut întâmpla o dată

într-un milion de ani. Era greu de crezut că o Rosie ar fi jurat credinţă vreodată unui bărbat care putea conduce Puterea.

— Ai nevoie de noi, Rand. Ridicându-se în picioare, ea se mişcă de parcă ar fi dat să măsoare încăperea, dar, în schimb, rămase pe loc privindu-l, fără să clipească. Îşi netezea poalele cu mâinile de parcă nu îşi dădea seama ce făcea. Ai nevoie de sprijinul surorilor aes sedai. Fără el, vei fi nevoit să cucereşti fiecare naţiune, iar până acum nu te-ai descurcat prea bine. Poate tu consideri rebeliunea din Cairhien ca fiind încheiată, dar nu toată lumea este încântată de faptul că l-ai numit pe Dobraine logofătul tău. Foarte mulţi s-ar putea să se întoarce la Toram Riatin, dacă acesta îşi va face din nou apariţiţia. Înaltul Senior Darlin stă confortabil în Stâncă, din câte am auzit, fiind numit logofătul tău în Tear, dar rebelele de acolo n-au dat buzna din Haddon Mirk ca să îl sprijine. Cât despre Andor, Elayne Trakand ar putea spune că te va sprijini odată ce va urca pe tron, însă ţi-a scos soldaţii din Caemlyn şi sunt gata să port clopoţei în Mana Pustiitoare dacă ea îi va lăsa să rămână în Andor odată ce va fi reuşit să obţină tronul. Surorile îţi pot fi de ajutor. Elayne ne va da ascultare. Rebelele din Cairhien şi din Tear vor asculta. Turnul Alb opreşte războaie şi pune capăt rebeliunilor de trei mii de ani. S-ar putea să nu-ţi convină târgul pe care Rafela şi Merana l-au negociat cu Harine, dar au obţinut tot ce ai cerut. Lumină, omule, lasă-ne să te ajutăm!

Rand încuviinţă încet din cap. Faptul că femeile aes sedai îi juraseră credinţă păruse doar un mod de a impresiona lumea cu puterea lui. Teama că acestea l-ar putea manipula ca să-şi atingă scopurile îl orbise. Lui nu îi plăcea să recunoască acest lucru. Fusese un prost.

„Un bărbat care are încredere în oricine este un prost, zise Lews Therin, şi un bărbat care n-are încredere în nimeni este un prost. Cu toţii suntem proşti, dacă trăim suficient de mult”. Mai că părea întreg la minte.

— Întoarce-te în Cairhien, zise el. Spune-le Rafelei şi Marenei că vreau să vorbească cu rebelele din Haddon Mirk. Spune-le să le ia şi pe Bera şi pe Faeldrin.

Pe lângă Alanna, acestea erau alte patru surori în care Min îi spusese că se putea încrede. Ce zisese Min despre celelalte cinci pe care Cadsuane le adusese? Că fiecare îi va sluji lui în felul ei. Acesta nu era încă un argument suficient de puternic.

— Vreau ca Darlin Sisnera să fie logofătul meu, iar legile pe care le-am dat să rămână neschimbate. Ele pot negocia orice altceva atâta vreme cât vor pune capăt rebeliunii. După aceea... Ce s-a întâmplat?

Alannei îi pică faţa şi se aşează bosumflată pe scaunul ei.

— Am bătut atâta drum, iar acum tu mă alungi din nou. Presupun că e mai bine aşa, având în vedere că fata aia este aici. Oftă. Habar n-ai prin câte am trecut în Cairhien, ascunzând legătura doar atât cât să nu mă mai ţină trează toată noaptea ceea ce făceaţi voi. Este mult mai greu decât să ascunzi legătura cu totul, însă mie nu-mi place să pierd legătura de tot cu străjerii mei. Doar că, dacă mă întorc în Cairhien, va fi la fel de rău. Rand îşi drese glasul.

— Asta vreau să faci.

El descoperise că femeile vorbeau mult mai deschis despre unele lucruri decât bărbaţii, însă era şocant atunci când o făceau. El nădăjduia că Elayne şi Aviendha ascundeau legătura atunci când el făcea dragoste cu Min. Atunci când cei doi împărţeau aşternuturile, nu mai exista nimeni în afară de ea, la fel cum fusese şi cu Elayne. Cu siguranţă nu voia să vorbească despre asta cu Alanna.

— S-ar putea să termin şi eu aici până vei termina şi tu în Cairhien. Dacă nu... Dacă nu, atunci te poţi întoarce aici. Dar va trebui să te ţii departe de mine până când îţi voi spune eu.

Chiar şi cu această restricţie, ea fu din nou cuprinsă de bucurie.

— N-ai de gând să-mi spui cine te-a legat, nu-i aşa? Ea oftă, iar el dădu negativ din cap. Ar fi mai bine să plec. Ridicându-se în picioare, îşi luă mantia şi şi-o aşeză peste braţ. Cadsuane nu este prea răbdătoare. Sorilea i-a poruncit să aibă grijă de noi ca o cloşcă şi asta şi face. În felul ei. Când ajunse în dreptul uşii, se opri pentru o ultimă întrebare: De ce te *afli* aici, Rând? Poate Cadsuanei nu-i pasă, dar mie, da. Voi păstra secretul, dacă doreşti. Eu n-am putut niciodată să stau într-un *stedding* mai mult de câteva zile. De ce eşti dispus să zăboveşti aici, unde nici măcar nu poţi simţi Izvorul?

— Poate că pentru mine nu este chiar atât de rău, minţi el.

El îşi dădu seama că ei îi putea spune. Avea încredere că ea îi va păstra secretul,

însă ea îl vedea ca pe străjerul ei şi era Verde. Nicio explicaţie nu ar fi convins-o să îl lase să se descurce singur, iar în Far Madding, nici ea nu s-ar fi putut apăra mai bine decât Min.

— Pleacă, Alanna. Am irosit destul timp.

Odată ce ea plecă, el îşi lipi din nou spatele de perete şi începu să pipăie fluierul. Dar, în loc să cânte, căzu pe gânduri. Min îi spuse că el avea nevoie de Cadsuane, dar aceasta nu era interesată de el; îl considera un ciudat. Un tip ciudat lipsit de maniere. El trebuia să-i stârnească interesul cumva. Dar cum, Lumină, avea să facă asta?

Verín coborî anevoie din lectică în curtea palatului lui Aleis. Pur şi simplu, nu avea construcţia necesară pentru a încăpea în chestiile alea, însă lecticile erau cea mai rapidă cale de a te deplasa prin Far Madding. Trăsurile se împotmoleau în mulţime mai devreme sau mai târziu şi nu o puteau duce în locurile unde voia ea să ajungă. Vântul umed care bătea dinspre lac începea să devină din ce în ce mai rece pe măsură ce se lăsa înserarea, însă ea îşi lăsă mantia în bătaia vântului când scotoci în săculeţ ca să scoată doi bănuţi pe care să-i dea cărăuşilor. Fireşte că nu trebuia să facă asta, din moment ce aceştia erau băieţii lui Aleis, însă Eadwina nu va afla despre asta. Nici ei n-ar fi trebuit să-i accepte, dar argintii dispărură într-o clipită în hainele lor, iar cel mai tânăr dintre cei doi, un individ chipeş între două vârste, chiar făcu o plecăciune teatrală înainte ca să ridice lectica şi să o ia la trap spre grajd, o clădire joasă, ridicată într-un colţ al zidului din faţă. Verín oftă. Un băiat între două vârste. Nu trecuse mult timp de când se afla în Far Madding şi începuse să creadă că nu plecase deloc. Trebuia să aibă grijă la asta. Putea fi periculos, mai ales dacă Aleis şi celelalte descopereau înşelătoria ei. Ea bănuia că mandatele pentru exilarea lui Verín Mathwin nu fuseseră niciodată anulate. Far Madding păstra tăcerea atunci când o aes sedai nu respecta legea, dar Consiliile nu aveau niciun motiv să se teamă de aes sedai şi, din propriile sale motive, Turnul, la rândul lui, păstra tăcerea în acele rare ocazii când vreo soră era biciuită pentru a îndrepta o greşeală comisă. Ea nu avea nici cea mai mică intenţie să devină următorul motiv pentru care Turnul să păstreze tăcerea.

Palatul lui Aleis nu era o simplă parte a Palatului Soarelui sau a Palatului Regal din Andor sau a oricărui dintre palatele din care domneau regii şi reginele. Era

proprietatea ei, dar nu avea nicio legătură cu faptul că era Primă Consilieră. Alte palate, mai mari sau mai mici, stăteau înşiruite de o parte şi de cealaltă, fiecare fiind împrejmuit de un zid înalt, exceptând capătul unde Culmile, singurul loc de pe întreaga insulă care aducea cu un deal, se terminau printr-un mal abrupt. Cu toate acestea, palatul nu era mic. Femeile Barsalla se ocupaseră de negoţ şi de politică încă de pe vremea când oraşul se numea Fel Moreina. Pasarele cu coloane înalte înconjurau palatul Barsalla la ambele niveluri, iar marmura albă acoperea cea mai mare parte din perimetrul împrejmuit.

Ea o găsi pe Cadsuane într-un salon care ar fi oferit o privelişte frumoasă spre lac dacă draperiile nu ar fi fost trase pentru a păstra căldura focului care ardea în şemineul mare din marmură. Cadsuane şedea pe un scaun, cu coşul ei cu ghemuri aşezat pe o măsuţă încrustată de lângă ea, şi cosea calmă la gherghef. Nu era singură. Verín îşi aşeză mantia pe spătarul unui scaun şi se aşeză pe un altul, aşteptând.

Elza abia dacă îi aruncă o privire. Sora Verde, a cărei faţă era de obicei plăcută, stătea pe covor în faţa Cadsuanei părând mânioasă, căci era roşie la faţă, iar ochii îi scăpărau. Elza era mereu foarte conştientă unde îi era locul faţă de celelalte surori, poate prea conştientă. Ea trebuie să fi fost extrem de agitată pentru a o ignora pe Verín şi a o înfrunta pe Cadsuane.

— Cum ai putut-o lăsa să plece? o întrebă ea pe Cadsuane. Cum îl vom găsi fără ea?

Ah, deci asta era.

Cadsuane nu îşi ridică ochii de la gherghef şi continuă să coasă.

— Poţi aştepta până când ea se va întoarce, zise ea pe un ton calm.

Elza îşi strânse pumnii pe lângă corp.

— Cum poţi fi atât de calmă? o întrebă ea. El este Dragonul Renăscut! Locul acesta ar putea fi o capcană pentru el! Trebuie să...!

Ea strânse din dinţi când Cadsuane îşi ridică un deget. Doar atât făcut aceasta, dar venind din partea ei, gestul era suficient.

— Ţi-am suportat destul crizele, Elza. Poţi pleca. Acum!

Elza şovăi, însă nu avea de ales. Era încă roşie la faţă când făcu o plecăciune, strângându-şi în pumni poalele verzi-închis, apoi ieşi cu paşi hotărâţi din salon fără să mai zăbovească.

Cadsuane îşi puse ghergheful în poală şi se lăsă pe spate.

— Îmi pregăteşti un ceai, Verín?

Verín tresări puţin, fără să vrea. Cealaltă soră nu se uită nici măcar o dată în direcţia ei.

— Desigur, Cadsuane.

Pe o comodă cu patru picioare de lângă una dintre mesele laterale se afla un ceainic din argint cu ornamente bogate, care, din fericire, era încă fierbinte.

— A fost înţelept să-i îngădui Alannei să plece? întrebă ea.

— Nu puteam s-o opresc fără să nu-i spun băiatului mai multe decât ar trebui să ştie, nu? răspunse Cadsuane pe un ton sec.

Fără să se grăbească, Verín înclină ceainicul ca să toarne ceaiul într-o ceaşcă albastră din porţelan fin. Nu era porţelanul oamenilor mării, dar era şi acesta foarte fin.

— Ai habar de ce, dintre toate locurile, el a venit în Far Madding? Mai că mi-am înghiţit limba când mi-a trecut prin minte că motivul pentru care el s-a oprit să ţopăie de colo colo era pentru că se afla prin zonă. Dacă este vorba despre ceva periculos, poate ar trebui să încercăm să-l oprim.

— Verín, el poate să facă ce-i pofteşte inima, orice, atâta vreme cât va trăi ca să lupte în Tarmon Gai'don şi atâta vreme cât îi voi putea fi alături suficient de mult timp ca să-l învăţ să râdă şi să plângă din nou. Închizând ochii, îşi frecă tâmplele cu buricele degetelor şi oftă. Începe să fie de piatră, Verín, iar dacă el nu va învăţa din nou că este uman, nu va avea nicio importanţă dacă va câştiga sau va pierde Ultima Bătălie. Tânăra Min i-a spus că are nevoie de mine; mi-am dat seama de asta fără să-i stârnesc vreo bănuială. Dar trebuie să aştept să vină el la mine. Doar vezi că el ignoră vorbele Alannei şi ale celorlalte. Va fi şi aşa suficient de

greu să îl învăţ, chiar dacă o va cere. Nu se lasă îndrumat, crede că el trebuie să facă totul, să înveţe totul de unul singur, iar dacă eu nu îl voi pune la treabă, n-are să înveţe deloc. Mâinile în căzură pe ghergheful din poală. Se pare că am chef de mărturisiri în seara asta. Neobişnuit, pentru mine. Dacă te vei hotărî să-mi aduci odată ceaiul acela, s-ar putea să-ţi fac şi altele.

— Ah, da; fireşte. Grăbindu-se să umple o a doua ceaşcă, Verín strecură fiola mică înapoi în săculeţ, fără s-o deschidă. Era plăcut să fie, în sfârşit, sigură pe Cadsuane. Vrei şi miere? întrebă ea pe un ton confuz. Nu reuşesc niciodată să ţin minte.

CAPITOLUL 26
Aşteptări

Plimbându-se împreună cu Egwene pe iarba veştejită de pe pajiştea satului Emond's Field, Elayne era întristată din cauza schimbărilor. Egwene părea şocată de ele. Când apăruse prima oară în *Tel'aran'rhiod,* Egwenei îi atârna pe spate o coadă lungă şi era înveşmântată într-o rochie simplă din lână, ce să vezi, iar vârful pantofilor i se zăreau de sub poale atunci când păşea. Elayne bănuia că era genul de îmbrăcăminte pe care îl purtase pe vremea când trăise în Ţinutul celor Două Râuri. Acum, părul negru îi ajungea până la umeri, fiind prins într-o bonetă din dantelă fină, iar veşmintele ei erau la fel de elegante precum cele ale Elaynei – albastre şi bogate în broderii cusute cu fir de argint pe corsaj şi pe gulerul înalt, precum şi de-a lungul tivului şi al manşetelor. Condurii din catifea, cusuţi cu fire de argint, înlocuiau pantofii din piele groasă. Elayne era nevoită să se concentreze ca să nu îşi strice rochia de călărie din mătase verde, poate într-un mod stânjenitor,

însă pentru prietena ei schimbările erau, fără îndoială, voite.

Ea spera ca Rand să îndrăgească în continuare Emond's Field, deşi nu mai semăna cu satul în care crescuse împreună cu Egwene. Aici, în Lumea Viselor, nu existau oameni, dar totuşi era limpede că Emond's Field se transformase într-un orăşel important, un orăşel prosper, unde cel puţin una din trei case era construită din piatră fasonată, unele fiind înalte de trei etaje, iar mai multe având acoperişuri din ţigle în toate nuanţele curcubeului, care înlocuiau paiele. Unele străzi erau pavate cu piatră, care era nouă şi neuzată încă, iar oraşul era împrejmuit de un zid gros de piatră, cu turnuri şi porţi din fier specifice unui oraş din Ţinuturile de Hotar. Dincolo de ziduri existau mori şi gatere, o fierărie şi ateliere mari pentru ţesătorii de lână şi de covoare, iar în interiorul lor existau prăvălii conduse de fabricanţii de mobilier, de olari, de croitorese, de cuţitari şi de aurari şi de argintari, majoritatea dichisite precum cele pe care le întâlneai în Caemlyn, deşi unele cu arhitecturi care păreau să fie din Arad Doman sau Tarabon.

Aerul era răcoros, dar nu rece, iar pe pământ nu era nici urmă de zăpadă, cel puţin pentru moment. Aici, soarele era deasupra capului, deşi Elayne nădăjduia că era încă noapte în lumea reală. Avea nevoie să doarmă bine înainte să înfrunte dimineaţa. De câteva zile, se simţea mereu obosită; erau atât de multe de făcut şi avea atât de puţine ore la dispoziţie. Ele veniseră aici deoarece părea puţin probabil să existe vreo iscoadă în acel loc, însă Egwene pierduse vremea zgâindu-se la schimbările pe care le suferise locul unde se născuse. Şi Elayne avea motivele ei, în afară de Rand, pentru care voia să arunce o privire la Emond's Field. Problema, una dintre probleme, era că în lumea reală o oră putea însemna cinci sau zece ore în Lumea Viselor, însă la fel de uşor se putea întâmpla şi invers. În Caemlyn putea fi deja dimineaţă.

Oprindu-se la marginea pajiştii, Egwene privi în urmă la podul lat din piatră care se arcuia peste pârâul şerpuitor care curgea repede, al cărui izvor ţâşnea dintr-o stâncă cu suficientă forţă încât să doboare un om. În mijlocul pajiştii se afla o lespede uriaşă din marmură pe care erau sculptate nume, precum şi două catarge înalte pentru steaguri, a căror bază era din piatră.

— Un monument istoric, murmură ea. Cine şi-ar putea imagina aşa ceva în Emond's Field? Cu toate că Moiraine a spus că, odinioară, în acest loc s-a dat o mare bătălie, în timpul Războaielor Troloce, când Manetheren fusese distrus.

— Bătălia este consemnată în istoria pe care am studiat-o eu, zise Elayne încet, privind catargele goale.

Erau goale pentru moment. Ea nu simţea prezenţa lui Rand aici. Oh, el îi stăruia în minte la fel de mult ca Birgitte – un amestec compact de trăiri şi senzaţii fizice care era şi mai greu de interpretat acum, că el era departe, însă aici, în *Tel'aran'rhiod,* ea nu îşi dădea seama în ce direcţie se afla el. Ei îi lipsea această abilitate, oricât de măruntă ar fi fost. Îi era dor de el.

În vârful catargelor îşi făcură apariţia nişte steaguri care zăboviră doar atât cât să fluture leneş o singură dată. Suficient cât să poţi vedea un vultur roşu zburând peste un câmp albastru. Nu *un* vultur roşu; *Vulturul Roşu.* Odată, când vizitase acest loc în *Tel'aran'rhiod* împreună cu Nynaeve, ei i se păruse că îl zărise, însă hotărâse că se înşelase. Jupânul Norry începuse să o pună la punct. Ea îl iubea pe Rand, dar dacă cineva din locul în care crescuse el încerca să reînvie oraşul Menetheren, ea trebuia să afle, oricât de mult l-ar fi îndurerat pe el.

— Am aflat despre schimbări de la Bode Cauthon şi de la celelalte novice de acasă, continuă Egwene, privind încruntată casele din jurul pajiştii, dar nu mi-am imaginat una ca asta.

Majoritatea caselor erau din piatră. Un mic han rămăsese în picioare lângă fundaţia din piatră a unei clădiri mult mai mari, din mijlocul căreia se înălţa un stejar uriaş, însă ceea ce părea a fi un han mult mai mare era deja terminat în partea cealaltă a fundaţiei, iar pe tăblia care atârna deja deasupra uşii stătea scris „Arcaşii".

— Mă întreb dacă tatăl meu mai este primar. Dacă mama mea este bine? Dar sora mea?

— Ştiu că vrei să porneşti la drum cu oastea mâine, zise Elayne, dacă n-o fi deja mâine, dar sigur îţi vei rupe câteva ore ca să vizitezi acest loc odată ce vei ajunge în Tar Valon.

Călătoria facilita astfel de lucruri. Poate că şi ea ar trebui să trimită pe cineva la Emond's Field, dacă ar şti în cine putea să se încreadă pentru această misiune. Dacă putea să se lipsească de cineva în care avea încredere.

— Elayne, a trebuit sa dau porunca să fie biciuite femeile cu care am crescut

pentru că acestea nu cred că eu sunt Suprema Înscăunată Amyrlin sau dacă totuşi cred, pentru încalcă legile doar pentru că mă cunosc. Brusc, etola cu şapte dungi îi atârnă pe umeri. Asta până când ea o observă şi se strâmbă, apoi etola dispăru din nou. Nu cred că voi putea înfrunta Emond's Field ca Amyrlin, zise ea cu tristeţe în glas. Încă nu. Se scutură, iar vocea îi deveni fermă. Roata se învârte, Elayne, şi totul se schimbă. Trebuie să mă obişnuiesc cu asta. Mă *voi* obişnui cu asta. Vorbele ei semănau foarte mult cu cele ale lui Siuan Sanche, aşa cum vorbise în Tar Valon, înainte să se schimbe totul. Cu sau fără etolă, Egwene vorbea ca o Supremă Înscăunată Amyrlin. Eşti sigură că nu vrei să trimit câţiva dintre oştenii lui Gareth Bryne? Măcar să te ajute să să pui stăpânire pe Caemlyn.

Dintr-odată, ele fură înconjurate de o zăpadă strălucitoare, care le ajungea până la genunchi. Zăpada stătea în grămezi albe şi strălucitoare pe acoperişuri de parcă ar fi căzut din abundenţă. Nu era pentru prima oară când se întâmplase una ca asta şi, în loc să îşi imagineze mantii şi veşminte mai călduroase, ele refuzau, pur şi simplu, să se lase afectate de frigul neaşteptat.

— Nimeni nu va porni împotriva mea până la primăvară, zisc Elayne.

Oştirile nu mărşăluiau pe timp de iarnă dacă nu puteau profita de călătorie, precum oastea Egwenei. Zăpada îngreuna totul, la fel şi noroiul atunci când zăpada se topea. Oamenii aceia din Ţinuturile de Hotar îşi începuseră marşul spre miazăzi, gândindu-se, poate, că iarna nu va mai veni anul acesta.

— Şi apoi vei avea nevoie de toţi oştenii atunci când vei ajunge în Tar Valon.

Deloc surprinzător, Egwene dădu aprobator din cap, fără să repete oferta. În ciuda recrutărilor masive din ultima lună, Gareth Bryne tot nu avea mai mult de jumătate din oştenii de care îi spusese că va avea nevoie ca să cucerească Tar Valonul. Din spusele Egwenei, el era pregătit să înceapă cu ceea ce avea la dispoziţie, însă era limpede că ea era tulburată.

— Trebuie să iau nişte decizii grele, Elayne. Roata ţese după bunu-i plac, dar eu sunt cea care trebuie să decidă.

Fără să gândească, Elayne îşi croi drum prin zăpadă şi o îmbrăţişă pe Egwene. Cel puţin încercă să-şi croiască drum. Câd o strânse pe cealaltă femeie în braţe, zăpada dispăru, fără să lase nici măcar o pată udă pe rochiile lor. Cele două femei

se legănară, de parcă ar fi dansat, şi fură cât pe ce să cadă.

— Ştiu că vei lua decizia corectă, zise Elayne, râzând fără să vrea.

Egwene însă nu râse.

— Sper, răspunse ea pe un ton grav, căci, indiferent ce voi decide, vor muri oameni. O bătu uşor pe braţ pe Elayne. Ei bine, tu înţelegi cum e să iei astfel de decizii, nu-i aşa? Trebuie să ne întoarcem amândouă în paturile noastre. Şovăi înainte să continue. Elayne, dacă Rand va veni din nou la tine, trebuie să îmi aduci la cunoştinţă ce-ţi spune, dacă îţi va da vreun indiciu ce intenţionează să facă sau încotro se duce.

— Îţi voi spune ori de câte ori voi putea, Egwene.

Elayne se simţea oarecum vinovată. Ea îi spusese tot Egwenei – aproape tot –, dar nu şi că îl legase pe Rand, împreună cu Min şi Aviendha. Legea Turnului nu interzicea ceea ce făcuseră ele. Întrebările adresate cu mare grijă Vandenei lămuriseră acest lucru, însă nu era deloc limpede dacă era permis. Totuşi, auzise un mercenar arafellin pe care îl recrutase Birgitte zicând: „Ceea ce nu este interzis este îngăduit". Aceasta semăna cu una dintre vorbele de duh ale lui Lini, deşi se îndoia că doica ei ar fi fost atât de îngăduitoare. El te tulbură, Egwne. Mai mult decât de obicei, îmi dau seama. De ce?

— Am motiv să fiu tulburată, Elayne. Iscoadele îmi aduc zvonuri foarte îngrijorătoare. Sper să fie doar zvonuri, dar dacă nu sunt... În acel moment, semăna foarte mult cu o Supremă Înscăunată Amyrlin, o tânără scundă şi zveltă, care părea tare ca oţelul şi semeaţă ca un munte. În ochii ei negri şi pe faţă i se citea determinarea. Ştiu că îl iubeşti. Şi eu îl iubesc. Dar nu încerc să tămăduiesc Turnul Alb doar ca el să le poată înlănţui pe aes sedai ca pe nişte *damane.* Somn uşor şi vise plăcute, Elayne. Visele plăcute sunt mai preţioase decât îşi imaginează oamenii.

Zicând acestea, se întoarse în lumea reală.

Pentru o clipă, Elayne se zgâi la locul unde stătuse Egwene. La ce se referise? Rand n-ar face niciodată una ca asta! Din iubire pentru ea, n-ar face-o! Trase de acel nod tare ca piatra de la ceafă. Având în vedere faptul că el era atât de departe, acele vene aurii străluceau doar în amintire. Cu siguranţă că el n-ar face-o.

Tulburată la rândul ei, ieşi din vis şi pătrunse din nou în trupul ei care dormea.

Avea nevoie de somn, însă nici nu apucă bine să revină în trupul ei, că lumina soarelui îi căzu pe pleoape. Cât *era* ceasul? Avea întâlniri la care trebuia să participe, sarcini pe care trebuia să le ducă la bun sfârşit. Voia să doarmă luni la rând. Se lupta cu datoria, însă aceasta câştiga. O aştepta o zi plină. Fiecare zi era plină. Deschise ochii, simţindu-se obosită, de parcă n-ar fi dormit deloc. După fascicolul de lumină care pătrundea prin ferestre, soarele părea să fi răsărit de mult timp. Ar putea să rămână în pat. Datoria. Aviendha se mişcă în somn, iar Elayne o înghionti cu putere în coaste. Dacă trebuia să se trezească, atunci nici Aviendha nu avea să stea tolănită.

Aviendha se trezi tresărind, întinzându-se după pumnalul care se afla pe noptiera de lângă ea. Ea renunţă, înainte ca mâna ei să atingă mânerul negru din corn.

— Ceva m-a trezit, bombăni ea. Am crezut că un Shaido... Priveşte soarele! De ce m-ai lăsat să dorm până târziu? se răsti ea, dându-se jos din pat. Doar pentru că îmi este îngăduit să stau cu tine... cuvintele îi fură înăbuşite o clipă când ea îşi trecu peste cap cămaşa de noapte şifonată... asta nu înseamnă că Monaelle nu îmi va aplica câteva lovituri de nuia dacă va considera că sunt leneşă. Ai de gând să zaci în pat toată ziua?

Elayne se dădu jos din pat, scoţând un geamăt. Essande aştepta deja lângă uşa toaletei; nu o trezea niciodată pe Elayne decât dacă aceasta îşi amintea să îi poruncească acest lucru. Elayne se lăsă în grija femeii cu părul alb, care o slujea aproape în tăcere, în vreme ce Aviendha se îmbrăcă singură, însă sora ei compensa tăcerea Essandrei cu un şir de comentarii râzând despre cum trebuia să te simţi ca un copil atunci când altcineva te îmbrăca şi cum Elayne ar putea uita cum să se îmbrace singură, având *nevoie* să fie ajutată de altcineva. Se comportase aproape la fel în fiecare dimineaţă de când începuseră să împartă acelaşi pat. Aviendhei i se părea foarte amuzant. Elayne nu scoase niciun cuvânt, decât ca să răspundă sugestiilor slujnicei sale referitor la ce să îmbrace, până când ultimul nasture din sidef nu fu încheiat, apoi se privi în oglinda înaltă cât ea.

— Essande, zise ea apoi, într-o doară, veşmintele Aviendhei sunt pregătite?

Rochia albastră din lână fină cu broderii din fire de argint era potrivită pentru ceea ce avea să înfrunte în ziua respectivă.

Essande se lumină la faţă.

— Toate mătăsurile şi dantelele frumoase ale Dominiţei Aviendha, Doamna mea? Oh, da. Toate sunt periate şi călcate şi puse deoparte.

Făcu un gest spre şifonierele înşirate de-a lungul peretelui.

Elayne îi zâmbi peste umăr surorii ei. Aviendha se zgâi la şifoniere de parcă acestea ar fi conţinut nişte vipere, apoi înghiţi cu noduri şi se grăbi să îşi înfăşoare în jurul capului eşarfa neagră.

După ce Elayne o concedie pe Essande, ea spuse:

— În caz că vei avea nevoie de ele.

— Prea bine, bombăni Aviendha, punându-i la gât colierul din argint. Nu mai glumesc pe seama faptului că femeia te îmbracă.

— Bine. Altminteri, am să-i spun să te îmbrace şi pe tine. Asta chiar *ar fi* amuzant.

Era limpede că Aviendha nu era de acord, căci mormăia în barbă despre oamenii care nu ştiau de glumă. Elayne mai că se aşteptă ca Aviendha să îi ceară să se descotorosească de toate veşmintele pe care le achiziţionase. Era puţin mirată că Aviendha nu se gândise deja la asta.

Pentru Aviendha, micul dejun pregătit în salon era alcătuit din şuncă uscată cu stafide, ouă gătite cu prune uscate, peşte uscat pregătit cu seminţe de pin, pâine proaspătă unsă cu unt şi ceai îndulcit cu miere. Ei bine, nu chiar îndulcit, dar aşa părea. Elayne nu îşi unse pâinea cu unt, îşi puse foarte puţină miere în ceai, iar în schimbul celorlalte preparate, ea alese un terci din cereale şi ierburi care trebuia să fie extrem de sănătos. Ea nu simţea că rămăsese grea, indiferent ce îi spusese Min Aviendhei, însă Min îi spusese şi Birgittei de îndată ce cele trei începuseră să se îmbete. După deciziile luate împreună de străjerul ei, Dyelin, şi Reene Harfor, ea se trezi limitată la o dietă „potrivită pentru o femeie în situaţia ei”. Dacă trimitea la bucătărie după vreo delicatesă, aceasta nu îi era adusă, iar dacă se furişa ea însăşi acolo, bucătăresele îi aruncau nişte priviri atât de dezaprobatoare, încât se întorcea de acolo cu mâna goală.

Nu tânjea cu adevărat după vinul aromat sau după dulciuri sau după alte lucruri care nu îi erau îngăduite – nu prea mult, oricum, decât atunci când Aviendha înfuleca tartine sau budinci –, însă *toată lumea* din Palat ştia că ea era însărcinată. Fireşte că asta însemna că toată lumea ştia cum ajunsese astfel, dacă nu şi cu cine. Bărbaţii nu erau prea răi, în afară de faptul că ei *ştiau,* iar ea *ştia* că ei ştiau, însă femeile nu se osteneau să ascundă faptul că ştiau. Fie că acceptau sau dezaprobau situaţia, jumătate se uitau la ea de parcă ar fi fost o ştrengăriţă, iar cealaltă jumătate o privea cu suspiciune. Chinuindu-se să înghită terciul – nu avea un gust chiar atât de rău, însă ar fi servit cu mare plăcere din şunca pe care Aviendha o tăia în felii sau puţin din ouăle cu prune. Ducând la gură linguri din acel terci moale, ea mai că aştepta cu nerăbdare să înceapă greţurile, ca să poată împărţi acea stare neplăcută cu Birgitte.

Primul vizitator care intră în apartamentul ei în acea dimineaţă, în afară de Essande, fu candidatul principal al femeilor din Palat pentru rolul de tată al copilului ei.

— Regina mea, zise Căpitanul Mellar, fluturându-şi pălăria cu pană când făcu o plecăciune teatrală. Conţopistul-şef o aşteaptă pe Maiestatea Voastră.

Ochii negri şi ficşi ai căpitanului spuneau că el nu avea niciodată coşmaruri despre bărbaţii pe care îi ucidea, iar eşarfa de pe pieptul lui, prevăzută pe margini cu dantelă, precum şi dantela din jurul grumazului şi a încheieturilor îl făceau să pară încă şi mai sever. Ştergându-şi unsoarea de pe bărbie cu un şerveţel din pânză, Aviendha îl privea cu o faţă inexpresivă. Cele două femei ale Gărzii care stăteau de strajă de o parte şi de cealaltă a uşii se strâmbară uşor. Mellar avea deja reputaţia că le ciupea de fund pe femeile Gărzii, cel puţin pe cele mai frumoase, ca să nu mai pomenim că le denigra abilităţile prin tavernele din oraş. Din punctul de vedere al femeilor Gărzii, acest ultim aspect era mult mai grav.

— Încă nu sunt regină, căpitane, zise Elayne pe un ton concis. Ea încerca mereu să vorbească la obiect cu acest bărbat. Cum merge recrutarea gărzii mele de corp?

— Doar treizeci şi două până acum, Doamna mea. Ţinându-şi în continuare pălăria în mână, bărbatul cu faţa ca de topor îşi odihni ambele mâini pe mânerul sabiei, postura lui relaxată nefiind potrivită în faţa unei femei pe care el o numea

regină. Nici rânjetul lui nu era potrivit. Domniţa Birgitte are standarde înalte. Nu multe femei le întrunesc. Dă-mi zece zile şi-am să găsesc o sută de bărbaţi care se vor descurca mai bine decât ele şi care te vor îndrăgi la fel de mult ca mine.

— Mai bine nu, Căpitane Mellar.

Ei îi era greu să nu îi vorbească pe un ton rece. El trebuie să fi auzit zvonurile care circulau despre el şi despre ea. Oare chiar credea că doar pentru că ea nu le negase, l-ar putea găsi... atrăgător? Împingând castronul cu terci pe jumătate gol, abia se abţinu să nu se cutremure. Treizeci şi două, până acum? Cifrele creşteau repede. Unii dintre vânătorii Cornului care ceruseră să primească un rang hotărâseră că a sluji în garda de corp a Elaynei aducea unele beneficii. Ea ajunsese la concluzia că femeile nu puteau sta de strajă zi şi noapte, însă indiferent ce spunea Birgitte, o sută părea un număr exagerat. Femeia se împotrivea cu încăpăţânare de fiecare dată când i se sugera un număr mai mic.

— Spune-i Conţopistului-şef să intre, rogu-te, îi spuse ea lui.

El îl îi făcu din nou o plecăciune teatrală.

Ea se ridică în picioare ca să îl urmeze, iar când el deschise una din uşile pe care era sculptat un leu, îşi puse mâna pe braţul lui şi zâmbi.

— Îţi mulţumesc din nou pentru că mi-ai salvat viaţa, căpitane, zise ea, de astă dată pe un ton cald ca o mângâiere.

Bărbatul îi zâmbea cu toţi dinţii! Femeile Gărzii priveau drept în faţă, încremenite – cele pe care ea le văzu pe coridor înainte ca uşa să se închidă în urma lui, precum şi cele din interior –, iar când Elayne se întoarse, Aviendha se holba la ea cu aceeaşi faţă inexpresivă. Era de-a dreptul uimitor. Elayne oftă.

Traversând încăperea, se aplecă şi o cuprinse pe sora ei cu braţul, vorbindu-i încet, ca să audă doar ea. Avea încredere să rostească în prezenţa gărzilor ei unele lucruri pe care le spunea doar anumitor persoane, însă pe câteva nu îndrăznea să le rostească nici măcar în faţa lor.

— Am văzut trecând o servitoare, Aviendha. Servitoarele bârfesc mai rău decât bărbaţii. Cu cât cred mai mulţi că acest copil este al lui Doilin Mellar, cu atât mai în siguranţă voi fi. Ba chiar am să-l las să mă ciupească de fund, dacă va fi nevoie.

— Înţeleg, zise încet Aviendha, apoi privi încruntată farfurie de parca ar fi văzut şi altceva în afară de ouăle cu prune pe care începuse să le mute de colo colo cu lingura.

Jupânul Norry prezentă amestecul său obişnuit despre organizarea Palatului şi a oraşului, fragmente din corespondenţa sa cu capitalele străine şi informaţii auzite de la negustori, bancheri şi alţii care treceau hotarele cu treburi, însă prima lui informaţie era de departe cea mai importantă pentru ea, dacă nu cea mai interesantă.

— Primii doi bancheri cei mai remarcabili din oraş sunt maleabili, Doamna mea, zise el pe un ton sec. Strângându-şi dosarul din piele la pieptul îngust, o privi pieziş pe Aviendha, încă nu era obişnuit cu prezenţa ei în timp ce dădea raportul. Sau cu cea a femeilor Gărzii. Aviendha îşi dezveli dinţii, iar el clipi, apoi tuşi în mâna osoasă. Jupanul Hoffley şi jupâneasa Andscale au... şovăit... oarecum la început, însă ei cunosc piaţa alaunului la fel de bine ca mine. N-am putea zice că cuferele lor vă aparţin acum, dar am aranjat ca douăzeci de mii de coroane de aur să fie mutate în vistieria Palatului, urmând să mai primim dacă va fi nevoie.

— Adu-i la cunoştinţă acest lucru Domniţei Birgitte, îi spuse Elayne, ascunzându-şi uşurarea.

Birgitte nu recrutase încă suficiente gărzi care să supravegheze un oraş atât de mare cum era Caemlyn, cu atât mai puţin să facă altceva, Elayne nu se aştepta să primească vreun venit de pe urma domeniilor ei înainte de venirea primăverii, iar mercenarii *erau* costisitori. Nu avea de gând să îi piardă din cauza lipsei galbenilor înainte ca Birgitte să recruteze bărbaţi în locul lor.

— Altceva, jupâne Norry?

— Mă tem că jgheaburile trebuie să devină o prioritate, Doamna mea. Şobolanii se înmulţesc în ele de pararcă ar fi primăvară şi...

Le amestecă pe toate, după importanţa pe care le-o acoda el. Norry părea să ia ca pe un eşec personal faptul că nu aflase încă cine le eliberase pe Elenia şi pe Naean, deşi trecuse nu mai puţin de o săptămână de la salvarea lor. Preţul cerealelor înregistra o creştere exorbitantă, la fel şi al celorlalte tipuri de alimente, şi se părea că repararea acoperişului Palatului va dura mai mult şi va fi

mai costisitoare decât estimaseră la început zidarii, însă mâncarea devenea din ce în ce mai scumpă pe timpul iernii, iar zidarii costau întotdeauna mai mult decât spuneau la început. Norry recunoscu că ultima corespondenţă primită din New Braem era veche de câteva zile, însă cei din Ţinuturile de Hotar păreau să se mulţumească să rămână locului, lucru pe care el nu îl pricepea. Orice oaste, darămite una atât de mare pe cât se vorbea că era aceasta, ar fi trebuit să invadeze deja ţinutul. Nici Elayne nu înţelegea de ce, însă era mulţumită că n-o făcuse. Pentru moment. Zvonurile care circulau în Cairhien despre femei aes sedai care îi jurau credinţă lui Rand o îngrijorau pe Egwene, deşi părea puţin probabil ca vreo soră să facă un asemenea lucru. După părerea lui Norry, aceasta era o informaţie cel puţin importantă, deşi nu şi după părerea ei. Rand nu îşi putea permite să le îndepărteze pe surori de Egwene. Nu îşi putea permite să îndepărteze *nicio* soră. Deşi el părea că găsise modalităţi pentru a face asta.

În scurt timp, Reene Harfor îi luă locul lui Halwin Norry, salutând din cap gărzile când trecu pe lângă ele şi zâmbindu-i larg Aviendhei. Dacă femeia durdulie şi căruntă se îndoise vreodată despre faptul că Elayne o considera soră pe Aviendha, atunci ea nu arătase niciodată asta, iar acum părea să aprobe sincer acest lucru. Cu sau fără zâmbete, raportul ei era mult mai sumbru decât cel al conţopistului-şef.

— Jon Skellit este plătit de Casa Arawn, Doamna mea, zise Reene, iar faţa ei rotundă era la fel de severă ca a unui călău. A fost văzut deja de două ori acceptând un săculeţ de bani de la bărbaţi despre care se ştie că favorizează Casa Arawn. Şi nu încape nicio îndoială că şi Ester Norham este plătită de cineva. Nu fură, dar ţine ascunse peste cincizeci de coroane de aur sub o scândură desprinsă din podea. A mai adăugat zece coroane aseară.

— Procedează ca în cazul celorlalte, îi zise Elayne cu tristeţe.

Până acum, Prima Slujnică descoperise nouă iscoade de care era sigură, patru dintre ele aflându-se în slujba unor persoane pe care Reene nu le descoperise încă. Faptul că Reene descoperise iscoade era suficient ca să o înfurie pe Elayne, însă bărbierul şi coafeza erau altceva. Ambii se aflaseră în slujba mamei ei. Păcat că ei nu consideraseră potrivit să rămână loiali faţă de fiica Morgasei.

Aviendha se strâmbă când jupâneasa Harfor murmură că o va face, deşi nu avea rost să se descotorosească de iscoade sau să le ucidă, cum sugerase Aviendha.

Pur şi simplu, vor fi înlocuite de iscoade pe care ea nu le cunoştea. „O iscoadă este unealta duşmanului tău până când o cunoşti, îi spusese mama ei, apoi devine unealta ta". „Când descoperi o iscoadă, îi spusese Thom, înfaş-o şi hrăneşte-o cu lingura". Bărbaţilor şi femeilor care o trădaseră li se va „îngădui" să descopere ceea ce Elayne voia ca ei să ştie, nu toate adevărurile, cum ar fi numărul persoanelor pe care le recrutase Birgitte.

— Şi cealaltă chestiune, jupânească Harfor?

— Încă nimic, Doamna mea, dar am speranţe, zise Reene pe un ton încă şi mai sumbru decât înainte. Am speranţe.

Imediat după plecarea primei slujnice, veniră două delegaţii de negustori, prima, un grup mare de kandori, cu cercei cu nestemate şi lanţuri din argint pe piept, urmat îndeaproape de şase illianeri, cu puţină broderie pe hainele şi rochiile de altfel sumbre. Ea folosea o sală de primire mai mică. Tapiseriile care atârnau de-o parte şi de cealaltă a şemineului din marmură descriau scene de vânătoare – dar nu pe Leul Alb –, iar lambriurile din lemn lustruite nu erau sculptate. Erau negustori, nu diplomaţi, însă unii păreau să se simtă uşor neglijaţi, având în vedere că ea le oferea doar vin, dar nu închina o cupă cu ei. Kandori sau illianeri, aceştia se uitară chiorâş la cele două gărzi care o urmară în sală şi se postară lângă uşă, deşi, dacă nu aflaseră încă zvonurile despre încercarea de a o asasina, înseamnă că erau surzi. Alte şase gărzi aşteptau în faţa uşii, pe coridor.

Candorii o studiau pe furiş pe Aviendha atunci când nu o ascultau pe Elayne, iar illianerii evitau să se uite la ea după ce la început, făcuseră ochii mari de uimire. Fără îndoială că prezenţa unui aiel li se părea importantă, chiar dacă ea şedea pe jos într-un colţ şi nu spunea nimic, însă, indiferent că erau kandori sau illianeri, negustorii îşi doreau acelaşi lucru: asigurarea că Elayne nu îl va mânia într-atât pe Dragonul Renăscut încât acesta să se amestece în treburile referitoare la negoţ, trimiţându-şi oştirile şi pe aielii lui ca să răzbune Andorul, deşi nu spuneau acest lucru pe şleau. Nici nu pomeniră că aielii şi Legiunea Dragonului îşi ridicaseră taberele numeroase la doar câţiva kilometri de Caemlyn. Întrebările lor politicoase despre planurile pe care le avea acum, după ce îndepărtase flamurile Dragonului şi Flamura Luminii din Caemlyn, erau de-ajuns. Ea le spuse ce le spunea tuturor că Andorul se va alia Dragonului Renăscut, dar că nu se va lăsa cucerit de el. În schimb, ei îi urară multă sănătate, lăsând-o să înţeleagă că ei

o sprijineau din toată inima ca să urce pe tronul Leului, fără să rostească, de fapt, aceste cuvinte. La urma urmei, dacă ea eşua, ei voiau să fie primiţi în Andor indiferent de cine va purta coroana.

După ce illianerii făcură plecăciuni şi reverenţe şi plecară, închise ochii şi îşi frecă tâmplele. Mai avea o întâlnire cu o delegaţie a sticlarilor înainte de masa de prânz, iar mai târziu, alte cinci cu negustori sau meşteşugari; o zi solicitantă, plină de banalităţi şi ambiguităţi. Cum Nynaeve şi Merilille erau plecate, era rândul ei să le înveţe din nou pe călăuzele vânturilor în seara aceea, chiar dacă va fi o experienţă mai puţin plăcută decât cea mai neplăcută întâlnire cu negustorii. Asta însemna că avea puţin timp la dispoziţie ca să studieze *ter'angrealele* pe care îi adusese din Ebou Dar, înainte să fie atât de istovită, încât să nu-şi mai poată ţine ochii deschişi. Era stânjenitor când Aviendha era nevoită să o ducă în braţe până în pat, însă nu se putea opri. Erau prea multe de făcut şi prea puţin timp la dispoziţie într-o singură zi.

Mai era aproape o oră până la întâlnirea cu sticlarii, însă Aviendha ignoră cu neobrăzare sugestia ei de a arunca o privire la acele obiecte aduse din Ebou Dar.

— Ai vorbit cu Birgitte? o întrebă Elayne în vreme ce sora ei mai că nu o târa în sus pe scările înguste din piatră.

Patru femei ale Gărzii urcau în faţa lor şi altele în urma lor, ignorând de bunăvoie ceea ce se întâmpla între ea şi Aviendha. Deşi i se părea că Rasoria Domanche, o îndesată vânătoare a Cornului, cu ochi albaştri şi păr auriu, o raritate printre taireni, schiţa un zâmbet.

— Oare e nevoie ca ea să-mi spună că ai stat prea multe ore înăuntru şi ai dormit prea puţin? răspunse Aviendha pe un ton dispreţuitor. Ai nevoie de o gură de aer proaspăt.

Aerul de sus, din colonadă, era cu siguranţă proaspăt şi răcoros, în ciuda faptului că soarele se afla sus, pe cer. O biză răcoroasă sufla printre coloanele netede, astfel încât femeile Gărzii care erau pregătite să o apere de porumbei fură nevoite să îşi ţină cu o mână pălăriile cu pene. Elayne ignora cu încăpăţânare frigul.

— Dyelin a vorbit cu tine, bombăni ea tremurând.

Dyelin susţinea că o femeie însărcinată avea nevoie de plimbări lungi în fiecare zi. Ea se grăbise să îi reamintească Elaynei că, Domniţă-Moştenitoare sau nu, ea era pentru moment doar Prima Înscăunată a Casei Trakand, iar dacă aceasta dorea să îi vorbească Primei Înscăunate a Casei Taravin, atunci o putea face străbătând în sus şi-n jos coridoarele Palatului sau oprindu-se.

— Monaelle a dat naştere la şapte copii, răspunse Aviendha. Zice că trebuie să am grijă să ai parte de aer proaspăt.

În ciuda faptului că nu avea decât şalul înfăşurat în jurul umerilor, ea nu trăda niciun semn că ar fi simţit vântul. Că veni vorba, aielii se pricepeau la fel de bine ca surorile să nu ia în seamă elementele naturii. Cuprinzându-se cu braţele, Elayne se încruntă.

— Nu te mai bosumfla, soră, zise Aviendha. Arătă cu degetul spre una dintre curţile grajdurilor de jos, care abia se zărea peste acoperişurile din ţiglă albă. Uite, Reanne Corly verifică deja dacă Merilille Ceandevin s-a întors.

Bine cunoscuta fâşie verticală de lumină îşi făcu apariţia în curtea grajdului şi se învârti, descriind o gaură în aer, înaltă de trei metri şi tot atât de lată.

Elayne privi în jos încruntată spre capul Reannei. Nu *era* bosumflată. Poate că n-ar fi trebuit să o înveţe pe Reanne cum să călătorească, din moment ce femeia Clanului nu era aes sedai încă, însă niciuna dintre celelalte surori nu era suficient de puternică pentru a ţese firul. Dacă călăuzele vânturilor aveau voie să înveţe, atunci, după părerea ei, şi cele câteva femei ale Clanului care erau capabile ar trebui să înveţe. Şi-apoi, ea nu putea face totul de una singură. Lumină, iarna fusese atât de geroasă şi înainte ca ea să înveţe cum să împiedice căldura şi frigul să o atingă?

Spre surprinderea ei, Merilille trecu călare prin poartă, scuturându-şi zăpada de pe mantia neagră căptuşită cu blană, urmată de gărzile cu coifuri, care fuseseră trimise cu ea în urmă cu şapte zile. Zaida şi călăuzele vânturilor fuseseră mai mult decât nemulţumite de dispariţia ei, însă sora Cenuşie profitase de ocazie ca să scape de ele pentru mult timp. Era nevoie să o verifice în fiecare zi, deschizând o poartă în acelaşi loc, cu toate că Elayne nu o aştepta să se întoarcă decât abia peste o săptămână. În timp ce ultimele zece gărzi cu mantii roşii pătrundeau în curtea grajdului, sora Cenuşie măruntă şi subţire coborî din şa, îi dădu hăţurile

unui grăjdar şi intră repede în Palat, femeia de la grajduri abia apucând să se dea la o parte din calea ei.

— Mă *bucur* de aerul proaspăt, zise Elayne, abia abţinându-se să nu clănţănească din dinţi, dar dacă Merilille întors, trebuie să cobor.

Aviendha îşi arcui o sprânceană de parcă ar fi ghicit că ea încerca să se eschiveze, însă fu prima care o luă înspre scări. Întoarcerea Merilillei era importantă şi, după graba sa, fie aducea veşti foarte bune, fie foarte proaste.

Până când Elayne şi sora ei pătrunseră în salon urmate de două femei ale Gărzii, care se postară lângă uşă –, Merilille aştepta deja acolo. Mantia ei pătată de umezeală zăcea pe spătarul unui scaun, mănuşile de călărie cenuşii-deschis îi erau vârâte la spate, la cingătoare, iar părul negru îi era cam dezordonat. Cu cearcăne adânci la ochii, faţa palidă a Merilillei părea la fel de obosită cum se simţea Elayne.

Deşi urcase repede din curtea grajdului, ea nu era singură. Birgitte, cu o privire încruntată şi îngândurată, stătea în faţa şemineului, rezemându-se cu o mână de poliţa sculptată a acestuia. Cu cealaltă, îşi strângea coada lungă şi aurie, aproape la fel cum făcea Nynaeve. În ziua aceea, purta pantaloni largi de un verde închis, cu haina scurtă şi roşie, o combinaţie care atrăgea privirea. Căpitanul Mellar făcu o plecăciune teatrală în faţa Elaynei, fluturându-şi pălăria cu pană albă. Locul lui nu era acolo, însă ea îi îngădui să rămână, ba chiar îi ofrei un zâmbet cald. *Foarte* cald.

Servitoarea tânără şi durdulie, care tocmai pusese pe un bufet o tavă mare din argint, clipi şi se holbă cu ochii cât cepele la Mellar, apoi îşi aduse aminte să facă o plecăciune înainte să se retragă. Elayne îşi păstră zâmbetul pe buze până când uşa se se închise. Era dispusă să facă orice pentru a-şi proteja pruncul. Pe tava cu model împletit se afla vin aromat pentru ceilalţi şi ceai slab pentru ea. Măcar era fierbinte.

— Am avut noroc, oftă Merilille odată ce se aşeză, aruncându-i o privire nesigură lui Mellar peste cupa de vin. Ea ştia povestea despre cum el îi salvase viaţa Elaynei, dar plecase înainte să înceapă să circule zvonurile. Se pare că Reanne şi-a deschis poarta la nici opt kilometri depărtare de Ţinuturile de Hotar. Nu s-au pus în mişcare de când au sosit. Ea strâmbă din nas. Dacă n-ar fi fost frigul iernii,

putoarea emanată de latrine şi de bălegarul de cal ar fi fost insuportabilă. Ai avut dreptate, Elayne. Toţi cei patru domnitori sunt acolo, în patru tabere, la câţiva kilometri una de cealaltă. Fiecare are o oaste. Am dat de shienarani în prima zi, iar de atunci mi-am petrecut cea mai mare parte din timp stând de vorbă cu Easar din Shienar şi cu ceilalţi trei. Ne întâlneam în zilnic, de fiecare dată în altă tabără.

— Nădăjduiesc că ai dedicat puţin timp şi căutării, zise Birgitte pe un ton respectuos din faţa şemineului. Ea era respectuoasă cu toate femeile aes sedai, în afară de cea de care era legată. Câţi sunt în total?

— Bănuiesc că nu ai un număr precis, interveni Mellar pe un ton care lăsa să se înţeleagă că nici nu se aştepta la asta. Pentru prima oară, pe faţa lui îngustă nu apăru niciun zâmbet. Ridică din umeri şi se uită la cupa lui cu vin. Indiferent ce-ai văzut, trebuie să aibă vreo valoare, presupun. Dacă sunt suficient de mulţi, ar putea muri de foame înainte să apuce să fie o ameninţare pentru Caemlyn. Fără hrană şi nutreţ, cea mai mare parte din lume nu este decât o oaste de cadavre umblătoare.

El râse. Birgitte îi privea încruntată spatele, însă Elayne îşi ridică uşor mâna pe care şi-o ţinea pe lângă corp, făcându-i semn celeilalte femei să păstreze tăcerea.

— Nu stau bine cu hrana, căpitane, zise Merilille pe un ton rece, îndreptându-şi şi mai mult spatele, deşi era limpede că era istovită, dar nici nu mor de foame încă. Că tot veni vorba, eu nu m-aş baza pe foamete pentru a-i înfrânge.

După puţin timp petrecut departe de oamenii mării, ochii ei mari nu mai erau mereu speriaţi şi, în ciuda stăpânirii de sine, specifică oricărei aes sedai, era limpede că hotărâse să îl dispreţuiască pe Doilin Mellar, indiferent a cui viaţă salvase acesta.

— Cât despre numărul lor, aş zice că sunt în jur de două sute de mii, însă nu cred că altcineva în afară de ofiţerii lor ar şti mai precis. Chiar şi flămânde, tot sunt foarte multe săbii.

Mellar ridică din nou din umeri, nefiind tulburat de privirile fixe ale surorilor aes sedai.

Sora slabă Cenuşie nici nu se mai uită la el, nici nu îl ignoră într-un mod evident;

el devenise o altă piesă de mobilier pentru ea când îşi continuă relatarea:

— Îi însoţesc cel puţin zece surori, Elayne, deşi au făcut mari eforturi să ascundă acest lucru. Nu sunt adepte ale Egwenei, aş zice, dar nu trebuie să fie nici ale Elaidei. Mă tem că foarte multe surori preferă să stea deoparte până când frământările din Turn vor lua sfârşit.

Oftă din nou, probabil că nu din cauza oboselii de astă dată. Făcând o grimasă, Elayne îşi puse ceaşca de ceai de o parte. Nu îi fusese trimisă pic de miere de la bucătarie, iar ei nu îi plăcea ceaiul amar.

— Ce vor, Merilille? Domnitorii, nu surorile.

Zece surori făceau ca oastea aceea să fie de zece ori mai periculoasă, mai ales pentru Rand. Ba nu, pentru oricine.

— N-au stat în zăpadă în tot acest timp pentru că le place.

Cenuşia îşi desfăcu puţin braţele subţiri.

— Pe termen lung, nu pot să fac decât presupuneri. Pe termen scurt, vor să se întâlnească cu tine, şi cât mai repede cu putinţă. Şi-au trimis călăreţii spre Caemlyn când au ajuns la New Braem, dar, în perioada asta a anului, ar putea trece mai bine de o săptămână până când aceştia să ajungă aici. Tenobia din Saldaea a lăsat să-i scape, sau s-a prefăcut că-i scapă, faptul că ştiu că ai o oarecare legătură sau cel puţin cunoşti o anume persoană de care şi ei par a fi interesaţi. Cumva, ei ştiu că ai fost la Falme când s-au petrecut anumite evenimente acolo. Mellar se încruntă nedumerit, însă nimeni nu îi dădu explicaţii. N-am divulgat nimic despre călătorie, din cauza acelor surori, dar am spus că mă voi întoarce foarte curând cu un răspuns.

Elayne schimbă o privire cu Birgitte, care ridică şi ea din umeri, însă, în cazul ei, nu era nici din cauza nepăsării, nici a dispreţului. Cea mai mare problemă în ceea ce privea speranţa Elaynei de a se folosi de Ţinuturile de Hotar pentru a influenţa adversarii la tron fusese cum să îi abordeze pe domnitori câtă vreme ea era doar Prima Înscăunată a Casei Trakand şi Domniţa-Moştenitoare a unei regine decedate. Ridicatul din umeri al Birgittei însemna „fii recunoscătoare că această problemă se diminuează", însă Elayne se întreba de unde aflaseră aceşti oameni din Ţinuturile de Hotar ceea ce puţini ştiau. Iar dacă ei ştiau, câţi alţii mai

aflaseră? îşi va *proteja* pruncul nenăscut.

— Ai vrea se te întorci de îndată, Merilille? o întrebă ea. Cealaltă soră acceptă fără tragere de inimă şi făcând ochii mari, ceea ce sugera că ar fi fost în stare să suporte orice putoare, doar să nu se întoarcă o vreme la călăuzele vânturilor. Atunci, vom merge împreună. Dacă vor să se întâlnească cu tine în curând, atunci să fie azi.

Aceia ştiau prea multe ca ea să mai tărăgăneze. Nu putea permite nimic ce punea în pericol viaţa pruncului ei. Nimic!

CAPITOLUL 27
A lua prin surprindere regi şi regine

Desigur că nu era atât de simplu să spună doar că va pleca.

— Nu este o decizie prea înţeleaptă, soră, spuse Aviendha pe un ton sumbru, după ce Merilille se duse în grăbă să se schimbe.

În grabă, într-adevăr; Cenuşia părea să fie cu ochii în patru la oamenii mării înainte să ajungă la uşa salonului. Când o soră care avea statutul Elaynei zicea să plece, Merilille executa. Cu braţele încrucişate la piept şi cu şalul înfăşurat în jurul ei, de parcă semăna foarte mult cu o înţeleaptă, Aviendha stătea aplecată deasupra Elaynei, care şedea la masa de scris.

— Nu este o decizie deloc înţeleaptă.

— Înţeleaptă? mârâi Birgitte, care stătea cu picioarele depărtate şi cu pumnii

proptiţi în solduri. Înţeleaptă? Fata asta nu ştie ce înseamnă cuvântul „înţelept” nici dacă ar muşca-o de nas! De ce atâta grabă? Las-o pe Merilille să facă ce fac Cenuşiile, să stabilească o negociere peste câteva zile, sau o săptămână. Reginelor nu le place să fie luate prin surprindere, iar regii dispreţuiesc asta. Crede-mă, am învăţat-o pe pielea mea. Întotdeauna găsesc o cale prin care să te facă să regreţi.

Legătura străjerului oglindea mânia şi frustrarea ei.

— *Vreau* să îi iau prin surprindere, Birgitte. M-ar putea ajuta să aflu cât de multe ştiu ei despre mine.

Făcând o grimasă, Elayne împinse deoparte pagina pătată cu crneală şi luă o alta din cutia încrustată din lemn de trandafir. Oboseala îi dispăruse odată cu veştile aduse de Merilille, însă îi era greu să scrie cu mâna tremurândă. Şi exprimarea trebuia să fie corectă. Nu era doar o scrisoare din partea Domniţei-Moştenitoare a Andorului, ci din partea Elaynei Trakand, aes sedai din Ajah Verde. Ei trebuiau să înţeleagă ceea ce voia ea.

— Încearcă să-i bagi minţile-n cap, Aviendha, bombăni Birgitte. Dacă nu vei putea, atunci ar fi mai bine să văd dacă pot să strâng laolaltă o escortă potrivită.

— Fără escortă, Birgitte. În afară de tine. O aes sedai şi străjerul ei. Şi Aviendha, desigur.

Elayne se opri din scris ca să-i zâmbească surorii ei, care nu îi răspunse la fel, însă.

— Îţi ştiu curajul, Elayne, zise Aviendha. Ţi-l admir. Dar până şi *Sha'mad Condé* ştiu când să fie precauţi!

Ea vorbea de precauţie? Aviendha nu ştia ce era aceea precauţie nici dacă... ei bine... nici dacă ar fi muşcat-o de nas!

— O aes sedai şi străjerul ei? răbufni Birgitte. Ţi-am mai spus că nu mai poţi merge de colo colo în căutare de aventuri!

— Fără escortă, zise Elayne pe un ton ferm, muind peniţa în cerneală pentru o nouă încercare. Aceasta nu este o aventură. Aşa trebuie să procedăm.

Aruncându-şi mâinile în aer, Birgitte bombăni câteva înjurături, însă nimic din

ceea ce Elayne nu mai auzise până atunci.

Spre mirarea ei, Mellar nu obiectă că era lăsat în urmă. O întâlnire cu patru domnitori abia dacă era la fel de plictisitoare ca o întâlnire cu negustorii, însă el se scuză, zicând că se va întoarce la îndatoririle lui, din moment ce ea nu avea nevoie de el. Acest lucru fu pe placul ei. Prezenţa căpitanului Gărzilor Regale i-ar fi făcut pe cei din Ţinuturile de Hotar să o considere Domniţa-Moştenitoare mai devreme decât voia ea. Ca să nu mai pomenim că Mellar s-ar putea să se hlizească la ea.

Însă lipsa de îngrijorare a Căpitanului Mellar nu era împărtăşită de restul gărzii ei de corp. Se pare că una dintre femeile Gărzii dăduse fuga la Caseille, căci femeia arafellină înaltă intră cu paşi hotărâţi în salon când Elayne se afla încă la masa de scris, cerând să o însoţească pe aceasta, cu toată garda de corp. În cele din urmă, Birgitte fu nevoită să îi poruncească să iasă afară din încăpere ca să-i oprească protestele.

Pentru prima oară, Birgitte părea să îşi fi dat seama că Elayne nu avea să se lase înduplecată şi plecă cu Caseille să-şi schimbe hainele. Mă rog, bombăni înjurături şi trânti cu zgomot uşa în urma ei, dar plecă. Ai fi crezut că va fi bucuroasă să-şi dea jos haina aceea de căpitan-general, însă legătura cu ea nu era decât un ecou al înjurăturilor ei. Aviendha nu înjură, însă nu renunţă la admonestări. Totul era făcut cu atâta grabă, încât Elayne avea o scuză ca să le ignore.

Essande fu chemată şi începu să aleagă ţinute potrivite, în vreme ce Elayne îşi lua masa de prânz în grabă, mai devreme. Nu ea trimisese să i se aducă mâncarea, ci Aviendha. Se pare că Monaelle zicea că a rata o masă era la fel de rău ca a mânca prea mult. Jupâneasa Harfor, informată că va trebui să se ocupe de sticlari şi de celelalte delegaţii, schiţă o grimasă când încuviinţă din cap. Înainte să plece, ea anunţă că achiziţionase nişte capre pentru Palat. Elayne trebuia să bea mult lapte de capră. Careane gemu când află că urma să le înveţe pe călăuzele vânturilor în seara aceea, dar femeia nu făcu niciun comentariu referitor la dieta ei. Adevărul fie spus, ea nădăjduia să se întoarcă la Palat până la căderea întunericului, dar se aştepta, de asemenea, să fie la fel de obosită ca şi când ar fi predat ea însăşi acea lecţie. Vandene nu îi oferi niciun sfat de acel gen. Elayne studiase naţiunile de la Hotar, precum şi celelalte ţinuturi, ca parte din educaţia ei şi discutase intenţiile sale cu Sora Verde cu părul alb, care îi cunoştea bine pe

cei din Ţinuturile de Hotar. Cu toate acestea, şi-ar fi dorit foarte mult s-o poată însoţi şi Vandene. Cineva care chiar trăise în Ţinuturile de Hotar ar fi putut observa anumite nuanţe care ei i-ar fi putut scăpa, însă ea nu îndrăzni să facă mai mult decât să adreseze câteva întrebări în grabă în vreme ce Essande o îmbrăca, doar ca să se asigure asupra unor lucruri pe care Vandene i le spusese deja. Nu că ar fi avut nevoie de vreo asigurare, îşi dădu ea seama. Era la fel de concentrată ca Birgitte atunci când trăgea cu arcul.

Într-un final, fu nevoie ca Reanne să fie adusă din locul unde se afla, încercând să convingă din nou o *sul'damă* că şi ea putea conduce. Reanne ţesuse acel fir în curtea grajdului în fiecare zi de la început pentru a o trimite pe Merilille; putea deschide poarta în acelaşi loc în Pădurea Braem fără nicio dificultate. În Palat nu existau hărţi cu regiunea aceea care să fie de-ajuns pentru Merilille ca să marcheze foarte bine poziţiile taberelor, iar dacă Elayne sau Aviendha ar fi ţesut o poartă, aceasta s-ar fi putut deschide la cincisprezece kilometri sau mai mult de tabere, faţă de micul luminiş pe care îl ştia Reanne. Încetase să mai ningă în Pădurea Braem înainte ca să se întoarcă Cenuşia, dar, chiar şi aşa, cincisprezece kilometri străbătuţi prin zăpada proaspătă ar fi însemnat cel puţin două ore în plus. Elayne voia să termine treaba repede. Viteză. Toată lumea trebuia să se mişte în viteză.

Oamenii mării trebuie să îşi fi dat seama de forfota care se instalase în Palat, cu femeile Gărzii care alergau pe coridoare ca să transmită mesaje şi să aducă o persoană sau alta, însă Elayne se asigură că nimeni nu le va spune nimic. Dacă Zaida ar fi hotărât să o însoţească, ea putea să îi poruncească unei călăuze a vânturilor să ţească o altă poartă, în caz că Elayne o refuza, iar stăpâna valurilor reprezenta o complicaţie ce trebuia evitată. Femeia se comporta deja de parcă ar fi avut la fel de multe drepturi în Palat ca Elayne. Zaida încercând să controleze lucrurile, ar fi putut distruge totul la fel de sigur cum le-ar fi distrus şi hlizitul lui Mellar.

Essande părea incapabilă să se grăbească. Toată lumea alerga de colo colo, iar când soarele ajunse fix deasupra capului, Elayne se trezi călărindu-şi încet juganul Inimă Înfocată prin zăpada din Pădurea Braem, la o depărtare de aproape trei sute de kilometri spre miazănoapte de Caemlyn, după cum zburau gâştele sălbatice, deşi nu făcuse decât să păşească prin poartă în pădurea deasă de pini înalţi, ferigi şi stejari amestecaţi cu copaci cu ramuri cenuşii care îşi

pierduseră frunzele. Din când în când, se ivea câte o pajişte întinsă, acoperită cu un covor de zăpadă imaculată, exceptând doar urmele de copite ale calului Merilillei. Aceasta fusese trimisă înainte cu scrisoarea, iar Elayne, Aviendha şi Birgitte o urmaseră după un ceas ca să îi dea timp să ajungă la cei din Ţinuturile de Hotar înaintea lor. Drumul de la Caemlyn la New Braem se afla la câţiva kilometri spre apus. Aici, se puteau afla la cinci mii de kilometri depărtare de orice aşezare omenească.

Pentru Elayne, îmbrăcatul fusese la fel de serios ca alegerea armurii. Mantia îi era căptuşită cu blană de jder, ca să ţină mai bine de cald, însă materialul era din lână verde-închis, moale şi totuşi gros, iar rochia de călărie era din mătase verde, fără broderii. Chiar şi mănuşile de călărie erau din piele simplă, verde-închis. Dacă săbiile nu fuseseră scoase, aceasta era armura cu care o aes sedai îi înfrunta pe domnitori. Singura ei podoabă vizibilă era o mică broşa din chihlimbar în formă de broască-ţestoasă, iar dacă cineva o va considera ciudată, n-avea decât. O oaste din Ţinuturile de Hotar era mai mult decât o capcană pe care i-ar fi putut-o întinde rivalele ei, sau chiar Elaida. De fapt, acele zece surori – zece sau mai mult – puteau fi chiar ale Elaidei. Ea n-avea de gând să se lase dusă înapoi în Turnul Alb ca un sac de cartofi.

— Putem renunţa fără să suportăm *tohul,* Elayne.

Aviendha stătea încruntată, purtând în continuare veşmintele ei de aiel, lanţul din argint şi brăţara grea din fildeş. Roibul ei îndesat era cu o palmă mai scund decât Inimă Înfocată sau calul cenuşiu şi zvelt al Birgittei, Săgeată, dar mult mai uşor de mânat. Călărea cu mai multă lejeritate decât o făcuse înainte. Deşi i se vedeau picioarele acoperite de ciorapi negri, ea nu trăda niciun semn că i-ar fi frig, cu excepţia şalului înfăşurat în jurul capului. Spre deosebire de Birgitte, nu renunţase la a încerca să o descurajeze pe Elayne.

— Sunt de acord să-i luăm prin surprindere, dar ei te vor respecta mai mult dacă se vor întâlni cu tine la jumătatea drumului.

— N-o pot abandona pe Merilille, zise Elayne răbdătoare. Poate că nu se mai simţea atât de obosită, dar nici prea odihnită nu era şi nu dorea cicăleală, însă nu voia să se răstească la Aviendha. S-ar putea simţi ca o proastă stând acolo cu o scrisoare în mână care anunţă venirea mea, dacă nu îmi mai fac aparitie. *Mai rău,* eu m-aş simţi ca o proastă.

— Mai bine să te simţi ca o proastă decât să fii una, bombăni Birgitte.

Mantia ei neagră se întindea peste şa, iar coada împletită atârna din glugă, ajungându-i aproape până la talie. Trasul glugii suficient cât să îi încadreze faţa fusese singura concesie pe care o făcuse împotriva frigului şi a rafalelor de vânt care, uneori, ridicau în aer fulgii de zăpadă ca pe nişte pene. Nu voia să îi fie obstrucţionată vederea. Pânza de pe tocul arcului prins de şa, menită să protejeze coarda arcului de umezeală, atârna astfel încât ea să îl poată înşfăca repede. Sugestia ca ea să poarte o sabie fusese respinsă cu la fel de multă indignare ca în cazul în care Elayne i-ar fi cerut Aviendhei să poate una. Birgitte se pricepea să mânuiască arcul, însă pretindea că se putea împunge dacă ar încerca să tragă o sabie. Într-o altă perioadă a anului, haina ei scurtă şi verde s-ar fi integrat perfect în peisajul împădurit. Pantalonii ei largi erau de aceeaşi culoare. Mare minune. Acum, ea era străjer, nu căpitanul-general al Gărzii Reginei. Cu toate acestea, nu era pe-atât de încântată de acest titlu pe cât era de dorit. Atât frustrarea, cât şi vigilenţa erau legate.

Elayne oftă, respiraţia ei transformându-se în aburi.

— Voi, două, ştiţi ce nădăjduiesc să înfăptuiesc aici. Aţi ştiut de când am luat hotărârea. De ce mă trataţi brusc de parcă aş fi din sticlă?

Cele două se priviră peste capul ei, fiecare aşteptând să vorbească prima cealaltă, apoi, tăcând, îşi întoarseră capetele şi priviră în faţă. Ea vorbi pe neaşteptate:

— Când pruncul meu se va naşte, zise ea pe un ton sec, puteţi alege amândouă să fiţi doica ei.

Pruncul ei va fi o „ea”. Dacă Min spusese asta, atunci aceste vorbe se pierduseră în amintirile neclare ale Aviendhei şi Birgittei din acea noapte. Ar fi mai bine să aibă mai întâi un fiu, ca să îşi poată începe pregătirea înainte să vină pe lume sora lui. Cu toate acestea, o fiică ar fi asigurat succesiunea, în vreme ce fiul ar fi fost dat la o parte şi, oricât de mult şi-ar fi dorit să aibă şi alţi copii, nimic nu prevestea că va mai avea unul. Lumina să-i trimită mai mulţi copii de la Rand, însă ea trebuia să fie pragmatică.

— Eu, una, n-am nevoie de doică.

Obrajii arşi de soare ai Aviendhei deveniră şi mai aprinşi din cauza ruşinii. Expresia Birgittei nu se schimbă, însă aceeaşi trăire se simţea în legătura cu străjerul.

Ele călăreau încet, luând urma Merilillei, aproape două ceasuri, iar Elayne se gândea că una dintre tabere trebuia să fie foarte aproape, când Birgitte arătă brusc cu degetul în faţă şi spuse:

— Shienarani.

Apoi îşi scoase puţin arcul din teacă. Vigilenţa copleşea frustrarea şi alte trăiri transmise prin legătură. Aviendha atinse cu mâna mânerul pumnalului de la cingătoare ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era acolo.

Aşteptând dincolo de copaci, într-o parte faţă de urmele lăsate de Merilille, bărbaţi şi cai deopotrivă stăteau atât de nemişcaţi, încât Elayne mai că îi confundă cu nişte tufişuri până când observă crestele ciudate de pe coifurile lor. Caii lor nu purtau armură, aşa cum erau echipate adeseori animalele shienarane, însă bărbaţii purtau zale şi platoşe, săbii cu mânere lungi în spate şi săbii şi buzdugane, care le atârnau de cingători şi de şei. Ochii lor negri nu clipeau niciodată. Unul dintre ei îşi legănă coada, iar această mişcare păru surprinzătoare.

Un bărbat cu faţa ascuţită şi vocea aspră vorbi când Elayne şi celelalte două femei îşi opriră caii în faţa lui. Creasta de pe coiful lui semăna cu nişte aripi înguste.

— Regele Easar te asigură că te afli în siguranţă, Elayne Sedai. La fel şi eu. Eu sunt Kayen Yokata, Senior de Fal Eisen. Pacea să mă părăsească şi Mana Pustiitoare să-mi mistuie sufletul dacă ţi se va întâmpla vreun rău în tabăra noastră, ţie sau celor care te însoţesc.

Nu era un lucru pe-atât de liniştitor pe cât îşi dorea Elayne. Toate aceste garanţii referitoare la siguranţa ei nu făceau decât să îi spună că existaseră unele îndoieli şi că poate mai existau.

— O aes sedai are nevoie de asigurări de la shienarani? zise ea.

Ea începu să pună în aplicare un exerciţiu al novicelor în ceea ce privea calmul, dar îşi dădu seama că nu avea nevoie de el. Foarte ciudat.

— Ne poţi conduce, Seniore Kayen.

El încuviinţă din cap şi îşi întoarse calul.

Câţiva shienarani îi aruncară o privire impasibilă Aviendhei, recunoscând un aiel, însă majoritatea îi urmară. Doar zgomotul făcut de copitele care striveau zăpada întărită de sub stratul de zăpadă proaspătă rupea tăcerea în timpul scurtei lor călători. Ea avusese dreptate. Tabăra shienaranilor era foarte aproape. După câteva minute, zări santinelele călare şi înarmate, iar la scurt timp ajunseră în tabăra lor.

Tabără, cu corturile ei răsfirate, părea mai mare decât îşi imaginase ea. Fie că privea în stânga, dreapta sau în faţă, corturile şi focurile de tabără, şirurile de cai priponiţi şi rândurile de căruţe cu coviltir se întindeau cât vedea cu ochii. În timp ce ea şi escorta ei treceau, oştenii îşi ridicau privirile curioase; erau bărbaţi cu feţe aspre şi cu capetele rase, exceptând moţul de păr din creştetul capului, care, uneori, era suficient de lung încât le ajungea până la umeri. Puţini purtau vreo piesă de armură, însă aceasta împreună cu armele le erau mereu la îndemână. Mirosul nu era atât de urât pe cât îl descrisese Merilille, deşi simţea izul slab de latrine şi de bălegar de cal pe lângă aromele mâncărurilor care fierbeau în toate cratiţele acelea. Nimeni nu părea înfometat, cu toate că mulţi erau slabi. Însă nu era acea slăbiciune dată de foamete, ci cea a unor bărbaţi care nu fuseseră niciodată graşi. Ea observă însă că nu exista niciun proţap deasupra focurilor. Carnea era mai greu de găsit decât cerealele, deşi şi proviziile de cereale erau puţine la sfârşitul iernii. Supa de orz nu îi dădea forţă unui bărbat aşa cum o făcea carnea. Ei trebuiau să se pună în mişcare în curând; patru oşti de o asemnea amploare nu puteau rezista prea mult niciunde. Ea nu trebuia decât să se asigure că acestea o vor lua în direcţia corectă.

Nu toţi cei pe care îi vedea ea erau oşteni cu capetele rase, deşi acei bărbaţi păreau aproape la fel de dârji. Existau meşteri care făceau săgeţi, rotari care se ocupau de căruţele cu coviltir, fierari care potcoveau caii, spălătorese care amestecau în nişte oale mari care fierbeau pe foc, femei care lucrau cu acul şi care ar fi putut fi cusătorese sau soţii. Oştile erau însoţite mereu de un număr mare de oameni, uneori la fel de numeroşi ca oştenii. Totuşi, ea nu văzu pe nimeni care ar fi putut aduce cu o aes sedai; era puţin probabil să vezi vreo soră suflecându-şi mânecile şi frecând hainele pe grătarul din lemn de la spălătorie

sau să îmbrace veşminte peticite din lână şi să cârpească pantaloni.

De ce voiau să rămână ascunse? Ea se împotrivi dorinţei de a îmbrăţişa Izvorul, de a extrage *saidarul* prin *angrealul* în formă de broască-ţestoasă, prins pe pieptul ei. Câte o bătălie pe rând; prima oară trebuia să lupte pentru Andor.

Kayen descălecă şi o ajută şi pe ea să descalece în faţa unui cort mai mare decât celelalte pe care le văzuse; era din pânză albă, cu un singur vârf. El şovăi, neştiind dacă să procedeze la fel cu Birgitte şi cu Aviendha, însă Birgitte îl scăpă de această dilemă descălecând cu uşurinţă şi dându-i frâiele unui oştean care aştepta, iar Aviendha coborî aproape căzând din şa. Ea îşi îmbunătăţise călăritul, dar încălecatul şi descălecatul îi dădeau în continuare bătăi de cap. Privind încruntată în jurul ei ca să vadă dacă cineva râdea, îşi netezi poalele umflate, apoi îşi desfăcu şalul din jurul capului şi si-l puse pe umeri. Birgitte privi cum calul ei era mânat de acolo. Şi-ar fi dorit să îşi fi luat arcul şi tolba de pe şa. Kayen dădu la o parte una din clapele cortului şi făcu o plecăciune.

Inspirând adânc încă o dată ca să se calmeze, Elayne le conduse pe celelalte două femei înăuntru. Nu îşi permitea să le lase să o vadă supusă. Nu se afla aici ca să implore sau să spere. „Uneori, îi spusese Gareth Bryne când ea fusese doar o copilă, te vei trezi depăşită numeric, fără cale de scăpare. Să procedezi mereu aşa cum inamicul tău se aşteaptă mai puţin. Adică să ataci". Ea trebuia să atace încă de la început.

Când pătrunseră, Merilille pluti spre ea peste covoarele întinse pe jos, care ţineau loc de pardoseală. Zâmbetul schiţat al Cenuşiei nu era unul tocmai de uşurare, dar era limpede că se bucura că o vedea pe Elayne. Pe lângă ea, înăuntru mai erau prezente doar cinci persoane, două femei şi trei bărbaţi, unul dintre aceştia fiind un cavalerist bătrân, după picioarele lui crăcănate şi faţa brăzdată de cicatrice, care veni să le ia mantiile şi mănuşile – clipind la vederea Aviendhei –, înainte să se retragă la o masă simplă din lemn pe care se aflau o tavă din argint cu o carafă cu gât înalt şi câteva cupe. Ceilalţi patru domneau peste naţiunile din Ţinuturile de Hotar. Câteva scaune fără spătare şi patru mangaluri mari în care străluceau cărbunii completau mobilierul din cort. Nu era genul de primire la care s-ar fi putut aştepta Domniţa-Moştenitoare a Andorului, cu curteni şi mulţi servitori, şi conversaţie politicoasă înainte să înceapă discuţiile serioase, şi bărbaţi şi femei care să stea lângă acei domnitori ca să îi sfătuiască.

Ea găsi ceea ce nădăjduia să găsească.

Datorită tămăduirii, Merilille scăpase de cearcănele adânci de la ochi înainte să plece de la Palat, iar acum o prezentă pe Elayne cu multă demnitate.

— Ea este Elayne Trakand, din Ajah Verde, după cum vă spuneam.

Atât, nimic mai mult. Datorită informaţiilor primite de la Vandene, Elayne reuşi să îi deosebească pe cei patru domnitori care stăteau în faţa ei.

— Îţi urez bun venit, Elayne Sedai, zise Easar de Shienar. Pacea şi Lumina fie cu tine.

Era un bărbat scund, nu mai înalt decât ea, şi subţirel în haina de culoarea bronzului. Faţa nu îi era brăzdată de riduri în ciuda moţului alb şi lung, care îi atârna într-o parte a capului. Privindu-i ochii trişti, ea îşi reaminti că el era cunoscut ca fiind atât un domnitor înţelept şi un diplomat priceput, cât şi un soldat bun. După înfăţişare, nu părea să fie niciunul dintre aceste lucruri.

— Pot să îţi ofer nişte vin? Mirodeniile nu sunt proaspete, dar nu căpătat un gust mai pronunţat de-a lungul anilor.

— Când Merilille ne-a spus că vei veni tocmai din Caemlyn azi, trebuie să mărturisesc că m-aş fi îndoit de spusele ei dacă n-ar fi fost aes sedai.

Ethenielle de Kandor, poate cu o jumătate de palmă mai înaltă decât Merilille, era dolofană, cu fire cărunte prin păru-i negru, însă nu avea deloc un aer matern, în ciuda zâmbetului ei. Demnitatea regală o înveşmânta la fel de bine ca lâna fină albastră. Ochii ei erau albaştri, limpezi şi pătrunzători.

— Suntem încântaţi că ai venit, zise Paitar din Arafel cu o voce surprinzător de groasă şi de caldă, care o făcu pe Elayne să se simtă oarecum confortabil. Avem multe de vorbit cu tine.

Vandene îi spusese că el era cel mai chipeş bărbat din Ţinuturile de Hotar. Poate că fusese cândva, însă vârsta îşi lăsase amprenta adâncă pe faţa lui, iar pe cap mai avea doar câteva fire cărunte. Era înalt şi avea umerii laţi, purta veşminte verzi şi părea puternic. Şi deloc prost.

Dacă ceilalţi îşi purtau anii cu graţie, Tenobia de Saldaea se lăuda cu tinereţea,

dar nu cu frumuseţea, căci avea nasul ca un cioc de vultur şi gura mare. Cea mai frumoasă trăsătură a ei erau ochii migdalaţi, aproape violeţi, care priveau de la acelaşi nivel cu cei ai Elaynei. Poate erau singura ei trăsătură remarcabilă. Dacă ceilalţi purtau veşminte simple, deşi domneau peste naţiuni, rochia ei albastră-deschis era cusută cu perle şi safire, iar în păr avea şi mai multe safire. O ţinută potrivită pentru Curte, nu pentru o tabără. Deşi erau politicoşi...

— Pe Lumină, Merilille Sedai, zise Tenobia cu o voce tare, încruntându-se. Ştiu că ai grăit adevărul, dar ea aduce mai mult cu o copilă decât cu o aes sedai. N-ai pomenit că va fi însoţită de o aiel cu ochii negri.

Expresia de pe faţa lui Easar nu se schimbă, însă Paitar strânse din buze, iar Ethenielle merse până într-acolo încât îi aruncă o privire Tenobiei potrivită pentru o mamă. O mamă foarte iritată şi nemulţumită.

— Negri? bombăni Aviendha, nedumerită. Ochii nu mei nu sunt negri. Până să trec dincolo de Osia Lumii n-am văzut ochi negri decât la un negustor ambulant.

— Tenobia, ştii că spun doar adevărul şi te asigur... începu Merilille.

Elayne o readuse la tăcere atingându-i braţul.

— Este de-ajuns că ştii că sunt aes sedai, Tenobia. Aceasta este sora mea, Aviendha, din Ginta Şapte Văi a Clanului aiel Taardad. Aviendha le zâmbi, sau cel puţin îşi dezveli dinţii iar ea este străjerul meu, Domniţa Birgitte Trahelion.

Birgitte făcu o plecăciune scurtă, iar coada aurie i se legănă. O introducere stârni la fel de multe priviri mirate precum cealaltă. O femeie Aiel era *sora* ei? Străjerul ei era *femeie?* Tenobia şi ceilalţi domneau peste ţinuturi aflate la hotarul cu Mana Pustiitoare, unde coşmarurile se puteau manifesta la lumina zilei şi unde cei care se speriau prea tare de ele erau ca morţi, însă Elayne nu îi lăsă să îşi revină complet. „Atacă înainte să-şi dea seama ce faci, îi spusese Gareth Bryne, şi continuă să-i ataci până când fie îi vei deruta, fie îi vei descumpăni".

— Am terminat cu amabilităţile? zise ea, servindu-se cu o cupă, care emana miros de vin condimentat, de pe tava pe care i-o întinse bătrânul oştean.

Legătura cu străjerul fu străbătută de un val de preacuţie iar ea o văzu pe Aviendha privind pe furiş cupa, deşi nu intenţiona să bea din ea. Se bucura că

niciuna nu spuse nimic.

— Doar un prost ar crede că aţi bătut atât drum doar să să invadaţi Andorul, continuă ea, apropiindu-se de scaun şi aşezându-se.

Domnitori sau nu, aceştia nu avură de ales decât să o urmeze sau să continue să se zgâiască la spatele ei. La spatele Birgittei, căci aceasta o seconda. Ca de obicei, Aviendha se aşeză pe jos, cu picioarele încrucişate, aranjându-şi poalele în formă de evantai. Ei le urmară.

— Dragonul Renăscut vă aduce aici, continuă Elayne. Aţi cerut această audienţă cu mine pentru că am fost la Falme. Întrebarea este: De ce este acest lucru important pentru voi? Credeţi că vă pot spune mai multe din cele petrecute acolo decât ştiţi deja? S-a suflat în Cornul lui Valere, eroii din legende morţi au venit călare să ţină piept cotropitorilor seanchani, iar Dragonul Renăscut s-a luptat cu Cel Întunecat pe cer, în văzul tuturor. Dacă cunoaşteţi toate astea, înseamnă că ştiţi atât cât ştiu şi eu.

— Audienţă? zise Tenobia uimită, când fu pe punctul de a se aşeza.

Scaunul scârţâi când ea se trânti pe el.

— *Nimeni* n-a cerut o *audienţă!* Chiar dacă deţii deja tronul Andorului...!

— Să nu ne abatem de la subiect, Tenobia, o întrerupse Paitar cu blândeţe.

În loc să se aşeze, el rămase în picioare, sorbind din când în când din vin. Elayne se bucura că îi putea vedea ridurile de pe faţă. Altminteri, vocea aceea ar fi putut zăpăci orice femeie. Ethenielle îi mai aruncă o privire Tenobiei când se aşeză şi zise ceva în şoaptă. Elaynei i se păru că aude cuvântul „căsătorie", pe un ton jalnic, însă nu avea nicio logică. Oricum, ea îşi întoarse privirea spre Elayne de îndată ce se aşeză.

— În alte împrejurări, mi-ar fi plăcut ferocitatea ta, Elayne Sedai, însă nu este deloc plăcut să fii prins într-o ambuscadă pe care unul dintre aliaţii tăi te-a ajutat s-o pui la cale.

Tenobia se încruntă, deşi Ethenielle nici măcar nu îşi fixă acei ochi pătrunzători în direcţia ei.

— Întâmplarea din Falme nu este atât de importantă ca urmările ei, îi spuse Regina Kandorului Elaynei. Nu, Paitar; trebuie să-i spunem. Oricum, deja ştie prea multe. Ştim că ai fost însoţitoarea Dragonului Renăscut în Falme, Elayne. O prietenă, poate. Şi ai dreptate, n-am venit aici ca să invadăm ţinutul. Am venit să dăm de urma Dragonului Renăscut. Şi am mărşăluit atâta drum doar ca să aflăm că nimeni nu ştie unde se află. Tu ştii unde este?

Elayne îşi ascunse uşurarea la auzul acestei întrebări directe. Acestea n-ar fi fost niciodată adresate dacă ei ar fi crezut că era mai mult decât o însoţitoare sau o prietenă. Şi ea putea fi la fel de directă. Să atace fără întrerupere.

— De ce vreţi să-i daţi de urmă? Emisarii sau mesagerii i-ar putea duce orice vorbă aţi vrea să-i trimiteţi.

Era ca şi când ar fi întrebat de ce îşi aduseseră oştirile vaste.

Easar nu se servise cu vin, iar acum stătea cu pumnii proptiţi în şolduri.

— Bătălia împotriva Celui Întunecat se poartă de-a lungul Manei Pustiitoare, zise el pe un ton serios. Ultima Bătălie se va purta în Mana Pustiitoare, dacă nu chiar în Shayol Ghul. Iar el îi ignoră pe cei din Ţinuturile de Hotar şi îşi face griji în privinţa locurilor care n-au mai văzut picior de myrddraal de la Războaiele Troloce.

— *Car'a'carn* va hotărî unde vor dansa lăncile, om al ţinuturilor umede, mârâi Aviendha. Dacă îl vei urma, vei lupta acolo unde îţi va zice el.

Niciunul nu se uita la ea. Toţi se uitau la Elayne. Nimeni nu continuă subiectul deschis de Aviendha.

Elayne se forţă să respire calm şi le întâlni privirile fără să clipească. O oaste din Ţinuturile de Hotar era o capcană prea mare pe care să o întindă Elaida pentru a o prinde pe Elayne Trakand, însă când venea vorba despre Rand al' Thor, Dragonul Renăscut, era cu totul o altă poveste. Merilille se foi pe scaun, însă trebuia să asculte poruncile pe care le primise. Indiferent câte tratate încheiase Sora Cenuşie, odată ce Elayne începea să vorbească, ea trebuia să păstreze tăcerea. Încrederea străbătea legătura cu Birgitte. Rand era o piatră indescifrabilă şi îndepărtată.

— Aţi aflat despre proclamaţia Turnului Alb în ceea ce îl priveşte? întrebă ea încet.

Trebuia să fi aflat deja.

— Turnul îi osândeşte pe toţi aceia care se apropie de Dragonul Renăscut fără să respecte oficiile Turnului, zise Paitar la fel de încet. Aşezându-se într-un final, el o privi pe Elayne cu ochi serioşi. Tu eşti aes sedai. Cu siguranţă acest lucru contează.

— Turnul se amestecă peste tot, bombăni Tenobia. Nu, Ethenielle, n-am să tac! Toată lumea ştie că Turnul este scindat. Tu o urmezi pe Elaida sau pe rebele, Elayne?

— Arareori lumea ştie ceea ce crede că ştie, zise Merilille pe un ton menit parcă să scadă temperatura din cort. Femeia măruntă care dădea fuga atunci când Elayne pocnea din degete şi care se făcea mică atunci când călăuzele vânturilor se uitau la ea stătea acum dreaptă şi o înfrunta pe Tenobia ca o aes sedai, expresia de pe faţa ei netedă fiind la fel de rece ca tonul din vocea sa. Doar iniţiatele trebuie să cunoască treburile Turnului, Tenobia. Dacă vrei să afli mai multe, cere să ţi se treacă numele în cartea novicelor şi, peste vreo douăzeci de ani, s-ar putea să afli câte ceva.

Maiestatea Sa Luminată, Tenobia si Bashere Kazadi, Scutul Nordului şi Sabia Hotarului, Prima înscăunată a Casei Kazadi, Doamna din Shahayni, Asnelle, Kunwar şi Ganai, o priveau pe Merilille cu toată furia unei furtuni. Dar nu zise nimic. Respectul Elaynei faţă de ea crescu puţin.

Lipsa de supunere a Merililei nu o nemulţumi. O împiedica să se eschiveze de la a spune adevărul în vreme ce se prefăcea că îl rostea. Egwene le spusese că trebuiau să încerce să se poarte ca şi când ar fi rostit deja cele Trei Legăminte, dar, uneori, Elayne simţea povara lor. Aici, ea nu era Domniţa-Moştenitoare a Andorului, care se lupta să revendice tronul mamei ei. Nu era doar asta. Era aes sedai din Ajah Verde, care avea mai multe motive să fie atentă la ce cuvinte rostea decât să ascundă ceea ce voia să rămână ascuns.

— Nu vă pot spune unde se află el mai exact.

Adevărul era că ea nu le-ar fi putut oferi decât o direcţie vagă, undeva spre Tear, fără să ştie cât de departe; adevărul era că ea nu avea suficientă încredere în ei nici

măcar în această privinţă. Trebuia să fie atentă la ce zicea şi cum zicea.

— Nu ştiu dacă el are de gând să rămână o vreme acolo unde se află.

El nu se mai mişcase de zile bune; era pentru prima oară de când o părăsise când zăbovea în acelaşi loc mai mult de o jumătate de zi.

— Vă voi spune ce voi putea, dar doar dacă veţi conveni să mărşăluiţi spre miazăzi într-o săptămână. Oricum, veţi rămâne fără orz şi carne dacă veţi zăbovi aici prea mult. Veţi mărşălui spre Dragonul Renăscut, vă făgăduiesc asta.

Cel puţin asta vor face la început.

Paitar dădu negativ din capul lui pleşuv.

— Vrei să intrăm în Andor, Elayne Sedai, sau ar trebui să-ţi spun Domniţă Elayne acum? Îţi doresc ca Lumina să te binecuvânteze în încercarea ta de a obţine coroana Andorului, dar nu este de-ajuns să le ceri oamenilor mei să lupte pentru ea.

— Elayne Sedai şi Domniţa Elayne sunt una şi aceeaşi persoană, le spuse ea. Nu vă cer să luptaţi pentru mine. De fapt, nădăjduiesc din tot sufletul că veţi străbate Andorul fără să aveţi parte nici măcar de o încăierare.

Ridicându-şi cupa din argint, ea îşi udă buzele, fără să bea. Un val de precauţie străbătu legătura cu străjerul, iar Elayne râse, fără să vrea. Aviendha o privea cu coada ochiului, încruntându-se. Chiar şi-acum, ele aveau de gând să-i poarte de grijă viitoarei mame.

— Mă bucur că cineva găseşte amuzantă toată treaba asta, zise Ethenielle pe un ton sec. Încearcă să te gândeşti la unul din ţinuturile de la *miazăzi,* Paitar. Acolo se joacă Jocul Caselor şi cred că ea este foarte pricepută la el. Ar trebui să fie, zic eu; am aflat deja că aes sedai au creat *Daes Dae'mar.*

— Gândeşte strategic, Paitar. Easar o privea pe Elayne, care arbora un mic zâmbet. Ne vom deplasa spre Caemlyn ca invadatori şi tot andoranul va vedea asta. O fi iarna blândă aici, dar tot vom călători câteva săptămâni până să ajungem atât de departe. Până atunci, ea va fi adunat suficiente Case andorane împotriva noastră şi de partea ei. Va pune mâna pe Tronul Leului, sau va fi pe-

aproape. I se va făgădui suficientă putere, încât nimeni nu va putea să i se împotrivească prea mult timp.

Tenobia se foi pe scaun, încruntându-se şi aranjându-şi poalele, însă când o privi pe Elayne, în ochii ei se citea un respect, care nu fusese acolo înainte.

— Şi când vom ajunge în Caemlyn, Elayne Sedai, zise Ethenielle, vei... negocia... ca noi să părăsim Andorul fără să fie purtată nicio luptă. Aceasta nu era tocmai o întrebare, deşi aducea cu una. O strategie foarte inteligentă, într-adevăr.

— Dacă totul va decurge conform planului ei... completă Easar, cu zâmbetul dispărându-i de pe buze. El îşi întinse mâna fără să se uite, iar bătrânul oştean îi dădu o cupă cu vin. Bătăliile arareori se desfăşoară conform planurilor, chiar şi cele fără vărsare de sânge cum este aceasta, bănuiesc.

— Îmi doresc foarte mult să nu existe vărsare de sânge, zise Elayne. Lumină, nu trebuia să existe, altminteri, în loc să îşi salveze ţara de la un război civil, ea o va arunca în ceva şi mai grav. Îmi voi da toată osteneala să nu se întâmple asta. Mă aştept ca şi voi să faceţi la fel.

— Ştii cumva unde se află unchiul meu Davram, Elayne Sedai? întrebă brusc Tenobia. Davram Bashere? Îmi doresc să îi vorbesc la fel de mult cum îmi doresc să-i vorbesc Dragonului Renăscut.

— Seniorul Davram se află nu departe de Caemlyn, Tenobia. Însă nu-ţi pot făgădui că va fi tot acolo pe când vei ajunge tu. Asta dacă vei consimţi.

Elayne se forţă să respire ca să-şi ascundă neliniştea. Nu mai putea face calentoarsă acum. Vor mărşălui spre mizăzi era sigură de asta, dar fără consimţământul lor, va fi vărsare de sânge.

Tăcerea se aşternu în cort o vreme şi nu se auzi decât trosnetul unui cărbune într-unul dintre mangaluri. Ethenielle schimbă câteva priviri cu cei doi bărbaţi.

— Consimt, atâta vreme cât voi putea să-mi văd unchiul, zise Tenobia, înflăcărată.

— Consimt, pe onoarea mea, zise Easar pe un ton hotărât.

— Pe Lumină, consimt, zise Paitar, vorbind aproape peste Easar, dar pe un ton

mai blând.

— Atunci, consimţim cu toţii, zise încet Etheinlle. Şi-acum, e rândul tău, Elayne Sedai. Unde îl putem găsi pe Dragonul Renăscut?

Un fior o străbătu pe Elayne, însă nu îşi dădea seama dacă era unul de încântare sau de teamă. Îşi atinsese scopul pentru care venise, riscase să fie atacată – şi Andorul – şi doar timpul va spune dacă ea luase hotărârea corectă. Ea răspunse fără şovăire:

— După cum spuneam, nu ştiu unde se află exact. Însă o căutare în Murandy ar fi benefică.

Era adevărat, doar că beneficiul va fi al ei, nu al lor, dacă va exista unul. Egwene plecase din Murandy în ziua aceea, luând cu ea oastea în care se aflau Arathelle Renshar şi ceilalţi nobili din sud. Poate că marşul celor din Ţinuturile de Hotar spre miazăzi îi va obliga pe Arathelle, Luan şi Pelivar să ia hotărârea la care spera Dyelin, să o sprijine pe ea. Facă Lumina să fie aşa!

În afară de Tenobia, ceilalţi domnitori din Ţinuturile de Hotar nu fură la fel de încântaţi când auziră unde îl puteau găsi pe Rand. Ethenielle răsuflă prelung, ca şi când ar fi oftat, iar Easar doar încuviinţă din cap şi îşi ţuguie buzele, îngândurat. Paitar dădu pe gât jumătate din vin, singura băutură adevărată pe care o consumase. Părea că oricât de mult şi-ar fi dorit să îl găsească pe Dragonul Renăscut, nu erau nerăbdători să-l întâlnească. Pe de altă parte, Tenobia îi porunci bătrânului ostaş să-i mai aducă vin şi continuă să spună cât de mult îşi dorea să-şi revadă unchiul. Elayne n-ar fi crezut că femeia era atât de familistă.

În acea perioadă a anului, se întuneca devreme şi nu erau decât câteva ore de lumină, după cum sublinie Easar când le oferi un loc unde să petreacă noaptea. Ethenielle sugeră că cortul ei era mai confortabil; cu toate acestea, niciunul nu se arătă prea dezamăgit atunci când Elayne anunţă că trebuia să plece de îndată.

— Este uimitor că poţi străbate o asemenea distanţă atât de repede, murmură Ethenielle. Le-am auzit pe aes sedai vorbind despre ceva ce se numeşte „călătorie". Este o înzestrare pierdută?

— Ai întâlnit multe aes sedai în drumul tău? o întrebă Elayne.

— Câteva, răspunse Ethenielle. aes sedai sunt peste tot, pare-se.

Până şi faţa Tenobiei deveni brusc inexpresivă.

Îngăduindu-i Birgittei să-i pună pe umeri mantia căptuşită cu blană de jder, Elayne încuviinţă din cap.

— Aşa se pare. Vreţi să daţi poruncă să ni se aducă caii?

Niciuna nu rosti o vorbă până când ieşiră din tabără şi începură să înainteze călare printre copaci. Mirosul de cal şi putoarea de latrină păruseră slabe în tabără, însă absenţa lor aici făcea cumva ca aerul să pară foarte proaspăt şi zăpada mai albă.

— Ai fost foarte tăcută, Birgitte Trahelion, zise Aviendha lovind flancurile calului cu călcâiele.

Ea credea că animalul se va opri dacă nu i se aminteşte mereu să meargă mai departe.

— Străjerul nu vorbeşte în numele femeii aes sedai de care este legat; nu face decât să tacă din gură şi să-i păzească spatele afurisitei, răspunse Birgitte pe un ton sec.

Era puţin probabil ca în pădure să fie cineva care să fi fost o primejdie pentru ele, atât de aproape de tabăra shienarană, însă ea îşi ţinea arcul la îndemână şi cerceta cu privirea copacii.

— A fost o negociere mult mai grăbită decât cele cu care sunt eu obişnuită, Elayne, zise Merilille. În mod normal, aceste chestiuni necesită zile sau săptămâni de discuţii, dacă nu luni, înainte să se obţină un consimţământ. Ai noroc că nu sunt domani sau cairhienini, recunoscu ea. Cei din Ţinuturile de Hotar sunt reconfortant de deschişi şi de direcţi. Poţi negocia foarte uşor cu ei.

Deschişi şi direcţi? Elayne clătină uşor din cap. Ei voiseră să îl găsească pe Rand, dar ascundeau motivul. Ascundeau şi prezenţa surorilor. Cel puţin se vor îndepărta de el, odată ce o vor lua spre Murandy. Trebuia să se mulţumească cu atât pentru moment, însă era necesar să îl avertizeze, odată ce va găsi o cale prin care să facă asta fără să îl pună în primejdie. „Ai grijă de el, Min, gândi ea. Ai grijă

de el pentru noi”.

Când ajunseră la câţiva kilometri depărtare de tabără, ea trase de hăţuri ca să cerceteze pădurea cu o privire la fel de ageră ca a Birgittei. Mai ales în urma lor. Soarele era jos, deasupra vârfurilor copacilor. O vulpe albă se ivi pentru o clipă, apoi dispăru. Ceva se mişcă pe o ramură golaşă, o pasăre sau o veveriţă. Un soim negru plonjă brusc din cer, apoi se auzi un chiţăit, care încetă brusc. Nu erau urmărite. Nu shienaranii o îngrijorau, ci acele surori care stăteau ascunse. Oboseala care dispăruse mai devreme, odată cu veştile aduse de Merilille, revenise în forţă acum, că întâlnirea cu cei din Ţinuturile de Hotar luase sfârşit. Nu voia nimic mai mult decât să se întindă în patul ei cât mai repede, însă nu îşi dorea acest lucru suficient încât să lase împletitura pentru călătorie pe seama unor surori pe care nu le cunoştea.

Ar fi putut ţese o poartă în curtea grajdului Palatului, dar ar fi riscat ca aceasta să omoare pe cineva care ar fi trecut prin locul unde s-ar fi deschis aceasta. Prin urmare, ţesu una într-un alt loc pe care îl cunoştea la fel de bine. Era atât de obosită, încât depuse un oarecare efort ca să poată împleti firul; atât de obosită, încât nu se gândi la *angrealul* prins de rochia ei decât atunci când dunga argintie îşi făcu apariţia în aer şi se deschise, lăsând să se vadă un câmp acoperit cu iarbă uscată, culcată la pământ de zăpezile timpurii, un câmp care se afla la sud de Caemlyn, unde Gareth Bryne o dusese deseori ca să privească Gărzile Reginei călărind la comandă, rupând rândurile pentru a forma un singur şir de câte patru la o singură poruncă.

— Ai de gând să te mai hlizeşti mult la el? vru să ştie Birgitte.

Elayne clipi. Aviendha şi Merilille o priveau îngrijorate. Deşi pe faţa Birgittei nu se citea nimic, legătura transmitea îngrijorare.

— Mă gândeam doar, zise Elayne, dându-i pinteni calului, care trecu prin poartă.

Ar fi preferat patul.

Era o distanţă scurtă de la câmpul de instrucţie până la porţile înalte şi arcuite din zidurile albe ale oraşului, înalte de cincsprezece metri. Clădirile lungi ale pieţei care mărgineau intrarea erau goale la ora aceea, însă gărzile cu ochii ageri stăteau în continuare de strajă. Bărbaţii o priveau pe ea şi pe celelalte

apropiindu-se călare, părând să nu o recunoască. Erau mercenari, cel mai probabil. Aceştia nu ar recunoaşte-o decât dacă ar vedea-o pe Tronul Leului. Cu ajutorul Luminii şi cu puţin noroc, o vor vedea acolo.

Înserarea se lăsa repede, cerul devenea din ce în ce mai întunecat, iar umbrele se prelingeau de-a lungul străzilor. Foarte puţini oameni mai erau pe străzi, câţiva care se grăbeau să-şi termine treburile pe ziua respectivă ca să se poată duce acasă, să ia cina şi să se încălzească la foc. Doi căruţaşi care duceau lectica lăcuită cu negru a unui negustor trecură la trap pe strada din faţă, iar câteva clipe mai târziu, una dintre acele căruţe de pompieri mari se îndepărtă huruind în direcţia cealaltă, trasă de opt cai, roţile de fier făcând zgomot pe pietrele cubice. Un alt incendiu, undeva. Acestea izbucneau mai ales noaptea. O patrulă alcătuită din patru gărzi îşi mânau de căpăstru caii spre ea, trecând mai departe, fără să-i arunce măcar o privire. Nici aceştia nu o recunoşteau mai mult decât cei de lângă porţi.

Legănându-se în şa, ea călări mai departe cu gândul la patul ei.

Fu şocată când îşi dădu seama că era coborâtă din şa. Îşi deschise ochii, deşi nu-şi amintea când şi-i închisese, şi se trezi că era cărată în braţe de Birgitte în Palat.

— Lasă-mă jos, zise ea pe un ton obosit. Pot merge şi singură.

— Abia dacă te mai ţii pe picioare, mârâi Birgitte. Linişteşte-te.

— Nu poţi vorbi cu ea! zise tare Aviendha.

— Are nevoie de odihnă, jupâne Norry, zise Merilille pe un ton hotărât. O poţi face mâine.

— Iertare, dar mâine *nu* se poate, răspunse Norry pe un ton la fel de hotărât, ce mirare! Trebuie să vorbesc cu ea acum. Este *urgent!*

Elaynei mai că i se legănă capul când şi-l ridică. Halwin Norry îşi ţinea strâns la pieptul osos acel dosar din piele, ca de obicei, însă bărbatul uscăţiv care vorbea despre capetele încoronate pe acelaşi ton sec cu care vorbea despre reparaţiile acoperişurilor mai că bătea din picioare, încercând să scape de Aviendha şi de Merilille, care îl ţineau de câte un braţ, încercând să-l pironească locului.

— Lasă-mă jos, Birgitte, zise ea din nou si, spre mirarea ei, aceasta îi dădu ascultare.

Îşi ţinu braţul în jurul Elaynei, ca să o sprijine, gest pentru care aceasta era recunoscătoare.

— Ce este, jupâne Norry? Daţi-i drumul omului, Aviendha. Merilille?

Conţopistul-şef ţâşni în faţă de îndată ce ele îi dădură drumul.

— Au început să vină veşti de îndată ce ai plecat, Doamna mea, zise el, fără să vorbească deloc pe un ton sec. Era încruntat din cauza îngrijorării. Sunt patru oşti... Mici, aş zice. Lumină, îmi aduc aminte când cinci mii de oameni *formau* o oaste. El îşi frecă ţeasta cheală cu o mână, zburlindu-şi smocurile de păr alb de după urechi. Patru oşti mici se apropie de Caemlyn, dinspre răsărit, continuă el pe un ton care era mai specific. Aproape specific. Vor ajunge aici săptămâna aceasta, mă tem. Douăzeci de mii de ostaşi. Poate treizeci. Nu sunt sigur.

El mai că îi întinse Elaynei dosarul ca să îi arate hârtiile înăuntru. *Era* agitat.

— Cine? întrebă ea.

Elenia avea domenii şi ostaşi la răsărit. La fel şi Naean. Dar niciuna nu putea strânge douăzeci de mii de ostaşi. Iar zăpada şi noroiul ar fi trebuit să-i ţină pe loc până la primăvară. „*Ar trebui* cu *trebuie* nu e acelaşi lucru", părea să audă zicând vocea subţire a lui Lini.

— Nu ştiu, Doamna mea, răspunse Norry. Încă.

Nu avea importanţă, gândi Elayne. Oricine ar fi fost, veneau acum.

— La ivitul zorilor, jupâne Norry, vreau să cumperi toate alimentele pe care le găseşti în afara zidurilor şi să le aduci înăuntru. Birgitte, porunceşte stegarului să anunţe că mercenarii au patru zile la dispoziţie să se înroleze în Gardă, altminteri, trebuie să părăsească oraşul. Anunţă şi oamenii, jupân Norry. Oricine vrea să plece înainte să înceapă asediul ar trebui s-o facă acum. Astfel, vom avea mai puţin guri de hrănit şi i-ar putea determina pe unii să se înroleze în Gardă. Desprinzându-se de Birgitte, străbătu coridorul cu paşi hotărâţi îndreptându-se spre apartamentul ei. Ceilalţi fură nevoiţi să o urmeze. Merilille, anunţă-le pe

femeile Clanului şi pe cele din neamul oamenilor mării. Poate că vor dori să plece înainte să înceapă lupta. Hărţile, Birgitte. Să fie aduse toate hărţile bune în apartamentul meu. Şi încă ceva, jupâne Norry...

N-avea timp de somn, nu se putea lăsa copleşită de oboseală. Trebuia să apere oraşul.

CAPITOLUL 28
Veşti într-un sac din pânză

În dimineaţa următoare după ce Mat făgăduise să o ajute pe Teslyn, dacă va putea – şi pe Joline, precum şi pe această Edesina pe care n-o văzuse încă! –, Tylin anunţă că urma să plece din oraş.

— Suroth îmi va arăta cât din Altara se află sub stăpânirea mea, porumbel, zise ea.

Pumnalul ei era înfipt în piciorul sculptat al patului, iar ei stăteau în continuare întinşi pe cearşafurile şifonate, printre aşternuturile mototolite, el purtând doar eşarfa din mătase care ascundea cicatricea din jurul grumazului lăsată de ştreang, iar ea, în pielea goală. Avea o piele foarte frumoasă, atât de netedă cum el nu mai atinsese niciodată. Ea îşi plimbă leneş un deget lung, a cărui unghie era dată cu lac verde, de-a lungul celorlalte cicatrice ale lui. Într-un fel sau altul, el se pricopsise cu câteva, deşi se străduise din răsputeri să evite acest lucru. Pielea lui n-ar fi strâns prea mulţi bani la licitaţie, asta era sigur, dar cicatricele lui o fascinau.

— De fapt, n-a fost ideea ei. Tuon este de părere că mă va... ajuta... dacă voi vedea cu ochii mei în loc să mă uit doar pe o hartă, iar ceea ce sugerează fata,

Suroth îndeplineşte. I-ar fi plăcut să fi făcut asta ieri. Vom călări pe spinarea *to'rakenilor,* astfel încât să putem acoperi cât mai mult teren. Câte trei sute de kilometri pe zi, pare-se. Oh, nu te albi la faţă. N-am să te oblig să te urci pe una dintre acele creaturi.

Mat răsuflă uşurat. Nu gândul că va zbura îl tulburase, căci credea că i-ar fi plăcut. Dacă avea să lipsească din Ebou Dar o vreme, numai Lumina ştia dacă Teslyn sau Joline sau chiar această Edesina nu îşi vor pierde cumva răbdarea şi vor face ceva nesăbuit sau vreo prostie pe care Beslan ar putea pune-o la cale. Beslan îl îngrijora la fel de mult ca aceste femei. Tylin, încântată că va zbura pe spinarea unei fiare seanchan semăna mai mult ca niciodată cu un vultur.

— Nu voi lipsi mai mult de o săptămână, dragule. Hm. Ea îşi plimbă acea unghie verde de-a lungul cicatricei neregulate, lungă de vreo treizeci de centimetri, care îi brăzda coastele. Oare să te leg de pat ca să ştiu că vei fi în siguranţă până când mă voi întoarce?

Lui îi fu foarte greu să răspundă zâmbetului ei viclean cu unul larg. Era aproape sigur că ea glumea. Aproape sigur. Veşmintele pe care ea le alese pentru el în ziua aceea erau de un roşu suficient de aprins încât să atragă toate privirile; erau toate roşii, exceptând florile brodate pe haină şi pe mantie, pălăria şi eşarfa, care erau negre. Dantela albă de la gât şi de la încheieturi făcea ca totul să pară încă şi mai roşu. Cu toate acestea, el le îmbrăcă, nerăbdător să plece din apartamentul ei. Când venea vorba de Tylin, un bărbat trebuia să fie suficient de înţelept, încât să nu fie sigur de nimic. Poate că ea *nu* glumea.

Se părea că Tylin nu exagerase când pomenise de nerăbdarea lui Suroth. În mai puţin de două ore, conform ceasului pe cilindru bătut în nestemate din salonul lui Tylin – un dar din partea lui Suroth –, el urma să o însoţească pe regină la docuri. Suroth şi Tylin călăreau în faţa a douăzeci sau mai mulţi dintre cei de Sânge care urmau să le însoţească, şi a *so'jhinilor* lor, bărbaţi şi femei care îşi plecau capetele pe jumătate rase în faţa Celor de Sânge şi priveau de sus pe restul oamenilor, în vreme ce el venea în urmă, călare pe Cimpoiaş. Un „drăguţ" al Reginei altarane nu putea călări alături de cei de Sânge, iar acest lucru era valabil acum şi pentru Tylin. Nu era ca şi când el ar fi fost un servitor ereditar sau ceva de genul acela.

Cei de Sânge şi majoritatea *so'jhinilor* călăreau animale frumoase, iepe cu părul

lucios, gâturile arcuite şi pasul elegant, jugani cu pieptul lat, ochi fioroşi şi omoplaţi puternici. Deşi nu părea să aibă noroc la cursele de cai, Mat ar fi pus rămăşag că Cimpoiaş i-ar fi întrecut pe toţi. Juganul cu botul turtit nu era o frumuseţe, însă Mat era convins că le putea întrece într-un sprint pe aproape toate acele animale frumoase pe o distanţă mai lungă. După ce stătuse atâta vreme în grajduri, Cimpoiaş voia să zburde dacă nu putea galopa, iar Mat avu nevoie de toată priceperea – pe care o dobândise cumva din toate amintirile acelor bărbaţi – ca să stăpânească animalul. Însă, pe la jumătatea drumului, începu să simtă durere în şold. Dacă avea să părăsească Ebou Dar în viitorul apropiat, va trebui să o facă fie pe mare, fie cu circul lui Luca. Dacă se va ajunge acolo, el ştia cum să îl facă pe bărbat să plece înainte de venirea primăverii. Era o acţiune periculoasă, dar nu prea avea de ales. O altă variantă era încă şi mai periculoasă.

El nu era singur în spatele coloanei. Mai mult de cincizeci de bărbaţi şi femei, care, din fericire, purtau robe albe din lână groasă peste veşmintele subţiri cu care se îmbrăcau de obicei, mărşăluiau în spatele lui pe două rânduri, unii mânând cai de povară care cărau coşuri mari din răchită pline cu delicatese. Cei de Sânge nu puteau fără servitorii lor; de fapt, credeau că vor dormi rău cu atât de puţini. *Da'covale* îşi ridicau arareori ochii din pământ, iar expresiile de pe feţele lor erau smerite. Odinioară, el văzuse un *da'covale* care fusese trimis pentru a fi biciuit, un bărbat cu părul auriu, cam de aceeaşi vârstă cu el, care dăduse fuga să aducă unealta cu care urma să i se aplice pedeapsa. Bărbatul nu încercase să amâne sau să se ascundă, cu atât mai puţin să încerce să scape de biciuire. Mat nu înţelegea astfel de oameni.

În faţa lui călăreau şase femei *sul'dam,* iar prin fustele despicate li se zăreau gleznele. Una sau două aveau glezne frumoase, însă toate stăteau în şa de parcă ar fi fost dintre cei de Sânge. Glugile le erau lăsate pe spate, vântul suflându-le mantiile cu fulgere de parcă frigul nici măcar nu le atingea, sau nu îndrăznea s-o facă. Două dintre ele ţineau în lesă nişte *damane,* care păşeau pe lângă caii lor.

Mat se uita la femei pe furiş. Una din *damane,* o femeie scundă cu ochi albaştri deschişi, era legată printr-un *a'dam* din argint de femeia *sul'dam* durdulie, cu ten măsliniu, pe care o văzuse plimbând-o pe Teslyn. *Damana* cu părul negru răspundea la numele de Pura. Trăsăturile lipsite de vârstă ale femeii aes sedai ieşeau în evidenţă pe faţa ei netedă. El nu o crezuse pe Teslyn când aceasta îi

spusese că femeia devenise o adevărată *damană.* Femeia *sul'dam* cu părul cărunt se aplecă în şa ca să-i spună ceva femeii care fusese Ryma Galfrey şi, indiferent ce i-o fi şoptit *sul'dama,* Pura râse şi bătu încântată din palme.

Mat se cutremură. Ea ar fi ţipat ca din gură de şarpe dacă el ar fi încercat să-i desfacă *a'damul* din jurul grumazului. Lumină, ce-i trecea prin gând! Era şi aşa suficient de rău că trebuia să salveze trei aes sedai fără să se gândească macar să încerce să scoată încă una din Ebou Dar. Arză-l-ar focu'! Părea să fie mereu împovărat la fiecare pas!

Ebou Dar era un oraş maritim mare, având poate cel mai mare port din lume şi ale cărui docuri se întindeau ca nişte degete lungi din piatră din cheiul care se desfăşura de-a lungul oraşului. Aproape toate locurile de acostare erau ocupate de vase de toate mărimile ale seanchanilor, ale căror echipaje de pe tachelaje aclamară cu putere trecerea lui Suroth. Un cor de voci ca un tunet care striga numele ei. Bărbaţii de pe celelalte vase îşi fluturau braţele şi aclamau şi ei, cu toate că mulţi păreau nedumeriţi, neştiind pe cine sau ce aclamau. Credeau, fără îndoială, că asta se aştepta de la ei. Pe acele vase, vântul care sufla prin port flutura flamurile cu Albinele Aurii din Illian, cu Semilunile din Tear şi cu Şoimul Auriu din Mayene. Se părea că Rand nu poruncise ca negustorii de acolo să nu mai facă comerţ cu porturile ocupate de seanchani sau poate că negustorii îşi desfăşurau activitatea pe ascuns. Culorile străluceau în capul lui Mat, iar el şi-l scutură ca să le alunge. Majoritatea negustorilor ar fi făcut comerţ şi cu ucigaşii mamelor lor numai să obţină profit.

Docul cel mai sudic fusese eliberat de vase, iar ofiţerii seanchani, cu pene subţiri la coifurile lăcuite, aşteptau ca să le ajute pe Suroth şi pe Tylin să urce într-una dintre bărcile mari cu vâsle care aştepta acolo, cu câte opt bărbaţi pe fiecare rând de vâsle. Asta după ce Tylin îi dădu un ultim sărut lui Mat, smulgându-i iar părul când îi trase capul pe spate, şi după ce îl ciupi de fund de parcă nimeni nu s-ar fi uitat! Suroth se încruntă nerăbdătoare până când Tylin urcă în barca lungă. Deşi femeia seanchan rămase în continuare la fel de iritată, pocni din degete spre Alwhin, *sojhina* ei, astfel încât femeia cu faţa ascuţită se agita întruna peste bănci, ca să-i dea un lucru sau altul.

Restul celor de Sânge primiră doar plecăciuni din partea ofiţerilor, fiind nevoiţi să coboare scările ajutaţi de *so'jhinii* lor. Femeile *sul'dam* le ajutau pe *damane* să

urce în bărci, însă nimeni nu îi ajută pe servitorii în robe albe să golească coşurile şi să urce în bărci. În scurt timp, bărcile traversau portul spre locul unde se aflau creaturile *raken* şi *to'raken,* la sud de Rahad, înaintând printre vasele ancorate care formau flota seanchană şi nenumăratele vase capturate ale oamenilor mării care împânzeau portul. Multe dintre acestea păreau să fi fost reechipate cu velele striate seanchane şi diferite frânghii. Şi echipajele lor erau tot seanchane. Cu excepţia călăuzelor vânturilor la care el încerca să nu se gândească şi a câtorva care fuseseră vânduţi, cei din neamul Atha'an Miere care supravie ţuiseră erau cu toţii în Rahad, alături de ceilalţi *da'covale,* şi curăţau canalele pline de aluviuni. El nu putea face nimic în această privinţă. Nu le datora nimic, avea şi aşa prea multe pe cap şi era legat de mâini şi de picioare. Aceasta era situaţia!

El voia să plece imediat călare, să lase în urmă vasele oamenilor mării. Nimeni de pe docuri nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. Ofiţerii plecaseră de îndată ce bărcile se îndepărtară. Cineva, nu ştia cine, mânase caii de povară de-acolo. Mateloţii coborâseră de pe tachelaje şi se întoarseră la treburile lor, iar membrii breslei încărcătorilor de mărfuri începură să împingă roabele grele, pline cu baloturi, lăzi şi butoaie. Dacă avea să plece prea devreme, Tylin ar fi putut crede că el plănuia să plece din oraş şi să trimită după el, prin urmare, rămase călare pe Cimpoiaş, la capătul docului, făcându-i cu mâna ca un tont până când ea ajunse suficient de departe încât să îl vadă doar printr-un ochean.

În ciuda durerii puternice pe care o simţea în picior, călări încet în sus, de-a lungul cheiului. Evită să se mai uite înspre port. Negustori în veşminte sobre stăteau şi priveau cum marfa lor era încărcată sau descărcată, strecurând, uneori, câte un săculeţ cu bani unui bărbat sau unei femei în vesta din piele verde, ca aceştia să le manevreze bunurile cu blândeţe sau mai repede, deşi părea puţin probabil ca membrii breslei să se mişte mai rapid. Sudiştii păreau să se mişte întotdeauna destul de repede înainte ca soarele să ajungă sus, pe cer, atunci când dogoarea putea prăji o raţă, însă din cauza cerului mohorât şi a vântului tăios care sufla dinspre mare, era rece indiferent de locul soarelui pe cer.

Până să ajungă aproape de Mol Hara, numărase mai mult de douăzeci de femei *sul'dam* care patrulau pe docuri însoţite de *damane,* vârându-şi nasurile în bărcile care părăseau vasele ancorate ce nu erau seanchane, urcând la bordul vaselor nou-venite în port sau care se pregăteau să ridice ancora. El fusese

aproape sigur că ele vor fi acolo. Va trebui să îl aleagă pe Valan Luca. Singura alternativă era prea riscantă şi era doar în caz de urgenţă. Şi Luca prezenta un risc, însă era singura variantă rămasă.

Când ajunse la Palatul Tarasin, descălecă de pe cal crispându-se de durere şi îşi scoase bastonul din spatele chingii şeii. Lăsându-şi calul în grija unui grăjdar, se dădu la o parte şchiopătând, abia reuşind să-şi sprijine greutatea corpului pe el. Poate că o baie fierbinte i-ar mai alina durerea. Poate că atunci va putea gândi limpede. Luca trebuia luat prin surprindere, însă până să se ocupe de el, mai erau câteva probleme de rezolvat.

— Ah, aici erai, zise Noal, apărând dinaintea lui.

De când îi făcuse rost de un loc unde să doarmă, Mat nu prea îl văzuse pe bărbatul în vârstă, însă acesta părea odihnit în haina lui cenuşie periată, având în vedere că ieşea în oraş în fiecare zi şi se întorcea la Palat abia noaptea. Aranjându-şi dantela de la manşete, bărbatul zâmbi încrezător, dezvelindu-şi dantura stricată.

— Pui ceva la cale, jupâne Mat, şi-aş vrea să-mi ofer serviciile.

— Am de gând să-mi odihnesc piciorul, zise Mat pe un ton cât se poate de calm.

Noal părea suficient de inofensiv. După spusele lui Harnan, bătrânul obişnuia să spună poveşti înainte de culcare, poveşti pe care Harnan şi celelalte Mâini Roşii păreau să le creadă, chiar şi pe aceea despre un loc numit Shibouya, care se afla dincolo de Pustiul Aiel şi unde femeile care puteau conduce aveau feţele tatuate, peste trei sute de nelegiuiri aduceau pedeapsa cu moartea, şi unde uriaşi trăiau sub munţi, bărbaţi mai înalţi decât ogierii, ale căror feţe le ajungeau pe burţi. El susţinea că fusese acolo. Nimeni care putea susţine un asemenea lucru nu putea fi decât inofensiv. Pe de altă parte, singura dată când Mat îl văzuse mânuind acele pumnale lungi pe care le ţinea sub haină, bărbatul nu păruse deloc inofensiv. Felul în care un om mânuia o armă spunea cât de obişnuit era să o folosească.

— Dacă voi hotărî să pun altceva la cale, voi ţine cont de tine.

Zâmbind în continuare, Noal bătu cu degetele strâmbe în partea laterală a nasului său care semăna cu un cioc.

— Încă n-ai încredere în mine. Este de înţeles. Totuşi, dacă voiam să-ţi fac vreun rău, nu trebuia decât să stau deoparte în noaptea aceea, pe alee. Ai acea privire în ochi. Am văzut oameni mari punând la cale planuri şi ticăloşi la fel de întunecaţi ca Puţul Osândei. Când un om pune la cale planuri periculoase pe care nu le vrea cunoscute, are o anume privire în ochi.

— Ochii mei sunt doar obosiţi. Mat râse, sprijinindu-se în baston.

Oameni mari punând la cale planuri? Probabil că bătrânul îi văzuse în Shibouya, cu uriaşii.

— Chiar îţi mulţumesc pentru ce-ai făcut pe alee. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, cere-mi. Acum, am de gând să fac o baie fierbinte.

— *Gholamul* ăsta bea sânge? întrebă Noal, apucându-l pe Mat de braţ când acesta dădu să treacă pe lângă el şchiopătând.

Lumină, îşi dorea să nu fi pomenit acest nume ca să-l audă bătrânul, îşi dorea ca Birgitte să nu-i fi spus niciodată despre creatura asta.

— De ce întrebi?

Creaturile *gholam* se hrăneau cu sânge. Nu mâncau altceva.

— Azi-noapte, a mai fost găsit un om cu grumazul sfârtecat, doar că nu s-a găsit nici pic de sânge pe el sau pe aşternuturi. Ţi-am spus? Se afla într-un han de lângă Poarta Moldine. Dacă creatura aia a părăsit oraşul, înseamnă că s-a întors. Aruncând o privire dincolo de Mat, făcu o plecăciune amplă şi elaborată spre cineva. Dacă te răzgândeşti, eu sunt întotdeauna pregătit, zise el în şoaptă, apoi se îndreptă.

Mat aruncă o privire peste umăr când bătrânul se îndepărtă în grabă. Tuon stătea sub o lampă poleită, urmărindu-l prin văl. Privindu-l. Aruncându-i o privire? Cum se întâmpla mereu, în clipa în care el o zări, ea se întoarse şi pluti de-a lungul coridorului, într-un foşnet uşor de poale plisate. Azi, ea nu era însoţită de nimeni.

Mat se cutremură, pentru a doua oară în ziua aceea. Păcat că fata nu plecase împreună cu Suroth şi Tylin. Un bărbat care primea o bucată de pâine n-ar fi

trebuit să se plângă că lipsesc câteva firimituri, însă femeile aes sedai şi seanchanii, o creatură *gholam* care îl vâna, bătrâni care-şi vârau nasul unde nu le fierbea oala şi fete slabe care se holbau la el erau de-ajuns ca să-i dea fiori oricărui bărbat. Poate că trebuia să renunţe la gândul de a irosi timpul îngrijindu-şi piciorul.

El se simţi mai bine după ce îl trimisese pe Lopin să îi aducă restul hainelor din dulapul cu jucării al lui Beslan. Şi pe Nerim să îl găsească pe Juilin. Piciorul încă îl durea crunt şi şchiopăta atunci când păşea, dar tot n-avea de gând să irosească timpul. Era mai bine să pună lucrurile în mişcare. Voia să plece din Ebou Dar înainte să se întoarcă Tylin, iar asta însemna că avea zece zile la dispoziţie. Mai puţine, ca să fie sigur.

Când prinzătorul de hoţi îşi vârî capul prin uşa dormitorului, Mat se privea cu atenţie în oglinda de înălţimea omului a lui Tylin. Veşmintele... roşii... erau vârâte în şifonier, împreună cu celelalte haine ţipătoare pe care i le dăduse ea. Poate că le va folosi următorul ibovnic al lui Tylin. Haina pe care o îmbrăcase era cea mai simplă din câte avea, din lână fină de culoare albastră, cu un fir de broderie. Era genul de haină pe care orice bărbat ar fi purtat-o cu mândrie, fără să se zgâiască toată lumea la el. Era o haină decentă.

— Poate că are prea puţină dantelă, bombăni el, pipăind gulerul cămăşii. Prea puţină.

Dacă stătea să se gândească mai bine, era o haină foarte simplă. Aproape sobră.

— Nu ştiu nimic despre dantelă, zise Juilin. De-aia ai vrut să mă vezi?

— Nu, fireşte că nu. De ce rânjeşti?

Bărbatul nu numai că rânjea, dar zâmbetul lui mai că îi împărţea în două faţa negricioasă.

— Sunt fericit, atâta tot. Suroth a plecat, iar eu sunt fericit. Dacă nu vrei să mă întrebi despre dantelă, atunci ce vrei?

Sânge şi cenuşă! Femeia care îl interesa trebuie să fi fost una dintre *da'covalele* lui Suroth! Una pe care ea o lăsase în urmă. Cu siguranţă nu avea niciun alt motiv pentru care să-i pese că femeia plecase, darămite să fie fericit din cauza asta. Iar

bărbatul voia să pună mâna pe una dintre proprietăţile ei! Ei bine, poate asta nu însemna prea mult comparativ cu a lua câteva *damane.*

Mat se aproprie şchiopătând ca să-i cuprindă umerii lui Juilin cu braţul şi îl conduse în salon.

— Îmi trebuie o rochie de *damane* în care să încapă o femeie cam atât de înaltă, el îşi ridică mâna deasupra umerilor lui, şi zveltă. Îi oferi individului cel mai sincer zâmbet al său, însă lui Juilin îi dispăru aceeaşi expresie în mod simţitor. Îmi mai trebuie trei rochii de *sul'dame* şi un *a'dam.* Mi-am dat seama că doar un prinzător de hoţi ştie cel mai bine cum să fure ceva fără să fie prins.

— Eu *sunt prinzător* de hoţi, mârâi bărbatul, eliberându-şi braţul din mâna lui Mat, nu hoţ!

Lui Mat îi dispăru zâmbetul de pe faţă.

— Juilin, ştii că singura cale de a le scoate pe acele surori din oraş este dacă gărzile vor crede că sunt *damane.* Teslyn şi Edesina vor purta veşmintele necesare, dar pe Joline trebuie să o deghizăm. Suroth se va întoarce peste zece zile, Juilin. Dacă nu vom pleca până atunci, cel mai probabil ibovnica ta va rămâne în continuare proprietatea ei atunci când vom pleca.

Avea sentimentul că dacă nu vor pleca până atunci, niciunul nu va mai putea scăpa. Lumină, puteai muri de frig înăuntru în acest oraş.

Vârându-şi pumnii în buzunarele hainei lui negre tairene, Juilin îl privi cu duşmănie. Mai degrabă privea prin el, la ceva ce prinzătorului de hoţi nu îi plăcea. În cele din urmă, făcu o grimasă şi bombăni:

— Nu va fi uşor.

Zilele ce urmară nu fură deloc uşoare. Servitoarele chicoteau şi râdeau la vederea noilor lui veşminte. Vechile lui haine, adică. Acestea rânjeau şi puneau rămăşag, astfel încât să le audă şi el, despre cât de repede s-ar putea schimba el atunci când Tylin avea să se întoarcă – majoritatea păreau să creadă că el va goni pe coridoare smulgându-şi hainele de pe el de îndată ce va auzi că ea era pe drum. Însă el nu le băga în seamă. În afară de partea referitoare la întoarcerea lui Tylin. Prima oară când auzise o servitoare pomenind despre asta, lui mai că îi sărise

inima din piept, gândindu-se că ea se întorsese dintr-un motiv sau altul.

Câteva femei şi aproape toţi bărbaţii interpretau schimbarea garderobei ca pe un semn că el avea de gând să plece. Să fugă, ziceau ei pe un ton dezaprobator, şi făceau tot posibilul ca să-l împiedice. După părerea lor, el era alifia care o liniştea pe Tylin, şi nu voiau ca aceasta să se întoarcă şi să înceapă să îi pedepsească pentru că îl lăsaseră să scape. Dacă el nu s-ar fi asigurat că Lopin sau Nerim va fi mereu în apartamentul lui Tylin ca să-i păzească lucrurile, hainele i-ar fi dispărut din nou, şi doar Vanin şi Mâinile Roşii reuşeau să îl ţină pe Cimpoias în grajd.

Mat încerca să încurajeze această convingere. Atunci când va pleca şi două *damane* vor dispărea în acelaşi timp, sigur se va face legătura între cele două evenimente, însă cum Tylin era plecată, iar intenţia lui era de a fugi înainte de întoarcerea ei, nimeni nu o va învinui pe ea. În fiecare zi, chiar şi atunci când ploua, el îl călărea pe Cimpoiaş în cercuri, în grajd, cât mai mult timp posibil, ca şi când ar fi încercat să îi sporească rezistenţa animalului. Ceea ce şi făcea, de fapt, îşi dădu el seama după o vreme. Piciorul şi şoldul îl dureau în continuare, însă credea că va reuşi să reziste în şa în jur de cincisprezece kilometri înainte să simtă nevoia să descalece. Zece kilometri, cu siguranţă.

Adeseori, când era senin, femeile *sul'dam* le plimbau pe *damane* atunci când el exersa. Femeile seanchan ştiau că el nu era proprietatea lui Tylin, dar, pe de altă parte, le auzise pe câteva spunând că el era jucăria ei! „Jucăria lui Tylin", ziceau ele, de parcă acesta ar fi fost numele lui! Pentru ele, el nu era suficient de important ca să afle dacă avea un alt nume. Pentru ele, cineva era fie *da'covale,* fie nu, iar treaba asta nelămurită le amuzau la culme. El călărea însoţit de râsetele femeilor *sul'dame* şi încerca să îşi spună că totul mergea spre bine. Cu cât vedeau mai mulţi oameni care puteau spune că el se pregătea să fugă înainte să se întoarcă Tylin, cu atât mai bine pentru ea. Atâta doar că nu era foarte plăcut pentru el.

Din când în când, el vedea feţe de aes sedai printre *damanele* care erau plimbate – trei pe lângă Teslyn –, însă habar nu avea cum arăta Edesina. Putea fi femeia scundă şi palidă care îi aducea aminte de Moiraine, sau cea înaltă, cu părul auriu şi fire argintii prin el, sau femeia zveltă, cu părul negru. Plutind alături de o *sul'damă,* oricare dintre ele s-ar fi putut plimba singură dacă nu ar fi fost zgarda lucioasă din jurul grumazului şi lesa care o ţinea legată de încheietura

femeii. Teslyn părea din ce în ce mai posomorâtă de fiecare dată când o privea fix în faţă. De fiecare dată, pe faţa ei se citea determinarea. Şi ceva ce aducea cu panica. El începea să îşi facă griji în privinţa ei şi a lipsei ei de răbdare.

Voia să o liniştească pe Teslyn – nu avea nevoie de acele amintiri care să îi spună că determinarea, combinată cu panica, îţi putea aduce moartea, însă acelea îi confirmau acest lucru –, doar că nu îndrăznea să se apropie din nou de acele cuşti din pod. Tuon continua să fie acolo atunci când se întorcea, privindu-l fix sau pe furiş sau ce-o fi făcând, prea des pentru liniştea lui. Nu era suficient pentru a-l face să creadă că îl urmărea. De ce făcea asta? Atât de des. Uneori, *so'jhina* ei, Selucia, o însoţea şi, câteodată, Anath, deşi femeia înaltă şi ciudată păru să fi dispărut din Palat după o vreme – cel puţin de pe coridoare. Descoperi că ea se afla „în retragere", indiferent ce-o fi însemnând, şi nu îşi dorea decât ca aceasta s-o fi luat cu ea şi pe Tuon. El se îndoia că fata va crede şi a doua oară că îi ducea dulciuri unei călăuze a vânturilor. Poate îşi dorea încă să îl cumpere? Dacă era aşa, tot nu înţelegea de ce. Nu reuşise niciodată să înţeleagă ce găseau femeile atrăgător la un bărbat – acestea păreau să se holbeze la un individ cu înfăţişarea cea mai banală –, însă el ştia că nu era o frumuseţe, indiferent ce spunea Tylin. Femeile minţeau ca să bage în pat un bărbat şi minţeau încă şi mai mult odată ce îşi atingeau scopul.

Oricum, Tuon era un disconfort minor. Ca o muscă pe ureche. Nimic mai mult. Era nevoie de mai multe femei care cleveteau sau de fete care se zgâiau ca să îl facă să asude. Tylin reuşea însă chiar dacă lipsea. Dacă se întorcea şi îl prindea pregătindu-se de plecare, ea se putea răzgândi în privinţa vânzării lui. La urma urmei, acum era şi ea înaltă Doamnă, iar el era convins că, în scurt timp, avea să se radă în cap şi să-şi lase doar o creastă, asemenea unui seanchan dintre cei de Sânge. Cine ştie ce avea să facă atunci? Tylin îl făcea să asude puţin, dar era mai mult decât suficient ca să ajungă să fie ud leoarcă.

El continua să afle veşti de la Noal despre crimele creaturii *gholam* şi, uneori, de la Thom. Avea loc una în fiecare noapte, deşi nimeni, în afară de cei doi şi de el, nu părea să facă vreo legătură între crime. Mat îşi petrecea timpul în spaţii deschise cât putea de mult, înconjurat de oameni. Nu mai dormea în patul lui Tylin şi nu petrecea niciodată două nopţi la rând în acelaşi loc. Dacă asta însemna să petreacă o noapte în grajd, ei bine, mai dormise pe paturi de fân şi înainte, deşi nu îşi amintea ca fânul să îl fi împuns atât de tare prin haine. Totuşi, era mai bine

să fie împuns de fân decât să îi fie sfâşiat grumazul.

Îl căutase de îndată pe Thom după ce hotărâse să încerce să o elibereze pe Teslyn şi îl găsise în bucătărie, pălăvrăgind cu bucătăresele în timp ce savura un pui condimentat cu miere. Thom Merrilin se înţelegea cu bucătăresele la fel de bine cum o făcea cu fermierii, negustorii şi nobilii. Reuşea să se înţeleagă bine cu toată lumea, să afle toate bârfele şi să le potrivească, astfel încât să îşi facă o impresie. Vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă şi observa ce alţii omiteau. De îndată ce îşi termină de mâncat puiul, Thom găsi singura cale de a le trece pe aes sedai de gărzi. Atunci, totul păruse destul de uşor de înfăptuit. Pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Însă apărură alte obstacole.

Şi Juilin avea acest mod diferit de a privi lucrurile, poate din vremea când fusese prinzător de hoţi, iar în unele nopţi, Mat se întâlnea cu el şi cu Thom în cămăruţa pe care cei doi bărbaţi o împărţeau în aripa servitorilor, încercând să găsească un plan pentru a depăşi acele obstacole. Acestea erau cele care îl făceau pe Mat să asude.

La prima întâlnire, în noaptea în care plecase Tylin, Beslan dădu buzna înăuntru, pretinzând că îl căuta pe Thom. Din nefericire, mai întâi trăsese cu urechea în faţa uşii şi auzi suficient de mult, încât să fie nevoie să i se toarne pe gât o poveste. Din păcate, el voia să se implice. Ba chiar le spuse cum să procedeze.

— O răscoală, zise el, înghesuindu-se pe scăunelul cu trei picioare dintre cele două paturi înguste.

Un lighean lângă care se afla o carafă albă ciobită şi un lighean, fără oglindă, făcea ca odaia să fie încă şi mai îngrămădită. Juilin şedea pe marginea unui pat, îmbrăcat în cămaşă şi cu o faţă inexpresivă, iar Thom stătea întins pe celălalt, privindu-şi încruntat degetele. Mat stătea rezemat cu spatele de uşă ca să nu mai poată da nimeni buzna înăuntru. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Era limpede că Thom ştiuse despre această nebunie în tot acest timp; de aceea încerca să calmeze lucrurile.

— Oamenii se vor răscula dacă voi da eu poruncă, zise Beslan. Prietenii mei şi cu mine am vorbit cu bărbaţi din tot oraşul. Sunt pregătiţi să lupte!

Oftând, Mat îşi lăsă greutatea corpului pe piciorul sănătos. El bănuia că atunci

când Beslan va da poruncă, el şi prietenii săi se vor răscula. Cei mai mulţi oameni preferau să vorbească despre luptă, nu să lupte efectiv, mai ales împotriva soldaţilor.

— Beslan, în poveştile menestrelilor, grăjdarii înarmaţi cu furci şi brutarii înarmaţi cu pietre înfrâng oşti pentru că vor să fie liberi. Thom pufni atât de tare, încât mustaţa lungă şi albă îi tremură. Mat îl ignoră. În viaţa reală, grăjdarii şi brutarii sunt ucişi. Eu recunosc un oştean bun din vedere, iar seanchanii sunt foarte buni.

— Dacă le vor elibera pe *damane* şi pe aes sedai, acestea vor lupta alături de noi! insistă Beslan.

— Trebuie să fie mai mult de două sute de *damane* sus, în pod, Beslan, iar majoritatea dintre ele sunt seanchane. Eliberează-le şi, foarte probabil, toate vor da fuga să găsească o *sul'damă.* Lumină, nu putem avea încredere nici măcar în femeile care nu sunt seanchane! Mat îşi ridică o mână ca să oprească protestele lui Beslan. Nu avem cum să ne dăm seama în care putem avea încredere şi nici timp. Iar dacă am avea încredere, ar trebui să le ucidem pe celelalte. N-am de gând să ucid o femeie a cărei singură vină este aceea că poartă lesă. Tu?

Beslan privi în altă parte, deşi îşi ţinea fălcile încleştate. Nu avea de gând să renunţe.

— Indiferent dacă le vom elibera pe *damane* sau nu, continuă Mat, şi dacă oamenii se vor răscula, seanchanii vor transforma Ebou Dar într-o măcelărie. Sunt necruţători când trebuie să înăbuşe o răscoală, Beslan. Foarte necruţători! Putem ucide toate *damanele* din pod, iar ei vor aduce altele din taberele lor. Când mama ta se va întoarce, va vedea doar ruine în interiorul zidurilor şi capul tău înfipt într-o ţeapă, în exteriorul lor. Unde va fi pus şi al ei în scurt timp. Ai impresia că vor crede că ea n-a ştiut ce punea la cale fiul ei?

Lumină, oare ea ştia? Femeia era suficient de curajoasă încât să încerce. El nu credea că ea era într-atât de proastă, dar...

— Ea zice că suntem nişte şoareci, zise Beslan cu amărăciune. „Când trec ogarii, şoarecii se pitesc sau ajung să fie mâncaţi", cită el. Nu-mi place să fiu un şoarece, Mat.

Mat răsuflă puţin mai uşurat.

— Mai bine un şoarece viu decât unul mort, Beslan.

Nu era cel mai diplomat mod de a pune problema – Beslan făcu o grimasă –, însă era adevărat.

Îl încurajă pe Beslan să ia parte la întâlniri, fie doar ca să îl ţină sub control, însă acesta venea arareori. Thom primi sarcina de a încerca să îl calmeze pe bărbatul înflăcărat ori de câte ori avea ocazia. Reuşi doar să îl convingă pe Beslan să îi promită că nu va porunci o răscoală decât atunci când ei vor fi plecat de o lună, ca să le îngăduie să ajungă suficient de departe. Era un lucru liniştitor, deşi deloc satisfăcător. În rest, ei păreau să facă doi paşi înainte, apoi se loveau de un zid de piatră. Sau de o capcană.

Ibovnica lui Juilin îl prinsese de tot în mrejele ei. Pentru ea, el nu părea deranjat să renunţe la hainele lui tairene şi să îmbrace livreaua verde cu alb de servitor sau să nu doarmă câteva nopţi la rând ca să mături pardoseala din apropierea scărilor care duceau sus, la cuşti. Nimeni nu îi acorda atenţie unui servitor cu mătura în mână, nici măcar ceilalţi servitori. În Palatul Tarasin erau suficient de mulţi servitori încât să nu se cunoască toţi între ei, iar dacă vedeau un bărbat în livrea cu mătura în mână, presupuneau că trebuia să o folosească. Juilin îşi petrecu două zile dând cu mătura şi, în cele din urmă, raportă că femeile *sul'dam* inspectau cuştile la prima oră a dimineţii şi imediat după lăsarea serii, şi că puteau intra sau ieşi în celelalte ore, însă noaptea, *damanele* rămâneau singure.

— Am auzit-o pe o *sul'damă* zicând că se bucura că nu se află în tabere unde...

Stând întins pe salteaua subţire, Juilin se opri ca să caşte copios în dosul palmei. Thom şedea pe marginea patului său, iar scăunelul îi rămase lui Mat. Era mai bine decât să stea în picioare, deşi nu cu mult. Majoritatea oamenilor dormeau la acea oră.

— Unde trebuie să facă de strajă în unele nopţi, continuă prinzătorul de hoţi când putu vorbi din nou. Zicea că îi plăcea că putea să le lase pe *damane* să doarmă toată noaptea, astfel încât acestea să fie odihnite când răsărea soarele.

— Aşadar, trebuie să acţionăm noaptea, murmură Thom, pipăindu-şi mustaţa lungă şi albă.

Nu era nevoie să adauge că noaptea orice mişcare atrăgea atenţia. Seanchanii patrulau pe străzi în timpul nopţii, lucru pe care Garda Civilă nu îl făcuse niciodată. De asemenea, gărzile acceptaseră şi mită, asta până când le desfiinţară seanchanii. Acum, Gărzile Morţii patrulau cel mai probabil pe străzi în timpul nopţii şi oricine ar fi încercat să le mituiască n-ar fi trăit ca să mai fie judecat.

— Ai reuşit să găseşti un *a'dam,* Juilin? îl întrebă Mat. Sau rochiile? Nu cred că este la fel de greu să găseşti nişte rochii ca un *a'dam.*

Juilin căscă din nou în podul palmei.

— Când o să fac rost de ele, o să afli. Nu le lasă pe unde apucă, să ştii.

Thom descoperi că nu era posibil să treci atât de simplu o *damane* prin porţi. Sau, mai degrabă, Riselle descoperise acest lucru, după cum recunoştea el însuşi. Se părea că unul dintre ofiţerii de rang superior care stătea la hanul Femeia Rătăcitoare avea o voce melodioasă pe care ea o găsea extrem de distractivă.

— Unul dintre cei de Sânge poate scoate o *damană* din oraş fără să i se pună vreo întrebare, zise Thom la următoarea lor întâlnire. De astă dată, atât el, cât şi Juilin şedeau pe paturile lor. Mat începea să deteste scăunelul acela. Sau câteva dintre ele. Însă femeile *sul'dam* au nevoie de un ordin semnat şi parafat de unul dintre cei de Sânge, un ofiţer care este căpitan sau are rang superior, sau un *der'sul'dam.* Gărzile de lângă porţi sau de pe docuri au liste cu toate sigiliile oficiale din oraş, aşadar, nu pot inventa un sigiliu oarecare şi să fie acceptat. Am nevoie de o copie după un ordin şi un sigiliu corect. Mai rămâne să alegem care vor fi cele trei *sul'dame* ale noastre.

— Poate că Riselle va fi una, sugeră Mat.

Ea nu ştia ce puneau ei la cale şi ar fi reprezentat un risc dacă îi spuneau. Thom îi pusese tot felul de întrebări, de parcă ar fi încercat să afle mai multe despre cum era viaţa sub stăpânirea seanchanilor, iar ea fusese suficient de bucuroasă ca să o întrebe pe prietena ei seanchană, însă probabil că nu ar fi fost la fel de bucuroasă să rişte să îi ajungă capul frumos într-o ţeapă. Ea putea face mai rău decât să refuze.

— Dar ibovnica ta, Juilin?

El avea în gând o a treia femeie. Îi ceruse lui Juilin să facă rost de o rochie de *sul'damă* care să i se potrivească Setallei Anan, deşi încă nu avusese ocazia să îi spună acesteia despre ce era vorba. El mai fusese la hanul Femeia Rătăcitoare doar o singură dată de când Joline intrase în bucătărie, ca să se asigure că ea înţelegea că el îşi dădea toată silinţa. Ea nu înţelese, însă Jupâneasa Anan reuşise să o liniştească pe femeia aes sedai care se înfuriase, înainte ca aceasta să înceapă să ţipe. Ea va fi o *sul'damă* perfectă pentru Joline.

Juilin ridică din umeri, stânjenit.

— Mi-a fost foarte greu s-o conving pe Thera să fugă cu mine. Acum, ea este... sfioasă. În timp, o pot ajuta să treacă peste asta – ştiu că pot –, dar nu cred că este în stare să se prefacă a fi o *sul'damă.*

Thom se trăgea de mustaţă.

— Nu cred că Riselle va pleca sub nicio formă. Se pare că îi place vocea melodioasă a Seniorului Yamada, generalul stindardelor, suficient de mult, încât a hotărât să se mărite cu el. Oftă, plin de regret. Mă tem că nu vom mai obţine vreo informaţie de la acea sursă. Şi nici nu-şi va mai cuibări capul la pieptul lui, spunea expresia de pe faţa lui. Gândiţi-vă amândoi la cine am putea apela. Şi vedeţi dacă puteţi pune mâna pe o copie a acelor ordine.

Thom reuşi să găsească cerneala şi pergamentul potrivit şi era pregătit să imite orice scris de mână şi sigiliu. Dispreţuia sigiliile; oricine avea un nap şi un cuţit le putea copia, zicea el. A imita scrisul de mână al cuiva astfel încât însăşi persoana aceea să creadă că scrisese ordinul era o artă. Însă niciunul dintre ei nu reuşi să găsească o copie a ordinelor cu sigiliul potrivit, pentru a le putea copia. La fel ca în cazul *a'damurilor,* seanchanii nu lăsau ordinele la voia întâmplării. Nici Juilin nu părea să facă vreun progres în ceea ce privea *a'damul.* Doi paşi înainte, apoi un zid din piatră. Şase zile se scurseră cât ai pocni din degete. Mai rămâneau patru. Lui Mat i se părea că trecuseră şase ani de când plecase Tylin şi că mai rămăseseră patru ceasuri până când avea să se întoarcă.

În cea de-a şaptea zi, Thom îl opri pe Mat pe coridor de îndată ce se întoarse din călătoria lui. Zâmbind ca şi când ar fi stat la taclale, menestrelul de odinioară îşi coborî vocea. Servitorii care treceră în grabă pe lângă ei auziră doar o şoaptă.

— După spusele lui Noal, creatura *gholam* a ucis din nou azi-noapte. Căutătorilor li s-a poruncit să găsească ucigaşul, chiar dacă asta înseamnă să nu doarmă şi să nu mănânce până când îl vor prinde. N-am reuşit să aflu cine a dat această poruncă. Până şi faptul că li s-a dat poruncă să facă ceva pare să fie un secret. Practic, îşi înroşesc deja săbiile.

Chiar dacă Thom vorbea în şoaptă, Mat aruncă o privire în jur să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Singura persoană pe care o zări era un bărbat îndesat, cu părul cărunt, pe care îl chema Narvin. Acesta purta livreaua, dar nici nu se grăbea, nici nu căra nimic. Servitorii de rangul lui Narvin nici nu cărau nimic, nici nu se grăbeau. El clipi când îl zări pe Mat încercând să privească în toate direcţiile în acelaşi timp, şi se încruntă. Lui Mat îi venea să rânjească, însă zâmbi cât putu de dezarmant, iar Narvin plecă, încruntându-se la rândul său. Mat era sigur că individul era responsabil pentru prima încercare de a-l scoate pe Cimpoiaş din grajd.

— Noal ţi-a spus despre căutători? îl întrebă el în şoaptă, nevenindu-i a crede, de îndată ce Narvin ajunse suficient de departe.

Thom îşi flutură mâna subţire.

— Fireşte că nu. Numai despre crimă. Deşi pare să audă şoapte şi să le înţeleagă însemnătatea. Ăsta-i un har rar. Mă întreb dacă a fost într-adevăr în Shara, cugetă el. A spus că el... Thom îşi drese glasul sub privirea pătrunzătoare a lui Mat. Lăsăm asta pe mai târziu. Am alte surse, nu doar pe Riselle, care-ţi frânge inima. Câteva dintre ele sunt Ascultători. Ascultătorii chiar par să audă tot.

— Ai vorbit cu Ascultătorii?

Vocea lui Mat scârţâi ca o balama ruginită. I se părea că gâtlejul îi ruginise de-a binelea!

— Nu-i bai, atâta vreme cât ei nu ştiu că tu ştii, chicoti Thom. Mat, când vine vorba de seanchani, trebuie să presupui că toţi sunt Ascultători. Astfel, afli ce vrei să ştii fără să rosteşti cuvântul greşit la urechea nepotrivită. El tuşi şi îşi aranjă mustaţa cu noadele degetelor, fără să-şi ascundă zâmbetul autocritic, ce cerea laude. Întâmplarea face să cunosc doi sau trei care sunt, într-adevăr, Ascultători. Oricum, nu strică niciodată să avem mai multe informaţii. Vrei să

pleci înainte să se întoarcă Tylin, nu? Pari cam... deznădăjduit... În lipsa ei.

Mat nu reuşi să scoată decât un geamăt.

În noaptea aceea, creatura *gholam* ucise din nou. Lopin şi Nerim îi aduseseră vestea la micul dejun, înainte ca Mat să apuce să termine de mâncat peştele. Tot oraşul clocotea, susţineau ei. Ultima victimă, o femeie, fusese descoperită la intrarea pe o alee şi, brusc, oamenii începură să vorbească şi să facă legătura între crime. Un nebun umbla liber pe străzi, iar oamenii cereau să existe mai mulţi seanchani care să patruleze pe străzi noaptea. Mat îşi împinse farfuria deoparte, pierzându-şi pofta de mâncare. Mai multe patrule. Ca şi când asta n-ar fi suficient de grav, Suroth se putea întoarce mai devreme la aflarea acestei veşti, aducând-o cu ea şi pe Tylin. Mai avea la dispoziţie cel mult două zile. Îi venea să verse.

Îşi petrecu restul dimineţii plimbându-se de colo colo, şchiopătând, pe covorul din iatacul lui Tylin, ignorând durerea din picior, în timp ce încerca să găsească o variantă, oricare, care să-l ajute să-şi ducă planul imposibil la bun sfârşit în două zile. Durerea era, într-adevăr, o nimica toată. Renunţase la baston, forţându-se să îşi recapete puterea. Credea că va reuşi să străbată trei sau patru kilometri pe jos fără să fie nevoit să îşi odihnească piciorul. Fără să şi-l odihnească prea mult, de fapt.

La amiază, Juilin îi aduse singura veste cu adevărat bună pe care o auzise într-o vârstă. Nu era tocmai o veste. Era un sac din pânză în care se aflau două rochii înfăşurate în jurul unui *a'dam* de argint.

CAPITOLUL 29

Un alt plan

Pivniţa cu tavanul brăzdat de grinzi al hanului Femeia Rătăcitoare era încăpătoare. Cu toate acestea, părea la fel de înghesuită ca odaia pe care o împărţeau Thom şi Juilin, deşi acolo stăteau doar cinci persoane. Lampa cu petrol aşezată pe un butoi răsturnat arunca umbre pâlpâitoare. Mai încolo, pivniţa era cufundată în întuneric. Culoarul dintre rafturi şi peretele din piatră neprelucrată era lat cât era de înalt un butoi, însă nu asta o făcea să pară înghesuită.

— Ţi-am cerut ajutorul, nu un lanţ în jurul grumazului, zise Joline pe un ton rece.

După aproape o săptămână de când se afla în grija jupânesei Anan şi mânca mâncarea gătită de Enid, sora aes sedai nu mai era trasă la faţă. Rochia zdrenţuită în care o văzuse Mat prima oară dispăruse, fiind înlocuită de una cu guler înalt, din lână fină de culoare albastră, cu puţină dantelă la încheieturi şi sub bărbie. În lumina pâlpâitoare, faţa îi era pe jumătate ascunsă în umbră, însă ea părea furioasă, iar ochii ei păreau să sfredelească faţa lui Mat.

— Dacă ceva va merge prost – orice! –, voi fi neputincioasă!

El nici nu voia să audă de asta. „Ajută pe cineva doar de dragul de a ajuta – oarecum – şi vezi cu ce te vei alege”. Scutură *a'damul* sub nasul ei. Acesta se zvârcoli în mâna lui ca un şarpe lung din argint, strălucind în lumina slabă a lămpii. Zgarda şi brăţara zgâriară pardoseala din piatră, iar Joline îşi strânse poalele negre şi făcu un pas în spate, ca să nu fie atinsă. Zici c-ar fi fost o viperă după felul în care se strâmba. El se întrebă dacă i se va potrivi; zgarda părea mai largă decât grumazul ei subţire.

— Jupâneasa Anan ţi-o va scoate de îndată ce vom ajunge dincolo de ziduri, mârâi el. Ai încredere în ea, nu? Şi-a riscat viaţa ca să te ascundă aici. Este singura cale, ascultă-mă ce-ţi spun!

Joline îşi ridică bărbia cu încăpăţânare. Jupâneasa Anan bombănea furioasă.

— Nu vrea să poarte chestia aia, zise Fen pe un ton serios în spatele lui Mat.

— Dacă nu vrea s-o poarte, atunci n-o s-o poarte, zise Blaeric pe un ton încă şi mai serios, stând lângă Fen.

Străjerii oacheşi ai Jolinei semănau ca două picături de apă, deşi erau foarte diferiţi la trup. Fen, cu ochii lui negri şi migdalaţi şi bărbia cu care ar fi putut sparge piatra, era puţin mai scund decât Blaeric şi poate mai mare la piept şi la umeri. Cu toate acestea, aceştia şi-ar fi putut purta hainele unul altuia fără nicio dificultate. Dacă părul negru şi drept al lui Fen îi ajungea aproape până la umeri, părul foarte scurt al lui Blaeric cel cu ochi albaştri era puţin mai deschis la culoare. Blaeric era shienaran şi îşi răsese moţul, lăsându-şi părul să crească pentru a nu atrage atenţia, deşi nu îi plăcea. Lui Fen, care era saldaean, nu părea să-i placă prea multe în afară de Joline. Amândurora le plăcea foarte mult de Joline. Cei doi vorbeau la fel, gândeau la fel, se mişcau la fel. Purtau fuste sărăcăcioase şi veste simple din lână specifice lucrătorilor, care le ajungeau până la şolduri; cu toate acestea, oricine i-ar fi luat drept salahori, chiar şi în acea lumină slabă, dacă nu era orb. Ziua, în grajduri, unde jupâneasa Anan îi pusese la treabă... Lumină! Se uitau la Mat aşa cum leii s-ar fi uitat la o capră care îşi dezvelea dinţii către ei. El se mişcă, astfel încât să nu îi vadă pe străjeri nici măcar cu coada ochiului. Cu ei în spatele lui, cuţitele pe care le ţinea ascunse în mai multe locuri asupra lui îi aduceau puţină alinare.

— Dacă nu vrei să-l asculţi pe el, Joline Maza, mă vei asculta pe mine. Proptindu-şi pumnii în şolduri, Setalle se luă de sora aes sedai zveltă, aruncându-i o privire furioasă. Vreau să te văd înapoi în Turnul Alb şi de va trebui să merg pe jos până acolo şi să te împing de la spate! Poate pe drum îmi vei arăta ce înseamnă să fii aes sedai. M-aş mulţumi şi cu o bucăţică de femeie matură. Până acum, n-am văzut decât o novice care se smiorcăie în pat şi face crize de isterie!

Joline se holbă la ea, cu ochii mari şi căprui cât cepele, ca şi când nu-şi credea urechilor. Nici Mat nu era sigur că auzise bine. Hangiţele nu săreau la gâtul surorilor aes sedai. Fen mormăi, iar Blaeric bombăni ceva ce nu părea deloc plăcut.

— Nu e nevoie să mergi mai departe, ci doar atât cât să nu te mai vadă gărzile de la porţi, îi zise repede Mat Setallei, nădăjduind să înăbuşe orice izbucnire a Jolinei. Îţi vei ţine gluga trasă pe cap... Lumină, trebuia să-i facă rost de una dintre acele mantii elegante! Ei bine, dacă Juilin putea să fure un *a'dam,* atunci putea să facă acelaşi lucru şi cu o afurisită de mantie... iar gărzile nu vor vedea decât o altă *sul'damă.* Te vei putea întoarce aici până la ivitul zorilor, fără să ştie nimeni. Asta dacă nu insişti să porţi Cuţitul Căsniciei.

El râse la gluma făcută, însă ea, nu.

— Crezi că aş putea rămâne într-un loc unde femeile sunt transformate în animale doar pentru că pot conduce Puterea? întrebă ea, traversând încăperea cu paşi mari până când ajunse în faţa lui. Crezi că mi-aş lăsa familia aici? Dacă o privise cu ochi furioşi pe Joline, acum îl sfredeleau pe Mat.

Adevărul fie spus, el nu se gândise niciodată la asta. Cu siguranţă că voia să le vadă pe *damane* eliberate, dar de ce era atât de important pentru ea? Era limpede că era un lucru important; mâna ei aluneca de-a lungul mânerului pumnalului cu lamă lungă şi curbată pe care îl ţinea ascuns la spate, mângâindu-l. Locuitorii din Ebou Dar nu reacţionau prea blând la insulte, iar din această privinţă, ea era o băştinaşă get-beget.

— Am început negocierile ca să vând hanul Femeia Rătăcitoare la două zile după venirea seanchanilor, când mi-am dat seama ce sunt aceştia. Ar fi trebuit să i-l dau lui Lydel Elonid acum câteva zile, dar am amânat. Lydel nu se aşteaptă să găsească o aes sedai în pivniţă. Când vei fi gata de plecare, voi putea preda cheile şi vă voi putea însoţi. Lydel începe să-şi piardă răbdarea, adăugă ea, adresându-i-se peste umăr Jolinei.

Cum rămânea cu galbenii lui? vru să întrebe el, indignat. I-ar fi îngăduit Lydel să-şi ia pleaşca de sub pardoseala ei din gresie? Totuşi, altceva îl făcea să înghită cu noduri. Dintr-odată se văzu călătorind împreună cu întreaga familie a jupânesei Anan, inclusiv cu fiii şi fiicele ei căsătorite, cu tot cu copiii lor, şi poate câteva mătuşi şi unchi şi veri. Doisprezece. Mai multe zeci, poate. O fi fost ea din altă parte, dar soţul ei avea relaţii în tot oraşul. Blaeric îl lovi cu palma pe spate atât de tare, încât el se clătină.

Îşi dezveli dinţii, nădăjduind că shienaranul va lua gestul său drept zâmbet de mulţumire. Expresia de pe faţa lui Blaeric nu se schimbă deloc. Străjeri afurisiţi! Aes sedai afurisite! Hangiţe afurisite!

— Jupânească Anan, zise el cu precauţie, felul în care am de gând să plec din Ebou Dar nu lasă loc de prea mulţi oameni.

Nu îi spusese încă despre circul lui Luca. La urma urmei, exista şi posibilitatea să nu reuşească să îl convingă. Cu cât mai mulţi oameni trebuia să îl convingă pe

Luca să ia cu el, atât mai greu avea să fie.

— Întoarce-te aici de îndată ce noi vom ajunge dincolo de zidurile oraşului. Dacă vrei să pleci, ia una dintre bărcile de pescuit ale soţului tău. Însă te sfătuiesc să aştepţi câteva zile. Poate o săptămână, sau mai mult. Odată ce seanchanii vor afla că lipsesc două *damane,* vor fi cu ochii pe oricine va încerca să plece.

— Două? interveni Joline pe un ton aspru. Teslyn şi mai cine?

Mat se crispă. Nu intenţionase să-i scape această informaţie. Joline era iritată şi bosumflată, încăpăţânată şi răsfăţată – acestea erau cuvintele care îi veneau cel mai repede în minte. Orice ar fi făcut-o să creadă că această evadare va fi dificilă, cel mai probabil sortită eşecului, ar fi putut-o determina să încerce să pună în aplicare un plan nebunesc născocit de ea. Ceva care, fără îndoială, i l-ar fi distrus pe al lui. Cu siguranţă ar fi fost prinsă dacă ar fi încercat să fugă de una singură, deşi s-ar fi luptat. Când seanchanii vor afla că există o aes sedai în oraş, chiar sub nasul lor, îşi vor intensifica din nou căutările pentru *marath'damane,* vor spori rândul patrulelor pe străzi mai mult decât o făcuseră deja pentru a-l prinde pe „ucigaşul nebun" şi, cel mai rău dintre toate, ar putea impune reguli şi mai stricte referitoare la cine trecea prin porţi.

— Edesina Azzedin, zise el fără tragere de inimă. Nu ştiu mai mult despre ea.

— Edesina, zise încet Joline. Fruntea ei netedă se încreţi puţin. Am auzit că ea a... Indiferent ce o fi auzit, tăcu mâlc şi îl fixă cu o privire aspră. Mai ţin prizoniere şi alte surori? Dacă Teslyn va fi eliberată, n-am să las nicio altă soră pe mâna lor!

Mat făcu un efort foarte mare să nu o privească cu uimire. Bosumflată şi răsfăţată? Se uita la o leoaică pe măsura lui Blaeric şi a lui Fen.

— N-am să las nicio Aes Sedai în cuşcă decât dacă va vrea ea să rămână, crede-mă, zise el, cu o voce cât se poate de sarcastică.

Femeia era în continuare încăpăţânată. Ar putea insista să le salveze pe celelalte două, cum era Pura. Lumină, n-ar fi trebuit să se încurce *niciodată* cu aes sedai, şi nu avea nevoie de nicio amintire care să îl avertizeze! îi erau suficiente ale lui.

Fen îl împunse în omoplatul stâng cu degetul.

— Ai grijă cum vorbeşti, zise străjerul pe un ton de avertizare.

Blaeric îl împunse în omoplatul celălalt.

— Nu uita cui i te adresezi!

Joline pufni când auzi tonul acestuia, însă nu zise nimic. Mat simţi o apăsare la ceafă, cam în locul unde ar lovi cu toporul călăul. Surorile aes sedai răstălmăceau cuvintele altor oameni; nu se aşteptau să le vorbească ceilalţi în acelaşi mod.

El se întoarse spre Setalle.

— Jupânească Anan, înţelegi de ce barca soţului tău ar fi mai potrivită...

— Aşa o fi, îl întrerupse ea, doar că Jasfer a pornit în larg cu toate cele zece bărci ale lui şi cu tot neamul nostru acum trei zile. Bănuiesc că breslele vor vrea să-i vorbească dacă se va întoarce vreodată. N-ar trebui să transporte pasageri. Vor ancora în Illian, unde mă vor aştepta şi pe mine. Vezi tu, n-am de gând să merg mai departe de Tar Valon.

De astă dată, Mat nu-şi putut înăbuşi un suspin. Avea de gând să apeleze pe bărcile de pescuit ale lui Jasfer Anan în caz că nu reuşea să îl convingă pe Luca. Era o variantă periculoasă. Mai mult decât periculoasă. Nebunească, poate. Cel mai probabil, femeile *sul'dam* de pe docuri vor vrea să verifice toate ordinele prin care *damanele* erau trimise cu bărci de pescuit, mai ales în timpul nopţii. Aceste bărci îi stăruiseră mereu în minte. Ei bine, va trebui să îl strângă cu uşa pe Luca, atât de tare cât era nevoie.

— Ţi-ai lăsat neamul să plece pe vremea asta? în vocea Jolinei se simţea atât mirarea, cât şi dojana. Când se iscă cele mai puternice furtuni?

Stând cu spatele la sora aes sedai, jupâneasa Anan îşi ridică bărbia cu mândrie, deşi, în sinea ei, nu era mândră.

— Sunt sigură că Jasfer va înfrunta şi un *cemaros,* dacă va fi nevoie. Am la fel de multă încredere în el cum ai tu în străjerii tăi, Soră Verde. Mai mult.

Încruntându-se brusc, Joline luă lampa de pe suportul din fier şi o mişcă, luminând faţa hangiţei.

— Ne-am mai întâlnit cândva? Uneori, când nu-ţi pot vedea faţa, vocea ta îmi pare cunoscută.

În loc să răspundă, Setalle luă *a'damul* din mâna lui Mat şi bâjbâi după brăţara plată şi segmentată de la un capăt al lesei rotunde din argint. Totul era făcut din segmente, îmbinate cu atâta pricepere, încât nu îţi puteai da seama cum fusese construită.

— Ar fi mai bine să trecem la testare.

— Testare? zise el, iar ochii aceia căprui îi aruncară o privire încruntată.

— Nu orice femeie poate fi *sul'damă.* Trebuia să ştii asta deja. Eu nădăjduiesc că voi putea fi, dar e mai bine să aflăm asta până nu va fi prea târziu. Încruntându-se la brăţara care se încăpăţâna să se desfacă, o întoarse pe toate părţile în mâini. Ştii cum să deschizi drăcovenia asta? Nici măcar nu-mi dau seama *unde* se deschide.

— Da, zise el, încet.

Singurele daţi în care vorbise cu seanchanii despre femeile *sul'dam* şi *damane,* el le pusese întrebări prudente despre cum erau folosite acestea în bătălii. Nu se gândise niciodată la felul cum erau alese femeile *sul'dam.* Poate va fi nevoie să lupte împotriva lor – acele amintiri străvechi îl făceau să se gândească mereu la cum se purta o bătălie – dar, cu siguranţă, nu se gândise niciodată să recruteze vreuna.

— Mai bine să facem testarea acum.

În loc... Lumină!

Prinzătorile fură o nimica toată pentru el, iar brăţara o desfăcu încă şi mai uşor. Nu trebuia decât să apeşi în locul potrivit, sus şi jos, nefiind cu mult diferit de lesă. Puteai face asta cu o singură mână şi brăţara de deschidea, scoţând un clic metalic. Zgarda era puţin mai complicat de deschis, necesitând ambele mâini. Punându-şi degetele pe locurile potrivite, de o parte şi de alta, unde era prinsă lesa, el apăsă, apoi răsuci şi trase, menţinând presiunea. Nu se întâmplă nimic, din câte observă el, până când nu răsuci cele două părţi în dircţia opusă. Atunci, acestea se desfăcură chiar în dreptul lesei, scoţând un clic metalic mai puternic

decât în cazul brăţării. Simplu. Fireşte, pe când se afla în Palat, avusese nevoie de aproape un ceas ca să-şi dea seama cum funcţiona sistemul, ajutat fiind de Juilin. Aici însă, nimeni nu îl lăudă. Expresiile lor nu trădau faptul că el reuşise să facă ceva, iar ei, nu!

Închizând brăţara în jurul încheieturii, Setalle îşi înfăşură lesa în jurul antebraţului, apoi ridică zgarda desfăcută. Joline se zgâi la ea cu dispreţ, strângându-şi în pumni poalele.

— Vrei să evadezi? o întrebă hangiţa încet.

După o clipă, Joline îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia. Setalle închise zgarda în jurul grumazului femeii aes sedai. Se auzi acelaşi sunet metalic ca atunci când fusese deschisă. El trebuie să se fi înşelat în privinţa mărimii; zgarda îi era destul de fixă peste gulerul înalt al rochiei. Joline doar strânse din buze, însă Mat aproape că îi simţea pe Blaeric şi pe Fen încordându-se în spatele lui. El îşi ţinu respiraţia,

Cele două femei făcură împreună un pas mic, trecând pe lângă Mat, iar acesta începu să respire din nou. Joline se încrunta, nesigură. Apoi mai făcură un pas.

Scoţând un ţipăt, sora aes sedai se prăbuşi pe jos, zvârcolidu-se şi agonizând. Nu putea rosti cuvinte, scotea doar gemete din ce în ce mai puternice. Se chircea, sucindu-şi braţele, picioarele, ba chiar şi degetele într-un mod foarte ciudat.

Setalle se lăsă în genunchi de îndată ce Joline se prăbuşi pe pardoseală, cu mâinile la zgardă, însă nu fu mai rapidă decât Blaeric şi Fen, care făcură gesturi cam ciudate, îngenunchind, Blaeric o ridică pe Joline, care gemea de durere, şi o lipi de pieptul lui, apoi începu să îi maseze grumazul, înainte de toate. Fen îi masa braţele cu degetele. Zgarda fu desfăcută, iar Setalle se lăsă pe călcâie, însă Joline continua să se zvârcolească şi să scâncească, iar străjerii ei continuau să o maseze de parcă ar fi încercat să-i alunge crampele. Îi aruncau priviri reci lui Mat de parcă el ar fi fost vinovatul.

Văzând cum toate planurile lui i se zădărniciseră, Mat abia dacă îi vedea pe bărbaţi. Nu ştia ce să facă în continuare, de unde să înceapă. Tylin se putea întoarce peste două zile, iar el era convins că trebuia să plece înainte ca ea să se întoarcă.

Strecurându-se pe lângă Setalle, el o bătu uşor pe umăr.

— Spune-i că vom încerca altceva, bombăni el.

Dar ce anume? Era limpede că doar o femeie cu abilităţi de *sul'damă* putea mânui *a'damul.*

Hangiţa îl prinse din urmă în întuneric, la baza scărilor care duceau sus, în bucătărie, când el îşi lua pălăria şi mantia. Era o mantie simplă, din lână aspră, fără broderii. Bărbaţii n-aveau nevoie de broderii. Cu siguranţă, el nu le ducea dorul. Şi toată dantela aia... cu siguranţă nu!

— Te-ai gândit la un alt plan? îl întrebă ea.

El nu îi vedea faţa în întuneric, însă *a'damul* din argint străluci chiar şi aşa. Ea bâjbâia după brăţara din jurul încheieturii sale.

— Întotdeauna am un alt plan, minţi el, desfăcându-i brăţara. Cel puţin, nu va mai trebui să-ţi rişti viaţa. De îndată ce o voi lua pe Joline din grija ta, te vei putea duce să te alături soţului tău.

Ea doar gemu. El bănuia că ea ştia că nu exista niciun alt plan.

Mat voia să evite salonul plin de seanchani; prin urmare, ieşi prin bucătărie în curtea grajdului, apoi pe poarta ce dădea în Piaţa Mol Hara. Nu se temea că cineva îl va remarca sau se va întreba ce căuta acolo. După hainele lui ponosite, când intrase în han, oamenii păruseră să îl ia drept o persoană care îndeplinea un comision pentru hangiţă, însă printre seanchani fuseseră şi trei *sul'dame,* două dintre ele însoţite de *damane.* El începea să se teamă că va fi nevoit să le lase cu zgarda la grumaz pe Teslyn şi pe Edesina, iar în acel moment nu voia să se uite la nicio *damane.* Sânge şi cenuşă, el doar făgăduise că va încerca!

Soarele slab era încă sus, pe cer, însă vântul plin de sare şi rece care sufla dinspre mare începea să se înteţească, aducând ploaia. În afară de o patrulă de Gărzi ale Morţii care traversa piaţa, oameni, nu ogieri, ceilalţi oameni din Mol Hara se grăbeau să îşi termine treburile înainte să vină ploaia. Când el ajunse la baza statuii înalte, cu pieptul dezvelit, a Reginei Nariene, o mână îl atinse pe umăr.

— Nu te-am recunoscut la început, fără hainele alea elegante, Mat Cauthon.

Când se întoarse, Mat dădu nas în nas cu cel mai corpolent *so'jhin* illianer pe care îl văzuse în ziua în care Joline apăruse în viaţa lui. Nu era o asociere plăcută. Individul cu faţa rotundă avea o înfăţişare ciudată, cu barba aia şi cu jumătate din cap ras, plus că mai şi tremura în cămaşa lui cu mâneci lungi.

— Mă cunoşti? întrebă Mat pe un ton precaut.

Bărbatul solid îi zâmbi larg.

— Fireşte că da, să n-am noroc dacă n-o fi aşa. Cândva, ai făcut o călătorie memorabilă pe corabia mea, cu troloci şi Shadar Logoth într-o parte şi cu un myrddraal şi cu Whitebridge în partea cealaltă. Bayle Domon, jupâne Cauthon. Acum îţi aminteşti de mine?

— Îmi amintesc.

Îşi aminti, după un timp. Cea mai mare parte din acea călătorie îi stăruia vag în minte, presărată cu golurile pe care le umpleau amintirile celorlalţi bărbaţi.

— Va trebui să stăm la o cupă de vin fiert şi aromat şi să depănăm amintiri.

Lucru care nu avea să se întâmple niciodată dacă l-ar fi văzut el primul pe Domon. Ceea ce îi rămăsese în amintire din acea călătorie era ciudat de neplăcut, ca amintirea unei boli mortale. Într-un fel, fusese bolnav. O altă amintire neplăcută.

— Nu este moment mai bun ca acum.

Domon râse, punându-şi braţul gros pe după umerii lui Mat şi întorcându-l înapoi spre hanul Femeia Rătăcitoare.

Nedorind să se împotrivească şi neavând nicio altă cale de a scăpa de bărbat, Mat îl însoţi. O încăierare ar fi atras atenţia. Oricum, nu era convins că ar fi ieşit câştigător. Domon părea gras, însă grăsimea aceea ascundea nişte muşchi tari. Oricum, nu-i strica să bea ceva. În afară de asta, Domon nu era un soi de contrabandist? Ar putea cunoaşte moduri de a intra şi de a ieşi din Ebou Dar pe care alţii nu le ştiau şi le-ar putea dezvălui dacă îi punea câteva întrebări chibzuite, în special un pahar de vin. Mat avea în buzunarul hainei o pungă plină cu galbeni şi nu îl deranja să îi cheltuiască pe toţi ca să-l îmbete criţă pe bărbat. La beţie, ţi se dezlega limba.

Domon îl conduse prin salon, făcând plecăciuni în stânga şi-n dreapta celor de Sânge şi ofiţerilor care abia dacă îi acordau atenţie, însă nu intră în bucătărie, unde Enid le-ar fi putut oferi o bancă într-un colţ. În schimb, în conduse pe Mat pe scările fără balustradă. Până când îl invită într-o odaie din fundul hanului, Mat crezuse că Domon avea să-şi aducă haina şi mantia. Focul năprasnic care ardea în şemineu încălzea odaia, însă, brusc, Mat simţi că îi era mai frig decât fusese afară.

Închizând uşa în urma lor, Domon se plantă în faţa ei, încrucişându-şi braţele la piept.

— Te afli în prezenţa Doamnei Egeanin Tamarath căpităneasa Verzilor, intona el, apoi adăugă pe un ton normal: Acesta este Mat Cauthon.

Mat îşi mută privirea de la Domon la femeia înaltă care şedea ţeapănă pe un scaun cu spătar. În ziua aceea, ea era îmbrăcată într-o rochie plisată de un galben-deschis, iar peste ea purta o robă cu flori brodate. Mat îşi aminti de ea. Faţa ei palidă era aspră, iar ochii ei albaştri erau la fel de pătrunzători ca ai lui Tylin. Doar că ea nu urmărea să fie sărutată, bănuia el.

Mâinile îi erau fine, dar aveau bătături ca un spadasin. El nu avu ocazia să întrebe despre ce era vorba, şi nici nu fu nevoie.

— *So'jhinul* meu m-a informat că nu eşti străin de pericol, jupâne Cauthon, zise ea de îndată ce Domon termină de vorbit.

Accentul ei tărăgănat Seanchan era în continuare poruncitor şi autoritar, dar, la urma urmei, ea făcea parte dintre cei de Sânge.

— Am nevoie de astfel de bărbaţi pe corabia mea şi te voi plăti bine în galbeni, nu în arginţi. Dacă mai cunoşti alţii ca tine, îi voi tocmi. Însă vor trebui să ştie să-şi ţină gura. Este treaba mea ce fac. Bayle a pomenit de alte două nume: Thom Merrilin şi Juilin Sandar. Dacă vreunul din ei se află în Ebu Dar, mi-ar fi de folos priceperea lui. Ei mă cunosc şi ştiu că îşi pot încredinţa vieţile în mâinile mele. La fel şi dumneata, jupâne Cauthon.

Mat se aşeză pe cel de-al doilea scaun din odaie şi îşi dădu mantia pe spate. Nu s-ar fi cuvenit ca el să şadă nici măcar în prezenţa unuia dintre cei de Sânge de rang inferior – părul ei tuns în formă de castron şi unghiile date cu lac verde arătau că ea purta acest rang –, dar avea nevoie să se gândească.

— Ai o corabie? întrebă el, ca să tragă de timp.

Ea îşi deschise gura mânioasă. Când îi adresai întrebări unuia dintre cei de Sânge, trebuia să o faci într-un mod delicat.

Domon mârâi şi clătină din cap şi, pentru o clipă, ea păru încă şi mai mânioasă, apoi expresia severă de pe faţa ei deveni mai blândă. Pe de altă parte, ea îl sfredelea pe Mat cu privirea, apoi se ridică şi stătu cu picioarele depărtate şi cu pumnii proptiţi în şolduri, înfruntându-l.

— Voi avea o corabie până cel târziu la sfârşitul primăverii, îndată ce îmi vor fi aduşi galbenii din Cantorin, zise ea pe un ton rece.

Mat oftă. Nu exista nicio şansă să le urce pe aes sedai la bordul unei corăbii deţinute de un Seanchan.

— De unde îi ştii pe Thom şi pe Juilin?

Domon i-ar fi putut spune despre Thom, desigur, dar, Lumină, de unde îl cunoştea pe Juilin?

— Pui prea multe întrebări, zise ea pe un ton ferm, întorcându-se. Mă tem că n-am trebuinţă de tine, la urma urmei, Bayle, scoate-l afară.

Ultimele cuvinte fură rostite pe un ton poruncitor.

Domon nu se clinti din faţa uşii.

— Spune-i! o îndemnă el. Mai devreme sau mai târziu, el va trebui să afle totul, altminteri, te va pune într-un pericol mai mare decât te afli acum. Spune-i!

Chiar şi pentru un *so'jhin,* el părea să scape basma-curată. Seanchanii ţineau foarte mult ca proprietăţile lor să-şi vadă lungul nasului. Ca toţi ceilalţi să-şi vadă lungul nasului, că veni vorba. Egeanin părea să nu fie pe atât de dură pe cât părea.

În acel moment, ea părea foarte dură, lovind cu picioarele poalele rochiei şi plimbându-se de colo colo, încruntându-se când la Domon, cât la Mat. Într-un final, se opri.

— Le-am dat o mână de ajutor în Tanchico, zise ea. După o clipă, ea adăugă: Şi pe cele două femei care îi însoţeau, Elayne Trakand şi Nynaeve al' Meara.

Ea îl privea insistent, încercând să vadă dacă el cunoştea aceste nume.

Mat simţea o apăsare în piept. Nu era durere, ci, mai degrabă, era ca şi când ar fi privit calul pe care pariase apropiindu-se de linia de sosire, urmat îndeaproape de ceilalţi cai şi finalul cursei incert. Lumină, ce făcuseră Nynaeve şi Elayne în Tanchico de avuseseră nevoie de ajutorul unui seanchan şi îl şi obţinuseră? Thom şi Juilin tăgăduiseră aceste detalii. Oricum, nu mai avea importanţă. Egeanin avea nevoie de bărbaţi care să-i păstreze secretele şi nu se temea de pericol. Ea însăşi se afla în pericol. Pentru cei de Sânge nu existau prea multe pericole, în afară de cineva dintre cei de Sânge şi de...

— Căutătorii sunt pe urmele tale, zise el.

Felul în care ea îşi ridică bărbia fu o confirmare. Îşi lăsă mâna pe lângă corp, de parcă ar fi vrut să-şi scoată sabia. Domon îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt şi îşi flexă mâinile mari, cu ochii pironiţi la Mat. Dintr-odată, ochii lui erau mai sfredelitori decât cei ai lui Egeanin. Bărbatul corpolent nu mai avea o înfăţişare amuzantă; părea periculos. Mat îşi dădu seama că se putea să nu mai iasă viu din odaia aceea.

— Dacă vrei să scapi de Căutători, te pot ajuta eu, zise el repede. Va trebui să ajungi undeva unde seanchanii nu sunt stăpâni. Oriunde sunt, căutătorii te vor găsi. Şi-ar fi bine să pleci cât mai repede. Poţi face rost oricând de mai mulţi galbeni. Dacă seanchanii nu te vor înhăţa mai întâi. Thom mi-a spus că se pregătesc de ceva. Înfierbântă fierul şi îşi pregătesc eşafoadele.

Un timp îndelungat, Egeanin rămase nemişcată, privindu-l. Într-un final, ea şi Domon se priviră îndelung în ochi.

— Poate-ar fi mai bine să plecăm cât mai repede, zise ea, suspinând. Însă tonul ei deveni pe loc ferm. Dacă pe faţa ei se citise îngrijorarea o clipă, aceasta dispăru. Căutătorii nu mă vor împiedica să părăsesc oraşul, căci cred că mă vor putea urmări, nădăjduind să îi conduc la ceva ce îşi doresc mai mult decât mă doresc pe mine. Aceştia mă vor urmări şi până când nu voi părăsi ţinuturile stăpânite deja de *Rhyagelle,* pot să le poruncească oştenilor să mă aresteze, lucru pe care îl vor face de îndată ce îşi vor da seama că *am de gând* să plec spre ţinuturi care nu se află încă în stăpânirea lor. Atunci voi avea nevoie de priceperea prietenului tău Thom Merrilin, jupâne Cauthon. Până atunci, căutătorii nu trebuie să mă

găsească. N-oi fi având galbenii din Cantorin, dar am suficienţi ca să te răsplătesc regeşte pentru ajutorul tău. Poţi fi sigur de asta.

— Spune-mi Mat, zise el, oferindu-i cel mai frumos zâmbet al lui.

Până şi femeile cele mai severe se îmbunau când el le zâmbea. Ei bine, ea nu se îmbună în mod vizibil – ba chiar se încruntă puţin –, însă singurul lucru de care el era sigur când venea vorba despre femei era efectul pe care zâmbetul lui îl avea asupra lor.

— Ştiu cum să te fac să dispari acum. N-are rost să mai zăboveşti, să ştii. Căutătorii ar putea hotărî să te aresteze mâine. Aceste cuvinte avură rezultatul aşteptat. Ea nu tresări – el bănuia că puţine lucruri o făceau să tresară –, însă mai că încuviinţă din cap. Ar mai fi un lucru, Egeanin. Următoarele cuvinte i-ar putea exploda în faţă ca artificiile Aludrei, însă el nu şovăi. Uneori, trebuia să arunci zarurile. N-am nevoie de galbeni, dar am nevoie de trei *sul'dame* care să-şi ţină gurile închise. Crezi că ai putea face rost de ele?

După o clipă care păru să dureze o veşnicie, ea încuviinţă din cap, iar el zâmbi în sinea lui. Calul lui trecuse primul linia de sosire.

— Domon, zise Thom cu voce egală, ţinând muştiucul pipei între dinţi.

El stătea întins, cu o pernă subţire şi îndoită sub cap părând să privească cu atenţie ceaţa subţire şi albastră care plutea în aer în odaia fără ferestre. Singura lampă din încăpere arunca o lumină jucăuşă. Şi Egeanin.

— Acum, ea este dintre cei de Sânge. Şezând marginea patului, Juilin privi în vatra carbonizată a pipei lui. Nu ştiu dacă-mi place asta.

— Vrei să spui că nu putem avea încredere în ei? întrebă Mat, îndesând tutunul cu degetul mare. Îşi retrase repede degetul, bombănind o înjurătură, şi şi-l vârî în gură ca să domolească senzaţia de arsură.

Din nou avea de ales între scăunel sau să stea în picioare dar, de astă dată, nu îl deranja să sadă pe scăunel. Întâlnirea lui cu Egeanin durase mai toată după-amiaza, dar Thom lipsise din Palat până după lăsarea întunericului, în vreme ce Juilin îşi făcuse apariţia încă şi mai târziu. Niciunul nu părea atât de încântat de vestea adusă de Mat pe cât se aşteptase acesta. Thom spusese oftând că doar ce

apucase să se uite bine la unul dintre sigiliile acceptate, însă Juilin se încrunta ori de câte ori se uita la maldărul care zăcea într-un colţ al odăii unde îl azvârlise el. Nu era nevoie ca bărbatul să continue astfel doar pentru că ei nu mai aveau nevoie de rochiile de *sul'dame.*

— Amândoi sunt speriaţi de moarte de căutători, ascultaţi ce vă zic, continuă Mat când i se răci degetul mare. Poate nu chiar de moarte, dar speriaţi. Egeanin o fi dintre cei de Sânge, dar nici măcar n-a clipit când i-am spus pentru ce aveam nevoie de *sul'dam.* Doar mi-a spus că ştie trei care vor face cum le vom spune noi şi că le va avea mâine.

— Egeanin este o femeie onorabilă, cugetă Thom. Din când în când, se oprea ca să arunce în aer un inel de fum. Ciudată, adevărat, căci este totuşi seanchană. Cred că până şi Nynaeve a ajuns să o placă, Elayne, cu siguranţă. Şi ea le place. Chiar dacă sunt aes sedai, cum a bănuit ea. Ne-a fost de mare folos în Tanchico. De mare folos. Mai mult decât capabilă. Chiar mi-ar plăcea să aflu cum a fost ridicată la rangul de Sânge, dar, da, cred că putem avea încredere în Egeanin. Şi în Domon. E un om interesant, Domon ăsta.

— E contrabandist, bombăni Juilin cu dispreţ. Iar acum *îi aparţine* ei. *So'jhinii* nu sunt doar o simplă proprietate, să ştiţi. Există *so'jhini* care le spun celor de Sânge ce să facă. Thom îl privi, arcuindu-şi o sprânceană stufoasă. Doar atât, apoi, după o clipă, prinzătorul de hoţi ridică din umeri. Pentru un contrabandist, bănuiesc că Domon este de încredere, zise el fără tragere de inimă.

Mat pufni. Poate că cei doi erau invidioşi. Ei bine, el era *ta'veren,* iar ei n-aveau decât să accepte asta.

— Atunci, mâine-seară, plecăm. Singura schimbare în plan este aceea că avem trei *sul'dame* adevărate şi o femeie dintre cei de Sânge care să ne treacă dincolo de porţi. Iar aceste *sul'dame* vor scoate din oraş trei aes sedai, le vor lăsa să plece şi nu se vor gândi nicio clipă să dea alarma, bombăni Juilin. Odată, pe când Rand al' Thor se afla în Tear, am văzut o monedă aruncată aterizând pe muchie de cinci ori la rând. În cele din urmă, am plecat, lăsând-o acolo, pe masă. Bănuiesc că se poate întâmpla orice.

— Ori ai încredere în ei, ori n-ai, Juilin, mârâi Mat. Prinzătorul de hoţi se încruntă la maldărul de rochii din colţ, iar Mat clătină din cap. Ce-au făcut de v-au ajutat

în Tanchico, Thom? Sânge şi cenuşă, nu vă mai zgâiţi aşa la mine! Voi ştiţi, ei ştiu, ar trebui să ştiu şi eu.

— Nynaeve a zis să nu spunem *nimănui,* zise Juilin de parcă asta ar fi avut vreo importanţă. La fel şi Elayne. Le-am făgăduit. Ai putea spune că am jurat.

Thom îşi scutură capul pe pernă.

— Scopul scuză mijloacele, Juilin. Şi în cazul acesta, n-a fost un jurământ. Suflă trei cercuri perfecte de fum, unul în interiorul celuilalt. Ne-au ajutat să punem mâna şi să ne descotorosim de un soi de *a'dam* masculin, Mat. Se pare că Ajah Neagră a vrut să îl folosească pe Rand. Înţelegi de ce Nynaeve şi Elayne au vrut să păstreze tăcerea? Dacă s-ar răspândi zvonul că există un asemenea obiect, numai Lumina ştie ce poveşti ar mai apărea.

— Cui îi pasă ce povestesc oamenii?

Un *a'dam* masculin? Lumină, dacă Ajah Neagră i l-ar pune în jurul grumazului lui Rand, sau seanchanii... Culorile acelea i se învârteau din nou în cap, iar el se forţă să nu se mai gândească la Rand.

— Puţină bârfă nu strică... nimănui.

Fără culori de astă dată. Le putea evita atâta vreme cât nu se gândea la... Culorile începură să se învârtească din nou iar el strânse muştiucul pipei între dinţi.

— Nu-i adevărat, Mat. Poveştile au putere. Poveştile menestrelilor, baladele barzilor, dar şi zvonurile care circulă pe străzi. Acestea stârnesc pasiuni şi schimbă felul în care oamenii privesc lumea. Astăzi, l-am auzit pe un bărbat zicând că Rand a jurat credinţă Elaidei şi că se află în Turnul Alb. Individul chiar credea asta, Mat. Dacă suficienţi taireni vor încep să creadă să zicem? Tairenii nu le plac pe aes sedai. Am dreptate, Juilin?

— Unii le plac, recunoscu Juilin, apoi adăugă ca şi când Mat i-ar fi scos cuvintele cu cleştele: Majoritatea le plac. Însă nu mulţi dintre noi au cunoscut o aes sedai ca să ştie. Cum legea interzicea conducerea, puţine aes sedai au venit în Tear şi arareori lăsau să se ştie cine erau.

— Asta n-are nicio legătură, dragul meu prieten tairen, iubitor de aes sedai.

Argumentul meu este destul de puternic. Tearul ţine cu Rand, cel puţin nobilii, deoarece se tem că, dacă nu sunt de partea lui, el se va întoarce, însă dacă vor crde că el se află în Turn, atunci poate el nu se va întoarce. Dacă vor crede că este o unealtă a Turnului, atunci vor avea încă un motiv să se întoarcă împotriva lui. Dacă suficient de mulţi taireni vor crede cele două lucruri, atunci mai bine să plece din Tear la fel de repede cum scoate *Callandorul.* Acesta este doar un zvon, şi doar în Tear, dar ar putea face la fel de mult rău şi în Cairhien, sau Illian, sau oriunde altundeva. Nu ştiu ce poveşti s-ar putea naşte din cauza unui *a'dam* masculin, într-o lume cu Dragonul Renăscut şi asha'mani, dar sunt prea bătrân ca să-mi doresc să aflu.

Mat înţelegea, oarecum. Un om încerca întotdeauna să îl facă pe cel care comanda trupele împotriva lui să creadă că făcea cu totul altceva decât făcea în realitate, că mergea acolo unde nu avea de gând să meargă, iar inamicul încerca să procedeze la fel cu el, dacă inamicul era priceput. Uneori, ambele tabere deveneau atât de derutate, încât se întâmplau lucruri foarte ciudate. Tragedii. Ardeau oraşe pe care nimeni nu avea interes să le vadă arzând atunci când cei care le dădeau foc credeau ceea ce nu era adevărat, şi mii de oameni mureau. Culturi erau distruse din acelaşi motiv şi zeci de mii mureau de foamea care urma.

— N-am să suflu o vorbă despre acest *a'dam* pentru bărbaţi, zise el. Bănuiesc că cineva s-a gândit să-i spună şi... lui?

Culorile străluceau. Poate că ar trebui să le ignore sau să se obişnuiască cu ele. Acestea dispărură la fel de repede cum apărură şi nu îi provocară nicio durere. Pur şi simplu, nu îi plăceau lucrurile pe care nu le putea înţelege. Mai ales când acestea puteau avea legătură cu Puterea, într-un fel sau altul. Poate că acel cap argintiu de vulpe de sub cămaşa lui îl proteja împotriva Puterii, însă acea protecţie avea multe lacune, la fel ca amintirile lui.

— Nu prea am ţinut legătura, zise Thom pe un ton sec, arcuindu-şi sprâncenele. Bănuiesc că Elayne şi Nynaeve au găsit o cale prin care să-l anunţe, dacă au crezut că e important.

— De ce ar face-o? întrebă Juilin, aplecându-se cu un mormăit ca să-şi scoată o cizmă. Obiectul se află pe fundul mării. Încruntându-se, îşi azvârli cizma peste maldărul de rochii din colţ. Ai de gând să ne laşi să dormim în noaptea asta, Mat?

Nu cred că vom avea parte de somn mâine-seară, iar mie-mi place să dorm măcar a doua noapte.

În noaptea aceea, Mat alese să doarmă în patul lui Tylin. Nu de dragul vremurilor de altădată. Acest gând îl făcu să râdă, deşi râsul lui semăna mai mult cu un scâncet ca să fie prea amuzat. Doar că o saltea moale şi o pernă cu fulgi de gâscă erau mai bune decât un aşternut din paie atunci când nu ştiai când vei mai putea avea parte de un somn odihnitor.

Problema era că nu putea adormi. Stătea pe întuneric cu un braţ sub cap şi cu şnurul din piele al medalionului înfăşurat în jurul încheieturii, ca să îl aibă la îndemână în caz că *gho'lamul* s-ar fi strecurat pe sub uşă, însă nu creatura îl ţinea treaz. Se gândea întruna la plan. Era un plan bun şi simplu, cât se putea de simplu, având în vedere situaţia. Doar că nicio bătălie nu se desfăşura conform planului. Nici pe departe. Marii căpitani îşi câştigau reputaţia nu doar pentru conceperea unor planuri geniale, ci şi pentru capacitatea lor de a ieşi învăngători atunci când se alegea praful de acele planuri. Prin urmare, atunci când prima geană de lumină pătrunse prin fereastră, el stătea întins în pat, plimbând medalionul printre degete şi încercând să se gândească la ce ar putea merge prost.

CAPITOLUL 30
Picături de ploaie mari şi reci

Se anunţa o zi rece, cu nori cenuşii care acopereau soarele ce răsărea, şi vânturi puternice dinspre Marea Furtunilor, care făceau să zornăie panourile din sticlă

desprinse din cadranele ferestrei. În povestiri, nu era clipa potrivită pentru salvări şi evadări grandioase. Era o zi potrivită pentru crime. Nu era un gând plăcut când nădăjduiai să apuci ziua de mâine. Dar planul *era* simplu. Acum, că se putea folosi de un seanchan de Sânge, nimic nu putea merge greşit. Mat încerca din răsputeri să se convingă de asta.

În timp ce se îmbrăca, Lopin îi aduse micul dejun: pâine, şuncă şi un soi de brânză galbenă şi tare. Nerim împăturea câteva haine care trebuiau duse la han, inclusiv unele dintre cămăşile pe care i le oferise Tylin. Erau cămăşi bune, la urma urmei, iar Nerim susţinea că putea face ceva în privinţa dantelei, deşi, ca de obicei, făcea să sune de parcă s-ar oferi să facă un giulgiu. Individul mărunt, cu înfăţişare lugubră şi cu părul cărunt, era priceput cu acul, iar Mat ştia asta prea bine. Îi cususe multe răni lui Mat.

— Nerim şi cu mine îl vom scoate pe Olver pe poarta pentru gunoi din spatele Palatului, zise Lopin, cu o răbdare exagerată, prinzându-şi încheieturile cu mâinile.

Arareori se întâmpla ca servitorii din palat să sară peste mese, iar haina lui neagră tairenă îi venea strâns peste burta-i rotundă. Că veni vorba, partea de jos a hainei nu părea să-i mai fluture atât de mult cum o făcea odinioară.

— În afară de gărzi, nu stă nimeni niciodată acolo până când nu vin căruţele ca să ducă gunoiul după-masa şi sunt obişnuiţi să ne vadă ducând lucrurile Seniorului meu pe-acolo, aşa că nici n-o să ne bage în seamă. Când vom ajunge la hanul Femeia Rătăcitoare, vom lua galbenii şi restul hainelor Seniorului meu, apoi ne vom întâlni cu Metwyn, Fergin şi Gorderan, care vor aduce caii. Apoi, la amiază, împreună cu Mâinile Roşii, îl vom scoate pe Olver prin Poarta Dal Eira. Jetoanele de loterie pentru cai, inclusiv pentru cei de povară, sunt în buzunarul meu, Seniore. Pe Drumul cel Mare al Nordului există un grajd abandonat, cam la un kilometru nord de Circuitul Cerului, unde vom aştepta până când îl vom vedea pe Seniorul meu. Am înţeles bine instrucţiunile Seniorului meu?

Mat înghiţi ultima bucată de brânză şi îşi şterse mâinile.

— Crezi că te pun să repeţi totul prea des? zise el, ridicându-şi umerii sub haină. Era o haină simplă, neagră. Voia să fie cât mai simplu îmbrăcat pentru treaba pe care o avea de făcut în acea zi. Vreau să fiu sigur că ştii totul pe dinafară. Nu uita,

dacă nu mă vei vedea mâine, până la răsăritul soarelui, mergi mai departe până când vei da de Talmanes şi de Oaste.

Alarma va fi dată odată cu inspecţia de dimineaţă a cuştilor, iar dacă el nu ieşea din oraş până atunci, se aştepta să afle dacă norocul îi va surde ca să oprească toporul călăului. I se spusese că soarta lui era aceea de a muri şi a învia din nou – o profeţie, sau pe-aproape –, însă el era aproape convins că acest lucru se întâmplase deja.

— Desigur, Seniore, zise Lopin pe un ton prietenos. Cum porunceşte Seniorul meu.

— Desigur, Seniore, repetă murmurând Nerim, posomorât ca de obicei. Seniorul porunceşte, iar noi îi dăm ascultare.

Mat bănuia că aceştia minţeau, însă nu mureau dacă aşteptau două sau trei zile, pentru a vedea că el nu avea să vină. Metwyn şi ceilalţi doi oşteni îi vor convinge, dacă va fi nevoie. Cei trei erau dispuşi să îl urmeze pe Mat Cauthon, dar nu erau atât de proşti încât să-şi pună grumajii pe butuc dacă el îşi pierdea capul. Dintr-un oarecare motiv, el nu era la fel de sigur pe Lopin şi pe Nerim.

Olver nu era destul de necăjit că trebuia să o părăsească pe Riselle pe cât se aşteptase Mat. Deschise subiectul în timp cel îl ajuta pe băiat să îşi împacheteze lucrurile care trebuiau duse la han. Toate lucrurile lui Olver erau aranjate cu grijă pe patul îngust din salonul mic şi anost din apartamentul care fusese odinioară al lui Mat.

— Se mărită, Mat, zise Olver pe un ton calm, ca şi când i-ar fi explicat cuiva care nu înţelegea.

Deschizând capacul cutiuţei înguste şi sculptate pe care i-o oferise Riselle, doar atât cât să se asigure că pana roşcată de şoim se afla în siguranţă, el îl închise la loc şi îl vârî în tolba din piele pe care avea s-o care pe umăr. El era la fel de grijuliu cu pana aşa cum fusese şi cu săculeţul care conţinea douăzeci de coroane din aur şi un pumn de arginţi.

— Nu cred că soţului ei i-ar plăcea ca ea să continue să mă înveţe să citesc. Mie, unul, nu mi-ar plăcea dacă aş fi soţul ei.

— Oh, făcu Mat.

Riselle se mişca repede odată ce îşi punea ceva în gând. Căsătoria ei cu Yamada, generalul stindardelor, fusese anunţată public cu o zi în urmă şi urma să aibă loc în ziua următoare, cu toate că obiceiul cerea să aştepte câteva luni. Se poate că Yamada să fi fost un general bun – Mat nu ştia –, însă nu avusese nicio şansă în faţa Risellei şi a pieptului ei minunat. În ziua aceea, vizitau o podgorie pe Dealurile Rhiannon pe care mirele urma să o cumpere drept cadou de nuntă.

— M-am gândit că poate ai vrea să... nu ştiu... s-o iei cu noi.

— Nu sunt copil, Mat, zise Olver pe un ton sec. Înfăşurând o bucată de pânză în jurul carapacei de broască-ţestoasă, el o vârî şi pe aceasta în tolbă.

— Te *vei* juca „Şerpi şi Vulpi" cu mine, nu-i aşa? Risellei îi place să se joace, dar tu nu ai niciodată timp.

În ciuda hainelor pe care Mat le îngrămădea într-o mantie care urma să ajungă într-o desagă, băiatul mai avea un rând de pantaloni, câteva cămăşi curate şi câteva perechi de ciorapi în tolbă, precum şi jocul de „Şerpi şi Vulpi" pe care i-l făcuse tatăl lui, acum mort. Era mai puţin probabil să pierzi ceva ce aveai asupra ta, dar în cei zece ani, Olver o făcuse deja mai mult decât majoritatea oamenilor într-o viaţă. Însă tot credea că putea câştiga la jocul de „Şerpi şi Vulpi" fără să încalci regulile.

— Mă voi juca, îi făgădui Mat. O va face dacă va reuşi să scape din oraş. Cu siguranţă încălca prea multe reguli ca să merite să câştige. Tu ai grijă de Vânt până voi ajunge eu acolo.

Olver zâmbi larg, iar pentru el era, într-adevăr, foarte larg. Băiatul îndrăgea juganul cenuşiu cu picioare lungi aproape la fel de mult cum îndrăgea jocul „Şerpi şi Vulpi".

Din nefericire, şi Beslan părea să creadă că putea câştiga la „Şerpi şi Vulpi".

— În seara asta, mârâi el, plimbându-se de colo colo în faţa şemineului din salonul lui Tylin.

Ochii bărbatului zvelt erau suficient de reci încât să anuleze căldura flăcărilor. Îşi

ţinea mâinile la spate, ca şi când ar fi încercat să se abţină să nu apuce mânerul sabiei lui cu lama îngustă. Ceasul în formă de cilindru şi bătut în nestemate aflat pe poliţa din marmură sculptată în valuri bătu de patru ori, anunţând a doua oră a dimineţii.

— Dacă mi-ai fi spus acum câteva zile, aş fi putut pune la cale ceva grandios.

— Nu vreau nimic grandios, îi spuse Mat.

Nu voia nimic de la el, însă întâmplarea făcu că Beslan îl văzuse pe Thom furişându-se în curtea grajdului hanului Femeia Rătăcitoare puţin mai devreme. Thom se dusese să o distreze pe Joline până când Egeanin o aducea pe *sul'damă* în seara aceea, să o liniştească şi să o înveselească prin maniere curtenitoare, însă putea avea multe motive pentru care să viziteze hanul. Poate că nu atât de multe, cu atâţia seanchani înăuntru, dar câteva cu siguranţă. Doar că Beslan se arunca cu capul înainte şi refuza să fie lăsat pe dinafară.

— Va fi de ajuns dacă câţiva dintre prietenii tăi vor da foc prăvăliilor de pe Bay Road pe care seanchanii le folosesc pe post de magazii. După miezul nopţii sau cât de-aproape socotesc ei; mai bine un ceas mai târziu decât mai devreme. Cu puţin noroc, el va ieşi din oraş înainte de miezul nopţii. Asta le va atrage atenţia spre miazăzi. Dacă îşi vor pierde prăvăliile, asta le va pricinui pagube, ştii doar.

— Am spus c-am s-o fac, zise Beslan cu amărăciune în glas, dar nu poţi spune că a da foc este un gest grandios.

Lăsându-se pe spate, Mat îşi puse mâinile pe braţele din bambus sculptat ale scaunului şi se încruntă. Voia să-şi odihnească braţele, însă inelul său cu sigiliu scotea un sunet metalic timp ce bătea cu degetele în lemnul poleit.

— Beslan, vei fi văzut la han atunci când vor începe incendiile, nu-i aşa? Celălalt bărbat făcu o grimasă. Beslan?

Beslan îşi agită mâinile în aer.

— Ştiu, ştiu. Nu trebuie s-o pun în pericol pe mama. Voi fi văzut. Până la miezul nopţii, voi fi la fel de beat ca soţul unei hangiţe! Îţi garantez că voi fi văzut! Doar că nu este o faptă prea eroică, Mat. Eu sunt în război cu seanchanii, cu sau fără mama.

Mat se abţinu să nu ofteze. Mai că reuşi.

Cei trei bărbaţi ai Mâinii Roşii care scoteau caii din grajd nu trecură neobservaţi. Dimineaţa, el le observă de două ori pe servitoare înmânând galbeni altora şi de ambele dăţi femeia care dădea galbenii se încruntă atunci când îl văzu. Chiar dacă Vanin şi Harnan păreau să fie instalaţi confortabil în odăile din cazărmile lungi de lângă grajduri, toţi din Palat ştiau că Mat Cauthon avea să plece în curând şi se strângeau deja bani pentru pariuri. El nu trebuia decât să se asigure că nimeni nu avea să afle cât de curând, înainte să fie prea târziu.

Vântul începu să sufle din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia amiaza. Poruncise ca Cimpoiaş să fie înşeuat şi începu să îl călărească în cercuri prin curtea grajdului Palatului ghemuindu-se în şa şi strângându-şi mantia pe lângă trup. Călărea mai încet ca de obicei, iar potcoavele din oţel ale lui Cimpoiaş scoteau un clămpănit leneş pe piatra cubică. Din când în când, el făcea o grimasă când veneau norii negri şi clătina din cap. Nu, lui Mat Cauthon nu îi plăcea să stea pe-afară pe o vreme ca asta. Mat Cauthon va sta undeva unde era cald şi uscat până când cerul avea să se limpezească. Da, asta va face.

Şi femeile *sul'dam* care le plimbau pe *damane* în cerc prin curtea grajdului ştiau că el avea să plece în curând. Poate că servitoarele nu li se adresau direct femeilor seanchane, însă ce afla o femeie cunoşteau întotdeauna în curând şi celelalte femei, pe o rază de un kilometru. Nici văpăile nu cuprindeau lemnul uscat atât de repede cum răspândeau zvonurile femeile. O *sul'damă* înaltă, cu părul auriu, privi în direcţia lui şi clătină din cap. O *sul'damă* scundă şi îndesată râse zgomotos, cu faţa la fel de întunecată ca a oamenilor mării. El nu era nimic mai mult decât Jucăria lui Tylin.

El nu îşi făcea griji în privinţa femeilor *sul'dam,* ci doar în privinţa lui Teslyn. Vreme de câteva zile, până în dimineaţa aceea, nu o văzuse printre *damanele* care erau plimbate. În ziua aceea, femeile *sul'dam* îşi lăsau mantiile să fluture în bătaia vântului, însă *damanele* şi le strângeau pe lângă trup pe ale lor. Toate în afară de Teslyn, a cărei mantie cenuşie flutura în toate direcţiile. Se împiedica acolo unde pietrele cubice nu erau egale. Ochii îi erau mari şi îngrijoraţi pe faţa ei de aes sedai. Din când în când, îi arunca o privire femeii *sul'dam* durdulii, cu părul negru, care ţinea celălalt capăt al lesei, iar când făcea asta, îşi lingea buzele, nesigură.

Mat simţi cum i se strângea stomacul. Unde îi dispăruse determinarea? Dacă ea era pregătită să cedeze sub...

— E totul în regulă? zise Vanin când Mat descălecă şi îi dădu hăţurile calului.

Începuse să plouă, cu nişte stropi mari şi reci, iar femeile *sul'dam* îşi mânau repede *damanele* înăuntru, râzând şi fugind ca să nu se ude. Câteva *damane* râdeau şi ele, iar acest sunet îi îngheţa sângele în vene lui Mat. Vanin nu voia să rişte să îi vadă cineva şi să se întrebe de ce stăteau la taclale în ploaie. Bărbatul gras se aplecă şi ridică piciorul stâng din faţă al lui Cimpoiaş, verificându-i copita.

— Pari niţel mai tras la faţă decât de obicei.

— Totul este în regulă, îi spuse Mat. Deşi piciorul şi şoldul îl dureau îngrozitor de tare, abia dacă băga în seamă acest lucru sau ploaia care se înteţise. Lumină, dacă Teslyn avea să cedeze acum...

— Nu uita. Dacă vei auzi strigăte în Palat în noaptea asta orice sunet care te-ar duce cu gândul la necazuri, tu şi Harnan să nu mai aşteptaţi. Plecaţi călare imediat în căutarea lui Olver. El va...

— Ştiu unde-l voi găsi pe ţânc. Lăsând jos piciorul lui Cimpoiaş şi, ridicându-se, Vanin scuipă prin strungăreaţă. Harnan nu-i atât de prost ca să-şi pună cizmele singur eu ştiu ce am de făcut. Tu fă ce ai de făcut şi ai grijă ca norocul să-ţi surâdă de astă dată. Haide, băiete, adăugă el pe un ton mai blând, adresându-i-se lui Cimpoiaş. Am pregătit nişte ovăz gustos pentru tine. Şi o tocană de peşte delicioasă pentru mine.

Mat ştia că ar trebui să mănânce şi el ceva, însă avea senzaţia că înghiţise un bolovan care nu mai lăsa loc pentru mâncare. Întorcându-se şchiopătând în apartamentul lui Tylin, îşi aruncă mantia udă pe un scaun şi rămase o vreme în loc, privind îndelung colţul unde stătea proptită suliţa lui cu mâner negru, alături de arcul fără coardă. Avea de gând să se întoarcă după *ashandarei* în ultima clipă. Cei de Sânge vor fi cu toţii în paturile lor atunci când el se va pune în mişcare, la fel şi servitorii, şi doar gărzile vor sta de strajă afară, însă el nu voia să rişte să fie văzut cu arcul mai repede decât era nevoie. Până şi seanchanii care îi spuneau „Jucărie" ar fi observat că el ţinea în mână o armă în timp ce străbătea coridoarele în toiul nopţii. Intenţionase să-şi ia şi arcul. Tisa neagră de calitate

era aproape imposibil de găsit în afara Ţinutului celor Două Râuri, şi-apoi ei o tăiau prea scurt. Fără coardă, un arc trebuia să fie cu două palme mai lung decât cel care îl mânuia. Poate ar trebui să renunţe totuşi la el. Va avea nevoie de ambele mâini ca să folosească suliţa *ashandarei,* dacă va fi nevoie, iar în clipa în care ar fi lăsat arcul jos, ar fi putut fi ucis.

— Totul va decurge conform planului, zise el cu voce tare. Sânge şi cenuşă, zici că era la fel de nătâng ca Beslan! Nu îmi voi croi drum luptând ca să ies din Palatul ăsta afurisit!

Şi la fel de naiv. Norocul era un lucru grozav atunci când aruncai zarurile, însă, dacă te bazai pe el în alte situaţii îţi putea aduce moartea.

Întinzându-se încălţat pe pat, îşi puse un picior peste celălalt şi privi cu atenţie arcul şi suliţa. Deoarece uşa ce dădea înspre salon era deschisă, auzea cum ceasul cu cilindru măsura încet fiecare oră care se scurgea. Lumină, norocul trebuia să-i surâdă în noaptea aceea.

Dincolo de fereastră, lumina începea să se estompeze încet, iar el mai că dădu să se ridice ca să vadă dacă soarele nu se oprise cumva. În cele din urmă, lumina cenuşie fu înlocuită de purpuriul amurgului, apoi de întuneric. Ceasul bătu de două ori, apoi nu se mai auzi decât ploaia care lovea în geam şi vântul care sufla cu putere. Lucrătorii care înfruntaseră vremea îşi vor arunca uneltele şi se vor îndrepta spre casele lor, târându-şi picioarele. Nu veni nimeni ca să aprindă lămpile sau să îngrijească focul din şemineu. Nu se aştepta nimeni ca el să fie acolo, având în vedere că dormise în patul acela noaptea trecută. Flăcările din şemineul din dormitor se diminuară şi se stinseră. Totul era în plină desfăşurare. Olver era la adăpost în acel grajd vechi, care avea mare parte din acoperiş. Ceasul marcă prima oră a nopţii şi, după mai bine de o săptămână, patru clopoţei pentru a doua.

Coborând din pat, bâjbâi prin întunericul din salon şi deschise cadranul prins în balamale al uneia dintre ferestrele înalte. Vântul puternic trimitea stropii de ploaie prin grilajul alb din fier forjat cu modele complicate, udându-i repede haina. Luna era ascunsă după nori, iar oraşul era acoperit de o perdea de ploaie şi întuneric, prin care nu răzbătea nicio rază de lumină. Pe străzi, toate felinarele păreau să fi fost stinse de ploaie şi vânt; întunericul nopţii îi va ascunde atunci când va pleca din Palat. Orice patrulă care îi va vedea pe-afară pe o astfel de

vreme se va uita de două ori la ei. Tremurând după ce vântul îi pătrunse prin haina udă, închise fereastra.

Aşezându-se pe marginea unui scaun din bambus sculptat, îşi propti coatele pe genunchi şi privi ceasul de pe poliţa şemineului în care flăcările se stinseseră. Deşi nu îl vedea pe întunericul de aici, îi auzea ticăitul constant. Rămase nemişcat, deşi sunetul care marca trecerea unei alte ore îl făcu să tresară. Acum, nu avea de ales decât să aştepte. În scurt timp Egeanin o va prezenta Jolinei pe *sul'damă.* Asta, dacă reuşise, într-adevăr, să găsească trei dispuse să facă ce li se spunea. Şi dacă Joline nu va intra în panică atunci când acestea îi vor pune *a'damul.* Thom, Joline şi ceilalţi de la han se vor întâlni cu el înainte să ajungă la Poarta Dal Eira. Iar dacă el nu va ajunge acolo, Thom avea să meargă mai departe; Mat era convins că bărbatul îi va scoate pe poartă cu ordinul lui falsificat. Măcar ei vor avea o şansă dacă se alegea praful de tot. Dacă. Ereau prea mulţi, dacă se gândea mai bine acum. Însă era prea târziu.

Dang, sună ceasul, ca şi când ai fi lovit cu o lingură o bucată de cristal. *Dang.* Cam pe vremea asta, Juilin se va duce la iubita lui Thera şi, cu puţin noroc, Beslan va începe să bea la greu într-un han, pe undeva. Inspirând adânc, el se ridică în picioare pe întuneric şi începu să îşi pipăie cuţitele ascunse, pe cel din mânecă, pe cel de sub haină, pe cel vârât în marginea întoarsă a cizmelor sale, pe cel care îi atârna în partea din spate a gulerului. După ce făcu asta, ieşi din apartament. Era prea târziu pentru altceva în afară de a începe.

Coridoarele pustii pe care le străbătea erau învăluite în semiîntuneric. Doar un lampadar din trei sau patru era aprins în faţa oglinzilor; mici ochiuri de lumină care aruncau umbre slabe nu ajungeau în cotloanele întunecate. Cizmele lui făceau zgomot pe pardoseala din gresie. Acestea răsunară şi pe scările din marmură. Era puţin probabil ca cineva să fi fost treaz la acea oră târzie, însă dacă l-ar fi văzut, el nu trebuia să pară că încerca să se furişeze afară. Vârându-şi degetele mari la cingătoare, se forţă să păşească normal. Era mai rău decât a fura o plăcintă de pe pervazul geeamului de la bucătărie. Cu toate că, dacă se gândea mai bine, acele amintiri vagi care îi rămăseseră din copilărie păreau să conţină frânturi în care el fusese cât pe ce să fie jupuit de viu o dată sau de două ori pentru asta.

Pătrunzând pe culoarul ce mărginea curtea grajdului, îşi ridică gulerul ca să se

apere de stropii de ploaie pe care vântul îi sufla printre coloanele albe cu caneluri. Ploaie afurisită! Te puteai îneca în ea chiar dacă nu erai încă de-a binelea afară. Lămpile montate pe pereţi se stinseseră, în afară de cele două care flancau porţile deschise, singurul punct luminos în ploaia torenţială. Nu reuşea să distingă în faţa porţilor gărzile seanchane, care ar fi stat la fel de neclintite ca într-o după-amiază plăcută. Cel mai probabil, şi locuitorii din Ebou Dar; nu le plăcea deloc să fie mânaţi de colo colo. După o clipă, el se retrase spre uşa anticamerei, ca să evite să se ude şi mai mult. În curtea grajdului nu era nici ţipenie de om. Unde erau? Sânge şi cenuşă, unde...?

Pe porţi intrară nişte călăreţi, conduşi de doi bărbaţi pe jos, care ţineau în mâini nişte felinare. Nu îi putea număra din cauza ploii, însă erau prea mulţi. Oare mesagerii seanchani aveau purtători de felinare? Poate, pe o vreme ca aceea. Făcând o grimasă, făcu un pas în spate, în anticameră. Lumina albă de la singurul lampadar din spatele lui fu de ajuns ca să transforme întunericul de afară într-o pătură neagră pe care încercă să o străpungă cu privirea. În câteva minute, îşi făcură apariţia patru siluete care purtau mantii şi care se grăbeau spre uşă. Dacă erau mesageri, vor trece pe lângă el fără să-i arunce măcar o privire.

— Omul tău, Vanin, este un necioplit, anunţă Egeanin, aruncându-şi gluga de pe cap de îndată ce trecu de coloanele cu caneluri.

În întuneric, faţa ei era doar o umbră, dar răceala din voce era de ajuns ca Mat să îşi dea seama ce urma să vadă înainte ca femeia să păşească în anticameră, obligându-l să se dea în spate. Sprâncenele ei erau unite, atât de încruntată era, iar ochii ei albaştri păreau nişte sloiuri de gheaţă. Domon o urmă cu faţa întunecată, scuturându-şi ploaia de pe mantie, iar apoi două femei *sul'dam* – una palidă şi cu părul auriu, iar cealaltă cu părul lung şi şaten. Nu putea vedea mai mult, deoarece acestea îşi ţineau capetele plecate, privind gresia de la picioarele lor.

— Nu mi-ai spus că ea e însoţită de doi bărbaţi, continuă Egeanin, scoţându-şi mănuşile. Era ciudat cum reuşea să facă acel accent tărăgănat să sune atât de vioi. Nu îi oferi bărbatului şansa să scoată niciun cuvânt. Sau că vine şi jupâneasa Anan. Din fericire, ştiu să mă adaptez. Planurile necesită mereu schimbări de îndată ce ridici ancora şi se usucă. Că veni vorba de asta, ai fugit deja prin ploaie? Sper că nu te-a văzut nimeni.

— Cum adică ai schimbat planul? o întrebă Mat, frecându-şi degetele prin păr. Lumină, *era* ud! Era totul pus la cale!

De ce stăteau atât de nemişcate cele două *sul'dame*? Dacă el văzuse vreodată statui ale reticenţei, atunci ele erau acelea.

— Cine sunt ceilalţi de-afară?

— Oamenii de la han, zise Egeanin, pierzându-şi răbdarea. În primul rând, am nevoie de un alai potrivit ca să dea bine în ochii patrulelor de pe stradă. Cei doi – străjeri? – sunt indivizi musculoşi; se pricep de minune să poarte felinarele. În al doilea rând, n-am vrut să risc să-i pierd pe vremea asta. E mai bine să fim toţi împreună de la bun început. Îşi înclină capul, privind în direcţia în care se uita şi el, spre femeile *sul'dam.* Acestea sunt Seta Zarbey şi Renna Emain. Cred că ele speră că vei uita aceste nume după seara aceasta.

Femeia palidă tresări la auzul numelui Seta, ceea ce înseamnă că cealaltă era Renna. Niciuna nu îşi ridică capul. Cu ce le avea la mână Egeanin? Nu ca ar fi avut vreo importanţă. Tot ce conta era că erau acolo şi erau pregătite să facă ce trebuie.

— N-are rost să stăm aici, zise Mat. Să-i dăm bătaie!

El nu mai făcu niciun comentariu referitor la faptul că ea schimbase planul. La urma urmei, cât timp stătuse întins în patul lui Tylin, hotărâse să-şi asume riscul şi să facă o schimbare sau două.

CAPITOLUL 31
Ce **a** spus *aelfinnul*

Aristocrata seanchană îşi exprimă mirarea, dar şi iritarea când Mat o însoţi în drum spre cuşti. Seta şi Renna cunoşteau drumul, iar el trebuia să-şi ia mantia şi alte lucruri pe care le voia. Cele două femei *sul'dam* îi urmau de-a lungul coridoarelor slab luminate, cu mantiile atârnând pe spate şi cu ochii în pământ. Domon venea în urma lor, de parcă le-ar fi mânat pe cele două. Coada împletită care îi atârna într-o parte i se legăna, în timp ce ochii lui neliniştiţi priveau spre toate coridoarele care le ieşeau în cale. Uneori, îşi ducea mâna la brâu de parcă s-ar fi aşteptat să găsească o sabie sau o măciucă. Cu excepţia lor, coridoarele cu pereţii acoperiţi de tapiserii erau tăcute şi pustii.

— Am puţină treabă acolo, îi spuse Mat lui Egeanin, pe un ton cât putu de calm, şi îi zâmbi. N-are rost să-ţi baţi capul. Nu va dura mult.

Zâmbetul lui larg nu păru să o impresioneze mai mult decât în ziua precedentă, în odaia ei de la han.

— Dacă vei distruge totul acum... mârâi ea pe un ton ameninţător.

— Nu uita cine a plănuit totul, bombăni el, în timp ce ea mormăi.

Lumină, femeile păreau întotdeauna să creadă că puteau prelua controlul după bunul plac şi să facă o treabă mai bună decât bărbatul care trebuia să îndeplinească acel lucru!

Bine măcar că ea nu se mai plânse. Urcară repede la ultimul etaj al Palatului, apoi mai sus, pe scările înguste şi întunecate ce duceau spre podul generos. Doar câteva lămpi erau aprinse – mai puţine decât cele de pe coridoarele de jos –, iar labirintul de holuri înguste dintre odăile mici din lemn alcătuia o masă de umbre palide. Nimic nu mişca, iar Mat răsuflă niţel mai uşurat. Ar fi răsuflat încă şi mai uşurat dacă Renna nu ar fi oftat, evident uşurată.

Ea şi Seta ştiau unde erau închise în cuşti anumite *damane* şi chiar dacă nu grăbiră pasul, nu întârziară să pătrundă mai adânc în pod, poate pentru că Domon continua să le urmeze îndeaproape. Nu era o imagine care să le trădeze stăpânirea. Ei bine, dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii le-ar călări. Trebuia să te

mulţumeşti cu ce aveai. Mai ales când nu aveai altceva de ales.

Egeanin îi mai aruncă o privire aspră şi mârâi din nou, de astă dată fără cuvinte, apoi porni cu paşi hotărâţi în urma celorlalţi, mantia fluturând în urma ei. El se strâmbă la spatele ei. După mers, femeia ar fi putut fi confundată cu un bărbat, dacă n-ar fi purtat rochie.

El avea, într-adevăr, treabă; şi poate nu chiar atât de puţină. Nu era ceva ce îşi dorea să facă. Lumină, încercase să se convingă să n-o facă! Însă trebuia s-o facă. De îndată ce Egeanin dispăru după un colţ, după Domon şi celelalte femei, el se îndreptă în grabă spre cea mai apropiată odaie unde ştia că se afla una dintre femeile din neamul oamenilor mării.

Deschizând încet şi fără zgomot uşa simplă din lemn, se strecură în interiorul negru ca smoala. Femeia care dormea înăuntru sforăia zgomotos. Bâjbâi încet prin întuneric până când se lovi cu genunchiul de pat, apoi pipăi mai repede de-a lungul movilei de sub pături şi apucă să-i pună mâna pe gură când ea se trezi speriată.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, zise el în şoaptă. Sânge şi cenuşă, dacă greşise odaia? Dacă femeia nu era o călăuză a vânturilor, ci una dintre afurisitele alea de femei seanchan? Ce ai face dacă ţi-aş scoate zgarda de la grumaz?

Ridicându-şi mâna, el îşi ţinu respiraţia.

— Mi-aş elibera surorile, dacă Lumina ar îngădui să se întâmple asta. Accentul oamenilor mării pe care îl auzi în întuneric îl făcu să respire uşurat din nou. Cu voia Luminii, vom traversa portul până la locul unde sunt ţinuţi oamenii noştri şi vom elibera cât vom putea de mulţi. Femeia nevăzută vorbea cu o voce şoptită, care devenea din ce în ce mai fioroasă cu fiecare cuvânt. Cu voia Luminii, ne vom recupera corăbiile şi vom lupta ca să ajungem în larg. Acum! Dacă aceasta este o capcană, pedepseşte-mă sau ucide-mă. Eram pe punctul de a ceda, de a renunţa la mine, iar această ruşine mă va mistui de-a pururi, dar tu mi-ai reamintit cine sunt şi n-am să mai cedez niciodată. M-ai auzit? Niciodată!

— Şi dacă îţi voi cere să aştepţi trei ceasuri? întrebă el, continuând să stea aplecat deasupra ei. Îmi amintesc că Atha'an Miere măsoară trecerea unui ceas în câteva minute. Individul nu fusese el, dar acum amintirea era a lui – o călătorie pe un

vas Atha'an Miere de la Allorallen la Barashta şi o femeie din neamul oamenilor mării cu ochi strălucitori care plânsese atunci când refuzase să îl urmeze pe ţărm.

— Cine eşti? îl întrebă ea în şoaptă.

— Mi se spune Mat Cauthon, dacă are vreo importanţă.

— Eu sunt Nestelle din Sakura Steaua de Sud.

El o auzi scuipând şi ştiu ce făcea. Scuipă şi el în palmă, iar palmele lor se uniră în întuneric. A ei era la fel de plină de bătături ca a lui, iar strânsoarea, fermă.

— Voi aştepta, zise ea. Şi te voi ţine minte. Eşti un om cumsecade.

— Sunt doar un simplu cartofor, îi spuse el.

Ea îi duse mâna la zgarda segmentată pe care o avea în jurul grumazului, iar aceasta de desfăcu scoţând un *clic* metalic. Inspiră adânc.

El nu trebui să-i pună degetele în locurile potrivite decât o singură dată şi să îi arate trucul, înainte ca ea să se prindă, însă o puse să închidă şi să deschidă zgarda de trei ori înainte să fie mulţumit. Dacă tot trebuia să facă asta, măcar să se asigure că o făcea cum trebuia.

— Trei ceasuri, rezistă cât poţi de mult, îi reaminti el.

— Cât pot rezista de mult, zise ea în şoaptă.

Ea putea strica totul, dar dacă el nu risca, atunci cine o putea face? La urma urmei, pe el îl însoţea norocul peste tot. Poate că acesta nu se manifestase limpede în ultima vreme, dar Mat o găsise pe Egeanin chiar când avusese nevoie de ea. Pe Mat Cauthon nu îl părăsise norocul.

Strecurându-se afară din odaie la fel de încet cum intrase, închise uşa. Şi mai că îşi înghiţi limba. Se uita la spatele unei femei masive, cu părul cărunt, îmbrăcată într-o rochie cu fâşii roşii. Dincolo de ea se afla Egeanin, semeaţă şi cu spatele drept, şi Teslyn, legată de Renna prin lanţul argintiu al *a'damului.* Nici urmă de Domon sau Seta sau această Edesina pe care el încă nu o văzuse ca o să recunoască. Egeanin părea la fel de fioroasă ca o leoaică ce îşi proteja prada, însă Teslyn avea ochii mari cât cepele şi tremura, îngrozită de moarte, iar Renna

strâmba din buze de parcă ar fi fost pe punctul să-şi verse măruntaiele în orice clipă.

Neîndrăznind să sufle, el făcu un pas atent spre femeia cu părul cărunt, întinzându-şi mâinile. Dacă reuşea să o doboare înainte ca ea să apuce să ţipe, ar putea-o ascunde... Unde? Seta şi Renna vor vrea să o ucidă. Indiferent cu ce le avea la mână Egeanin, aceasta le putea numi.

Ochii albaştri şi aspri ai lui Egeanin îi întâlni pe ai lui pentru o fracţiune de secundă, peste umărul femeii *sul'dam,* cu părul cărunt, înainte să se concentreze din nou asupra feţei celeilalte femei.

— Nu! zise ea cu asprime în glas. Nu mai am timp de pierdut ca să-mi schimb planurile acum. Înalta Doamnă Suroth a spus că pot folosi orice *damane* poftesc, *Der'sul'dam.*

— Fireşte, Doamna mea, răspunse femeia cu părul cărunt, părând nedumerită. Spuneam doar că Tessi nu este cu adevărat pregătită. De fapt, am urcat să văd ce face. Se *descurcă* destul de bine acum, Doamna mea, dar...

Ţinându-şi în continuare răsuflarea, Mat se retrase în vârful picioarelor, începu să coboare scările înguste şi întunecate, sprijinindu-se cu mâinile de pereţi ca să nu-şi lase toată greutatea pe picior. Nu îşi amintea ca vreo treaptă să fi scârţâit când urcase, dar nu voia să rişte. Un bărbat îşi asuma doar riscurile necesare, fără să-şi forţeze norocul. Doar aşa putea avea parte de o viaţă lungă, un lucru pe care el şi-l dorea foarte mult.

Când ajunse la baza scărilor, se opri ca să tragă aer în piept până când inima nu îi mai bubui. Până când aceasta îşi încetini puţin ritmul. S-ar putea să nu se oprească din bubuit până a doua zi. Nu era sigur că mai respirase de când o văzuse pe femeia cu părul cărunt. Lumină! Dacă Egeanin credea că putea controla situaţia, foarte bine! Dar, Lumină! Ea trebuie să le fi pus funia în jurul grumazului celor două *sul'dame!* Planul *ei?* Ea avusese dreptate când spusese că nu mai avea timp de pierdut. El o luă la fugă.

Fugi până când simţi o durere ascuţită în şold şi se împiedică de o masă turcoaz, încrustată. Se prinse cu mâna de o tapiserie care descria un peisaj de vară ca să nu cadă, iar mătasea cu flori viu colorate se desprinse de pe jumătate de cornişa

galbenă din marmură. Vaza înaltă şi albă din porţelan care se afla pe masă căzu şi se făcu ţăndări pe gresia albastră şi roşie, iar zgomotul răzbătu de-a lungul coridorului. După aceea, începu să şchiopăteze, însă şchiopăta mai repede decât ar fi reuşit oricine. Dacă cineva ar fi venit să cerceteze cauza acelui zgomot, nu avea să îl găsească pe Mat Cauthon zăbovind acolo sau la două coridoare mai departe.

Şchiopătând tot restul drumului până la apartamentul lui Tylin, străbătu salonul şi intră în dormitor înainte să îşi dea seama că toate lămpile erau aprinse. Focul din şemineul din dormitor fusese reaprins cu aşchii din coşul de lemn poleit. Tylin, cu braţele îndoite la spate ca să-şi închidă butonii, îşi ridică privirea când intră el şi se încruntă. Rochia ei de călărie verde-închis îi era şifonată. Focul trosni şi aruncă scântei în sus, pe horn.

— Nu mă aşteptam să te întorci, zise el, încercând să gândească.

Dintre toate posibilităţile la care se gândise că ar putea merge greşit în seara aceea, întoarcerea ei nu se numărase printre acestea. Creierul parcă îi îngheţase.

— Suroth a aflat că a dispărut o oaste în Murandy, răspunse Tylin încet, îndreptându-şi spatele. Vorbea absentă, acordându-i atenţie lui Mat Cauthon doar o fracţiune de secundă. Habar n-am ce oaste sau cum poate dispărea una întreagă, însă a hotărât că trebuie să se întoarcă de îndată. I-am lăsat pe toţi ceilalţi în urmă şi-am venit cât ne-a putut căra de repede pe spinare una dintre fiare. Pe noi două şi pe femeia care o mâna. Apoi am poruncit să ni se aducă doi cai şi am venit călare singure de la docuri. Ea s-a dus la hanul acela din partea cealaltă a pieţei, unde stau toţi ofiţerii lor, în loc să vină aici. Nu cred că are de gând să doarmă în noaptea asta sau să-l lase pe vreunul dintre ei...

Lăsând cuvintele să atârne în aer, Tylin pluti spre el peste covoare şi îi pipăi haina simplă şi verde.

— Problema este că atunci când ai o vulpe drept animal de companie, mai devreme sau mai târziu, îşi aminteşte că este vulpe, murmură ea. Îşi ridică ochii aceia mari şi negri spre el. Dintr-odată, îşi vârî mâinile în părul lui şi îi trase capul în jos pentru un sărut care îl făcu să îşi îndoaie degetele în cizme. Asta este ca să-ţi arăt cât de dor îmi va fi de tine, zise ea fără suflare, după ce îi dădu drumul. Fără să i se schimbe expresia de pe faţă, îl pălmui atât de tare, încât el văzu steluţe argintii dinaintea ochilor. Iar asta este pentru că ai încercat să fugi cât timp am

fost plecată. Întorcându-se cu spatele, îşi trase părul bogat şi negru ca pana corbului peste un umăr. Desfă-mi butonii, vulpiţa mea scumpă. Am ajuns atât de târziu, încât am hotărât să nu le trezesc pe servitoarele mele, dar mi-e imposibil să mi-i desfac cu unghiile astea. Încă o noapte împreună, iar mâine am să te trimit de-aici.

Mat îşi freca obrazul. Femeia i-ar fi putut rupe un dinte! Măcar reuşise să-i dea frâu liber gândurilor. Dacă Suroth se afla la hanul Femeia Rătăcitoare, însemna că nu era în Palatul Tarasin ca să vadă ce nu trebuia. Nu îl părăsise norocul încă. Nu trebuia să-şi facă griji decât în privinţa femeii din faţa lui. Nu putea merge decât înainte.

— Voi pleca în seara asta, zise el, aşezându-şi mâinile pe umerii lui Tylin. Iar când o voi face, voi lua cu mine două aes sedai din pod. Vino cu mine. Îi voi trimite pe Thom şi pe Juilin să-l găsească pe Beslan şi...

— Să plec *cu* tine? zise ea mirată, apoi se mişcă şi se întoarse cu faţa la el. Faţa ei mândră era încruntată. Porumbel, nu vreau să devin ibovnica *ta* şi n-am de gând să devin o refugiată. Sau să las Altara pe mâinile unui oarecare ales de seanchani ca să mă înlocuiască. Eu sunt Regina Altarei, să-mi ajute Lumina, şi n-am de gând să-mi abandonez ţara acum. Chiar vrei să încerci să le eliberezi pe aes sedai? Îţi urez noroc, dacă asta trebuie să faci – le urez tot binele surorilor –, dar cred c-am să-ţi văd capul înfipt într-o ţeapă, drăguţule. Ai un cap prea frumos ca să fie retezat şi acoperit cu gudron. El încercă s-o apuce din nou de umeri, însă ea făcu un pas în spate şi îi aruncă o privire pătrunzătoare care îl făcu să-şi lase mâinile pe lângă corp. El încercă să pară cât mai convingător când vorbi.

— Tylin, am făcut în aşa fel încât toată lumea să ştie că am de gând să fug şi că sunt nerăbdător să plec înainte ca tu să te întorci, pentru ca seanchanii să ştie că tu n-ai avut nicio legătură cu asta, dar acum...

— M-am întors şi te-am luat prin surprindere, îl întrerupse ea cu înverşunare, iar tu m-ai legat şi m-ai lăsat aşa sub pat. Când mă vor găsi dimineaţa, eu voi fi mânioasă pe tine. Indignată! Ea zâmbi, însă ochii îi străluceau, căci nu era departe de a fi indignată, indiferent ce spusese despre vulpi şi despre a-l trimite de acolo. Voi pune o recompensă pe capul tău şi-i voi spune lui Tuon că te va putea cumpăra atunci când te va prinde, dacă te mai vrea. Voi fi întruchiparea celor de Sânge în furia mea. Îmi vor da crezare, răţuscă. I-am spus deja lui Suroth

că intenţionez să mă rad în cap.

Mat schiţă un zâmbet. O credea. Chiar avea de gând să-l vândă dacă era prins. „Femeile sunt ca un labirint printre mărăcini noaptea", spunea o vorbă, şi nici măcar ele nu cunosc calea.

Tylin insistă să supravegheze tot procedeul de legare. Părea să se mândrească cu el. Trebuia să fie legată cu fâşii tăiate din poalele ei, ca şi când l-ar fi luat prin surprindere şi fusese învinsă. Nodurile trebuiau să fie strânse, astfel încât să nu poată scăpa oricât s-ar fi zbătut, ba chiar se luptă cu ele odată ce acestea fuseseră strânse, zvârcolindu-se suficient de tare, încât părea că încerca să se elibereze cu adevărat. Pate chiar încerca; strânse din buze când nu reuşi. Gleznele şi încheieturile trebuiau să îi fie legate laolaltă la spate, iar grumazul să-i fie legat cu o lesă de unul dintre picioarele patului, astfel încât să nu se poată târî pe pardoseală şi să iasă pe coridor. Fireşte, nu va putea striga nici după ajutor. Atunci când el îi vârî în gură cu blândeţe una dintre batistele ei din mătase şi legase o alta peste, ea zâmbi, însă ochii îi erau înverşunaţi. Un labirint prin mărăcini noaptea.

— Îmi va fi dor de tine, zise el încet când o împinse sub pat. Spre mirarea lui, îşi dădu seama că era adevărat. Lumină! El îşi luă în grabă mantia, mănuşile şi suliţa, apoi stinse lămpile înainte să plece. Femeile puteau prinde în labirintul acela un bărbat înainte ca el să-şi dea seama.

Coridoarele erau pustii şi tăcute, în afară de zgomotul făcut de cizmele lui în timp ce înainta şchiopătând, însă orice sentiment de uşurare pe care îl simţea dispăru atunci când ajunse în anticamera din curtea grajdului.

Singurul lampadar aprins arunca în continuare acea lumină pâlpâitoare pe tapiseriile înflorate, însă Juilin şi femeia lui nu erau acolo, nici Egeanin şi ceilalţi. În timpul pe care îl petrecuse cu Tylin, aceştia ar fi trebuit să îl aştepte. Dincolo de coloanele pasarelei, ploaia măruntă cădea ca o perdea neagră ce ascundea totul. Să se fi dus la grajduri? Egeanin părea să-i schimbe planul ori de câte ori avea chef.

Bombănind, îşi strânse mantia pe lângă corp şi se pregăti să o ia spre grajduri prin ploaia torenţială. În seara aceea, ajunsese la capătul răbdării în ceea ce le privea pe femei.

— *Chiar* ai de gând să pleci. Nu pot îngădui asta, Jucărie.

Înjurând, se roti pe călcâie şi se trezi faţă în faţă cu Tuon, a cărei faţă întunecată şi severă se zărea în spatele vălului lung şi transparent. Cerculeţul îngust care îi ţinea vălul pe capul ras era un amestec de nestemate roşii şi perle, care costau o avere împreună cu cingătoarea lată bătută în nestemate care îi înconjura mijlocul şi cu colierul lung de la gât. Bun moment de a observa podoabele, oricât de preţioase ar fi fost! De ce era trează, Lumină? Sânge şi cenuşă, dacă dădea fuga ca să le strige gărzilor să îl oprească...!

Disperat, el îşi întinse mâna ca s-o apuce pe fata zveltă, însă aceasta se desprinse din strânsoarea lui şi cu o lovitură puternică îi zbură *ashandarei* din mână de mai că îi amorţi încheietura. El se aşteptă ca s-o ia la fugă, însă ea continua să îl lovească cu pumnul şi cu mâinile de parcă ar fi fost tăişuri de topor. El era iute de mână, cel mai iute din câţi văzuse Thom, după spusele bătrânului menestrel, însă nu reuşea decât să-i pareze loviturile, nu să o şi înşface. Dacă n-ar fi încercat din răsputeri să o împiedice să-i rupă nasul – sau altceva, poate; loviturile ei erau foarte puternice pentru o creatură atât de firavă –, lui i s-ar fi părut amuzantă întreaga situaţie. Deşi o domina, deşi nu avea cu mult peste înălţimea medie, ea îl ataca cu o furie concentrată, ca şi când ar fi fost mai înaltă şi mai puternică şi se aştepta să îl învingă. Dintr-un anume motiv, după câteva clipe, pe buzele ei pline apăru un zâmbet, iar dacă el n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că acei ochi mari şi lichizi aveau o strălucire de încântare. A se gândi într-un astfel de moment cât de frumoasă era femeia era la fel de rău ca a încerca să pună un preţ pe podoabele ei, arză-l-ar focu!

Dintr-odată, ea se îndepărtă de el plutind, folosindu-şi ambele mâini ca să îşi aranjeze cerculeţul de nestemate care îi ţinea vălul. Cu siguranţă, pe faţa ei nu se citea deloc încântarea. Expresia ei trăda doar concentrare. Proptindu-şi picioarele cu grijă, fără să-şi ia măcar o dată ochii de la faţa lui, începu să îşi strângă încet cu mâinile poalele albe şi plisate, ridicându-le puţin deasupra genunchilor.

El nu înţelegea de ce ea nu strigase încă după ajutor. Însă ştia că ea se pregătea să îl lovească cu piciorul. Ei bine, nu atâta timp cât el avea un cuvânt de spus în privinţa asta! Se năpusti asupra ei şi totul se petrecu simultan. Durerea ascuţită pe care o simţi în şold îl făcu să se lase într-un genunchi. Tuon îşi ridică poalele

aproape până la şolduri şi lovi cu piciorul cu ciorap alb peste capul lui, când, brusc, fu ridicată în aer.

Ai fi zis că el trebuia să fie la fel de mirat văzându-l pe Noal cuprinzând-o cu braţele pe fată cum era ea să vadă acele braţe încolăcite în jurul ei, însă reacţionă mai repede decât ea. Când, în cele din urmă, ea îşi deschise gura ca să strige, Mat se ridică în picioare şi începu să îi îndese vălul între dinţi, azvârlind pe jos dintr-o lovitură cerculeţul bătut în nestemate. Ea nu coopera aşa cum o făcuse Tylin. Dacă n-ar fi apucat-o strâns de falcă, ea şi-ar fi înfipt dinţii în degetele lui. Sunete furioase îi ieşeau din gâtlej, iar în ochii ei se citea o furie atât de mare cum nu se mai citise nici în timpul celor mai înverşunate atacuri ale ei. Ea se zbătea în braţele lui Noal, dând din picioare, însă bătrânul zdrenţuros reuşi să îşi mute greutatea din braţe, astfel încât putu să evite fiecare lovitură de călcâi a ei. Zdrenţuros sau nu, nu părea să-i fie greu să o imobilizeze.

— Ai adeseori astfel de probleme cu femeile? îl întrebă el cu blândeţe, oferindu-i un zâmbet ştirb.

Purta mantie, iar bocceaua cu hainele îi era legată pe spate, peste ea.

— Întotdeauna, răspunse Mat cu amărăciune, gemând când fu nimerit cu genunchiul în şoldul bolnav.

Reuşind să-şi desfacă eşarfa de la gât cu o mână, el o folosi ca să prindă mai bine vălul din gura lui Tuon cu preţul unui deget mare muşcat. Lumină, ce avea să *se facă* cu ea?

— N-am ştiut că asta puneai la cale, zise Noal, fără să gâfâie, în ciuda faptului că femeia măruntă se zvârcolea în braţele lui, dar, după cum vezi, şi eu plec în seara asta. M-am gândit că, peste o zi sau două, locul acesta ar putea deveni neplăcut pentru cineva căruia i-ai oferit găzduire.

— E o decizie înţeleaptă, bombăni Mat.

Ar fi trebuit să se gândească să-l avertizeze pe Noal.

Lăsându-se în genunchi, evită loviturile de picior ale lui Tuon – pe majoritatea – suficient de mult cât s-o apuce de unul. Scoţându-şi un cuţit din mânecă, îi tăie tivul rochiei şi rupse o fâşie lungă cu care să-i lege gleznele. Îi prinse bine toată

practica de mai devreme cu Tylin. Nu era obişnuit să lege femei. Rupând o a doua fâşie de material din poalele ei culese de pe jos cerculeţul bătut în nestemate şi se ridică în picioare gemând din cauza efortului, apoi scoase încă un geamăt, mai profund, din cauza ultimei lovituri de picior pe care o primi în şold. Când îi puse cerculeţul la loc pe cap, Tuon îl privi fix în ochi. Încetase să se mai zvârcolească, însă nu îi era teamă. Lumină, dacă ar fi fost în locul ei, Mat ar fi făcut pe el.

Într-un final, îşi făcu apariţia şi Juilin, cu mantia pe umeri şi complet echipat cu sabia lui scurtă şi pumnalul de la brâu în teacă şi cu toiagul lui subţire din bambus într-o mână. O femeie zveltă, cu părul negru, îmbrăcată în robă groasă şi albă de lână pe care sclavii *da'covale* o purtau afară stătea agăţată de braţul lui. Era frumoasă, aşa îmbufnată cum era, avea buzele roşii, însă era mai în vârstă cu cinci sau şase ani decât se aşteptase Mat. Ochii ei mari şi negri aveau o căutătură timidă. La vederea lui Tuon, ea ţipă şi îi dădu drumul lui Juilin de parcă acesta ar fi fost un cuptor încins, apoi se ghemui pe jos, lângă uşă, cu capul pe genunchi.

— A trebuit s-o conving din nou pe Thera să fugim.

Prinzătorul de hoţi oftă, aruncându-i o privire îngrijorată. Aceasta fu singura explicaţie pe care o dădu pentru că întârziase, înainte să îşi îndrepte atenţia spre povara lui Noal. Dându-şi pe spate pălăria conică şi roşie, care arăta caraghios, se scarpină în cap.

— Ce-o să facem cu ea? întrebă el simplu.

— O lăsăm în grajd, răspunse Mat.

Asta vor face dacă Vanin îi va convinge pe grăjdari să-i lase pe el şi pe Harnan să se ocupe de caii mesagerilor care soseau. Până în acel moment, acest lucru păruse doar o măsură de precauţie suplimentară, nu neapărat necesară. Până în acel moment.

— În podul cu fân. N-ar trebui să fie găsită până dimineaţa, când vor coborî fânul cu furca pentru staule.

— Şi eu care credeam că vrei s-o răpeşti.

Noal oftă, puse picioarele legate ale lui Tuon pe jos şi se mişcă astfel încât să o

apuce de partea superioară a braţelor. Ţinându-şi capul sus, femeia măruntă refuză cu dispreţ să se mai zvârcolească. Chiar dacă avea căluş la gură, pe faţa ei se citea limpede dispreţul. Refuza să se lupte nu pentru că era în zadar, ci pentru că asta era alegerea ei.

Pe coridorul care ducea spre anticameră răsuna zgomot de paşi, care devenea din ce în ce mai puternic. Putea fi Egeanin. Sau, după cum decurgeau evenimentele în seara aceea, puteau fi Gărzile Morţii. Ogierii.

Mat le făcu în grabă semn celorlalţi să se ascundă în ungherele întunecate, unde nu ar fi fost văzuţi de cei care ar fi intrat pe uşă, apoi se duse şchiopătând ca să îşi ia suliţa cu mânerul negru. Juilin o ridică în picioare pe Thera şi o trase în partea stângă, unde se ghemui într-un colţ, în vreme ce el se propti în faţa ei, ţinând toiagul în ambele mâini. Părea să fie o armă fragilă, însă prinzătorul de hoţi o folosea cu multă îndemânare. Noal o târî pe Tuon în colţul opus al încăperii şi îşi eliberă un braţ ca să-şi vâre mâna în interiorul hainei, unde-şi ţinea cuţitele cu tăiş lung. Mat se postă în mijlocul încăperii, cu spatele la noaptea udată de ploaie, ţinând suliţa *ashandrei* pe verticală, în faţa lui. Indiferent cine ar fi intrat în încăpere, el nu se va putea mişca de colo colo, deoarece şoldul îl durea îngrozitor în urma loviturilor de picior încasate de la Tuon. Dacă situaţia avea să se agraveze, va putea măcar să rănească câţiva oameni.

Când Egeanin intră pe uşă, el se rezemă uşurat de suliţă. Cele două *sul'dame* o urmau, cu Domon în urma lor. Mat îi aruncă o singură privire Edesinei. Ştiu la cine se uita, cu toate că şi-o amintea dintr-o zi în care *damanele* erau la plimbare. Era o femeie frumoasă şi zveltă, care purta una dintre acele robe cenuşii simple şi al cărei păr negru i se revărsa până la talie. Edesina privea în jurul ei calmă, în ciuda *a'damului* care o lega de încheietura Setei. O fi fost o aes sedai în lesă, poate, dar una încrezătoare că acea prinsoare avea să-i fie scoasă în curând. Teslyn, pe de altă parte, tremura toată de nerăbdare, lingându-şi buzele şi zgâindu-se la uşa ce dădea spre curtea grajdului. Renna şi Seta le mânară repede pe cele două Aes Sedai în spatele lui Egeanin, fără să-şi ia ochii de la uşa ce dădea în curtea grajdului.

— A trebuit s-o liniştesc pe *der'sul'damă,* zise Egeanin, de îndată ce intră în încăpere. Sunt foarte protectoare când vine vorba de supusele lor.

Când îi observă pe Juilin şi pe Thera, se încruntă; nu existase niciun motiv pentru

care să-i spună despre Thera, nu atâta vreme cât era dornică să le ajute pe *damane,* însă era limpede că nu îi plăcea surpriza de a vedea robe din lână.

— Faptul că ea le va vedea pe Seta şi pe Renna va schimba câteva lucruri, continuă ea, dar...

Tăcu brusc, de parcă cuvintele i-ar fi fost tăiate cu cuţitul, atunci când dădu cu ochii de Tuon. Egeanin era o femeie palidă, însă deveni şi mai palidă. Tuon o privea cu asprime peste căluş, cu ferocitatea unui călău.

— Oh, Lumină! exclamă Egeanin cu o voce răguşită, lăsându-se în genunchi. Nebunule! A pune mâna pe Fiica celor Nouă Luni înseamnă moarte lentă prin tortură!

Cele două *sul'dame* suspinară şi îngenunchează fără şovăire, nu doar trăgându-le pe cele două aes sedai cu ele, ci ţinând *a'damurile* de zgardă, ca să le oblige să-şi lipească frunţile de pardoseală.

Mat gemu ca şi când Tuon i-ar fi tras un picior în stomac. Cel puţin aşa se simţea. Fiica celor Nouă Luni. Aelfinnul îi spusese adevărul, oricât de mult detesta să îl cunoască. El va muri şi va reînvia, dacă n-o făcuse deja. Va renunţa la jumătate din lumina lumii ca să salveze lumea şi nici nu voia să se gândească ce presupunea asta. Se va însura...

— Ea este soţia mea, zise el încet.

Cineva scoase un sunet gutural; el credea că fusese Domon.

— Poftim? ţipă Egeanin, întorcându-şi capul atât de repede spre el, încât coada ei o plesni peste faţă ca un bici. El nu s-ar fi gândit că ea *putea* ţipa. Nu poţi spune asta! Nu *trebuie* să spui asta!

— De ce? vru el să ştie. Aelfinnul dădea întotdeauna răspunsurile corecte, întotdeauna. Ea este soţia mea. Afurisita voastră de Fiică a celor Nouă Luni este soţia mea!

Toţi se holbară la el, în afară de Juilin, care îşi scoase pălăria şi privi în interiorul ei. Domon clătină din cap, iar Noal râse încet. Egeanin rămase cu gura căscată. Cele două *sul'dame* se zgâiau la el ca la un nebun de legat. Tuon îl privea îndelung,

însă expresia de pe faţa ei era imposibil de citit şi ascundea orice gând ar fi fost în spatele acelor ochi negri. Oh, Lumină, ce-o să se facă? În primul rând, să se pună în mişcare înainte ca...

Selucia intră repede în încăpere, iar Mat gemu. Toţi din afurisitul acela de Palat aveau să dea buzna înăuntru? Domon încercă s-o înşface, însă ea se feri de el, agitându-se de colo colo. Servitoarea *so'jhin* durdulie, cu părul auriu, nu mai era atât de impunătoare ca de obicei, ci îşi frângea mâinile şi privea în jurul ei de parcă ar fi fost vânată.

— Să-mi fie cu iertare că vorbesc, zise ea cu o voce plină de teamă, dar ce faci e nebunie curată.

Scoţând un geamăt, ea ţâşni în faţă şi se lăsă pe vine între cele două *sul'dame* îngenuncheate, punându-şi câte o mână pe umărul fiecăreia, ca şi când ar fi căutat protecţia lor. Ochii ei albaştri nu conteneau să se mişte agitaţi.

— Oricare ar fi prevestirile, totul mai poate fi redresat dacă vei consimţi să te retragi.

— Linişteşte-te, Selucia, zise Mat pe un ton blajin.

Ea nu se uita la el, însă Mat încerca totuşi să o liniştească. În niciuna dintre amintirile lui nu găsi o metodă prin care să ştie cum să se ocupe de o femeie isterică. Decât să se ascundă.

— Nimeni nu va fi rănit. Nimeni! îţi făgăduiesc. Linişteşte-te acum.

Dintr-un anume motiv, pe faţa ei se citi consternarea. Se lăsă în genunchi şi îşi împreună mâinile în poală. Brusc, toată teama ei dispăru, iar ea deveni maiestuoasă cum era întotdeauna.

— Îţi voi fi supusă atâta vreme cât nu îi vei face vreun rău stăpânei mele. Dacă o vei răni, te voi ucide.

Venind de la Egeanin, aceste cuvinte l-ar fi făcut să şovăie. Venind de la această femeie durdulie, cu obrajii rumeni, scundă chiar dacă era mai înaltă decât stăpâna ei, aceste cuvinte fură ignorate de Mat. Lumina ştia că femeile erau periculoase, însă el credea că putea face faţă slujnicei unei doamne. Cel puţin, ea nu

mai era isterică. Ciudat cum femeile treceau de la o stare la alta.

— Bănuiesc că vrei sa le laşi pe *amândouă* în podul cu fân? zise Noal.

— Nu, răspunse Mat, privind-o pe Tuon.

Ea îl privea fix, cu aceeaşi expresie întipărită pe faţă, pe care el nu o putea citi. Era o femeie măruntă şi slabă ca un băieţandru, dar lui îi plăceau femeile care aveau carne pe oase. Era moştenitoarea tronului Seanchan, însă aristocratele îi dădeau fiori. O femeia care voise să îl *cumpere* şi care acum probabil că voia să-i înfigă cuţitul în coaste. Iar ea avea să fie soţia lui. Aelfinnul dădea întotdeauna răspunsurile corecte.

— Le vom lua cu noi, zise el.

Într-un final, pe faţa lui Tuon se citi o emoţie. Ea zâmbi ca şi când ar fi ştiut brusc un secret. Zâmbi, iar el se înfioră. Oh, Lumină, cât de mult se înfioră.

CAPITOLUL 32
Un dram de înţelepciune

Roata de Aur era un han mare, chiar lângă Piaţa Avharin, cu un salon cu tavanul lung, prevăzut cu grinzi şi plin cu mese mici şi pătrate. Chiar şi la amiază, doar o masă din cinci era ocupată, însă de obicei de vreun negustor străin care şedea faţă în faţă cu o femeie în veşminte sobre, cu părul strâns în vârful capului sau adunat în coc la ceafă. Femeile erau şi ele negustorese sau cămătărese; în Far Madding, bărbaţilor le era interzis să se ocupe de cămătărie sau de negoţ. Toţi

străinii din salon erau bărbaţi, având în vedere că femeile care se numărau printre ei puteau ocupa Salonul Femeilor. Mirosul de mâncăruri din peşte şi carne de oaie care erau gătite în bucătărie plutea în aer, iar uneori se auzea câte un strigăt de la una dintre mese prin care era chemat unul dintre servitorii care aşteptau în partea din spate a încăperii. Altminteri, negustorii şi cămătarii vorbeau în şoaptă. Zgomotul ploii de afară era mai puternic.

— Eşti sigur? întrebă Rand, luând înapoi desenele unse de la un servitor cu obrajii scofâlciţi, pe care îl trăsese într-o parte a încăperii.

— Cred că este el, ştergându-şi mâinile de un şorţ lung pe care era brodată o roată de căruţă galbenă. Seamănă cu el. Ar trebui să se întoarcă în curând. Bărbatul aruncă o privire peste umărul lui Rand şi oftă. Ar fi bine să cumperi ceva de băut sau să pleci. Jupânesei Gallger nu îi place să ne vadă stând la taclale când ar trebui să muncim. Şi nu i-ar plăcea deloc să mă audă vorbind despre clienţii ei.

Rand aruncă o privire peste umăr. O femeie zveltă, cu un pieptăn înalt din fildeş înfipt în cocul negru de la ceafă, stătea sub bolta vopsită în galben care ducea în Salonul Femeilor. După felul în care îşi plimba privirea prin salon – pe jumătate ca o regină care îşi supraveghea regatul, pe jumătate ca o fermieră care îşi supraveghea câmpurile, nemulţumită de lipsa clientelei –, îţi puteai da seama că ea era hangiţa. Când dădu cu ochii de individul cu obrajii scofâlciţi şi de Rand, se încruntă.

— Vin fiert, zise Rand, dându-i bărbatului câteva monede, gologani pentru vin şi un argint pentru informaţiile oferite, oricât de îndoielnice ar fi fost.

Trecuse mai bine de o săptămână de când îl omorâse pe Rochaid, iar Kisman scăpase. În tot acest timp, era prima oară când el obţinuse mai mult de o simplă ridicare din umeri sau un dat din cap atunci când arătase desenele.

Putea alege dintr-o duzină de mese goale, însă vru să se aşeze într-un colţ din partea din faţă a salonului, de unde putea vedea cine intra fără ca el să fie văzut. În timp ce îşi croia drum printre mese, surprinse frânturi de conversaţii.

O femeie înaltă şi palidă, înveşmântată în mătase verde închis, îi răspunse bărbatului îndesat, care purta o haină tirenă strânsă pe corp, dând negativ din cap. Cocul ei cenuşiu o făcea să semene puţin cu Cadsuane din profil. Bărbatul

părea să fie din piatră, însă pe faţa lui întunecată se citea îngrijorarea.

— Poţi să te linişteşti în privinţa Andorului, jupâne Admira, zise ea pe un ton blajin. Andoranii vor ţipa şi vor ameninţa cu săbiile, dar nu vor ajunge niciodată să se lupte cu adevărat, crede-mă. Cel mai bine pentru dumneata ar fi să păstrezi ruta actuală pentru bunurile tale. Cei din Cairhien îţi vor cere taxe de cinci ori mai mari decât cei din Far Madding. Gândeşte-te la cheltuielile suplimentare.

Tairenul se strâmbă de parcă s-ar fi gândit la asta. Sau s-ar fi întrebat dacă interesele lui coincideau, într-adevăr, cu ale ei.

— Am auzit că trupul era vineţiu şi umflat, zise un ilianer zvelt, cu barba albă şi haina bleumarin, care şedea la o altă masă. Consiliile, am auzit, au dispus arderea lui.

El îşi arcui sprâncenele în mod semnificativ şi se bătu uşor cu degetul pe partea laterală a nasului ascuţit, care îl făcea să semene cu o nevăstuică.

— Dacă ar fi existat o *molimă* în oraş, jupâne Azereos, Consiliile ar fi anunţat acest lucru, zise pe un ton calm femeia zveltă care şedea în faţa lui.

Cu cei doi piepteni din fildeş cu model elaborat în părul ei strâns, ea era frumoasă ca o vulpiţă şi calmă ca o aes sedai deşi avea câteva riduri în jurul ochilor căprui.

— Chiar îţi sugerez să *nu* îţi muţi negoţul în Lugard. Murandy este o naţiune *extrem* de instabilă. Nobilii nu îl vor ajuta *niciodată* pe Roedran să strângă o oaste. Plus că sunt implicate şi câteva *aes sedai,* după cum sunt sigură că ai aflat. Numai Lumina ştie de ce *sunt* în stare.

Illianerul ridică din umeri, stânjenit. Zilele astea, nimeni nu ştia sigur de ce erau în stare surorile aes sedai – dacă ştiuse vreodată.

Un kandori cu fire albe în barba-i bifurcată şi cu o perlă mare în urechea stângă stătea aplecat spre o femeie voinică, înveşmântată în mătase de un cenuşiu-închis, care îşi purta părul negru strâns în coc în creştetul capului.

— Am auzit că Dragonul Renăscut a fost încoronat Regele Illianului, Jupânească Shimel. Când se încruntă, fruntea lui se încreţi şi mai tare. Având în vedere

proclamaţia Turnului Alb, mă gândesc să-mi trimit primăvara căruţele de-a lungul râului Erinin spre Tear. Drumul Râului o fi o rută mai dificilă, însă Illian nu se dă în vânt după blănuri ca să vreau să-mi asum atât de multe riscuri.

Femeia voinică zâmbi. Un zâmbet foarte mic pentru o faţă atât de rotundă.

— Mi s-a spus că bărbatul a fost văzut deja în Illian de când a acceptat coroana, jupâne Posavina. Oricum, Turnul se va ocupa de el, dacă n-a făcut-o deja, iar azi-dimineaţă am primit veşti că Stânca din Tear se află sub asediu. Nu cred că acest context îţi va deschide o piaţă pentru blănuri, nu? Nu, Tear nu este locul potrivit ca să eviţi riscurile.

Încreţiturile de pe fruntea jupânului Posavina se adânciră.

Când ajunse la o măsuţă din colţ, Rand îşi aruncă mantia pe spătarul scaunului şi se aşeză cu spatele la perete, ridicându-şi gulerul. Individul cu obrajii scofâlciţi îi aduse o cupă din cositor cu vin fierbinte şi aromat, îi mulţumi în şoaptă pentru argint şi plecă în grabă, fiind chemat de cineva de la o altă masă. Două şemineuri mari amplasate de o parte şi de cealaltă a salonului încălzeau aerul, însă dacă cineva observa că Rand îşi păstră mănuşile pe mâini, atunci nu l-ar fi băgat în seamă. El se prefăcea că se uita la cupa de vin de pe masă, pe care o ţinea între mâini, în vreme ce era atent la uşa care dădea înspre stradă.

Majoritatea frânturilor de conversaţie pe care le auzi nu îl interesau prea mult. Mai auzise şi altele, iar uneori ştia mai mult decât oamenii la ale căror conversaţii trăgea cu urechea. Elayne era de acord cu femeia palidă, de pildă, şi trebuia să cunoască Andorul mai bine decât orice negustor din Far Madding. Însă vestea că Stânca se afla sub asediu era nouă. Totuşi, nu era nevoie ca el să-şi bată capul cu asta, încă. Stânca nu cedase niciodată, decât sub asediul lui, iar el ştia că Alanna se afla undeva în Tear. O simţise făcând un salt dintr-un loc aflat la nord de Far Madding spre un loc ce se găsea mult mai la nord, apoi, o zi mai târziu, spre un loc mai îndepărtat, spre miazăzi şi răsărit. Ea se afla suficient de departe încât el să nu îşi poată da seama dacă ea se găsea în Haddon Mirk sau în oraşul Tear. Cu toate acestea, el era încrezător că ea se afla pe undeva, însoţită de alte patru surori în care putea avea încredere. Dacă Merana şi Rafela obţineau ce voiau de la oamenii mării, puteau obţine şi de la taireni. Rafela era tairenă, iar asta ar trebui să le fie de ajutor. Lumea putea să se descurce fără el încă puţin. Trebuia.

Un bărbat înalt înfăşurat într-o mantie lungă şi udă, cu faţa ascunsă de glugă, intră din stradă şi o luă spre scările din partea din spate a salonului. Rand îl urmări cu privirea. Când începu să urce, bărbatul îşi dădu pe spate gluga, lăsându-şi la vedere părul rar şi cărunt şi faţa palidă, ciupită de vărsat. Nu putea fi cel despre care pomenise servitorul. Nimeni cu vederea bună nu îl putea confunda cu Peral Torval.

Rand privi din nou în cupa cu vin, gândurile lui devenind amare. Min şi Nynaeve refuzaseră să mai petreacă un ceas bătând străzile, cum spusese Min, iar el bănuia că Alivia arăta desenele la repezeală. Atunci când făcea asta. Toate trei ieşiseră din oraş pentru restul zilei, pe dealuri, din câte îi spunea legătura lui cu Min. Ea era foarte încântată despre ceva. Toate trei credeau că Kisman fugise după tentativa eşuată de a-l ucide pe Rand, iar ceilalţi renegaţi fie plecaseră cu el, fie nu îl însoţiseră deloc. De câteva zile bune, ele încercau să îl convingă să plece. Măcar Lan nu renunţase.

„De ce n-ar putea avea dreptate femeile?, îi şoptea cu înverşunare Lews Therin în cap. Oraşul ăsta e mai rău ca orice temniţă. Aici nu există *Izvor!* De ce-ar vrea să zăbovească aici? De ce ar zăbovi *orice* om întreg la minte? Am putea pleca călare, dincolo de barieră, doar pentru o zi, pentru câteva ceasuri. Lumină, doar pentru câteva ceasuri! Vocea izbucni într-un râs incontrolabil, dezlănţuit. Oh, Lumină, de ce am un nebun în cap? De ce? De ce?"

Mânios, Rand înăbuşi vocea lui Lews Therin până când aceasta deveni un zumzet enervant. Se gândise să le însoţească pe femei în plimbarea lor călare, doar ca să simtă Izvorul din nou, deşi doar Min păruse entuziasmată. Nynaeve şi Alivia nu spuseseră de ce voiau să iasă la plimbare călare când cerul dimineţii prevestise ploaia care cădea acum cu găleata afară. Nu era pentru prima oară când plecau. Ca să simtă Izvorul, bănuia el. Să absoarbă din nou Puterea Supremă, fie şi pentru scurtă vreme. Ei bine, el putea rezista fără să conducă. Putea suporta absenţa Izvorului. Putea! Trebuia, ca să îi poată ucide pe bărbaţii care încercaseră să-l ucidă pe el.

„Nu acesta este motivul! strigă Lews Therin, încercând să oprească eforturile lui Rand de a-l face să tacă. Ţi-e teamă! Dacă ţi se va face rău atunci când vei încerca să foloseşti *ter'angrealul* de acces, acesta te-ar putea omorî, sau mai rău! Ne-ar putea omorî pe toţi!" gemu el.

Vinul se revărsă pe încheietura lui Rand, pătându-i mâneca. Încetă să mai strângă cupa în mână. Obiectul nu era tocmai rotund, iar el nu credea că îl îndoise într-atât încât să se observe. *Nu* îi era teamă! Refuza să se lase mânat de teamă. Lumină, trebuia să moară, în cele din urmă. Acceptase asta.

„Au încercat să mă omoare şi vreau să-i văd morţi pentru asta, gândi el. Dacă va mai dura o vreme, ei bine, poate că boala va trece până atunci. Arză-te-ar focu', trebuie să trăiesc până la Ultima Bătălie!" în capul lui, râsul lui Lews Therin răsună încă şi mai sălbatic ca înainte.

Un alt bărbat înalt intră ţanţoş prin uşa dinspre curtea grajdului, care se afla aproape la baza scărilor din fundul încăperii. Scuturându-şi stropii de ploaie de pe mantie, îşi dădu pe spate gluga şi se îndreptă cu paşi mari spre Salonul Femeilor. Cu rânjetul de pe buze şi cu nasul lui ascuţit şi o privire care îi cuprindea dispreţuitoare pe ceilalţi oameni aşezaţi la mese, bărbatul semăna cu Torval, însă părea cu douăzeci de ani mai în vârstă şi cu treisprezece kilograme mai gras. Aruncând o privire prin bolta galbenă, strigă cu o voce ascuţită şi pedantă, în care se simţea un pronunţat accent illian.

— Jupânească Gallger, voi pleca la dimineaţă. Devreme. Aşa că mă aştept să nu-mi iei bani pentru ziua de mâine!

Torval era taraboner.

Luându-şi mantia, Rand îşi lăsă cupa de vin pe masă şi nu privi în urmă.

Cerul amiezii era cenuşiu şi rece. Ploaia se mai domolise niţel, dar nu cu mult, şi, mânată de vântul puternic ce sufla dinspre lac, alungase mai toţi oamenii de pe străzi. El îşi strângea mantia pe lângă trup cu o mână, mai mult ca să ferească desenele din buzunarul hainei decât să nu se ude, iar cu cealaltă îşi ţinea gluga, ca să nu fie suflată de rafalele de vânt. Stropii de ploaie împrăştiaţi de vânt îi biciuiau faţa ca nişte ţurţuri de gheaţă. O lectică trecu pe lângă el, iar cărăuşii, al căror păr le atârna ud leoarcă pe spinări, împroşeau cu cizmele apa din bălţile formate pe pietrele cubice. Câţiva oameni îşi târau picioarele pe străzi, înfăşuraţi în mantiile lor. Mai erau câteva ore de lumină. Trecu pe lângă un han numit Inima Câmpiei fără să intre, apoi pe lângă Cele Trei Doamne din Maredo. Îşi spunea că de vină era ploaia. Nu era vremea potrivită ca să intre din han în han. Însă ştia că se minţea.

O femeie scundă şi voinică ce venea pe stradă înfofolită într-o mantie neagră viră brusc spre el. Când aceasta se opri în faţa lui şi îşi ridică capul, descoperi că era Verín.

— Aşadar, aici erai, zise ea. Stropii de ploaie îi aterizau pe faţă, dar nu părea să-i observe. Hangiţa ta credea că te-ai dus pe jos până în Piaţa Avharin, dar nu era sigură. Mă tem că jupâneasa Keene nu este prea atentă când vin şi pleacă bărbaţii. Şi iată-mă aici, cu condurii şi ciorapii uzi leoarcă. Când eram copil, îmi plăcea să mă plimb prin ploaie, dar, pe parcurs, aceste plimbări şi-au pierdut farmecul.

— Cadsuane te-a trimis? o întrebă el, încercând să-şi ascundă speranţa din glas.

El îşi păstrase odaia de la hanul Capul Consilierei după plecarea Alannei, astfel încât Cadsuane să-l poată găsi. N-avea să-i stârnească interesul dacă trebuia să îl vâneze din han în han. Mai ales că nu lăsase să se înţeleagă că îl vâna.

— Oh, nu; ea n-ar face niciodată asta! Verín părea mirată de această presupoziţie. Mă gândeam că poate ai vrea să afli vestea. Cadsuane a plecat la plimbare cu fetele. Ea se încruntă îngândurată, înclinându-şi capul într-o parte. Deşi cred că n-ar trebui s-o numesc pe Alivia „fată". E o femeie interesantă. Mult prea bătrână ca să devină novice, din păcate; oh, da, mare păcat. E captivată de tot ceea ce învaţă. Cred că s-ar putea să ştie toate modalităţile de a distruge ceva cu Puterea, dar, în afară de asta, nu ştie mai nimic.

El o trase spre marginea străzii, unde streşinile late ale clădirii cu un singur etaj ofereau oarecare adăpost de ploaie, dar nu şi de vânt. Cadsuane era împreună cu Min şi cu celelalte? S-ar putea să nu însemne nimic. Mai văzuse şi alte aes sedai fascinate de Nynaeve şi, după spusele lui Min, Alivia era încă şi mai puternică.

— Ce veste, Verín? întrebă el repede.

Sora aes sedai măruntă şi dolofană clipi ca şi când ar fi uitat că avea vreo veste, apoi zâmbi brusc.

— Ah, da! Seanchanii! Sunt în Illian. Nu în oraş. Încă nu. N-are rost să păleşti la faţă. Dar au trecut hotarul, îşi ridică taberele fortificate de-a lungul coastei şi pe uscat. Nu mă prea pricep la chestiuni militare, întotdeauna sar peste bătălii

atunci când citesc o istorie. Dar mi se pare că, indiferent dacă au ajuns în oraş sau încă nu, acesta este ţinta lor. Bătăliile tale nu par să-i fi încetinit prea mult. Tocmai de aceea nu citesc despre bătălii. Arareori par să schimbe ceva pe termen lung. Poate doar pe termen scurt. Te simţi bine?

El se forţă să-şi deschidă ochii. Verín îl privea ca o vrăbiuţă durdulie. Toate acele lupte, toţi acei oameni morţi, bărbaţi pe care îi ucisese el, şi nu se schimbase nimic. Nimic!

„Se înşală, murmură Lews Therin în capul lui. Bătăliile pot schimba istoria". Părea mulţumit de asta. „Problema e că, uneori, nu poţi spune cum se va schimba istoria decât atunci când este prea târziu".

— Verín, dacă m-aş duce la Cadsuane, ar vorbi cu mine despre altceva în afară de faptul că manierele mele nu sunt pe placul ei? Doar de asta pare să-i pese.

— Vai de mine! Mă tem că Cadsuane este cam tradiţionalistă în unele privinţe, Rand. N-am auzit-o niciodată zicându-i unui bărbat că este obraznic, dar... Ea îşi duse îngândurată degetele la buze o clipă, apoi încuviinţă din cap, lăsând stropii de ploaie să i se prelingă pe faţă. Cred că va fi dispusă să asculte ce ai de zis dacă vei reuşi să ştergi impresia proastă pe care şi-a făcut-o despre tine. Sau să o corectezi cât poţi de mult. Puţine surori sunt impresionate de titluri sau coroane, Rand, iar Cadsuane este cea mai puţin dintre toate pe care le cunosc eu. Pe ea o interesează mai mult dacă oamenii sunt sau nu proşti. Dacă îi poţi arăta că nu eşti prost, ea te va asculta.

— Atunci spune-i... El inspiră adânc. Lumină, îi venea să-i strângă de gât cu propriile-i mâini pe Kisman şi pe Dashiva pe toţi. Spune-i că voi pleca din Far Madding mâine şi nădăjduiesc că mă va însoţi în calitate de sfătuitoare. Lews Therin răsuflă uşurat când auzi prima parte; dacă nu ar fi fost decât o voce, Rand ar fi zis că acesta se blocă atunci când auzi a doua parte. Spune-i că îi accept condiţiile, că îmi cer iertare pentru purtarea mea din Cairhien şi că îmi voi da toată silinţa să am grijă la manierele mele pe viitor.

Rostirea acestor cuvinte abia dacă îl râcâi. De fapt, niţel. Însă, dacă Min nu se înşela, el avea nevoie de Cadsuane. Min nu se înşela niciodată când venea vorba de viziunile ei.

— Aşadar, ai găsit ce urmăreşti aici? El se încruntă la Verín, iar ea îi zâmbi şi îl bătu uşor pe braţ. Dacă ai fi venit în Far Madding crezând că poţi să cucereşti oraşul doar trâmbiţând cine eşti, ai fi plecat de îndată ce ţi-ai fi dat seama că nu poţi conduce Puterea aici. Asta înseamnă că vrei să găseşti ceva sau pe cineva.

— Poate că am găsit ce-mi trebuie, zise el pe un ton tăios.

Doar că nu ce voia.

— Atunci, vino la Palatul Barsalla de pe Culmi în seara asta, Rand. Oricine îţi poate spune cum să ajungi acolo. Chiar sunt convinsă că ea va fi dornică să te asculte. Aranjându-şi mantia, ea păru să observe lâna udă pentru prima oară. Vai de mine. Trebuie să plec şi să mă usuc. Îţi sugerez să faci la fel. Dădu să plece, apoi se opri şi-i aruncă o privire peste umăr. Ochii ei negri nu clipeau. Dintr-odată, ea nu mai păru deloc zăpăcită. Rand, fără Cadsuane ca sfătuitoare a ta, te-ai putea descurca mai rău, dar mă îndoiesc că singur te-ai putea descurca mai bine. Dacă ea va accepta, iar tu nu eşti un prost, vei da ascultare sfaturilor ei.

Ea pluti plin ploaie aducând foarte mult cu o lebădă foarte durdulie.

„Uneori, femeia aia mă înspăimântă", murmură Lews Therin, iar Rand încuviinţă din cap. Cadsuane nu îl înspăimânta, dar îl făcea să fie cu băgare de seamă. Orice aes sedai care nu îi jurase credinţă îl făcea să fie precaut. În afară de Nynaeve, dar nici de ea nu era întotdeauna sigur.

Ploaia se opri cât timp el parcurse pe jos cei trei kilometri până la hanul Capul Consilierei, însă vântul se înteţise, iar tăblia de deasupra uşii, pe care era pictat chipul unei femei severe care purta cununa bătută în nestemate a Primei Consiliere, se legăna în balamalele ruginite, care scârţâiau. Salonul era mai mic decât cel de la Roata de Aur, însă lambriurile de pe pereţi erau sculptate şi lustruite, iar mesele de sub grinzile roşii de pe tavan nu erau atât de îngrămădite. Şi bolta ce dădea spre Salonul Femeilor era roşie şi gravată cu modele complicate, ca o dantelă, la fel şi buiandrugii şemineurilor din marmură albă. La Capul Consilierei, servitorii îşi ţineau părul prins cu agrafe din argint lustruite. Doar doi dintre ei stăteau la vedere, lângă uşa de la bucătărie, iar la mese se aflau trei bărbaţi, negustori străini care şedeau departe unul de celălalt, fiecare preocupat de cupa lui cu vin. Probabil că erau rivali, având în vedere faptul că, uneori, unul sau altul se foia pe scaunul lui şi îi privea încruntat pe ceilalţi doi.

Unul, un bărbat cărunt purta o haină de mătase gri-închis, iar un individ zvelt, cu faţa aspră, avea în ureche o piatră roşie de mărimea unui ou de porumbel. Capul Consilierei era pe placul negustorilor străini bogaţi, însă, în prezent, nu erau prea mulţi în Far Madding.

Ceasul de pe o poliţă din Salonul Femeilor – era un ceas cu cadranul din argint, după spusele lui Min – marcă ora cu un sunet de clopoţei în momentul în care intră în salon şi, înainte să termine de scuturat stropii de ploaie de pe mantie, intră Lan. De îndată ce ochii străjerului îi întâlni pe cei ai lui Rand, bărbatul clătină din cap. Ei bine, Rand nu se aşteptase ca el să-i găsească. Acest lucru putea fi imposibil chiar şi pentru un *ta'veren.*

De îndată ce amândoi avură în faţă cupele cu vin fiert şi se aşezară pe o bancă lungă şi roşie din faţa unuia dintre şemineuri, îi spuse lui Lan ce hotărâse şi motivul. O parte din motiv. Partea importantă.

— Dac-aş pune mâna pe ei în clipa asta, i-aş omorî şi aş încerca să fug, dar uciderea lor nu va schimba nimic. Nu schimbă suficient de mult, se corectă el, privind încruntat flăcările. Pot aştepta încă o zi, sperând că îi voi găsi mâine, sau mai multe săptămâni. Luni. Doar că lumea nu va aştepta după mine. Am crezut că le voi veni de hac până acum, dar evenimentele se desfăşoară mai repede decât m-am aşteptat. Doar evenimentele despre care am cunoştinţă. Lumină, oare ce evenimente se întâmplă despre care eu n-am habar? N-am auzit vreun negustor străin povestind despre ele la o cupă de vin.

— N-ai cum să ştii totul mereu, zise Lan încet, iar o parte din ceea ce ştii este întotdeauna eronată. Poate chiar cea mai importantă parte. Dacă ştii asta, ai un dram de înţelepciune. Dacă vei merge mai departe, ai un dram de curaj.

Rand îşi întinse picioarele spre foc.

— Nynaeve ţi-a spus că ea şi celelalte îşi petrec timpul în compania Cadsuanei? Chiar acum se află la plimbare împreună cu ea.

Sau, mai degrabă, fac cale-ntoarsă. O simţea pe Min apropiindu-se. N-ar trebui să întârzie prea mult. Era în continuare încântată de ceva, un sentiment care ieşea la suprafaţă, ce era apoi înăbuşit ca şi când ea ar fi încercat să îl stăpânească.

Lan zâmbi, o raritate atunci când Nynaeve nu era de faţă. Însă acesta nu îi ajunse şi în ochii reci.

— Mi-a interzis să-ţi dezvălui acest secret, dar dacă tot ai aflat... Ea şi Min au convins-o pe Alivia că, dacă îi vor stârni interesul Cadsuanei, poate vor reuşi să o apropie mai mult de tine. Au aflat unde stă şi au rugat-o să le înveţe. Zâmbetul îi dispăru, iar faţa îi deveni ca de piatră. Soţia mea a făcut un sacrificiu pentru tine, păstorule, zise el încet. Sper să nu uiţi asta. Deşi nu spune nimic, cred că Cadsuane se poartă cu ea ca şi când ar fi una dintre Alese, dacă nu o novice. Ştii cât de greu i-ar fi Nynaevei să suporte asta.

— Cadsuane se poartă cu toate de parcă ar fi novice, bombăni Rand.

Obraznic? Lumină, cum avea să-i facă faţă femeii? Totuşi, trebuia să găsească o cale. Şezură în tăcere, zgâindu-se la flăcări până când din talpa cizmelor lor începu să se ridice fumul. Legătura îl avertiză; îşi întoarse privirea tocmai când Nynaeve intră pe uşa dinspre curtea grajdului, urmată de Min şi de Alivia, care îşi scuturau stropii de ploaie de pe mantii şi îşi netezeau poalele despicate, strâmbându-se la vederea petelor umede de parcă s-ar fi aşteptat să poată ieşi la o plimbare călare pe vremea asta fără să nu se ude. Ca de obicei, Nynaeve purta *ter'angrealul* bătut în nestemate, cingătoarea şi colierul, brăţări şi inele, precum şi acel *angreal* ciudat.com pus din brăţară şi inele.

Continuând să se aranjeze, Min se uită la Rand şi zâmbi deloc mirată să-l vadă acolo. Căldura răzbătea de la ea de-a lungul legăturii ca o mângâiere, deşi încerca în conţinuare să-şi suprime încântarea. Celorlalte două femei le luă mai mult timp ca să îi observe pe Lan şi pe Rand, însă când o făcură, ele îi dădură unui servitor mantiile ca să le ducă sus, în odăile lor, apoi li se alăturară celor doi bărbaţi lângă foc, întinzându-şi mâinile ca să şi le încălzească.

— V-a plăcut plimbarea prin ploaie în compania Cadsuanei? întrebă Rand, ducându-şi cupa la gură ca să ia o înghiţitură zdravănă de vin aromat.

Min îşi întoarse brusc capul spre el, iar prin legătură se simţi o umbră de vinovăţie, deşi pe faţa ei se citea doar indignare. El mai că se înecă atunci când înghiţi. Cum de era întâlnirea ei pe ascuns cu Cadsuane vina *lui?*

— Nu te mai hlizi la Lan, Nynaeve, zise el când reuşi să vorbească. Mi-a spus

Verín.

Nynaeve îşi întoarse privirea întunecată spre el, iar Rand clătină din cap. El le auzise pe femei spunând că ceva, ce o mai fi fost şi acel „ceva”, era întotdeauna din vina bărbatului. Uneori, femeile chiar păreau să creadă asta!

— Îmi pare rău pentru ce a trebuit să îndurați din partea ei din cauza mea, continuă el, dar nu mai este nevoie s-o faceţi. Am rugat-o să fie sfătuitoarea mea. Sau, mai degrabă, am rugat-o pe Verín să îi spună că vreau acest lucru, în seara asta. Cu puţin noroc, ea va pleca cu noi mâine.

El se aştepta la exclamaţii de uşurare, însă nu asta primi.

— Cadsuane este o femeie remarcabilă, zise Alivia, aranjându-şi părul auriu, cu fire albe. În vocea ei răguşită părea impresionată. Este o supraveghetoare strictă şi ne poate învăţa.

— Uneori, poţi vedea pădurea, cap-sec, dacă te laşi condus de mână, zise Min, încrucişându-şi braţele pe piept. Legătura transmitea aprobarea, însă el nu credea că era pentru hotărârea de a renunţa la a le mai da de urmă renegaţilor. Nu uita că aşteaptă să-ţi ceri iertare pentru ce s-a întâmplat în Cairhien. Gândeşte-te la ea ca la o mătuşă care nu acceptă prostii şi ai să îndrepţi lucrurile cu ea.

— Cadsuane nu este atât de rea pe cât pare. Nynaeve se încruntă la cele două femei şi îşi duse mâna spre coada împletită întinsă peste umăr, deşi ele nu făcuseră decât să se uite la ea. Ei bine, nu este! Ne vom rezolva... problemele... În timp. Doar de atât va fi nevoie. De puţin timp.

Rand schimbă o privire cu Lan, care ridică uşor din umeri şi mai luă o gură de vin. Respiră încet. Nynaeve avea probleme cu Cadsuane, pe care avea să le rezolve în timp, Min vedea în femeie o mătuşă severă, iar Alivia, o profesoară strictă. În prima variantă, vor ieşi scântei până când problema va fi rezolvată, din câte o ştia pe Nynaeve, iar pe celelalte două nu le voia. Însă n-avea încotro. Mai luă o gură de vin.

Bărbaţii de la mese nu erau suficient de aproape ca să audă decât dacă ea ar fi vorbit tare, însă Nynaeve îşi coborî vocea şi se aplecă spre Rand:

— Cadsuane mi-a arătat ce fac două dintre *ter'angrealele* mele, zise ea în şoaptă, cu o strălucire de încântare în ochi. Pun rămăşag că podoabele pe care le poartă ea sunt tot *ter'angrealuri.* Le-a recunoscut pe ale mele de îndată ce le-a atins. Zâmbind, Nynaeve îşi pipăi unul dintre cele trei inele de pe mâna dreaptă, cel cu piatră verde-deschis. Ştiam că acesta va detecta pe cineva care conduce *saidarul* de la o depărtare de cinci kilometri, dacă îl folosesc, dar ea zice că poate detecta şi *saidinul.* Ea părea să creadă că acesta ar trebui să îmi arate şi locul unde se află, dar nu ne-am dat seama cum.

Întorcându-se cu spatele la şemineu, Alivia pufni zgo motos, dar îşi coborî şi ea vocea atunci când zise:

— Iar tu ai fost satisfăcută atunci când ea n-a reuşit! Am citit pe faţa ta. Cum te poate satisface neştiinţa, ignoranţa?

— Doar atunci când *ea* nu ştie totul, bombăni Nynaeve aruncându-i o privire duşmănoasă peste umăr femeii mai înalte, însă, după o clipă, zâmbetul îi reveni pe buze. Cel mai important lucru este acesta, Rand. Ea îşi puse mâinile pe cingătoarea subţire, bătută în nestemate, care îi cuprindea mijlocul. Ea i-a spus „Fântână". El tresări, ca şi când ceva i-ar fi mângâiat faţa, iar ea chicoti. Nynaeve chicoti! *Este* o fântână zise ea, râzând în spatele mâinii cu care îşi acoperea gura, sau un butoi. Plină de *saidar.* Nu e cine ştie ce, dar nu trebuie decât să o umplu din nou îmbrăţişând *saidarul* prin intermediul ei ca şi cum ar fi un *angreal.* Nu-i aşa că e minunat?

— Minunat, zise el, deloc entuziasmat.

Aşadar, Cadsuane se plimba cu *ter'angrealuri* prin păr şi, cel mai probabil, cu una dintre aceste „fântâni" printre ele, altminteri, nu ar fi recunoscut-o. Lumină, el credea că nimeni nu găsise vreodată *două ter'angrealuri* care să facă acelaşi lucru. Întâlnirea cu ea din acea seară ar fi fost suficient de rea şi fără să ştie că ea putea conduce Puterea, chiar şi acolo.

Vru să îi ceară lui Min să îl însoţească, când jupâneasa Keene îşi făcu apariţia, agitată. Cocul alb din creştetul capului îi era atât de strâns, încât ai fi zis că încerca să îşi întindă pielea de pe faţă. Ea aruncă o privire bănuitoare şi dezaprobatoare în direcţia lui Rand şi a lui Lan şi îşi ţuguie buzele, ca şi cum s-ar fi gândit cu ce greşiseră aceştia. O văzuse aruncându-le aceeaşi privire

negustorilor care şedeau la han. La bărbaţi. Dacă odăile n-ar fi fost atât de confortabile şi mâncarea atât de gustoasă, n-ar fi avut niciun client.

— Asta a fost adusă pentru soţul tău azi-dimineaţă, jupânească Farshaw, zise ea, întinzându-i lui Min o scrisoare sigilată cu o picătură neglijentă de ceară roşie. Iar o femeie a întrebat de el.

— Verín, zise repede Rand, ca să împiedice alte întrebări şi să scape de femeie.

Cine ştia că era acolo, ca să-i trimită o scrisoare? Cadsuane? Unul dintre asha'manii care o însoţeau? Poate una din celelalte surori? El privi încruntat la hârtia împăturită din mâna lui Min, aşteptând cu nerăbdare să plece hangiţa.

Min strâmbă din buze şi se străduia atât de mult să se uite la el, încât Rand ştiu că el o făcea să zâmbească. Amuzamentul ei răzbătea prin legătură.

— Mulţumesc, jupânească Keene. Verín este o prietenă.

Femeia îşi ridică şi mai mult bărbia aceea ascuţită.

— Dacă mă întrebi pe mine, jupânească Farshaw, atunci când ai un soţ chipeş, trebuie să fii cu ochii în patru şi la prietenele tale.

În timp ce o privea pe femeie mărşăluind spre bolta roşie, ochii lui Min scânteiau, plini de o veselie care se simţea prin legătură. Abia se abţinea să nu izbucnească în râs. În loc să-i dea scrisoarea lui Rand, rupse sigiliul cu degetul mare şi desfăcu scrisoarea, întocmai ca un băştinaş al acestui oraş nebun.

Se încruntă uşor în timp ce citea, însă o sclipire scurtă în legătură fu singurul avertisment pe care el îl primi. Mototolind scrisoarea, se întoarse spre şemineu; el sări de pe băncuţă ca să i-o smulgă din mână înainte ca ea să apuce să o arunce în foc.

— Nu fi prost, zise ea, apucându-l de încheietură. Se uită la el cu o privire serioasă în ochii ei mari şi negri. El nu simţi prin legătură decât o intensitate sumbră. Nu fi prost, te rog.

— I-am făgăduit lui Verín că voi încerca să nu fiu, zise el, însă Min nu zâmbi.

El netezi hârtia pe piept. Scrisul de mână era înghesuit, iar el nu îl recunoscu. Plus

că nu exista semnătură.

> Ştiu cine eşti şi îţi doresc tot binele, dar mai doresc să te văd plecat din Far Madding. Dragonul Renăscut lasă moarte şi distrugere în urma lui. Acum ştiu şi de ce te afli aici. L-ai ucis pe Rochaid, iar Kisman este şi el mort. Torval şi Gedwyn ocupă ultimul etaj de deasupra prăvăliei unui cizmar pe care îl cheamă Zeram, de pe Strada Crapul Albastru, chiar deasupra Porţii Illian. Ucide-l şi pleacă. Părăseşte Far Madding în pace.

Ceasul din Salonul Femeilor semnală o noua oră. Mai rămâneau câteva ceasuri de lumină, înainte ca el să o întâlnească pe Cadsuane.

CAPITOLUL 33
Strada Crapul Albastru

Min şedea cu picioarele încrucişate pe pat, deşi nu era o poziţie la fel de confortabilă în rochie de călărie cum era în pantaloni, şi îşi trecea unul dintre cuţite printre degete. Era o îndemânare absolut inutilă, îi spusese Thom, dar, uneori, atrăgea privirile oamenilor şi îi făcea atenţi fără a fi nevoie să facă mai mult. Rand stătea în mijlocul odăii, ţinând în aer sabia în teacă şi cercetând cu atenţie tăieturile pe care le făcuse în legătura-păcii, fără să-i acorde ei nici cea mai mică atenţie. Capetele de Dragon de pe dosul palmelor lui aveau o strălucire metalică, roşie şi aurie.

— Recunoşti că trebuie să fie o capcană? mârâi ea. Lan recunoaşte. Până şi o capră pe jumătate oarbă din Seleisin are mai multă minte ca să nu cadă în capcană! „Numai proştii sărută viespi sau îşi bagă mâna în foc!” cită ea.

— O capcană nu este cu adevărat capcană dacă ştii că se află acolo, zise el absent, îndoind puţin capătul unuia dintre firele separate ca să îl alinieze cu perechea lui. Dacă ştii că se află acolo, poate vei găsi o cale să o foloseşti astfel încât să nu pară că este defel o capcană.

Ea azvârli cuţitul cu toată forţa. Acesta zbură prin faţa lui şi se implântă tremurând în uşă, apoi ea tresări uşor când îşi aminti ce se întâmplase data trecută când făcuse asta. Ei bine, de astă dată, ea nu stătea întinsă peste el, iar, din păcate, Cadsuane nu avea să intre în odaie. Arză-l-ar focu' pe bărbat! Acel amestec pietrificat de emoţii din capul ei nici macar nu fremăta atunci când cuţitul trecu prin faţa lui. Nici măcar nu tresări!

— Chiar dacă doar îi vei vedea pe Gedwyn şi pe Torval, ştii prea bine că ceilalţi vor sta ascunşi acolo. Lumină, ar putea avea cincizeci de mercenari pregătiţi de atac!

— În Far Madding? El nu se mai uită la cuţitul înfipt în uşă, ca să clatine negativ din cap şi să cerceteze din nou cu atenţie legătura-păcii. Mă îndoiesc că există doi mercenari în tot oraşul, Min. Crede-mă, n-am de gând să mă las ucis. Dacă nu voi găsi o cale să declanşez capcana fără să fiu prins în ea, nici n-am să mă apropii de ea.

El nu avea pic de teamă! Şi pic de raţiune! Nu intenţiona să se lase ucis, de parcă cineva şi-ar fi dorit asta în mod intenţionat!

Dându-se jos de pe pat, ea deschise sertarul noptierei doar atât cât să scoată biciul pe care jupâneasa Keene îl punea în fiecare odaie, chiar dacă le închiria şi străiniilor. Obiectul era lung cât braţul ei şi gros cât mâna sa. La un capăt era prevăzut cu un mâner din lemn, iar capătul celălalt era despicat în trei fâşii.

— Poate că, dacă am să-ţi aplic câteva lovituri, ai să revii cu picioarele pe pământ ca să vezi realitatea! ţipă ea.

În acel moment, Nynaeve, Lan şi Alivia intrară în odaie. Nynaeve şi Lan purtau mantii, iar Lan avea sabia la şold. Nynaeve îşi scosese toate podoabele în afară de o brăţară cu nestemate şi cingătoarea cu pietre preţioase, Fântâna. Lan închise uşa încet. Nynaeve şi Alivia o priveau pe Min, care ţinea biciul deasupra capului.

Ea îl aruncă repede pe covorul cu motive florale şi îi trase un şut cu partea

laterală a piciorului, trimiţându-l sub pat.

— Nu pricep de ce-l laşi pe Lan să facă asta, Nynaeve, zise ea pe un ton cât se poate de ferm.

Însă, la acel moment, nu era chiar atât de ferm. De ce oamenii intrau *întotdeauna* într-o încăpere la momentul nepotrivit?

— Uneori, o soră trebuie să aibă încredere în judecata străjerului ei, răspunse Nynaeve pe un ton rece, trăgându-şi mănuşile pe mâini.

Faţa ei semăna cu a unei păpuşi din porţelan, deoarece nu trăda nicio emoţie. Oh, era aes sedai până în măduva oaselor.

„Nu este străjerul tău, este soţul tău, vru să spună Min, şi poţi să îl însoţeşti ca să ai grijă de el. Nu ştiu dacă străjerul meu se va căsători *vreodată* cu mine şi m-a ameninţat că mă va lega fedeleş dacă voi încerca să merg cu el!" Nu că ea s-ar fi împotrivit prea mult. Dacă el avea de gând să fie prost făcut grămadă, existau moduri mai bune de a-l salva decât să încerci să implânţi cuţitul în cineva.

— Dacă vrei să facem asta, păstorule, zise Lan pe un ton sever, ar fi mai bine să plecăm cât mai este lumină afară.

Ochii lui albaştri păreau mai reci ca niciodată şi aspri ca o piatră. Nynaeve îi aruncă o privire îngrijorată care aproape că o făcu pe Min să o compătimească. Aproape.

Rand îşi prinse centura cu sabia peste haină, apoi îşi puse mantia pe umeri, gluga atârnându-i pe spate, şi se întoarse spre ea. Faţa lui era la fel de aspră ca a lui Lan, iar ochi albaştri-cenuşii aproape la fel de reci, însă în capul ei acea piatră încremenită ardea brăzdată de vene aurii. Ea vru să îşi vâre mâinile în părul lui vopsit în negru, care aproape că îi ajungea până la umeri şi să îl sărute, indiferent cât de mulţi oameni i-ar fi privit. În schimb, îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi ridică bărbia, arătându-şi limpede dezaprobarea. Nici ea nu voia ca el să-şi găsească moartea aici şi nu avea de gând să îl lase să creadă că va ceda doar pentru că el era încăpăţânat.

El nu încercă să o îmbrăţişeze. Dând din cap de parcă ar fi înţeles, îşi luă mănuşile de pe măsuţa de lângă uşă.

— Mă voi întoarce cât voi putea de repede, Min. Apoi vom merge la Cadsuane.

Acele vene aurii continuară să strălucească chiar şi după ce el ieşi din odaie, urmat de Lan.

Nynaeve se opri, ţinând uşa.

— Voi avea grijă de amândoi, Min. Alivia, rămâi cu ea şi ai grijă să nu facă ceva necugetat.

Atitudinea ei era una controlată şi demnă, ca a unei aes sedai. Asta până când aruncă o privire pe coridor.

— Arză-i-ar focu'! ţipă ea. Pleacă!

Apoi o luă la fugă, lăsând uşa întredeschisă.

Alivia o închise.

— Vrei să jucăm un joc ca să ne treacă timpul, Min? Traversând odaia, se aşeză pe scăunelul din faţa şemineului şi scoase o bucată de sfoară din săculeţul de la brâu. Jocul cu sfoara?

— Nu, mulţumesc, Alivia, zise Min şi mai că îi veni să dezaprobe din cap când simţi nerăbdarea din vocea femeii.

Poate că Rand era mulţumit în legătură cu ceea ce urma să facă Alivia, însă Min îşi pusese în gând să o cunoască, iar ceea ce descoperise era uimitor. La suprafaţă, fosta *damană,* era o femeie matură care părea să fi ajuns deja la vârsta mijlocie, căci era severă, aprigă, ba chiar intimidantă. Cu siguranţă, ea reuşea să o intimideze pe Nynaeve. Arareori se întâmpla ca Nynaeve să spună „te rog" cuiva, cu excepţia Aliviei. Însă ea fusese făcută *damană* la vârsta de paisprezece ani, iar plăcerea ei de a se juca jocuri de copii nu era singurul lucru ciudat care o caracteriza.

Min şi-ar fi dorit să existe un ceas în odaie, deşi singurul han pe care şi-l putea imagina având un ceas în fiecare odaie ar fi fost un han pentru regine şi regi. Plimbându-se de colo colo sub privirea atentă a Aliviei, număra secundele în gând, încercând să calculeze cât timp le va lua lui Rand şi celorlalţi să se îndepărteze de han. După ce hotărî că trecuse suficient de mult timp, îşi luă

mantia din dulap.

Alivia se repezi şi-i bloca accesul la uşă, cu mâinile în şolduri, iar expresia de pe faţa ei nu avea nimic copilăresc.

— N-ai să mergi după ei, îi zise ea pe un ton ferm. Vei pricinui doar necazuri, iar eu n-am de gând să îngădui una ca asta.

Cu ochii aceia albaştri şi cu părul acela auriu, coloritul ei era neinspirat, îi aducea aminte lui Min de mătuşa ei Rana, care părea să ştie întotdeauna când făceai vreo prostie şi care avea întotdeauna grijă să n-o repeţi.

— Îţi mai aminteşti discuţiile noastre despre bărbaţi, Alivia? Cealaltă femeie se înroşi ca racul, iar Min se grăbi să adauge: Mă refer la cea despre cum aceştia nu gândesc întotdeauna cu creierul.

Ea le auzise adeseori pe femei insinuând că alte femei nu ştiau nimic despre bărbaţi, însă nu cunoscuse niciuna dintre acestea până când o întâlnise pe Alivia. Ea chiar nu ştia nimic!

— Rand o să aibă suficiente necazuri şi fără mine. Eu o voi găsi pe Cadsuane, iar dacă vei încerca să mă opreşti... Îşi ridică pumnul.

Alivia o privi îndelung, încruntată, în cele din urmă, ea spuse:

— Stai să-mi iau mantia şi te voi însoţi.

Pe Strada Crapul Albastru nu se vedeau nici lectici şi nici servitori în livrele. Nicio trăsură nu ar fi încăput pe acea străduţă îngustă şi şerpuitoare. Prăvălii şi case din piatră, cu acoperişuri de ardezie, erau înşirate de-a lungul străzii. Majoritatea aveau două etaje, uneori îngrămădite unele într-altele, alteori despărţite de o mică alee. Pietrele cubice erau alunecoase din cauza ploii, iar vântul rece încerca să-i smulgă mantia lui Rand, însă oamenii ieşiseră din nou pe stradă şi îşi vedeau de treburile lor. Trei Gărzi ale Străzii, una ţinând un lasou pe umăr, se opriră şi aruncară o privire spre sabia lui Rand, apoi îşi văzură mai departe de drum. Nu departe, pe partea cealaltă a străzii, clădirea care găzduia prăvălia cizmarului Zeram se ridica înaltă cât trei etaje, fără a pune la socoteală podul de sub acoperişul ascuţit.

Un bărbat deşirat, cu bărbia mică, aruncă gologanul lui Rand în săculeţul lui, apoi, cu ajutorul unei bucăţi subţiri de lemn, luă o plăcintă cu carne rumenită de pe grătarul cu cărbuni din taraba lui. Faţa îi era ridată, haina neagră, zdrenţuită, iar părul lung şi cărunt îi era legat cu un şnur din piele. Îşi aruncă ochii spre sabia lui Rand, apoi privi repede în altă parte.

— De ce întrebi de cizmar? Aici e cea mai gustoasă carne de oaie. Zâmbetul lui cu toţi dinţii făcu să îi dispară bărbia şi, dintr-odată, ochii lui părură foarte vicleni.

— Nici Prima Consilieră nu mănâncă mai bine.

„Pe vremea când eram băiat, plăcintele cu carne se numeau pateuri, murmură Lews Therin. Le cumpăram de la ţară şi..."

Jonglând cu plăcinta dintr-o mână în cealaltă, deoarece simţea fierbinţeala prin mănuşi, Rand îl întrerupse pe bărbat:

— Vreau să ştiu cum e omul care-mi croieşte cizmele. E bănuitor când vine vorba de străini, de pildă? Un om nu face treabă prea bună atunci când te priveşte cu suspiciune.

— Da, jupânească, zise individul fără bărbie, plecându-şi capul în faţa unei femei voinice, cu părul cărunt, şi uitându-se pieziş la ea. Învelind patru plăcinte cu carne într-o bucată de hârtie aspră, îi întinse pachetul femeii înainte să-i ia banii. E o plăcere, jupânească. Lumina să strălucească asupra ta.

Femeia se îndepărtă legănându-se fără să rostească un cuvânt, ţinând plăcintele învelite în hârtie sub mantie, iar bărbatul se strâmbă cu amărăciune în urma ei înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre Rand.

— Zeram nu-i bănuitor din fire, iar dac-ar fi, Milsa nu i-ar îngădui asta. Este nevasta lui. De când s-a căsătorit şi ultimul lor copil, Milsa închiriază ultimul etaj. Ori de câte ori găseşte pe cineva care nu-i deranjat să stea încuiat acolo peste noapte. El râse. Milsa a tocmit pe cineva să monteze scări până la cel de-al treilea etaj, ca să existe intimitate, dar n-a vrut să plătească să-i taie o nouă uşă în perete, aşa că scările coboară în prăvălie, iar ea n-are suficientă încredere ca să lase uşa descuiată peste noapte. Ai de gând să mănânci plăcinta aia sau doar te uiţi la ea?

Muşcând repede din ea, Rand îşi şterse sosul fierbinte care i se prelinse pe bărbie şi se duse să se adăpostească sub streaşina prăvăliei mici a unui cuţitar. Pe stradă, mai erau şi alţi oameni care înfulecau din mers mâncarea cumpărată de la vânzătorii ambulanţi: plăcinte cu carne sau peşte prăjit, sau boabe prăjite de mazăre în conuri din hârtie. Trei sau patru bărbaţi la fel de înalţi ca el şi două sau trei femei la fel de înalte ca majoritatea celorlalţi bărbaţi de pe stradă puteau fi aieli. Poate că individul fără bărbie nu era pe-atât de şiret pe cât părea sau poate că era doar faptul că Rand nu mai mâncase nimic de la micul dejun, însă îşi dădu seama că voia să înfulece plăcinta aceea şi să mai cumpere una. Dar se strădui s-o mănânce încet. Zeram părea să aibă o afacere prosperă. Un flux constant de oameni intrau în prăvălia lui, majoritatea ducând o pereche de cizme la reparat. Chiar dacă îi lăsa pe vizitatori să urce la etaj fără să trimită vorbă înainte, îi putea identifica mai târziu.

Dacă renegaţii închiriaseră ultimul etaj de la soţia cizmarului, faptul că erau încuiaţi acolo peste noapte nu i-ar fi încurcat prea mult. Spre miazăzi, o alee despărţea prăvălia cizmarului de o casă cu un etaj – un salt periculos –, dar în partea cealaltă, o clădire cu două etaje, cu atelierul unei croitorese la parter, era lipită de prăvălia cizmarului. Clădirea lui Zeram nu avea ferestre decât în partea din faţă; în spate, exista o altă alee, pentru scoaterea gunoiului, pe care Rand o cercetase deja. Trebuia să existe un alt acces spre acoperiş, în caz că acesta avea nevoie de reparaţii. De acolo, saltul pe acoperişul atelierului croitoresei era mai puţin periculos, apoi mai trebuia să străbaţi alte trei acoperişuri până să ajungi la o altă clădire joasă, prăvălia unui lumânărar, de unde puteai sări cu uşurinţă pe stradă sau pe o alee din spatele clădirilor. Riscul nu era prea mare noaptea, nici chiar ziua, dacă te ţineai departe de stradă sau erai atent la patrulele Gărzilor atunci când voiai să cobori. După felul în care cotea Strada Crapul Albastru, cele mai apropiate turnuri de veghe nu se vedeau.

Când zări doi bărbaţi apropiindu-se de prăvălia cizmarului, Rand se întoarse şi se prefăcu că se uită la vitrina cu rame scorojite a prăvăliei cuţitarului, unde erau expuse foarfeci şi cuţite prinse de un panou. Unul din bărbaţi era înalt, deşi nu la fel ca un aiel. Glugile mari le ascundeau feţele, însă niciunul nu avea asupra lui o pereche de cizme şi, deşi îşi ţineau mantiile cu ambele mâini, vântul le flutura partea din spate suficient cât să lase la vedere vârfurile săbiilor vârâte în teci. O rafală de vânt îi suflă gluga de pe cap bărbatului mai scund, iar el şi-o trase la loc pe ochi, însă nu înainte ca răul să fie făcut. Charl Gedwyn prinsese obiceiul de a-

şi purta părul strâns la ceafă cu o agrafă din argint, prevăzută cu o nestemată mare şi roşie, însă rămăsese un bărbat cu faţa aspră şi privire sfidătoare. Prezenţa lui Gedwyn făcea ca bărbatul celălalt să fie Torval. Rand era gata să pună rămăşag. Niciunul dintre ceilalţi nu era la fel de înalt.

Aşteptând până cei doi intraseră în prăvălia lui Zeram, Rand îşi linse câteva firimituri unsuroase de pe mănuşi şi se duse în căutarea Nynaevei şi a lui Lan. Îi găsi înainte să ajungă la cotitura străzii, moment în care pierdu din vedere prăvălia cizmarului. Prăvălia lumânărarului pe care el o identificase ca o cale de a coborî de pe acoperişuri se afla puţin mai în spate. De la ea pornea o alee, pe lateral. În faţă, străduţa îngustă cotea în direcţia cealaltă. La mai puţin de cincizeci de paşi mai încolo, văzu un turn de veghe în care se afla o Gardă a Străzii, însă o altă clădire de trei etaje, prăvălia unui tâmplar care împărţea aleea cu lumânărarul, îi bloca vederea. Nu mai vedea celelalte acoperişuri.

— O jumătate de duzină de oameni i-au recunoscut pe Torval şi pe Gedwyn, dar nu şi pe ceilalţi, zise Lan.

El vorbea în şoaptă, deşi niciun trecător nu le aruncă mai mult de trei priviri. Vederea a doi bărbaţi care purtau săbii pe sub mantii era suficientă să facă pe oricine care îi observa să grăbească puţin pasul.

— Măcelarul din josul străzii zice că cei doi cumpără carne de la el, zise Nynaeve, dar niciodată mai multă decât pentru două persoane.

Ea se uită pieziş la Lan ca şi când răspunsul ei era adevărata dovadă.

— I-am văzut, zise Rand. Acum sunt înăuntru. Nynaeve, ne-ai putea ridica pe mine şi pe Lan pe acoperişul de pe aleea din spatele clădirii?

Nynaeve se încruntă spre clădirea lui Zeram, frecând cu o mână cingătoarea de la mijloc.

— Aş putea, câte unul pe rând, zise ea într-un final. Dar va fi nevoie de mai mult de jumătate din puterea Fântânii. Nu voi putea să vă dau şi jos.

— E suficient să ne ridici, îi spuse Rand. Vom trece peste acoperişuri şi vom coborî chiar lângă prăvălia lumânărarului.

Ea se împotrivi, în timp ce străbătură împreună strada spre prăvălia cizmarului. Nynaeve se împotrivea întotdeauna unei idei care nu îi aparţinea ei.

— Ar trebui să vă ridic pe acoperiş şi să aştept cu mâinile-n sân? bombăni ea, privind atât de încruntată în stânga şi în dreapta, încât trecătorii se fereau de ea la fel de mult ca de cei doi bărbaţi care o flancau, cu sau fără săbii. Îşi scoase mâna de sub mantie, lăsând la vedere brăţara cu nestemate roşii. Asta mă poate proteja ca o armură mai bine decât orice oţel. Abia dacă simt o lovitură de sabie. *Credeam* că vă voi însoţi înăuntru.

— Şi ce să faci? o întrebă cu blândeţe Rand. Să-i imobilizezi cu Puterea ca să-i putem ucide? Să-i ucizi cu mâna ta?

Ea privea încruntată pietrele cubice de sub picioarele ei.

Trecând dincolo de prăvălia lui Zeram, Rand se opri în faţa clădirii joase şi privi în jurul lui cu un aer cât se poate de degajat. Nu era nici ţipenie de Gărzi ale Străzii, însă când o mână pe Nynaeve pe aleea îngustă, el se mişcă repede. Nu văzuse vreo Gardă nici înainte să îl urmărească pe Rochaid.

— Eşti foarte tăcută, zise Lan, urmându-i îndeaproape.

Ea mai făcu repede trei paşi înainte să răspundă, fără să încetinească ritmul sau să arunce vreo privire în urmă.

— Nu m-am gândit înainte, zise ea încet. Am considerat-o ca pe o aventură confruntarea cu Iscoadele Celui Întunecat cu asha'manii renegaţi. Urcaţi acolo ca să îi executaţi, îi veţi ucide înainte ca ei să afle că vă aflaţi acolo, nu-i aşa?

Rand îi aruncă o privire peste umăr lui Lan, însă bărbatul mai în vârstă doar clătină nedumerit din cap. Fireşte că îi vor ucide fără să-i avertizeze dacă vor putea. Acesta nu era un duel, ci o execuţie, cum o numise ea. Cel puţin Rand nădăjduia foarte mult că aşa va fi.

Aleea din spatele clădirilor era niţel mai lată decât cea care dădea în stradă. Pietrişul purta urmele lăsate de butoaiele cu gunoi care erau târâte de-a lungul ei dimineaţa. Pereţii simpli din piatră se înălţau în jurul lor. Nimeni nu îşi dorea o fereastră prin care să vadă căruţele care cărau gunoiul.

Nynaeve privi partea din spate a clădirii lui Zeram, apoi, dintr-odată, oftă:

— Ucideţi-i în somn dacă veţi putea, zise ea foarte încet pentru nişte cuvinte atât de înspăimântătoare.

Ceva nevăzut începu să se încolăcească în jurul pieptului lui Rand, pe sub braţele lui, şi îl ridică încet în aer. Pluti tot mai sus, până când trecu de marginea streşinii. Hamul invizibil dispăru, iar el ateriză pe acoperişul înclinat, alunecând puţin din cauza ardeziei cenuşii umede. Lăsându-se pe vine, înaintă în patru labe. După câteva clipe, Lan pluti şi el în aer şi ateriză pe acoperiş. Străjerul se lăsă şi el pe vine şi aruncă o privire spre aleea de jos.

— A plecat, zise Lan într-un final, întorcându-se cu faţa la Rand, el arătă cu degetul. Pe-acolo putem intra.

Era o trapă montată sus, printre plăcile de ardezie, aproape de vârf, cu înveliş din metal care să împiedice apa să pătrundă în pod. Rand coborî într-un spaţiu prăfuit şi slab luminat de razele care pătrundeau prin trapă. Pentru o clipă, rămase atârnat de mâini, apoi îşi dădu drumul, căzând câţiva metri. Cu excepţia unui scaun cu trei picioare şi a unui cufăr cu capacul ridicat, încăperea lungă era la fel de goală ca acel obiect de mobilier. Se părea că Zeram încetase să mai folosească podul pentru depozitare în momentul în care soţia lui începuse să primească chiriaşi.

Păşind în vârful picioarelor, cei doi bărbaţi cercetară podelele până când descoperiră o altă trapă plată, mai mare, în pardoseală. Lan pipăi ţâţânile de alamă, apoi spuse în şoaptă că acestea erau uscate, dar nu ruginite. Rand îşi scoase sabia şi dădu din cap, iar Lan ridică brusc trapa.

Rând nu ştia ce va găsi atunci când avea să ţâşnească prin deschizătură, ţinându-se cu o mână de antablament ca să îşi poată controla căderea. Ateriză în vârful picioarelor într-o încăpere care părea să fi luat locul podului, căci era plină cu şifoniere şi comode lipite de pereţi, cufere din lemn suprapuse şi mese cu scaune puse peste ele. Ultimul lucru la care se aşteptă erau cei doi bărbaţi morţi şi întinşi pe jos de parcă ar fi fost târâţi în magazie şi uitaţi acolo. Feţele lor înnegrite şi umflate erau de nerecunoscut, însă cel mai scund dintre cei doi purta o agrafă din argint bătută cu o nestemată mare şi roşie. Sărind fără zgomot din pod, Lan se uită la cadavre şi îşi arcui o sprânceană. Doar atât. Pe el, nimic nu îl

mai mira.

— Fain este aici, şopti Rand. Ca şi când rostirea acestui nume ar fi fost un declanşator, cele două răni gemene din partea laterală începură să îi zvâcnească, cea veche ca un disc de gheaţă, iar cea nouă ca o bara de foc peste el. El a trimis scrisoarea.

Lan arătă spre trapă cu sabia, însă Rand dădu negativ din cap. Voise să îi ucidă pe renegaţi cu mâinile lui, dar acum, că Torval şi Gedwyn erau morţi – şi mai mult ca sigur şi Kisman pentru că negustorul de la Roata de Aur pomenise despre un cadavru umflat –, îşi dădea seama că nu îi păsa cine îi ucisese. Dacă un străin i-ar veni de hac lui Dashiva, acest lucru nu ar fi avut importanţă. Cu Fain însă era cu totul altceva. Fain umpluse Ţinutul celor Două Râuri cu troloci şi îi cauzase cea de-a doua rană care nu avea să se mai vindece niciodată. Dacă Fain era pe-aproape, Rand nu avea de gând să-l lase să scape. El îi făcu semn lui Land să procedeze la fel ca în pod şi se postă în faţa uşii, ţinând sabia în ambele mâini. Când celălalt bărbat deschise uşa, el dădu năvală într-o încăpere mare, luminată de lămpi, cu un pat cu baldachin lipit din fund şi un foc care trosnea într-un şemineu mic.

Doar repeziciunea cu care se mişcă îl salvă. Surprinse mişcare cu coada ochiului, ceva îl trase de mantia care îi flutura în spate, dar el se roti cu stângăcie la timp să pareze loviturile unui pumnal curbat. Fiecare mişcare era un act de voinţă. Rănile din partea laterală nu mai zvâcneau, ci îl strângeau ca nişte gheare din fier încins şi gheaţă care ameninţau să îl sfâşie. Lews Therin urla. Rand abia mai putea să gândească din cauza durerii agonizante.

— Ţi-am spus că el este al meu! ţipă bărbatul osos, ferindu-se din calea loviturilor de sabie ale lui Rand.

Faţa lui schimonosită de furie, nasul şi urechile lui mari îl făceau să semene cu o creatură născocită ca să sperie copiii. Ochii lui aveau o căutătură ucigătoare. Rânjind cu toţi dinţii, bărbatul semăna cu o nevăstuică înfuriată, gata să comită măcel. O nevăstuică turbată, gata să sfâşie chiar şi un leopard. Înarmat cu un pumnal, putea ucide oricâţi leoparzi ar fi dorit.

— Al meu! ţipă Padan Fain, făcând din nou un salt când Lan dădu buzna în încăpere. Ucide-l pe cel urât!

Abia când Lan se întoarse cu spatele la Fain Rand îşi dădu seama că mai era cineva în încăpere, un bărbat înalt şi palid, aproape la fel de nerăbdător să pareze loviturile de sabie ale străjerului. Deşi era tras la faţă, Toram Riatin intră în dansul săbiilor cu graţia spadasinului care era. Lan i se alătură cu aceeaşi graţie. Un dans al oţelului şi al morţii.

Oricât de mirat era Rand să îl vadă pe bărbatul care încercase să revendice tronul din Cairhien într-o haină ponosită din Far Madding, nu îşi luă ochii de la Fain, ameninţându-l cu sabia pe neguţătorul ambulant de odinioară. Iscoadă a Celui Întunecat şi mai rău, Moiraine îl chemase cu multă vreme în urmă. Durerea orbitoare pe care Rand o simţea în partea laterală îl făcu să se împleticească atunci când avansă spre Fain, ignorând tropăitul cizmelor şi sunetul metalic de oţel din spatele lui, aşa cum ignora şi gemetele lui Lews Therin care îi răsunau în cap. Fain dansa şi fanda, încercând să se apropie suficient de mult încât să poată folosi pumnalul care îi provocase rana lui Rand care nu avea să se mai vindece niciodată, înjura în şoaptă când sabia lui Rand îl obliga să se retragă. Brusc, se întoarse şi o luă la fugă spre partea din spate a clădirii.

Durerea care îl sfâşia pe Rand se transformă doar într-o simplă zvâcnire când Fain dispăru din încăpere, însă îl urmări chiar şi aşa. Însă, când ajunse în prag, văzu că Fain nu încerca să scape. Bărbatul îl aştepta în capul scărilor ce duceau jos, cu pumnalul curbat în mână. Rubinul mare bătut în mâner străluci, surprinzând lumina lămpilor aşezate pe mesele din încăperea fără ferestre. De îndată ce Rand păşi în încăpere, simţi o durere sfâşietoare ca de foc şi gheaţă în partea laterală până când simţi cum îi tremură inima. Avu nevoie de o voinţă de fier ca să se ţină pe picioare. A face un pas înainte făcea ca acel efort să pălească, însă el făcu un pas, apoi pe al doilea.

— Vreau ca el să ştie cine îl va ucide, scânci Fain, îmbufnat. Deşi îl sfredelea cu privea pe Rand, părea să vorbească singur. Vreau ca el să ştie! Dacă va muri, n-are să-mi mai bântuie visele. Da. Atunci se va opri.

Zâmbind, îşi ridică mâna liberă.

Torval şi Gedwyn urcară scările, cu mantiile împăturite pe braţe.

— Eu zic să nu ne apropiem de el până când nu vom şti unde sunt ceilalţi, mârâi Gedwyn. M'Hael ne va ucide dacă...

Fără să stea pe gânduri, Rand îşi răsuci încheietura, făcând mişcarea „Tăierea vântului”, care fu imediat urmată de „Desfacerea evantaiului”.

Imaginea celor doi bărbaţi morţi readuşi la viaţă dispăru, Fain sări în spate scoţând un ţipăt. Sângele i se prelinse pe obraz. Dintr-odată, îşi înclină capul ca şi când ar fi ciulit urechea la ceva şi, o clipă mai târziu, scoţând un ţipăt înfuriat, o luă la fugă pe scări, în jos.

Mirat, Rand dădu să pornească în urma zgomotului scos de cizmele lui Fain care cobora, însă Lan îl apucă de braţ.

— Strada din faţă se umple de Gărzi, păstorule. O pată udă se zărea pe partea stângă a hainei lui Lan, însă sabia pe care o ţinea în teacă dovedea cine fusese mai priceput la dansul săbiilor. Ar fi bine să urcăm pe acoperiş dacă vrei să plecăm.

— Nici măcar nu poţi să te plimbi pe o alee cu sabia la şold în oraşul ăsta, bombăni Rand, vârându-şi sabia în teacă.

Lan nu râse. Arareori o făcea şi doar pentru Nynaeve. Ţipete şi strigăte răzbăteau pe scara de la parter. Poate că Gărzile Străzii îl vor prinde pe Fain. Poate că va fi spânzurat pentru cadavrele din pod. Nu era de ajuns, dar trebuia să se mulţumească şi cu atât. Rand se săturase să se mulţumească cu puţin.

Când ajunseră în pod, Lan sări ca să prindă mânerul trapei din tavan, apoi se ridică şi ieşi afară, pe acoperiş. Rand nu era sigur că va reuşi să facă acel salt. Durerea agonizantă dispăruse odată cu Fain, însă partea laterală îl durea de parcă ar fi fost bătut cu ciomagul. Pe când se pregătea să încerce, Lan îşi vârî capul prin trapă şi îi întinse mâna.

— Poate n-or veni pe dată sus, păstorule, dar are rost să aşteptăm ca să ne convingem?

Rand îl prinse de mână pe Lan şi se lăsă ridicat până când putu să apuce cu mâna antablamentul şi să se ridice pe acoperiş. Lăsându-se pe vine, înaintară pe plăcile de ardezie umede spre spatele clădirii, apoi începură să urce spre vârf. Poate că erau Gărzi pe stradă, dar mai puteau încă să scape nevăzuţi, mai ales dacă îi făceau semn Nynaeve să creeze o diversiune.

Rand îşi întinse mâna spre vârful acoperişului, iar în spatele lui, Lan alunecă cu

cizmele pe plăcile de ardezie, scoţând un ţipăt. Răsucindu-se, Rand îl apucă de încheietură pe celălalt bărbat, însă greutatea lui Lan îl trase în jos, pe panta cenuşie şi alunecoasă. În zadar căutară ei să se apuce cu mâinile libere de marginea unei plăci, de orice. Niciunul nu rosti un cuvânt. Lan trecu peste margine mai întâi cu picioarele, apoi cu restul corpului. Rand se prinse de ceva cu degetele înmănuşate; nu ştia ce era şi nici nu-i păsa. Atârna cu capul şi un umăr peste marginea acoperişului, iar Lan se ţinea de mâna lui, la zece paşi înălţime faţă de aleea de lângă casa cea joasă.

— Dă-mi drumul, zise Lan încet. Când îşi ridică privirea spre Rand, ochii lui erau reci şi aspri, iar faţa îi era lipsită de expresie. Dă-mi drumul.

— Când s-o înverzi soarele, îi spuse Rand.

Dacă l-ar fi putut trage în sus pe bărbat... doar puţin, atât cât acesta să se apuce de marginea streşinii...

Obiectul de care se prinse cu degetele se rupse cu un pocnet puternic şi începură să se apropie cu viteză de alee.

CAPITOLUL 34
Secretul **păsă**rii Colibri

Încercând să nu pară prea evident că supraveghea aleea de lângă prăvălia lumânărarului, Nynaeve puse la loc pe tava negustoresei împletitura verde, împăturită, şi îşi strecură mâna în interiorul mantiei ca să nu i-o desfacă vântul. Mantia ei era mai fină decât cele purtate de oamenii care treceau pe lângă ea, dar

suficient de simplă încât să nu-i arunce nimeni nici măcar o privire, în trecere. Ar fi făcut-o însă dacă i-ar fi văzut cingătoarea. Femeile care purtau podoabe nu frecventau Strada Crapul Albastru şi nici nu cumpărau de la neguţătorii ambulanţi. După ce stătuse în loc ca ea să poată pipăi fiecare bucată de împletitură de pe tavă, femeia zveltă se strâmbă, deşi Nynaeve cumpărase deja trei bucăţi, împreună cu două fâşii de panglică şi o cutie cu ace, doar ca să aibă un motiv să zăbovească pe-acolo. Acele erau întotdeauna folositoare, dar nu ştia ce avea să facă cu restul.

Dintr-odată, auzi zarvă pe stradă, în direcţia turnului de veghe. Strigătele Gărzilor Străzii deveneau din ce în ce mai puternice. Garda coborî din turn. Trecătorii din apropierea turnului de veghe priveau în direcţia străzii încrucişate şi mai departe, în direcţia Străzii Crapul Albastru, apoi se dădură repede în lături când îşi făcură apariţia în fugă Gărzile Străzii, legânând clopoţeii din lemn deasupra capurilor. Nu era o patrulă formată din două sau trei gărzi, ci un grup de bărbaţi în armuri care inundau Strada Crapul Albastru, cărora li se alăturară alţii care veneau de pe cealaltă stradă. Oamenii care nu apucară să se ferească din calea lor fură îmbrânciţi şi împinşi la o parte, iar un bărbat căzu sub cizmele lor. Aceştia nu încetiniră ritmul când îl călcară în picioare.

O negustorească îşi vărsă jumătate din împletiturile de pe tavă când se grăbi să se dea în lături, iar Nynaeve se lipi şi ea de faţada din piatră a casei, lângă femeia care gâfâia. Strada se umplu de prăjini şi bâte care se înălţau ca nişte suliţe, iar valul de Gărzi se izbea cu umerii în ea, făcând-o să se zgârie de perete. Negustorească ţipă când tava îi fu smulsă din mâini şi dispăru, însă Gărzile priveau doar în faţă.

Când ultimul bărbat trecu în fugă pe lângă ea, Nynaeve se afla la zece paşi mai departe pe stradă, faţă de locul unde stătuse la început. Negustorească ţipa mânioasă şi îi ameninţa cu pumnii pe bărbaţii care se îndepărtau. Indignată, Nynaeve îşi aranjă cât de cât mantia, având în gând să facă ceva mai mult decât să ţipe. Mai că îi trecea prin gând să...

Brusc, i se tăie răsuflarea. Gărzile Străzii se opriră grămadă. Poate erau în jur de o sută de bărbaţi care strigau unul la altul de parcă, brusc, nu mai ştiau ce să facă în continuare. Se opriseră în faţa prăvăliei cizmarului. Oh, Lumină, Lan! Şi Rand, întotdeauna Rand, însă mai întâi de toate, lumina ochilor ei, Lan.

Ea se forţă să respire. O sută de bărbaţi. Atinse cingătoarea bătută în nestemate, Fântâna, din jurul taliei. Aceasta păstrase mai puţin de jumătate din *saidar,* însă se putea să nu fie suficient. Trebuia să ajungă, cu toate că nu ştia încă pentru ce anume. Punându-şi gluga pe cap, o luă spre bărbaţii strânşi în faţa prăvăliei cizmarului. Niciunul nu se uită în direcţia ei. Ar fi putut să...

Nişte mâini o apucară, târând-o înapoi şi întorcând-o cu faţa în direcţia cealaltă.

Îşi dădu seama că o ţinea de un braţ Cadsuane, iar Alivia de celălalt. Cele două o mânară repede de-a lungul străzii, departe de prăvălia cizmarului. Păşind alături de Alivia, Min continua să privească îngrijorată peste umăr. Dintr-odată, tresări.

— El... cred că a căzut, zise ea în şoaptă. Cred că este inconştient şi rănit, deşi nu ştiu cât de grav.

— Nu-i vom fi de folos aici nici lui, nici nouă, zise Cadsuane pe un ton calm.

Ornamentele aurii care îi atârnau în partea din faţă a cocului se legănară în interiorul glugii când îşi se mişcă, căutând din priviri printre oamenii din faţa lor. Cu mâna liberă, îşi trăgea gluga pe faţă ca să se ferească de vânt. Mantia îi flutura.

— Vreau să plecăm de-aici înainte ca unuia dintre băieţii aceia să-i treacă prin minte să le ceară femeilor să îşi arate feţele. Orice Aes Sedai care se va afla în apropierea Străzii Crapul Albastru în după-masă aceasta va fi luată la întrebări din cauza acestui copil.

— Daţi-mi drumul! izbucni Nynaeve, smucindu-se. Lan. Dacă Rand îşi pierduse cunoştinţa, ce se întâmplase cu Lan? Trebuie să mă întorc şi să îi ajut!

Cele două femei o trăgeau după ele cu nişte mâini ca de fier. Toţi cei pe lângă care treceau priveau în direcţia prăvăliei cizmarului.

— Ai făcut deja destul, prostuţo. Vocea Cadsuanei era rece ca fierul. Ţi-am *spus* despre câinii de pază din Far Madding. Pfui! Ai produs panică în rândul Consiliilor cu conducerea ta, într-un loc unde *nimeni* nu poate conduce. Dacă Gărzile îi vor înhaţă, va fi din cauza ta.

— Am crezut că *saidarul* nu va conta, zise încet Nynaeve. Am folosit doar puţin şi

nu pentru mult timp. Am... am crezut că poate nici măcar nu vor observa.

Cadsuane îi aruncă o privire dezgustată.

— Pe-aici, Alivia, zise ea, trâgând-o pe Nynaeve după colţul unde se afla turnul de veghe abandonat.

Mici grupuri de oameni încântaţi se zăreau pe stradă, stând la taclale. Un bărbat gesticula viguros de parcă ar fi mânuit un lasou.

— Să nu te aştepţi la compătimire din partea mea. Vocea şoptită a lui Min era aproape la fel de rece ca a Cadsuanei. Când se uită la Nynaeve, îi aruncă o privire furioasă înainte să-şi întoarcă ochii negri spre strada din faţa lor. Te-am implorat să mă ajuţi să îi opresc, dar a trebuit să fii la fel de încăpăţânată ca ei. Acum, suntem nevoite să depindem de Cadsuane.

Nynaeve pufni.

— Ce-ar putea face ea? Oare este nevoie să-ţi reamintesc că Lan şi Rand au rămas în urmă şi ne îndepărtăm de ei cu fiecare clipă?

— Nu doar băiatul are nevoie de lecţii de etichetă, bombăni Cadsuane. Încă nu mi-a cerut iertare, dar i-a spus lui Verín că o va face. Va trebui să mă mulţumesc cu asta pentru moment.

— Pfui! Acest băiat îmi cauzează mai multe necazuri decât zece laolaltă. Voi face ce voi putea, fetiţo, ceea ce înseamnă puţin mai mult decât puteai face tu încercând să-ţi croieşti drum cu coatele pe Strada Gărzilor. De-acum înainte, vei face întocmai ce îţi voi spune eu, altminteri, am s-o pun pe Alivia să stea cu ochii pe tine!

Alivia încuviinţă din cap. La fel făcu şi Min!

Nynaeve făcu o grimasă. Femeia *trebuia* să se încline în faţa ei! Cu toate acestea, o musafiră a Primei Consiliere *putea* face mai mult decât simpla Nynaeve al' Meara, chiar dacă îşi punea pe deget inelul cu Marele Şarpe. Pentru Lan, va încerca să o tolereze pe Cadsuane.

Însă când o întrebă pe Cadsuane care era planul ei pentru a-i elibera pe bărbaţi, singurul răspuns pe care îl dădu femeia fu:

— Mult mai multe decât îmi doresc, fetiţo, asta dacă voi putea face ceva. Însă i-am făgăduit băiatului, iar eu îmi ţin făgăduinţele. Nădăjduiesc că el nu va uita asta.

Rostit cu o voce rece ca gheaţa, acest răspuns nu insufla încredere.

Rand se trezi întins pe spate, în întuneric şi cu dureri. Mănuşile îi dispăruseră şi simţea o saltea aspră sub el. Îi luaseră şi cizmele. Mănuşile îi dispăruseră. Ştiau cine era. Se ridică cu grijă în capul oaselor, îşi simţea faţa învineţită şi toţi muşchii din corp îl dureau de parcă ar fi fost bătut, însă nu părea să aibă nimic rupt.

Ridicându-se încet în picioare, înaintă bâjbâind peretele de piatră de lângă saltea. Ajunse la un colţ aproape imediat, apoi la o uşă acoperită cu grilaj din fier. Descoperi cu degetele prin întuneric o clapă mică, însă nu reuşi să o împingă şi să o deschidă. Nici cea mai mică rază de lumină nu pătrundea înăuntru pe lângă marginile acesteia. În capul lui, Lews Therin începu să gâfâie. Rand merse mai departe, bâjbâind, simţind pardoseala din piatră rece sub picioare. Găsi următorul colţ aproape imediat, apoi pe al treilea, unde lovi cu degetele de la picioare ceva ce zornăi pe pardoseala din piatră. Sprijinindu-se cu o mână de perete, se aplecă şi descoperi o găleată din lemn. O lăsă acolo, apoi îşi continuă investigaţia până la capăt, ajungând din nou la uşa din fier. Până la capăt. Se afla în interiorul unei cuşti lungă de trei paşi şi lată de doi. Când îşi ridică mâna, dădu de tavanul din piatră, care se înălţa la vreo treizeci de centimetri deasupra capului său.

„Sufocant, zise Lews Therin cu o voce răguşită, gâfâind. E o cutie. Când ne-au pus femeile alea în cutie? Trebuie să ieşim de-aici! se tânguia el. Trebuie să ieşim de-aici!”

Ignorând vocea tânguitoare din capul lui, Rand se îndepărtă cu spatele de uşă până când crezu că se afla în mijlocul cuştii, apoi se aşeză cu picioarele încrucişate pe pardoseală. Se afla cât se putea de departe de pereţi, însă i se părea că dacă şi-ar fi întins braţele, nu ar fi fost nevoit să şi le extindă de tot până când ar fi atins piatra. Simţea cum tremura. Parcă ar fi fost trupul altcuiva care tremura incontrolabil. Avea senzaţia că pereţii se aflau chiar lângă el, iar tavanul deasupra capului său. Până când avea să vină cineva să îl scoată de-acolo, va trebui să lupte, altminteri, va ajunge la fel de nebun ca Lews Therin. Vor trebui să-l scoată de-acolo, în cele din urmă, fie doar şi să îl dea pe mâna persoanei pe

care o trimisese Elaida. De câte luni era nevoie ca un mesaj să ajungă în Tar Valon, iar emisarii Elaidei să revină? Dacă existau surori loiale Elaidei aproape de Tar Valon, atunci acest lucru se putea întâmpla mai devreme. Groaza se alătură fiorilor care îl străbăteau atunci când îşi dădu seama că nădăjduia ca acele surori să se afle prin apropiere, să se afle deja în oraş, ca să vină şi să îl scoată din cutia aceea.

— N-am să capitulez! strigă el. Voi fi cât voi putea de îndârjit!

În spaţiul acela închis, vocea lui bubui ca un tunet.

Moiraine murise pentru că el nu fusese suficient de îndârjit ca să facă ceea ce trebuia. Numele ei se afla întotdeauna în capul listei din mintea lui, femeile care muriseră din cauza lui. Moiraine Damodred. Fiecare nume de pe acea listă îi provoca o suferinţă care îl făcea să uite de durerile trupeşti, de pereţii de piatră care se aflau atât de aproape de el. Colavalere Saighan, care murise pentru că el îi luase tot ceea ce avusese mai de preţ. Liah, Fecioara Lăncii, din Cosaida Chareen, care murise de mâinile lui pentru că îl urmase în Shadar Logoth. Jendhilin, Fecioară din Vârful Rece Miagoma, care murise pentru că dorise să aibă onoarea de a sta de strajă la uşa lui. Trebuia să fie îndârjit! chemă unul câte unul aceste nume de pe lista lui lungă, întărindu-şi sufletul cu răbdare pentru focurile durerii.

Pregătirile durară mai mult decât sperase Cadsuane, în mare parte pentru că trebuia să convingă anumite persoane că ieşea din discuţie o salvare grandioasă, conform poveştilor tradiţionale spuse de menestreli. Prin urmare, se lăsase înserarea până când ea străbătu coridoarele luminate de lămpi spre Sala Consiliilor. Păşea agale, fără să se grăbească. Dacă te grăbeai, oamenii te credeau nerăbdătoare, iar avantajul era de partea lor. Dacă fusese vreodată nevoită în viaţa ei să deţină un avantaj încă de la început, atunci acest lucru trebuia să se întâmple în seara aceea.

Coridoarele ar fi trebuit să fie pustii la acea oră, însă evenimentele petrecute în ziua aceea schimbaseră cursul firesc al lucrurilor. Conţopişti în haine albastre alergau de colo colo peste tot, uneori oprindu-se ca să se holbeze la însoţitoarele ei. Cel mai probabil, aceştia nu văzuseră niciodată patru aes sedai laolaltă – ea nu avea de gând să îi acorde Nynaevei acest titlu până când aceasta nu rostea cele Trei Legăminte. Zarva din acea zi trebuie să îi fi nedumerit încă şi mai mult. Cei trei bărbaţi care le urmau îndeaproape atrăgeau aproape la fel de multe priviri.

Conţopiştii n-or fi ştiind ei însemnătatea acelor haine negre sau a insignelor de pe gulerele lor înalte, dar era foarte puţin probabil să fi văzut vreodată trei bărbaţi înarmaţi cu săbii pe coridoarele acelea. În orice caz, cu puţin noroc, nimeni nu va da fuga să o informeze pe Aleis cine venea să întrerupă şedinţa închisă a Consiliilor. Păcat că nu reuşise să îi aducă pe bărbaţi; până şi Daigian dăduse dovadă de coloană vertebrală când auzise această sugestie. Mare păcat că toate însoţitoarele ei nu afişau acelaşi calm ca Merise şi celelalte două surori.

— N-are să meargă, bombăni Nynaeve, poate pentru a zecea oară de când plecaseră de pe Culmi. Ar trebui să lovim tare încă de la început!

— Ar fi trebuit să ne mişcăm mai repede, bombăni Min, posacă. Simt cum el se schimbă. Dacă înainte a fost din piatră, acum este din fier! Lumină, ce îi fac?

Însoţindu-le doar pentru că reprezenta legătura cu băiatul, ea nu contenise cu rapoartele, următorul mai sumbru decât cel precedent. Cadsuane nu îi spusese cum arătau celulele, mai ales când fata se pierduse cu firea doar spunându-i ce îi făcuseră surorile care îl răpiseră.

Cadsuane oftă. Adunase o oaste de neroade, dar până şi o asemenea grupare improvizată avea nevoie de disciplină. Mai ales pentru lupta care le aştepta. Ar fi fost mai rău dacă nu le-ar fi obligat pe femeile din neamul oamenilor mării să rămână în urmă.

— Pot face asta şi fără voi, dacă va fi nevoie, zise ea pe un ton ferm. Nu! Nu spune nimic, Nynaeve. Merise sau Corele poate purta cingătoarea la fel de bine ca tine. Aşadar, copilelor, dacă nu veţi înceta cu smiorcăielile, o s-o pun pe Alivia să vă ducă înapoi pe Culmi şi să vă dea un motiv pentru care să vă smiorcăiţi.

Acesta era singurul motiv pentru care o adusese pe sălbatica aceea ciudată. Alivia avea tendinţa de a deveni foarte blajină în preajma celor pe care nu îi putea intimida cu privirea, însă le privea cu asprime pe cele două coţofene care pălăvrăgeau.

Ele îşi întoarseră capetele deodată spre femeia cu părul auriu, apoi coţofenele tăcură din gură. Deşi nu spuneau nimic, asta nu însemna că şi acceptau. Min n-avea decât să scrâşnească din dinţi cât voia, însă privirea furioasă a Nynaevei o irita pe Cadsuane. Fata era făcută din plămadă bună, dar perioada ei de pregătire fusese

scurtată prea mult. Abilitatea ei de a tămădui era aproape miraculoasă, dar în alte lucruri era dezgustătoare. Fusese supusă testelor referitoare la ce trebuia să îndure, la ce putea să îndure. Adevărul fie spus, Cadsuane empatiza cu ea. Oarecum. Era o lecţie pe care nu oricine din Turn o putea învăţa. Ea însăşi, mândră de noul ei şal şi de noua ei putere, fusese învăţată de o sălbatică aproape ştirbă la o fermă din inima Dealurilor Negre. Oh, era o oaste mică şi improvizată pe care ea o strânsese ca să încerce să înfrunte Far Madding.

Conţopişti şi mesageri umpleau pe jumătate anticamera prevăzută cu coloane a Camerei Consiliilor, dar, la urma urmei, aceştia erau doar conţopişti şi mesageri. Aceştia şovăiră nedumeriţi, fiecare aşteptând să vorbească celălalt, însă mesagerii în haine roşii, care ştiau că nu era treaba lor să zică ceva, se retraseră pe pardoseala din gresie albastră spre pereţii încăperii, iar conţopiştii îi făcură loc să treacă, neîndrăznind să deschidă gura. Chiar şi aşa, ea auzi un suspin colectiv atunci când deschise una din uşile înalte, pe care erau sculptate Mâna şi Sabia. Camera Consiliilor nu era mare. Patru lampadare cu oglindă erau de ajuns pentru a o lumina, iar un covor mare tairen, cu roşu, albastru şi auriu, mai că acoperea întreaga pardoseală din gresie. Un şemineu mare din marmură situat într-o parte a încăperii încălzea destul de bine aerul înăuntru, deşi uşile din sticlă ce dădeau spre colonada de afară zăngăneau în bătaia vântului nopţii, care sufla suficient de tare încât să acopere ticăitul ceasului înalt şi poleit illianer de pe poliţă. Treisprezece jilţuri sculptate şi poleite, semănând cu nişte tronuri, formau un semicerc cu faţa la uşă, toate ocupate de femei pe ale căror feţe se citea îngrijorarea.

Aleis, care şedea în mijlocul semicercului, se încruntă când o văzu pe Cadsuane conducându-şi micul alai în încăpere.

— Şedinţa aceasta a luat sfârşit, soră aes sedai, zise ea pe un ton formal şi rece. Poate îţi vom cere să ne vorbeşti mai târziu, dar...

— Ştii cine se află în temniţa voastră, o întrerupse Cadsuane.

Nu era o întrebare, însă Aleis încercă să se eschiveze.

— Câţiva bărbaţi, cred. Beţivani, diverşi străini arestaţi pentru încăierare sau furt, un bărbat din Ţinuturile de Hotar arestat azi, care se poate să fi ucis trei bărbaţi. Nu ţin o evidenţă personală a arestărilor, Cadsuane Sedai.

Nynaeve inspiră adânc la pomenirea bărbatului arestat pentru crimă, iar ochii ei aveau o strălucire periculoasă. Cu toate acestea, copila avea suficientă minte ca să-şi ţină gura.

— Aşadar, încerci să ascunzi faptul că îl ţii prizonier pe Dragonul Renăscut, zise încet Cadsuane.

Ea sperase din toată inima ca, pregătind terenul, Verín să fi reuşit să le înduplece. Poate că va reuşi să facă asta printr-o cale mai simplă.

— Ţi l-aş putea lua de pe cap. De-a lungul anilor, am înfruntat mai bine de douăzeci de bărbaţi care pot conduce. Nu mi-e frică de el.

— Îţi mulţumim pentru oferta ta, răspunse Aleis cu blândeţe, dar am prefera să ne consfătuim cu Tar Valon mai întâi. Să-i negocieze preţul, adică. Ei bine, ce trebuia făcut, trebuia făcut. Ai vrea să ne spui cum ai aflat...

Cadsuane o întrerupse.

— Poate ar fi trebuit să pomenesc despre asta mai devreme... aceşti bărbaţi din spatele meu sunt asha'mani.

În acel moment, cei trei bărbaţi păşiră în faţă, cum fuseseră instruiţi, iar ea fu nevoită să recunoască faptul că aceştia păreau periculoşi. Căruntul Damer semăna cu un urs sur pe care îl dureau dinţii, chipeşul Jahar semăna cu un leopard negru şi viclean, iar căutătura fixă a lui Eben era deosebit de ameninţătoare pe faţa lui tânără. Cu siguranţă produceau un efect asupra Consilierelor. Unele se foiau în jilţuri ca şi când ar fi dat să se retragă, însă Cyprien rămase cu gura căscată, lăsând din nefericire să i se vadă dinţii ieşiţi în afară. Sybaine, cu părul la fel de cărunt ca al Cadsuanei, se făcu mică în jilţ şi începu să-şi facă vânt cu mâna-i subţire, în vreme ce Cumere strâmbă din buze de parcă i-ar fi venit să-şi verse măruntaiele.

Aleis era plămădită dintr-un aluat mai tare, deşi îşi duse ambele mâini la stomac.

— Ţi-am spus cândva că asha'manii sunt liberi să ne viziteze atâta vreme cât se supun legii. Nu ne temem de asha'mani, Cadsuane, deşi trebuie să recunosc că sunt surprinsă să te văd în compania lor. Mai ales ţinând cont de oferta pe care tocmai ne-ai făcut-o.

Aşadar, acum era simpla Cadsuane? Cu toate acestea, regreta că era nevoită să o facă pe Aleis să cedeze. O fi conducând bine Far Madding, însă era posibil ca ea să nu îşi mai revină după ceea ce avea să se întâmple în seara aceea.

— Ai uitat ce s-a mai întâmplat azi, Aleis? Cineva a condus Puterea în oraş.

Consilierele se foiră din nou şi nu doar o frunte se încreţi din cauza, îngrijorării.

— E o aberaţie. Calmul dispăruse din vocea lui Aleis, fiind înlocuit de mânie şi poate de o umbră de teamă. Ochii îi scăpărau. Poate că paznicii s-au înşelat. Niciunul dintre cei întrebaţi nu a văzut ceva care să sugereze...

— Chiar şi ceea ce credem că este perfect poate avea cusururi, Aleis.

Cadsuane îşi folosi Fântâna, accesând *saidarul* într-o cantitate controlată. Avea practică; micuţa pasăre Colibri din aur nu era pe-atât de încăpătoare ca cingătoarea Nynaevei.

— Cusururile pot trece neobservate secole la rând înainte să fie descoperite. Firul de Aer pe care îl împleti fu de ajuns ca să-i ridice lui Aleis de pe cap diadema bătută în nestemate şi să o aşeze pe covor, la picioarele femeii. Cu toate acestea, odată ce sunt descoperite, se pare că oricine le poate vedea.

Treisprezece perechi de ochi şocaţi se holbau la diademă. Absolut toate consilierele păreau încremenite. Abia dacă mai respirau.

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu o uşă de hambar decât cu un cusur, anunţă Damer. Cred că arată mai bine pe capul tău.

Dintr-odată, Nynaeve fu înconjurată de strălucirea Puterii, iar diadema zbură spre Aleis, încetinind în ultima clipă, astfel încât, în loc să îi spargă ţeasta, i se aşeză deasupra feţei ei albe ca varul, însă lumina *saidarului* nu se stinse din faţă. Ei bine, n-avea decât să-i secere Fântâna.

— Va...? Aleis înghiţi, însă când vorbi din nou, vocea îi tremura în continuare. Va fi de ajuns dacă îl vom da pe mâinile voastre?

Nu era limpede dacă se referea la Cadsuane sau la asha'mani.

— Cred că va fi de ajuns, răspunse Cadsuane pe un ton calm, iar Aleis se înmuie

ca o păpuşă din cârpe.

Oricât de şocate erau de această demonstraţie de conducere, celelalte consiliere schimbau priviri întrebătoare. Cu ochii aţintiţi la Aleis şi cu feţele severe, acestea încuviinţau cu o mişcare a capului. Cadsuane inspiră adânc. Îi făgăduise băiatului că, indiferent ce avea să facă, va fi spre binele lui, nu spre binele Turnului sau a altcuiva, iar acum distruse o femeie cumsecade pentru binele lui.

— Îmi pare nespus de rău, Aleis, zise ea.

„Datoria ta e din ce în ce mai mare, băiete", gândi ea.

CAPITOLUL 35
Cu Choedan Kal

Rand străbătu călare podul lat din piatră ce ducea spre nordul Porţii Caemlyn, fără să arunce vreo privire în urmă. Soarele palid semăna cu un disc auriu care răsărise la orizont pe un cer fără nori, însă aerul era suficient de rece încât să îi iasă aburi din gură, iar vântul ce sufla dinspre lac îi flutura mantia. El nu simţea răcoarea decât ca pe ceva îndepărtat, de parcă nu îl atingea. Înlăuntrul lui simţea o răceală mai aprigă decât orice iarnă. Gărzile care veniseră să îl scoată din celulă cu o seară în urmă fuseseră mirate când îl văzuseră cu un mic zâmbet pe buze. Îl mai avea şi acum – o mică arcuire a buzelor. Deşi Nynaeve îi tămăduise rănile folosind ultima fărâmă de *saidar* din cingătoarea ei, ofiţerul cu coif pe cap îşi făcu apariţia în drum, la capătul podului. Era un bărbat voinic, cu trăsături aspre. Tresări când îl văzu, ca şi când faţa i-ar fi fost umflată şi vineţie.

Cadsuane se aplecă din şa ca să îi adreseze câteva cuvinte şoptite ofiţerului şi să îi înmâneze un răvaş împăturit. El se încruntă şi începu să citească, apoi îşi ridică brusc capul şi îi privi mirat pe bărbaţii şi pe femeile care aşteptau răbdători pe cai, în spatele ei. Uitându-se din nou în susul paginii, lectură mişcându-si buzele, de parcă ar fi vrut să se asigure de fiecare cuvânt, şi se minună. Semnat şi sigilat de toate cele treisprezece Consilii, ordinul spunea că nu trebuia să existe nicio verificare a legăturii de pace şi nicio percheziţie a cailor de povară. Numele celor din grup nu trebuiau trecute în niciun registru, iar ordinul trebuia ars. Aceştia nu veniseră niciodată în Far Madding. Nici aes sedai, nici Atha'an Miere, niciunul.

— S-a terminat, Rand, zise Min cu blândeţe, mânându-şi iapa cafenie şi robustă mai aproape de juganul lui cenuşiu, cu toate că ea stătea deja la fel de aproape de el cum stătea Nynaeve de Lan.

Îi tămăduise vânătăile şi braţul rupt lui Lan înainte să se ocupe de Rand. Pe chipul lui Min se citea îngrijorarea care trecea prin legătură. Lăsându-şi mantia în bătaia vântului, îl bătu uşor pe braţ.

— Nu mai e nevoie să te gândeşti la asta.

— Le sunt recunoscător celor din Far Madding, Min. Vocea lui era lipsită de emoţie, distantă, ca în zilele de început, când îmbrăţişase *saidinul.* Pentru ea, şi-ar fi făcut vocea mai caldă, însă acest lucru părea să fie peste puterile lui. Aici am găsit, într-adevăr, ceea ce am nevoie.

Dacă o sabie ar fi avut memorie, i-ar putea fi recunoscătoare focului din forjă, dar nu s-ar ataşa niciodată de el. Când li se făcură semn să treacă mai departe, el îşi mână juganul cenuşiu pe drumul de pământ întărit, apoi în sus, pe deal, şi nu aruncă nici măcar o privire în urmă până când copacii ascunseră în întregime oraşul.

Drumul urca şi şerpuia pe dealurile împădurite şi acoperite cu zăpadă, unde doar pinii şi ferigile rămăseseră verzi, şi unde majoritatea ramurilor erau golaşe şi cenuşii, apoi, brusc, simţi din nou prezenţa Izvorului, zărindu-l parcă cu coada ochiului. Acesta pulsa şi îl chema, astâmpărându-i foamea. Fără să stea pe gânduri, îmbrăţişă Izvorul şi umplu acel vid lăuntric cu *saidin* – o avalanşă de foc, o furtună de gheaţă, toate mânjite cu acea mană murdară care făcea să-i pulseze rana mai mare din partea laterală. Se legănă în şa, ameţind, iar stomacul i se

strânse chiar în clipa în care încercă să împiedice acea avalanşă care încerca să îi prăjească creierul, să înfrunte acea furtună care încerca să îi rănească sufletul. Nu exista nici iertare, nici milă în jumătatea masculină a Puterii. Fie bărbatul se lupta, fie murea. Îi simţi şi pe cei trei asha'mani din spatele lui umplându-se, bând din *saidin* ca nişte bărbaţi care tocmai ieşiseră din Pustiu şi găsiseră apă. În capul lui, Lews Therin oftă uşurat.

Min îşi aduse calul atât de aproape de al lui, încât îşi atinseră picioarele.

— Te simţi bine? îl întrebă ea, îngrijorată. Pari bolnav.

— Mă simt la fel de bine ca apa de ploaie, îi spuse el, iar minciuna nu se referea doar la stomacul lui.

El era de oţel şi, spre mirarea lui, nu suficient de tare. Avusese de gând să o trimită în Caemlyn, împreună cu Alivia, care să o protejeze. Dacă femeia cu părul auriu urma să îl ajute să moară, atunci el va trebui să poată avea încredere în ea. Se gândise ce să îi spună, însă când privi în ochii negri ai lui Min, nu avu suficientă putere ca să le rostească. Mânându-şi calul printre copacii desfrunziţi, i se adresă Cadsuanei peste umăr.

— Acesta este locul.

Ea îl urmă. Cu toţii îl urmară. Noaptea trecută, Harine îl scăpă din ochi doar atunci când dormi câteva ore. El ar fi lăsat-o în urmă, însă, referitor la asta, Cadsuane îi dăduse un prim sfat: „Ai făcut o înţelegere cu ele, băiete, care înseamnă acelaşi lucru cu a semna un tratat sau a-ţi da cuvântul de onoare. Ţine-te de ea sau spune-le că s-a anulat. Altminteri, nu eşti decât un simplu hoţ". Direct, la obiect, şi pe un ton care nu lăsa loc de îndoială în ceea ce privea părerea ei despre hoţi. El nu făgăduise niciodată că îi va urma sfatul, însă ea şovăise prea mult încă de la început să-i fie sfătuitoare, iar el nu voia să o alunge atât de devreme. Prin urmare, stăpâna valurilor şi celelalte două femei din neamul oamenilor mării călăreau alături de Alivia, în faţa lui Verín şi a celorlalte cinci aes sedai care îi juraseră credinţă lui, şi a celorlalte patru, care o însoţeau pe Cadsuane. El era convins că ea avea să îl părăsească în curând, aşa cum urmau să o facă şi celelalte, poate şi mai devreme.

În ochii celorlalţi, nimic nu scotea în evidenţă locul unde săpase el înainte să intre

în Far Madding. În ochii lui, un puţ subţire care strălucea ca un felinar se ridica asemenea unei movile din mulci pe solul pădurii. Chiar şi un bărbat care putea conduce ar fi putut trece pe lângă acel puţ fără să ştie de existenţa lui. El nu se obosi să descalece. Folosind firele de Aer, dădu la o parte stratul gros de frunze moarte şi surcele şi sapă solul ud până când lăsă la vedere un pachet lung şi îngust, legat cu cordoane din piele. Bulgări din noroi atârnau de învelitoarea din pânză când el făcu să plutească spre mâna lui sabia *Callandor.* Nu îndrăznise să o ia în Far Madding. Fără teacă, ar fi fost nevoit să o lase în fortăreaţa de pe pod, o flamură periculoasă aşteptând să îi anunţe prezenţa. Era puţin probabil să existe încă o sabie făurită din cristal în lume şi prea mulţi oameni ştiau că Dragonul Renăscut deţinea una. Deoarece o lăsase acolo, el ajunsese într-o cutie întunecată şi înghesuită din piatră de sub...

Vârând sabia sub chinga şeii, îşi întoarse calul spre ceilalţi. Caii îşi ţineau cozile lipite de corp, ca să se apere de vânt, însă, din când în când, câte unul bătea din picior sau îşi dădea capul pe spate, nerăbdător să pornească la drum după atât de mult timp petrecut în grajd. Tolba din piele care atârna pe umărul Nynaevei părea a nu se potrivi cu *ter'angrealele* bătute în nestemate pe care le purta. Acum, că sosise vremea, mângâia tolba umflată, aparent fără să-şi dea seama ce făcea. Deşi încerca să-şi ascundă frica, bărbia îi tremura. Cadsuane îl privea nepăsătoare. Gluga îi căzuse pe spate, iar, uneori, o rafală de vânt mai puternică decât celelalte îi legăna peştii şi păsările aurii, stelele şi lunile, care îi atârnau din coc.

— Am de gând să înlătur mana din jumătatea masculină a Izvorului, anunţă el.

Cei trei asha'mani care acum purtau haine negre şi simple şi mantii ca ale străjerilor schimbară câteva priviri încântate, însă un freamăt trecu printre aes sedai. Nesunei îi scăpă un suspin care păru prea zgomotos pentru sora zveltă, cu înfăţişare de pasăre.

Expresia de pe faţa Cadsuanei nu se schimbă.

— Cu ce? zise ea, arcuindu-şi cu suspiciune o sprânceană când privi legătura de sub piciorul lui.

— Cu Choedan Kal, răspunse el. Numele acela era un alt dar de la Lews Therin şi stăruia în mintea lui Rand de parcă ar fi existat dintotdeauna acolo. Voi le ştiţi ca pe nişte statui uriaşe, *sa'angreal,* una îngropată în Cairhien, cealaltă pe insula

Tremalking. Harine îşi întoarse repede capul la auzul numelui insulei oamenilor mării, iar medalioanele din aur de pe lanţul din nas se ciocniră unele de altele, scoţând un clinchet. Sunt prea mari ca să poată fi mutate cu uşurinţă, dar am o pereche de *ter'angreale* care se numesc „chei de acces". Cu ajutorul lor, Choedan Kal poate fi folosit de oriunde din lume.

„E periculos, gemu Lews Therin. E o nebunie".

Rand nu îl băgă în seamă. Pentru moment, doar Cadsuane avea importanţă.

Murgul ei îşi scuturã o ureche neagră, părând a fi mai încântat decât stăpâna lui.

— Unul dintre aceste *sa'angreale* este făurit pentru o femeie, zise ea pe un ton rece. Cine propui să îl folosească? Sau aceste chei îţi îngăduie să le accesezi singur pe amândouă?

— Nynaeve se va lega cu mine.

Doar în Nynaeve avea încredere ca să se lege. Deşi era aes sedai, ea fusese Meştereasa din Emond's Field; el trebuia să aibă încredere în ea. Ea îi zâmbi şi încuviinţă din cap, iar bărbia nu îi mai tremura.

— Nu încerca să mă opreşti, Cadsuane.

Ea nu spuse nimic, doar îl privea cu atenţie, cântărindu-l cu ochii ei negri.

— Iartă-mă, Cadsuane, zise Kumira, întrerupând tăcerea şi mânându-şi calul pestriţ mai aproape. Tinere, te-ai gândit că ai putea eşua? Te-ai gândit la *urmările* unei nereuşite?

— Trebuia să pun şi eu aceeaşi întrebare, zise Nesune cu asprime în glas. Şedea foarte dreaptă în şa, privindu-l fix pe Rand cu ochii ei negri. Din câte am citit eu, încercarea de a folosi acele *sa'angreale* ar putea fi dezastruoasă. Împreună, ar putea fi atât de puternice, încât să spargă lumea ca pe o coajă de ou.

„Ca pe o coajă de ou! încuviinţă Lews Therin. N-au fost niciodată testate, n-au fost niciodată încercate. E o nebunie! ţipă el. Eşti nebun! Nebun!"

— Din câte am auzit, le spuse Rand surorilor, unu din cincizeci de asha'mani a înnebunit şi a fost nevoie să fie omorât ca un câine turbat. Vor mai fi şi alţii.

Există un risc dacă voi face asta, dar nu se ştie nimic sigur. Dacă nu voi încerca, este cert că din ce în ce mai mulţi bărbaţi vor înnebuni, poate cu sutele, poate toţi, şi, mai devreme sau mai târziu, vor fi prea mulţi ca să poată fi omorâţi cu uşurinţă. Aţi prefera să aşteptaţi până la Ultima Bătălie, când o sută de asha'mani nebuni vor hoinări de colo colo, sau două sute, sau cinci sute? Poate că mă voi număra şi eu printre ei? Cât timp va supravieţui atunci lumea?

Cu toate că li se adresa celor două surori Brune, el nu îşi luă privirea de la Cadsuane. Ochii ei aproape negri îl priveau fix. Avea nevoie să o ţină de partea lui, însă, dacă ea încerca să îl facă să se răzgândească, atunci îi va respinge sfatul indiferent de urmări. Dacă ea încerca să îl oprească...? *Saidinul* clocotea înlăuntrul lui.

— O vei face aici? îl întrebă ea.

— În Shadar Logoth, răspunse el, iar ea încuviinţă din cap.

— Este un loc potrivit, zise ea, dacă vrem să riscăm să distrugem lumea.

Lews Therin ţipă – un urlet pipernicit care răsună în capul lui Rand, după care vocea căută să se ascundă într-un ungher întunecat. Nu avea unde să se ascundă, însă. Nu exista niciun loc sigur.

Poarta pe care el o împleti nu se deschise în oraşul aflat în ruine, Shadar Logoth, ci pe coama unui deal denivelat, cu copaci răzleţi, aflat la câţiva kilometri depărtare spre miazănoapte. Aici, copitele cailor răsunară pe solul împietrit care oprea din creştere copacii desfrunziţi şi unde se zărea câte un petic de zăpadă pe ici, pe colo. Când descălecă, lui Rand îi fu atrasă atenţia de crâmpeie îndepărtate ale locului numit odinioară Aridhol, care se zărea deasupra copacilor; turnuri care se terminau abrupt în pietre zimţate şi domuri în formă de ceapă albă, care ar fi putut adăposti un sat dacă ar fi rămas întregi. El nu zăbovi prea mult cu privirea. În ciuda cerului senin al dimineţii, acele domuri spălăcite nu străluceau cum ar fi trebuit, ca şi când ceva arunca o umbră peste vastele ruine. Chiar dacă se afla departe de oraş, a doua lui rană din partea laterală, care nu avea să se vindece niciodată, începu să îi zvâcnească încet. Tăietura pumnalului lui Padan Fain, pumnal ce provenea din Shadar Logoth, nu zvâcnea împreună cu rana mai mare pe care o brăzdase, ci, mai degrabă, în contratimp, alternând.

Cadsuane preluă iniţiativa, împărţind porunci cu vioiciune, aşa cum era de aşteptat. Într-un fel sau altul, surorile aes sedai mereu făceau asta atunci când aveau ocazia, iar Rand nu încercă să o oprească. Lan, Nethan şi Bassane plecară călare în recunoaştere, afundându-se în pădure, în vreme ce ceilalţi străjeri se grăbiră să lege caii de ramurile joase, astfel încât să nu fie văzuţi. Min se ridică în scăriţele şeii şi îi luă lui Rand capul între mâini, ca să îi poată săruta ochii. Fără să rostească un cuvânt, se duse să li se alăture bărbaţilor care legau caii. Prin legătură se simţea iubirea ei pentru el, încrederea de sine şi încrederea în el atât de desăvârşite, încât el o urmări cu privirea, mirat.

Eben, cu un zâmbet până la urechi, veni să-i ia calul lui Rand. Împreună cu nasul, acele urechi păreau să-i ocupe jumătate din faţă. Acum era mai degrabă un tânăr zvelt decât stângaci.

— Ar fi minunat să putem conduce fără mana aceea, Seniore Dragon, zise el, încântat. Rand credea că Eben ar putea avea în jur de şaptesprezece ani, deşi părea mai tânăr. Când mă gândesc la asta, îmi vine să-mi vărs măruntaiele.

El se îndepărtă la trap împreună cu cenuşiul, continuând să zâmbească.

Puterea vuia înlăuntrul lui Rand, iar mizeria care întina viaţa pură a *saidinului* se strecura în interiorul său, ca nişte râuleţe care aduc nebunie şi moarte.

Cadsuane le strânse pe femeile aes sedai în jurul ei, dar şi pe Alivia, şi pe călăuza vânturilor din neamul oamenilor mării. Harine bombăni pentru că fu exclusă, până când degetul ridicat al Cadsuanei o trimise la plimbare pe coama dealului. Moad, în haina lui albastră matlasată, o făcu pe Harine să se aşeze pe un bolovan şi începu să îi vorbească cu blândeţe, deşi, uneori, îşi arunca ochii spre copacii care îi înconjurau şi îşi plimba mâna de-a lungul mânerului lung de fildeş al sabiei. Jahar îşi făcu apariţia din direcţia în care erau priponiţi caii, desfăcând fâşiile din pânză în care era înfăşurat *Callandorul.* Sabia din cristal cu mânerul său lung şi transparent şi tăişul niţel curbat străluci la lumina slabă a soarelui. La un gest poruncitor al Merisei, el grăbi pasul ca să i se alăture. Damer făcea parte din acel grup, la fel şi Eben. Cadsuane nu ceruse să folosească *Callandorul.* Acest lucru putea fi trecut cu vederea, pentru moment.

— Femeia aia are o răbdare de fier! bombăni Nynaeve, apropiindu-se cu paşi mari de Rand.

Cu o mână ţinea strâns cureaua tolbei de pe umăr, în vreme ce cu cealaltă îşi prinsese la fel de strâns coada groasă şi împletită care îi atârna de sub glugă.

— În Puţul Osândei cu ea, asta zic eu! Eşti sigur că Min nu s-a înşelat de data asta? Ei bine, bănuiesc că nu. Dar totuşi...! Încetează să te mai hlizeşti aşa! Ai putea intimida şi o pisică!

— Ar trebui să începem, îi zise el, iar ea clipi.

— N-ar trebui s-o aşteptăm pe Cadsuane?

Nimeni n-ar fi bănuit că în urmă cu o clipă ea se plânsese de femeia aes sedai. Ba, mai mult, părea îngrijorată că ar putea-o mânia.

— Ea va face ceea ce va face, Nynaeve. Iar eu, cu ajutorul tău, voi face ceea ce trebuie să fac.

Ezită în continuare, strângând la piept tolba şi aruncând priviri îngrijorate în direcţia femeilor adunate în jurul Cadsuanei. Alivia părăsi grupul şi veni în grabă înspre ei, peste terenul accidentat, ţinându-şi strâns mantia cu ambele mâini.

— Cadsuane a zis să-mi dai *ter'angrealele,* Nynaeve, zise ea cu acel accent tărăgănat şi blând al seanchanilor. Nu te împotrivi pentru că n-avem timp. Şi-apoi, nu-ţi vor fi de folos dacă vei fi legată de el.

De astă dată, privirea pe care Nynaeve le-o aruncă femeilor din jurul Cadsuanei fu aproape ucigătoare, însă îşi dădu jos inelele şi brăţările, bombănind, oferindu-i Aliviei şi cingătoarea bătută în nestemate, şi colierul de la gât. După o clipă, oftă şi îşi desfăcu acea brăţară aparte legată de inele prin zalele plate.

— Ia-o şi pe asta. Cred că nu voi avea nevoie de un *angreal* când urmează să folosesc cel mai puternic *sa'angreal* făurit vreodată. Dar le vreau înapoi, ai priceput? termină ea pe un ton fioros.

— Nu sunt hoaţă, îi spuse femeia cu ochi de vultur pe un ton afectat, punându-şi cele patru inele pe degetele de la mâna stângă.

În mod ciudat, *angrealul* care se potrivea atât de bine pe mâna Nynaevei se potrivea la fel de bine şi pe mâna lungă a femeii. Ambele femei se holbau la acel obiect.

În acel moment, el îşi dădu seama că niciuna din ele nu accepta faptul că exista posibilitatea ca el să eşueze. Îşi dorea să poată fi sigur, însă trebuia să facă ceea ce trebuia.

— Ai de când să aştepţi toată ziua, Rand? îl întrebă Nynaeve când Alivia se îndreptă din nou spre Cadsuane, încă şi mai repede decât venise.

Netezindu-şi mantia sub ea, Nynaeve se aşeză pe un bolovan cenuşiu de mărimea unei băncuţe, îşi trase tolba în poală şi dădu deoparte clapa din piele.

Rand se aşeză cu picioarele încrucişate pe jos în faţa ei când ea scoase cele două chei de acces – două statuete albe şi netede, lungi de treizeci de centimetri, fiecare ţinând în mâna ridicată o sferă transparentă. Figurina bărbatului cu barbă, înveşmântat în robă, i-o dădu lui. Pe cea a femeii înveşmântate în robă o aşeză pe pământ, la picioarele ei. Expresiile de pe feţele celor două figurine erau senine, puternice şi înţelepte.

— Trebuie să ajungi aproape de a îmbrăţişa Izvorul, îi spuse ea, netezindu-şi poalele care nu necesitau a fi netezite. Atunci mă voi putea lega de tine.

Oftând, Rand puse jos statueta bărbatului cu barbă şi eliberă *saidinul.* Focul mistuitor şi gheaţa dispărură, la fel şi mana scârnavă şi, odată cu ele, viaţa păru pâlpâitoare, făcând ca lumea să devină palidă şi mohorâtă. Atinse pământul cu mâinile, pe lângă el, ca să lupte cu starea de greaţă care l-ar fi putut copleşi atunci când avea să îmbrăţişeze din nou Izvorul, însă fu cuprins de un alt soi de ameţeală. Pentru o clipită, dinaintea ochilor îi apăru o altă faţă, acoperind-o pe Nynaeve. O faţă de bărbat, aproape familiară. Lumină, dacă asta s-ar întâmpla când el va îmbrăţişa cu adevărat *saidinul...* Nynaeve se aplecă spre el, pe faţa ei citindu-i-se îngrijorarea.

— Acum, zise el, accesând Izvorul prin bărbatul cu barbă.

El îl accesă, dar nu îl îmbrăţişă. Stătea pe margine, dorind să ţipe de durere, în vreme ce flăcările pâlpâitoare păreau să îl frigă, chiar dacă vânturile năprasnice îi suflau pe piele particule de nisip îngheţat. Privind-o pe Nynaeve cum inspiră adânc, ştiu că acest lucru dura doar o clipă, deşi i se părea că suferea de o veşnicie...

Valuri de *saidin* îl inundau, toată furia oarbă şi tumulturi îngheţate, toată

nebunia, iar el nu reuşea să controleze nici măcar un fir. Vedea firul ieşind din el şi intrând în Nynaeve. Era un chin să simtă cum acesta clocotea în el, acele valuri perfide şi pământul mişcător care îl putea distruge într-o clipită şi toate acestea fără a putea lupta sau controla situaţia. Era conştient de ea, aşa cum era conştient şi de Min, însă nu se putea gândi decât la *saidin,* care îl inunda incontrolabil.

Nynaeve trase adânc aer în piept şi se cutremură.

— Cum poţi îndura... *asta?* întrebă cu o voce răguşită. Nu e decât haos, furie şi moarte. Lumină! Acum, trebuie să încerci din răsputeri să stăpâneşti firele cât timp eu... Disperat să îşi recapete echilibrul în acel război nesfârşit cu *saidinul,* el îi dădu ascultare, iar ea scânci şi sări în sus. Trebuia să aştepţi până când eu... începu ea pe un ton mânios, apoi continuă cu o voce iritată. Bine măcar c-am scăpat de el. De ce caşti ochii aşa? Mie mi-a fost jupuită pielea!

— *Saidar,* murmură el, mirat.

Era atât de... diferit.

Pe lângă *saidinul* tumultuos, *saidar* era un râu liniştit care curgea lin. El se scufundă în acel râu şi, dintr-odată, se trezi împotrivindu-se curenţilor care încercau să-l ducă mai departe, cu vârtejurile ameţitoare care încercau să îl tragă la fund. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai puternici deveneau curenţii schimbători. Din următoarea clipă când încercă să controleze *saidarul,* el se simţi deja de parcă s-ar fi înecat în el, fiind spulberat în eternitate. Nynaeve îl avertizase, spunându-i ce trebuia să facă, însă totul i se părea atât de străin, încât nu crezuse nimic cu adevărat până în acel moment. Făcând un efort, încercă să nu se mai împotrivească curenţilor şi râul deveni brusc din nou lin.

Aceasta fu prima dificultate, să se împotrivească *saidinului* în timp ce se lăsa pradă *saidarului.* Prima dificultate şi prima cheie pentru ceea ce trebuia să facă. Jumătăţile masculină şi feminină ale Izvorului Adevărat erau asemănătoare şi diferite, atrăgând şi respingând, luptând una împotriva celeilalte în vreme ce îşi uneau puterile pentru a face să se învârtă Roata Timpului. Mana de pe jumătatea masculină avea şi o latură geamănă. Rana provocată de Ishamael îi zvâcnea odată cu mana, în vreme ce cealaltă, provocată de pumnalul lui Fain, era în contrapunct cu răul care distrusese naţiunea Aridhol.

Forţându-se să acţioneze cu blândeţe, să folosească forţa uriaşă şi necunoscută a *saidarului* ca să o ghideze după bunu-i plac, împleti cu stângăcie un canal care atinse jumătatea masculină a Izvorului cu un capăt şi oraşul care se zărea în depărtare cu capătul celălalt. Canalul trebuia să fie din *saidar* nepătat. Dacă aceasta avea să funcţioneze după cum nădăjduia el, un tub de *saidin* se putea spulbera atunci când mana începea să se scurgă din el. Şi-l imagina ca pe un tub, deşi nu era. Împletitura nu se forma deloc aşa cum se aştepta el. Ca şi când *saidarul* ar fi avut o minte proprie, împletitura începu să formeze spirale care îl duseră cu gândul la o floare. Nu era cine ştie ce; din cer nu cădeau împletituri impresionante. Izvorul se afla în inima creaţiei. Izvorul era pretutindeni, chiar şi în Shadar Logoth. Canalul străbătea distanţe inimaginabile, deşi nu avea o lungime proprie. Trebuia să fie un canal, indiferent de înfăţişarea sa. Dacă nu era...

Trăgând *saidinul,* împotrivindu-i-se, stăpânindu-l în acel dans mortal pe care îl cunoştea atât de bine, îl vârî cu forţa în acea împletitură înflorită de *saidar.* Acesta începu să o străbată. *Saidinul* şi *saidarul,* asemănare şi deosebire, nu se puteau amesteca. Firul de *saidin* se îngrămădea, ferindu-se de *saidarul* înconjurător, iar *saidarul* îl împingea din toate părţile, comprimându-l şi mai mult şi făcându-l să curgă mai repede. *Saidinul* pur – pur cu excepţia manei – ajunse în Shadar Logoth.

Rand se încruntă. Oare se înşelase? Nu se întâmpla nimic. Cu excepţia... Rănile din partea laterală păreau să-i zvâcnească mai repede. În mijlocul furtunii de foc şi de gheaţă a *saidinului,* murdăria părea să freamăte şi să se mişte. Era doar o mişcare uşoară care ar fi trecut neobservată dacă el nu s-ar fi chinuit să găsească ceva. Fremătări uşoare în mijlocul haosului, însă toate în aceeaşi direcţie.

— Continuă, îl îndemnă Nynaeve.

Ochii îi străluceau de parcă simplul fapt că era străbătută de *saidar* ar fi fost o bucurie.

Trase şi mai tare de ambele jumătăţi ale izvorului, îndreptând canalul, în timp ce forţă şi mai mult *saidinul* în el. Trase din Putere până când nu mai avu de unde. Îi venea să strige, atât de multă Putere trecea prin el; atât de multă, încât părea să nu mai existe. Era doar Puterea Supremă. O auzi pe Nynaeve gemând, însă lupta ucigătoare cu *saidinul* îl mistuia.

Pipăindu-şi inelul cu Marele Şarpe de pe degetul arătător stâng, Elza îl privea îndelung pe bărbatul căruia îi jurase să îl slujească. Acesta şedea pe pământ, întunecat la faţă, şi privea drept în faţă de parcă nu o putea vedea pe sălbatica Nynaeve stând în faţa lui şi strălucind ca soarele. Poate că nici nu putea. Simţea *saidarul* trecând prin Nynaeve ca nişte torenţi inimaginabili. Toate surorile din Turn laolaltă ar fi putut ţese doar o fracţiune din acel ocean. O invidia pe sălbatică pentru asta, dar, în acelaşi timp, credea că ar fi putut înnebuni de atâta bucurie. În ciuda frigului, Nynaeve avea broboane de sudoare pe frunte. Îşi ţinea buzele despărţite şi privea cu ochii căscaţi dincolo de Dragonul Renăscut.

— Mă tem că va începe în curând, anunţă Cadsuane. Întorcându-se de la cei doi care şedeau pe jos, sora cu părul cărunt îşi propti mâinile în şolduri şi aruncă o privire pătrunzătoare spre coama dealului. Vor simţi asta în Tar Valon. Poate şi în partea cealaltă a lumii. Fiecare la locul său.

— Vino, Elza, zise Merise, în timp ce lumina *saidarului* o învălui brusc.

Elza se lăsă trasă în legătura cu sora cu chip aspru, însă tresări când Merise îl aduse şi pe străjerul ei asha'man în cerc. Era chipeş, cu un aer misterios, iar sabia din cristal pe care o ţinea în mână strălucea uşor. Ea simţea tumultul incredibil care trebuie să fi fost *saidinul.* Cu toate că Merise controla firele, scârnăvia *saidinului* îi întorcea Elzei stomacul pe dos. Semăna cu o hazna care se descompunea într-o vară toridă. Cealaltă Verde era o femeie încântătoare, în ciuda firii ei severe. Şi ea strânse din buze de parcă încerca să nu vomite.

Pe coama dealului începeau să se formeze cercuri, Sarene şi Corele se legară cu bărbatul bătrân, Flinn, iar Nesune, Beldeine şi Daigian, cu băiatul Hopwil. Verín şi Kumira formară un cerc cu sălbatica din neamul oamenilor mării; aceasta era destul de puternică, şi toată lumea trebuia să se implice. De îndată ce se formară, toate cercurile se mişcară de pe coama dealurilor, fiecare dispărând printre copaci într-o altă direcţie. Alivia, acea sălbatică atât de ciudată, care nu părea să aibă alt nume, o luă cu paşi hotărâţi spre miazănoapte, cu mantia fluturând în urma ei şi învăluită în strălucirea Puterii. Era o femeie *tulburătoare,* cu acele linii fine în jurul ochilor, şi incredibil de puternică. Elza ar fi dat orice să pună mâna pe acele *ter'angrealuri* pe care le purta femeia.

Alivia şi cele trei cercuri aveau să formeze o împrejmuire protectoare, dacă avea să fie nevoie, deşi cea mai mare nevoie se afla chiar acolo, pe coama dealului.

Dragonul Renăscut trebuia protejat cu orice preţ. Fireşte, Cadsuane luase asupra ei această sarcină, însă cercul Merisei avea să rămână acolo. Cadsuane trebuie să fi avut un *angreal* al ei, judecând după cantitatea de *saidar* pe care o accesa, mai mare decât a Elzei şi a Merisei laolaltă. Cu toate acestea, până şi aceasta păli în faţa Puterii care trecea prin *Callandor.*

Elza îi aruncă o privire Dragonului Renăscut şi trase adânc aer în piept:

— Merise, ştiu că n-ar trebui să întreb asta, dar aş putea contopi firele?

Se aştepta să fie nevoită să implore, însă femeia mai înaltă şovăi doar o clipă, înainte să încuviinţeze din cap şi să lase totul în seama ei. Aproape imediat, chipul Merisei se îmblânzi, deşi nu îl puteai numi niciodată astfel. Elza fu inundată de foc, gheaţă şi spurcăciune şi se cutremură. Dragonul Renăscut trebuia să apuce Ultima Bătălie cu orice preţ. Cu orice preţ.

În vreme ce îşi mâna teleaga pe drumul acoperit cu zăpadă spre Tremonsien, Barmellin se întreba dacă bătrâna Maglin de la hanul Nouă Inele îi va plăti cât îi va cere pentru rachiul de prune pe care îl transporta. Nu era optimist. Maglin nu stătea bine cu argintii, iar rachiul nu era foarte bun, iar în această perioadă a iernii, ea dorea să aştepte până la venirea primăverii. Dintr-odată, el îşi dădu seama că ziua era foarte luminoasă. Aproape ca o amiază de vară, şi nu ca o dimineaţă de iarnă. Cel mai ciudat era că strălucirea părea să vină din groapa uriaşă de pe marginea drumului, unde lucrătorii din Oraş săpaseră până mai anul trecut. Acolo trebuia să fie o statuie uriaşă, însă el nu fusese niciodată suficient de interesat ca să verifice personal.

Acum, aproape împotriva voinţei lui, trase de hăţurile iepei sale voinice şi coborî de pe capra telegii în zăpadă, apropiindu-se de marginea gropii. Aceasta era adâncă de o sută de paşi, cu un diametru de zece ori mai mare. Fu nevoit să îşi ducă mâna streaşină la ochi ca să şi-i ferească de lumina orbitoare care izvora de pe fundul gropii. Privind printre degete cu ochii mijiţi, reuşi să discearnă o sferă strălucitoare, ca un al doilea soare. Brusc, îşi dădu seama că aceasta trebuie să fie Puterea Supremă.

Scoţând un ţipăt sugrumat, se întoarse anevoie prin zăpadă la teleaga lui şi urcă pe capră, apoi o lovi pe Nisa cu frâiele ca să o facă să se mişte, încercând să o întoarcă spre ferma lui. Avea de gând să stea în casă şi să bea rachiu. Pe tot.

Plimbându-se cufundată în gânduri, Timna abia dacă vedea câmpurile nelucrate de pe pantele dealurilor, cu excepţia unuia din jurul ei. Tremalking era o insulă mare şi, aflându-se atât de departe de mare, vântul nu aducea niciun fir de sare. Cu toate acestea, cei din Atha'an Miere o nelinişteau pentru că refuzau Calea Apei. Cu toate acestea, Timna era una dintre călăuzele alese ca să îi apere. Acum, acest lucru era foarte greu, având în vedere faptul că făceau atâta zarvă cu acest Coramoor al lor. Foarte puţini rămaseră pe insulă. Până şi guvernatorii care se agitau întruna pentru că erau departe de mare, aşa cum o făceau şi Atha'an Miere, ridicaseră ancora pentru a pleca în căutarea lui pe puntea ambarcaţiunilor pe care le găsiseră la îndemână.

Dintr-odată, acel deal nelucrat îi atrase atenţia. O mână mare de piatră ieşi din pământ ţinând o sferă transparentă mare cât o casă. Iar sfera strălucea ca soarele în timpul verii.

Uitând complet de Atha'an Miere, Timna îşi strânse mantia şi se aşeză pe pământ, zâmbind când se gândi că ar putea vedea îndeplinirea profeţiei şi sfârşitul Iluziei.

— Dacă eşti cu adevărat una dintre cei Numiţi, te voi sluji, zise pe un ton neîncrezător bărbatul bărbos din faţa Cyndanei, însă ea nu îi mai auzi şi celelalte cuvinte.

Îl simţea. Atât de mult *saidar* care era atras spre un singur loc era o chemare pe care orice femeie din lume ce putea conduce o putea simţi şi localiza. Aşadar, el găsise o femeie ca să poată folosi şi cealaltă cheie de acces. Ea ar fi stat în faţa Marelui Senior – în faţa Creatorului! – alături de el. Ar fi împărţit puterea cu el, l-ar fi lăsat să conducă lumea alături de ea. Însă el îi respinsese iubirea, o respinsese pe ea!

Prostul care turuia lângă ea era un om de vază, după cum se zvonea, însă ea nu avea timp să se convingă. Fără această încredere, nu îl putea lăsa să turuie în continuare. Nu când simţea mâna lui Moridin mângâind *cour'souvra* care îi ţinea sufletul. Un fir de Aer subţire ca un tăiş îi despică în două barba bărbatului când îi reteză capul. Un alt fir împinse trupul neînsufleţit mai încolo, astfel încât sângele care ţâşnea din rană să nu îi păteze rochia. Înainte ca trupul şi capul să cadă la pământ, ea îşi ţesuse deja o poartă. Ceva ce ea putea intui o chema.

Când păşi în pădurea în care se zăreau pe ici, pe colo petice de zăpadă sub ramurile golaşe, în afară de lianele groase ale plantelor cățărătoare maronii, se întrebă unde o adusese chemarea. Nu avea importanţă. La sud de ea, chemarea strălucea de suficient *saidar* cât să razi la pământ un continent întreg dintr-o lovitură. El se afla acolo. El şi femeia cu care o trădase. Îmbrăţişă cu mare grijă Puterea, astfel încât să ţească o pânză pentru moartea lui.

★

Cadsuane văzu fulgere cum nu mai văzuse niciodată. Coborau din cerul senin. Nu erau zimţate, ci suliţe de un albastru-argintiu care loveau coama dealului unde stătea ea, sau, mai degrabă, loveau scutul inversat pe care îl ţesuse, explodând cu un sunet asurzitor la cinci metri deasupra capului ei. Chiar şi cu acel scut, aerul sfârâia, iar părul i se mişca şi i se ridica. Fără ajutorul *angrealului* care aducea puţin cu un sfrâncioc ce îi atârna din coc, ea nu ar fi putut să ţină scutul.

O a doua pasăre de aur, o rândunică, îi atârna din mână de un lanţ subţire.

— Acolo, zise ea, arătând cu degetul în direcţia în care părea să zboare.

Păcat că nu îşi putea da seama cât de departe fusese condusă Puterea sau dacă fusese condusă de un bărbat sau de o femeie. Trebuia să se mulţumească cu direcţia. Nădăjduia că nu vor exista... incidente nefericite. Şi oamenii ei se aflau acolo. Dacă avertismentul era însoţit de un atac, nu existau prea multe îndoieli.

De îndată ce ea rosti un singur cuvânt, o fântână de foc ţâşni în pădurea dinspre miazănoapte, urmată de o alta, apoi de o alta, o explozie succesivă care gonea către miazănoapte. *Callandor* strălucea ca o flacără în mâinile tânărului Jahar. În mod surprinzător, după concentrarea de pe chipul Elzei şi după felul în care îşi strângea în pumni poalele, ea era cea care direcţiona acele fire.

Merise îşi vârî mâna în părul negru al băiatului şi îi scutură capul cu blândeţe.

— Încetişor, frumuşelul meu, şopti ea. Încetişor, frumuşelul meu puternic.

El îi zâmbi răvăşitor.

Cadsuane clătină încet din cap. Era greu de înţeles orice relaţie dintre o soră şi străjerul ei, mai ales pentru o Verde, însă ea nici nu îşi închipuia ce se întâmpla

între Merise şi băieţii ei.

Însă atenţia ei era concentrată asupra unui alt băiat. Nynaeve se legăna, gemând extaziată datorită cantităţii incredibile de *saidar* care o inunda, însă Rand stătea înmărmurit ca o piatră. Broboane de sudoare i se rostogoleau pe faţă. Ochii îi erau ficşi, ca nişte safire lustruite. Oare era conştient de ceea ce se petrecea în jurul lui?

Rândunica se întoarse pe lanţul pe care îl ţinea în mână.

— Acolo, zise ea, arătând cu degetul spre ruinele oraşului Shadar Logoth.

Rand nu o mai vedea pe Nynaeve. Nu mai vedea nimic, nu mai simţea nimic, înota în valuri de flăcări, care se strecurau printre munţi de gheaţă care se prăbuşeau. Mana plutea ca o maree, încercând să îl ia cu ea. Dacă ar fi pierdut controlul doar o clipă, i-ar fi luat toată fiinţa şi ar fi mânat-o pe canal. La fel de rău, sau poate mai rău, în ciuda valului de spurcăciune care năvălea prin acea floare ciudată, mana care păta jumătate masculină a Izvorului nu părea mai puţină. Era ca şi când uleiul ar fi plutit la suprafaţa apei într-un strat atât de subţire, încât nu îl puteai observa decât atunci când îl atingeai. Cu toate acestea, vastitatea jumătăţii masculine părea acoperită de un ocean. Trebuia să reziste. Trebuia. Dar pentru câtă vreme? Câtă vreme va putea rezista?

Dacă ar putea desface ceea ce al' Thor făcuse izvorului brusc şi rapid, gândi Demandred când păşi prin poarta lui în Shadar Logoth, atunci l-ar putea ucide pe bărbat sau, cel puţin, să îl împiedice să conducă. Îşi dăduse seama care era planul lui al' Thor de îndată ce realiză unde se afla cheia de acces. Era un plan genial şi nu îl deranja să recunoască acest lucru, oricât de nebunesc şi de periculos se anunţa. Şi Lews Therin fusese întotdeauna un planificator genial, deşi nu cum îl lăuda lumea. Nici pe-aproape la fel de genial cum era Demandred. Însă o singură privire spre drumul distrus îl făcu să se răzgândească şi să nu facă nicio schimbare. Lângă el se înălţa o jumătate de dom spălăcit, al cărui vârf distrus se înălţa la şaizeci de metri sau mai mult deasupra străzii, iar deasupra lui, cerul era luminat de lumina dimineţii. Pornind de la capătul ruinei de pe stradă, totul era cufundat în întuneric, de parcă s-ar fi lăsat deja înserarea. Oraşul... vibra. Simţea asta prin cizme.

În pădure izbucni focul. Explozii uriaşe de *saidin* care azvârleau copacii în aer

formând vârtejuri de flăcări veneau rotindu-se spre el, însă ţesea deja o poartă. Sărind prin ea, o lăsă să se stingă în urma sa şi fugi printre copacii cu liane cât putu de tare, trecând prin peticele de zăpadă, împiedicându-se de pietrele ascunse sub mulci, dar fără să încetinească niciodată. Pânza fusese inversată, din prudenţă, dar la fel fusese şi prima, iar el fusese oştean. Continuând să fugă, auzi exploziile la care se aştepta şi ştia că acestea năvăleau spre locul unde el deschisese poarta la fel de sigur cum acestea năvăliseră spre el când se aflase printre ruine, însă acum se aflau suficient de departe de el ca să prezinte un pericol. Fără să încetinească, o luă în direcţia în care se afla cheia de acces. Cu cantitatea de *saidin* care curgea prin ea, aceasta ar fi putut fi o săgeată de foc pe cer, pentru a arăta locul în care se afla al' Thor.

Aşadar, dacă cineva din această vârstă blestemată nu descoperise încă o altă abilitate necunoscută, al' Thor trebuie să fi pus mâna pe un dispozitiv, un *ter'angreal* care putea detecta un bărbat care conducea. Din ce ştia despre ceea ce înţelegeau oamenii de prin „Frângerea" acum, după ce el însuşi fusese întemniţat în Shayol Ghul, orice femeie care ştia cum să făurească un *ter'angreal* ar fi încercat să creeze unul care să facă acest lucru. În luptă, cealaltă tabără născocea întotdeauna ceva la care nu te aşteptai şi împotriva căruia trebuia să lupţi. El fusese întotdeauna priceput în luptă. Mai întâi, trebuia să ajungă mai aproape.

Dintr-odată, zări oameni printre copaci, chiar în faţa lui, şi se ascunse după un trunchi de copac cenuşiu. Un bărbat bătrân şi chel, cu câteva fire răzleţe de fire albe, mergea şchiopătând între două femei. Una din ele avea o frumuseţe sălbatică, iar cealaltă era splendidă. Ce făceau aici, în pădure? Cine erau? Prieteni ai lui al' Thor sau doar nişte simpli oameni care se aflau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit? Ezită să îi ucidă, indiferent cine or fi fost. Orice folosire a Puterii l-ar fi avertizat pe al' Thor. Va trebui să aştepte până când aceştia se vor îndepărta. Bătrânul îşi întorcea capul de parcă ar fi căutat ceva printre copaci, însă Demandred se îndoia că un individ atât de ramolit ar fi putut vedea până departe.

Bătrânul se opri brusc şi îşi întinse mâna în direcţia lui Demandred, iar acesta se trezi că parează cu frenezie o pânză de *saidin* care îi lovea scutul mult mai tare decât ar fi trebuit, la fel de tare cum ar fi făcut-o împletitura lui. Bătrânul acela olog era asha'man! Cel puţin una din acele femei trebuie să fi fost ceea ce

însemna în vremurile alea aes sedai, unită cu individul printr-un inel.

El încercă să atace la rândul lui şi să îi nimicească, însă bătrânul azvârlea neîncetat pânză după pânză în direcţia lui. Nu avu încotro decât să le pareze. Acelea care nimereau copacii îi mistuiau în flăcări sau fărâmiţau trunchiurile în mii de aşchii. El era general, un mare general, însă aceştia nu luptau cot la cot cu oamenii aflaţi sub comanda lor! Rânjind, începu să se retragă printre copacii cuprinşi de flăcări care trosneau şi exploziile puternice. Se îndepărta de cheie. Mai devreme sau mai târziu, bătrânul va obosi, iar atunci el va avea grijă să îl ucidă pe al' Thor. Dacă unul dintre ceilalţi nu ajungea primul acolo. Nădăjduia din toată inima să n-o facă.

Cu poalele ridicate până la genunchi şi blestemând, Cyndane se îndepărtă în fugă de cea de-a treia poartă deschisă de îndată ce trecu prin ea. Auzea exploziile năvălind spre acel loc, dar, de astă dată, îşi dădu seama de ce acestea veneau direct spre ea. Continua să fugă, împiedicându-se de lianele ascunse sub zăpadă şi lovindu-se de trunchiurile copacilor. Ura pădurile! Măcar câţiva dintre ceilalţi se aflau acolo – văzuse acele fântâni de foc năvălind şi în altă direcţie decât locul unde se afla ea; simţea cum *saidarul* era împletit în mai multe locuri, împletit cu mânie, însă se ruga Marelui Senior să ajungă prima la Lews Therin. Îşi dădu seama că voia să îl vadă murind, iar pentru asta trebuia să se apropie şi mai mult.

Ghemuindu-se după un buştean căzut, Osan'gar gâfâia, fiind ostenit de atâta alergat. După atâtea luni în care se dăduse drept Corlan Dashiva, tot nu ajunsese să îi placă această activitate. Exploziile care mai că îl omorâseră încetară, apoi izbucniră din nou undeva, în depărtare. Îşi ridică cu precauţie capul ca să privească peste buştean. Nu că ar fi crezut că o bucată din lemn i-ar fi oferit cine ştie ce pavăză. Nu fusese niciodată oştean adevărat. Abilităţile lui, mintea lui sclipitoare îl ajutaseră altfel. Trolocii erau creaţia lui şi, astfel, *myrddraalul* care se născuse din ei, precum şi multe alte creaturi care cutreieraseră lumea şi îi făcuseră numele cunoscut. Cheia de acces strălucea de *saidin,* însă el simţea cantităţi mai puţine care erau ţesute şi în alte direcţii.

Se aşteptase ca alţi numiţi să ajungă aici înaintea lui. Nădăjduise că ei îşi vor fi terminat treaba înainte de venirea lui, însă era limpede că nu se întâmplase acest lucru. Era limpede că al' Thor îi adusese cu el pe acei asha'mani, iar după cantitatea de *saidin* care fusese folosită în exploziile care îl avuseseră drept ţintă,

sabia *Callandor* era întreagă. Şi, poate, câteva dintre însoţitoarele lui îmblânzite, aşa-zisele aes sedai.

Ghemuindu-se la loc, îşi muşcă buza. Pădurea aceea era un loc foarte periculos, mai periculos decât se aşteptase, deloc potrivit pentru un geniu. Însă adevărul rămânea acelaşi, Moridin îl îngrozea. Bărbatul îl îngrozise mereu, încă de la bun început. Era înnebunit de putere înainte să fie întemniţaţi în Puţ, iar de când fuseseră eliberaţi, acesta părea să creadă că *el* era Marele Senior. Moridin va afla cumva dacă o lua la fugă şi îl va ucide. Mai rău, dacă al' Thor reuşea, Marele Senior ar putea hotărî să îi ucidă pe amândoi, dar şi pe Osan'gar. Lui nu îi păsa dacă aceştia mureau, ci dacă i se întâmpla lui. Foarte mult.

Deşi nu se pricepea să îşi dea seama ce oră era uitându-se la soare, era limpede că lipsea puţin până la prânz. Ridicându-se de jos, încercă să îşi înlăture noroiul de pe haine, apoi renunţă dezgustat şi începu să se pitească pe după copaci pe furiş. Aşa îşi imagina el. Se furişa înspre locul unde se afla cheia. Poate că unul dintre ceilalţi îi va veni de hac bărbatului, înainte ca el să se apropie de cheie, iar dacă nu, poate va avea ocazia să devină erou. Cu mare grijă, desigur.

Verín se încruntă când văzu silueta care îşi croia drum printre copacii din stânga ei. Nu găsea nicio altă denumire pentru o femeie care se plimba prin pădure purtând podoabe şi o rochie care îşi schimba culoarea, de la negru până la alb, şi care, uneori, devenea chiar străvezie! Femeia nu se grăbea, dar se îndrepta spre dealul pe care se afla Rand. Iar dacă pe Verín nu o înşela vederea, femeia era una dintre rătăciţi.

— Ai de gând doar să te zgâieşti la ea? şopti furioasă Shalon.

Se mâniase pentru că nu ea fusese cea care contopise firele, de parcă forţa unei sălbatice ar fi contat pentru o aes sedai, iar ceasurile petrecute cutreierând prin pădure nu îi schimbaseră starea de spirit.

— Trebuie să facem *ceva,* zise cu blândeţe Kumira, iar Verín încuviinţă din cap.

— Tocmai mă gândeam la ce anume.

Un scut, hotărî ea. Un rătăcit captiv putea fi de mare folos.

Folosind toată forţa cercului, ea ţesu scutul şi privi îngrozită cum acesta ricoşă.

Femeia îmbrăţişa deja *saidarul* şi, cu toate că nu era învăluită de nicio strălucire, era extrem de puternică!

Apoi ea nu mai avu timp să gândească, deoarece femeia cu părul auriu se roti pe călcâie şi începu să conducă. Verín nu putea vedea firele, însă ştia când para un atac asupra vieţii sale. Ajunsese prea departe ca să moară aici.

★

Eben îşi înfăşură mantia strâns pe lângă corp, dorindu-şi să se fi priceput mai bine la a ignora frigul. Putea ignora frigul, dar nu şi vântul care se iscase de când soarele ajunsese la zenit. Cele trei surori legate de el îşi lăsau mantiile să fâlfâie în bătaia vântului în timp ce încercau să privească în toate direcţiile. Daigian conducea cercul – din cauza lui, gândi el –, însă ea trăgea cu atâta blândeţe, încât el abia dacă simţea un fir de *saidin* trecând prin el. Ea nu voia să îl înfrunte decât atunci când va fi nevoită. El îi puse la loc gluga pe cap, iar ea îi zâmbi din umbra acesteia. Legătura transporta afecţiunea şi grija ei faţă de el. Asta era bănuiala lui. Credea că va ajunge să o iubească pe această aes sedai măruntă cu timpul.

Torentul de *saidin* care se afla undeva departe, în spatele lui, avea tendinţa să îl facă să uite de alte conduceri, deşi îi simţea şi pe alţii ţesând Puterea. Bătălia se dădea altundeva, iar până în acel moment, toţi patru nu făcuseră nimic decât să se plimbe. Adevărul fie spus, el nu era prea deranjat de asta. Fusese la Fântânile din Dumai şi luptase împotriva seanchanilor şi descoperise că bătăliile erau mai amuzante în cărţi decât pe câmpul de luptă. Ceea ce îl supăra cu adevărat era faptul că nu primise controlul asupra cercului. Nici Jahar nu îl primise, însă credea că Merise se amuza punându-l pe Jahar să menţină în echilibru un fursec pe nas. Însă Damer primise controlul cercului doar pentru că bărbatul era cu câţiva ani mai în vârstă – ei bine, mai mult decât câţiva; era mai în vârstă decât Eben. Nu exista niciun motiv pentru care Cadsuane să îl privească de parcă ar fi...

— Mă puteţi ajuta? Cred că m-am rătăcit şi mi-am pierdut şi calul.

Femeia care ieşi de după un copac în faţa lor nici măcar nu avea mantie, în schimb, purta o rochie din mătase verde-închis, cu un decolteu atât de adânc, încât jumătate din pieptul voluptuos îi era expus. Părul bogat şi negru îi încadra chipul frumos, iar ochii verzi străluciră când zâmbi.

— E un loc ciudat pentru o plimbare călare, zise Beldeine, bănuitoare.

Frumuşica Soră Verde nu fusese încântată atunci când Cadsuane îi îngăduise lui Daigian să preia frâiele şi se folosise de orice ocazie ca să îşi exprime părerea cu privire la deciziile luate de Daigian.

— N-aveam de gând să ajung atât de departe, zise femeia, apropiindu-se. Văd că sunteţi toate aes sedai, însoţite de un... grăjdar? Ştiţi cumva ce-i cu zarva asta?

Brusc, Eben simţi cum păleşte la faţă. Ceea ce simţea era imposibil! Femeia cu ochii verzi se încruntă mirată, iar el făcu singurul lucru pe care putea să îl facă.

— Ţine *saidinul!* strigă el şi se năpusti asupra ei, simţind în tot acest timp cum Daigian îmbrăţişa cu sete Puterea.

Cyndane încetini pasul la vederea femeii care stătea printre copaci la o sută de paşi în faţa ei. Era o femeie înaltă, cu părul auriu, care o privea cum se apropia. Impresiile altor bătălii care erau duse cu ajutorul Puterii în alte locuri o făceau să fie precaută, dar, în acelaşi timp, îi dădea speranţă. Deşi femeia purta veşminte simple din lână, era împopoţonată cu podoabe, un lucru nepotrivit, de parcă ar fi fost vreo mare doamnă. Cu *saidarul* în ea, Cyndane putea vedea micile încreţituri de la colţurile ochilor femeii, însemna că nu era una dintre acelea care îşi ziceau „Aes Sedai". Dar cine era? Şi de ce stătea nemişcată acolo de parcă îi aţinea calea Cyndanei? Nu prea avea importanţă. Dacă ar fi condus Puterea în acel moment, s-ar fi dat de gol, însă avea timp să o facă. Cheia strălucea în continuare ca un far al Puterii. Lews Therin era încă în viaţă. Indiferent cât de fioroşi erau ochii femeii, un cuţit i-ar fi făcut felul, dacă avea de gând să-i aţină calea. Iar dacă aceasta se dovedea a fi o sălbatică, Cyndane îi pregăti un mic cadou, o pânză inversată pe care femeia nu avea să o vadă decât atunci când avea să fie prea târziu.

Brusc, lumina *saidarului* o învălui pe femeie, însă mingea de foc pregătită deja ţâşni din mâna Cadsuanei. Nădăjduia ca aceasta să fie suficient de mică încât să nu fie observată, însă să fie de ajuns ca să sfredelească o gaură prin această femeie care...

Când mingea de foc ajunse în dreptul femeii, suficient de aproape încât să îi pârlească veşmintele, pânza de Foc se destrămă. Femeia nu făcu nimic, iar pânza se destrămă, pur şi simplu! Cyndane nu auzise niciodată să fi existat vreun *ter'angreal* care să destrame o pânză, însă asta trebuia să fie cauza.

Apoi femeia o atacă la rândul ei, iar Cyndane avu parte de un al doilea şoc. Era mai puternică decât fusese Cyndane înainte ca Aelfinnii şi Eelfinnii să o înhaţe! Nu era cu putinţă; nicio femeie *nu putea* fi mai puternică. Trebuie să fi avut şi ea un *angreal.* Starea de şoc dură doar atât cât îi luă ei să reteze firele femeii. Nu ştia cum să le inverseze. Poate acesta va fi un avantaj suficient de mare. Îl *va* vedea pe Lews Therin murind! Femeia mai înaltă se clătină atunci când firele ei tăiate o plesniră, însă chiar în momentul în care îşi regăsi echilibrul, începu să conducă din nou. Rânjind, Cyndane ripostă, iar pământul se cutremură sub picioarele ei. Îl *va* vedea murind! îl *va* vedea!

Coama dealului nu era foarte aproape de cheia de acces, dar, chiar şi aşa, aceasta strălucea atât de tare în mâna lui Moghedien. Ea tânjea fie doar şi după o sorbitură din valul uriaş de *saidar.* Să ţină în ea atât de mult *saidar,* a mia parte din acea imensitate, ar fi însemnat extaz. Tânjea după asta, însă nu avea de gând să meargă mai departe de locul acela împădurit. Doar ameninţarea că mâinile lui Moridin îi vor mângâia *cour'souvra* o făcuse să călătorească aici. Întârziase, rugându-se ca totul să ia sfârşit înainte să fie obligată s-o facă. Acţionase întotdeauna în taină, însă se văzuse nevoită să fugă din calea unui atac de îndată ce sosise, iar în locuri răzleţe din pădurea care se întindea dinaintea ochilor ei, fulgere şi focuri ţesute din *saidar* şi altele care trebuie să fi fost din *saidin* străluceau şi pâlpâiau sub soarele amiezii. Fumul negru se ridica din pâlcurile de copaci care ardeau şi explozii puternice bubuiau în aer.

Pe ea nu o interesa cine se lupta, cine trăia şi cine murea, deşi ar fi fost încântată dacă Cyndane sau Graendal ar fi pierit. Sau amândouă. Moghedien nu s-ar fi zvârcolit în toiul unei bătălii. Şi, ca şi când asta n-ar fi fost suficient de rău, mai era ceea ce se afla dincolo de cheia strălucitoare, acea cupolă uriaşă şi turtită de întuneric din pădure, de parcă noaptea s-ar fi transformat în piatră. Tresări când suprafaţa neagră se undui, iar cupola se umflă, înălţându-se vizibil. Ar fi fost o nebunie să se apropie de ea, indiferent ce-o fi fost. Moridin n-avea cum să afle ce făcea sau nu făcea ea aici.

Retrăgându-se în partea din spate a coamei dealului, departe de cheia strălucitoare şi de acea cupolă ciudată, se aşeză ca să facă ceea ce făcuse întotdeauna. Să privească din umbră şi să supravieţuiască.

În capul lui, Rand ţipa. Era convins că ţipa, că Lews Therin ţipa, însă nu puteau auzi

nicio voce din cauza vacarmului. Oceanul murdar de mană îl inunda, vuind din cauza vitezei. Valuri puternice de scârnăvie se izbeau de el. Vânturi puternice de mizerie îl plesneau. Singurul motiv pentru care ştia că încă mai ţinea Puterea era mana. *Saidinul* putea fi schimbător, pâlpâitor, pe punctul de a-l ucide. El nu va fi niciodată sigur. Potopul acela putred acoperea totul, iar el se ţinea cu toată forţa ca să nu fie luat odată cu el. Mana se mişca. Doar asta conta în acel moment. Trebuia să reziste!

— Ce-mi poţi spune, Min?

Cadsuane reuşea să se ţină pe picioare în ciuda oboselii. A ţine scutul acela mai toată ziua ar fi obosit pe oricine.

Nu mai existaseră atacuri pe coama dealului de ceva vreme. De fapt, părea că singura conducere activă pe care ea o putea simţi era cea făcută de Nynaeve şi de băiat. Elza descria întruna un cerc pe coama dealului, legată în continuare de Merise şi de Jahar, însă nu avea nimic de făcut în acel moment decât să cerceteze cu privirea dealurile înconjurătoare. Jahar şedea pe un bolovan, iar sabia *Callandor* strălucea slab în îndoitura braţului. Merise şedea pe pământ, lângă el, cu capul pe genunchiul lui. El îi mângâia părul.

— Ei bine, Min? insistă Cadsuane.

Fata îşi ridică mânioasă privirea spre ea din adâncitura făcută în solul întărit, unde Tomas şi Moad o îngrămădiseră alături de Harine. Bărbaţii aveau suficientă minte ca să accepte faptul că nu puteau lua parte în această luptă. Harine stătea bosumflată şi nu o dată bărbaţii fuseseră nevoiţi să o împiedice pe Min să nu meargă la tânărul al' Thor. De fapt, aceştia fuseseră nevoiţi să îi ia cuţitele după ce ea încercase să îi atace cu ele.

— Ştiu că este în viaţă, bombăni fata, şi cred că suferă. Doar că, dacă simt suficient de intens, înseamnă că este într-o stare de agonie. Lasă-mă să mă duc la el.

— N-ai face decât să-l încurci acum.

Ignorând geamătul de frustrare al fetei, Cadsuane străbătu terenul accidentat spre locul unde şedeau Rand şi Nynaeve, însă, pentru o clipă, nu se uită la ei. Chiar şi de la o depărtare de câţiva kilometri, cupola aceea neagră părea uriaşă,

ajungând la o înălţime de trei sute de metri. Şi continua să se umfle. Suprafaţa semăna cu oţelul negru, deşi nu lucea sub soarele amiezii. Ba, mai mult, lumina părea să se estompeze în jurul ei.

Rand şedea în aceeaşi poziţie încă de la început, ca o statuie împietrită şi oarbă, pe al cărei chip se rostogoleau broboane de sudoare. Dacă se afla într-o stare de agonie, aşa cum spusese Min, atunci nu trăda niciun semn. Iar dacă era adevărat, Cadsuane nu ştia ce ar fi putut face, ce ar fi putut îndrăzni să facă. Dacă l-ar fi deranjat în acel moment, ar fi putut exista urmări cumplite. Aruncând o privire spre acea cupolă neagră ca smoala care continua să se umfle, Cadsuane icni. Şi faptul că îi îngăduise să înceapă ar putea avea urmări cumplite.

Scoţând un geamăt, Nynaeve alunecă pe pământ de pe bolovanul pe care şedea. Rochia îi era udă de transpiraţie şi şuviţele de păr îi erau lipite de faţa lucioasă. Clipea cu greu, iar pieptul i se umfla în timp ce inspira cu disperare.

— Nu mai pot, scânci ea. Nu mai rezist.

Cadsuane şovăi, un lucru pe care nu obişnuia să-l facă. Fata nu putea ieşi din cerc până când tânărul alThor nu o elibera, iar dacă aceste Choedan Kal nu vor avea aceleaşi cusururi ca sabia *Callandor,* ea va fi împiedicată să acceseze suficientă Putere care să o distrugă. Doar că ea acţiona ca un canal pentru o cantitate mult mai mare de *saidar* decât ar fi putut mânui întreg Turnul Alb, chiar dacă ar fi folosit toate *angrealele* şi *sa'angrealele* pe care le deţinea. După ce fusese străbătută de acel val ore în şir, epuizarea fizică i-ar fi putut aduce moartea.

Îngenunchind lângă fată, Cadsuane aşeză rândunica pe pământ, lângă ea, îi luă capul fetei în mâini şi reduse cantitatea de *saidar* pe care o trimitea în scut. Abilităţile ei într-ale tămăduirii erau medii, însă putea să alunge o parte din oboseala fetei fără să-şi dea prea multă osteneală. Era totuşi conştientă de scutul slăbit de deasupra lor şi se grăbi să formeze firele.

Urcând în patru labe spre coama dealului, Osan'gar se întinse pe burtă şi zâmbi în timp ce se târa într-o parte ca să se ascundă în spatele unui copac. De acolo, cu *saidinul* în el, putea vedea limpede următoarea coamă de deal şi oamenii de pe ea. Nu erau atât de mulţi pe cât se aşteptase. O femeie descria încet un cerc în jurul coamei, aruncându-şi ochii spre copaci, însă restul stăteau nemişcaţi. Narishma şedea şi ţinea sabia *Callandor* strălucitoare în mâini, iar capul unei

femei se odihnea pe genunchiul lui. Osan'gar mai putea vedea alte două femei, una stând în genunchi în faţa celeilalte, însă erau ascunse de spatele unui bărbat. Nu fu nevoie să-i vadă chipul ca să ştie că bărbatul era al' Thor. Cheia care zăcea pe jos, lângă el, îl identifica. În ochii lui Osan'gar, cheia avea o strălucire intensă. În mintea lui, aceasta copleşea strălucirea soarelui, a o mie de sori. Câte ar fi putut face cu ea! Păcat că trebuia distrusă odată cu al' Thor. Totuşi, putea să pună mâna pe *Callandor* după ce al' Thor avea să moară. Niciunul dintre numiţi nu poseda nici măcar un *angreal.* Până şi Moridin se va teme de el odată ce va ţine în mână sabia aceea de cristal. Nae'blis? Osan'gar va fi numit Nae'blis după ce îl va fi distrus pe al' Thor şi va fi desfăcut tot ceea ce făcuse aici. Râzând pe înfundate, ţesu focul-răului. Cine ar fi crezut că el va deveni eroul zilei?

Păşind încet şi cercetând din priviri dealurile împădurite din jurul lor, Elza se opri brusc când surprinse o mişcare cu coada ochiului. Îşi întoarse capul încet, dar nu mai departe de dealul unde ea zărise sclipirea. Avusese o zi foarte grea. Câtă vreme fusese captivă în corturile aielilor din Cairhien, îşi dădu seama că era foarte important ca Dragonul Renăscut să apuce Ultima Bătălie. Dintr-odată, totul deveni atât de limpede, încât fu şocată că nu îşi dăduse seama de asta mai devreme. În acel moment, totul deveni atât de limpede pentru ea, la fel de limpede ca faţa bărbatului care încerca să se ascundă pe dealul acela în timp ce arunca câte o privire de după trunchiul copacului. În ziua aceea, ea fusese obligată să se lupte cu numiţii. Cu siguranţă că Marele Senior va înţelege dacă ea îl va omorî pe unul dintre ei, însă Corlan Dashiva nu era decât unul dintre asha'mani. Dashiva îşi ridică mâna spre dealul pe care se afla ea, iar Elza trase cât putu de tare de sabia *Callandor,* care se afla în mâinile lui Jahar. Ei i se părea că *saidinul* era potrivit pentru a distruge. O minge uriaşă de foc scânteietor înconjură celălalt deal, flăcări roşii, aurii şi albastre. Când focul dispăru, celălalt deal se transformă într-o suprafaţă netedă, cu cincisprezece metri mai jos decât vechea coamă.

Moghedien nu ştia de ce zăbovise atât de multă vreme. Mai erau vreo două ceasuri de lumină, iar în pădure domnea liniştea. În afara cheii, ea nu simţea ca *saidarul* să fie condus în altă parte. Asta nu însemna că cineva nu folosea cantităţi mici în altă parte, însă nimic pe măsura furiei dezlănţuite mai devreme. Bătălia luase sfârşit, iar ceilalţi numiţi fie erau morţi, fie o luaseră la fugă, înfrânţi. Era categoric o înfrângere din moment ce cheia încă mai strălucea în mintea ei. Era uimitor că Choedan Kal rezistase acestei folosiri continue atâta vreme şi la acea

intensitate.

Stând întinsă pe burtă în locul înalt care îi oferea un avantaj, cu bărbia proptită în mâini, privea cupola uriaşă. „Negru" nu mai părea a fi cuvântul potrivit pentru a o descrie. Acum nu mai exista niciun termen pentru ea, însă, prin comparaţie, negru era o culoare ştearsă. Acum era doar o jumătate de sferă, care se înălţa ca un munte trei kilometri sau mai mult înspre cer. Era înconjurată de un strat gros de umbră, ca şi când ar fi înghiţit ultima rază de lumină din văzduh. Ea nu înţelegea de ce nu îi era teamă. Chestia aceea ar fi putut creşte până când ar fi acoperit întreaga lume sau, poate, ar fi spulberat-o, aşa cum spusese Aran'gar că avea să se întâmple. Însă dacă se întâmpla asta, nu va mai exista niciun loc sigur, nicio umbră unde să se ascundă Păienjeniţa.

Dintr-odată, ceva ţâşni în sus de pe suprafaţa neagră şi netedă, ca o flacără – dacă flăcările erau mai negre decât negrul –, apoi încă una, şi încă una, până când cupola începu să clocotească într-un foc infernal. Bubuitul a zece mii de tunete o făcu să îşi acopere urechile cu mâinile şi să ţipe. Un ţipăt mut acoperit de acel vacarm, apoi cupola se prăbuşi într-o fracţiune de secundă, până când deveni un punct, apoi nimic. Apoi începu să sufle vântul, gonind înspre cupola care dispăruse, târând-o pe pământul pietros, în ciuda încercărilor disperate să se apuce cu mâinile de ceva. O izbi de copaci şi o ridică în aer. Totuşi, ciudat, ea tot nu simţea teamă. Îşi zise că dacă va supravieţui, nu va mai simţi niciodată teamă.

Cadsuane lăsă să cadă pe pământ obiectul care fusese *ter'angreal.* Nu mai putea fi numit statuia unei femei. Chipul acesteia era la fel de senin, însă figurina era ruptă în două şi umflată ca bulele de ceară pe partea care se topise, inclusiv braţul care ţinuse sfera din cristal, care acum zăcea ruptă în bucăţi pe lângă figurina distrusă. Figurina masculină rămăsese intactă; o vârî în desaga ei. Şi *Callandor* se afla în siguranţă. Era mai bine să nu lase nicio tentaţie în aer liber, pe coama dealului. Unde fusese Shadar Logoth, acum nu mai rămăsese decât un spaţiu deschis şi vast în mijlocul pădurii, perfect rotund şi atât de larg încât, chiar dacă soarele apunea la orizont, ea îi putea discerne partea îndepărtată coborând în pământ.

Lan, care îşi mâna calul de război şchiop pe pantă, în sus, aruncă din mâini hăţurile armăsarului său negru atunci când o văzu pe Nynaeve întinsă pe jos şi

acoperită până la bărbie cu mantia ei. Tânărul al' Thor zăcea şi el întins pe jos lângă ea, acoperit cu mantia lui. Min stătea ghemuită lângă el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Îşi ţinea ochii închişi, însă, după zâmbetul discret, ea nu dormea. Lan abia dacă le aruncă o privire în timp ce străbătea în fugă ultima porţiune de drum şi căzu în genunchi, apoi îi ridică cu blândeţe capul Nynaevei. Ea nu se mişcă deloc.

— Sunt doar inconştienţi, îi spuse Cadsuane. Corele zice că e mai bine să îi lăsăm să-şi revină singuri.

Cât timp avea să dureze, Corele nu ştiuse să zică. Nici Damer. Rănile din partea laterală a băiatului erau neschimbate, deşi Damer se aşteptase ca acestea să se schimbe. Era o scenă tulburătoare.

Puţin mai încolo, sus, pe deal, asha'manul chel stătea aplecat deasupra Beldeinei care gemea, mişcându-şi degetele deasupra ei în timp ce ţesea acele fire ciudate ale tămăduirii. Fusese ocupat în ultima oră. Alivia se holba mirată şi îşi mişca braţul care îi fusese rupt şi ars până la os. Sarene păşea clătinându-se, dar asta se datora oboselii. Fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa în pădure, iar în ochii ei se citea încă mirarea datorată acestei experienţe. Albele nu erau obişnuite cu astfel de lucruri.

Nu toată lumea fusese la fel de norocoasă. Verín şi femeia din neamul oamenilor mării şedeau lângă trupul învelit în mantie al Kumirei, mişcându-şi buzele în tăcere în timp ce rosteau o rugăciune pentru sufletul ei, iar Nesune încerca cu stângăcie să o liniştească pe Daigian care plângea şi legăna în braţe trupul neînsufleţit al tânărului Eben. Îl legăna ca pe un prunc. Verzile erau obişnuite cu astfel de lucruri, dar Cadsuanei nu îi plăcea că pierduse doi dintre oamenii ei în schimbul a câtorva rătăciţi răniţi şi a unui renegat mort.

— Este curat, zise din nou Jahar cu blândeţe.

De astă dată, Merise era cea care şedea, iar capul lui se odihnea în poala ei. Ochii ei albaştri erau la fel de aspri ca întotdeauna, însă ea îi mângâia părul cu blândeţe.

— Este curat.

Cadsuane schimbă o privire cu Merise peste capul băiatului. Damer şi Jahar

spuseseră amândoi acelaşi lucru, că mana dispăruse, dar cum puteau fi siguri că nu mai rămăsese o fărâmă? Merise îi îngăduise să se lege cu băiatul, iar Cadsuane nu simţise nimic din ceea ce descrisese cealaltă Verde. Cu toate acestea, cum puteau fi siguri? *Saidin* era atât de străin, încât orice putea fi ascuns în acel haos nebun.

★

— Vreau să plecăm de îndată ce se vor întoarce ceilalţi străjeri, anunţă ea.

Existau prea multe întrebări la care nu avea răspunsuri care să fie pe placul ei, dar acum îl avea pe tânărul al' Thor, şi nu avea de gând să-l scape din mâini.

Se lăsă înserarea. Pe coama dealului, vântul sufla praful peste fragmentele a ceea ce fusese odinioară un *ter'angreal.* La poale, se găsea mormântul oraşului Shadar Logoth, deschis pentru a da speranţă lumii, iar pe îndepărtata insulă Tremalking începu să circule zvonul cum că Vremea Iluziei se apropia de sfârşit.

SFÂRŞITUL CĂRŢII A NOUA DIN

Roata Timpului

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat aes sedai s-a

stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Cazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-şoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul şi moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile oamenilor mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care începe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

Ap**ără**tori ai Stâncii: Formaţiune militară de elită din Tear. Actualul căpitan al Stâncii (comandantul Apărătorilor) este Rodrivar Tihera. Doar tairenii sunt acceptaţi în rândul Apărătorilor, iar ofiţerii sunt, de obicei, de viţă nobilă, deşi provin din Case mai puţin importante sau din ramuri mai puţin însemnate ale Caselor puternice. Apărătorii ocupă fortăreaţa numită „Stânca din Tear", din oraşul Tear, şi au sarcina să apere oraşul şi să patruleze în locul Gărzilor Oraşului sau altele asemenea. Exceptând vremurile de război, îndatoririle lor îi îndepărtează rareori de oraş. Ca şi în cazul altor formaţiuni de elită, ei reprezintă nucleul în jurul căruia se formează o oaste. Uniforma Apărătorilor este alcătuită dintr-o haină neagră cu mâneci căptuşite şi dungi negre şi aurii, cu manşete negre, o platoşă lustruită şi un coif cu boruri şi protecţie cu bare de oţel. Căpitanul Stâncii poartă trei pene scurte şi albe pe coiful său, iar pe manşetele hainei trei împletituri aurii pe o fâşie de material albă. Căpitanii poartă două pene albe şi o singură împletitură aurie pe manşetele albe, locotenenţii, o pană albă şi o singură împletitură neagră pe manşete albe, iar sublocotenenţii, o pană scurtă şi neagră şi manşete albe şi simple. Stegarii au manşete de culoarea aurului la haine, iar soldaţii au manşete prevăzute cu dungi negre şi aurii.

Asha'man: (1) În limba străveche, „Păzitor" sau „Apărător" ar fi apărătorii adevărului şi ai dreptăţii. (2) Nume colectiv care desemnează însă şi rangul bărbaţilor care au mers la Turnul Negru, de lângă Caemlyn, în Andor, pentru a învăţa cum să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă şi, ca o excepţie de la obiceiurile Turnului Alb,

odată ce învaţă să îmbrăţişeze *saidinul,* jumătatea masculină a Puterii, acestora li se cere să îşi îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspăt înrolat, un bărbat devine „soldat"; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, după moda andorană. Când este ridicat la rangul de „consacrat", acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie", pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „asha'man", el are dreptul să poarte o insignă în formă de Dragon, din aur şi email roşu, pe guler, în partea opusă „Sabiei". Cu toate că multe femei, chiar şi soţiile, fug atunci când află că bărbaţii lor pot conduce Puterea, mulţi bărbaţi din Turnul Negru sunt căsătoriţi şi folosesc versiunea legăturii cu străjerul pentru a crea o legătură cu soţiile lor. Aceeaşi legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pentru a le lega şi pe surorile aes sedai luate prizoniere.

Balwer, Sebban: Odinioară secretar al lui Pedron Niall, ca funcţie publică, şi şeful spionilor lui Niall, în taină. A ajutat-o pe Morgase să fugă din Amador, din calea seanchanilor, având motivele lui, iar în prezent este secretar în slujba lui Perrin t' Bashere Aybara şi a lui Faile ni Bashere t' Aybara.

Căpitan-**Lă**ncier: în multe ţări, femeile de viţă nobilă nu îşi conduc personal soldaţii în luptă în circumstanţe normale, în schimb, angajează un soldat de meserie, aproape întotdeauna un om din popor, care le pregăteşte şi îi conduce pe soldaţi. În funcţie de ţară, acest bărbat este denumit „Căpitan-Lăncier", „Căpitanul Sabiei", „Maestrul Cailor" sau „Maestrul Lăncilor". Adeseori, se zvoneşte că între Domniţă şi servitor ar exista o relaţie mai apropiată. Uneori, aceste zvonuri sunt adevărate.

Căpitanul Sabiei: vezi *Căpitan-Lăncier.*

Cei de Sânge: Termen folosit de seanchani pentru a desemna nobilimea. O persoană poate obţine rangul de „Cel de Sânge" sau se poate naşte cu el.

„Cercul de Cro**ş**etat": Sunt conducătoarele Clanului. Din moment ce nicio membră a Clanului nu a cunoscut vreodată ierarhia surorilor aes sedai – cunoştinţele sunt divulgate doar atunci când o aleasă a trecut testul pentru a primi şalul –, acestea nu pun accent pe Putere, ci pe vârstă. Prin urmare, femeia cea mai în vârstă este întotdeauna mai presus decât cele mai tinere. „Cercul de Croşetat" (o denumire aleasă, la fel precum „Clanul", pentru că este neutră) este alcătuit din treisprezece femei ale Clanului, cele mai în vârstă, originare din Ebou

Dar, cea mai în vârstă deţinând titlul de „Fruntaşă”. Conform regulilor, toate trebuie să se retragă atunci când le vine vremea, dar atât timp cât locuiesc în Ebou Dar, ele deţin autoritatea supremă asupra Clanului, stârnind chiar şi invidia Supremei Înscăunate Amyrlin. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Cha Faile: (1) În limba străveche, „Gheara Şoimului”. (2) Denumire adoptată de tinerii cairhieni şi taireni, adepţi ai *ji'e'tohului,* care i-au jurat supunere oarbă lui Faile ni Bashere t' Aybara. În taină, aceştia sunt iscoadele şi spionii ei personali.

Clanul: Chiar din timpul Războaielor Troloce, cu mai bine de două mii de ani în urmă (aproximativ 1000-1350 FL), Turnul Alb şi-a urmat principiile, alungându-le pe femeile care nu se ridicau la nivelul aşteptărilor. Un grup alcătuit din aceste femei, temându-se să revină acasă în mijlocul războiului, a fugit în Barashta (lângă Ebou Darul din zilele noastre), cât mai departe cu putinţă. Spunându-şi „Clanul” şi „Femei ale Clanului”, acestea au continuat să se ascundă şi să ofere adăpost celorlalte femei care erau alungate. În timp, abordând femei cărora li se spusese să părăsească Turnul Alb, ele au intrat în legătură şi cu fugare, iar Clanul a început să le accepte şi pe acestea. Acestea aveau grijă ca noile fete recrutate să nu afle nimic despre Clan până când nu erau convinse că surorile aes sedai nu vor veni să le captureze. La urma urmei, toată lumea ştia că fugarele erau prinse întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, iar membrele Clanului ştiau că, dacă nu rămâneau ascunse, vor fi aspru pedepsite şi ele.

Deşi era ceva necunoscut Clanului, surorile aes sedai din Turn ştiuseră de existenţa lor aproape de la început, dar fiind sub pesiunea războiului, nu aveau timp să se ocupe de ele. La sfârşitul războaielor, Turnul şi-a dat seama că poate ar fi spre avantajul său să nu elimine Clanul. Înainte de aceasta, mai toate fugarele reuşiseră să scape, indiferent de propaganda Turnului, însă odată ce Clanul a început să le ajute, Turnul a ştiut exact încotro se îndreptau fugarele şi a revendicat nouă din zece. Având în vedere că femeile Clanului ieşeau şi intrau în Barashta (şi ulterior în Ebou Dar), încercând să păstreze secretul asupra existenţei şi numărului lor, şi fără a sta mai mult de zece ani în acelaşi loc, ca nu cumva cineva să observe că nu îmbătrâneau într-un ritm normal, Turnul credea că erau puţine la număr şi că voiau, cu siguranţă, să rămână ascunse. Pentru a folosi Clanul ca pe o capcană pentru fugare, Turnul a hotărât să îl lase în pace, spre deosebire de orice alt grup din istorie, şi să păstreze secretă existenţa Clanului, aceasta fiind cunoscută doar de surorile aes sedai cu drept deplin.

Clanul nu are legi, ci mai degrabă reguli care se bazează, pe de o parte, pe regulile pentru novicele şi alesele din Turnul Alb şi, pe de altă parte, pe nevoia de a păstra taina. După cum este de aşteptat, având în vedere originea Clanului, regulile acestuia sunt foarte stricte pentru toate membrele lui.

Legăturile deschise din ultima vreme dintre aes sedai şi femeile Clanului, cunoscute doar de câteva surori, au produs mai multe surprize, descoperindu-se, de exemplu, că există de două ori mai multe femei ale Clanului decât aes sedai şi că unele sunt mai în vârstă cu mai bine de o sută de ani decât orice aes sedai care trăieşte de dinainte de Războaiele Troloce. Efectul acestor descoperiri, atât asupra surorilor aes sedai, cât şi a femeilor Clanului, rămâne doar o simplă speculaţie. Vezi, de asemenea, *Surorile Tăcerii; „Cercul de Croşetat”.*

Companioni: Formaţiune militară de elită din Illian, aflată, în prezent, sub comanda prim-căpitanului Demetre Marcolin. Companionii sunt garda de corp a Regelui din Illian şi apără punctele-cheie de pe teritoriul ţării. Conform tradiţiei, companionii erau folosiţi în luptă pentru a ataca astfel cele mai puternice posturi ale inamicului, pentru a-i exploata punctele slabe şi, dacă era nevoie, pentru a acoperi retragerea Regelui. Spre deosebire de alte astfel de formaţiuni de elită, străinii (cu excepţia tairenilor, altaranilor şi a murandianilor) nu sunt doar bine-veniţi, ci şi ridicaţi la cel mai înalt rang, la fel ca oamenii din popor. Uniforma companionilor este alcătuită dintr-o haină verde, o platoşă pe care sunt imprimate cele Nouă Albine din Illian şi un coif conic, cu protecţie din bare din oţel. Prim-căpitanul poartă pe manşetele hainei patru inele împletite din aur şi trei pene subţiri şi aurii pe coif. Căpitanul secund poartă trei inele împletite de aur pe fiecare manşetă şi trei pene aurii cu vârfurile verzi pe coif. Locotenenţii poartă două inele galbene pe manşete şi două pene subţiri şi verzi. Stegarii au două inele galbene, rupte, pe manşete şi o singură pană galbenă, iar soldaţii, un singur inel galben, rupt.

Consolidare: Când oştirile trimise de Artur Aripă-de-şoim, sub comanda fiului său, Luthair, au ajuns în seanchan, au descoperit mai multe naţiuni ce se aflau adesea în război unele cu celelalte şi care erau conduse adesea de aes sedai. Fără a fi vorba de un echivalent al Turnului Alb, surorile aes sedai acţionau fiecare pe cont propriu pentru a se impune, folosind Puterea. Organizate în grupuri mici, unelteau mereu una împotriva celeilalte. În mare parte, aceste uneltiri neîncetate spre avantajul personal şi războaiele ce au rezultat le-au îngăduit

oştirilor de la răsărit de Oceanul Aryth să înceapă cucerirea unui continent întreg şi descendenţilor acestora să o ducă la bun sfârşit. Această cucerire, în timpul căreia descendenţii oştirilor originale au devenit seanchani, a durat mai bine de nouă sute de ani şi a fost numită „Consolidare".

Corenne: În limba străveche, „Reîntoarcerea". Nume dat de seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii, cât şi sutelor de mii de soldaţi, artizani şi alţii asemenea care se aflau pe punţile acestor corăbii, ce vor veni în urma Strămoşilor pentru a revendica pământurile furate de la descendenţii lui Artur Aripă-de-şoim. Vezi, de asemenea, *Strămoşi.*

cour'souvra: În traducere din limba străveche înseamnă „capcana sufletului" şi este un dispozitiv folosit pentru a prinde sufletul unei persoane care poate conduce Puterea Unică. *Cour'souvra* este construită din cristal şi sârmă şi se poate activa doar în Shayol Ghul, folosind sângele şi saliva celui care conduce, datorită maleabilităţii realităţii de acolo. Folosind *cour'souvra*, sufletul victimei, sau cel puţin esenţa acestuia, este prins. Victima îşi poate simţi sufletul prins în *cour'souvra* şi poate şti când cineva îl atinge. Deţinătorul capcanei deţine controlul total asupra persoanei prinse. Dacă *cour'souvra* va fi zdrobită, acea persoană va deveni o marionetă fără minte, supusă voinţei deţinătorului. Conducerea Puterii Unice în prezenţa *cour'souvra* este foarte dureroasă, iar durerea este cu atât mai intensă cu cât cel care conduce este mai apropiat de capcană. Nu se ştie dacă *cour'souvra* este un tip de *ter'angreal* sau nu. Cu toate acestea, *cour'souvra* pare a fi mai apropiată de Adevărata Putere decât de Puterea Unică.

da'covale: (1) În limba străveche, „cel care este deţinut" sau „persoană care este proprietate". (2) În neamul seanchan, acest termen este folosit adesea, împreună cu proprietatea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă şi neobişnuită în neamul seanchan, unde sclavii pot să ajungă în poziţii de putere sau de autoritate, inclusiv peste cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *so'jhin.*

der'morat: (1) În limba străveche, „maestru dresor". (2) În neamul seanchan, sufixul este folosit pentru a indica un senior sau un dresor foarte priceput de creaturi exotice, unul care îi pregăteşte pe alţii, cum ar fi *der'morat raken. Der'morat* poate avea un statul social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der'sul'dam.* Acesta îi desemnează pe cei care le pregătesc pe *sul'dame* şi care se numără printre ofiţerii militari de rang înalt. Vezi, de asemenea, *morat.*

Fain, Padan: Odinioară Iscoadă a Celui Întunecat, în prezent mai rău decât o Iscoadă a Celui Întunecat şi duşman atât al rătăciţilor, cât şi al lui Rand al' Thor, pe care îl urăşte din tot sufletul. Ultima oară când a fost văzut, a folosit numele de Jeraal Mordeth şi l-a sfătuit pe Seniorul Toram Riatin în lupta lui împotriva Dragonului Renăscut din Cairhien.

Fiicele Tăcerii: De-a lungul istoriei Turnului Alb (de peste trei mii de ani), numeroase femei care au fost alungate nu au vrut să-şi accepte soarta şi au încercat să se strângă laolaltă. Astfel de grupuri – majoritatea – au fost distruse de către Turnul Alb de îndată ce au fost descoperite şi aspru pedepsite în public, fiind astfel date drept exemplu. Ultimul grup a fost botezat „Fiicele Tăcerii" (794-798 NE). Grupul era alcătuit din două Alese alungate de la Turn şi douăzeci şi trei de femei pe care le racolaseră şi le pregătiseră. Toate au fost duse înapoi în Tar Valon şi pedepsite, iar cele douăzeci şi trei au fost înscrise în cartea novicelor. Doar una dintre ele a reuşit să obţină şalul. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Femeie înţeleaptă: Denumire onorifică folosită în Ebou Dar pentru femeile cunoscute pentru abilităţile lor incredibile de a tămădui aproape orice rană. Conform tradiţiei, o femeie înţeleaptă se distinge după cingătoarea roşie. Cu toate că unii au observat că multe, dacă nu majoritatea femeilor înţelepte Ebou Dar nu se trăgeau din Altara, darămite din Ebou Dar, ceea ce nu se ştia decât de curând, şi doar de către puţini oameni, era faptul că toate femeile înţelepte sunt femei ale Clanului şi folosesc diferite versiuni ale tămăduirii, oferind ierburi şi comprese doar ca acoperire. Odată cu fuga Clanului din Ebou Dar, după ce seanchanii puseseră stăpânire pe oraş, aici nu a mai rămas nicio femeie înţeleaptă. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Gărzile Morţii: Formaţiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât şi ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morţii sunt toţi *da'covale,* născuţi în sclavie şi aleşi de tineri pentru a sluji Imperiului, a cărui proprietate sunt. Loiali până la fanatism şi extrem de mândri, ei lasă la vedere adesea corbii tatuaţi pe umeri, însemnul pentru *da'covale* aparţinând împărătesei. Coifurile şi armurile lor sunt lăcuite cu verde-închis şi roşu-sângeriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, suliţele şi săbiile fiind prevăzute cu ciucuri negri. Vezi, de asemenea, *da'covale.*

Hailene: În limba străveche, „Strămoşi" sau „Cei care au venit înainte". Termen

folosit de seanchani pentru forţa expediţionară uriaşă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-şoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene şi-a depăşit cu mult scopurile iniţiale.

Hanlon, Daved: Iscoadă a Celui Întunecat, odinioară comandant al Leilor Albi, aflaţi în slujba rătăcitului Rahvin cât timp acesta a stăpânit oraşul Caemlyn, folosind numele de Seniorul Gaebril. Din Caemlyn, Hanlon i-a dus pe Leii Albi în Cairhien cu porunca de a continua rebeliunea împotriva Dragonului Renăscut. Leii Albi au fost nimiciţi de „o bulă malefică", iar Hanlon a primit poruncă să se întoarcă în Caemlyn pentru scopuri necunoscute încă.

Ierarhia oamenilor mării: Atha'an Miere sau oamenii mării sunt conduşi de stăpâna corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Ea este ajutată de călăuza vânturilor aparţinând stăpânei corăbiilor şi de către Maestrul spadasin. Aceasta este urmată în ierarhie de clanul stăpânelor valurilor, fiecare ajutată de o călăuză a vânturilor şi de către un Maestru spadasin. Acestea sunt urmate de stăpânele velelor (căpitani de corăbii) din clanul ei, fiecare ajutată de către o călăuză a vânturilor şi de către un încărcător de mărfuri. Călăuza vânturilor aparţinând stăpânei corăbiilor deţine autoritatea peste toate călăuzele vânturilor din clanul stăpânelor valurilor, care, la rândul lor, deţin autoritatea peste toate călăuzele vânturilor din clanul ei. De asemenea, Maestrul spadasin deţine autoritatea peste toţi Maeştrii săbiilor, iar aceştia, la rândul lor, peste încărcătorii de mărfuri din clanurile lor. În neamul oamenilor mării, rangul nu se moşteneşte. Stăpâna corăbiilor este aleasă pe viaţă de către „Primele Douăsprezece" din neamul Atha'an Miere, cele mai în vârstă douăsprezece stăpâne ale valurilor din clan. Stăpâna valurilor dintr-un clan este aleasă de stăpânele velelor cele mai în vârstă din clanul ei, numite simplu „Primele Douăsprezece", termen folosit, de asemenea, pentru a desemna cele mai în vârstă stăpâne ale velelor prezente pretutindeni. Aceasta poate fi demisă tot printr-un vot al Primelor Douăsprezece. De fapt, oricare dintre ele, în afară de stăpâna corăbiilor, poate fi retrogradată până la poziţia de matelot dacă este acuzată de abuz, laşitate sau orice altă ilegalitate. Totodată, dacă o stăpână a valurilor sau stăpâna corăbiilor moare, atunci călăuza vânturilor ei trebuie să slujească, de nevoie, o femeie de rang inferior, retrogradând ea însăşi în rang. Călăuza vânturilor aparţinând stăpânei corăbiilor deţine autoritatea peste toate călăuzele vânturilor, iar călăuza vânturilor aparţinând unei stăpâne a valurilor deţine autoritatea peste toate

călăuzele vânturilor din clanul acesteia. De asemenea, Maestrul spadasin deţine autoritatea peste toţi Maeştrii săbiilor şi încărcătorii de mărfuri, iar un Maestru al săbiilor, peste încărcătorul de mărfuri din clanul său.

Ishara: Prima Regină din Andor (aproximativ AL 994-1020). La moartea lui Artur Aripă-de-şoim, Ishara şi-a convins soţul, unul dintre cei mai importanţi generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului şi să o însoţească în Caemlyn cu cât mai mulţi oşteni din armată. Dacă alţii au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-şoim şi au eşuat, Ishara a cucerit o mică parte din acesta. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este descendentă a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Leului depinde atât de descendenţii ei direcţi, cât şi de numărul de legături ce duc la ea.

Legiunea Dragonului: O formaţiune militară numeroasă, constând doar din pedestraşi, ce i-a jurat credinţă Dragonului Renăscut şi care este pregătită de Davram Bashere respectând regulile impuse de el şi de Mat Cauthon, reguli ce au la bază folosirea picioarelor. Deşi mulţi bărbaţi se oferă voluntari, aproape toţi legionarii sunt aleşi de recrutorii din Turnul Negru, care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbaţii ce doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi abia după ce îi trec prin porţi, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei ce pot fi învăţaţi să conducă Puterea. Cei care rămâneau avea să fie în taberele de pregătire ale lui Bashere.

Maestrul Cailor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

Maestrul Lăncilor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

marath'damane: În limba străveche, „cele care trebuie să poarte lesă" şi, de asemenea, „cineva care trebuie să poarte lesă". Termen folosit de seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea şi care nu poartă zgarda de *damane.*

Mera'din: În limba străveche, „Cei fără fraţi". Denumire adoptată, la nivel social, de acei aieli care şi-au abandonat clanul şi septul şi s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al' Thor drept *Car'a'carn,* sau pentru că au refuzat să accepte revelaţiile lui referitoare la istoria şi originile neamului Aiel. Părăsirea clanului sau a septului este considerată o blasfemie de către aieli, prin urmare, grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi primească şi astfel aceştia au înfiinţat această gintă denumită „Cei fără fraţi".

morat: în Limba Străveche, „dresor”, în neamul seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează animale exotice, cum ar fi *morat'raken,* un dresor de *raken,* denumit în termeni uzuali „zburător”. Vezi, de asemenea, *der'morat.*

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelaţie şi a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renaşterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! – nu este mai important decât să-l recunoască pe Dragonul Renăscut ca Lumină întrupată şi să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El şi adepţii lui sunt în stare să întrebuinţeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alţii să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luându-şi numele de „Profetul”, a adus haosul în Ghealdan şi în Amadicia, pe care le controlează în mare parte.

Pumn al Cerului: Infanterie seanchană, slab înarmată, care luptă călare pe creaturile zburătoare numite *to'raken.* Toţi membrii infanteriei sunt bărbaţi şi femei scunde, în mare, pentru că există o limită de greutate pe care *to'rakenii* o pot suporta pe anumite distanţe. Consideraţi a fi unii dintre cei mai iscusiţi soldaţi, aceştia sunt folosiţi în principal în raiduri, la atacarea inamicului din spate şi atunci când este nevoie de mobilizarea rapidă a soldaţilor.

Răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică şi boala. (2) Abilitatea de a descoperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile aes sedai au pierdut de mult această abilitate, probabil pentru că denumirea a fost utilizată pentru altă abilitate.

Rătăciţ**ii**: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei aes sedai cunoscuţi vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închişi în temniţa Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deşi se credea că doar aceştia au renunţat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat şi alţii; cei treisprezece aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, numărul rătăciţilor (care îşi spun „Cei Aleşi”) s-a împuţinat de la trezirea lor. Cei care au supravieţuit sunt Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien şi încă doi care s-au reîncarnat în alte trupuri şi şi-au luat nume noi, Osan'gar şi Aran'gar. De curând, un alt bărbat, care îşi spune Moridin, şi-a făcut apariţia, probabil un alt rătăcit mort ce fusese înviat de Cel Întunecat. În aceeaşi situaţie s-ar putea afla Cyndane, însă din moment ce Aran'gar a fost bărbat reîncarnat în trup de femeie, speculaţiile referitoare la identitatea lui Moridin şi

Cyndane sunt neîntemeiate până când se vor afla mai multe despre ei.

Reîntoarcerea: vezi *Corenne.*

sei'mosiev: În limba străveche, „ochi coborâţi" sau „ochi plecaţi". În neamul seanchan, a spune despre cineva că a „devenit *sei'mosiev",* înseamnă că persoana aceea „şi-a pierdut chipul". Vezi, de asemenea, *sei'taer.*

sei'taer: În limba străveche, „privire îndrăzneaţă" sau „privire fixă", în neamul seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fii" sau să „ai" *sei'taer,* ceea ce înseamnă că ai onoare şi chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi" sau „a pierde" *sei'taer.* Vezi, totodată, *sei'mosiev.*

Shen an Calhar: În limba străveche, „Oastea Mâinii Roşii". (1) Câţiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie şi au murit, în cele din urmă, apărând neamul Manetheren atunci când ţara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) O formaţiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon şi organizată după modelul forţelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Aripă-de-şoim şi în veacurile imediat următoare.

so'jhin: Cea mai apropiată traducere din limba străveche ar fi „sus printre cei de jos", deşi unii îl traduc prin „atât cer, cât şi vale". *So'jhin* este termenul pe care seanchanii îl întrebuinţează pentru servitorii care moştenesc rangul superior. Aceştia sunt *da'covale,* proprietate, deşi ocupă o poziţie de autoritate şi, adesea, de putere. Până şi cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* Familiei Imperiale şi li se adresează *so'jhinilor* Împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge; da'covale.*

Soldaţi: Soldaţi care i-au jurat credinţă unui senior sau unei domniţe.

Strămoşi: vezi, *Hailene.*

Cuprins

PROLOG Zăpada 5
CAPITOLUL 1 Lăsându-l pe Profet 81
CAPITOLUL 2 Prizonieră 92
CAPITOLUL 3 Obiceiuri 107
CAPITOLUL 4 Propuneri 120
CAPITOLUL 5 Flamuri 139
CAPITOLUL 6 Mirosul nebuniei 150
CAPITOLUL 7 Străzile din Caemlyn 170
CAPITOLUL 8 Oamenii Mării şi Clanul 188
CAPITOLUL 9 O ceaşcă de ceai 208
CAPITOLUL 10 Planul reuşeşte 222
CAPITOLUL 11 Idei importante 251
CAPITOLUL 12 Un crin în vremea iernii 279
CAPITOLUL 13 Veşti minunate 303
CAPITOLUL 14 Ce ascunde un văl 323
CAPITOLUL 15 În căutarea unui clopotar 334
CAPITOLUL 16 O întâlnire neaşteptată 346
CAPITOLUL 17 Panglici roz 362
CAPITOLUL 18 O ofertă 380
CAPITOLUL 19 Trei femei 396
CAPITOLUL 20 O chestiune de trădare 412
CAPITOLUL 21 O chestiune de proprietate 425
CAPITOLUL 22 Din neant 438

CAPITOLUL 23 Să nu vezi soarele 456
CAPITOLUL 24 Între Consilii 474
CAPITOLUL 25 Legături 488
CAPITOLUL 26 Aşteptări 504
CAPITOLUL 27 A lua prin surprindere regi şi regine 522
CAPITOLUL 28 Veşti într-un sac din pânză 543
CAPITOLUL 29 Un alt plan 561
CAPITOLUL 30 Picături de ploaie mari şi reci 578
CAPITOLUL 31 Ce a spus *aelfinnul* 589
CAPITOLUL 32 Un dram de înţelepciune 603
CAPITOLUL 33 Strada Crapul Albastru 618
CAPITOLUL 34 Secretul păsării Colibri 632
CAPITOLUL 35 Cu Choedan Kal 643
GLOSAR 672